முருகவேள் பன்னிரு திருமுறை

அருணகிரிநாதர் அருளிய திருப்புகழாதிய நூல்கள்

(மூலமும் உரையும்)

உரையாசிரியர்:

ராவ்பகதூர் தணிகைமணி வ. சு. செங்கல்வராய பிள்ளை, M.A.

RETIRED P. A. TO THE INSPECTOR GENERAL OF REGN.

தொகுதி 2

பதிப்பாளர்:

ஸ்ரீமதி மீனாக்ஷி கலியாணசுந்தரம்

2, இரண்டாந்தெரு, வடக்கு கோபாலபுரம்,

சென்னை-6.

விலை ரூ. 7-8-0

சிவமயமாம் நின்பழநி 156
பதினுலுலகோர் புகழ்பழநி 170

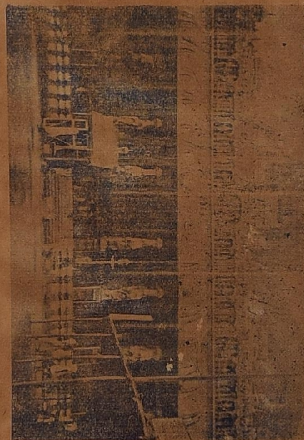
காசியின்மீறிய பழநியங்கிரி 194
அதிசய மநேகமுற்ற

மகாபுநிதந் தங்கும் செந்தில் 94
மங்கலமகிமைமாநகர் செந்தில் 22

கபிலைமலையனைய செந்தில் 51
தேன்போற்செந்தூர் 89

தேவர் பணிந்தெழு
தேன்பரங்குன்று 9

வானோர் பரங்குன்று

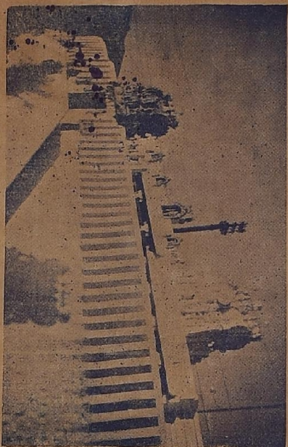
(கந். அந். 1)

ஞானகுலகிரி 448
ஆதிச்சோலைமலைப்பதி 443

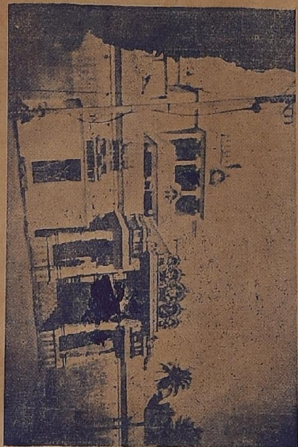
திருமலிவான
பழமுதிர்சோலை
433

புவிக்குயிராகும் திருத்தணி 258
புவிமீதே பரபலமுள் சுத்தத் தணிமலை 297

எத்திக்கு முற்றபுகழ்
வெற்றித் திருத்தணி 306

மாற்கரியார்க்குபதேசஞ் செய்த கிரி
(கந்-அந்-91)
மந்திரகுருமலை 232

ஏரகவெற்பெனு மற்புத மிக்க
சுவாமிமலைப்பதி 197

335

உ

முருகவேள் பன்னிரு திருமுறை

அருணகிரிநாதர் அருளிய திருப்புகழாதிய நூல்கள்

(மூலமும் உரையும்)

உரையாசிரியர் :

ராவ்பகதூர் தணிகைமணி வ. சு. செங்கல்வராய பிள்ளை, M.A.

RETIRED P. A. TO THE INSPECTOR GENERAL OF REGN.

தொகுதி

பதிப்பாளர் :

ஸ்ரீமதி மீனாக்ஷி கலியாணசுந்தரம்

2, இரண்டாந்தெரு, வடக்கு கோபாலபுரம்,

சென்னை-6.

உ

நான்காவது திருப்பதி

திருவேரகம் என்கின்ற சுவாமிமலை

[ரெயில்வே ஸ்டேஷன், கும்பகோணத்திற்கு மேற்கு 4-மைல். காவேரியின் வடகரை. முருகக் கடவுள் சிவ பெருமானுக்குப் பிரணவோபதேசஞ் செய்த திருப்பதி. இதனல் ஸ்வாமிக்கு ஸ்வாமிநாதன், தகப்பன் சாமி, புத்ர குருக்கள் என்னுந் திருநாமங்களுண்டு. "பரமருக்கொரு குருக்களென முத்தர் புகழ் தம்பிரானே."—215, "மாற்கரி யர்க்குபதேசஞ்செய்த கிரி."— (கந்தரந்தாதி—91), என்பன ஸ்வாமிகள் திருவாக்கு. "பெரிதுவந் தேரகத் துறைதலும் உரியன்" என்பர் நக்கீரனர். அருணகிரியார் பாததரிசநம் பெற்ற ஸ்தலம் (199). இதற்கு ஸ்தல புராணம் இருக்கின்றது.]

195. திருவடியைப் போற்ற

தனதனன தனதனன தனஞ தனத்ததன
தனதனன தனதனன தனஞ தனத்ததன
தனதனன தனதனன தனஞ தனத்ததன தனதான

குமர குருபர முருக குகனே குறச்சிறுமி
கண[illegible]வணநிருதர் கலகா பிறைச்சடையர்
கு[illegible]வனந லுரையுதவு மயிலா எனத்தினமு
முருகாதே–
[illegible]மொழிநன் மடவியர்கள் விழியா லுருக்குபவர்
[illegible]ருவிலந வரதமன மெனவே நடப்பர்நகை
[illegible]லுமவர்க ளுடைமைமன முடனே பறிப்பவர்க
ளனைவோரும்;
தமதுவச முறவசிய முகமே மினுக்கியர்கள்
முலையிலுறு துகில்சரிய நடுவீதி நிற்பவர்கள்
தனமிலியர் மனமுறிய நழுவா வுழப்பியர்கண்
வலையாலே–
சதிசெய்தவ ரவர்மகிழ அணைமீ துருக்கியர்கள்
வசமொழுகி யவரடிமை யெனமாத ரிட்டதொழில்
தனிலுழலு மசடனையு னடியே வழுத்த அருள்
தருவாயே

195

குமரனே! குருபரனே! முருகனே! குகனே! குறச் சிறுமி (வள்ளி) கணவனே! சரவணனே! அசுரர்களைக் கலக்கியவனே! பிறையைச் சடையிற் சூடியுள்ள சிவனாரின் குரு போல அமைந்து சிறந்த உபதேச மொழியைப் போதித்த மயிலனே (அல்லது வேலனே)! எனக் கூறி நாள் தோறும் உருகாமல்—

குயில் போலும் பேச்சுக்களை உடைய நல்ல மகளிர், கண் பார்வையால் உருக்குபவர், தெருவில் எப்போதும் அன்னம் போல நடப்பவர், தம்மைப் பார்த்து மகிழ்பவர்களுடைய பொருளையும் மனத்தையும் உடனே பறிப்பவர், எவரும்

தமது வசத்தில் அகப்படும்படி வசீகரணம் செய்யும் முகத்தை மினுக்குபவர், கொங்கை மீதுள்ள புடைவை சரிய நடுத்தெருவில் நிற்பவர், பொருள் இல்லாது தம்மிடம் வருபவர்களுடைய மனம் முறியும்படி நழுவியும் மழுப்பியும் கண்வலையால்—

(அவர்களுக்கு) வஞ்சனை செய்தும், அவரவர் (கொடுத்த பொருளுக்குத் தக்கபடி) மகிழ்ச்சியுற படுக்கையில் உருக்குபவர்-(ஆகிய பொது மகளிரின்) வசத்தே ஒழுகி, அவர்களுக்கு அடிமையாகி (அம்மகளிர்) இட்ட வேலைகளில் திரிந்தலையும் மூடனுக்கு, உனது திருவடியையே போற்றும்படியான திருவருளைத் தந்தருளுவாயாக;

சமரமொடு மசுரர்படை களமீ தெதிர்த்தபொழு
தொருநொடியி லவர்கள்படை கெடவே லெடுத்தவனி
தனில்நிருதர் சிரமுருள ரணதூள் படுத்திவிடு
செருமீதே—

*தவனமொடு மலகைநட மிடவீர பத்திரர்க
ளதிரநிண மொடுகுருதி குடிகாளி கொக்கரிசெய்
தசையுணவு தனின்மகிழ விடுபேய் நிரைத்திரள்கள்
பலகோடி;

திமிதமிட நரிகொடிகள் கழுகா டரத்தவெறி
வயிரவர்கள் சுழலவொரு தனியா யுதத்தைவிடு,
திமிரதிந கரஅமரர் பதிவாழ்வு பெற்றுலவு
முருகோனே—

திருமருவு புயனயனொ டயிரா வதக்குரிசி
லடிபரவு பழநிமலை கதிர்காம முற்றுவளர்
சிவசமய அறுமுகவ திருவேர கத்திலுறை
பெருமாளே. (1)

196. முறையீடு

தனன தனதன தனன தனதன
தன்ன தனதன தனதான

†குமர குருபர முருக சரவண
குகசண் முககரி பிறகான—
குழக சிவசுத சிவய நமவென
குரவ னருள்குரு மணியேயென்;
றமுத இமையவர் திமிர்த மிடுகட
லதென அநுதின முனேயோதும்—

* தவனம்—தாகம்.

† அடை மொழி யின்றி முருகவேளின் திரு நாமங்கள் ஆறு வருவன காண்க.

போர் செயக்கருதி அசுரர்களுடைய படை போர்க் களத்தில் எதிர்த்த பொழுது, ஒரு நொடிப் பொழுதில் அந்த அசுரர்களுடைய படைகள் அழிய வேலைச் செலுத்திப், பூமியில் அசுரர்களுடைய தலைகள் உருளும் படிப்-போரில் தூள் படுத்திவிட்ட போர்க் களத்தில்—

தாகத்தோடு பேய்கள் நடனம் செய்ய, வீர பத்திரர்கள் கர்ச்சினை செய்ய, மாமிசத்தை உண்டும் ரத்தத்தைக் குடித்தும் காளி கொக்கரிக்க, சதை உணவில் மகிழ்ச்சி கொள்ளும்படி பேயின் வரிசைக் கூட்டங்கள் பல கோடிக் கணக்காகப்—

பேரொலி செய்ய, நரி, காகங்கள், கழுகு இவை கள் (அங்கு) ஆடித் திரிய, ரத்தவெறியால் பயிரவர்கள் (அங்குச்) சுழன்று திரிய, ஒப்பற்ற ஒரு வேலாயுதத்தைச் செலுத்தின (சூரியனே !); அஞ்ஞான இருளைப்போக்கும் சூரியனே ! தேவர் தலைவனும் இந்திரன் தனது வாழ்வைப் பெற்று உலவ (உதவிய) முருகனே ! (உலவும் படிவைத்த முருகனே !)

இலக்குமி மருவும் புயத்தனும் திருமாலும், பிரமனும், ஐராவதம் என்னும் வெள்ளை யானை மீது ஏறும் பிரபுவாம் இந்திரனும் வந்து வணங்குகின்ற பழநிமலை, கதிர் காமம் என்னும் தலங்களில் மேவி விளங்கும் சைவ சமயத்தவனே! அறுமுகவனே ! திரு ஏரகம் என்னும் சாமிமலையில் வீற் றிருக்கின்ற பெருமாளே !

(உன் அடியே வழுத்த அருள் தருவாயே)

196

குமரனே, குருபரனே, முருகனே, சரவணனே, குகனே, ஷண்முகனே, யானை முகத்தை யுடைய கணபதிக்குப் பின் பிறந்த

இளையவனே, சிவகுமாரனே, "சிவாயநம" என்னும் ஐந்தெழுத்துக்குக் குருவாகிய சிவபிரான் அளித்த குரு மணியே என்று,

அமுதத்தைத் தேவர்கள் பேரொலியுடன் கடைந்த கடலொலியோ என்று சொல்லும்படி நாள் தோறும் உன்னை ஓதுகின்ற,

அமலை அடியவர் கொடிய வினைகொடு
மபய மிடுதர லறியாயோ ;

திமிர எழுகட லுலக முறிபட
திசைகள் பொடிபட வருசூரர்—

சிகர முடியுடல் புவியில் விழவுயிர்
திறைகொ டமர்பொரு மயில்வீரா ;

நமனை யுயிர்கொளு மழலி னிணை* கழல்
நதிகொள் சடையினர் குருநாதா—

நளின நுமலை மருவி யமர் தரு
நவிலு மறைபுகழ் பெருமாளே. (2)

197. பொதுமகளிர் நட்பு அற

தானன தத்தன தத்தன தத்தன
தானன தத்தன தத்தன தத்தன
தானன தத்தன தத்தன தத்தன தனதான

கோமள வெற்பினை யொத்தத னத்தியர்
காமனை யொப்பவர் சித்தமு ருக்கிகள்
கோவ்வை யிதழ்க்கனி நித்தமும்விற்பவர்†மயில்காடை—

கோகில நற்புற வத்தொடு குக்குட
ஆரணி யப்புள்வ கைக்குரல் கற்றிகல்
கோலவி ழிக்கடை யிட்டும ருட்டிகள் விரகாலே ;

---

* கழலணிந்தது சிவனது தாளுக்கு வெற்றிக் குறியாகும் :—
"புரத்தை வென்ற நகைக்கும் மென் போதினேன்
சிரத்தை வென்ற செங்கைக்குஞ் சிலை மதன்
எரித்த கண்ணிற்கும் இன்றெனக் கூற்றுதைத்
தரித்த வீரக்கழ லொடு தாளுற" என வரும் பிரபுலிங்க லீலைச் செய்யுளும் (கைலாச. 15) "கருமால் வனப்பின் நமனுவி யுண்டு கழல் கொண்டு" என வரும் வில்லைப் புராணச் செய்யுள் 262-ம், ஈண்டு உணர்தற்பாலன.

† மயில், காடை, குயில், புறா, கோழி இவைதம் குரல் எண் வகைப் புட்குரலுட் சேர்ந்தது. புட் குரல் என்பது சுரத மாதர் கண்டத்திலுண்டாகும் எண் வகை ஒலிகள் ; அவை மயில், புறா, அன்னம், காடை, வண்டானம் (நாரை வகை) என்னும் பறவை, குயில், கோழி, வண்டு ; (சுரதம்-சையோகம்)-பக்கம் 7 பார்க்க **

ஆரவாரங் கொண்ட அடியவர்கள் தமது கொடிய வினை ஒழியவேண்டி அபயமென்று ஓலமிடுகின்ற குர லொலியை (நீ) உணர்ந்திலையோ!

இருண்ட ஏழுகடல்களும் உலகங்களும் அழிபடவும் திசைகள் பொடிபடவும், (போர்க்கு) எழுந்து வந்த சூரர் களுடைய

உச்சி முடியும் உடலும் பூமியில் விழும்படி (அவர்க ளுடைய) உயிரைக் கவர்ந்து கொண்டு போரைப் புரிந்த வேல் வீரனே! (அல்லது மயில் வீரனே)!

யமனுடைய உயிரைக் கவர்ந்த நெருப்பு ஒத்த இணை யடியையும், (கங்கை) ஆற்றினைக் கொண்ட சடையினையுங் கொண்ட சிவனுக்குக் குருநாதனே!

நீர் சூழ்ந்த (அல்லது தாமரை போலக் கண்ணுக்கு இனிய) குருமலை (சுவாமிமலை)யிற் பொருந்தி வீற்றிருக்கும் பெருமாளே! சொல்லப்படுகின்ற வேதங்கள் புகழ்கின்ற பெருமாளே!

(அபயமிடு குரல் அறியாயோ!)

197

அழகிய மலைபோன்ற கொங்கைகளை யுடையவர், காம இச்சை எழுப்புவதில் மன்மதனைப் போன்றவர், (ஆடவர் களுடைய) மனத்தை உருக்குபவர், (அல்லது காமனை ஒத்த (அழகு நிறைந்த) ஆடவர்களின் சித்தத்தை உருக்கு பவர்), கொவ்வைக்கனி போன்ற வாயிதழைத் தினந் தோறும் விற்பவர், **மயில், காடையென்னும் பறவை,

குயில், அழகிய புரு, கோழி முதலிய காட்டுப்பறவை களின் வகைவகையான குரல்களைக் கற்றுப் பகைமையைக் காட்டும் (அல்லது போரிடுங்குறியைக் காட்டும்) அழகிய விழி முனையைச் செலுத்தி (உள்ளத்தை) மயக்குபவர்கள், தந்திரத்துடன்

** "எட்டுக் குரலில் ஒரு குரல் கூவும் புறவே"
"எட்டுப் பறவை குமுறுங் கமுகிலே
பத்தெட்டுப் பாம்பேதடி சிங்கி!
குட்டத்து நாட்டாரும் காயங் குளத்தாரும்
இட்ட சவடியடா சிங்கா!" [குற்றாலக் குறவஞ்சி 93, 115]

தூம மலர்ப்பளி மெத்தைப டுப்பவர்
யாரையு மெத்திம னக்குள ழைப்பவர்
சோலை வனக்கிளி யொத்தமொழிச்சியர் நெறிகூடா—
தூசுநெ கிழ்த்தரை சுற்றியு டுப்பவர்
காசுப றிக்கம றித்துமு யக்கிகள்
தோதக வித்தைப டித்துந டிப்பவ நறவாமோ;
*மாமர மொத்துவ ரிக்கு ணெருக்கிய
சூரனை வெட்டிநி ணக்குட லைக்†கொடி
வாரண மெச்சஅ ளித்தஅ யிற்குக கதிர்காம—
மாமலை யிற்பழ நிப்பதி யிற்‡றனி
மாகிரி யிற்றணி கைக்கிரி யிற்பர
மாகிரி யிற்றிரை சுற்றிவ ளைத்திடும் அலைவாயில்;
ஏமவெ யிற்பல வெற்பினி னற்பதி
ஞாலுல கத்தினி லுற்றுறு பத்தர்கள்
ஏதுநி னைத்தது மெத்தஅ ளித்தரு ளிளையோனே—
xஏரக வெற்பெனு மற்புத மிக்கசு
வாமிம லைப்பதி மெச்சிய சித்தஇ
ராஜத லக்ஷண லக்ஷ்மி பெற்றருள் பெருமாளே. (3)

---

* மாமரம் ஒத்து உவரிக்குள் நெருக்கிய எனப் பிரிக்க; உவரி—சமுத்திரம்

† கொடி வாரணம்—அக்நி பகவான் முருகவேளின் தேர்க் கொடியாய் அமைந்தானாதலின், சூரன் ஒழிந்தான் என்று அவன் மெச்ச அளித்தவேல் என்றும் நிணக் குடல் நெருப்புக்கு இரையாயிற்று எனவும் பொருள் படும்.

"எரி தழற் பண்ணவன் வாவு துக்கட மாண் கொடியாகியே
தேவதேவன் திரு நெடுந் தேர் மிசை மேவி யார்த்தனன்
அண்டம் பெடிபட"—கந்தபுராணம்—சூரன் வதை 206

‡ தனி மாகிரி என்பது 'தனிச் சயம்' [திருப்புகழ் 958-959 பார்க்க] தனி—சையம்; சையம்—கிரி, மலை.

x சுவாமி மலையில் முருகவேள் மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் வீற்றிருக்கின்றார் என்பது "பெரிதுகந்து ஏரகத்து உறைதலும் உரியன்" என்னும் திருமுருகாற்றுப் படைக் கருத்தைத் தழுவியது.

"ஏரகம் மலை நாட்டகத்தொரு திருப்பதி" என்பது நச்சினார்க்கினியர் உரையிற்கண்டது. அருணகிரியார் அருளிய இத் திருப்புகழ்ப் பாடலால் தான், ஏரகம் சுவாமி மலை என்று தெளிவு பெறும் விளக்கத்தைக் காண்கிறோம்

நறும் புகைமணங் கொண்ட மலர்ப் படுக்கையில் மெத்தையில் படுப்பவர், யாரையும் (எத்தி), வஞ்சனை செய்து (தமது) வீட்டுக்குள் அழைப்பவர், சோலையிலுள்ள அழகிய கிளி போன்ற பேச்சினை உடையவர், நன்னெறி பொருந்தாத வகையில்,

(தமது) ஆடையைத் தளர்த்தியும், அரையில் சுற்றியும் உடுப்பவர், காசு பறிக்க வேண்டி (தம்மிடம் வருபவரைப் பலவிதத்தில்) தடுத்துச் சேர்பவர்கள், வஞ்சக வித்தைகளைக் கற்று நடிப்பவர் (இத்தகைய விலை மாதர்களின்) உறவு ஆமோ! (ஆகாது என்றபடி)

மாமரம் போன்ற உருவத்துடன் கடலுள் நெருக்கி நின்ற சூரனைச் சங்கரித்து, அவனது மாமிசக் குடலைக் கொடி வாரணம் (கோழிக் கொடி) மகிழும்படிக் கொடுத்த (அல்லது காக்கைகளும் கோழிகளும் மகிழும்படிக் கொடுத்த) வேலாயுதத்தை ஏந்திய குகனே! கதிர்காமம் எனப்படும்

சிறந்த மலையிலும், பழநிப் பதியிலும், தனிச்சயம் என்னும் தலத்திலும், தணிகை மலையிலும், (திருப்)பரங்குன்றம் என்னும் சிறந்த மலையிலும், கடல் சூழ்ந்து வளர்ந்துள்ள அலைவாய் என்கின்ற திருச்செந்தூரிலும்,

இன்பந்தரும் ஒளி வீசும் பல மலைகளிலும் (குன்று தோறாடல்களிலும்), நல்ல பதினாலுலகங்களிலும், பொருந்தியிருக்கின்ற பக்தர்கள் எது நினைத்தாலும் அதை (நினைத்த வரங்களையெல்லாம்) நிரம்பக் கொடுத்தருளும் இளையவனே—

ஏரகமலை யென்று சொல்லப்படும், அற்புதம் நிறைந்த சுவாமிமலை என்னும் ஊரில் பிரியப்பட்டு இருக்கின்ற சித்த மூர்த்தியே! * ராஜத லக்ஷணம் நிறைந்தவளாயுள்ள லக்ஷ்மி (பார்வதி) பெற்றருளிய பெருமாளே!

(சேதக வித்தை படித்து நடிப்பவ ருறவாமோ?)

---

* சத்துவம், இராசதம், தாமதம் எனப்படும் முக் குணத்தி லொன்று ராஜதம். அது ஊக்கம், ஞானம், வீரம், தவம், தருமம், தானம், கல்வி, கேள்வி என்னும் எட்டுக் குணம் உடையது.

198. பொது மகளிர் இணக்கம் அற

தானன தத்தன தத்தன தத்தன
தானன தத்தன தத்தன தத்தன
தானன தத்தன தத்தன தத்தன தந்ததான

வார்குழ லைச்சொரு கிக்* கரு † விற்குழை
காதொடி ணைத்தசை யக்கதிர் பற்கொடு
வாயிதழ் ‡ பொற்கம லர்க்குமி ழொத்துள
துண்டகீரி வ—

வார்கமு கிற்புய நற்கழை பொற்குவ
டாடிள நிர்ச்சுரர் பொற்குட மொத்திணை
மார்பழ கிற்பொறி முத்தொளிர் சித்திர
ரம்பைமாதர்;

காருறும் x வித்திடை யிற்கத லித்தொடை
சேரல்குல் நற்பிர சதகட முட்கொடு
கால்மறை யத்துவ ளச்செறி பொற்கலை
யொண்குலாவக்—

கார்குயி லைக்குர லைக்கொடு நற்றெரு
மீதில்நெ ளித்துந கைத்துந டிப்பவர்
காமனு கப்பம ளிச்சுழல் சுத்திரர் சந்தமாமோ!

சூரர்** ப தைக்கர வுட்கிநெ ளித்துய
ராழியி ரைப்பகி ணக்குட லைக்கழு
கூழுந ரிக்கெரு டக் †† கொடி பற்பல சங்கமாகச்—

சூழ்கிரி யைக்கைத டித்தும லைத்திகை
யானையு முற்றிந டுக்கிம தப்பொறி
சோரந கைத்தயி லைக்கொடு விட்டருள்
செங்கைவேலா;

---

* கரு—பெரிய † வில்—பிரகாசம் பொருந்திய.
‡ பொற்க—அழகு செய்ய. x வித்து—மின்னல்.
** பதைக்கரவுட்கி—பதைக்க அரவு உட்கி. †† கொடி—காகம்.

198

நீண்ட கூந்தலைச் சொருகி, (அக்கூந்தலைப்) பெரிய, பிரகாசம் பொருந்திய குழை யணிந்துள்ள காதுடன் பொருத்தி அசையும்படி விட்டும், ஒளி விடும் பற்களை கொண்டும், வாய் இதழ் அழகு செய்ய, குமிழமலர் போன்றுள்ள மூக்கு (கொண்டும்), கழுத்தாகிய

நீண்ட கமுகு கொண்டும், புஜங்களாகிய பசிய மூங்கில் (அல்லது கரும்பு) கொண்டும், பொன் மலை (மேரு) போன்றும், ஆடும் இளநீர் போன்றும், தேவர் (அமுதைக் கொண்ட) அழகிய குடம் போன்றும் இணைந்துள்ள இரண்டு கொங்கைகள் கொண்டும், மார்பில் அழகான தேமல், முத்து மாலை கொண்டும் விளங்கும் அழகிய ரம்பை போன்ற (விலை) மாதர்கள்—

மேகத்திற் காணப்படும் மின்னல் போன்ற இடையும், வாழை போன்ற துடையும் (அங்குச்) சேர்ந்துள்ள அல்குலாகிய தேன் பொதிந்துள்ள இடமும், உள்ளிருக்கக், கால் வரையும் மறையும்படித் தொங்கி நெருங்கும் அழகிய புடைவை நன்கு விளங்க—

கரிய குயிலின் குரல் போன்ற குரலுடன் அழகிய தெரு வீதியில் உடலை நெளித்தும், நகை புரிந்தும், நடிப்பவர்கள், மன்மதனும் மகிழும்படி படுக்கையிற் புரளும் வஞ்சகர்கள்—(ஆகிய பொது மகளிரின்) அழகில் ஈடுபடுதல் ஆமோ? (ஆகாது என்றபடி).

சூரர்கள் (அசுரர்கள்) பதைக்கவும், ஆதிசேடன் பயந்து நெளியவும் (உடல் வளையவும்), பெரிய கடல் ஒலிக்கவும், மாமிசக் குடலைக் கழுகுகள் சூழவும், நரி, கருடன், காக்கை இவை பல பல கூட்டமாய் நெருங்க—

வஞ்சனை எண்ணங் கொண்ட (கிரௌஞ்ச) மலையின் ஆற்றலை அழித்து (எட்டுத் திக்கில் உள்ள) மலைகளையும், (திசை) யானைகளையும் (அல்லது கடலையும் திசையானைகளையும்) அலையுண்ணச் செய்து நடுங்க வைத்து, அவைகளின் மதம் பூண்ட அறிவு குலையும் வண்ணம் நகைத்து, வேல் கொண்டு செலுத்தி அருளின செங்கை வேலனே!

ஏரணி நற்குழ லைக்கக னச்சசி
மோகினி யைப்புணர் *சித்தொரு அற்புத
வேடமு தச்சொரு பத்தகு றத்திம
ணங்கொள்வோனே—

ஏரக வெற்பெனு மற்புத மிக்கசு
வாமிம லைப்பதி நிற்குமி லக்ஷண
ராஜத லக்ஷண லக்ஷ்மி பெற்றருள் தம்பிரானே. (4)

199. முத்தம் பெற

தனதான தத்த தனதான தத்த
தனதான தத்த தனதான

செகமாயை யுற்றெ னகவாழ்வில் வைத்த
திருமாது கெர்ப்ப முடலூறித்—

தெசமாத முற்றி வடிவாய்நி லத்தில்
திரமாய ளித்த பொருளாகி;

† மகவாவி னுச்சி விழியாந நத்தில்
மலைநேர்பு யத்தி லுறவாடி—

மடிமீத டுத்து விளையாடி நித்த
மணிவாயின் ‡ முத்தி தரவேணும்;

x முகமாய மிட்ட குறமாதி னுக்கு
முலைமேல ணைக்க வருநீதா—

* சித்த ஒரு எனப் பிரிக்க.

† மகவாவின்—மக அவாவின். ‡ முத்தி—முத்தம்.

பரமாத்வைக் குழந்தையாகப் பாவித்து அதன் மீதுள்ள காதலைத் தெரிவிக்கின்ற பாடல்கள் "பிள்ளைத்தமிழ்" என்னும் நூலின் பாற்படும். இந்தப் பாடல் முருகவேளைப் 'பிள்ளை முருகா! முத்தம் தா' என வேண்டும் பிள்ளைத்தமிழ் முத்தப் பருவ இயல்பில் ஆண்டவனைப் பரவினதாகும். [அருணகிரிநாதர் நூலாராய்ச்சி பக்கம் 47, 48 பார்க்க]

x முக மாயம்- முக அழகில் உண்டாகும் வசீகரம் என்பர். மாயா சக்தியால் முகம் மாறு பட்டதே ஒழிய மூலப் பொருள் மூலப் பொருளே என்க. முருகவேளை 'வாவியில் உதித்த முகமாயக் காரன்' என்றார் (வேளைக்காரன் வகுப்பு).

அழகுள்ள சிறந்த கூந்தலை உடையவளும் விண்ணுலகத்துச் சசி (இந்திராணி) பெற்ற பேரழகியுமாகிய தேவசேனையைக் கூடுதலுற்ற சித்தனே ! ஒப்பற்ற அற்புதமான வேடர் குலத்து உதித்த அமுத சொரூபியான குறத்தி வள்ளியைத் (திரு) மணங் கொண்டவனே !

(திரு) ஏரக மலையெனும் அற்புத மிக்க சுவாமி மலைப் பதியில் நின்றருளும் அழகும், ராஜதகுண லக்ஷணங்களும் உள்ள லக்ஷ்மியாம் பார்வதி பெற்றருளிய தம்பிரானே !

(குத்திரர் சந்தம் ஆமோ)

199

உலக மாயையில் உற்று என் இல்லற வாழ்வில் ஏற்பட்ட அழகிய மனையாளின் கர்ப்பத்தில் உடலில் ஊறி—

பத்து மாதம் நிறைய, வடிவுடன் பூமியில் நன்கு தோன்றிய பொருளாகி [என் மனைவி வயிற்றிற் பிறந்த குழந்தை போல நீ தோன்றி]

(நான் உனனை) மிகவும் ஆசைப் பெருக்குடன் உச்சிமோந்து களிக்கும்படியும், கண்ணில் ஒற்றிக் களிக்கும்படியும், முகமொடு முகம் வைத்துக் களிக்கும்படியும், எனது மலையன்ன புயங்களில் நீ உறவாடி

(என்) மடி மீது அணைந்து விளையாடி, நாள் தோறும் உனது அழகிய திருவாயால் முத்தம் அளித்தருள வேண்டும்.

முக வசீகரங் கொண்ட குறமாது (வள்ளியின்) கொஙகையை அணைய வந்த* நீதிமானே !

---

* யான் எனது அற்ற அடியார்களிடத்து ஓடி வந்து அவர்களை அணைதலே கடவுளின் பேரருள் நீதி (கடன்). அத்தகைய நிலை வாய்ந்தவள் வள்ளி யாதலின் முருகவேள் தாமே வந்து அணைதல் நீதி (கடனென) எண்ணி வந்து அணைந்தார். "சிறுமிதனை...குறிச்சியிற் சென்று கல்யாணம் முயன்றவனே" (கந். அலங். 24) ; 'குறமாதுடன் மால் கடனும் எனவே அணை மார்பா (திருப்புகழ் 563)—எனவருவன காண்க. வள்ளி அநுட்டித்த தரும நெறி 'வள்ளிச் சன்மார்கம்' எனப் பட்டது (திருப்புகழ் 317) [அருணகிரிநாதர் நூலாராய்ச்சி பக்கம் 302]

முதுமாம றைக்கு ளொருமாபொ ருட்குள்
* மொழியேயு ரைத்த குருநாதா ;

தகையாதெ னக்கு னடிகாண வைத்த
தனியோ கத்தின் முருகோனே—

தருகாவி ரிக்கு வடபாரி சத்தில்
சமர்வேலெ டுத்த பெருமாளே. (5)

200. வீடு பெற

தனன தனத்த தனன தனத்த
தனன தனத்த தனதான

மருவே செறித்த குழலார் மயக்கி
மதன கமத்தின் விரகாலே—

மயலே யெழுப்பி யிதழே யருத்த
மலைபோல் முலைக்கு ளுறவாகிப் ;

பெருகாத லுற்ற தமியேனை நித்தல்
பிரியாது பட்ச மறவாதே—

பிழையே பொறுத்து னிருதாளி லுற்ற
பெரு வாழ்வு பற்ற அருள்வாயே ;

குருவா யரற்கு முபதேசம் வைத்த
குகனே குறத்தி மணவாளா—

* மொழி - பொருள்; பிரணவச் சொற் பொருள்.

*பழைய சிறந்த வேதத்தில் ஒப்பற்ற பெரும் பொருள்களுக்கு உள்ளே உள்ள (பிரணவப்) பொருளைச் சிவபிராற்கு விளக்கின குருநாதனே !

†தடை யொன்று மின்றி அடியேனுக்கு உன் திருவடி தரிசனத்தைத் தந்த ஒப்பற்ற திருவேரகத் தலத்து முருகனே !

x(அகத்தியர் கமண்டலம்) தந்த காவிரி யாற்றுக்கு (அல்லது-கரையில் மரங்கள நிறைந்த) காவிரி யாற்றுக்கு வடக்குப் பக்கத்தில் போர் வேல் விளங்க நிற்கும் பெருமாளே !

(மணி வாயில் முத்தி தரவேணும்)

200

மருக் கொழுந்து ஆகிய வாசனைகள் நிரம்பிய கூந்தலை உடைய மாதர்கள் (என்னை) மயக்கிக், காம சாத்திரத்திற் கூறியுள்ள தந்திர வகைகளாலே—

மோகத்தை எழுப்பி தமது வாயிதழ் (ஊறலை) ஊட்டுவிக்க அதனால் மலை போன்ற அவர் தம் கொங்கைகளில் விருப்பங் கொண்டு

மிக்க ஆசை பூண்ட தமியேனை (நீ) நிதமும் பிரியாமலும், என் மாட்டு அன்பு மறவாமலும்—

(எனது) பிழையைப் பொறுத்து உனது இரண்டு திருவடிகளிலும் பொருந்தி யுள்ளதான பெருவாழ்வான பேரின்பத்தை நான் பற்றுமாறு அருள் புரிவாயாக.

குரு மூர்த்தியாய் சிவபிரானுக்கும் உபதேசம் செய்த குகனே ! குறத்தி (வள்ளியின்) மணவாளனே !

---

* இது தல வரலாற்றை விளக்குகின்றது. இதனால் 'குருமலை' எனப் பெயர் வந்தது, முருகவேள் 'தகப்பன் சாமி' ஆயினர் (திருப்புகழ் 1178 ஈற்றடி)

† இது 'அருண கிரியாரின் வரலாறு' கூறும்

x சிவபிரான் அகத்தியர்க்குத் தந்த பொன்னிப் புனல் காவிரி ; அதை அவர் குண்டிகையில் நின்றும் கணபதி கவிழ்க்க—காவிரி ஆறாகப் பெருகிற்று. கந்த புராணம்—காவிரி நீங்கு படலம். 36.

குளிர்கா மிகுத்த வளர்பூக மெத்து
குடகா விரிக்கு வடபாலார்;

திருவே ரகத்தி லுறைவா யுமைக்கொர்
சிறுவா கரிக்கு மிளையோனே—

திருமால் தனக்கு மருகா வரக்கர்
சிரமே துணித்த பெருமாளே. (6)

201. ஞானம் பெற

தனதனன தானம் தனதனன தானம்
தனதனன தானம் தனதான

இராவினிருள் போலும் பராவுகுழ லாலும்
இராமசர மாகும் விழியாலும்—

இராகமொழி யாலும் பொருதமுலை யாலும்
இராதஇடை யாலும் இளைஞோர்நெஞ்;

சராவியிரு போதும் பராவிவிழ வேவந்
தடாதவிலை கூறும் மடவாரன்—

படாமலடி யேனுஞ் சுவாமியடி தேடும்
அநாதிமொழி ஞானந் தருவாயே;

* குராவினிழல் மேவுங் குமாரனென நாளுங்
குலாவியினி தோதன் பினர்வாழ்வே—

†குணலமிடு சூரன் பணமுடிக ளோறுங்
குடாவியிட வேலங் கெறிவோனே;

---

* திருவிடைக்கழி குமரனே "குராமர" நிழலில் இருப்பவர். "திருவிடைக் கழியில் திருக் குரா நீழற் கீழ் நின்ற வேலுலாந் தடக்கை வேந்தன்"—திருவிசைப்பா. "கொந்துவார்குர அடியினும்" (திருப்புகழ் 289); "குரவம் உற்ற பொற் றிருவிடைக்கழிப் பெருமாளே" (திருப்புகழ் 798; 801, 802):

† குணலம்—குணலை: வீராவேசத்தாற் கொக்கரித்தல்.

குளிர்ந்த சோலைகளால் நிறைந்து வளர்ந்தோங்கு கமுக மரங்கள் நிறைந்துள்ள மேற்கிலிருந்து வரும் காவிரி ஆற்றுக்கு வடபக்கத்துள்ள

திருவேரகம் என்னும் தலத்தில் உறைபவனே! உமை யம்மைக்கு ஒப்பற்ற குழந்தையே! யானை முகக் கணபதிக்குத்) தம்பியே!

திருமாலுக்கு மருமகனே! அசுரர்களுடைய சிரங்களை வெட்டி எறிந்த பெருமானே!

(பெரு வாழ்வு பற்ற அருள்வாயே)

201

இரவின் இருட்டுப் போன்றது என்று சொல்லப்படுகின்ற கூந்தலாலும், ராம பிரானது அம்பே இது ஆகும் என்று கூறத்தக்க கண்களாலும்—

இசைநிரம்பிய பேச்சுக்களாலும், (பாரம்) தாங்க முடியாத கொங்கையாலும், இல்லை என்று சொல்லும் படியாய் (அவ்வளவு நுணுகிய) இடையாலும்-இளைஞர்களுடைய நெஞ்சை

அரம் அறுப்பதுபோல அறுத்து, காலை மாலை இரண்டு வேளைகளிலும் (அவர்கள் தம்மைப்) போற்றி விழுமாறு (எதிரே) வந்து, நியாயத்துக்கு மேற்பட்ட விலையைக் கூறுகின்ற விலைமாதர்களுடைய ஆசை—

(என்னைப்) பிடியாது, அடியேனுக்கும் கடவுளின் திருவடியைத் தேடும் தனிப் பொருளான ஞானத்தைத் தருவாயே;

'குராமரத்தின் நீழலில் (திருவிடைக்கழி என்னும் தலத்தில்) வீற்றிருக்கும் குமரனே'! என்று நாள்தோறும் குலவி இன்புற்று ஓதுகின்ற அன்பர்களின் வாழ்வே!

வீராவேசத்தாற் கொக்கரித்த சூரனுடைய பருத்த முடிகள் எல்லாம் தொளை பட்டு வளையுமாறு வேலை அன்று செலுத்தியவனே!

2

*தூராலுமிகு தீமுன் பிராதவகை போலுந்
தொடாமல்வினை யோடும் படிநூறுஞ்—

† சுபானமுறு ஞானந் தபோதனர்கள் சேருஞ்
சுவாமிமலை வாழும் பெருமாளே. (7)

202. சதா ஓது

தனுதனன தானம் தனுதனன தானம்
தனுதனன தானம் தனதான

கடாவினிடை வீரங் கெடாமலினி தேறுங்
கடாவினிக ராகுஞ் சமனுருங்—

கடாவிவிடு தூதன் கெடாதவழி போலுங்
கனுவில்வினை யாடுங் கதைபோலும்;

இடாதுபல தேடுங் கிராதர்பொருள் போலிங்
கிராமலுயிர் கோலிங் கிதமாகும்—

இதாமெனிரு போதுஞ் சதாவின்மொழி யாலின்
றியானுமுனை யோதும் படிபாராய்;

விடாதுநட நாளும் பிடாரியுட னாடும்
வியாகரண ஈசன் பெருவாழ்வே—

விகாரமுறு சூரன் ‡ பகாரமுயிர் வாழ்வும்
விநாசமுற வேலங் கெறிவோனே;

தொடாது நெடு தூரந் தடாதுமிக வோடுஞ்
x சுவாச மதுதானம் புலனோடுஞ்—

சுபானமுறு ஞானந் தபோதனர்கள் சேருஞ்
சுவாமிமலை வாழும் பெருமாளே. (8)

---

* தூரால்—துரும்பு. † சுபானம்—நன்மையாக உட்கொளல்.
‡ பகாரம்—பகரம்: அலங்காரம்
x 'மூச்சை யுள்ளே ஓட்டிப் பிடித் தெங்கும் ஓடாமற் சாதிக்கும் யோகிகளே'—கந். அலங். 85

செத்தையானது மிகுந்தெரியும் தீயின் முன்பு இல்லாது (எரிந்து) போமாறு, அணுகமாட்டாது வினை ஓடிப் போம்படி அதைப் 'பொடிபடச் செய்யும்—

நன்மையே உட் தோயும் ஞானத் தவசீலர்கள் சேர்ந்துள்ள சுவாமிமலையில் வாழும் பெருமாளே!

(ஞானந் தருவாயே)

202

எருமைக் கடாவின் மீது தனது வீரம் குன்றாமல் இனிதாக ஏறும் கடாப் போன்ற யமனார்—

தூண்டி அனுப்பிய தூதன் தவறாத வழியில் வருவது போல வந்து, கனவில் விளையாடுகின்ற கதை போலவும்

ஒருவருக்கு ஈயாது பல தேடிச் சேகரிக்கும் கொடியோர்தம் பொருள் போலவும் இங்கு நிலைத்து இருக்க முடியாத வண்ணம் உயிரைக் கவர்ந்து போம் சுகந்தான்—

இது (இவ் வாழ்க்கை) என்று உணர்ந்து, காலை மாலை இரு போதும், எப்போதும் இனிய மொழிகளால் இன்று யானும் உன்னை ஓதும்படிக் கண் பார்த்தருளுவாயாக.

விட்டுக் கொடுக்காது நடனத்தை நாளும் காளியுடன் ஆடுகின்ற (நாடக) இலக்கணம் அறிந்த ஈசனார் அளித்த பெருவாழ்வே (குழந்தையே)!

துர்க்குணம் கொண்ட சூரனுடைய அலங்கார வாழ்வு அழியும்படி வேலை அன்று செலுத்தியவனே!

தொட முடியாமல் நீண்ட தூரம் தடை படாமல் அதிகமாக ஓடுகின்ற மூச்சையும், ஐம்புலன்களையும்—

நல்ல படி உள்ளே அடக்குகின்ற ஞானதவ சீலர்கள் சேர்கின்ற சுவாமிமலை யில் வாழும் பெருமாளே!

(சதா .. உனை ஓதும் படி பாராய்)

203. காட்சிதர ; பிறவியற :

தனனு தனத்த தந்த தனனு தனத்த தந்த
தனன தனத்த தந்த தனதான

கடிமா மலர்க்கு ளின்ப முளவேரி கக்கு நண்பு
தருமா*கடப்ப மைந்த தொடைமாலை—
கனமேரு வொத்தி டும்ப னிருமாபு யத்த ணிந்த
கருணாக ரப்ர சண்ட கதிர்வேலா ;

†வடிவார்கு றத்தி தன்பொ னடிமீது நித்த முந்தண்
முடியான துற்று கந்து பணிவோனே—
‡வளவாய்மை சொற்ப்ர பந்த முளகீர னுக்கு கந்து
மலர்வாயி லக்க ணங்க ளியல்போதி ;

x அடிமோனை சொற்கி ணங்க வுலகாமு வப்ப என்று
னருளா††ல ளிக்கு கந்த பெரியோனே—
அடியேனு ரைத்த புன்சொ லதுமீது நித்த முந்த
ணருளேத ழைத்து கந்து வரவேணும் ;

---

* முருகவேள் ஆறு திருவுருவுடன் குழந்தைப் பருவத்தில் குளிர்ந்த கடப்ப மர நிழலில் படுத்துறங்கினாராதலின் கடப்ப மலர் அவருக்கு மகிழ்ச்சி தருவதாயிற்று. "அறுவராகும் ஒரு பெரு முதல்வன் தன்னைத் தண் தழை பொதுளும் நீபத தண்ணிழல் .. பள்ளி சேர்த்திக் கண் துயில் செய்வித் தேத்த"—கந்தபுராணம்-திரு அவதாரம் 118-(நீபம்-கடம்பு)

† இது முருகவேள் 'அடியார்க்கு எளியன்' என்னும் தத்துவத்தை விளக்குகின்றது. 'குறமின் பதசேகரனே !' 'பணி யா என வள்ளி பதம் பணியும் தணியா அதி மோக தயாபரனே ! [கந். அநுபூதி 36, 6]

‡ நக்கீரருக்கு அகத்தியரைக் கொண்டு இலக்கணம் ஓதுவித்ததை-"கீரனுக்கு இலக்கணம் உபதேசித்த திருவிளையாடலிற்" காண்க.

x உலகம் உவப்ப' என்று முருக வேள் அடி எடுத்துக் கொடுத்தது—

"புவியில் நக்கீரரையும் புகழ் கொண்ட
அருணகிரி நாதரையும்...கவி சொல் என்றே
அடி எடுத்துக் கொடுத்தவன் கனி வாயின்
முத்தம்அருளே" க்ஷேத்திரக் கோவைப் பிள்ளைத் தமிழ்**

†† அளிக்க உகந்த எனப் பிரித்துக் கொள்க

203

வாசனை பொருந்திய மலருள் இன்பம் உள்ள தேனைச் சொட்டுகின்றதும், அன்பைப் பெருக்குகின்றதுமான சிறந்த கடம்பால் (கடம்ப மலரால்) அமைக்கப்பட்ட பூ மாலையைத்

தங்க மயமான மேரு மலை போன்ற பன்னிரு சிறந்த புயங்களில் அணிந்துள்ள கருணாகரனே! கடுமையும் ஒளியுங் கொண்ட வேலனே!

அழகு நிறைந்த குறத்தி (வள்ளி) யின் அழகிய அடிமிசை தினந்தோறும் குளிர்ந்த (உனது) முடியானது பொருந்தும்படி மகிழ்ந்து பணிபவனே!

வளப்பமும் மெய்ம்மையும் வாய்ந்த சொற்கள் அமைந்த நூல்களைப் பாட வல்ல நக்கீரர் (என்னும் புலவருக்கு) உனது மலர் வாயால் இலக்கண நயங்களை ஓதி—

அடி, மோனை சொல்லுக்குப் பொருந்த** 'உலகம் உவப்ப' என்று உன்து அருள்வாக்கால் எடுத்து மகிழ்ந்து கூறிய பெரியவனே!

அடியேன் சொல்லுகின்ற இந்தப் புல்லிய (இழிந்த) சொற்கள் மீதும் தினமும் குளிர்ந்த உனது திருவருளைப் பாலித்து மகிழ்ந்து வரவேணும்;

** உலகம் என்பது உலகாம் என்றாயிற்று. "உலகம் உவப்ப என்று உன் அருளால் அளிக்க" என்றது. நக்கீரதேவர் முருகக் கடவுளின் அருள் பெறு நிமிததம், 'உலகம் உவப்ப வலனேர்பு திரிதரு' என்றெடுத்து அருளிச் செய்த திருமுருகாற்றுப்படையைக் குறித்தது,

செடிநேரு டற்த டம்பை தனின்மேவி* யுற்றி டிந்த
படிதான லக்க ணிங்க ஞுறலாமோ—

திறமாத வர்க்க ளிந்து ளிருபாத பத்ம முய்ந்த
திருவேர கத்த மர்ந்த பெருமாளே. (9).

204. திருவடி பெற

தனனா தனத்த தந்த தனனா தனத்த தந்த
தனன தனத்த தந்த தனதான

விழியால் மருட்டி நின்று முலைதூச கற்றி மண்டு
† விரகான லத்த ழுந்த நகையாடி—

விலையாக மிக்க செம்பொன் வரவே பரப்பி வஞ்ச
விளையாட லுக்கி சைந்து சிலநாள்மேல் ;

மொழியாத சொற்கள் வந்து சிலுகாகி விட்ட தொந்த
முழுமாயை யிற்பி ணங்கள் வசமாகி—

முடியாது பொற்ச தங்கை தருகீத வெட்சி துன்று
முதிராத நற்ப தங்களை தருவாயே;

பொழிகார்மு கிற்கி ணைந்த யமராஜ னுட்க அன்று
‡ பொருதாளெ டுத்த தந்தை மகிழ்வோனே-

புருகூத னுட்கு ளிர்ந்த கனகாபு ரிப்ர சண்ட
புனிதா x ம்ரு கக்க ரும்பு புணர்மார்பா ;

---

* உற்றிடு-இந்த படி தான் அலக்கண்-எனப் பிரிக்க; உற்று-இடிந்த-படிதான் எனவும் பிரிப்பர்.

† விரக அனலம்—விரகாக்கினி.

‡ தம்மைப் பூசை செய்திருந்த மார்க்கண்டேயரைப் பிடிக்க வந்த கூற்றைச் சிவபிரான் மாளும்படி உதைத்தனர். கந்த புராணம்-மார்க்கண்டேயப் படலம்-பார்க்க.

x ம்ருகக் கரும்பு—மான்மக ளாகிய வள்ளி யம்மை.

பாவச் செயல்களே நிறைந்த இந்த உடல் என்னும் கூட்டிற் பொருந்தி யிருக்கின்ற இந்த வகையிலேயே துன் பங்களை இங்கே நான் அநுபவித்தல் ஆமோ (ஆகாது என்றபடி); உடல் என்னும் முட்டையிற் பொருந்தி இருந்து அது உடைந்து போம் படியான துன்பத்துக்கு இங்கு ஆளாகுதல் ஆமா-என்றுமாம்

திறம் வாய்ந்த மகா தவசிகள் உள்ளம் கனிந்து உனது இரண்டு பாத தாமரைகளால் உய்திபெற்ற (ஈடேறப் பெற்ற) திருவேரகம் என்னும் தலத்தில் வீற்றிருந்தருளும் பெருமாளே!

(அலக்கண் இங்கண் உறலாமோ)

204

கண்ணால் மருட்டி நின்றும், கொங்கை மேல் உள்ள புடைவையை நீக்கியும், மூண்டு எழும் காமாக்கினியில் தம்மைக் கண்டவர் அழுந்தும்படி நகை புரிந்து

விலையாக நிரம்பச் செம்பொன் வரவே (தமது சூழ்ச்சி யைப்) பரப்பி, வஞ்சகம் நிறைந்த லீலைகள் செய்வதற்கு ஒருப்பட்டு, சில நாளசென்ற பின்

சொல்லாத சொற்களைச் (சொன்னதாகச்) சொல்லி வந்து, (பின்னர்) சண்டையும் கூச்சலுமாகி ஏற்படுகின்ற பகைமை பூணும் முழு மாயக்காரிகளாகிய பிணங்களாம் பொது மகளிரின் வசத்தில் அகப்பட்டு (நான்)

முடிவுறாமல், (உனது) பொற் சதங்கைகள் (கிண் கிணிகள்) செய்யும் கீதமும், வெட்சி மலரும் சேர்ந்துள்ள என்றும் இளைய உனது நற்பதங்களைத் தந்தருளுக;

பொழிகின்ற கரிய மேகத்தை நிகர்க்கும் யமராஜன் அஞ்சும்படி அன்று போர் வல்ல திருத்தாளை நீட்டிய தந்தையாம் சிவபிரான் மகிழ்ச்சி கொள்ளும் முருகனே!

இந்திரனது உள்ளங் குளிர்ந்த பொன்னுலகைப் (புரந்த) வல்லமை வாய்ந்தவனே! சுத்தனே! மான் ஈன்ற கரும்பன்ன வள்ளியை அணைக்கும் மார்பனே!

செழுவாரி சத்தி லொன்று முதுவேதன் வெட்க அன்று
திருவாய்மை செப்பி நின்ற முருகோனே—

திரளாம ணிக்கு லங்கள் அருணோத யத்தை வென்ற
திருவோ கத்த மார்ந்த பெருமாளே! (10)

205. ஐக்கிய நிலை பெற

தனதன தனந்த தான தனதன தனந்த தான
தனதன தனந்த தான தனதான

*இருவினை புனைந்து ஞான விழி † முனை திறந்து நோயி
‡ னிருவினை யிடைந்து போக மலமூட—

விருளற விளங்கி யாறு முகமொடு கலந்து x பேத
மிலையென இரண்டு பேரு மழகான;

** பரிமள சுகந்த வீத மயமென மகிழ்ந்து தேவர்
பணியவிண் மடந்தை பாத மலர்தூவப்—

பரிவுகொ டநந்த கோடி முனிவர்கள் புகழ்ந்து பாட
பருமயி லுடன்று லாவி வரவேணும்;

அரியய னறிந்தி டாத அடியிணை சிவந்த பாதம்
அடியென விளங்கி யாடு நடராஜன்—

அழலுரு மிரும்பின் மேனி மகிழ்மர கதம்பெ ணாகம்
அயலணி சிவன்பு ராரி யருள்சேயே;

மருவலர்கள் திண்ப ணார முடியுடல்ந டுங்க ஆவி
மறலியுண வென்ற வேலை யுடையோனே—

---

* இரு வினை—பெருஞ் செயல்: சிவயோகம்.

† முனை—லலாட நந்திச்சுழி.

‡ இருவினை—புண்ணிய பாவ கன்மங்கள்.

x "நீயான ஞான விநோதந் தனை என்று நீ யருள்வாய்" (கந். அலங். 46) என்னும் கருத்தைத் தழுவும் இவ் வேண்டுகோளைத் திருப்புகழ் 209, 220, 238, 1218-ற் பார்க்க.

** பரிமள சுகந்த வீதம் மயமென—மலரும் அதன் மணமும் கலந்திருக்குந் தன்மையென்று சொல்லும்படி. வீ-தம்-மயமென வீ—மலர்.

செழுமை வாய்ந்த தாமரையில் வீற்றிருக்கும் கிழப் பிரமன் நாணும்படி அன்று நிறைசெல்வப் பேருண்மையைப் (பிரணவப் பொருளைச்) சொல்லி அருளிய முருகனே!

கூட்டமான மணி (ரத்னக்) குவியல்கள் சூரியோதய ஒளியை வென்ற திருவேரகத் தலத்து அமர்ந்த பெருமாளே!

(நற்பதங்கள் தருவாயே)

205

பெருஞ் செயலாகிய சிவ யோக நிலையைப் பூண்டு, ஞானக் கண் முனையைத் திறந்து, நோயாக வரும் புண்ணிய பாவ கனமங்கள் பின் வாங்கி விலகிப் போக (ஆணவ) மலம் மூடுகின்ற அந்த

அஞ்ஞான இருள் அற்று விலக, (நான்) விளக்க முற்று (உனது) ஆறுமுகங்களோடு கலந்து (உன்னோடு) பேதம் (வேற்றுமை) இல்லை என்று சொல்லும்படி நீயும் நானும் (இருவரும்) அழகான

மலரும் அதன் மிகுந்த நறுமணமும் கலந்திருக்கும் தன்மை என்று சொல்லும்படி மகிழ்வுற்றுத், தேவர்கள் பணியவும், தேவலோக மங்கையர் திருவடிகளில் மலர் தூவவும்

அன்புடன் எண்ணிலாத கோடிக் கணக்கான முனிவர்கள் புகழ்ந்து பாடவும்,(நீ)பருத்த மயில் மிசை ஏறி விளங்கி வரவேணும்;

திருமாலும் பிரமனும் அறிந்துணராத அடியிணையாம் சிவந்த பாதங்களை அளவாக வைத்து விளங்க ஆடுகின்ற (* பஞ்ச கிருத்தியங்களுக்கு எல்லாம் ஆதிகாரணமாக விளங்கி ஆடுகின்ற) நடராஜப் பெருமான்,

நெருப்பிலிட்ட இரும்பு போல ஒளி விடும் திருமேனியையும், மகிழ்ச்சி கொண்ட பச்சை நிறப் பெண்ணும் பார்வதியைத் தமது தேகத்திற் பாகமாக அயலில் வைத்துள்ள திருக்கோலத்தையும் உடைய சிவன், திரிபுரங்களின் பகைவனும் (ஈசன்) - அருளிய குழந்தையே!

பகைவர்களாம் அசுரர்களுடைய வலிய, அலங்கரித்த முத்துக்கள் விளங்கும் கிரீட முடிகளும் உடலும் நடுங்க, அவர்களது உயிரை யமன் உண்ணும்படி வென்ற வேலை உடையவனே!

---

* இது கொழும்பு திரு. மு. திருவிளங்கம் அவர்களின் அருமையான உரை

வளைகுல மலங்கு காவி ரியின்வட புறஞ்சுவாமி
மலைமிசை விளங்கு தேவர் பெருமாளே. (11)

206. ஈயாத லோபியரை அணுகாதிருக்க

தனதன தனந்த தான தனதன தனந்த தான
தனதன தனந்த தான தனதான

கதிரவனெ ழுந்து லாவு திசையளவு கண்டு மோது
கடலளவு கண்டு மாய மருளாலே-

கணபணபு யங்க ராஜன் முடியளவு கண்டு தாள்கள்
கவினறநடந்து தேயும் வகையேபோய் ;

இதமிதமி தென்று நாளு மருகருகி ருந்து கூடு
மிடமிடமி தென்று சோர்வு படையாதே

இசையொடுபு கழ்ந்த போது நழுவியப்ர சண்டர் வாச
லிரவுபகல் சென்று வாடி யுழல்வேனோ ;

மதுகரமி டைந்து வேரி தருநறவ முண்டு பூக
மலர்வளநி றைந்த பாளை மலரூடே-

வகைவகையெ ழுந்த சாம வதிமறை * வியந்து பாட
மதி † நிழவி டுஞ்சு வாமி மலைவாழ்வே ;

* வியந்து—வியக்க. † நிழ விடும்—குளிர்ச்சியைத் தரும்.

சங்கின் கூட்டங்கள் அசைந்து செல்லும் காவிரி ஆற்றின் வட புறத்தில் விளங்கும் சுவாமிமலை மீது விளங்கும் பெருமாளே! தேவர் பெருமாளே!

(பருமயிலுடன் குலாவி வரவேணும்.)

206

சூரியன் உதித்துச் செல்லும் திசைகளின் (எல்லை அளவைச் சென்று கண்டும்,) மோதும் திரைகளை உடைய கடலின் (அல்லது சொல்லப்படுகின்ற கடலின்) எல்லை அளவைப் போய்க் கண்டும், உலக மாயை என்னும் மயக்கத்தால்

கூட்டமான படங்களை உடைய பாம்பரசனாகிய ஆதி சேடன் முடி எல்லை அளவைப் போய் (பாதாளம் வரையும் போய்க்) கண்டும்-இங்ஙனம் எல்லாம் எங்கெங்கும் அலைந்து, என் அழகு குலைய நடந்து, (கால்) தேயுமாறு அங்கங்கே) போய்–

இது நல்ல இடம், இது நல்ல இடம் என்று (நினைத்து) நாள் தோறும் (லோபிகளுடைய) சமீபத்திற் சமீபத்தில் அணுகி இருந்து, சேர்ந்து அணுகத் தக்க இடம் இது தான், இடம் இது தான் என்று (எண்ணி), தளர்ச்சி (சிறிதும்) கொள்ளாமல்

இசைப் பாட்டுக்களாலும் உரையாலும் (அவர்களைப்) புகழ்ந்து நின்றபோது, (மெல்ல) நழுவும் பெரிய பேர்வழிகளாம் (அந்த லோபியர்களின்) வீட்டு வாசலில் இரவும் பகலும் சென்று வாடி நான் திரியலாமா? (திரிய லாகாது என்ற படி)

வண்டுகள் நிறைந்து கூடி வாசனையுள்ள தேனை உண்டு கமுக மரத்தில் பூவின் வளப்பம் உள்ள பாளை மலர்களின் இடையே–

இனம் இனமாக எழுந்து சாமம் என்னும் சிறந்த வேதத்தை (சாம வேதத்தை) —(சாம வேத கானமோ என்று) வியக்கத் தக்க முறையில் பாட-(ஒலி செய்ய)-திங்கள் (சந்திரன்) குளிர்ச்சியைத் தரும் சுவாமிமலையை வாழ்விடமாகக் கொண்டவனே!

அதிரவரு சண்ட வாயு வெனவருக ருங்க லாப
அணிமயில்வி ரும்பி யேறு மிளையோனே—
* அடைவொடுல கங்கள் யாவு முதவிநிலை கண்ட பாவை
அருள்புதல்வ அண்ட ராஜர் பெருமாளே. (12)

207. திருவடி பெற

தனதன தனதன தனதன தனதன
தனதனன தானந் தனதானு.

அவாமரு விநு வசு † தைகாணும டவாரெனு
மவார்கனலில் வாழ்வென் றுணராதே—
‡ அராநுக ரவாதைய றுதேரைக திநாடும
றிவாகியுள மால்கொண் டதனுலே;
x சிவாயவெ னுநாமமொ ருகாலுநி னையாததி
மிராகரனை வாவென் றருள்வாயே—
திரோதம லமாறும டியார்கள ருமாதவர்
தியானமுறு பாதந் தருவாயே!
** உவாவினி யகானுவி னிலாவும யில்வாகன
மூலாசமுட னேறுங் கழலோனே—

---

* தேவி உலகங்களைப் படைத்துக் காத்தலுக்கு—
"பூத்தவளே புவனம் பதினான்கையும் பூதத வண்ணம்
காததவளே"—அபிராமி அந்தாதி (13) காண்க.

† வசுதை—பூமி.

‡ 'பாம்பின் வாய்த் தேரை'-சம்பந்தர் தேவாரம் (ஆரூர்)

x சிவாய—என்பது 'முத்தி பஞ்சாக்ஷரம்' என்ப. இது தமிழ் வேதமாகிய மூவர் தேவாரங்களுள் மத்தியில் உள்ள அப்பர் தேவாரத்தின் மத்தியுள் உள்ள திருப்பாலைத் துறைப் பதிகத்தின் மத்தியில் உள்ள மந்திரம் என ஆன்றோர் வியப்பர்-[ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர விளக்கம் பக்கம் 3]. "அரகரசிவாய என்று தினமும் நினையாமல்" திருப்புகழ்-140. "நானேயோ தவஞ் செய்தேன் 'சிவாய' நம எனப் பெற்றேன்"—திருவாசகம்—திருவேசறவு. 'மறவாது 'சிவாய' என்றெண்ணி னூர்க்கு இடமா எழில் வானகம் பண்ணினர்—அப்பர் V 51-9.

** முருகவேளுக்கு யானையும் மயிலும் வாகனங்களாம்.
"உயர் பிணிமுகம் ஊர்ந்து அமர் உழக்கி"—
பிணிமுகம்-முருகற்கு உரித்தாகிய யானை--பரிபாடல் 5
"பிணிமுகம் ஊர்ந்த வெல்போர் இறைவ" பரிபாடல் 17**

(உலகெலாம்) அதிர்ச்சி கொள்ள வருகின்ற பெருங் காற்றெனவரும் நீலக் கலாப அழகு மயிலில் விரும்பி ஏறும் இளையோனே!

முறையாக உலகங்கள் எல்லாவற்றையும் படைத்து, அவை தமை (நிலைத்திருக்கக்) காக்கும் பாவை (தேவி) அருளிய புதல்வனே! தேவேந்திரர்களின் பெருமாளே!

(வாடி உழல் வேனோ)

207

ஆசையும் அதனால் வரும் இன்னாவும் (துன்பமும்) உள்ள இந்தப் பூமியிற் காணப்படுகின்ற மாதர்கள் என்கின்ற அவர்களுடன் வாழ்வு நெருப்பில் வாழ்வதை ஒக்கும் என்று உணராமல்—

பாம்பால் உண்ணப்படுகின்ற அந்த வேதனையைக் கொண்ட தேரையின் கதியை அடைகின்ற அறிவைக் கொண்டவனாகி, உள்ளத்தில் ஆசை கொண்ட அக் காரணத்தினாலே—

'சிவாய' என்கின்ற திருநாமத்தை ஒரு போதும் நினையாத (இருளுக்கு இடமானவனை) அஞ்ஞானம் பூண்டவனை (என்னிடம்) வா என்று (அழைத்து) அருள் புரிவாயாக.

(உன்னை) மறத்தல் என்கின்ற குற்றத்தை நீக்குகின்ற அடியார்களும, அருமை வாய்ந்த மகா தவசிகளும் தியானஞ் செய்கின்ற திருவடியைத் தந்தருளுக.

**(பிணிமுகம் எனப்படும்) யானையையும், இனிய காட்டில் உலவும மயிலையும் வாகனமாகக் கொண்டு உல்லாசத்துடன் அவை மீது ஏறும் திருவடியை உடையவனே!

**முருகவேள் "தன்னை வழிபடுவாரிடத்து வருங்கால் யானைமேல் வந்து அருள் செய்தல் இயல்பு"—திருமுருகாற்றுப் படை-நச்சி னர்க்கினியர் உரை—"சிந்தை சந்தொஷித்து ஆனை கொண்டருள வந்து சிந்துரதது ஏறி"—திருப்புகழ் 598.

மயில்-"கான மயில் மேல் தரித்த பெருமாளே" திருப்புகழ் 790

உலா-இளமை எனப் பொருள் கொண்டு-இளமையும் இனிமையும் கொண்ட மயில் எனவும் பொருள் காணலாம்.

உலாவுத யபாநுச தகோடியு ருவானவொ
ளிவாகுமயில் வேலங் கையிலோனே;

துவாதச புயாசல ஷடாநந வராசிவ
சுதாஎயினர் மானன் புடையோனே-

சுராதிப திமாலய னுமாலொடு சலாமிடு
சுவாமிமலை வாழும் பெருமாளே. (13)

208. ஆண்டருள

தானதன தந்த தானன, தானதன தந்த தானன
தானதன தந்த தானன தனதான

ஆனனமு கந்து தோளொடு தோளிணைக லந்து பாலன
ஆரமுது கண்டு தேனென இதழூறல்-

ஆதரவி னுண்டு வேல்விழி பூசலிட நன்று காணென
ஆணையுர மெங்கு மோதிட அபிராம;

மானனைய மங்கை மார்மடு நாபியில்வி ழுந்து கிடமில்
மாயுமனு வின்ப வாசைய தறவேயுன்-

வாரிஜப தங்கள் நாயடி யேன்முடிபு னைந்து போதக
வாசகம்வ ழங்கி யாள்வது மொருநாளே;

ஈனவதி பஞ்ச பாதக தானவர்ப்ர சண்ட சேனைகள்
ஈடழிய வென்று வானவர் குலசேனை-

---

* சலாம் என்னும் சொல்லாட்சியால் அருணகிரியார் காலத்தில் மகமதிய ஆட்சி பரந்திருந்தது என்பது புலப்படும்.

உலவிவரும் உதய சூரியர்கள் நூறு கோடியருடைய உரு சேர்ந்தது போல ஒளி விடும் அழகையும் கூர்மையை யுங் கொண்ட வேலை அங்கையில் ஏந்தியவனே!

பன்னிரண்டு புய மலைகளையும் ஆறு திருமுகங்களையும் கொண்ட சிரேஷ்டனே! சிவ குமாரனே! வேடர் குல மாதும் (வள்ளி) யின் அன்பை உடையவனே!

தேவர்களின் அதிபதி (தலைவன்) ஆகிய இந்திரனும், திருமாலும், பிரமனும் காதலுடன சலாம் செய்து வணங்கு கின்ற பெருமாளே! சுவாமி மலையில் வாழும் பெருமாளே!

(வா என்றருள்வாயே! பாதந் தருவாயே)

208

(மாதர்களின்) முகத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்து தோளோடு தோள்கள் சேரக் கலந்து, பால் (போன்றதும்), நிறை அமுதம், கற்கண்டு, தேன என்னும் படியானதுமான வாய் இதழ் ஊறலை-

அன்புடன் உண்டு, வேல் போலும் கண்கள் போர் புரிய, நன்று பார் என்னும் படியாக கொங்கை மார்பில் எங்கும் மோத-அழகிய

மான் போன்ற மாதர்களின் மடுப்போன்ற உந்தி (தொப்புள்) குழியில் விழுந்து, புழுப்போல மாயும் (இறந்து படும்) இம்மனித இன்ப ஆசையானது அற்று ஒழிய உனது-

தாமரைப் பதங்களை அடிநாயேனாகிய (என்) தலையிற் சூட்டி, ஞானோபதேசஞ் செய்து என்னை ஆண்டருளும் ஒரு நாளும் உண்டோ- (அப்படிப் பட்ட நாள் கிடைக்குமா)

இழிவான மிக்க பஞ்சபாதகங்களையும் (கொலை, பொய், களவு, கள்ளுண், குருநிந்தை என்ற ஐவகைக் கொடுஞ் செயல்களையும) செய்து வந்த அசுரர்களுடைய கொடிய சேனைகளின் வலிமை தொலைய வென்று, தேவர்களின் சிறந்த சேனையை (அல்லது தேவர் குலச் சேனையை)-

ஏவல்கொளு மிந்த்ர லோகவ சீகரவ லங்க்ரு தாகர
ராசதம றிந்த கோமள வடிவோனே ;
சோணைசொரி குன்ற வேடுவர் பேதைபயில் கின்ற ஆறிரு
தோளுடைய கந்த னே*வய லியில்வாழவே-
சூளிகையு யர்ந்த கோபுர மாளிகைபொ ளிஞ்சி சூழ்தரு
ஸ்வாமிமலை நின்று லாவிய பெருமாளே. (14)

209. ஐக்கிய நிலை பெற

தானன தனதனத் தான தனதன
தானன தனதனத் தான தனதன
தானன தனதனத் தான தனதன தந்ததான

ஆனாத பிருதிவிப் பாச நிகளமும்
மாமாய விருளுமற் றேகி பவமென
வாகாச பரமசிற் சோதி பரையைய டைந்துளாமே-
†ஆறாறி னதிகமக் க்ராய மநுதினம்
யோகீச ரெவருமெட் டாத பர‡துரி
யாதீத மகளமெய் போது முதயம நந்தமோகம் ;
வானாதி சகலவிஸ் தார விபவரம்
லோகாதி முடிவுமெய்ப் போத மலரயன்
மாலீச ரெனுமவற் கேது விபுலம சங்கையால்நீள்-
மாளாத தனிசமுற் றுய தரியநி
ராதார மூலவில்சற் சோதி நிருபமு
மாறுத சுகவேளத் தாணு வுடனினி தென்றுசேர்வேன் ;
நானாவி தகருவிச் சேனை வகைவகை
சூழ்போது பிரபலச் சூரர் கொடுநெடு
நாவாய்செல் கடலடைத் தேறி நிலைமையி லங்கைசாய-

---

*வயலூர்-திரிசிராப்பள்ளிக்கு அருகில் உள்ள முருகவேள் தலம்.
† தத்துவங்கள்—36 : திருப்புகழ் 157—கீழ்க்குறிப்பைப் பார்க்க-பக்கம் 365-67.
‡ துரியம்—ஆன்மா உந்திப் பிரதேசத்தில் பிராணனோடு லயித்து நிற்கத் தன்னையே விஷயீகரிக்கும் நான்காம் ஆன்ம நிலை. (பிராணன்—தசவாயுக்களுள் சுவாசத்தை நிகழ்விப்பது) துரியம் யோகியர் தன் மயமாய் நிற்கும் உயர் நிலை. துரியாதீதம்—மூலாதாரத்தில் ஆன்மா தங்கி அவிச்சை மாத்திரையை விஷயீகரிக்கும் ஐந்தாம் ஆன்ம நிலை என்பர். இதுவே ஆன்மா மிகத் தூய்மையாய் நிற்கும் நிலை.

ஏவல் கொண்டு (ஆட்கொண்டு) இந்திரலோகத்தாரின் மனத்தைக் கவர்ந்த வசீகர சக்தி வாய்ந்தவனே! அழகு, அலங்காரத்துக்கு இருப்பிடமானவனே! *ராஜத குணங்களின் தன்மையை உணர்ந்த அழகிய வடிவுள்ளவனே!

கார் மேக (மழை) சொரிகின்ற (வள்ளி) மலை வேடர் மகளாம் வள்ளி அணைந்து விளையாடும் பன்னிரு தோளகளை உடைய கந்தனே! வயலூரில் வாழ்பவனே;

நிலா முற்றங்களும், உயர்ந்த கோபுரங்களும், மாளிகைகளும், அழகிய மதில்களும் சூழ்ந்து விளங்கும் சுவாமிமலையில் எழுந்தருளி உலவும் பெருமாளே!

(ஆள்வதும் ஒருநாளே!)

209

நீங்குதற் கரிய மண்ணாசை என்கின்ற விலங்கும், மகா மாய அஞ்ஞான இருளும் ஒழிந்து, ஒன்றுபட்ட தன்மை என்று கூறும்படி, ஆகாச பரம அறிவுச் சோதியான பராசக்தியை அடைந்து, நினைப்பை விட்டு

முப்பத்தாறு தத்துவங்களுக்கும் மேற்பட்டதாய், முற்பட்டதாய், என்றும் யோகீசர் எவரும் எட்டாததான மேலான துரிய நிலைக்கு மேற்பட்ட நிலையினதாய், நிஷ்களமாய் (உருவம் இல்லாததாய்), எப்போதும் தோன்றி நிற்பதாய், அளவற்ற வசீகரம் வாய்ந்ததாய்-

வான் முதலான சகல விரிவுள்ள வாழ்வுப் பொருளாய், லோகத்தின் ஆதியாயும் முடிவாயும் நிற்பதாய், உண்மை அறிவாய், (தாமரை) மலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமன், மால், ஈசன் என்பவர்க்கு மூல காரணமாய் நிற்கும் பெருமை கொண்டதாய், ஐயம்-அச்சம் இல்லாது நீடித்து-

இறத்தலின்றித் தானே மெய்யாம் தன்மை உற்றதாய், அரியதாய், சார் பொன்றும் இல்லாததாய், அழிவிலாததாய், நிலையான சோதியாய், ரூபம் அற்றதாய், ஒப்பு(இலாததாய்) மாறுதல் இல்லாததான சுக வெள்ள நிலைப்பொருளாம் சிவத்துடன் இனி (நான்) என்று சேர்வேன்!

பல விதமான ஆயுதங்களைக் கொண்ட சேனை விதம் விதமாகச் சூழ்ந்து வர, கீர்த்தி பெற்ற வீரர்களுடன் பெரிய கப்பல்கள் செல்கின்ற கடலை அணையிட்டு அடைத்துக் கரையேறி இலங்கையின் நிலைமை (வாழ்வு நிலை) தொலைய-

* ராஜத குணங்கள்—திருப்புகழ் 197-உரைக் குறிப்பைப் பார்க்க.

நாலாறு மணிமுடிப் பாவி தனையடு
சீராமன் மருக! மைக் காவில் பரிமள
*நாவிசு வயலியக் கீசர் குமரக டம்பவேலா ;
காளுரு மெயினர்தற் சாதி வளர்குற
மாதோடு மகிழ்கருத் தாகி மருடரு
காதாடு முனதுகட் பாண மெனதுடை
நெஞ்சுபாய்தல்—
காணாது மமதைவிட் டாவி யுயவருள்
பாராயெ னுரைவெகுப் ப்ரீதி யிளையவ
காவேரி வடகரைச் சாமி மலையுறை தம்பிரானே. (15)

210. சபையில் இறைவன் வர

தந்தத் தனதன தனதன தனதன
தந்தத் தனதன தனதன தனதன
தந்தத் தனதன தனதன தனதன தனதான

எந்தத் திகையினு மலையினு முவரியி
னெந்தப் படியினு முகடினு முளபல
எந்தச் சடலமு †முயிரியை பிறவியி னுழலாதே—
இந்தச் சடமுட னுயிர்நிலை பெறநளி
னம்பொற் கழலிணை களில்மரு மலர்கொடு
என்சித் தமுமன முருகிநல் சுருதியின் முறையோடே ;
சந்தித் தரஹர சிவசிவ சரணென
கும்பிட் டிணையடி யவையென தலைமிசை
தங்கப் புளகித மெழஇரு விழிபுனல் குதிபாயச்-

* நா—பொலிவு ; அயல்,

† உயிரியை பிறவி—எண்பத்து நான்கு லக்ஷம் வகை என்ப. "உரை சேரும் எண்பத்து நான்கு நூறாயிரமாம் யோனிபேதம்"—சம்பந்தர் தேவாரம்—I—132-4.

"ஈரிரண்டு தோற்றத் தெழு பிறப்புள் யோனி எண்பான் ஆர வந்த நான்கு நூறாயிரத்துள்***செனமித்து உழல"—கந்தர் கலி வெண்பா.

பத்து மணி முடிகளைக் கொண்ட பாவியாம் ராவணனைக் கொன்ற ஸ்ரீ ராம பிரானது மருகனே! இருண்ட சோலையின் நறுமணமும் பொலிவும் மிக்குள்ள (அல்லது பரிமளம் அயலில் வீசுகின்ற) வயலூரில் எழுந்தருளியுள்ள அக்னீசுரர் என்னும் திருநாமத்தை யுடைய சிவ பிரானது குமரனே! கடம்பனே! வேலனே!

காட்டை ஆளும் வேடர் சாதியில் வளர்ந்த குறமான் வள்ளியுடன் மகிழ்ச்சி பூண்ட கருத்தை உடையவனாகி, "மருட்சியை (மோக மயக்கத்தைத்) தந்து, காது வரைக்கும் எட்டிப் பாயும் உன்னுடைய கண்ணாகிய பாணம் என்னுடைய நெஞ்சுக்குள் பாய்கின்றதை-(நீ)

காணமலிருக்கின்றாய்! அந்தச் செருக்கைவிட்டு என்னுடைய ஆவி உய்ய அருள் பாலிப்பாயாக" என்று வள்ளியிடம்) உரைத்த வெகு ப்ரீதி கொண்ட இளையவனே! காவேரி யாற்றின் வட கரையில் உள்ள சாமிமலையில் உறைகின்ற தம்பிரானே!

(சுகவெளத் தானுவுடன்...என்று சேர்வேன்)

210

எந்தத் திசையினும், மலையினும், கடல் சூழ்ந்த எந்த பூமியிலும் (அல்லது கடலினும், எந்த பூமியினும்), வீட்டின் உச்சி, மலை உச்சி முதலிய உச்சிகளிலும் வசிக்கின்ற பல வகையான எந்த உடலில் வாழும் உயிர் சேர் பிறப்புக்களிலும் (நான்) உழன்று திரியாமல்—

இந்த உடலில் இருக்கும் பொழுதே (என்) உயிர் நிலை பெறுவதற்காக (உனது) தாமரையன்ன அழகிய அடியிணைகளில் மணமுள்ள மலர் கொண்டு, என் சித்தமும் மனமும் உருகி, சிறந்த வேதங்களிற் சொல்லப்பட்ட வழியே, (உன்னைச்)

சந்தித்தும் "ஹரஹர, சிவசிவ, சரணம்" என்று நான கும்பிட்டும் வழிபட, (நீ) உன் இணையடிகள் என் தலைமிசை பொருந்த, என் உடல் புளகிதம் கொள்ள, (என்) இரு கண்களிலும் (ஆனந்தக்) கண்ணீர் (அருவி) நீர் போலக் குதித்துப் பாய—(முருகா! நீ)

*சம்பைக் கொடியிடை †விபுதையி னழகுமு
‡னந்தத் திருநட மிடுசர ணழகுற
சந்தச் சபைதனி லெனதுள முருகவும் வருவாயே ;

இதரந்தத் திகுகுட தகுகுட டிமிடிமி
தந்தத் தனதன டுடுடுடு டமடம
துங்கத் திசை மலை யுவரியு மறுகசx லரிபேரி-

துன்றச் சிலைமணி கலகல கலினென
சிந்தச் சுரர்மல ரயன்மறை புகழ்தர
துன்புற் றவுணர்கள் நமனுல குறவிடு மயில்வேலா :

கந்தச் சடைமுடி கனல்வடி வடலணி
யெந்தைக் குயிரெனு மலைமகள் மரகத
கந்தப் பரிமள தனகிரி யுமையரு ளிளையோனே-

கஞ்சப் பதமிவர் திருமகள் குலமகள்
அம்பொற் கொடியிடை புணரரி மருகநல்
கந்தப் பொழில்திகழ் தருமலை மருவிய
பெருமாளே. (16)

211. ஆண்டருள

தனதனன தனதனன தான தந்தனம்
தனதனன தனதனன தான தந்தனம்
தனதனன தனதனன தான தந்தனம் தனதான

ஒருவரையு மொருவரறி யாம லுந்திரிந்
திருவினையி னிடர்கவியொ டாடி நொந்துநொந்
துலையிலிடு மெழுகதென வாடி முன்செய்வினை
சனையாலே-

---

* சம்பை—மின்னல் ; † விபுதை—தேவதை. இங்குத தேவசேனை என்றே கொள்ளலாம்—"சம்பைக் கொடியிடை ரம்பைக் கரசி யெனும்பற் றருமகள்" (திருப்புகழ் 585) எனவரும் இடத்தைக் காண்க.

‡ முன்—நந்த—(நந்த—விளங்க)

x சல்லரி—பறைப்பொது ; கைத்தாளம்.

மின்னற் கொடி போன்ற இடையை உடைய தேவ சேனையின் அழகு முன்னே விளங்க, திரு நடம் இடும் உனது திருவடி அழகுடன் பொலிய, இந்த அழகிய சபையில் எனது உள்ளம் உருகவும் வந்தருளுவாயாக.

தொந்தத் திகு குட ** டுடுடுடு டம டம என்று உயர்ந்த திசைகளும், மலைகளும், கடல்களும் கலங்கும்படி, சல்லரி, பேரி என்னும் வாத்தியங்கள்—

நெருங்கி ஒலிக்க, முழங்கும் மணி கல கல கலினெனச் சப்திக்க, தேவர்கள் பூமலர் சிந்த, பிரமன் வேதத்தைச் சொல்லிப் புகழத், துன்பம் அடைந்து அசுரர்கள் யமன் உலகை அடையச், செலுத்திய கூரிய வேலாயுதனே!

மணம் பொருந்திய சடை முடியையும், நெருப்புப் போன்ற திருவுருவத்தையும், வெற்றியையும் கொண்ட சிவபிரானுக்கு உயிர் போன்ற மலைமகள், பச்சை நிறத்தி, சந்தனமாதிய நறுமணத்த கொங்கை மலைகளை உடையவள் —ஆகிய உமா தேவி அருளிய இளையவனே!

தாமரை என்னும் பீடத்தில் ஏறி அமர்ந்துள்ள திருமகள், குலமகள், அழகிய பொற் கொடி போன்ற இடையை உடையவளாம் இலக்குமி தேவி மணந்துள்ள திருமாலின் மருகனே! நல்ல மணம் வீசும் சோலைகள் விளங்கும் தருமலை எனப்படும் சுவாமி மலையில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(சபைதனில் எனதுளம் உருகவும் வருவாயே)

211

ஒருவர் போவது ஒருவர்க்குத் தெரியாத வண்ணம் (பொது மகளிர் வீட்டைத் தேடித்) திரிந்து,* நல்வினை தீவினை என்னும் இருவினை காரணமாய்த் துன்பமும் கலக்கமும் (அல்லது தாழ்வு உயர்வுகளை) அடைந்து (மனம்) மிக வேதனைப்பட்டு, நெருப்படுப்பில் இட்ட மெழுகு போல வாடி, முற்பிறப்பிற் செய்த வஞ்சனைகளின் பயனுக—

* இக்கருத்தை "ஒருவரைச் சிறுமனை" என்னும் திருப்புகழ் 672-ஆம் பாடலிலும் காணலாம். முற்பிறப்பின் உணர்ச்சி இலாததால்-ஒருவரை ஒருவர் இன்னர் என்று அறியாமல்-எனவும் பொருள் காண்பர்.

ஒளிபெறவெ யெழுப்*மர பாவை துன்றிடுங்
கயிறுவித மெனமருவி யாடி விண்பறிந்
தொளிருமின லுருவதென வோடி யங்கம்வெந்
திடுவேனைக்;

கருதியொரு பரமபொரு ளீது என்றுஎன்
செவியிணையி னருளியுரு வாகி வந்தஎன்
கருவினையொ டருமலமு நீறு கண்டுதண்
டருமாமென்-

கருணைபொழி கமலமுக மாறு †மிந்துளந்
தொடைமகுட முடியுமொளிர் நூபு ரஞ்சரண்
கலகலென மயிலின்மிசை யேறி வந்துகந் தேனையாள்வாய்;

திரிபுரமு மதனுடலு நீறு கண்டவன்
‡தருணமழ விடையனட ராஜ னெங்கணுந்
திகழருண கிரிசொருப ஜோதி யந்தமங் கறியாத-
xசிவயநம நமசிவய கார ணன்சுரந்
**தமுதமதை யருளியெமை யாளு மெந்தைதன்
திருவுருவின் மகிழெனது தாய்ப யந்திடும்
புதல்வோனே;

குருகுகொடி யுடனமயிலி லேறி மந்தரம்
புவனகிரி சுழலமறை யாயி ரங்களுங்
குமரகுரு வெனவலிய சேட னஞ்சவந் திடுவோனே-

* "ஐயா மரப்பாவை ஆடுவதும் சூத்திரிதன்
கைவாசி யோபாவை கற்றதோ-வெய்யவினை
என்னிச்சை யோ அருணை ஈசா படைத்தளிக்கும்
உன்னிச்சை அன்றோ உரை"—என்னும் அருணகிரி அந்தாதி ஈண்டு உணரற் பாலது.

† இந்துளம்—கடம்பு. ‡ தருணம்—இளமை.

x ஸ்தூல பஞ்சாக்ஷரம்-நமசிவாய; சூக்ஷ்ம பஞ்சாக்ஷரம்-சிவாய நம; காரண பஞ்சாக்ஷரம்-சிவாய சிவ; முத்தி பஞ்சாக்ஷரம்-சிவாய —என்பர்.

** சிவபிரானும் அருணகிரியார்க்கு அருளினர் என்பது "எனை அடிமை கொண்ட சுவாமி சதாசிவ கடவுள்" "சடையார் அடியேன் துயர் தீர்ந்திட வெண்தழல் மாபொடி அருள்வோர்"—எனவரும் திருவாக்கால் (திருப்புகழ் 856, 568) அறிதலாகும்.

பிரதாபத்துடன் விளங்கி எழுந்து (பொம்மலாட்டத்தில்) மரப்பாவையைக் கட்டியுள்ள கயிறு போலப் பொருந்தி (ஆட்டங்களை) ஆடி, வானத்தில் வெளிப்பட்டு ஒளி வீசும் மின்னலின் உருவு போல ஓடி, (ஈற்றில்) உடல் வெந்து போய் மறைகின்ற என்னையும்

குறிக்கொண்டு கருதி, ஒப்பற்ற பரம்பொருள் இது என்று என் இருசெவியிலும் உபதேசித்து, இம் மனித உரு எடுத்து வந்துள்ள என் பிறப்பு வினையையும், அரிய மும்மலங்களையும், பொடி படுத்தி, குளிர்ச்சியைத் தருவதும், சிறந்ததும், மேன்மை வாய்ந்ததுமான–

கருணையைப் பொழிகின்ற தாமரை யன்ன உனது முகங்கள் ஆறும், கடப்ப மாலையும், கிரீடம் அணிந்துள்ள திருமுடிகளும், விளங்கும் சிலம்பணிந்த திருவடிகளும் விளங்கக் கல கல என்னும் ஒலியுடன் மயில் மீது ஏறி வந்து, மகிழ்ச்சியுடன் என்னை ஆண்டருள்வாயாக.

திரிபுரங்களையும், மன்மதன் உடலையும், எரித்துச் சாம்பற் பொடியாக்கிய வரும், மிக இளமை வாய்ந்த விடை வாகனத்தை உடையவரும், நடன ராஜரும், எவ்விடத்தும் விளங்கும் அருணகிரி—சிவந்தமலை (நெருப்பு மலையின்) சொரூபம் கொண்டவரும், தோற்றமும் முடிவும்-அந்த அருணகிரியில் திருமாலும் பிரமனும் அறிய முடியாத–

சிவாய நம-நமசிவாய என்னும் ஐந்தெழுத்தின் மூல காரணப் பொருளானவரும், கருணை சுரந்து (ஞான) அமுதத்தைத் தந்தருளி என்னை யாண்டவருமான எந்தை சிவபிரானது திரு உருவத்தில் (இடது பாகத்தில்) இருந்து மகிழும் எனது தாய் (உமை யம்மை) அருளிய புதல்வனே!

கோழிக் கொடியுடன் மயில் மீது ஏறி மந்தர மலை முதலாக பூமியில் உள்ள (எல்லா) மலைகளும் சுழலவும், மறை ஆயிரக்கணக்கானவைகளும் (எண்ணிலா வேதங்களும்) "குமரகுருவே" என்று ஒலிக்கவும், வலிய ஆதி சேடன் அஞ்சவும் வருபவனே!

குறமகளி னிடைதுவள பாத செஞ்சிலம்
பொலிய*வொரு சசிமகளொ டேக லந்துதிண்
தருமலையின் மருவுகுரு நாத வும்பர்தம் பெருமாளே. (17)

212. திருவடியை உணர

தனதனன தந்த தானனத்
தனனதன தந்த தானனத்
தனனதன தந்த தானனத் தனதான

கறைபடுமு டம்பி ராதெனக்
கருதுதலொ ழிந்து வாயுவைக்
†கருமவச னங்க ளால்மறித் ‡தனலூதிக்-

கவலைபடு கின்ற xயோககற்
பனைமருவு சிந்தை போய்விடக்
கலகமிடு மஞ்சும் வேரறச் செயல்மாளக்;

குறைவறநி றைந்த மோனநிர்க்
குணமதுபொ ருந்தி வீடுறக்
குருமலைவி ளங்கு ஞானசற் குருநாத-

குமரசர ணென்று கூதளப்
புதுமலர்சொ ரிந்து கோமளப்
பதயுகள புண்ட ரீகமுற் றுணர்வேனோ;

சிறைதளைவி ளங்கு பேர்** முடிப்
புயலுடன டங்க வேயிழைத்
திமையவர்கள் தங்க ளூர்புகச் சமராடித்-

---

* இங்கே 'அவளோடு கலந்ததன்றியும்' என்பதை இசையெச்சமாகக் கொள்ளவேண்டும்.

† கரும வசனம்--ஆகருஷண ஸ்தம்பனாதி மந்திரங்கள், இவை கருமயோகிகள் கொள்வன.

‡ அன லூதல்—வாயுவால் மூலாக்கினியை யெழுப்பல்.

x அசட்டு யோகத்தை அருணகிரியார் கண்டிக்கும் பிற இடங்கள்—கந்தர் அலங்காரம்-85 காட்டிற் குறத்தி...யோகிகளே; திருப்புகழ் 497—“அசட்டு யோகி ஆகாமல்”; 1047—“அருள்பெரு அஞ்சார கருமயோகி ஆகாமல்.”

** முடிப் புயல்—இந்திரன்.

குறமகள் (வள்ளியின்) இடை துவளவும், அவள் பாதத்தில் அணிந்துள்ள செம்மை வாய்ந்த சிலம்பு ஒலிக்கவும் அவளோடு (கலந்த தன்றியும்), ஒப்பற்ற இந்திராணியின் மகளாம் தேவ சேனையுடனும் கலந்து திண்ணிய **திருமலை(** சாமிமலையில் வீற்றிருக்கின்ற குருநாதனே! தேவர் தம் பெருமாளே!

(மயிலின் மிசை ஏறி வந்துகந்து எனை ஆள்வாய்)

212

குற்றங்களுக்கு இடமாம் இவ்வுடம்பு நிலைத்து நிற்காது என்று எண்ணுதலை விட்டு, உடம்பை நிலைத்து நிற்கும் படிச் செய்ய விரும்பி வாயுவை (ஆகருஷண ஸதம்பனாதி) தொழில் மந்திரங்களால் தடை செய்து, (அந்த) வாயுவால் மூலாக்கினியை எழுப்பிக்-

கவலைக்கு இடந்தருகின்ற யோக மார்க்கப் பயிற்சிகளைப் பற்றி எண்ணுகின்ற சிந்தை (எண்ணுகின்ற சிந்தனைகள் எல்லாம்) தொலையவும், கலக்கத்தைத் தரும் ஐம்புலன்களும் ஒடுங்கி வேரற்றுப் போகவும், (என்) செயல்கள் யாவும் ஓய்வுற்று அழியவும்,

குறைவின்றி நிறைந்ததான* மவுன நிலையை, குணங்களற்ற நிலையை (நான்) அடைந்து, வீட்டின்பத்தை அடைந்து (உய்தி பெறவும்) குருமலையில் (சாமிமலையில்) விளங்கி வீற்றிருக்கும் ஞான சற்குரு நாதனே!

குமர சரணம் என்று கூறிக் கூதளச்செடியின் புது மலரைச் சொரிந்து (உனது) அழகிய இரண்டு திருவடித் தாமரைகளைச் சார்ந்து (சிந்தித்து) (உன்னை) உணர்வேனோ;

சிறையும் விலங்குமாய்க் கிடந்து விளங்கின பேர்களாகிய தேவர்கள், இந்திரன் முதலான யாவரும் பிழைக்கவும், தேவர்கள் தங்கள் ஊர் (பொன்னுலகிற்) குடிபுகவும்- போரைப்புரிந்து,

* பக்கம் 43-பார்க்க.

திமிரமிகு சிந்து வாய்விடச்
சிகரிகளும் வெந்து நீறெழத்
திகிரிகொள * நந்த சூடிகைத் திருமாலும்;

பிறைமவுலி மைந்த † கோவெனப
‡ பிரமனைமு னிந்து காவலிட்
டொருநொடியில் மண்டு சூரனைப் பொருதேறிப்-

பெருகுமத கும்ப x லாளிதக்
கரியெனப்ர சண்ட வாரணப்
பிடிதனைம ணந்த சேவகப் பெருமாளே. (18)

213. மோன முத்தி பெற

தானனத் தனந்த தனதான

**காமியத் தழுந்தி யிளையாதே-
காலர்கைப் படிந்து மடியாதே;
†† ஓமெழுத்தி லன்பு மிகவூறி-

---

* அனந்தம்—பொன்

† 'கோ" இரங்கற் குறிப்பு: அகோ—ஆச்சரியம், துக்கம் இவற்றை உணர்த்தும். ‡ "படைப்போன் அகந்தை உரைப்ப, மறையாதி எழுத்தொன் றுகந்த பிரணவத்தின் உண்மை புகன்றிலை யாற் சிட்டித் தொழிலதனைச் செய்வ தெங்ஙன் என்று முனங் குட்டிச் சிறை யிருத்துங் கோமானே!" கந்தர் கலி வெண்பா. "நான்மறை விதியை நடுங்கு சிறை வைத்து" கல்லாடம்.

x லாளிதம்—லளிதம், அழகு.

** 'காமியஞ் செய்து காலங் கழியாதே'—அப்பர் V-22-8.
'கா[illegible]வினை யகற்றி'—சம்பந்தர் I-50-1

[illegible] எழுத்[illegible]—"ஓமெனும் ஓங்காரம் ஒண் முத்தி சித்தி[illegible]—தி[illegible]ந்திரம் 2676.

[illegible]

இருள் மிக்க கடல் ஓலிட, மலைகள் வெந்து பொடியாகச், சக்கரத்தை ஏந்தியவரும், பொன் முடியைத் தரித்தவரு மான திருமாலும்

'சந்திரனை முடியிற் சூடிய சிவனது மைந்தனே!, 'சூரனை அழித்தருளுக' எனத் துக்கத்துடன் இரங்கி வேண்ட, (ஆணவத்துடன் தன்னை வணங்காமலும், பிரணவத்துக்குப் பொருள் கூற மாட்டாதும் நின்ற) பிரமனைக் கோபித்துச் சிறையில் வைத்து, ஒரு நொடிப் பொழுதில் நெருங்கி எதிர்த்த சூரனுடன் பொருது ஜெயித்து-

பெருகி வரும் மதநீருள்ள மத்தகத்தையும், அழகையும் கொண்ட யானை எனப்படும் வீரங் கொண்ட ஐராவதம் என்னும் வெள்ளை யானையால் போற்றி வளர்க்கப்பட்ட (பெண்யானையன்ன நடையைக் கொண்ட) தேவசேனையை மணந்த, பராக்ரமம் வாய்ந்த, பெருமாளே!

(பதயுகளம்...உற்று உணர்வேனே)

213

ஆசைப் படும் பொருள்களில் அழுந்தி ஈடுபட்டு மெலியாமல்-

கால தூதர்களின் கையிற் சிக்கி இறந்து போகாமல்-

'ஓம்' என்னும் பிரணவப் பொருளில் அன்பு மிகவும் ஊறி

---

* அருணகிரியார் மோனநிர்க்குண நிலையை அடைய விரும்புவதைத் திருப்புகழில் 'சட்ட வாக்கழிவ தொரு நாளே' (264), 'மனோலய சமாதி யநுபூதி பெற நினைவாயே' (352), மனோலயம் என்று சேர்வேன் (506), மவுன சிவ சுக சலதியில் முழுகுவ தொரு நாளே (512), மோனமெய் ஞா(னு)நந்தம் உற்றிடு இன்பமுத்தி யொன்று தத்திடாயோ (610), மவுன எல்லை குறிப்பதொன்று புகல்வாயே (660) 'எனதுயிர் மவுன பரம சுகோம கோததி படியாதோ (795). 'மவுன பஞ்சர மனோலய சுகந்தருவாயே (1110) என வரும் இடங்களிலும், ''மௌனத்தை யுற்று நின்னையுணர்ந்துணர்ந்து எல்லாம் ஒருங்கிய நிர்க்குணம் பூண்டு என்னை மறந்திருந்தேன்'' என வரும் (19) கந்தரலங்காரத்திலும் காண்க.

* ஓவி யத்தி லந்த மருள்வாயே ;
தூமமெய்க் கணிந்த சுகலீலா—
சூரனைக் கடிந்த கதிர்வேலா !
ஏமவெற் புயர்ந்த மயில்வீரா—
ஏரகத் தமர்ந்த பெருமாளே. (19)

214. சகல யோக வாழ்வு பெற

தனதனன தான தத்த, தனதனன தான தத்த
தனதனன தான தத்த தனதான

சரணகம லால யத்தை அரைநிமிஷ நேர மட்டில்
தவமுறைதி யானம் வைக்க அறியாத—
சடகசட மூட மட்டி பவவினையி லேச னித்த
தமியன்மிடி யால்ம யக்க முறுவேனோ ;
கருணைபுரி யாதி ருப்ப தெனகுறையி வேளை செப்பு
கயிலைமலை நாதர் பெற்ற குமரோனே—
கடகபுய மீதி ரத்ந மணியணிபொன் மாலை செச்சை
கமழுமண மார்க டப்ப மணிவோனே ;
† தருணமிதை யாமி குத்த கனமதுறு நீள்ச வுக்ய
சகல செல்வ யோக மிக்க பெருவாழ்வு—
தகைமைசிவ ஞான முத்தி பரகதியு நீ கொடுத்து
தவிபுரிய வேணு நெய்த்த வடிவேலா ;

* 'பூவினிற் கந்தம் பொருந்தியவாறு போற்
சீவனுக்குள்ளே சிவமணம் பூத்தது
ஓவியம் போல உணர்ந்தறி வாளர்க்கு
நாவி யணைந்த நடுதறி யாமே'—(1459).
'ஓவியமான உணர்வை அறிமின்கள்' (751).
எனவரும் திருமந்திரச் செய்யுள்கள் ஈண்டு உணரற் பாலன.

† தருண மிதையா—தருணம் இது ஐயா.

(நான்) சித்திரம் போன்ற (மோன நிலை) முடிவை (மோன நிலை ஞான உணர்வை) (அடைய) அருள்வாயே.

நறும்புகை மணம் ஆதிய மணங்களை உடலில் அணிந்துள்ள சுக லீலைப் பெருமானே!

சூரனைச் சங்கரித்த ஒளி வேலனே!

பொன்மலை போலச் சிறந்தோங்கும் மயிலில் ஏறும் வீரனே!

(திரு)வேரகம் என்னும் சுவாமி மலையில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(ஓவியத்தில் அந்தம் அருள்வாயே.)

214

உனது தாமரையன்ன திருவடிக் கோயிலை அரை நிமிஷ அளவுக்காவது தவ நிலைத் தியானத்தில் வைக்க அறியாத—

பொய்யும் குற்றமும் கொண்ட மூடன், மட்டி, பிறப்பதே தொழிலாகக் கொண்டு (அல்லது பாபவினையின் பயனாகப்) பிறந்துள்ள தமியேன்-வறுமையால் மயக்கம் அடையலாமா! (அடைதல் நன்றோ!) (நீ)

கருணை புரியாமல் இருப்பதற்குக் (காரணம் என்மாட்டு) யாது குறையைக் கண்டு? இப்பொழுது சொல்லி அருள வேண்டும்! கயிலைமலை நாதராம் சிவன் பெற்ற குமரனே!

வீர கங்கணம் அணிந்த திருப்புயத்தின் மேலே, ரத்னாபரணம், பொன் மாலை, வெட்சி மாலை, மணம் வீசும் வாசனை நிறைந்த கடப்ப மாலை இவைகளை அணிந்தவனே!

தக்க சமயம் இது ஐயா! மிக்க பெருமையைத் தரும் நீடித்த சுகம், எல்லாவித செல்வம், அதிருஷ்டம் நிறைந்த பெருவாழ்வு-

நன் மதிப்பு, சிவஞானம், முத்தியாம் மேலான கதி, (இவை தமை) நீ கொடுத்து உதவி புரிய வேண்டுகின்றேன்! பளபளப்புள்ள (அல்லது நெய்பூசிய) கூரிய வேலனே! (உனது)

அருண தன பாத பத்ம மதுநிதமு மேது திக்க
அரியதமிழ் தான ளித்த மயில்வீரா-

அதிசயம நேக முற்ற பழநிமலை மீது தித்த
அழகதிரு வேரகத்தின் முருகோனே. (20)

215. பிறப்பு இறப்பு அற

தத்ததன தத்ததன தத்ததன தத்ததன
தத்ததன தத்ததன தத்ததன தத்ததன
தத்ததன தத்ததன தத்ததன தத்ததன தந்ததான

*சுத்தியந ரப்புடனெ லும்புறுத சைக்குடலொ
டப்புடனி ணச்சளிவ லிப்புடனி ரத்தகுகை
சுக்கிலம்வி ளைப்புழுவொ டக்கையும மூக்குமயிர்
சங்குழுளை-

துக்கம்விளை வித்தபிணை யறகறைமு ளைப்பெருகு
குட்டமொடு விப்புருதி புற்றெழுதல் முட்டுவலி
துச்சிபிள வைப்பொருமல் பித்தமொடு றக்கமிக
வங்கமூடே;

எத்தனைநி னைப்பையும்வி ளைப்பையும யக்கமுற
லெத்தனைச லிப்பொடுக லிப்பையுமி டற்பெருமை
எத்தனைக சத்தையும லத்தையும டைத்தகுடில்
பஞ்சபூதம்-

எத்தனைகு லுக்கையுமி னுக்கையும னக்கவலை
யெத்தனைக வட்டையுந டக்கையுமு யிர்க்குழுமல்
எத்தனைபி றப்பையுமி றப்பையுமெ டுத்துலகில்
மங்குவேனோ;

தத்தனத னத்தனத னத்தனவெ னத்திமிலை
யொத்தமுர சத்துடியி டக்கைமுழ வுப்பறைகள்
சத்தமறை யத்தொகுதி யொத்தசெனி ரத்தவெள
மண்டியோடச்-

* சுத்திய—இது சுற்றிய என்பதன் மரூஉ.

சிவந்த பத்மதள பாதத்தை (தாமரை இதழ் போன்ற பாதத்தை)த் தினந்தோறும் துதிப்பதற்கு (அடியேனுக்கு) அருமையான தமிழ் (ஞானத்தைத்) தந்த மயில் வீரனே!

அதிசயக் கோலங்கள் பல நிறைந்த பழமலை மீது விளங்கித் தோன்றும் அழகனே! திருவேரகத்து (சுவாமி மலை) முருகனே!

(பரகதியும் நீ கொடுத்து உதவி புரிய வேணும்)

215

சுற்றப்பட்டுள்ள நரம்புகள், எலும்புகளைப் பொருத்தும் மாமிசம், குடல், நீர், கொழுப்பு, (மூக்குச்) சளி, இழுப்பு நோய், இரத்தம் சேரும் இடம் (இரத்தாசயம்), இந்திரியம், விளைகின்ற புழுக்கள் (கிருமிகள்), எலும்புகள், அழுக்குகள், மயிர், சங்குபோல வெளுத்த மூளை-

துக்கத்தை விளைவிக்கின்ற சேர்க்கை (நோய்), மாத விடாய் முதலிய மாசு, அவயவ நுனிகளில் விருத்தியாகும் குட்ட நோய், சிலந்தி (கிரந்திப் புண்), புற்றுவைத்தல், (புண் புரை வைத்தல்), சூதக வலி, (சதையைப்) புசிக்கின்ற (ராஜ) கட்டிப்புண், வயிறு வாயுவினால் உப்புகின்ற நோய், பித்தம், தூக்கம், மிகுந்து வர சரீரத்தினுள்ளே

எத்தனை எண்ணங்கள், செய்கைகள், மயக்கங்கள், எத்தனை வெறுப்பு, எத்தனை பொலிவு (மகிழ்ச்சி), (எத்தனை) வலிமைப் பெருமை, எத்தனை க்ஷய நோய், மலம்-அடைத்துள்ள குடிசை, பஞ்ச பூதத்தாலாய குடிசை,

எத்தனை குலுக்கு, மினுக்கு, மனக்கவலை; எத்தனை கபடம் (வஞ்சனை), நடவடிக்கை, உயிரின் சேர்க்கை, எத்தனை பிறப்பு, இறப்பு—எடுத்து (நான்) உலகில் வாட்டமுற்று அழிவேனோ!

தத்தன தனத்தன தனத்தன என்று பறைகள் ஒலிக்க, முரசு (ஒரு வகைப் பறை), துடி (உடுக்கை), இடக்கை (இடக்கையாற் கொட்டும் ஒரு தோற் கருவி), முழவுப் பறைகள் (தம்பட்டம் பறைகள்) இவைகள் சத்தம் அறைய (பேரொலி செய்யவும்), கூட்டமாய் வருவதை ஒத்துச் செனித்து (தோன்றி) ரத்த வெள்ளம் நிரம்பி ஓட-

சக்கிரிநெ ளிப்பஅவு ணப்பிணமி தப்பமரர்
கைத்தலம்வி ரித்தரஹ ரச்சிவபி மைத்தொமென
சக்கிரகி ரிச்சுவர்கள் அக்கணமெ பக்குவிட
வென்றவேலா ;
*சித்தமதி லெத்தனைசெ கத்தலம்வி தித்துடன
நித்துகம லத்தனைம ணிக்குடுமி பற்றிமலர்
சித்திரக ரத்தலம்வ லிப்பபல குட்டிநட னங்கொள்வேளே-
†செட்டிவடி வைக்கொடுதி னைப்புனம திற்சிறுகு
றப்பெணம ணிக்குள்மகிழ் செட்டிதரு வேற்பிலுறை
சிற்பரம ருக்கொருகு ருக்களென முத்தர்புகழ்
தம்பிரானே. (21)

216. காமம் அற

தானதன தந்த தத்த தானதன தந்த தத்த
தானதன தந்த தத்த தனதான

சேலுமயி லுந்த ரித்த வாளையட ருங்க டைக்கண்
மாதரைவ சம்ப டைத்த வசமாகிச்-
சீலமறை யும்ப ணத்தி லாசையிலே யென்‡ற வத்தை
காலமுமு டன்கி டக்கு மவர்போலே ;
காலுமயி ரும்பி டித்து மேவுசிலு கும்பி ணக்கு
நாளுமிக நின்ற லைத்த விதமாய-
காமகல கம்பி ணித்த தோதகமெ னுந்து வக்கி
லேயடிமை யுங்க லக்க முறலாமோ ;

---

* பிரமனைச் சிறையிலிட்டு முருகவேள் தாமே சிருஷ்டித் தொழிலை நடத்தினர்—

"கந்தமால் வரைதனில் ஏகிப் பல்லுயிர்த் தொகை படைப்பது நினைத்தனன் பரிவால்...ஆதியாய் வைகிய செவ்வேள் அயனெனப் படைக்கின்றதும் அற்புதம் ஆமோ" கந்த புராணம்...I-16—18

† செட்டி வடிவுடன் வள்ளி யிடம் சென்றதை—

'பட்டி வள்ளி கை வளையல் ஏற்றி, காவில் வளங்தேற்றி, மை வளையு நெஞ்ச மய லேற்றி—வெய்ய இருட்டு விடி யாமுன் இனத் தவர்கா ணமல் திருட்டு வியா பாரஞ் செய் செட்டி ..மூவர் வணங்கு முருகப்ப செட்டி, பாவனைக்கும் அப்பாலுக் கப்பாலாம்.

ஆறுமுக செட்டி யிவன்" எனவரும் தணிகை உலாவிற் காண்க. செட்டி முருக வேளுக்கு ஒரு பெயர். "கடற் சூர்தடிந் திட்ட செட்டி யப்பனை" சுந்தரர்-திருவாரூர்-VII 59-10

‡ அவத்தை காலமும்—நித்திரைப் போதும்

பாம்பு (ஆதிசேடன்) நெளிய, அசுரர் பிணங்கள் மிதப்ப, தேவர்கள் தமது கைகளைத் தூக்கி "ஹர ஹர! சிவ! பிழைத்தோம்" என்று முழங்க, சக்ரவாளகிரியின் சுவர்களும் அந்த க்ஷணமே பிளவுபட வென்ற வேலனே!

உனது திருவுளத்தில் (நினைத்த மாத்திரையில்) எத்தனை உலகங்களைப் படைத்து உடனே அழித்து, (நடங் கொள் வேளே)! பிரமனது அழகிய குடுமியைப் பிடித்து உனது மலர் போன்ற அழகிய திருக்கரம் வருந்த பல முறை (அவனைக்) குட்டி நடனம் கொண்ட வேளே!

செட்டி வேடம் பூண்டு தினைப்புனத்தில் சிறிய குறப் பெண் வள்ளியின் படுக்கையில் மகிழ்ந்த செட்டியே! குரு மலை (சுவாமி மலையில்) வீற்றிருக்கும் ஞானமயச் சிவ பிரானுக்கு ஒப்பற்ற குருமூர்த்தி என்று முத்திநிலை பெற்ற பெரியோர் புகழ்கின்ற தம்பிரானே!

(பிறப்பையும் இறப்பையும் எடுத்து உலகில் மங்குவேனே)

216

சேல் மீன், வேல் இவை போன்றதும், வாளா யுதத்தைத் தாக்கி வருத்த வல்லதுமான கடைக் கண்ணை உடைய மாதருடைய வசத்திற்பட்ட ஆளாகி-

"நல்லொழுக்கத்தை மறைக்கும் பணம், (ஆதலால்) பணத்தில் ஆசையில்லை" என்று சொல்லி நித்திரை செய் யும் போதும் கூடப்படுத்துக் கிடக்கும் அனபுடையவர் போல நடித்து-

(முதலிற்) காலையும் (பின்னர் குடுமி) மயிரையும் பிடித்துச் சண்டையும் ஊடலும் நாளுக்கு நாள் அதிகப்படு மாறு ஒழுகி வருத்துகின்ற வகைக்கு வந்து சேரும்—

(மாதர் தம்) காம கலகத்திற் சிக்குதலால் ஏற்படும் வருத்தமாகிய ஒரு தொடர்பில் (உன்) அடிமையாகிய நானும் கலக்கம் அடையலாமா! (அடையலாகாது என்றபடி.)

ஏலமிலை வங்க வர்க்க நாகம்வகு ளம்ப டப்பை
பூகமரு தந்த ழைத்த காவிரம்-
யாவுமலை கொண்டு கைத்த *காவிரிபு றம்பு சுற்றும்
ஏரகம மர்ந்த பச்சை மயில்வீரா ;
சோலைமடல் கொண்டு †சக்ர மால்வரைய ரிந்த வஜ்ர
பாணியர்தொ ழுந்தி ருக்கை வடிவேலா-
‡சூர்முதிர்க்ர வுஞ்ச வெற்பும் வேலைநில மும்ப கைத்த
சூரனுட லுந்து ணித்த பெருமாளே. (22)

217. லோபியரைப் பாடாது இறைவனை நாட

தனதனன தான தந்த தனதனன தான தந்த
தனதனன தான தந்த தனதான

திருவரிவ ராகு மென்று பொருணசையி னூடி x வண்டு
தனைவிடுசொல் தூது தண்ட முதலான-
சரசகவி மாலை சிந்து கலிதுறைக ளேச லின்ப
தருமுதல தான செஞ்சொல் வகைபாடி ;
மருவுகையு மோதி நொந்து அடிகள் முடியேதெ ரிந்து
வரினுமிவர் ** வீத மெங்க ளிடமாக-

* காவிரி இங்ஙனம் பல பொருள்களை அடித்து வருதலை
"இலவ ஞாழலும் ஈஞ்சொடு சுரபுன்னை இளமரு
திலவங்கம் கலவி நீர்வரு காவிரி" என வரும் சம்பந்தர்
திருமாந்துறைப் பதிகப் பாடல்களிற் பரக்கக் காணலாம் (II.110)
"எலமோ டிலையிலவங்கமே இஞ்சியே மஞ்சளுந்தி ஆலியா
வருபுனல்" சம்பந்தர் III-91-8

† இந்திரன் மலைகளின் சிறகரிந்த வரலாறு :—

முன்பு ஒரு காலத்தில் மலைகளெல்லாம் பறவைகள் போல இறகு உடையனவாயிருந்து, எங்கும் பறந்து, தங்கி, உயிர்களுக்கு தீங்கு செய்ததனால், இந்திரன் கோபித்துத் தனது வஜ்ராயுதத்தால் மலைகளின் இறகுகளை அறுத்துத் தள்ளினான்.

"திசைக் கிரியை முதற் குலிசன் அறுத்த சிறை" (வேல் வகுப்பு)'. "கிரி முற்றும் அரிவ தொரு கிளர் வச்ர னென" (வில்லி பாரதம்—12-ஆம் போர்-57) ‡ சூர்—அச்சம். ** வீதம்—அமைதி.

x வண்டு விடு தூது—வண்டைத் தூதாகி அனுப்பித் தன் கருத்தை தெரிவித்து வேண்டியவரிடத்திற் சொல்லச் சொல்லும் நூல்வகை. அன்னம், மயில், கிளி, மேகம்,பூவை, பாங்கி (தோழி,)**

சாலம், இலவங்கம் (கிராம்பு) வகை, சுரபுன்னை, மகிழ மரம், தோட்டங்கள், கமுக மரம், மருதமரம், செழிப்புள்ள அலரி-(இவை)

யாவையும் தனது அலையில் அடித்துத் தள்ளி வருகின்ற காவிரி (அயலிலே) வெளிப்புறத்தே சூழ்ந்து செல்லும் திரு ஏரகம் (சாமிமலை) என்னும் தலத்தில் வீற்றிருக்கும் பச்சை மயில் வீரனே !

(பூஞ்) சோலையில் உள்ள பூ இதழால், சக்ரவாள கிரி ஆகிய பெரிய மலைகளின் (சிறகுகளை) அரிந்த குலிசாயுதம் கொண்ட கரத்தனும் இந்திரன், வணங்கும் திருக்கை வடிவேலனே !

அச்சத்தை நிரம்பத் தரும் கிரவுஞ்ச மலையையும் கடலிடத்தையும், பகைத்து வந்த சூரன் உடலையும் அழித்த பெருமாளே !

(காம... துவக்கிலே அடிமையும் கலக்கம் உறலாமோ)

217

திருவார் இவர் தான் என்று பொருளாசையினால் ஒருவரை விரும்பித் தேடி, வண்டு விடு தூது, தண்டகம் முதலான

இனிமையான கவிமாலைகள், சிந்து, கலித்துறைகள், ஏசல், இன்பமான தரு முதலான செஞ்சொற் (பா) வகைகளை (அவர்மேற்) பாடி-

(அடிக்கடி) வந்து போதலையும் சொல்லித் தெரிவித்து, மனம் நொந்து, அவருடைய அடி முதல் முடி வரையும் (முழு வரலாற்றையும்) தெரிந்து (புகழ்ந்து) வந்தாலும், (அவர்) அம்மதியாக-(தம்மிடம் வரும்) எங்களிடத்தில் (எங்களைப் பார்த்து)

**குயில், நெஞ்சு, தென்றல், வண்டு—இவை பத்தும் தூதுக்கு உரிய பொருள்களாம் உதாரணம் :—

கச்சி ஆனந்தருத்ரேசர் வண்டு விடு தூது ; தண்டம்—தண்டகம் ; தண்டகம்—ஒரு வகை ஆரியச் செய்யுள்—உதாரணம்—சியாமளா தண்டகம்; சிந்து—இசைப்பாவகை-உதாரணம்-காவடிச்**

வருமதுவொ போது மென்று வொருபணமு தாசி னஞ்சொல்
மடையரிட மேந டந்து மனம்வேறாய் ;

உருகிமிக வாக வெந்து கவிதை சொலி யேதி ரிந்து
உழல்வதுவு மேத விர்ந்து விடவேநல்-

உபயபத * மால்வி ளங்கி யிகபரமு மேவ இன்ப
முதவியெனை யாள அன்பு தருவாயே ;

† குருகினெடு நாரை யன்றில் இரைகளது நாடி டங்கள்
குதிகொளிள வாளை கண்டு பயமாகக்-

‡குரைகடல்க ளேய திர்ந்து வருவதென வேவி ளங்கு
தருமலையின் மேல மர்ந்த பெருமாளே. (23)

218. அகப்பொருள் (நாயகி நாயக பாவம்)

தனதன தனன தனன
தனந்த தத்தம் தனதான

தெருவினில் நடவா மடவார்
திரண்டொ றுக்கும் வசையாலே-

தினகர னெனவே லையிலே
சிவந்து திக்கும் மதியாலே ;

பொருசிலை வளையா இளையா
மதன்தொ டுக்குங் கணையாலே-

புளகித முலையா ளலையா
மனஞ் சலித்தும் விடலாமோ ;

* மால்—ஆசை † குருகு—நாரை—அன்றில் (நீர்ப் பறவை வகைகள் ‡ கடல் போல் வருவது காவேரி—
"குடதிசை வாராழி போலும் படர் நதி காவேரி,"
"திரை கடற் பொரு காவிரி மாநதி"—திருப்புகழ் 904, 923
"கடல் போற் காவேரி". சம்பந்தர் I—67—5

** சிந்து, நொண்டிச் சிந்து. ஏசல்—ஏசிக் கூறும் பாட்டு வகை. (உதாரணம்— அரங்கேசர் ஏசல்)

மாலை—இரட்டை மணி மாலை, மும்மணி மாலை—மாலை போல்வன; கலிதுறை—கட்டளைக் கலித்துறை முதலிய; தரு—இசைப் பாட்டு வகை, சுந்தர விலாசம் முதலிய நூல்களிற் காணலாகும்.

(நீங்கள்) " வருவது போதும் " என்று கூறி ஒரு பணம் (தருதற்குக்கூட) அலக்ஷிய வார்த்தை பேசுவார்கள், (அத்தகைய) மடையரிடம் (நான்) நடந்து மனம் (உடைந்து) வேறுபட்டு-

உருகி, மிகவும் வெந்து, (இங்ஙனம்) பாடல்களைச் சொல்லியே திரிந்து அலைதலானது தவிர்ந்து ஒழியவே, (உனது) நல்ல·

இரண்டு திருவடிகளிலும் (எனக்கு) ஆசை மேலிட்டு இம்மையிலும் மறுமையிலும் பொருந்தும் இன்பத்தை(நான் பெற) உதவி என்னை ஆள அன்பு தந்தருளுவாயாக.

குருகு, நாரை, அன்றில் எனப்படும் நீர்ப்பறைவைகள் இரைகள் தேடி நாடுகின்ற (நீர் நிலை) இடங்களைக் குதிக்கின்ற இள வாளை மீன்கள் கண்டு பயங் கொள்ள-

ஒலிக்கும் கடல்களே அதிர்ந்து வருவது போலக் (காவிரி யாறு வந்து)-விளங்கும் திருமலையின் (சாமிமலையின்) மீது வீற்றிருக்கும் பெருமாளே.

[ஆள அன்பு தருவாயே]

218

தெருவில் நடக்கும் மாதர்கள் ஒன்று கூடி மகிழ்ந்து பேசும் பழிப்புச் சொல்லாலும்-

சூரியன் என்னும்படி கடலிற் சிவந்த நிறத்துடன உதிக்கின்ற நிலவாலும்-

பொருதற்குச் (சண்டை செய்ய) வில்லை வளைத்துச் சோர்வு இல்லாமல் மன்மதன் செலுத்துகின்ற பாணங்களாலும்-

xபுளகாங்கிதம் கொள்ளும் கொங்கையையுடைய இவள் (நாயகி) வருந்தி மனம் சோர்வு அடையலாமா!

---

x விரக தாபங் கொண்டாரை—(காம நோய் கொண்டாரை வருத்துவன. (1) நிலவு—(சந்திரனை வெறுத்துப் பழித்தல்—சந்திரோபாலம்பனம் (2) மன்மதன் (மன்மதனைப் பழித்தல்—மன்மதோபாலம்பனம்) (3) தென்றல் (4) குயில் கூவுதல் (5) கோழி கூவாதிருத்தல்—(கோழிகூவினல் பொழுது விடியும்-காம நோய குறையும்) (6) சூரியன் உதியாமை (7) அன்றிலின் ஒலி (7) கடல் ஒலி (9) விடைகளின் மணி ஓசை (10) நாரியர் (ஊர்) வசை (மொழி) (11) குழல் ஓசை முதலிய :** [பக்கம் 54-பார்க்க]

ஒருமலை யிருகூ றெழவே
யுரம்பு குத்தும் வடிவேலா
ஒளிவளர் திருவே ரகமே
* யுகந்து நிற்கும் முருகோனே
†† அருமறை தமிழ்நூ லடைவே
தெரிந்து ரைக்கும் புலவோனே
x அரியரி பிரமா தியர்கால்
விலங்க விழ்க்கும் பெருமாளே. (24)

219. திருவடியைத் தொழ

தானனந் தனதனன தனதன தத்த தந்த தனதான

நாசர்தங் கடையதனில் விரவிநான் மெத்த நொந்து தடுமாறி
ஞானமுங் கெடஅடைய வழுவியா ழத்த ழுந்தி மெலியாதே;
மாசகந் தொழுமுனது புகழினோர் சொற்ப கர்ந்து சுகமேவி
மாமணங் கமழுமிரு கமலபா தத்தை நின்று பணிவேனோ;
வாசகம் புகலவொரு பரமர்தா மெச்சு கின்ற குருநாதா
வாசவன் தரு ‡ திருவை யொருதெய்வா னைக்கிரங்கு மணவாளா;
† கீசகஞ் சுரர்தருவு மகிழுமா வத்தி சந்து புடைசூழுங்
கேசவன் பரவுதரு மலையில்யோ கத்த மர்ந்த பெருமாளே.(25)

---

* 'பெரிது வந்து ஏரகத் துறைதலும் உரியன்-திருமுருகாற்படை. †† இது ரிக் (இருக்கு) வேத சாரமாக முருகவேளின் கூறன் சம்பந்தர் தேவாரப் பாக்களாக அருளியதைக் குறிக்கும். "தென்னூல் சிவபத்தி நுக்கு ஐயம் போக உரைத்தோன்". எனக் கந்தரந்தாதி (96)யிலும் அருணகிரியார் இக்கருத்தைத் தெரிவித்துள்ளார்.

x அரி-தேவேந்திரன் ‡ திருவை-திரு; ஐ சாரியை † கீசகம்-மூங்கில். சுரர் தரு-தேவலோகக் கற்பக விருக்ஷம்; கற்பகம்-தென்னை.

** நிலவு, மன்மதன், குயில், கடலொலி, குழலொலி, விடையின் (சேயின்) மணி, ஊர்ப்பேச்சு தாயர் வசை—இவை வருத்தும் என்பதைத் திருப்புகழ் 145-ஆம் பாடலிற் காண்க.

" செழுந்தென்றல் அன்றில் இத் திங்கள் கங்குல
திரை வீரை தீங்குழல் சேவின் மணி
எழுந்தின்றென் மேல் பகை யாட வாடும்
எனைநீ நலிவ தென்னே என்னும்,' திருவிசைப்பா (வீரை-கடல்; சே-விடை)

ஒப்பற்ற (கிரவுஞ்ச)கிரி இரண்டு கூறுபட (அதன்) வலிமையான பாகத்திற் புகவிட்ட கூரிய வேலனே!

புகழ் மிகுந்தோங்கும் திருவேரகத்தில் (சாமிமலையில்) மகிழ்ச்சியுடன் வீற்றிருக்கும் முருகனே!

அருமறையான வேதப் பொருளைத் தமிழ் நூல் முறையிலே உணர்ந்து உரைத்த புலவனே!

இந்திரன், திருமால், பிரமன் ஆதியோர் தம் கால் விலங்கை அவிழ்த்து (உதவின) பெருமாளே!

(மனம் சலித்தும் விடலாமோ)

219

கேடு செய்பவருடைய (கேடு செய்யுங் கீழ் மக்களுடைய இடங்களிற் சென்று (அவருடன்) கலந்து, *(அதனால்) மிகவும் நொந்து, தடுமாற்றம் அடைந்து,

(நல்ல) அறிவு கெட, முழுமையும் தவறான (நெறியில்) விழுந்து, ஆழமாக(த் தீ நெறியில்) அழுந்தி, (நான்) மெலிவு உறுமல்-

சிறந்த உலகு (எலாம்) தொழுகின்ற உனது புகழ் (வெள்ளத்தில்) ஒரு சொல் அளவுப் பகுதியை யாவது கூறி (அந் நற்பணியின் பயனாய்) சுகநிலையை அடைந்து

நல்ல மணம் வீசும் (உனது) இரு தாமரைத் திருவடிகளை (மனம் ஒருப்பட்டு) நின்று பணிய மாட்டேனோ!

உபதேச வாசகத்தை (மொழியை) நீ சொல்ல, சிவபிரான் மெச்சிப் புகழ்ந்த குருமூர்த்தியே!

இந்திரன் போற்றி வளர்த்த லக்ஷ்மியாம் ஒப்பற்ற தெய்வயானையின் பால் அன்பு காட்டி இரங்கிய மணவாளனே!

மூங்கில், தேவதாரு அல்லது கற்பகம் (தென்னை), மகிழ மரம், மாமரம், அத்திமரம், சந்தனமரம் இவை பக்கங்களிற் சூழ்ந்துள்ளதும்,

திருமால் போற்றிப் பரவுகின்றதுமான குருமலையில் (சாமி மலையில்)*யோக நிலையில் அமர்ந்தருளும் பெருமாளே!

(இரு கமல பாதத்தை நின்று பணிவேனோ)

---

* உபதேச குரு ஆதலின் யோக நிலை.

220. ஐக்கிய நிலை

தானான தான தத்த தானான தான தத்த
தானான தான தத்த தனதான

நாவேறு பாம ணத்த * பாதார மேவி னைத்து
† நாலாறு நாலு பற்று வகையான-
‡ நாலாரு மாக மத்தி னூலாய ஞான முத்தி
நாடோறு நானு ரைத்த நெறியாக ;
நீவேறெ னாதி ருக்க நான்வேறெ னாதி ருக்க
நேராக வாழ்வ தற்கு னருள்கூர-
நீடார் x ஷடாத ரத்தின் மீதேப ராப ரத்தை
நீகாணெ னாவ னைச்சொ லருள்வாயே ;
சேவேறு மீசர் சுற்ற மாஞான போத புத்தி
சீராக வேயு ரைத்த குருநாதா-
தேரார்கள் நாடு சுட்ட சூரார்கள் மாள வெட்டு
தீராகு காகு றத்தி மணவாளா ;
காவேரி நேர்வ டக்கி லேவாவி பூம ணத்த
காவார்சு வாமி வேற்பின் முருகோனே-
கார்போலு மேனி பெற்ற மாகாளி வாலை சத்தி
காமாரி வாமி பெற்ற பெருமாளே. (26)

---

* பாதாரம்-பாதாரவிந்தம்; இது கடைக்குறை † நாலாறு நாலு பற்று வகையான-ஆகமம், 28-சிவாகமங்கள் ‡ நாலாரும்—சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்னும் நாலு பாதங்கள் பொருந்திய.

x ஷடாதாரம்—மூலாதாரம் சுவாதிட்டானம், மணிபூரகம், அநாகதம், விசுத்தி, ஆஞ்ஞை எனப்படும் ஆறு ஆதாரம்.

குய்யத்துக்கும் குதத்துக்கும் மத்தியில் நான்கிதழ்த் தாமரை போலுள்ள சக்கரம்— மூலாதாரம்; மூலாதாரத்துக்கும் நாபிக்கும் இடையே ஆறிதழ்த் தாமரை வடிவாயுள்ள தானம் சுவாதிட்டானம். நாபிப பிரதேசத்தில் சுவாதிட்டானத்தின் மேலாகப் பததிதழ்த் தாமரை வடிவுள்ள தானம் மணிபூரகம். இருதய ஸ்தானத்தில் பன்னிரண்டு இதழ்த் தாமரை வடிவுள்ளது அநாகதம்; அடி நாவின் தானத்தில் பதினாறு இதழ்த் தாமரை வடிவினது விசுத்தி; புருவ மத்தியில் இரண்டு இதழ்த் தாமரை வடிவினது ஆஞ்ஞை; துவாத *

220

(சிறந்த அன்பர்களுடைய) நாவில் ஊறிய பாடல்களின் மணம் வீசுகின்ற (உனது) பாதார விந்தத்தையே நினைத்து நாலாறும் (இருபத்து நான்கும்) ஒரு நாலும் கூடிய (ஆக இருபத் தெட்டு) வகையானவையும-

(சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்னும்) நாலு பாதங்கள் பொருந்தினவையுமாயுள்ள ஆகம நூல்களிற் கூறப்பட்டுள்ள ஞான முத்தி நெறியே நாள் தோறும் நான் அநுட்டிக்கும் நெறியாகவும்-

நீவேறு நான்வேறு என்னும் பிரிவு இல்லாது (ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவும் ஒன்றுபட்ட நிலையாகி) நேர்பட்டு வாழ்வதற்கு உனது திருவருள் பெருகிமிக--

பரந்துள்ள ஆருதாரங்களின் மேற்பட்ட நிலையிலே பராபரப் பொருளை நீ காண்பாயாக என்ற ** அந்த (ஐக்கிய) வசனத்தைச் சொல்லி (உபதேசித்து) அருளுக.

இடபத்தின மேலேறும் சிவபிரான் வலம் வந்து நிற்க சிறந்த ஞான அறிவு உபதேசத்தை செம்மையாகவே சொன்ன குருநாதனே!

பகைவர்களின் நாடுகளைச் சுட்டழித்த சூரர்களை இறக்கும்படி வெட்டின தீரனே! குகனே! குறத்தி (வள்ளியின்) மணவாளனே)!

காவேரி ஆற்றின் நேர் வடக்கே தடாகங்களில் (தாமரை ஆதிய) பூக்களின் மணம் வீசும் சோலைகள் நிறைந்த சுவாமிமலை முருகனே!

கரிய மேகம் போன்ற மேனியை உடைய பெருமை வாய்ந்த காளி, (பாலப்பருவத்தினள்) என்றும் இளையாள், சத்தி, மன்மதனை எரித்தவள், அழகி (அல்லது காமனை எரித்த சிவனது இடது பாகத்தில் இருப்பவள்) பெற்ற பெருமாளே!

(பராபரத்தை நீ காண் என** அனைச்சொல் அருள்வாயே)

---

*சாந்தம் என்பது உச்சிக்கு மேல் பன்னிரண்டு அங்குலத்தில் உள்ளதாகக் கருதப்படும் யோக ஸ்தானம் பிரமரந்திரம் என்பது. உச்சித் துவாரம். [பக்கம் 58 பார்க்க. *]

[** அனைச்சொல் பக்கம் 58-பார்க்க]

221. ஆண்டருள

தனதன தான தந்த தனதன தான தந்த
தனதன தான தந்த தனதான

நிலவினி லேயி ருந்து வகைமல ரேதெ ரிந்து
நிறைகுழல் மீத ணிந்து குழைதாவும்–
நிகரா றுவேலி னங்கள் வரிதர வாச கங்கள்
நினைவற வேமொ ழிந்து மதனூலின்;
கலபம் ஞேக ரங்க ளளவற வேபு ரிந்து
கனியித ழேய ருந்தி யநுராகக்–
கலவியி லேமு யங்கி வனிதையர் பால்ம யங்கு
கபடனை யாள வென்ற னருள்கூராய்;
‡உலகமொ ரேழு மண்ட ருலகமு மீசர் தங்கு
முயர்கயி லாய மும்பொன வரைதானும்–
உயிரொடு பூத மைந்து மொருமுத லாகி நின்ற
உமையரு ளால்வ ளர்ந்த குமரேசா;
†குலைபடு சூர னங்க மழிபட வேலெ றிந்த
குமரக டோர வெங்கண் மயில்வாழ்வே–
‡கொடுமுடி யாய்வ ளர்ந்து புயனிலை போலு யர்ந்த
திருமலை மீத மர்ந்த பெருமாளே. (27)

‡ தேவியின் வியாபகம்—"வெளி முதற் பூதங்களாகி விரிந்த அம்மே" அபிராமி அந்தாதி.(16). † குலைபடு—குலைபட்டு. ‡ கைலை மலையின் கொடுமுடிகளி லொன்று திருவோகம் என்று திருவோக மான்மிய சங்கிரகத்திற் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

* ஆதாரம்	ஆதாரத் தலம்	ஆதாரக் கடவுள்
மூலாதாரம்—	(திருவாரூர்-தியாகேசர் தலம்)	விநாயகர்
சுவாதிட்டானம்—	திருவானைக்கா-(ஜம்புநாதர் தலம்)	பிரமன்
மணிபூரகம்——	அண்ணாமலை (அருணாசலேசர் தலம்)	திருமால்
அநாகதம்—	சிதம்பரம் (சபாபதி தலம்)	ருத்திரன்
விசுத்தி—	காளத்தி (காளத்தீசர் தலம்)	மகேசுரன்
ஆஞ்ஞை—	காசி (விசுவேசர் தலம்)	சதாசிவன்

பிரமாந்திரம்—கைலை; துவாத சாந்தத் தலம்—மதுரை

** அனைச்சொல்—ஐக்கிய பதம்; அனை—அந்த, 'அனை நால் வகையும்'—தொல். பொருள்—245

221

நிலவில் இருந்து, வகைவகையான மலர்களைத் தெரிந்தெடுத்து, நிறைந்துள்ள கூந்தல் மேல் அணிந்து, காதின் குழை அளவும் பாய்கின்ற—

ஒப்பற்ற வேல்கள் போன்ற கண்களின் ரேகைகள் விளங்க, மொழிகள்—(இன்னது பேசுகின்றோம் என்னும்) நினைவு இல்லாமலே மொழிந்து, காம சாத்திரத்திற் (சொல்லியுள்ள)

கலப்பான, (பலவித) மனோரஞ்சிதமான (செய்கைகள்) கணக்கில்லாத வகையிற் செய்து, (கொவ்வைக்) கனி போன்ற வாயிதழ் ஊறலை உண்டு காமப் பற்றுப்

புணர்ச்சியில் ஈடுபட்டுப் பொருந்தி மாதர்களிடத்தே மோக மயக்கங்கொள்ளும் வஞ்சகனாகிய என்னை ஆண்டருள உனது திருவருளைப் பாலிப்பாயாக.

உலகம் ஏழும், தேவர் உலகமும், சிவபிரான் தங்கும் உயரிய கயிலாயமும், பொன்மலையாம் மேருவும்,

உயிர்களும், (பிருதுவி-அப்பு-தேயு-வாயு-ஆகாசம் எனப்படும்) ஐந்து பூதங்களும்-ஆக எல்லாமாகி, ஒரு முதற் பொருளாகி நின்ற உமாதேவியின் திருவருளால் வளர்ந்த குமரேசனே!

பதறுதல் அடைந்த சூரனது உடல் அழிபடும்படி வேலாயுதத்தை எறிந்த குமரனே! மிகக் கடுமை வாய்ந்த மயிலில் வாழ்பவனே! விரும்பத்தக்க தோகைக் கண்களைக் கொண்ட (அல்லது-எங்கள்) மயில் வாழ்வே! (அல்லது-கடுமை வாய்ந்தவனே! மயில் வாழ்வே!

கொடு முடியாய் (மலைச் சிகரமாய்) விளங்கி, மேகங்கள் தங்கும் இடம் போல உயர்ந்த தருமலை மேல் அமர்ந்த பெருமாளே!

(கபடனை ஆள உன்றன் அருள்தாராய்)

222. திருவடி பெற

தனதன தனதன தனதான

நிறைமதி முகமெனு மொளியாலே—
நெறிவிழி கணையெனு *நிகராலே;
உறவுகொள் மடவர்க ளுறவாமோ—
உனதிரு வடியினி யருள்வாயே;
மறைபயி லரிதிரு மருகோனே—
மருவல ரசுரர்கள் குலகாலா;
குறமகள் தனைமண மருள்வோனே—
தருமலை மருவிய பெருமாளே. (28)

223. மயலற

தனதன தானன, தனதன தானன
தனதன தானன தனதான

பரவரி தாகிய வரையென நீடிய
பணைமுலை மீதினி லுருவான—
பணிகளு லாவிட இழையிடை சாய்தரு
பயிலிகள் வாள்விழி அயிலாலே;
இரவரி யோடியல் குழல்களி னுண்மலர்
நிரைதரு மூரலி னகைமீது—
நிலவியல் சேர்முக மதிலுயர் மாமயல்
நிலையெழ வேயலை வதுவாமோ;
†அரவணை யார்குழை பரசிவ ஆரண
அரனிட பாகம துறைசோதி—

* நிகர்—போர்

† அரவணையார் குழை—விஷ்ணுவானவர் மனங்குழைந்து அன்பு செய்யப்பட்ட. அரவு (பாம்பு). சிவபிரானுக்கு குழையாபரணம்: "படந்தாங்கிய அரவக் குழைப் பரமேட்டி". "அரவக் குழையார்" (சம்பந்தர் I 9-3; II-122-4)—என வருவன காண்க.

222

பூரண சந்திரன் போன்ற முகத்தின் ஒளியினாலும்

வழிகாட்டியாயுள்ள கண் அம்பு செய்யும் போரினாலும்

உறவு பூண்கின்ற மாதர்களின் உறவு ஆமோ! (கூடாது என்றபடி)

உன்னுடைய திருவடிகளை இனித் தந்தருளுக;

வேதங்களிற் சொல்லப்பட்ட திருமாலின் அழகிய மருகனே; (அல்லது திருமால்—இலக்குமி இவர்களின் மருகனே!)

பகைவர்களாம் அசுரர் குலத்துக்கு (குலத்தை அழித்த) காலனே!

குறமகள் (வள்ளியை) மணஞ்செய்து அருளியவனே!

தருமலை (சாமி மலையில்) வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(திருவடி யினி அருள்வாயே)

223

பரவிப் போற்றுதற்கு அரிய மலை யென்னும்படி பரந்துள்ள பெரிய கொங்கைகளின்மேல் அலங்காரமான

ஆபரணங்கள் விளங்க, நூல் போலும் இடை சாயும் படி ஒழுகுபவருடைய, வாள் போன்ற (ஒளி விளங்கும்) கண் எனும் வேல் மீதும்,

பரந்து வண்டுகளோடு கூடியதாயுள்ள கூந்தல்களின் புது மலர் மீதும், வரிசையாய் விளங்கிப் புன் சிரிப்பைக் காட்டும் பற்கள் மீதும்,

சந்திரனைப்போன்ற முகத்திலும், எழுகின்ற அதிக மோகம் நிலை பெற்று என் மனத்தில் தோன்றுவதால் (நான்) அலைச்சல் படலாமோ!

பாம்பை அணையாகக் கொண்ட திருமால் மனங் குழைந்து அன்பு செய்யும் (அல்லது பாம்பைப் பொருந்திய குழையாக உடைய) பரசிவன், வேதம் (போற்றும்) அரன், (எனப்படும் பெருமானுடைய) இடது பாகத்தில் உறைகின்ற ஜோதி—

அமையுமை *டாகினி திரிபுரை நாரணி
அழகிய மாதருள் புதல்வோனே ;

சூரணி பூஷண சரவண தேசிக
குக கருணாநிதி அமரேசா—

சூறமக ளானைமின் மருவிய பூரண
ஆநகிரி மேவிய பெருமாளே. (29)

224. பொது மகளிர் இணக்கம் அற

தனதான தத்ததன தனதான தத்ததன
தனதான தத்ததன தனதான

பலகாதல் பெற்றிடவு மொருநாழி கைக்குளொரு
பலனேபெ றப்பரவு கயவாலே—

பலபேரை மெச்சிவரு தொழிலேசெ லுத்தியுடல்
பதறுமல் வெட்கமறு வகைகூறி ;

விலகாத லச்சைதணி மலையாமு லைச்சியர்கள்
வினையேமி குத்தவர்கள் தொழிலாலே—

விடமேகொ டுத்துவெகு பொருளேப றித்தருளும்
விலைமாதர் பொய்க்கலவி யினிதாமோ ;

மலையையெ டுத்தருளு †மொருவாள ரக்கனுடல்
வடமேரெ னத்தரையில் விழவேதான்—

---

* டாகினி, காகினி, லாகினி, ஹாகினி, ராகினி-சாகினி என்பன தேவியைக் குறிக்கும். சுவாதிஷ்டானத்தில் அமர்ந்திருப்பவள் காகினி ; திருமேனி பொன்னிறம் ; மூலாதாரத்தில் அமர்ந்திருப்பவள் சாகினி (திருமேனி கரிய நிறம்) ; ஆக்ஞை ஆதாரத்தில் இருப்பவள் ஹாகினி (திருமேனி வெண்ணிறம்) ; அநாகதத்தில்—ராகினி பசுமை நிறம்)—திரிபுரை—மும்மூர்த்திகளுக்கும் மூத்தவள், மூன்று நாடிகளிலும் இருப்பவள் எனப் பலவாறு பொருள் கொள்வர். [அபிராமி அந்தாதி-வித்வான் பிரம்மஸ்ரீ கி-வா-ஜகந்நாத ஐயரவர்கள் உரை- பக்கம் 5, 17-பார்க்க]

† வாள்—சிவபிரான் தந்தவாள் ஒன்று இராவணனுக்கு உண்டு-
"தன் தோள் கொட்டித் தடவரையை இருபது தோள் தலையினாலும் எடுத்தானைத் தாள் விரலால்...ஊன்றி இசை பாடல் இனிது கேட்டுக் கொடுத்தானைப் பேரோடும் கூர்வாள் தன்னை"—அப்பர் VI-69-10

அம்மை, உமை, டாகினி, திரிபுரை (திரிபுரத்தை எரித்தவள்) நாரணி, அழகிய மாது (பார்வதி) அருளிய புதல்வனே!

குராமலரை அணிகின்ற அணிகலமாகக் கொண்டவனே! சரவணனே! குரு மூர்த்தியே! குகனே! கருணை நிதியே! தேவர்களுக்கு ஈசனே!

குறமகள் (வள்ளி), ஆனை (ஐராவதம் வளர்த்த) மின் போன்ற தேவசேனை (இருவரும்) சேர்ந்துள்ள மூழுப் பொருளே! துநகிரி சாமிமலையில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(மயல் நிலையெழ அலைவது ஆமோ)

224

பல பேர்களுடைய காதலைப் பெற்றிருந்தும், ஒரு நாழிகைப் பொழுதுக்குள் ஒரு பலனைப் பெறவேண்டி (அதற்காகச்) சூழ்ச்சி செய்யும் களவுச் செயலால்

பல பேர்களை மெச்சி வருகின்ற தொழில்களையே நடத்தி, உடல் பதறுதலில்லாமல், வெட்கம் அற்ற வகையிற் பேசி—

(இயற்கையில்) நீங்காத லஜ்ஜை (நாணம்) தணிந்த (குறைபட்ட) மலைபோன்ற கொங்கையை உடைய பொது மகளிர்—தங்கள் தொழிற் சாமர்த்தியங்கள் மிகவும் செய்பவர்கள்—தங்கள் (சூழ்ச்சித்) தொழில்களால்

விஷத்தையே கொடுத்து மிக்க பொருளையே பறித்துதவுகின்ற விலை மாதர்களின் பொய்யான கலவி இன்பம் இனியதாகுமோ! (ஆகாது என்றபடி),

(கயிலை) மலையை எடுத்த ஒப்பற்ற வாளேந்தின அரக்கன் (ராவணனுடைய) உடல் வடக்கே உள்ள மேருவே விழுந்ததென்னும்படித் தரையில் விழும்படியாகத்—

வகையாவி டுத்தகணை யுடையான்ம கிழ்ச்சிபெறு
மருகாக டப்பமல ரணிமார்பா;

*சிலகாவி யத்துறைக ளுணர்வோர்ப டித்த தமிழ்
செவியார வைத்தருளு முருகோனே—

சிவனார்த மக்குரிய †வுபதேச வித்தையருள்
திருவேர கத்தில்வரு பெருமாளே. (30)

225. யம பயம் அற

தான தனதன தான தனதன
தான தனதன தனதான

பாதி மதிநதி போது மணிசடை
நாத ரருளிய குமரேசா—

பாகு கனிமொழி மாது குறமகள்
பாதம் வருடிய மணவாளா;

காது ‡மொருவிழி காக முறஅருள்
மாய னரிதிரு மருகோனே—

கால னெனையணு காம லுனதிரு
காலில் வழிபட அருள்வாயே;

---

*நூல்கள் சில கற்றோரிடத்தில் மதிப்பு வைக்கவேண்டும் என்பதற்குத் திருப்புகழ் 295 ம் பார்க்க

† உபதேச வித்து-"ஓம் என்னும் பிரணவப் பொருள்" 'ஓம் எனும் உபதேச வித்து' திருப்புகழ் 790; "ஞான வித்து" திருப்புகழ் 226

‡ சீதையின் ஆகத்தைத் தன் உகிரினற் கொத்தின காகத்தின் மீது புல்லையே படையாக்கி ஸ்ரீ ராமர் செலுத்த—அப்படைக்கு அஞ்சி அக் காகம் எங்கும் காப்பவரின்றி ஸ்ரீ ராமரையே சரண் அடைய அவர் அக் காகத்துக்கு உயிர்ப் பிச்சை அளித்துக், கண்களுக்கே ஊனம் வருக என்றுரைத்துக் காக்கையின் ஒரு கண் போய், இரு கண்ணிற்கும் ஒரு கண்மணியே பொருந்த அருளினர். இங்ஙனம் காக்கை உருக் கொண்டு காகாசுரனாக வந்தது இந்திர குமாரன் சயந்தன் என்பர்.

"காகத் திருகண்ணிற் கொன்றே மணி கலந்தாங்கு"—திருக்கோவையார்- பக்கம் 65 பார்க்க ††

தக்க விதத்திற் செலுத்திய அம்பை உடையவனாகிய (ஸ்ரீராமபிரான்)-திருமால் மகிழும் மருகனே! கடப்ப மலர் அணிந்துள்ள மார்பனே!

சில காவிய நூல்களின் உண்மைப் பொருள் வழிகளை அறிந்த அறிஞர்கள் ஓதின தமிழைச் செவி குளிர ஏற்றருளும முருகனே!

சிவபிரானுக்கு உரிய உபதேச மூலப்பொருளை (ஓம் என்னும் பிரணவப் பொருளை) அருளிய பெருமாளே! திருவேரகத்தில் (சுவாமிமலையில்) எழுந்தருளி யிருக்கும் பெருமாளே!

(விலைமாதர் பொய்க்கலவி இனிதாமோ)

225

பாதி மதியையும் (பிறைச் சந்திரனையும்), கங்கை ஆற்றையும், மலர்களையும் அணிந்துள்ள சடைப்பெருமான் (சிவபிரான) அருளிய குமரேசனே!

சர்க்கரை வெல்லத்தையும் கனியையும் போன்ற மொழிகளை உடைய மாது குறமகள்(வள்ளி)யின் பாதத்தை பிடித்துத் தடவும் மணவாளனே!

பிரிவு செய்யப்பட்ட ஒரு விழியைக் (காகாசுரன் என்னும்) காகம் அடையும்படி அருளிய ஸ்ரீராமர்-மாயவன், அரி (திருமாலின்) அழகிய மருகனே! அல்லது அரி, இலக்குமி இவர் தம் மருகனே!

காலன் என்னை அணுகாத வகைக்கு உன்னுடைய இரண்டு திருவடிகளில் வழிபடும் (புத்தியை) அருள்வாயே.

†† "சரணஞ் சரண் என்று அவன் அஞ்சி. வணங்கிட வள்ளல் மகிழ்ந்தே வெய்யவன் கண் இரண்டொடு போகென விட்ட தெய்வ வெம்படை"; கொடித திரள் கண்கள் தமக்கே வக்தொர் நன் மணி நிற்கென வைத்ததும்—"வேகம் விண்டு சயந்தன் வணங்கி விசும்பிற் போக"—கம்பராமாயணம்—சூளாமணிப் படலம் 77-82.

ஆதி யயனொடு தேவர் சுரருல
காளும் வகையுறு சிறைமீளா—
ஆடு மயிலினி லேறி யமரர்கள்
சூழ வரவரு மிளையோனே ;
சூத மிகவளர் சோலை மருவுசு
வாமி மலைதனி லுறைவோனே—
சூர னுடலற வாரி சுவறிட
வேலை விடவல பெருமாளே. (31)

226. பிறவி அற

தனன தான தத்த தனன தான தத்த
தனன தான தத்த தனதான

மகர கேதனத்த னுருவி லானெ டுத்து
மதுர நாணி யிட்டு நெறிசேர்வார்—
மலைய வேவ ளைத்த சிலையி னூடொ ளித்த
வலிய சாய கக்கண் மடமாதர் ;
இகழ வாச முற்ற தலையெ லாம்வெ ளுத்து
இளமை போயொ ளித்து விடுமாறு—
இடைவி டாதெ டுத்த பிறவி வேரறுத்து
னினிய தாள ளிப்ப தொருநாளே ;
அகில மேழு *மெட்டு வரையின் மீது முட்ட
அதிர வேந டத்து மயில்வீரா—
அசுரர் சேனை கெட்டு முறிய வான வர்க்கு
அடைய வாழ்வ ளிக்கு மிளையோனே ;

* "அடியிட எண் திசை வரை தூள்பட்ட" கந். அலங்காரம்-11.

ஆதிப் பிரமனோடு தேவர் தேவ லோகத்தை ஆளும் படி அவர்களிருந்த சிறையினின்றும் அவர்களை மீட்டு

ஆடு மயிலினில் ஏறி, அமரர்கள் சூழ்ந்து வர வந்த இளையவனே!

மாமரங்கள் அதிகமாக வளர்ந்துள்ள சோலைகள் பொருந்தியுள்ள சுவாமிமலையில் உறைபவனே!

சூரன் உடல் துணிபட, கடல் வற்றிப்போக வேலாயுதத்தைப் பிரயோகிக்க வல்ல பெருமாளே!

(காலன் எனை அணுகாமல் ... உனதிரு காலில் வழிபட அருள்வாயே)

226

மீன் கொடியை உடையவனும், உருவில்லாதவனுமான மன்மதன் கையிலெடுத்து, இனிமை தரும் (கரும்பு) வில்லில் நாண் இட்டு, நல்ல நெறியில் இருப்பவர்களும்—

மயங்கித் திகைக்கும்படியாக வளைத்த வில்லின் உள்ளே ஒளித்த வலிய அம்புபோன்ற (மன்மதனது அம்பு போன்ற) கண்களை உடைய அழகிய மாதர்கள்—

இகழும்படியாக, (ஒருகாலத்தில்) மணம் இருந்த தலை முழுமையும் வெளுத்து (அல்லது இகழ்தற் கிடம் நிறைய ஏற்பட்டுத் தலை யெலாம் வெளுத்து), இளமை என்பது போய் ஒளித்து விடும்படி—

இடைவிடாமல் நான் எடுத்து வந்த பிறவி என்பதின் வேரை அறுத்து உனதுடைய இனிய திருவடியைத் தருவதான ஒருநாள் (எனக்குக் கிடைக்குமா?)

உலகங்கள் ஏழின் மீதும், அஷ்டகிரிகளின் மீதும் முட்டும்படியாக (அல்லது-முழுவதும்) அதிரும்படியாகவே செலுத்துகின்ற மயில் வீரனே!

அசுரர்களுடைய சேனை கெட்டு முறிய (வைத்துத்) தேவர்களுக்கு முழுவாழ்வை அளித்த இளையோனே!

*மிகநி லாவெ றித்த †அமுத வேணி நிற்க
விழைசு வாமி வேற்பி லுறைவோனே—

‡விரைய ஞான வித்தை யருள்செய் தாதை கற்க
வினவ வோது வித்த பெருமாளே. (32)

227. அடியாருடன் கூடி அடிமை யாக

தனன தான தனன தந்த, தனன தான தனன தந்த
தனன தான தனன தந்த தனதான

முறுகு காள விடம யினற இருகண் வேலி னுளம யங்கி
முளரி வேரி முகைய டர்ந்த முலைமீதே—

முழுகு காதல் தனைம றந்து பரம ஞான வொளிசி றந்து
முகமொ ரா று மிகவி ரும்பி அயராதே ;

அறுகு தாளி நறைய விழ்ந்த குவளை வாச மலர்க ரந்தை
அடைய வாரி மிசைபொ ழிந்து னடிபேணி—

அவச மாகி யுருகு தொண்ட நுடன தாகி விளையு மன்பி
னடிமை யாகு முறைமை யொன்றை அருள்வாயே ;

தறுகண் வீரர் தலைய ரிந்து பொருத சூர னுடல்பி ளந்து
தமர வேலை சுவற வென்ற வடிவேலா—

---

* "வெண்ணிலா மிகு விரி சடை" சம்பந்தர்—II-105-3

† அமுத வேணி—சிவபெருமான். "அமுதன்—சம்பந்தர் I-111-1. சிவபிரான் நிற்க முருகவேள் வீற்றிருத்தல் இந்த உபதேச நிலையில் மாத்திரம் அல்ல; பின்பு ஒரு கால் சங்கப புலவர்கள் (நக்கீர ராதியோர்) முன்பு சிவபிரான் தன் கவிக்குக் குற்றம் கூறினவர் யார் என்று வினவி நின்று பேச வேண்டி வந்தது. முருகவேளோ சங்கப் புலவர்கள் நிற்கத் தாம் சாரதா பீடத்தமர்ந்து அவர்கள் கலகததைத தீர்த்தருளினர்—அதனல் "மூவர்கட் கரியான் நிற்ப முத்தமிழ்ச் சங்கத் தெய்வப் பாவலர் வீற்றிருக்கும் பாண்டி நன்னாடு போற்றி', "முருகன் சங்கத் திருப்பவன் நம் முக்கட் கடவுள் நிற்பவன்" எனத் திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடற் புராணம் போற்றுகின்றது.

‡ சிவபிரான் ஒரு (க்ஷண நேரம்) தியானத்திருக்க முருகவேள் அவருக்குப் பிரணவ பொருளைத் திருத்தணிகையில் உப தேசித்தன ரெனறும் அதனல் தணிகைக்கு "க்ஷணிகாசலம்" எனப் பெயர் போந்ததென்றும் தணிகைப் புராணம் கூறும்.

மிகவும் நிலவொளியை வீசுகின்ற அமுதச் சடையார் (சிவபிரான்) நின்று கேட்க, விரும்புகின்ற ஏவாமிமலையில் வீற்றிருந்து (உபதேசித்தவனே !)

விரைவில், ஞான மூலப்பொருளை (பிரணவப் பொருளை) (அடியார்க்கு) அருள் செய்கின்ற பிதா (சிவபிரான்) அறிய வேண்டிக் கேட்க, அதைஅவருக்கு உபதேசித்த பெருமாளே ! (விரைவில் ஓதுவித்த பெருமாளே !

(இனிய தாள் அளிப்ப தொருநாளே !)

227

கடுமையாய் விரைந்தெழுந்த கரிய விடத்தை உண்ட விடம் போன்ற) இரண்டு கண்களாகிய வேலினால் உள்ளம், மயங்கித், தாமரையின் மணமுள் மொட்டுப் போன்ற முலைமேல்—

முழுகுகின்ற காதலை மறந்து பரம ஞான ஒளி மிகுந்து (உனது) முகங்கள் ஆறினையும் மிகவும் விரும்பிச், சோர்வு இன்றி,

அறுகு தாளி (தாளி அறுகு), மணம் வீசும் குவளை, மணமலராம் கரந்தை (திரு நீற்றுப் பச்சை) இவைகளை யெல்லாம் நிரம்ப வாரி-(உன் திருவடியின்) மேலே— சொரிந்து உனது திருவடியை விரும்பித்—

தன்வசம் அழிந்து உருகுகின்ற*தொண்டருடன்கலந்து கூடி அதனால் விளையும் அன்பினால் அடிமை என்னும் ஒழுக்க முறைமையாகிய ஒரு பேற்றை (அடைய) அருள் வாயே.

அஞ்சாமை கொண்ட வீரர்களின் தலைகளை அரிந்து போர் செய்த சூரன் உடலை (இரு கூறுகப்) பிளந்து, ஒலிக்கும் கடலை வற்றும்படிச் செய்து வென்ற கூரிய வேலனே!

---

x இங்குக் கேட்ட வரத்தை அருணகிரியார் பெற்றனர் என்பது— "இடுதலைச் சற்றுங் கருதேனை ** அன்பாற் கெடுதலிலாத் தொண்டரிற் கூட்டியவா" என்னும் கந்தரலங்காரத்தால் (100) விளங்குகின்றது. "சூரிற் கிரியிற் கதிர்வே லெறிந்தவன் தொண்டர் குழாம் சாரிற் கதி யன்றி வேறிலை காண்"—கந். அலங். (49) என வருவதும் ஈண்டுக் காண்க,

தாள ஏரா ளுமை மடந்தை மூலையி லார அமுத முண்டு
தரணி யேழும் வலம்வ ருந்திண் மயில்வீரா ;

மறுவி லாத தினை விளைந்த புனம்வி டாம லிதணி ருந்து
வலிய காவல் புனைய ணங்கின் மணவாளா—

மருவு ஞாழ லணிசெ ருந்தி யடவி சூத வனநெ ருங்கி
வளர்கு வாமி மலைய மர்ந்த பெருமாளே. (33)

228. ஆண்டருள

தானதன தான தந்த தானதன தான தந்த
தானதன தான தந்த தனதான

வாதமொடு சூலை கண்ட மாலைகுலை நோவு சந்து
மாவலிவி யாதி குன்ம மொடுகாசம்—

வாயுவுட னேப ரந்த தாமரைகள் பீனசம்பின்
மாதர் தரு பூஷ ணங்க ளெனவாகும் ;

பாதகவி யாதி புண்க ளானதுட னேதொ டர்ந்து
பாயலைவி டாது மங்க இவையால்நின்—

பாதமல ரான திங்க ணேயமற வேம றந்து
பாவ*மது பான முண்டு வெறிமூடி ;

ஏதமுறு பாச பந்த மானவலை யோடு முன்று
ஈனமிகு சாதி யின்க ணதிலேயான்—

---

* வேசைய ரொடு கூடி மது பானஞ் செய்தல்—வேசையர் மது பானஞ் செய்தனர் என்பது—

"வெறிதரு புனலுணும் அவச வனிதையர்"

"பாலை யூறுகள் உண்டிடு தொண்டிகள்"

"ஆவேச நீருண் மதப் பொறிச்சிகள்"

(திருப்புகழ் 60, 88, 362)—என வருவனவற்றால் அறியக் கிடக்கின்றது.

முத்துப் போன்ற பற்களை உடைய உமை மாதின் கொங்கைகளில் நிரம்பப் பால் அமுதம் உண்டு, உலகு ஏழையும் வலம் வந்த வலிய மயில் வீரனே!

குற்றமில்லாத தினை விளைந்த புனத்தை நீங்காது பரண் மீதிருந்து பலமான காவல் காத்த அணங்கு (வள்ளியின்) மணவாளனே!

பொருந்திய புலி நகக் கொன்றை, அழகிய செருந்தி இவை யுள்ள நந்தவனமும், மாமரக் காடும் நெருங்கி வளரும் சுவாமிமலையில் அமர்ந்துள்ள பெருமாளே!

(அடிமையாகு முறைமை யொன்றை அருள்வாயே)

228

வாத நோய் (உடலில் வாயு மிகுதலால் வரும் நோய்), சூலை (வயிற்றுளைவு நோய்), கண்டமாலை (கழுத்தைச் சுற்றி உண்டாகும் புண் கட்டி), குலைநோவு (மார்பு எரிச்சல்நோய்), சந்து (எலும்பு கூடும் இடங்களில் நோய்), பெரிய இழுப்பு நோய்கள (அமர கண்ட வலி, குமரகண்ட வலி, பிரம கண்ட வலி, காக்கை வலி, முயல் (முயலகன்) வலி என்னும் ஐவகை வலிகள்), குன்மம் (அஜீரணம, வயிற்று வலி முதலியன காணும் வயிற்று நோய்), காசம் (ஈளை, கோழை நோய்)

வாயுவினுல் உடம்பில் பரவுகின்ற தாமரை போன்ற சொறி படை நோய், மூக்கடைப்பு நோய், பினும் ஒழுக்கங் கெட்ட) மாதர்களுடன் இணங்குவதால் கிடைத்த ஆபரணங்கள் என்று சொல்லத்தக்க பறங்கிப் புண், கிரந்திப் புண் ஆகிய மேக நோய் வகைகளாகும்

பாவ நோய்ப் புண்கள் ஆய இவை உடனே எனைப் பிடிப்பதால், பாயிலே விடாது படுத்துக் கிடந்து (உடல் நலம்) குறைந்து—அக்காரணத்தால் நினது

பாத மலர்களில் (நேயம்) அன்பு என்பதை முற்றும் மறந்து, பாவம் என்கின்ற கள்ளைக் குடித்து (அல்லது பாவச் செயல்களுக்கு இடம் தரும் கள்ளைக் குடித்து) அதனுல் வெறி மயக்கம் மிகுந்து

குற்றந் தரும் பாசக் கட்டுகளான வலைகளில் அகப் பட்டு அலைந்து, இழிவான சாதித் தொழில்களிலே நான்,

ஈடழித லான தின்பின் மூடனென வோது முன்புன்
ஈர அருள் கூர வந்து எனையாள்வாய்;
சூதமகிழ் பாலை கொனறை தாதுவளர் சோலை துன்றி
சூழுமதில் தாவி மஞ்சி னளவாகத்-
தோரணநன் மாட மெங்கு நீடுகொடி யேத ழைந்த
ஸ்வாமிமலை வாழ வந்த பெருமாளே. (34)

229. காமத்தால் திரிதல் அற

தான தத்த தந்த தான தத்த தந்த
தான தத்த தந்த தனதான

வார முற்ற பண்பின மாத முற்ற நண்பி
னீடு மெய்த்* துயர்ந்து வயதாகி-
வாலை யிற்றி ரிந்து கோல மைக்கண் மங்கை
மார்க ளுககி சைந்து பொருள்தேடி ;
ஆர மிக்க பொனக ளால மைத்த மர்ந்த
மாப ணிக்கள் விந்தை யதுவான-
ஆட கொப்ப மைந்த வோலை முத்த முங்கொ
டாவி மெத்த நொந்து திரிவேனோ ;
சூர னைத்து ரந்து வேர றப்பி ளந்து
சூழ்சு ரர்க்க ணன்பு செயும்வீரா-
†சூக ரத்தொ டம்பு தானெ டுத்து வந்த
‡சூத னுக்கி சைந்த மருகோனே ;

* துயர்தல்—தொடர்தல்—திருப்புகழ் 137 பார்க்க

† சூகரம்—பன்றி, அம் பு—அழகிய பூமியை; பூ என்பது புவனக் குறுகிற்று. ‡ சூதன்—தந்திரம் நிறைந்தவன்; தேர்ப் பாகன் எனலுமாம்; பாரதப் போரிற் பார்த்தனுக்கு (அருச்சுனனுக்குத்) தேர்ச்சாரதி யாய்க் கண்ணபிரான் உதவினர். அதனல் அவருக்குப் 'பார்த்தசாரதி" எனப் பெயர் போந்தது

திருமால் வராகமாய்ப் பூமியை எடுத்து வந்த வரலாறு

இரணியாக்ஷன் என்னும் அசுரன் பூமியைப பாய் போலச் சுருட்டி எடுத்துக் கொண்டு பாதாளத்திற் சென்று ஒளித்துக் கொண்டான். திருமால் பன்றி உருவங் கொண்டு பாதாளத்திற்குச் சென்று தன் கொம்பினல் அவனைக் கொன்று பூமியைத் தனது கொம்பில் தாங்கி மேலே கொண்டு வந்து பழைய படி வைத்தார். "எயிறதன் நுதி மிசை இதமமர் புவி யது நிறுவிய எழிலர்"—சம்பந்தர் 1-21—7

வலிமை யற்று அழிந்த பின், மூடன் எனப் (பிறர்) (என்னை)ச் சொல்வர். அங்ஙனம் பிறர் சொல்வதற்கு முன்பு உனது கருணை நிறைந்த திருவருள் மிக்கு வந்து என்னை ஆண்டருளுக.

மாமரம், மகிழமரம் (வகுளம்), பாலைமரம், கொன்றை மரம் இவை தம் பூந்தாது நிறைந்துள்ள சோலைகள் நெருங்கி யுள்ளதும், சூழ்ந்துள்ள மதில் உயர்ந்து மேகத்தை அளாவி நிற்பதும்,

தோரணங்களும் நல்ல வீடுகளில் எங்கும் உயர்கொடி களும் தழைந்துள்ளதுமான சுவாமிமலையில் வாழ வந்த பெருமாளே!

(அருள் கூர வந்து எனை ஆள்வாய்)

229

அன்பு பூண்ட தன்மையில், மாதங்கள் செல்ல (வளர்ந்து), அந்த அன்பினால் வளரும் உடலானது தொடர்ச்சியால் (வளர) வயது நிரம்பி

பால்ய பருவத்தில் திரிதலுற்று, அழகிய மை பூசப்பட்ட கண்களை உடைய மங்கைமார்களிடத்தே நேசம பூண்டு, (அவர்களுக்குத் தருவதற்காகப்) பொருள் தேடி

மாலைகள், நல்ல பொன்னாற் செய்யப்பட்டு விளங்கும் சிறந்த ஆபரணங்கள், விசித்திரமான

பொன்னால் வேலைப்பாடு அமைந்த ஓலை (கம்மல்) (காதணி) (இவை தமைப் பூண்ட பெண்களை) முத்தங் கொடுத்து என) ஆவி மிகவும் நொந்து திரிவேனோ!

சூரனை வெருட்டி ஓட்டி அவனை அடியோடு (வேர் அறும்படியாகப்) பிளந்து, சூழ்ந்துள்ள தேவர்களிடத்தே அன்பு காட்டின வீரனே!

பன்றியின உருக் கொண்டு அழகிய பூமியை மேலே எடுத்து வந்த தந்திரம் நிறைந்த (அல்லது அருச்சுன னுக்குத் தேர்ப்பாகனாய் இருந்த) திருமாலுக்கு மருகனே!

ஏரெ திர்த்து வந்து நீர்கள் கட்டி யன்று
தானி றைக்க வந்த தொருசாலி—

யேமி குத்து யர்ந்த மாவ யற்கள் மிஞ்சு
மேர கத்த மர்ந்த பெருமாளே. (35)

230. பொது மகளிர் உறவு அற

தானன தனத்தத் தாத்த தானன தனத்தத் தாத்த
தானன தனத்தத் தாத்த தனதான

வார்குழல் விரித்துத் தூக்கி வேல்விழி சுழற்றிப் பார்த்து
வாவென நகைத்துத் தோட்டு குழையாட—

வாசக முரைத்துச் சூத்ர பாவையெ னுறுப்பைக் காட்டி
வாசனை முலைக்கச் சாட்டி யழகாகச்;

சீர்கலை நெகிழ்த்துப் போர்த்து நூலிடை நெளித்துக் காட்டி
தீதெய நடித்துப் பாட்டு குயில்போலச்—

சேருற அழைத்துப் பார்த்து சார்வுற *மருத்திட் டாட்டி
சீர்பொருள் பறிப்போய்க் கூத்த நுறவாமோ;

சூரர்கள் பதைக்கத் தேர்க்க ளானைக ளழித்துத் தாக்கி
சூர்கிரி கொளுத்திக் †கூற்று ரிடுமவேலா-

---

* மருத்திட்டு-மருந்திடுதல் தமது வசப்படுத்துவதற்காக வேசையர் வாய் நீர், சிறு நீர், நாத நீர் ஆகிய மூன்று நீர் சம்பந்தப்பட்ட சொக்கு மருந்தைக் கரும்பின் சாற்றிற் கலந்து சோறிடும் போதோ படுக்கையிலோ ஆடவர்க்குத் தருதல். இதை முச்சலீலிகை என்பர்- திருப்புகழ் 654-ன் குறிப்புரை பார்க்க. 28, 88, 295, 58 , 603, 894, 963—பாடல்களைப் பார்க்க

† கூற் றூர்—கூற்றூர்: இயம லோகம்

ஏர் எதிர்த்து வர நீரைப் பாய்ச்சிக் கட்டி அப்போதைக் கப்போது இறைக்க வந்த பயனாய் விளைந்த ஒப்பற்ற (சாலியே) செந்நெல்களே

பெருகி உயர்ந்து வளர்ந்த சிறந்த வயல்கள் நிரம்ப உள்ள திரு ஏரகத்தில் (சுவாமிமலையில்) வீற்றிருக்கும் பெருமாளே !

(ஆவி மெத்த நொந்து திரிவேனோ)

230

நீண்ட கூந்தலை விரித்தும், தூக்கியும், வேல் போலும் விழியைச் சுழற்றிப் பார்த்து, வா என்று அழைத்துச் சிரித்து, (காதில் உள்ள) தோடும் குழைகளும் ஆட—

பேச்சுக்கள் பேசி, எந்திரப் பொம்மை என்று சொல்லும்படி (எந்திரப் பாவைபோல) பல அங்கங்களையும் காட்டி, மணமுள்ள கொங்கை ரவிக்கையை ஆட்டி, அழகாக—

சீரான ஆடையை தளர்த்திப் போர்த்து, நூல் போல் நுண்ணிய இடையை நெளித்துக் காட்டி, "தீ-தெய" என்று (அல்லது-தீது ஏய—பொருந்த) நடித்து நடனஞ் செய்து பாடல்களைக் குயில் போலப் பாடித்

தம்மைச்சேரும்படி அழைத்துப், பார்த்துத் தம்மிடத் தேயே சார்ந்திருக்கும்படி மருந்து வகையைத் தந்து தம் (இஷ்டப்படி) ஆட்டி வைத்துச், சீரான பொருள்களைப் பறிக்கின்ற பொய்க் கூத்தராம் (வேசையரது) உறவு ஆமோ (உறவுகூடாது என்றபடி)

சூரர்கள் பதைப்புறவும், தேர்கள், ஆனைகள் இவை அழியும்படித் தாக்கியும், சூரனையும், எழு கிரியையும் அல்லது (கிரௌஞ்ச கிரியையும்) சுட்டெரித்து (அல்லது, அச்சத்தைத் தந்த கிரௌஞ்ச கிரியைச் சுட்டெரித்து) (அப் பகைவர்களை) யமலோகத்துக்கு அனுப்பின வேலாயுதனே !

தூமொழிநகைத்துக்கூற்றை மாளிடவுதைத்துக்* கோத்த
தோலுடை †யெனப்பர்க் கேற்றி ‡திரிவோனே ;
ஏரணி சடைச்சிப் பாற்சொ லாரணி சிறக்கப் போற்று
x மேரெழி னிறத்துக் கூர்த்த மகவோனே—
ஏடணி குழைச்சித் தூர்த்த வாடகி குறத்திக் கேற்ற
ஏரக பொருப்பிற் பூத்த பெருமாளே. (36)

231. மாதர் கலவி யற

தனதனன தான தனதன தந்தன
தனதனன தான தனதன தந்தன
தனதனன தான தனதன தந்தன தனதான

விடமும்வடி வேலு மதனச ரங்களும்
வடுவுநிக ரான மகரநெ டுங்குழை
விரவியுடன் மீளும விழிகளு மென்புழு கதுதோயும்—
ம்ருகமத படீர பரிமள குங்கும
மணியுமிள நீரும் வடகுல குன்றமும்
வெருவுவன பார புளகத னங்களும் வெகுகாம ;

* கோத்த—உடுத்த—"கோத்த கல்லாடையும் கோவணமும்"—சம்பந்தர்—வலம்புரம்—III—'(3—2

† என் அபபர்க்கு எனப் பிரிக்க ‡ திரிதல்—போதல்

x முருகவேளின் நிற விசேடத்தை "நிறத்திற் கந்தன்" என 77-ஆம் பாடலிற் சிறப்பித்ததைக் காண்க. நிறம் புகழ்-(புகழொளி). முருகன் புகழ் மிக்கவன் என்பதை "பலர் புகழ் நன் மொழிப் புலவ ரேறே" என்னும் திருமுருகாற்றுப்படையிலும், 'தொன் முதிர் மரபின் நின் புகழினும் பலவே' என்னும் பரிபாடலிலும் (14) காணலாம். நிறம்—ஒளி "பலர் புகழ் ஞாயிறு கடற் கண் டா அங்கு, ஓவற இமைக்கும் சேண் விளங் கவிரொளி" (திருமுருகாற்றுப்படை)—சத கோடி சூரியர்கள் உதயமென—ஒரு சோதி வீசுவதும்" சீர்பாத வகுப்பு).

தூ*பரிசுத்த) மொழியுடன் நகைசெய்து (மார்க்கண்டருக்காக) யமனை இறக்கும்படி உதைத்து, உரித்தெடுத்த தோலை உடையாக்கொண்ட என் அப்பராம் சிவபிரானுக்கு உபதேச மொழியை ஏற்றிப் போந்தவனே!

அழகிய சடையை உடையவள், பால்போல இனிய சொல்லை உடையவளாம் தேவி பார்வதி விசேடமாகப் போற்றுகின்ற மிக்க அழகிய நிறம் விளங்குகின்ற குழந்தையே!

பனை ஓலை இதழைக் குழையாகக் கொண்டவள், மறைபட்ட பொன் போன்றவள், திருமாலின் மகள் சுந்தரவல்லி குறவர் மகள் ஆனமையால் (மண் மூடின பொன்போன்றவள்) ஆகிய வள்ளிக்கு ஏற்ற (பொருந்திய) பெருமாளே! திரு ஏரக மலையில்(சாமிமலையில்) விளங்கும் பெருமாளே!

(பொருள்பறி பொய்க் கூத்தர் உறவாமே)

231

விஷமும், கூரிய வேலும் மன்மதனுடைய பாணங்களும், மாவடுவும் ஒப்பானவையாய், மகர மீன் போன்ற நீண்ட குழைகளுடன் கலந்து மீளும் கண்களையும், மென்மை வாய்ந்த புழுகு (புனுகு சட்டம்) கலந்த—

கஸ்தூரி, சந்தனம், மணமுள்ள செஞ்சாந்து இவை அணிந்துள்ள இளநீர் போன்றனவும், வடக்கே உள்ள சிறந்த மலையாம் மேரு போன்றனவும, அச்சந் தரத்தக்கனவும், பாரமுள்ளனவும், புளகம் பூண்டுள்ளனவுமான கொங்கைகளையும், மிக்க காமத்தை எழுப்பும்

---

* தூமொழி 'என் அடியான் உயிரை வௌவேல்' என்னும் தூமொழி; "என் அடியான் உயிரை வௌவேல்" என்று அடற் கூற்றுதைத்த பொன்னடி—சம்பந்தர் I-52-3.

தூமொழி—தேவி எனக்கொண்டு தேவி உதைக்க—எனவும் பொருள் கொள்ளக் கிடக்கின்றது. யமனை உதைத்தது தேவி—"கூவ பத்தினி கூற்றினை மோதிய பத சததினி' (திருப்புகழ் 751) சிற்றவனைக் காய்ந்த அபிராமி'—(திருப்புகழ் 760)

நடனப்த நூபுரமுமுகில் கெஞ்சிட
மலர்சொருகு கேச பரமுமி லங்கிய
நளினமலர் சோதி மதிமுக விம்பமும் அனநேராம்—

நடையுநளிர் * மாதர் † நிலவுதொ ழுந்தனு
முழுதுமபி ராம அரிவய கிண்கிணெ
னகையுமுள மாதர் கலவியி னைந்துரு கிடலாமோ ;

‡ வடிவுடைய மானு x மிகல்கர னுந்திக
**மெழுவகைமராமரமுநிக ரொன்றுமில்
வலியதிறல் ††வாலி யுரமுநெ டுங்‡‡கட லவையேழும்—

மறநிருதர் சேனை முழுதுமி லங்கைமன்
வகையிரவி போலு மணியும லங்கருத
மணிமவுலி யான வொருபதும விஞ்சிரு பதுதோளும் ;

---

* மாதர்—அழகிய † நிலவு தொழல்-நல்ல நாயகன் கிடைக்க வேண்டுமென்று சந்திரனைத் தொழுதல்.

பிறை தொழு கென்றல் என அகப்பொருள் துறை ஒன்றுளது. “ மைவார் கருங்கண்ணி செங்கரங் கூப்பு**பசுங் கதிர் வெள்ளைச் சிறு பிறைக்கே ”—திருக்கோவையார் 67

‡ மான்—மாரீசன்—சீதையை அபகரிக்க எண்ணங் கொண்ட இராவணன் ஏவலால் பொன் மான் உருக் கொண்டு வந்த அரக்கன் இவன். ராமர் அம்பினல் மாண்டான்.

x கரன்—இராமரால் தண்டகாரணியத்திற் கொல்லப்பட்ட ஓர் அரக்கன்.

** கரா மரங்கள்—இவை கிட்கிந்தைக்கு அருகில் இருந்த ஏழு ஆச்சா மரங்கள் இவற்றை இராமர் ஒரு பாணத்தாற் பிளந்தார்.

†† வாலி-இந்திரன் குமாரன்-இவன் தம்பி சுக்கிரீவன் இராமரைத்துணை கொண்டு அவரால் இவனைக் கொல்வித்தான்.

‡‡ கடல் மீது ராமர் அம்பை ஏவினது-பக்கம் 412-கீழ்க் குறிப்பைப் பார்க்க. [பாட்டு 177]

நடனம் செய்கின்ற பாதங்களில் அணிந்துள்ள சிலம்பையும், மேகமும் (இதன் கரு நிறத்துக்கு முன்பு எனது கரு நிறம் எந்த மூலை என்று) கெஞ்சும்படி கறுத்தும், மலர் செருகப்பட்டதுமான கூந்தற் பாரத்தையும், விளங்கும் தாமரை மலர் போன்று ஒளி நிலா வீசும் முகச் சோதியையும், அன்னப் பறவைக்கு நேரான

நடை (அழகையும்), குளிர்ந்த அழகிய சந்திரனைத் தொழுகின்ற தேகம் முழுமையும் (அல்லது குளிர்ந்த அழகிய சந்திரன் இந்த தேகத்தின் அழகுக்கு முன்பு நமது அழகெங்கே என்று வணங்கத் தக்கதுமான) தேகம் முழுமையும்) அழகு, ஒளியையும், அரி (சிலம்பின் உட்பரலின் பருக்கை மணிகளின்) ஒலியைத் தன் வசத்தே கொண்ட கிண் கிண் என ஒலி செயும் சிரிப்பையும் கொண்ட மாதர்களுடைய சேர்க்கையை நினைந்து நான் (உள்ளம்) உருகுதல் ஆமா! உருகுதல் நன்று! (உருகுதல் கூடாது என்றபடி)

அழகுடைய மானும் (மாரீசன் என்னும் அரக்கனும், பகைத்து வந்த கரன் என்னும் அரக்கனும், விளங்கின ஏழு வகையான மரா மரங்களும், ஒப்பு எதுவும் இல்லாத வலிய பராக்ரமம் வாய்ந்த வாலி என்னும் குரங்கு வேந்தின் வலிமையும் (அல்லது மார்பும்), பெரிய கடல் ஏழும்—

வீரம் வாய்ந்த அரக்கர் சேனை முழுதும், இலங்கை அரசன் இராவணனுடைய சிறப்புற்ற சூரியன் போல ஒளி விடுவதாய் அணியப்பட்ட அலங்காரமான ரத்ன கிரீடம் விளங்கும் தலைகள் பத்தும், மேம்பட்டு விளங்கும் இருபது தோள்களும், (அவன்)

அடைவலமு மாள விடுசர அம்புடை
தசரதகு மார ரகுகுல புங்கவன்
அருள்புனை* முராரி மருகவி ளங்கிய மயிலேறி—
அடையவர்கள் மாள வொருகிமி டந்தனி
†லுலகைவல மாக நொடியினில் வந்துயர்
அழகியசு வாமி மலையில மர்ந்தருள் பெருமாளே. (37)

232. பொது மகளிர் மயக்கு அற

தனத்த தந்தன தனதன தனதன
தனத்த தந்தன தனதன தனதன
தனத்த தந்தன தனதன தனதன தனதான

விரித்த பைங்குழ லொளிர்மல ரளிதன
தனத்த னந்தன தனதன வெனவொலி
விரிப்ப வண்கயல் விழியுறை குழையொடு மலைபாய—
மிகுத்த வண்சிலை நுதல்மிசை திலதமொ
டசைத்த பொன்குழை யழகெழ முகவொளி
வெயிற்ப ரந்திட ‡ நகையிதழ் முருகலர் வரிபோதத்;
தரித்த தந்திரி மறிபுய மிசைபல
பணிக்கி லங்கிய பரிமள குவடிணை
தனக்கொ ழுந்துகள் ததைபட கொடியிடை படுசேலை—
தரித்து சுந்தர மெனஅடர் பரிபுர
பதச்சி லம்பொடு நடமிடு கணிகையர்
சழக்கர் விஞ்சையர் மயல்களின் முழுதவ தொழியாதோ;

---

* முரன்—நரகாசுரனுடைய சேனாபதியும் மந்திரியும்; கண்ணபிரானாற் கொல்லப்பட்டான். முரன்—அரி (பகைவன்) முராரி.

† உலகை வலம் வந்தது—பக்கம் 430-கீழ்க் குறிப்பைப் பார்க்க-பாட்டு 184. ‡ நகை இதழ் முருகு அலர் வரி போத-தந்தங்களையுடைய இதழோடு கூட்டிய வாசனையுள்ள செங்குமுத மலரை யொத்த வாயினின்றும் இசைப்பாட்டுக்கள் எழ; வரி—இசைப்பாட்டு.

அடைந்திருந்த் வலிமையும், (இவை யெலாம்) மாண்டு ஒடுங்க ஏவின போர் அம்பைக் கொண்ட தசரத ராஜ குமாரனும், ரகு வம்ச சிரேஷ்டனும், அருள் பாலிக்கும் மூர்த்தியுமான முராரியின் (முரன் என்றும் அசுரனுக்குப் பகையாய் அவனை அழித்த திருமாலின்) மருகனே! விளங்குகின்ற மயிலில் ஏறி–

பகைவர்கள் மாள ஒரு நிமிஷ நேரத்தில் உலகை வலமாக நொடிப்பொழுதில் வந்து, சிறந்த, அழகிய சுவாமிமலையில் அமர்ந்தருளும் பெருமாளே!

(மாதர் கலவியில் நைந்து உருகிடல் ஆமோ)

232

விரித்த, செழுமை வாய்ந்த, கூந்தலில் விளங்குகின்ற மலர்களில் உள்ள வண்டுகள் "தன தனத்த னந்தன தனதன" என்னும் ஒலியை விரித்து எழுப்ப, வளமை வாய்ந்த மீன் போன்ற கண்கள் பொருந்தியுள்ள (காதிலுள்ள) குழைகளோடும் அலைபாய (பாய்ந்து அலைச்சலுற)

மேம்பட்டு விளங்கும் வளமை பொருந்திய வில்லை நிகர்க்கும் நெற்றியின் மேல் உள்ள பொட்டும், அசைவுறும் பொற் குழையும் அழகு வீச, முகத்தின் ஒளியின் சோதி பரந்து விளங்க, பற்களொடும் இதழொடும் கூடிய வாசனையுள்ள (செங்குமுத) மலரை யொத்த வாயினின்றும் இசைப் பாட்டுக்கள் எழ –

ஏந்தியுள்ள (தந்திகளுடன் கூடிய) வீணை சார்ந்துள்ள புயங்களின் மீது பலவித ஆபரணங்களுடன் விளங்கும் மணமுள்ள மலைக்கு நிகரான கொங்கைகளின் மீது செழுமையுள்ள வாசனைப்பொடிகள் நெருங்கி அமைய, கொடி போல மெல்லிய இடையிற் படுகின்ற புடைவையை

அணிந்து, அழகாயுளது என்று கூறும்படி பொருத்தமாயுள்ள பாத கிண்கிணியுடனும் பாதச் சிலம்புடனும் நடமிடுகின்ற பொதுமகளிராம் தீயர்களின்- வித்தைக்காரர்களின் மோக மயக்கங்களில் முழுகுவது (முழுகும் குணமும் பழக்கமும் என்னை விட்டு) விலகாதோ!

உரித்த வெங்கய மறியொடு புலிகலை
தரித்த சங்கரர் மதிநதி சடையினர்
ஒருத்தி பங்கின ரவர்பணி குருபர முருகோனே—

உவட்டி வந்திடு மவுணரொ டெழுகடல்
குவட்டை யும்பொடி பட*சத முடிவுற
வுழைத்த இந்திரர் பிரமனு மகிழ்வுற விடும்வேலா;

வரித்த ரந்துள வணிதிரு மருவிய
‡வுரத்த பங்கயர் மரகத மழகிய
வணத்த xரம்பர முறவிடு கணையினர் மருகோனே—

வனத்தில் வந்தொரு பழையவ னெனவொரு
குறத்தி மென்புன மருவிய கிளிதனை
மயக்கி மந்திர தருமலை தனிலமர் பெருமாளே. (38)

---

* சதம் முடிவுற—நூறு அசுவமேத யாகம் முடிய.

நூறு அசுவ மேத யாகம் செய்து முடித்தவருக்கே இந்திர பதவி கிடைக்கும்

"சுகுடஞ் சேர் பரி மக நூறியற்றி வான் அரசு கன்னற் சுவை போற் பெற்றான்" (திருக் குற்றாலப் புராணம்).

‡ உரத்த பங்கயர்—மார்பின் கண் தாமரையை உடையவர்.

x கடல்மீது பாணம் செலுத்தினது-177-ஆம் பாடலின் கீழ்க் குறிப்பைப் பார்க்க [பக்கம் 412].

உரித்த கொடிய யானை, மான், புலி இவைகளின் தோலாடையைத் தரித்த சங்கரர், திங்கள், கங்கை இவை தமைச் சூடிய சடையினர், ஒப்பற்ற (பார்வதியை) ஒரு பாகத்திற் கொண்டவர் ஆகிய சிவபிரான் வணங்கிய குருபரனே ! முருகனே !

வெறுப்புற்றுப் (பகைத்து) வந்த அசுரர்களும், ஏழு கடல்களும், (கிரௌஞ்ச) கிரியும் பொடி படும்படியும், நூறு அசுவமேத யாகம் முடியும்படி உழைத்து இந்திரப் பதவியைப் பெற்ற இந்திரர்களும், பிரமனும் மகிழ்வுறும் படியும், செலுத்திய வேலாயுதனே !

வண்டுகளின் வரிசையுள்ள துளவமாலை அணிந்தவரும், இலக்குமி பொருந்திய மார்பில் தாமரை மலரை உடைய வரும், மரகதத்தின் (பச்சையின்) அழகிய நிறத்தினரும், கடல் மீது செலுத்திய பாணத்தை உடையவரும் ஆகிய திருமாலின் மருகனே !

(வள்ளிமலைக்) காட்டில் வந்து ஒரு கிழவனென (வேடம் பூண்டு) ஒப்பற்ற குறத்தி, (அழகிய தினைப்) புனத்திலிருந்த கிளி—ஆகிய வள்ளியை—மயக்கி மந்திர உபதேசத் தலமாகிய திருமலை (சாமிமலை)யில் அமர்ந்தருளும் பெருமாளே !

(கணிகையர்... மயல்களில் முழுகுவ தொழியாதோ)

உ
ஐந்தாவது திருப்பதிகள்
குன்றுதோருடல்.

['குன்றுதோருடல்' என்பது பலமலைகளுக்கும் பொதுவாக வழங்குஞ் சொல். முருகக்கடவுள் மலைக்கடவுளாதலின், 'மலைகிழவோன்', 'கிரி ராஜன்', 'குறிஞ்சி வேந்தன்' எனப் பெயர் பெறுவர்.]

233. இடர் அற

தனனந் தனன தந்த தனதான

அதிருங் கழல்ப ணிந்து னடியேனுன்—
அபயம் புகுவ தென்று நிலைகாண ;
இதயந் தனிலி ருந்து க்ருபையாகி—
இடர்சங் கைகள்க லங்க அருள்வாயே ;
எதிரங் கொருவ ரின்றி நடமாடும்—
இறைவன் தனது பங்கி லுமைபாலா ;
பதியெங் கிலுமி ருந்து விளையாடிப்—
பலகுன் றிலும மர்ந்த பெருமாளே. (1)

234. அகப்பொருள்.

தனதன தனன தனதன தனன
தனதன தனன தனதான

*எழுதிகழ் புவன நொடியள வதனி
வியல்பெற மயிலில் வருவோனே—
இமையவர் பரவி யடிதொழ அவுணர்
மடிவுற விடுவ தொருவேலா ;
† வழுதியர் தமிழி ‡னொருபொரு ளதனை
வழிபட மொழியு முருகேசா—

* புவனம் எழு—பாட்டு 157-பக்கம் 364 பார்க்க.

† வழுதியர் தமிழ்—பாண்டியர்களால் விருத்திசெய்யப்பட்ட தமிழ்.

‡ 'ஒருபொரு ளதனை வழிபட மொழியும் முருகேசன்' என்றது இறையனார் அகப்பொருளுக்குச் சங்கப்புலவர் பலரும் செய்துவந்த உரைகளை யெல்லாந் தனித்தனியே கேட்டு, ஒவ்வோ ரிடங்களிற் சிரக்கம்பஞ் செய்து, நக்கீரர் செய்த உரையை முழுதும் வியந்து சிரக்கம்பஞ் செய்து ஸ்தாபித்தருளிய உருத்திரசன்மரை. [126 திருப்புகழ்-கீழ்க்குறிப்பைப் பார்க்க—பக்கம் 298].

233

ஒலிக்கின்ற கழலணிந்த திருவடியைப் பணிந்து அடியேன் உன்னிடம்

சரணாகதி அடைவது எப்போது—நிலை காண்பதற்கு —[இந்த நிலையாத சமுத்திரமான சமுசாரத்தில் பிழைத்திருக்கும் நிலையைக் காண்பதற்கு நீயே தஞ்சமென உன்னிடம் நான் என்று சரண் புகுவேன்]—

(என்னுடைய) உள்ளத்தில் நீ வீற்றிருந்து அருள் கூர்ந்து

(எனக்கு நேரும்) இடையூறுகளும் (துன்பங்களும்) கலக்கங்களும் அஞ்சி என்னைவிட்டு அகல அருள் புரிவாயாக ;

• நிகர்ப்பவர் ஒருவர் இல்லாது நடனம் செய்கின்ற

இறைவனுடைய (சிவனுடைய) (ஒரு) பாகத்தில் (உறையும்) உமாதேவியின் குழந்தையே !

தலங்கள் எல்லா இடத்திலும் வீற்றிருந்து விளையாடிப் பலமலைகளிலும் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே !

(இடர், சங்கைகள் கலங்க அருள்வாயே !)

234

ஏழு என விளங்கும் பூமிகளை ஒரு நொடிப் போதில் அழகு விளங்க மயிலில் வலம் வந்தவனே !

தேவர்கள் போற்றி செய்து (உனது) திருவடியைத் தொழ, அசுரர்கள் மாளும்படிக்குச் செலுத்திய ஒப்பற்ற வேலாயுதனே !

பாண்டியர்கள் போற்றி வளர்த்த தமிழில் ஒப்பற்ற (அகப்) பொருள் இலக்கணத்தைச், (சங்கப் புலவர்கள்) வழிபட (வணங்கி வேண்டி நிற்க) ஆய்ந்து உரைத்த (விளக்கிய) முருகேசனே ;

மலரடி பணியு மடமகள் * பசலை
மயல்கொடு தளர்வ தழகோதான் ;
முழுகிய புனலி லினமணி தரள
முறுகிடு பவள மிகவாரி—
† முறையொடு குறவர் மடமகள் சொரியு
முதுமலை யழக குருநாதா ;
பழகிய வினைகள் பொடிபட அருளில்
படிபவ ரிதய முறுகோவே—
பருவரை துணிய வொருகணை ‡ தெரிவ
பலமலை யுடைய பெருமாளே. (2)

235. மனைவயம் பெற

தனன தானன தானன தானன
தனன தானன தானன தானன
தனன தானன தானன தானன தந்ததான

தறையின் மானுட ராசையி னால் x மட
லெழுது மாலருள் மாதர்கள் தோதக
சரசர் மாமல ரோதியி னலிரு கொங்கையாலுந்—

---

* பசலை—காம நோயால் உண்டாகும் நிற வேறுபாடு

† முதுகிரியில் குறப்பெண்கள் மணியையும் தரளங்களையும் வாருதல் :—" மணித் தரளங்கள் வரத் திரண்டங் கெழிற் குறவர் சிறுமிமார்கள் முறங்களினாற் கொழித்து மணி செல விலக்கி முத்துலைப் பெய்.முதுகுன்றமே"-சம்பந்தர் I-131-7. இது அருணகிரி யார் சம்பந்தர் தேவாரத்தைப் படித்துள்ளார் என்பதற்குச் சான்று ஆகும். முதுகிரி—விருத்தாசலம்.

‡ " தெரிகை பலபல வுடைய பெருமாளே" என்றும் பாடம்.

x மடல் எழுதல் :—பக்கம் 87 பார்க்க :

(உனது) மலரடியைப் பணியும் (இந்த) மடமகள் (மடப்பம்-அறியாமை கொண்ட மகள்)காமத்தால் உற்ற நிறவேறுபாட்டுடன் மோக மயக்கத்தால் தளர்வது (இளைத்துப் போவது) அழகோ (நியாயமோ)!

முழுகிய நீரில் (நீரில் முழுகி) கூட்டமான மணிகளையும் முத்துக்களையும் கொடி போற் பின்னிய பவளங்களையும் நிரம்ப வாரி—

(வாங்குங்கள் என்னும்) முறையிட்டோடு குறப்பெண்கள் சொரிகின்ற **முதுகிரியில்** (விருத்தாசலத்தில் உறைகின்ற) அழகனே! குருநாதனே!

(என்னுடன்) கூடவே பழகி வருகின்ற வினைகள் (எல்லாம்) பொடிபடும்படி, (உனது) திருஅருளில் (மனம்) தோய்பவருடைய (அல்லது திரு அருளுக்குப் பாத்திரமானவர்களுடைய) உள்ளத்தில் வீற்றிருக்கும் தலைவனே!

பருத்த (கிரௌஞ்ச) மலை துணிபடும்படி ஒப்பற்ற ஆயுதத்தை தெரிந்தெடுத்துச் செலுத்தினவனே! பல மலைகளுக்கும் அதிபனுயுள்ள பெருமாளே!

(மயல் கொடு தளர்வது அழகோ தான்)

235

(இப்) பூமியில் ஆண் மக்கள் (காம) ஆசை காரணத்தால் மடல் எழுதும் அளவுக்கு (அவர்களுக்கு) மயக்கத்தைத் தருகின்ற மாதர்கள், வஞ்சனையுடன் காம லீலை செய்பவர்கள்—ஆகிய இவர்களுடைய நல்ல மலர்கள் விளங்கும் கூந்தலாலும், இரண்டு கொங்கைகளாலும்—

---

x **மடல் எழுதுதல்** :—மடல் ஏறுதல்--(மடல்-பனங்கருக்கு) தான் காதலித்த தலைவியைப் பெறுவிடத்துத் தலைவன் ஏறுதற் பொருட்டுப் பனங் கருக்காற் குதிரைபோற் செய்த ஊர்தி மேல் ஏறுதல். "ஏறிய மடற் றிறம்" (தொல்காப். பொருள் 51). மடல் எழுதுதல்—தலைவியின் படத்தை எழுதிக் கையிற் பிடித்துக் கொண்டு மடல் ஏறுதல். [இதன் விரிவை உசித சூடாமணி நிகண்டிற் காண்க) "எருக்கும் அணிந்து ஓர் கிழி பிடித்துப் பாய்சின மா என ஏறுவர் சீறூர்ப் பனை மடலே"—திருக்கோவையார்—74.

தளர்மி னேரிடை யாலுடை யால்நடை
யழகி னால்மொழி யால்விழி யால்மருள்
சவலை நாயடி யேன்மிக வாடிம யங்கலாமோ ;

பறவை யானமெய்ஞ் ஞானிகள மோனிக
ளணுகொ ணாவகை நீடு † மி ராசிய
பவன ‡ பூரக வேகிக மாகிய விந்துநாதம்—

பகரொ ணாதது சேரவொ ணாதது
நினையொ ணாதது வானத யாபர
பதிய தானச மாதிம னோலயம் வந்துதாராய் ;

சிறைவி டாதநி சாசரர் சேனைகள்
மடிய நீலக லாபம தேறிய
திறல்வி நோத x ச மேளத யாபர ** அம்புராசித்-

திரைகள் போலலை மோதிய சீதள
குடக காவிரி நீளலை சூடிய
திரிசி ராமலை மேலுறை வீரகு றிஞ்சிவாழும் ;

மறவர் நாயக ஆதிவி நாயக
ரிளைய நாயக காவிரி நாயக
வடிவி னாயக ஆனைத னாயக எங்கள்மானின்-

மகிழ்நாயக தேவர்கள் நாயக
கவுரி நாயக னார்குரு நாயக
வடிவ தாமலை யாவையு மேவிய தம்பிரானே. (3)

---

* பறவையான மெய்ஞ்ஞானிகள் : யாரும் தம்மிடம் சேராத வகையிற் பறவைபோல எங்கும் திரிபவர்கள். "சேரொணா வகை வெளியே திரியு மெய்ஞ் ஞான யோகிகள்" என்றார் பிறிதோரிடத்து (திருப்புகழ் 741). † இராசியம்—இரகசியம். ‡ பூரகம்—பிராணாயாமத்துக்கு உறுப்பானதும் வாயுவை உள்ளே இழுப்பதுமான செயல். x சமேளம்—சமேளனம் : கலப்பு. ** காவிரி கடல் போல அலை வீசும். "கடல் போற் காவேரி"—சம்பந்தர் I.67-5. திருப்புகழ் 217-ம் பார்க்க.

தளர்ச்சியைக் காட்டும் மின்னலுக்கு ஒப்பான இடையாலும், (உடுத்துள்ள) உடையாலும், நடை அழகினாலும், பேச்சாலும், கண்ணாலும், மோக மயக்கம் கொள்கின்ற சவலைப் பிள்ளை போல ஆதரவற்ற (அல்லது மனக்குழப்பம் உள்ள) நாய் போல் அடிமை பட்ட அடியேன் மிகவும் வாடி மயக்கங் கொள்ளலாமா!

ஓரிடத்தில் தங்காது பறவை போல எங்கும் திரிந்துலவும் மெய்ஞ் ஞானிகளும், மவுன நிலை கண்டோரும், அணுகுதற்குக் கூடாததாய் விலகி விளங்கும் ரகசிய மானதும், வாயுவை (மூச்சை) அடக்குதலால் (பிராணாயாமத்தால்) ஒன்று படக்கூடிய சிவதத்துவ ஒலியாய் விளங்குவதும்—

சொல்ல ஒண்ணாததும், சேர ஒண்ணாததும், நினைக்க ஒண்ணாததுமான—கிருபைப் பரம்பொருளாய்— பதிப்பொருளான(இறைமை பூண்டதான)சமாதி நிலை மன ஒடுக்கத்தை (லயத்தை) மனம் ஒடுங்கும் பேற்றை (நீ) வந்து தந்தருளுக.

(தேவர்களுடைய) சிறையை விடாத அசுரர் சேனைகள் மாளும்படி நீலத் தோகை மயில் மேல் ஏறி வரும் சாமர்த்திய விநோதனே! கருணை கலந்த மூர்த்தியே! (தயை வாய்ந்த பரனே)! கடலின்—

திரைகள் போலப் (பெரிய) அலைகளை மோதி வருவதும், குளிர்ந்ததும், குடக நாட்டிலிருந்து (மேற்கிலிருந்து) வருவதுமான காவிரியாற்றின் பெரிய அலைகளை அணைந்துள்ள (அலைகளுக்கு அணிமையில் உள்ள) திரிசிராமலை மேல் வீற்றிருக்கும் வீரனே! மலை நிலத்தில் வாழும்—

வேடர்களுக்கு நாயகனே! ஆதிக் கணபதிக்குத் தம்பியாகிய நாயகனே! காவிரிக்கு நாயகனே! அழகுக்கு ஒரு நாயகனே! ஆனை (ஆனை வளர்த்த தேவ சேனைக்கு) நாயகனே! எங்கள் மான் போன்ற விழிகளை உடைய வள்ளியிடத்தே

மகிழும் நாயகனே! தேவர்களுக்கு நாயகனே! கவுரி (பார்வதி) யின் நாயகனாம் சிவபிரானுக்குக் குரு நாயகனே (குரு மூர்த்தியே)! அழகிய மலை எல்லாவற்றிலும் வீற்றிருந்தருளும் தம்பிரானே!

(மனோலயம் வந்து தாராய்)

236. உபதேசம் பெற

தந்தன தான தான, தந்தன தான தான
தந்தன தான தான தனதான

வஞ்சக லோப மூடர் தம்பொரு ளூர்கள தேடி
மஞ்சரி கோவை தூது பலபாவின்—
வண்புகழ் * பாரி காரி யென்றிசை வாது கூறி
† வந்தியர் போல வீணி லழியாதே;
செஞ்சர ணாத கீத கிண்கிணி நீப மாலை
திண்டிறல் வேல்ம யூர முகமாறும்—
செந்தமிழ் நாளு மோதி உய்ந்திட ஞான மூறு
செங்கனி வாயி லோர்சொ லருள்வாயே;
‡ பஞ்சவ னீடு கூனு மொன்றிடு தாப மோடு
பஞ்சற வாது கூறு சமண்மூகர்—
பண்பறு பீலி யோடு வெங்கழு வேற வோது
பண்டித ஞான நீறு தருவோனே;
குஞ்சரம் யாளி மேவு பைம்புன மீது லாவு
குன்றவர் சாதி கூடி வெறியாடிக்—
கும்பிட நாடி வாழ்வு தந்தவ ரோடு வீறு
குன்றுதோ றடல் மேவு பெருமாளே. (4)

---

* பாரி, காரி—கடையெழு வள்ளல்களி லிருவர்.

பாரி—முல்லைக் கொடிக்குத் தேர் கொடுத்த வள்ளல்-" சிறுவீ முல்லைக்குப் பெருந்தேர் நல்கிய ..பாரி" (சிறு பாணாற்றுப் படை (89—91). "கொடுக்கிலாதானைப் பாரியே என்று கூறினுங் கொடுப்பாரிலை" சுந்தரர்—புகலூர்த் தேவாரம்.

காரி—" ஈர நன்மொழி இரவலர்க்கு ஈந்த ** நெடுவேற் கழ லொடித் தடக்கைக் காரி—(சிறுபாணாற்றுப்படை 93-95).

† வந்தியர்—புகழ்ந்து கூறுவோர்.

‡ பஞ்சவன்—பாண்டியன்; அவனுடைய கூனையும் சுரத்தையும் தீர்த்தது, சமணரை க் கழு வேற்றியது—
பாட்டு-181 பக்கம் 420-பார்க்க;

236

வஞ்சகமும் ஈயாத குணமும் கொண்ட மூடர்களுடைய பொருளையும் ஊர்களையும் தேடி, மஞ்சரி (பாக்களின் கொத்து)—மஞ்சரிப் பா-என்னும் பாவகை) கோவை, தூது எனப்பட்ட பலவகைப் பா இனங்களால்—(பாடல் நூல் இனங்களால்)— அவர்களை

வண்மை (ஈதற் குணம் நிறைந்த) புகழ் வாய்ந்த பாரியே நீங்கள், காரியே நீங்கள் என்று புகழ்ச் சபதப் பேச்சுக்களைப் பேசி, புகழ்ந்து கூறுதற்கு என்றே (ராஜ சபையில்) ஏற்பட்ட தொழிலர் போல வீணாக (என் காலத்தை நான்) அழிவு செய்யாமல்—(உனது)

செம்மை வாய்ந்த திருவடியையும், ஒலி இசை செயும் கிண்கிணியையும், கடப்ப மாலையையும், வலிய திறமை வாய்ந்த வேலையும், மயிலையும், முகங்கள் ஆறினையும்,

செந்தமிழால் நாள் தோறும் ஓதி (நான்) உய்ந்திட, (நீ) உனது ஞானம் ஊறுகின்ற செம்மை சேர்ந்த கனி போன்ற வாயினால் (திருவாக்கால்) ஒப்பற்ற (உபதேசச்) சொல்லைப் போதித்து அருள்வாயாக.

பாண்டியனுடைய பெரிய (நெடு நாளாயிருந்த) கூனும், வந்து சேர்ந்த சுரமும், பஞ்சாய்ப் பறந்தோடும்படியும் வாது பேசி, சமண ஊமைகள்

மேன்மை அழிந்த அவர்களுடைய மயிற் பீலியுடனே கொடிய கழுவில் ஏறும் வகைக்குத் (திருப் பதிகங்களை) ஓதின பண்டித மூர்த்தியே! ஞானத் திரு நீற்றைப் (பாண்டியனுக்குத்) தந்தவனே!

யானை, யாளி இவை இருந்த பசுமை வாய்ந்த தினைப் புனத்திலே உலவின மலை வேட்டுவருடைய சாதியார் ஒன்றுகூடி வெறியாட்டயர்ந்து (உன்னைக்)

கும்பிட்ட பயனாக (அவர்களிடம் வளர்ந்த வள்ளியை மணந்து அதனால்) அவர்களுக்கு நல்வாழ்வை அளித்து, அவர்களுடனே விளங்குகின்ற மலைகள் தோறும் விளையாடல் செய்யும் பெருமாளே!

(செங்கனி வாயி லோர் சொல் அருள்வாயே)

237. திருவடி பெற

தந்தன தான தானன, தந்தன தான தானன
தந்தன தான தானன - தனதான

வஞ்சமே கோடி கோடிகள் நெஞ்சமே சேர மேவிய
வன்கணு ரார வாரமு மருள்வோராய்—

வம்பிலே வாது கூறிகள் கொஞ்சியே காம லீலைகள்
* வந்தியா ஆசை யேதரு விலைமாதர்;

பஞ்சமா பாவ மேதரு கொங்கைமேல் நேச மாய்வெகு
பஞ்சியே பேசி நாடொறு மெலியாதே-

பந்தியாய் வானு ளோர்தொழ நின்றசீ ரேகு லாவிய
பண்புசேர் பாத தாமரை யருள்வாயே;

அஞ்சவே சூர னனவ னுய்ஞ்சுபோ காம லேயயில்
அன்றுதா னேவி வானவர் சிறைமீள-

அன்பினோ டேம னோரத மிஞ்சமே லான வாழ்வருள்
அண்டர்கோ வேப ராபர முதல்வோனே;

கொஞ்சவே காலின் மேவுச தங்கைதா னுட ஆடிய
கொன்றையா னுரு மேமகிழ் புதல்வோனே—

கொந்துசேர் † சோலை மேவிய குன்றுசூழ் வாக வேவரு
தன்றுதோ றடல் மேவிய பெருமாளே. (5)

---

* வந்தியா—வந்தித்து: புகழ்ந்து.
† சோலை மேவிய குன்று—சோலை மலை (பழமுதிர் சோலை) எனலுமாம்.

237

வஞ்சமே கோடி கோடிக் கணக்காய் உள்ளத்திற் பொருந்த வைத்துள்ள வன்கண்ணர் (கொடியர்), ஆரவாரத்துடன் அருள்புரிபவர்கள் போல—

வீண் வாது பேசுபவர்கள், கொஞ்சிப் பேசிக் காம லீலைகளைப் (பற்றிப்பேசிப்) புகழ்ந்து ஆசையை வளர்க்கின்ற விலை மாதர்களுடைய—

ஐம்பெரும் பாவங்களுக்கும் இடமாகும் கொங்கைகளின் மேல் அன்பு வைத்து, மிக வருத்தம் காட்டிப் பேசி நாள் தோறும் நான் மெலிவு உறாமல்—

ஒழுங்கு பெற நின்று (தேவர்கள்) தொழ நின்ற பெருமை விளங்கும் சீர் பொருந்திய (உனது) பாத தாமரையை அருள்வாயே;

(சூரன்) அஞ்சும்படியும், சூரன் பிழைத்திராதபடியும் வேலை அன்றே செலுத்தித் தேவர்கள் சிறையினின்றும் மீள—

அன்பினுடனே, அவர் தம் விருப்பம் நிறைவேற, மேலான வாழ்வை (அவர்களுக்கு) அளித்த தேவ நாயகனே! பராபர முதல்வனே!

கொஞ்சுதல் போலக் காலில் மேவு சதங்கைகள் ஒலிக்க நடனம் செய்த கொன்றை சூடியாம் சிவபிரான் நாள் தோறும் மகிழ்கின்ற புதல்வனே!

பூங் கொத்துக்கள் சேர்ந்த சோலைகள் பொருந்திய குன்றுகளின் சூழல் உள்ள மலைகளில் எல்லாம் (அல்லது சோலைமலை-(பழமுதிர் சோலை)ஆதிய குன்றுகளில் எல்லாம்) விளையாடல் கொண்ட பெருமாளே!

(பாத தாமரை அருள்வாயே)

கயிலை மலை.

[இதனைத் தேவாரத்தில் நொடித்தான்மலை என்பர். வெள்ளியங்கிரி என்பதும் இதுவே.]

238. காயம் நிலை பெற

தனதன தனனத் தான, தனதன தனனத் தான
தனதன தனனத் தான தனதான

* திருநிலை மருவிக் காலி †னிருவழி யடைபட் டோடி
சிவவழி யுடனுற் றேக பரமீதே—
சிவசுட ரதனைப் ‡ பாவை மணமென மருவிக் கோல
x திரிபுர மெரியத் தீயி னகைமேவி;
இருவினை பொரியக் கோல திருவரு ளுருவத் தேகி
யிருள ** கதிரிலிபொற் பூமி தவசூடே—
இருவரு முருகிக் காய நிலையென மருவித் †† தேவ
ரிளையவ னெனவித் தார மருள்வாயே;
பரிபுர கழ ‡‡ லெட் டாசை செவிடுகள் படமுத் தேவர்
பழமறை பணியச் சூல மழுமானும்—
பரிவொடு சுழலச் சேடன் முடிநெறு நெறெனக்xx கோவு
பரியினை மலர்விட் டாடி அடியோர்கள்;
0 அரஹர வுருகிச் சேசெ யெனதிரு நடனக் கோல
மருள்செயு முமையிற் பாக ரருள்பாலா—
அலரணி குழல்பொற் பாவை 00 திருமக ளமளிப் போரொ
டடியவர் கயிலைக் கான பெருமாளே. (1)

---

* திருநிலம்—இதை நாரணபுரம் என்றூர்—திருப்புகழ் 647. அல்லது "சுடர் பட்டி மண்டபம் (திருப்புகழ் 612) எனக் கொள்ளலாம். † இருவழி—இடைகலை பிங்கலை மார்க்கம். ‡ பாவை மணம் என மருவல்—பிரதிமை விவாகம் போலப் பாவித்தல்

x திரி புரம்—மும் மலம். ** இருள் கதிர் இலி பூமி—"வானிந்து கதிரிலாத நாடு" (திருப்புகழ் 179-பக்கம் 414.)

†† "அமரோர் இளையோ னெனவே.. அருள்வாயே" (திருபுகழ் 563). ‡‡ எட் டாசை—அஷ்ட திக்கு. xx கோவு பரியினை மலர் விட்டு—இடபமாகிய பரியைப் பூமியில் விட்டு; கோ-பசு. "பசு வேறும் எங்கள் பரமன்"—சம்பந்தர் II-85-9. 0 அரஹர உருகி—அரஹர என உருகி. 00 திருமகள்—இலக்குமியின் புத்திரி.

238

ஒளி வீசும் (சோதி) இடத்தைப் பொருந்திப், பிராண வாயு செல்லும் இடைகலை பிங்கலை மார்க்கங்கள் அடைபடும்படி ஓட்டி, சிவ நெறியில் நின்று, தனித்து நிற்கும் மேலிடத்தே

சிவச் சோதியை—பொம்மைக் கலியாணம் போலக் கூடி, விளங்கி நிற்கும் (காமம், வெகுளி, மயக்கம் என்னும்) மும் மலங்களும் எரிபட்டழியத் தீயைச் செலுத்தும் நகை புரிந்து

(எனது) (நல்வினை-தீவினை என்னும்) இருவினைகளும் பொரிந்து சாம்பலாக, அழகிய (உனது) திரு அருளாம் உருவத்தே ஈடுபட்டு, இருளும் ஒளியும் இல்லாத அழகிய பூமியில் (இடத்தில்)-தவநெறிப் பயனுய்-

இருவரும் உருகி (நீயும் நானும் ஒன்றுபட்டுக் கலந்து) —(அத்தகைய கலப்பால்) இவ்வுடல் நிலைபட்ட தெனப் பொருந்தித், தேவர்கள் (யாவரும்) (இவன்) இளையோன் என்று என்னை வியந்து கூறும்படியான விசித்திரப் பெரும் பேற்றை அருள்வாயாக;

சிலம்பின் (ஒலியும்) கழலின் (ஒலியும்) எட்டுத் திக்கு களும் செவிடுபட, பிரமன்-திருமால்-ருத்திரன் எனும் மூத் தேவர்களும், பழமையான வேதமும் பணிந்து போற்ற, சூலம், மழு, மான் (இவை மூன்றும்)

பக்குவமாய்ச் சுழல, ஆதிசேடனது முடிகள் நெறு நெறு என்று முறிய, பசுவாகிய வாகனத்தில் (திருவடி) மலரை வைத்திருத்தலை விட்டு—நடனம் செய்து, அடியார்கள்-

அரஹர என உருகி, ஜெய ஜெய என்று போற்றத் திரு நடனக் காட்சியைத் தந்தருளும் உமை பாகனும் பரமேசர் அருளிய பாலனே!

மலர் அணிந்த கூந்தலையுடைய அழகிய பாவையும், இலக்குமியின் மகளுமான (வள்ளி) யின் படுக்கை (கலவிப்) போருக்கும், அடியாரிடத்தும், கயிலைமலையிடத் தும்—விருப்பங் காட்டும் பெருமாளே!

(இளையவன் என வித்தாரம் அருள்வாயே)

239. ஞானம் பெற

தானந் தனத்ததன தானந் தனத்ததன
தானந் தனத்ததன தனதான

*தேனுந்து முக்கனிகள் பால்செங் கருப்பிளநிர்
சீரும் பழித்தசிவ மருளூறத்—
தீதும் பிடித்தவினை யேதும் பொடித்துவிழ
† சீவன் சிவச்சொருப மெனதேறி;
நானென்ப தற்றுயிரொ டேனென்ப தற்றுவெளி
நாதம் பரப்பிரம வொளிமீதே—
ஞானஞ் சுரப்பமகி ழாநந்த சித்தியொடெ
நாளுங் களிக்கபத மருள்வாயே;
வானந் தழைக்கஅடி யேனுஞ் செழிக்க அயன்
மாலும் பிழைக்கஅலை விடமாள—
வாருங் கரத்தனெமை யாளுந் தகப்பன்மழு
மானின் கரத்தனருள் முருகோனே;
தானந் தனத்ததன வண்டு சுற்றிமது
தானுண் கடப்பமல ரணிமார்பா—
தானங் குறித்தெமை யாளுந் திருக்கயிலை
சாலுங் குறத்திமகிழ் பெருமாளே. (2)

*திரு அருளின் சுவை: "பரமானந்தந் தித்தித் தறிந்தவன்றே கரும்புந் துவர்த்துச் செந்தேனும் புளித்தறக் கைத்ததுவே"—கந். அலங்காரம்-6

"விரும்பியே உள்ளம் வெளியுறக் கண்ட பின், கரும்புங் கைத்தது தேனும் புளித்ததே"—திருமந்திரம்-2976.

† சீவன் சிவச் சொருபம்:—

'சீவனெனச் சிவனென்ன வேறில்லை'-திருமந்திரம் 2017.

'கருவெலா மாயவன்'-சம்பந்தர் III-35-3.

239

தேனைப் பெருக்கும் முப்பழங்கள் [வாழை, மா, பலா], பால், செவ்விய கரும்பு, இளநீர் இவைகளின் [சுவை] இன்பத்தைப் பழித்த சிவ அருள் [திரு அருள்] ஊறுவதால் [நன்கு பெருகுவதால்]

தீமைகளும், தொடர்ந்துள்ள வினைகள் எல்லாமும் பொடிபட்டு அழிய, ஜீவாத்மா ஆனது பரமாத்மாவாம் சிவனது சொரூபமே என்னும் உண்மையை உணர்ந்து— [அவ் வுணர்ச்சியின் பயனாய்]

நான் என்னும் அகங்காரம் தொலைந்து, உயிர், ஊன் என்னும் உணர்ச்சியும் [பற்றும்] அழிந்து, பரவெளி ஒலியாம் பரப்பிரம ஒளியிடத்தே

ஞானம் பெருகி எழ மகிழ்ச்சி தரும் ஆனந்த சித்தியை அடைந்து நாள் தோறும் நான் மகிழ உனது திருவடியை அருள்வாயே.

பொன்னுலகம் தழைக்க, அடியேனும் செழிப்புற' பிரமனும் மாலும் பிழைக்க, கடல் விஷத்தை [ஆலகால விஷத்தை] ஒடுங்கும்படி

வாரிய கரங்களை உடையவன், எம்மை ஆள்கின்ற தகப்பன், மழு மான் [ஏந்திய] கரத்தன் ஈன்ற முருகனே! [பெற்ற குழந்தையே !]

தானந் தனத்த தனனா—என்று வண்டு சுற்றி மொய்த்து தேனை உண்கின்ற கடப்ப மலரை அணிந்துள்ள மார்பனே ;

[எனது] நிலைமையைக் [கண்டு] குறித்து எம்மை ஆள்கின்ற பெருமாளே ! திருக்கயிலைப் பெருமாளே ! மிக்க அன்பு காட்டின குறத்தி [வள்ளி] மகிழ்கின்ற [அல்லது குறத்தியை மகிழ்ந்த] பெருமாளே !

 [பதம் அருள்வாயே]

240 பொது மகளிர் மயலற

தனத்த தனத்த தனத்த தனத்த
தனத்த தனத்த தனதான.

நகைத்து வுருக்கி விழித்து மிரட்டி
நடித்து விதத்தி லதிமோகம்—
நடத்து சமத்தி முகத்தை மினுக்கி
தலத்தி லணைத்து மொழியாலும்;
திகைத்த வரத்தி லடுத்த பொருட்கை
திரட்டி யெடுத்து வரவேசெய்—
திருட்டு முலைப்பெண் மருட்டு வலைக்குள்
தெவிட்டு கலைக்குள் விழவேனோ;
பகைத்த அரக்கர் சிரத்தை யறுத்து
படர்ச்சி கறுத்த மயிலேறிப்-
பணைத்த கரத்த குணத்த மணத்த
பதத்த கனத்த தனமாதை;
மிகைத்த புனத்தி லிருத்தி யணைத்து
*வெளுத்த பொருப்பி லுறைநாதா-
விரித்த சடைகொ ளொருத்தி யிருக்க
† மிருகத்தை யெடுத்தோர் பெருமாளே. (3)

241 திருவடி பெற

தனன தந்தன தானன தனதனன
தனன தந்தன தானன தனதனன
தனன தந்தன தானன தனதனன தனதான

பனியின் ‡ விந்துளி போலவே கருவினுறு
மளவி லங்கொரு x சூசமாய் மிளகு o துவர்
பனைதெ னங்கனி போலவே**பலகனியின் வயிறுகிப்—

* வெளுத்த பொருப்பு—வெள்ளி மலை: கயிலை.
† மிருகத்தை யெடுத்தோர்—மானேந்தி யாகிய சிவபெருமான்.
‡ விந்துளி—விந்து—துளி. "அறுகுநுனி பனியனைய சிறிய துளி பெரியதொரு ஆகமாகி-திருப்புகழ்-862.
x சூசம்—சூசகம்-அறிகுறி. o துவர்—பாக்கு.
** பல கனி—பலாக் கனி.

240

சிரித்து, (மனத்தை) உருக்கி, விழி விழித்து, அச்சத்தைத் தந்து, நடித்து, விதம் விதமாக(பலவிதமாக) அதிக மோக மயக்கத்தை

ஊட்டுகின்ற சமர்த்தைக் காட்டி, முகத்தை மினுக்கி, நல்லபடியே அணைத்து, பேச்சினாலும்—

திகைப்பு உண்ட நிலையில் (அவர்கள் கேட்டபடி கொடுத்த) வரத்தின்படி கிடைத்த பொருளைக் கையிற் சேகரித்து எடுத்து வரும்படிச் செய்கின்ற—

திருட்டுப் (பெண்களுடைய), கொங்கையைக் கொண்ட பெண்களுடைய மருட்சி தரும் (காம) வலையில், நிறைந்த காம கலைக்குள் (சாஸ்திரங்களில்) (அல்லது) மறைவு தரும், சேலைக்குள்) விழுவேனோ!

பகைத்து வந்த அரக்கர்களின் தலைகளை அறுத்து படர்ந்துள்ள கரு நிறம் (நீல நிறம்) கொண்ட மயிலில் ஏறி—

பருமைத் தன்மை வாய்ந்ததும், குணமான நன் மணங் கொண்ட பக்குவ நிலையும் பெருமையும் கொண்டது மான கொங்கையை உடைய மாது வள்ளியை

சிறப்புமிக்க (தினைப்) புனத்தில் வைத்து அணைத்து, வெள்ளிமலையில் (கயிலைமலையில்-கந்தகிரியில்) உறைகின்ற நாதனே!

விரித்துள்ள சடையில் ஒருத்தி (கங்கை) இருக்க, மானைக் கரத்தில் ஏந்தியவராகிய சிவபிரானுக்கு (உரிய) பெருமாளே!

மருட்டு வலைக்குள ... விழுவேனோ)

241

பனி போலச் சுக்கிலம் துளி யளவுக்குக் கருவிற் சேர்ந்த அளவில் அவ்விடத்தே ஒரு அறிகுறியாய்ப், (பின்பு) மிளகு (அளவாய்), (பினபு) பாக்கு (அளவாய்), அதன்பின் பனை, முற்றின தேங்காய் போலவும் ஆய், பின்னர், பலாப் பழ அளவுக்கு வயிருகி—

பருவ முந்தலை கிழதாய் நழுவிநில
மருவி யொன்பது வாசல்சே ருருவமுள
பதுமை யின்செயல் போலவே வளிகயிறி னுடனுடி;

*மனவி தந்தெரி யாமலே மலசலமொ
டுடல்ந கர்ந்தழு தாறியே அனைமுலையின்
மயம யின்றொரு பாலனா யிகமுடைய செயல்மேவி—

வடிவ முன்செய்த தீமையா † லெயுமுனையும்
அறம றந் ‡ தக மீதுபோய் தினதினமு
மனம ழிந்துடல் நாறினே னினியுனது கழல்தாராய்;

தனன தந்தன தானனா தனதனன
தினன திந்தன தீததோ திகுதிகு
தகுத குந்ததி தாகுதோ வெனமுழவு வளைபேரி—

தவில்க ணம்பறை காளமோ டிமிலைதொனி
யினமு முங்கெழ வேலைபோ லதிரபொரு
சமர்மு கங்களின மேவியே விருதுசொ லுமவுணோர்கள்;

சினம ழிந்திட தேர்கள் x தோ லரிபரிகள்
குருதி யெண்டிசை மூடவே அலகைநரி
o சிறையி னங்களி கூரவே நகையருளி விடும்வேலா—

சிவன்ம கிழுந்தரு ளானைமா முகன்மருவி
மனம கிழ்ந்தருள் கூரவோர் குயிலைமகிழ்
திகழ்கு றிஞ்சியின் மாதுமால் மருவுபுகழ்
பெருமாளே. (4)

---

* மன—மன்ன.

† எயு முனையும்—எயும் உனையும். ‡ அகம்—பாவம்.

x தோல்—யானை. o சிறை யினம்—பறவை இனம், சிறை பட்ட தேவர் கூட்டம் எனவும் தொனிக்கும்.

(பூமிக்கு வர வேண்டிய) பருவ காலம் வந்தவுடன் தலை கீழாக நழுவி, (இப்) பூமியை அடைந்து, ஒன்பது துவாரங்கள் கொண்ட உருவமுள்ள ஒரு பதுமை (பொம்மை) போல, பிராணவாயு என்னும் கயிற்றின் உதவியாற் (செயல் உடன்) ஆடி—

(இப்பூமியில்) மன்ன (பொருந்தி யிருக்க), இப்படிப் போகின்றது என்னும் உணர்ச்சி இல்லாமலே மல சலம் பட்ட உடலுடன் தவழ்ந்தும், அழுதும், அழுகை ஓய்ந்தும், தாய் முலை மயமாம் பாலை உண்டு ஒரு பாலகனாய் (குழந்தையாய்),இப் பிறப்பிற் செயும்படி விதிக்கப்பட்ட செயல்களைச் செய்து—

உருவம் முற்பிறப்பிற் செய்த தீமை காரணமாகப் பொருந்தும்; அங்ஙனம் பொருந்தி உன்னையும் அடியோடு மறந்து, பாவம் மேல் மேல் வளர, நாள்தோறும் மனம் உடைந்தழிபட்டு, உடல் (உருக்குலைவு தோன்றிக்) கெடுகின்றேன்; இனி உனது திருவடியைத் தந்தருளுவாயாக;

தனன தந்தன தானன தனதனன ** ** ** தாகுதோ என்று முழவு (முரசு), சங்கு, பேரி—

தவில் (மேள வகை), கணப்பறை (அதமக்கருவியான புறமுழவு), எக்காளம் இவை ஒலிக்கும் ஒலி வகைகள் முழக்கஞ் செய்து ஏழு கடல்களின் ஒலி போலப் பேரொலியைக் கிளப்ப, போர் நடக்கும் போர் முனைகளில் நின்று (தமது) பிரதாபங்களைப் பேசும் அசுரர்களின்

கோபங் குலைந்து அழிபட, தேர்கள் (அழிபட), யானைகள், வலிமை உடைய குதிரைகள் (இவைகளின்) ரத்தம் எட்டுத் திசையளவும் மூட, பேய்கள், நரிகள், பறவைகள் மகிழ்ச்சி கொள்ளச் சிரித்தருளிச் செலுத்திய வேலாயுதனே!

சிவன் மகிழ்ந்தருளிய ஆனையின் அழகிய முகங் கொண்ட கணபதி கூட இருந்து மனம் மகிழ்ந்து அருள் பாலிக்க, ஒப்பற்ற கயிலைமலையில் மகிழும் பெருமாளே! விளங்கும் மலை நிலத்து (வள்ளிமலை) மாது (வள்ளி) யானவள் காதல் கொள்ளும் புகழ் வாய்ந்த பெருமாளே! (அல்லது வள்ளியின் மீது காதல் கொள்ளும் புகழ் வாய்ந்த பெருமாளே!)

(உனது கழல் தாராய்)

242. கவி பாட

தனதனன் தனதான

*புமியதனிற் பரபுவான—
புகலியில்வித் தகர்போல;
† அமிர்தகவித் தொடைபாட—
அடிமைதனக் கருள்வாயே;
சமரி‡ லெதிர்த் தசுர்மாளத்—
தனியயில்விட் டருள்வோனே;
நமசிவயப் பொருளானே—
xரசதகிரிப் பெருமாளே. (5)

243 பொது மகளிர் மயல் அற

தனத்தத் தனத்த தத்த, தனத்தத் தனத்த தத்த
தனத்தத் தனத்த தத்த தனதான

முகத்தைப் பிலுக்கி மெத்த மினுக்கித் தொடைத்து ரதந
முலைக்கச் சவிழ்த்த சைத்து முசியாதே—
முழுக்கக் கழப்பி யெத்தி மழுப்பிப் பொருட்ப றித்து
மொழிக்குட் படுத்த ழைத்த மளிமீதே;
நகைத்திட் டழுத்தி முத்த மளித்துக் களித்து மெத்த
நயத்திற் கழுத்தி றுக்கி யணைவார்பால்—
நடுக்குற் றவர்க்கு மெத்த மனத்தைப் பெருக்க வைத்து
நயத்துத் தியக்கி நித்த மழிவேனோ;

---

* பூமி என்பது புமி என்றாயிற்று.
† "அருமை உடைத்தென் றசவாமை வேண்டும் பெருமை முயற்சி தரும்" - என்னும் வள்ளுவர் வாக்குக்கு ஒப்ப அருணகிரியாரின் வேண்டுகோள்கள் எல்லாம் அருமையானவையாய் இருக்கும் என்பதற்கு இவ்வேண்டுகோள் ஒரு சான்று. உன் தந்தைக்கு உணர்த்திய உபதேசத்தை எனக்கு உணர்த்தி அருளுக என முருகவேளை வேண்டின பெரியாரல்லவா அருணகிரியார். [கந்தர் அநுபூதி 36, திருப்புகழ் 173 பக்கம்-410] ‡ எதிர்த்த சுர்—எதிர்த்த சூர்; சூர்—சூரன். x ரசத கிரி—வெள்ளியங் கிரி.

242

இந்தப் பூமியிற் ப்ரபுவாக (அரசாக)த் தோன்றிய

சீகாழித் தலத்து ஞான சம்பந்தப் பெருமான் போல

அமுதமே இது என்று சொல்லத் தக்க கவிமாலையைப் பாடுதற்கு

அடிமையாகிய எனக்கு அருள் பாலிப்பாயாக.

போரில் எதிர்த்து வந்த அசுரர்கள் மாளும்படி

ஒப்பற்ற வேலாயுதத்தைச் செலுத்தி அருள்வோனே!

"நமசிவய" என்னும் ஐந்தெழுத்தின் மூலப்பொருளாயுள்ளவனே!

வெள்ளியங்கிரி (கயிலைமலைப்) பெருமாளே,

(அமிர்தகவி பாட அருள்வாயே)

243

முகத்தை நன்றாக ஒழுங்கு செய்து அலங்கரித்து, மிகவும் மினுக்கித் தொடைத்து, ரத்னமயமான கொங்கைக் கச்சை (ரவிக்கையை) அவிழ்த்து, அசைத்து, சற்றேனும் பின் வாங்காமல் (சற்றேனும் மனம் சலிக்காமல்)

முழுமையும் (நன்றாக)க் கழப்பியும் (காலம் போக்கியும்), வஞ்சித்தும், மழுப்பியும் (தாமதப்படுத்தியும், ஏமாற்றியும்), (வந்தவர்களிடம்) பொருளைப் பறித்து, (அவர்களைத்) தங்களுடைய பேச்சில் மயக்கி உட்படவைத்து, அழைத்துக் கொண்டு போய்ப் படுக்கையின் மேலே—

சிரிப்புடனே அணைத்து முத்தமிட்டு மகிழ்ந்து மிகுந்த பக்குவத்துடனே கழுத்தை அழுந்த அணைந்து கொள்ளும் மாதர்களுக்கு

அஞ்சி நடுங்கி, மிகவும் மனதை அவர்கள் பால் பெருகிப் பாய வைத்து, அவர்களை நயந்து வேண்டியும், அவர்களால் கலக்கம் உற்றும், தினந்தோறும் அழிவேனோ!

செகக்கச் செகக்க செக்க தரிக்கத் தரிக்க தக்க
திமித்தித் திமித்தி தித்தி யென ஆடும்—
செகத்துக் கொருத்தர் புத்ர நினைத்துத் துதித்த பத்த
ஜனத்துக் கினித்த சித்தி யருள்வோனே;
மிசைத்துத் திடத்தொ டற்று அசைத்துப் பொறுத்த ரக்கன்*
மிகுத்துப் பெயர்த்தெ டுத்த கயிலாய—
மிசைக்குற் றடுத்து மற்ற பொருப்பைப் பொடித்தி டித்து
மிதித்துத் துகைத்து விட்ட பெருமாளே. (6)

ஸ்ரீ சைலம்.

[இதனைத் திருமலை எனவும் திருப்பருப்பதம் எனவும் மல்லிகார்ச்சுனபுரம் எனவுங் கூறுவர். மூவர் தேவாரமும் பெற்ற ஸ்தலம். கர்நூல் ஜில்லா நந்தியாலி லிருந்து 60-மைல். இங்குச் சிவராத்திரி தரிசநம் விசேஷம்.]

244 தரிசனம் பெற

தனதன தனதன தனதன தனதன
தனதன தனதன தனதான

†ஒருபது மிருபது மறுபது முடனறு
முணர்வுற இருபத முளநாடி—
உருகிட ‡ முழுமதி தழலென வொளி திகழ்
வெளியொடு வொளிபெற விரவாதே;
தெருவினில் மரமென எவரொடு முரைசெய்து
திரிதொழி லவமது புரியாதே—
திருமகள் மருவிய திரள்புய அறுமுக
தரிசனை பெறஅருள் புரிவாயே;

---

* ராவணன் கயிலை வரை எடுத்த வரலாறு:-பாட்டு 188 பார்க்க.

† (10+20+60+6) 96-தத்துவங்கள்—பாடல் 151—பக்கம் 366-பார்க்க.

‡ முழுமதி. வெளி-இதனையே "(தவத்துணர்வு தந்து அடிமை முத்தி பெற) சந்திர வெளிக்கு வழி அருள்வாயே"—என்றார் பிறிதோரிடத்து [திருப்புகழ் 398]

செகக்கச் செகக்க செக்க...திமித்தித் திமித்தி தித்தி என்று கூத்தாடுகின்ற

உலகுக்கு ஒருத்தராய் (ஒப்பற்றவராய்) நிற்கும் சிவ பிரானுடைய குமரனே! நினைத்துத் துதிக்கின்ற பக்த ஜனங்களுக்கு (அடியார் கூட்டத்துக்கு) இனிமையான பேற்றை அருள்பவனே!

மேற் சென்று திடத்துடனே பொருந்தி, அசைத்து, மலையின் பாரத்தைப் பொறுத்து, அரக்கன் (ராவணன்) தருக்கு (ஆணவம்) மிக்குப் பெயர்த்து எடுத்த கயிலாய (மலையின்)

மீதே வீற்றிருந்து அந்தக் கயிலை மலைக்கு அடுத் திருந்த பிறிதொரு மலையான கிரௌஞ்சத்தை பொடியாம் படித் தூள் செய்து அடக்கித் தொகையல் செய்துவிட்ட பெருமாளே!

(அணைவார்பால்...மனத்தை...அழிவேனோ!)

244

ஒரு பத்தும், இருபதும், அறுபதும் (அவையுடன்) ஆறும் (ஆகத்) தொண்ணூற்றாறு தத்துவங்களின் தன்மையை உணர்ந்து, (உனது) இரண்டு திருவடிகளையும் உள்ளத்தில் விரும்பி நாடி—(மனம்)

உருக, முழுமதியின் தீப்போன்ற ஒளி வீசும் பரவெளி யின் ஒளிபெறக் கலவாது (சேருதற்கு முயற்சி செய்யாமல்),

தெருவில் மரம்போல நின்று யாரோடும் பேசிப் பேசித் திரிகின்ற தொழிலை நான் வீணாக மேற் கொண்டுள்ளேன்; அங்ஙனம் மேற்கொள்ளாமல்

இலக்குமியின் மகளாம் வள்ளி அணைகின்ற திரண்ட புயங்களை உடைய ஆறுமுகனே! (அல்லது திரண்ட புயங் களை உடையவனே! ஆறுமுகனே!) உனது தரிசனையைப் பெற அருள்புரிவாயே! (அல்லது ஆறுமுகங்களின் தரிசனையைக் (காட்சியை)ப் பெற அருள்வாயே;

பரிவுட னழுகிய பழமொடு கடலைகள்
பயறொடு சிலவகை பணியாரம்—
பருகிடு பெருவயி றுடையவர் * பழமொழி
எழுதிய கணபதி யிளையோனே;
பெருமலை யுருவிட அடியவ ருருகிட
பிணிகெட அருள்தரு குமரேசா—
பிடியொடு களிறுகள் நடையிட கலைதிரள்
பிணையமர் திருமலை பெருமாளே. (1)

திருவேங்கடம்.

[திருவேங்கடம், வடமலை என்பன திருப்பதி. சித்தூர் ஜில்லாவில் உள்ளது, ரெயில்வே ஸ்டேஷன். பிரபல விஷ்ணு ஸ்தலம். ஸ்வாமிகள் காலத்தில் விஷ்ணு ஆலயம் முருகர் ஆலயம இரண்டும் இத்தலத்தில் இருந்திருத்தல் வேண்டும என்பது இத்தலத்துக்குத் திருப்புகழ் இருப் பதாலும், ஸ்வாமிகளே "உலகீனற பச்சை யுமை யணன் வடவேங் கடத்தி லுறைபவன்" எனத் திருவாஞ்சியத்துத் திருப்புகழிற் (816) கூறுதலாலும பெறப்படுகின்றது.]

245 தொண்டருக்குத் தொண்டு செய்ய

தனத்ததன தனன தனந்த
தனத்ததன தனன தனந்த
தனத்ததன தனன தனந்த தனதான

கறுத்ததலை வெளிறு மிகுந்து
மதர்த்தஇணை விழிகள குழிந்து
கதுப்பிலுறு தசைகள் வறண்டு செவிதோலாய்—
கழுத்தடியு மடைய வளைந்து
கனத்தநெடு முதுகு குனிந்து
கதுப்புறுப லடைய விழுந்து தடுநீர்சோர்;

* பழமொழி எழுதிய கணபதி-'முத்தமிழ் அடைவினை எழுதிய' (விநா 1); பாரதத்தை எழுதின வரலாற்றைத் திருப்புகழ் 88, 441, 960, 1019, 1098 பாடல்களிலும் காண்க.

அன்புடனே நல்ல பழங்களுடன், கடலை வகைகள், பயறுடனே சில வகைப்பட்ட பணியாரங்கள (பலகாரங்கள்) (இவைகளை)

உண்ணும் பெரு வயிற்றினை உடையவர், பழமொழியாம் தமிழில் (பாரதத்தை மேருமலையில்) எழுதிய கணபதிக்குத் தம்பியே!

பெரிய கிரௌஞ்ச கிரி ஊடுருவ (அங்ஙனம் வேல் ஊடுருவினதால் அழிபட), அடியார்கள் (நெஞ்சம் நெக்கு) உருக, அவர்களுடைய பிணி நோய்கள் தொலைய அருள் பாலிக்கும் குமரேசனே!

பெண் யானைகளுடன் ஆண் யானைகள் உலவ, கலை மான்களின் கூட்டம் பெண்மான்களுடன் இருக்கின்ற *திருமலை (யில் வீற்றிருக்கும்) பெருமாளே!

(தெரிசனை பெற அருள் புரிவாயே)

245

கறுப்பு (மயிருடன்) இருந்த தலை வெள்ளை நிறத்தை மிகுதியாக அடைந்து, செழிப்புற்று இருந்த இரண்டு கண்களும் குழி விழுந்து ஒடுங்கி, கன்னத்தில் இருந்த சதைகள் (எல்லாம்) வற்றிபபோய்-செவிகள் (வெறுந்) தோலாய் மெலிய—

கழுத்தின் அடிப்பாகம் முழுமையும் வளைந்து, சுனத்திருந்த நீண்ட முதுகு குனிந்து - குறுக, தாடையிலிருந்த பல் எல்லாம் விழுந்து ஒழிய, † உதடுகள் நீர் (சொள்ளு) சோர (ஒழுக)—

---

* திருமலை என்றே ஒரு பிரபல சுப்ரமணிய ஸ்தலம் தென்காசி-குற்றாலததுக்குச் சமீபத்திற் செங்கோட்டை ரெயில்வே ஸ்டேஷனுக்கு வடமேற்கு 5-மைல் தூரத்தி லுள்ளது.

† உதடு நீர் சோர் உறக்கம் வருமளவில் எனப் பிரிக்க.

உறக்கம்வரு மளவி லெலும்பு
குலுக்கிவிடு மிருமல் தொடங்கி
உரத்தகன குரலு நெரிந்து தடிகாலாய்—

உரைத்த நடை தளரு முடம்பு
பழுத்திடுமுன் மிகவும் விரும்பி
உனக்கடிமை படுமவர் * தோண்டு புரிவேனோ :

சிறுத்த † செலு வதனு ளிருந்து
பெருத்ததிரை யுததி கரந்து
செறித்தமறை கொணர நிவந்த ஜெயமா ‡ லே—

செறித்தவளை கடலில் வரம்பு
புதுக்கியிளை யவனொ டறிந்து
செயிர்த்தஅநு மனையு முகந்து படையோடி ;

மறப்புரிசை வளையு மிலங்கை
யரக்கனொரு பதுமுடி சிந்த
வளைத்தசிலை விஜய முகுந்தன் மருகோனே—

மலர்க்கமல வடிவுள செங்கை
அயிற்குமர x குகைவழி வந்த
மலைச்சிகர வடமலை நின்ற பெருமாளே. (1)

---

* அடியார்க்கு அடியராதலின் சிறப்பை அப்பர் சுவாமிகள் "நமக்கு உண்டு கொலோ தொண்டர்க்குத் தொண்டராம் புண்ணியமே" (IV-101) என விளக்கித் திருப்பதிகம் பாடியுள்ளார்.

† செலு—மீன்சிறை.

திருமால் வேதங்களை மீட்டது :—சோமுகன் என்னும் அசுரன் பிரமனிடத்திருந்த மறை நூல்களை (வேத புத்தகங்களைப்) பிடுங்கி எடுத்துக் கொண்டு போய்க் கடலுள் மறைந்தான். திருமால் பெரிய சேல் மீனாகக் கடல் நீருட் புக்கு அச் சோமுகனைக் கொன்று வேத புத்தகங்களைக் கைப்பற்றி மீண்டனர்.

‡ ஏ செறித்து அ வளை கடலில்—பாணம் பிரயோகஞ் செய்து அந்த வளைந்த கடலில்.

x பார்வதியுடன் மாறுபட்டு முருகவேள் கந்தகிரியை விட்டு பாதாளத்துக்குச் சென்று அங்கிருந்து ஒரு குகை வழியாக வந்து திருவேங்கட மலையில் எழுந்தருளினார் என்று ஒரு வரலாறு: இதனை**

தூக்கம் வரும் சமயத்தில் எலும்புகளை (அப்படியே) குலுக்கித் தள்ளும் இருமல் தொடங்க, அழுத்தமான பலமான குரல் நெரிபட்டு அடக்கம் கொள்ள, தடியே கால் போல் உதவ

பலத்த நடை தளர்ந்து போகும் (இந்த) உடம்பு பழுத்திடும் முன்பு (மூப்பு முதிர்வதின் முன்பு) மிக்க நேசம் வைத்து உனக்கு அடிமை பூண்டுள்ள தொண்டர்களுக்குத் தொண்டு புரிய மாட்டேனோ!

சிறுத்த மீன் சிறையிலிருந்து—மீனுருவம் கொண்டு—பெருத்த அலைகளை வீசும் கடலிற் பதுங்கி மறைத்து வைத்த மறையை (வேதங்களை) மீட்டுவரத் தோன்றி வெற்றி பெற்ற திருமால், பாணத்தைப்

பிரயோகஞ்செய்து அந்த வளைந்த கடலில் அணையைப் புதிதாக அமைத்து, இளையவனும் இலக்குமணனோடும், (ராவணனது நிலைமையை) அறிந்து கோபித்த (இலங்கையில் தீ மூட்டி வந்த) அநுமாருடன் மகிழ்ந்து படையைச் செலுத்தி

வெற்றி மதில்கள் வளைந்துள்ள இலங்கை அரக்கனும் இராவணனுடைய ஒரு பத்து முடிகளும் அறுபட்டு விழும்படி வளைத்த வில் ஏந்திய வெற்றி முகுந்தன் ஆகிய திருமாலின் மருகனே!

மலர்ந்த தாமரையின் வடிவு கொண்டுள்ள செங்கையில் வேல் ஏந்திய குமரனே! (முன்பு ஒரு காலத்தில்) நீ**குகை வழியாக வந்து வெளிநின்ற மலையாகிய சிகரங்களைக் கொண்ட வடமலையில் (வடவேங்கட மலையில்) நிற்கும் பெருமாளே!

(உனக் கடிமை படுமவர் தொண்டு புரிவேனோ)

** "அண்ட மன்னுயி ரீன்றவ ளுடன்முனி வாகித்
தொண்ட கங்கெழு சுவாமிதன் மால்வரை துறந்து
மண்டு பாதலத் தேகியே யோர்குகை வழியே
பண்டு தான்வரு வேங்கட கிரியையும் பார்த்தான்."

என்று கச்சியப்ப சிவாசாரிய ஸ்வாமிகள் கந்தபுராணத்தில் வழி நடைப் படலத்திற் கூறியிருத்தலையுங் காண்க.

245—1 சுத்திபெற.

தனதன தனதன தனதன தனதன
தனதன தனதன தனதன தனதன
தனதன தனதன தனதன தனதன தனதான

சரவண பவநிதி யறுமுக குருபர
சரவண பவநிதி யறுமுக குருபர
சரவண பவநிதி யறுமுக குருபர எனவோதித்–

தமிழினி லுருகிய வடியவ ரிடமுறு
சனன மரணமதை யொழிவுற சிவமுற
தருபிணி துளவர மெமதுயிர் சுகமுற வருள்வாயே;

கருணைய விழிபொழி யொருதனி முதலென
வருகரி திருமுகர் துணைகொளு மிளையவ
கவிதை யமுதமொழி தருபவ ருயிர்பெற வருள்நேயா–

கடலுல கினில்வரு முயிர்படு மவதிகள்
கலகமி னையதுள கழியவும் நிலைபெற
கதியு முனதுதிரு வடிநிழல் தருவது மோருநாளே.

திரிபுர மெரிசெயு மிறையவ ரருளிய
குமரச மரபுரி தணிகையு மிகுர்பயர்
சிவகிரி யிலும்வட மலையிலு முலவிய வடிவேலா–

தினமு முனதுதுதி பரவிய அடியவர்
மனது குடியுமிரு பொருளிலு மிலகுவ
திமிர மலமொழிய தினகர னெனவரு பெருவாழ்வே;

245—1

சரவண பவனே! (என்) நிதியே! அறுமுகனே! குருபரனே! சரவண பவனே! (என்) நிதியே! அறுமுகனே! குருபரனே! சரவண பவனே! (என்) நிதியே! அறுமுகனே! குருபரனே! என்று (பலமுறை) ஓதித்

தமிழ்ப் பாடல்களிலும் வசனங்களிலும் உருகிய அடியார்களுக்கு உற்ற பிறப்பு இறப்பு நீங்குதல் உற்று சிவப்பேறு உற, வருகின்ற பிணிகள் துள்ள (குதித்து ஓட), வரம் எமதுயிர் சுகமுற (எமது உயிர் சுகம உற) வரம் அருள்வாயே!

கருணைய விழி பொழி (விழி பொழி கருணைய- கண்கள் பொழிகின்ற கருணையைக் கொண்டவனே! ஒப்பற்ற தனி முதல்வன் என வந்த ஆனையின் திருமுகத்துக் கணபதியைத் துணைவனுகைச் (சகோதரனுகக்) கொண்டுள்ள இளையவனே! பாடல்களை அமுதம் போன்ற மொழிகளில் அமைப்பவர்களுடைய உயிர் (நற்கதி) பெற அருளுகின்ற நேசனே! (அன்பு பூண்டவனே)!

கடல் சூழ்ந்த இவ்வுலகில் தோன்றும் உயிர்கள் படுகின்ற துனபங்களும் கலக்கங்களும் இன்னும் இத்தகையன வாய் அவ்வுயிர்க்கு உள்ளனவும் (உள்ள வேதனைகளும்) கழிந்து நீங்குதலேயும், நிலே பெறும்படியான நற்கதியைப் பெறுதலேயும், உனது திருவடி நிழல் தருகின்ற ஒரு நாள் (எனக்குக்) கிடைக்குமா!

திரிபுரங்களை எரித்த இறையவர் (சிவபிரான்) அளித்த குமரனே! திருப்போரூரிலும், தணிகையிலும், மிகவும் உயர்ந்த சிவகிரி (பழநி) யிலும், வடமலே(வடவேங்கட மலேயிலும் உலவுகின்ற கூரிய வேலனே!

தினந்தோறும் உனது புகழ்த் துதிகளைக் கூறிப் பரவுகின்ற அடியவர் மனங்களிற் குடி கொண்டும், சத்தி- சிவம் என்ற இரண்டு பொருளகளிலும் (அல்லது பெரிய பொருளாம் பிரணவத்திலும், அல்லது கல்விப் பொருள், செல்வப் பொருள இரண்டிலும்) விளங்குபவனே! இருண்ட (ஆணவ) மலம் நீங்க (ஞான) சூரியன் என்னும் படி வருகின்ற பெருவாழ்வே!

அரவணை மிசைதுயில் * நரகரி நெடியவர்
மருக னெனவெவரு மதிசய முடையவ
அமலி விமலிபரை உமையவ ளருளிய முருகோனே—

அதல விதல முதல் கிடுகிடு கிடுவென
வருமயி லினிதொளிர் ஷடுமையில் நடுவுற
அழகி னுடனமரு மரகர சிவசிவ பெருமாளே. (1 A)

245—2. அருள் பெற.

தத்தத் தத்தத் தத்தத் தத்தத்
தத்தத் தத்தத் தனதான
தனத்த தனத்த தனத்த தனத்தன
தனதன தனதன தனதன தனதன
தனதன தனதன தனதான

நெச்சுப் பிச்சிப் புட்பத் தட்பக
கச்சிக் கச்சுற் றறன்மேவி
நெறித்து வெறித்து இருட்டை வெருட்டிய
நிரைதரு மருமலர் செருகிடு பரிமள
நிறையுறை மதுகர நெடிதாடி—

நிச்சிக் கச்சப் பட்டுச் சிக்கற்
றெப்புக் கொப்புக் குயர்வாகி
நெளித்த சுளித்த விழைக்கு ளழைத்துமை
நிகரென வகருவு முகுபுகை தொகுமிகு
நிகழ்புழு கொழுகிய குழன்மேலும்;

வச்ரப் பச்சைப் பொட்டிட் டப்பொட்
டுக்குட் செக்கர்ப் ப்ரபைபோல
வளைத்த தழைத்த பிறைக்கு முறைக்குமன்
மதசிலை யதுவென மகபதி தனுவென
மதிதில தமும்வதி நுதன்மேலும்—

* நரகரி—நரகாசுரனைக் கொன்றவன்; நரசிம்ம உருவங் கொண்டு இரணியகசிபைக் கொன்ற திருமால், தேகம்-நர (மனித) உருவம், சிரம்—சிங்க உருவம்; நரகாசுரன் அதிதியின் காதணியையும், வருணன் குடையினையும் கவர்ந்தமையால் கண்ணபிரான் இவனைக் கொன்று காதணி முதலியவற்றைக் கொணர்ந்தனர்.

ஆதிசேடன் என்னும் பாம்பணையின்மேல் துயில் கொள்ளும் நரகரி (நரகாசுரனைப் பகைத்துக் கொன்றவர்), நெடியவர் (திருவிக்ரம ரூபங் கொண்டவர்) ஆகிய திருமாலின் மருகன் எனக் கூறும்படி வந்துள்ள அதிசய மூர்த்தியே! (அற்புதங் கொண்ட மூர்த்தியே)! அமலி, விமலி (மல மற்றவள்), பரை, உமையவள் அருளிய முருகோனே (குழந்தையே)!

அதலம், விதலம் முதலான ஏழு உலகுகளும் இடு இடு என்று நடுங்க வருகின்ற மயிலில் இனிதாக ஒளிர்கின்ற (பெருமாளே)! ஆறெழுத்து மந்திரத்தில் மத்தியிலே அழகுடன் பொருந்தியுள்ள ஹர ஹர சிவ சிவ பெருமாளே!

(கதியும் உனது திருவடி நிழல் தருவதும் ஒரு நாளே!)

245—2

தேன் நெய் பொருந்தியுள்ள பிச்சிப் புஷ்பத்தின் குளிர்ச்சியைக் கொண்டதாய், கச்சிதமாய் (ஒழுங்காய்)க் கட்டப்பட்டதாய், கருமணலை ஒத்ததாய், சுருள் உற்றும், நறுமணம் உற்றும், இருளை (த் தனது கரு நிறத்தால்) வெருட்டி ஓட்டியுள்ளதும், வரிசையாய் அமைக்கப்பட்ட வாசனை மலர்கள் சொருகப்பட்டுள்ள, நறுமணத்தில் நிரம்ப உறைகின்ற வண்டுகள் நெடுநேரம் மொய்த்துத் திளைக்கவும்,

நிச்சிக்கு (நிசிக்கு — இரவுக்கு) அச்சப்பட்டு (அச்சத்தைப் படுத்தி—இதன் கருமை முன் நாம் எவ்வளவு என்னும் பயத்தை ஊட்டி), சிக்கு இல்லாமல் வாரி, அலங்காரம் மேலுக்கு மேல் உயர்வாகும்படி— நெளிவு சுளிவு (வளைவு, சுருளுதல்) உற்றதாய், விருப்பத்தைத் தந்து அழைப்பதாய், மை (அஞ்சனத்துக்கு) ஒப்பு என்னும்படி, அகில் தருகின்ற புகையின் தொகுதி மிகுந்து, விளங்கும் புனுகு சட்டம் கமழ்கின்ற கூந்தலின் மேலும்—

வஜ்ரம் போல ஒளி தரும் பச்சைப் பொட்டை (நெற்றியில்) இட்டு, அந்தப் பொட்டுக்கு உள்ளே (பொட்டின் மத்தியில்) சிவந்த பிரபை போல வளைத்த செழிப்புள்ள பிறைக்கு ஒப்பாக உறைவதாய், மன்மதனது வில்லென்னும்படியும், இந்திர வில் (வான வில்) என்னும்படியும் வளைவாய் விளங்க வைத்த பிறை போன்ற திலதம் (குறி) அமைந்துள்ள நெற்றியின் மேலும்—

மச்சச் செச்சைச் சித்ரச் சத்ரப்
பொற்பக் கத்திச் சையணுகி
மனத்தி னனைத்து மணைத்த துணைப்பத
மலரல திலைநிலை யென மொழி தழியமெய்
வழிபட லொழிவனை யருள்வாயே;

† நச்சுத் துச்சொப் பிச்சுக் ‡ குட்டத்
துட்டக் கட்டத் தசிகாண
நடத்தி x விடத்தை யுடைத்த படத்தினில்
நடநவில் ** கடலிடை யடுபடை தொடுமுகில்
நகைமுக திருவுறை மணிமார்பன்—

நத்தத் தைச்சக் ரத்தைப் பத்மத்
தைக்கைப் பற்றிப் பொருமாய
னரிக்கு மரிக்கு மெரிக்கும் விருப்புற
நசிதரு நிசிசர ருடருட லிடல்செய்த
நரகரி யொருதிரு மருகோனே;

---

* 'மனத்திருந்த கருதத்றிந்து முடிப்பாய நீயே' அப்பர் VI 38.3
† பீமனுக்குத் துரியோதனன் விடம் ஊட்டிய வரலாறு இங்குக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. "பின்னரும் ஒரு பகல் பெற்றம் பெற்றவன் தன்னை, அம் மகீபதி தனயன் ஆதரித்து இன்ன மு தருத்துவான் போல யாவையுந் துன்னிய விடங்களால் துய்ப் பித்தானரோ." (பெற்றம்-வாயு; பெற்றம் பெற்றவன்-பீமன்) (வில்லி பாரதம்-வாரணவத 12)
‡ ஆற்றிற் கழுமுனைகளை மறைவாக நிறுத்தி அங்கே வீமனைக் குதித்து விளையாட ஏவினன் துரியோதனன்; அந்த ஆபத்தான இடத்தை வண்டுகளாற் காட்டிப் பீமனைக் காப்பாற்றினர் கண்ண பிரான்-

"வேறொரு பகற்கழு நிரைத்து வீமனோ
டாறுபாய்ந் திருவரும் ஆடும் வேலையில்
தேறலான் வஞ்சகம் தேறி வண்டினல்
எறினன் கடந்தரி யேறு போன்றுளான்"
(வில்லிபாரதம்-வாரணவத—10)

x இது யமுனை நதியில் இருந்த காளிங்கன் என்னும் துஷ்ட சர்ப்பத்தைக் கண்ணபிரான் அடக்கி அதன் மீது நடித்ததைக் குறிக்கின்றது.
** கடல் மீது பாணம் விட்டது—ஸ்ரீ ராமாவதாரத்தில் பாடல் 177-பார்க்க

(தேகத்திலுள்ள) மச்சங்களின் மீதும், சிவந்த விசித்ர மான, அதிசயிக்கத்தக்க அழகிய உடற் பக்கங்களிலும் இச்சை கொண்டவனாய், மனத்தில் (நினைத்தவை) எல்லா வற்றையும் அறிந்து உதவவல்ல இணையடி மலரல்லாமல், இலை நிலையென (நிலையான பொருள் வேறு இல்லை யென்னும்) மொழிகளைத் தழுவின உண்மையான வழிபாடு செய்வதை ஒழித்த எனக்கு (வழிபாடு செய்யாத எனக்கு) அருள் புரிவாயாக.

நச்சு (விடத்தை), து- உண்ட பீமன் சொப்பிச்சு (சோபிச்சு - சோபித்து) (அந்த விஷம் தாக்காது) விளங் கவும், குட்டத்துள் (நீர் நிலையுள்) தக்கு- (தங்கும்படி) அட் டத்து (குறுக்கே வைத்திருந்த) அசி-வாள் முனைகள், காண் (இருக்கும் இடம்) தெரியும்படி நடத்தி- (அந்த பீமனுக்குக்) காட்டியும், விஷம் உடையதாயிருந்த (அல்லது) விஷம் உடைபடும்படி (கக்கப்பட்டு வெளியாகும்படி) காளிங்கன் என்னும் பாம்பின் படத்தின் மீது நின்று நிர்த்தனம செய்தும் (ஆடல் புரிந்தும்), கடல் மீது கொல்லத் தக்க தமது பாணத்தைச் செலுத்தியும் (ஆடல்கள புரிந்த) மேக நிறத்துத் திருமால், சிரித்த முகத்தை உடைய (மகிழ் முகங் கொண்ட) இலக்குமி உறையும் அழகிய மார்பன்—

சங்கையும், சக்கரத்தையும், தாமரை போன்ற கையிற் பற்றிப்போர் புரியும் மாயன் (திருமால்)-நரிக்கும் வாளுக் கும் எரிக்கும் விருப்பம் உண்டாகும்படி அழிந்துபோகின்ற அரக்கர்களுடைய குடலை உணவாக இடுதலைச் செய்த (உணவாகத் தந்த) திருமால் (நரகாசுரனுக்கு பகை வன்)- அத்தகைய திருமாலுக்கும் ஒப்பற்ற திருமகளுக்கும் (அல்லது- அத்தகைய திருமாலின் ஒப்பற்ற அழகிய) மருமகனே!

க்சுத் தச்சுப் பொற்கட் டிட்டுப்
பட்டுக் குட்பட் டமுதாலுங்
கருப்பி ரசத்து முருச்செய் துவைச்சிடு
கனதன பரிமள முழுகுப னிருபுய
கனகதி வியமணி யணிமார்பா—

கைச்சத் திக்குக் கெற்சித் தொக்கப்
பட்சிக் கக்கொட் டசுராதி
கறுத்த நிறத்த அரக்கர் குலத்தொடு
கறுவிய சிறியவ கடவைகள் புடைபடு
கடவட மலையுறை பெருமாளே, (1-B)

246. நரகில் விழாதிருக்க

தாந்தன தானதன தாந்தன தானதன
தாந்தன தானதன தனதான

கோங்கிள நீரிளக வீங்குப யோதரமும்
* வாங்கிய வேல்விழியும் இருள்கூருங்—

கூந்தலு நீள்வளைகொள் † காந்தளு நூலிடையும்
மாந்தளிர் போல்வடிவும் மிகநாடிப்;

பூங்கொடி யார்கலவி நீங்கரி தாகிமிகு
தீங்குட னேயுழலும் உயிர்வாழ்வு—

பூண்டடி யேனெறியில் மாண்டிடு னேநரகில்
வீழ்ந்தலை யாமலருள் புரிவாயே;

பாங்கியும் வேடுவரும் ஏங்கிட மாமுநியும்
வேங்கையு மாய்மறமின் னுடன்வாழ்வாய்—

* வாங்குதல்--செலுத்தல்—பிரயோகித்தல்-உதாரணம்—" வேல் வாங்கு வகுப்பு.", " வாங்கினர் மதில் மேற்கணை "—II-26-2

† காந்தள்-காந்தள் மலர் போன்ற கை—" கை போற் பூத்த கமழ் குலைக் காந்தள்-பரிபாடல் 19-76; கை விரிந்தன காந்தளும்-சூளாமணி-நாட்டு-11 " காந்தட் கரவளை " திருப்புகழ் 937 மென் காந்தள் கையேற்கும்—சம்பந்தர்—I-132-4

ரவிக்கை (தைத்து) கட்டி அழகாக முடிபோட்டு பட்டுத் துணிக்குட் பட்டதாய் (பட்டு ரவிக்கையிட்டதாய்) அமுதம் பொதிந்து அசைவதாய், கரும்பின் ரசத்தையே உருச் செய்து வைத்திட்டதாய், பருத்த கொங்கைகளின் நறு மணத்தில் முழுகும் பன்னிரு புயனே ! கனக—திவ்விய—மணி— (பொன்னலாய—திவ்யமான—) (மேன்மையான) ரத்னங்களை அணிந்த மார்பனே !

கையில் (விளங்கும்) சத்தி வேல் ஆரவாரஞ் செய்து நன்றாக (முழுமையும்) பட்சிக்க (உண்ணும்படி), வாத்திய முழக்குடன் வந்த அசுரர் தலைவனும் சூரனைக், கறுநிற முடைய அரக்கர் குலத்துடன், கோபித்து (அழித்த) இளையவனே! வழிகள் பக்கங்களில் உள்ள காடுகள் சூழும் வடமலை (வட வேங்கடமலையில்) உறைகின்ற பெருமாளே !

(வழிபடல் ஒழிவனை அருள்வாயே)

246

கோங்கின் முகை, இளநீர் இவை யிரண்டும் தோற் கும்படிப் பெருகி வளரும் கொங்கையும், செலுத்தப்பட்ட வேல் போன்ற விழியும்—இருள் மிகுந்த

கூந்தலும், பெரிய வளையல்களை அணிந்துள்ள காந்தள் மலர் போன்ற கைகளும், நூல் (போல நுண்ணிய) இடையும், மாந்தளிர் போன்ற மேனியும் (ஆகிய இவை தமை) மிகவும் விரும்பிப்—

பூங்கொடி போன்ற (மாதர்களின்) சேர்க்கையை விடுதற்கு முடியாமல், மிக்க தீமைச் செயல்களுடன் திரிகின்ற உயிர் வாழ்க்கையை

மேற்கொண்டு, அடியேன் அந்த (இழிந்த) வழியிலேயே நின்று இறந்து (அல்லது நன்னெறியில்லாதவனாய் இறந்து) இங்ஙனம் நரகத்தில் விழுந்து அலையாமல் இருக்க (உனது) திருவருளைத் தந்தருளுக.

தோழியும், வேடர்களும் திகைக்கும்படியாகச், சிறந்த தவமுநி (க்கிழவர்) போலவும், வேங்கை மரம் போலவும் வேடங் கொண்டு, வேட்டுவர் மின்னுடன் (மின் போன்ற மாது வள்ளியுடன்) வாழ்பவனே !

பாண்டவர் தேர்கடவும் * நீண்டபி ரான்மருக
† பாண்டிய னீறணிய மொழிவோனே ;

வேங்கையும் வாரணமும் வேங்கையு மானும்வளர்
வேங்கட மாமலையி லுறைவோனே—

வேண்டிய போதடியர் வேண்டிய போகமது
வேண்டவெ றுதுதவு பெருமாளே. (2)

247 காலன் அணுகா வகை

தாந்தன தானதன தாந்தன தானதன
தாந்தன தானதன தனதான

சாந்தமில் மோகவெரி காந்திய வாவனில
மூண்டவி யாதசம யவிரோத—

சாங்கலை வாரிதியை நீந்தவொ ணாதுலகர்
தாந்துணை யாவரென மடவார்மேல் ;

ஏந்திள வார்முளரி சாந்தணி மார்பினொடு
தோய்ந்துரு காவறிவு தடுமாறி—

ஏங்கிட ஆருயிரை வாங்கிய காலன்வசம்
யான் ‡ தனி போய்விடுவ தியல்போதான் ;

காந்தளி னனகர மான்தரு கானமயில்
காந்தவி சாகசர வணவேளே—

* 'படி மாவலிபால் மூவடி கேட்டு அன்று மூதண்ட கூட முகடு முட்டச் சேவடி நீட்டும் பெருமான்" (கந்-அலங்-15); மாபலியை வலிய சிறையிட வெளியில் முகடு கிழிபட முடிய வளரு முகில் (சீர்பாத வகுப்பு)

† பாண்டியன் நீறணிந்தது [பாட்டு 181]-பக்கம் 420 ;

‡ "உயிர் போம் அத் தனி வழிக்கே" கந்-அலங்-59

பாண்டவர்களில் (அருச்சுனனுடைய) தேரைச் செலுத்தியும், (மாவலிச் சக்கரவர்த்தியின் முன்) நீண்ட உருவை எடுத்தும் (திரிவிக்ரமனாய் நின்றும் (விளையாடிய) பிரானும் திருமாலின் மருகனே! (கூன்) பாண்டியன் திரு நீறு அணியும்படித் "மந்திரமாவது நீறு" என்னும் தேவாரப் பாவை மொழிந்தவனே!

புலியும், யானையும் (அல்லது கோழியும்), வேங்கை மரமும், மானும் வளர்கின்ற (திரு) வேங்கட மலையில் உறைபவனே!

தங்களுக்குக் குறைகள் உண்டான பொழுது அடியார்கள் தங்களுக்கு வேண்டியுள்ள (தாங்கள் விரும்பிய) போகத்தைச் (சுகத்தைச்) சொல்லி முறையிட, (சற்றேனும்) வெறுப்பு இல்லாமல் அதை உதவுகின்ற பெருமாளே!

(நரகில் வீழ்ந்தலையாமல் அருள்புரிவாயே)

247

சாந்தம் (மன அமைதி) யில்லாத கர்மம் என்னும் நெருப்பின் ஒளியையும், அவா (ஆசை) என்னும் அனிலம் (காற்றையும்), மூண்டு (மும்மரமாய்த் தோன்றிப்) பின்பு அடங்காத சமயப் (போராட்டப்) பகை சம்பந்தமான

அழிந்து போகின்ற கலை நூற் கடலையும் நீந்த முடியாமல் (கடக்க முடியாமல்), உலகத்து மக்களே துணையாவர் (என்க் கருதி), மாதர்கள் மீது-(மயக்கம் கொண்டு)

(அவர்கள்) தாங்கும் இளமையுள்ளதும், ரவிக்கை அணிந்ததும், தாமரை மொட்டுப் போன்றதுமான, கொங்கையிலும், சந்தனம் அணிந்த மார்பிலும் படிந்து, உருகி, அறிவு தடுமாறி (நான்)

திகைக்க, (என்) அரிய உயிரை வாங்கவரும் காலன் கையிற்பட்டு நான் தனியே (துணையின்றிச்) செல்வது இயல்போதான் (நீதியோ தான், தகுதியோ தான்);

காந்தள் மலர் போன்ற திருக்கரங்களை உடையவளும், மான் பெற்ற, (காட்டு மயில் அனையவளுமான, (வள்ளியின்) மணவாளனே! விசாகனே! சரவணனே! (செவ்) வேளே!

காண்டகு தேவர்பதி யாண்டவ னேசுருதி
யாண்டகை யேயிபமின் மணவாளா ;

வேந்தகு மாரகுக சேந்தம யூரவட
வேங்கட மாமலையி லுறைவோனே—

வேண்டிய போதடியர் வேண்டிய போகமது
வேண்டவெ றுதுதவு பெருமாளே. (3)

248 திருவடி பெற

தனதாந்தன தானன தானன
தனதாந்தன தானன தானன
தனதாந்தன தானன தானன தனதான

வரிசேர்ந்திடு சேல்கய லோவெனு
முழைவார்ந்திடு வேலையு நீலமும்
வடுவாங்கிடு வாள்விழி மாதர்கள் வலையாலே—

வளர்கோங்கிள மாமுகை யாகிய
தனவாஞ்சையி லேமுக மாயையில்
வளமாந்தளிர் போல்நிற மாகிய வடிவாலே ;

இருள்போன்றிடு வார்குழல் நீழலில்
மயல்சேர்ந்திடு பாயலின் மீதுற
இனிதாங்கனி வாயமு தூறல்கள் பருகாமே—

எனதாம் * தன தானவை போயற
மலமாங்கடு மோக விகாரமு
மிவைநீங்கிட வேயிரு தாளினை யருள்வாயே ;

* தனது—சிநேகம்.

அழகிய தேவர் தலை நகரை (அமராவதியை) ஆண்டவனே! வேதப் பொருளாம் நம்பியே! இபம் (யானை) போற்றி வளர்த்த மின் போன்ற தேவசேனையின் மணவாளனே!

வேந்தனே! குமரனே! குகனே! சேந்தனே! மயிலனே! (மயில் வாகனனே)! வடவேங்கட மாமலையில் உறைபவனே!

வேண்டும் போதெல்லாம், அடியார்கள் (தங்களுக்கு) வேண்டியுள்ள போகத்தைச் (சுகத்தை) உன்னிடம் விண்ணப்பித்து வேண்ட, (சற்றேனும்) வெறுப்புக் காட்டாமல் [வேண்டிய அந்த போகத்தை அவர்களுக்குத் தந்து] உதவும் பெருமாளே!

[காலன் வசம் யான்...போய்விடுவ தியல்போ தான்]

248

ரேகைகள் சேர்ந்துள்ள சேல் மீனோ, கயல் மீனோ, என்று சொல்லத் தக்கதும், மான் போன்றதும், நீண்ட பெரிய கடல் போன்றதும், நீலோற்பலம், மாவடு, செலுத்தத் தயாராயிருக்கும் வாள் இவைகளுக்கு ஒப்பானதும் ஆன கண்ணை உடைய மாதர்களின் வலையாலும், [சூழ்ச்சிச் செயலாலும்]—

வளர்கின்றதும், கோங்கின் இள மொட்டு போன்றதுமான கொங்கை மீதுள்ள ஆசையாலும், அவர்கள் முகத்தின் மாயையாலும், வளப்பமுள்ள மாந்தளிர் [மாமரத்தின் தளிர்] போல நிறங்கொண்ட [அவர்களது] வடிவத்தாலும்,

இருள் போன்ற நீண்ட கூந்தல் நிழலாலும் [ஒளியாலும்] மோகங் கொண்டு, விரித்திட்ட படுக்கையின் மீது சேர்ந்து இனிப்புள்ளதும், கொவ்வைக் கனி போன்றதுமான வாயிதழ் ஊறல்களை உண்ணுமல்—

எனது எனது என்னும் ஆசைகளானவை என்னை விட்டு விலகி அற்றுப்போக, காமம், வெகுளி, மயக்கம் என்னும் [மும்] மலங்கள் தோன்றுகின்ற கடிய மோக சேஷ்டைகள்—ஆகிய இவை நீங்கிடவே, உனது இரண்டு தாள்களை அருள்வாயே!

கரிவாம்பரி தேர்திரள் சேனையு
முடனாந்துரி யோதன னாதிகள்
களமாண்டிட வேயொரு பாரத மதிலேகிக்—

கனபாண்டவர் தேர்தனி லேயெழு
பரிதூண்டிய சாரதி யாகிய
கதிரோங்கிய நேமிய னாரி ரகுராமன்;

திரைநீண்டிரை வாரியும வாலியும்
நெடிதோங்கும ராமர மேழொடு
தெசமாஞ்சிர ராவண னார்முடி பொடியாகச்—

சிலைவாங்கிய நாரண னார்மரு
மகனாங்குக னேபொழில் சூழ்தரு
திருவேங்கட மாமலை மேவிய பெருமாளே. (4)

திருத்தணிகை.

[இது சித்தூர் ஜில்லாவிலுள்ளது.—ரெயில்வே ஸ்டேஷன்.

முருகக்கடவுள் வள்ளியம்மை பொருட்டு வேடரோடு செய்த கலாங் காரணமான கோபமும், முன்னஞ் சூரனொடு செய்த போர்க் காரணமான கோபமுந் தணிந்து, ஸ்ரீ வள்ளி தெய்வயானை சமேதராய் வீற்றிருக்குந் திருப்பதி யாதலின் இது தணிகை, செருத்தணி எனப் பெயர்பெறும். மலையின்கண் நீலோற்பலச் சுனை யிருப்பதால் இதனை உற்பலகிரி, கல்லாரகிரி யெனவுங் கூறுவர். புறம்பயத்துத் தேவாரத்தில் அப்பர் சுவாமிகள் "கன்மலிந்த கழுநீர்க் குன்றம்" என்றது கவனிக்கற்பாலது. ஆசிரியர் ஈண்டு நிர்த்த தரிசநத்தை விசேடித்துக் கூறுகின்றனர் — (285, 308). தீர்த்தம்—சரவணப் பொய்கை; மிக விசேஷமானது; "திருக்குள நாளும் பலத்திசை மூசுஞ் சிறப்பு" (258) இன்றும் பிரத்தியக்ஷமாய்க் காணலாகும். "புவிக்குயி ராகுக திருத்தணி (258)" என்பதால் இத்தலத்துப் பெருமை விளங்கும்.

மிகவும் உயரிய நடையிற் கச்சியப்பமுனிவர் பாடியருளிய ஸ்தல புராணமும், தணிகை ஆற்றுப் படையும், ஸ்ரீ கந்தப்பதேசிகர் பாடிய தணிகாசல புராணமும் "தணிகைச் சந்நிதிமுறையும்" அச்சேறி உள்ளன. 127, 791 எண்ணுள்ள பாடல்களும் இத் தலத்துக்கு உரியன வாகக்கொள்ளலாம்; பாட வேறுபாட்டைப் பார்க்க.

யானை, வாவும் [தாவும்] குதிரை, தேர், திரண்ட சேனை இவைகளைக் கொண்டவனும் துரியோதனன் முதலானோர் போர்க்களத்தில் இறந்து போமாறு ஒரு பாரத யுத்தத்தில் ஈடுபட்டு

பெருமை வாய்ந்த பாண்டவர் தேரில் [அருச்சுனனுடைய தேரில்] பூட்டிய ஏழு குதிரைகளைத் தூண்டிச் செலுத்திய சாரதி, ஒளி வீசும் சக்கரத்தை உடைய ஹரி, ரகுராமர்,

அலை நீண்டதாய் ஒலிக்கும் கடல், வாலி என்னும் குரங்கரசு, நீண்டு ஓங்கி நின்ற மராமரங்கள் ஏழு [இவைகள் மீதும்], பத்துத் தலைகளைக் கொண்ட ராவணனுருடைய முடி—பொடியாகும்படியும்

வில்லை வளைத்த நாரணனார்—ஆகிய திருமாலின் மருமகனும் குகனே! சோலைகள் சூழ்ந்துள்ள திருவேங்கட மாமலையில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(இரு தாளினை அருள்வாயே)

---

249. பசியுற்றவருக்கு அன்னமிட

தனனத் தனனத் தனனத் தனனத்
தனனத் தனனத் தனதான

அமைவுற் றடையப் பசியுற் றவருக்
கமுதைப் பகிர்தற் கிசையாதே—

அடையப் பொருள்கைக் களவைக் கெனவைத்
தருள்தப் பிமதத் தயராதே;

தமர்சுற் றியழப் பறைகொட் டியிடச்
சமன்* னெட் டுயிரைக் கொடுபோகுஞ்—

சரிரத் தினைநிற் குமெனக் கருதித்
தளர்வுற் றொழியக் கடவேனோ!

இமயத் துமயிற் கொருபக் கமளித்
தவருக் கிசையப் புகல்வோனே—

† இரணத் தினிலெற் றுவரைக் கழுகுக்
கிரையிட் டிடுவிக் ரமவேலா;

‡ சமயச் சிலுகிட் டவரைத் தவறித்
தவமுற் றவருட் புகநாடும்—

சடுபத் மமுகக் குகபுக் ககனத்
தணியிற் குமரப் பெருமானே. (1)

---

* உயிர் நெடுந்தூரம் கொண்டு போகப்படும்—" விடாய்ப்படக் கூற்றுவன் ஊர்க்குச் செல்லும் வழியும் துயரும் "—கந்-அலங்.56.

† இரணம்—யுத்தம். ‡ சமயச் சிலுகு—மதப் போராட்டம்.

249

(அடையப் பசி யுற்றவருக்கு) முற்றப் பசியுடன் வந்தவருக்கு- (அமைவுற்று) மன அமைதியுடன்- (அமுதை) அன்னத்தைப்- பகிர்தற்கு (ஒரு பங்கு எடுத்துக் கொடுக்க)- (இசையாதே) மனம் வராமல்—

வைத்துள்ள எல்லாப் பொருளையும் கைவசத்தே (தாம் வரவர இளமை அடைவது போல) தமது இளமைப் பருவத்துக்கு எனச் (சேகரித்து) வைத்து, அருள்நெறியில் நின்றும் தவறிப் போய், ஆணவக் கொழுப்பால் தளர்ச்சி யடையாமல்—

சுற்றத்தார் சுற்றியழு, பறை கொட்ட, யமன் நெடுந் தூரம் உயிரைக் கொண்டு போகின்ற (அல்லது-யமன் தள்ளிக் கொண்டு உயிரைக் கொண்டு போகும்)

(இந்தச்) உடலை (நிலைத்து) நிற்கும் என்று எண்ணி (அதற்காகப் பாடுபட்டுத்) தளர்ந்து ஒழிவதா என் தலைவிதி !

இமயமலையில் வளர்ந்த [பர்வத ராஜனிடத்தில் வளர்ந்த] மயிலன்ன பார்வதிக்குத் தனது ஒரு பாகத்தை [இடது பாகத்தை] தந்தவராகிய சிவபிரானுககு- மனம் பொருந்த உபதேசித்தவனே ! [அல்லது மனம் உவக்கச் [சம்பந்தராய்ப்] பதிகங்கள் சொன்னவனே !]

போரில் வந்து மோதி எதிர்ப்பவரைக் கழுகுக்கு [இரையாக அளிக்கும்] உணவாக்குகின்ற வீரங்கொண்ட வேலாயுதத்தை உடையவனே !

மதப் போராட்டம் செய்பவர் [கூட்டத் தினின்றும்] விலகி, என் தவம் நிறைவுறவும், [உனது] திரு அருளில் [நான்] புகவும் [திருவருளை அடைபவும்], நான் விரும்புகின்ற

ஆறு தாமரை யன்ன [திரு] முகங்களை உடைய குகனே ! (சூரனொடு போர் முடிந்த பின் -[வள்ளியை மணந்த பின்]- நீ] புக்கு அமர்ந்துள்ள பெருமை வாய்ந்த தணிகையிற் குமரப் பெருமாளே !

[தளர்வுற் றொழியக் கடவேனோ]

250. அகப்பொருள்—(மாலையை விரும்புதல்)

தனனத் தனனத் தனனத் தனனத்
தனனத் தனனத் தனதான

*குவளைக் கணைதொட் டவனுக் குமுடிக்
† குடையிட் டகுறைப் பிறையாலே—
குறுகுற் றஅலர்த் தெரிவைக் குமொழிக்
குயிலுக் குமினித் தளராதே;
இவளைத் துவளக் கலவிக் குநயத்
திறுகத் தழுவிப் புயமீதே—
இணையற் றழகிற் புனையக் கருணை
கினிமைத் தொடையைத் தரவேணும்;
கவளக் கரடக் கரியெட் டலறக்
கனகக் கிரியைப் பொரும்வேலா—
கருதிச் ‡ செயலைப் புயனுக் குருகிக்
கலவிக் கணயத் தெழுமார்பா;
பவளத் தரளத் திரளக் குவைவெற்
பவையொப் புவயற் புறமீதே—
பணிலத் திரள்மொய்த் ததிருத் தணிகைப்
பதியிற் குமரப் பெருமாளே. (2)

---

* குவளைக் கணை - காமனது ஐந்தாவது கணை [தொகுதி I பாட்டு-19]

† மன்மதனுக்குக் குடை—திங்கள்; காம நோயுற்றோரை வருத்துவன—பிறையும் அலர் மொழியும்-பாடல் 218-ம்-பார்க்க.

‡ செயலைப் புயன்—அசோகமலர்க் கணையைக் கையி லுடைய மன்மதன்; செயலை—அசோகு.

250

(ஐந்தாவது பாணமாகிய) நீலோற்பல பாணத்தைச் செலுத்தத் தொட்டுள்ள மன்மதனது முடியின் மீது குடையாக அமைந்த குறையை உடைய திங்களின் [வெப்பத்துக்கும்], [அல்லது-பிறை நிலவாலும், பிறை நிலவு காயும் கொடுமைக்கும்],

நெருங்கிவரும் பழிச் சொல் பேசுகின்ற மங்கையர்க்கும், இனிய குரலுடன் கூவும் குயிலுக்கும் இனி [இவள்] தளராதவாறு

இவளை [உன்மீது காதல் கொண்ட [இந்தப் பேதைப் பெண்ணை — நாயகியைத்] துவள்கின்ற அந்தச் சேர்க்கைக்கு விரும்பி [இறுக] அழுத்தமாகத் தழுவி உனது புயங்களின் மீதே—[உனது புயங்களின் மீது இறுக அணைத்து]

ஒப்பு இல்லாத அழகுடன் இவள் அணிந்து கொள்ள [உனது] கருணைக்கு [அடையாளமாக] இனிமை தரும் [உனது] மாலையைத் தந்தருள வேண்டுகின்றேன்.

கவளம் [உணவு உண்டை] உண்பனவும், மதம் பாயும் சுவடு கொண்டனவுமான யானைகள் எட்டும் [திக் கஜங்கள் எட்டும்] அலறிப் பயப்படப், பொன் மலையாம் கிரௌஞ்சத்துடன் சண்டை செய்த வேலனே!

[வள்ளியைத் தழுவ] நினைத்து, அசோக மலர்க் கணையைக் கையிலுடைய மனமத சேஷ்டையால் உருகி, [அந்த அம்மையுடன்] சேருதற்கு விரும்பி எழுகின்ற மார்பை யுடையவனே!

பவளம், முத்து இவை திரண்டுள்ள குவியல்கள் மலை போலக் கிடக்கும் வயற் புறங்களின் மேல்—

சங்கின் கூட்டங்கள் நெருங்கும் திருத்தணிகைப் பதியில் [வீற்றிருக்கும்] குமரப் பெருமாளே!

[தொடையைத் தரவேணும்]

251. அகப்பொருள்.—(நல்லுணர்வு பெற.)

தனனத் தனனத் தனனத் தனனத்
தனனத் தனனத் தனதான

பொரியப் பொரியப் பொலிமுத் துவடத்
துகளிற் புதையத் தனமீதே-
புரளப் புரளக் கறுவித் தறுகட்
பொருவிற் சுறவக் கொடிவேள் * தோள் ;
தெரிவைக் † கரிவைப் பரவைக் குருகிச்
செயலற் றனள்கற் பழியாதே-
செறிவுற் றணையிற் றுயிலுற் றருமைத்
தெரிவைக் குணர்வைத் தரவேணும் ;
சொரிகற் பகநற் பதியைத் தொழுகைச்
சுரருக் குரிமைப் புரிவோனே-
சுடற்பொற் கயிலைக் கடவுட் கிசையச்
சுருதிப் பொருளைப் பகர்வோனே ;
தரிகெட் டசுரப் படைகெட் டொழியத்
தனிநெட் டயிலைத் தொடும்வீரா-
தவளப் பணிலத் தரளப் பழனத்
தணிகைக் குமரப் பெருமாளே. (3)

252. பிறப்பு அற.

அருக்கிமெத் தெனச்சிரித் துருக்கியிட் டுளக்கருத்
தழித்தறக் கறுத்தகட் பயிலாலே-
அழைத்தகப் படுத்தியொட் டறப்பொருட் பறிப்பவர்க்
கடுத்தபத் தமுற்றுவித் தகர்போலத் ;

* தோள்-தெரி-வை—கை தெரிந் தெய்யுங் கூர்மையான பாணம் † அரிவை—அலர் தூற்று மகளிர்.

251

(காமாக்கினியால்) பொரிபட்டுப் பொரிபட்டு, விளங்கும் முத்துமாலையானது தூள் பட்டுப் புதைபடும் அந்த கொங்கையின் மேலே

(நான் படுக்கையிற்) புரண்டு புரண்டு (வேதனைப் படுமாறு என் மீது) கோபித்துக் கொடுமையுடன் போர் செய்யும் (கரும்பு) வில்லையும், சுறு மீன் கொடியையும் உடைய மன்மதன கை—

தெரிந்து பிரயோகிக்கும் கூர்மை கொண்ட பாணத்துக்கும், அலர் தூற்றும் மகளிர்க்கும, (ஒலிக்கும்) கடலுக்கும் உருகினவளாய், (செய்ய வேண்டிய) செயல்கள் அற்றவளாய், (உள்ள இவளது) கற்பு அழியாதவாறு

(நீ) இவளை நெருங்கி, (இவளுடன்) படுக்கையில் துயில் கொண்டு, இந்த அருமையான மாதுக்கு (மயக்கை நீக்கி) நல்லுணர்வைத் தரவேணும்.

சொரியும் (மலர்களை உடைய) கற்பக மரங்கள் உள்ள சிறந்த அமராவதிப் பட்டணத்தைத், தொழுகின்ற கையுடன் நின்ற தேவர்களுக்கு உரிமையாகும்படி உதவினவனே!

ஒளிவீசும் அழகிய கயிலைமலைத் தேவாம் சிவபிரானுக்கு உள்ளம் உவந்து பொருந்தும்படி வேதப்பொருளைப் போதித்தவனே!

நிலை கெட்டு அசுர சேனைகள் கெட்டுத் தொலையும்படி ஒப்பற்ற நெடிய வேலைச் செலுத்திய வீரனே!

வெண்ணிறச் சங்குகளும முத்துக்களும் (கிடக்கும்) வயல்கள் உளள (திருத்) தணிகைக் குமரப் பெருமாளே!

(தெரிவைக்கு உணர்வைத் தரவேணும்)

252

சுருக்கமாகவும், அமைதியுடனும், சிரித்து, உள்ளத்தை உருக்கி, உள்ளக் கருத்தை அழித்து, மிகவும் கருநிறங் கொண்ட கண்களின் குறிப்புக்களால் (ஜாடைகளால்)

அழைத்து, (தமது வலைக்குள்) அகப்பட வைத்து, அடியோடு ஒன்றையும் விடாமல்) பொருளைப் பறிக்கும் (வேசையர்) பாற் செல்கின்ற (பத்தம்) கட்டு (பாசத்தைப்) பூண்டு, (அல்லது பொருளைப் பறிப்பவரை அடுத்து அபத்தம் உற்று (பொய்யுற்று), அறிவாளி போல 9

தரிக்கும்வித் தரிக்குமிக் கதத்துவப் ப்ரசித்தியெத்
தலத்துமற் றிலைப்பிறர்க் கெனஞானம்-

சமைத்துரைத் திமைப்பினிற் சடக்கெனப் படுத்தெழச்
சறுக்குமிப் பிறப்புபெற் றிடலாமோ ;

பொருக்கெழக் கடற்பரப் பரக்கர்கோத் திறப்புறப்
பொருப்பினிற் பெருக்கவுற் றிடுமாயம்-

புடைத்திடித் தடற்கரத் துறப்பிடித் தகற்பகப்
புரிக்கிரக் கம்வைத்தபொற் கதிர்வேலா ;

திருத்தமுத் தமிழ்க்கவிக் கொருத்தமைக் குறத்தியைத்
தினைப்புனக் கிரித்தலத் திடைதோயுஞ்-

சிவத்தகுக் குடக்கொடிச் செருக்கவுற் பலச்சுனைச்
சிறப்புடைத் திருத்தணிப் பெருமாளே. (4)

253 பொது மகளிர் மீது நட்பு அற

தனத்தனத் தனத்தனத் தனத்தனத் தனத்தனத்
தனத்தனத் தனத்தனத் தனதான

*கடற்செகத் தடக்கிமற் றடுத்தவர்க் கிடுக்கணைக்
கடைக்கணிற் கொடுத்தழைத் தியல்காமக்-

கலைக்கதற் றுரைத்து† புட் குரற்கள்விட் டுளத்தினைக்
கரைத்துமுத் தபட்டவிழ்த் தணைமீதே ;

* கண்களின் அகலத்தையும் நீளத்தையும்—"ஈசற்கு யான் வைத்த அன்பின் அகன்று...அவன் பூங்கழல் யாம் பேசத் திரு வார்த்தையிற் பெருநீளம் பெருங்கண்களே" என்றார் மணிவாசகர். (திருக்கோவையார்-109). "கடலினும் பெரிய கண்கள்" என்றார் கம்பர். (கம்பராமா-மாரீசன் வதை-70)

† புட்குரல்—197 ஆம் பாடலைப் பார்க்க (தொகுதி2-பக்கம்6)

நடித்தும், விஸ்தாரமாக (விரிவாகப்) பேசியும், மேலான உண்மைகளை எடுத்து ஓதும் கீர்த்தி (தன்னைப்போல) எந்த ஊரிலும் இல்லை வேறு யார்க்கும் என்று சொல்லும்படி ஞானப் பேச்சுக்களைப்

(புதிதாகப் படைத்துப் பேசி) உண்டுபண்ணிப் பேசி, ஓரிமைப் பொழுதில் வேகத்துடன் படித்து எழுதல் போல, நழுவி ஒழியும் இந்த—(மானிடப்) பிறப்பைப் பெற்றிடல் நன்றோ! (நன்றல்ல) என்றபடி,

வற்றி உலர்ந்த காட்சி எழும்படிக் கடற்பரப்பையும் (கடல் வற்றவும்), அரக்கர் கூட்டம்-மடிதலை உற்று ஒழியவும், (கிரௌஞ்ச) மலையில் நிரம்ப இருந்த மாயம்

உடைந்து ஒழியவும்-மோதித்தாக்கின (கதிர்வேலனே!) வலிமையுள்ள (திருக்) கரத்தில் தங்கும்படிப் பிடித்த-(கதிர் வேலனே)! கற்பக ஊரின் மீது இரக்கம் வைத்த அழகிய கதிர்வேலனே!

செப்பமுள்ள முத்தமிழ்ப் பாடலுக்கு ஒப்பற்றவனாய் நிற்பவனே! (அல்லது—செப்பமுள்ளவனே! முத்தமிழ்ப் பாடலுக்கு உரிய ஒருத்தனே)! பச்சைக் குறத்தியை, கண்ணுக்கு-மை (அஞ்சனம்) இட்ட குறத்தி வள்ளியை, தினைப்புனம் உள்ள (வள்ளி) மலைப் ப்ரதேசத்தில் அணைந்த (பெருமாளே!)

சிவப்பு நிறங் கொண்ட கோழிக் கொடி பெருமிதம் உற (களிக்க)ச், (சிறப்புடைய திருத்தணியில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே)! நீலோற்பலம் மலரும் சுனையை உடைய சிறப்புள்ள திருத்தணிகைப் பெருமாளே!

(இப்பிறப்பு பெற்றிடலாமோ)

253

கடலையும், உலகையும் (தன் பரப்பின் கீழ் அடங்கும் படியாக) அடக்கி, தம்மை நாடி வந்தவர்க்கு த்துன்பத்தைத் தமது கடைக்கண்ணுற் கொடுத்து (அவர்களை) அழைத்து,

கலைகள் (சாஸ்திரங்கள்) கதறுதலை (முழங்கி உரைப்பதை) எடுத்து உரைத்து, புட்குரல்களைக் காட்டி, உள்ளத்தைக் கரைத்து, உடுத்துள்ள பட்டுப் புடைவையை அவிழ்த்துப் படுக்கை மேலே

சடக்கெனப் புகத்தனத் தணைத்திதழ்க் கொடுத்துமுத்
தமிட்டிருட் குழற்பிணித் துகிரேகை—

சளப்படப் புதைத்தடித் * திலக்குணக் கடித்தடத்
தலத்தில்வைப் பவர்க்கிதப் படுவேனே.

இட்கடக் குமெய்ப்பொருட் டிருப்புகழ்க் குயிர்பபளித்
தெழிற்றினைக் கிரிப்புறத் துறைவேலா—

இகற்செருக் கரக்கரைத் தகர்த்தொலித் துரத்தபச்
சிறைச்சியைப் பசித்திரைக் கிசைகூவும்;

பெடைத்திரட் களித்தகுக் குடக்கொடிக் கரத்தபொய்ப்
பிதற்றறப் படுத்துசற் குருவாய்முன்—

† பிறப்பிலிக் குணர்த்துசித் தவுற்றநெற் பெருக்குவைப்
பெருக்கு ‡ மெய்த் திருத்தணிப் பெருமாளே. (5)

---

* இலைக் குணம்—அரசிலையின் தன்மையை யொத்த.

† சிவபிரான் பிறப்பு இறப்பு இலாதவர்:—

"எல்லார் பிறப்பும் இறப்புமியற் பாவலர்தம்
சொல்லால் தெளிந்தேம் நம் சோணேசர்—இல்லிற்
பிறந்த கதை யுங் கேளேம் பேருலகில் வாழ்ந்துண்
டிறந்த கதை யுங் கேட்டி லேம்"

அருணகிரி அந்தாதி. "பிறவா யாக்கைப் பெரியோன்". சிலப்பதிகாரம்-5-16.).

‡ 'செய்ப் பதிப்பிளைப் பெருமாளே' என்றும் பாடம்.

வேகமாகச் சேர்ந்து, கொங்கைமீது அணைத்து, இதழூறலை அளித்து, முத்தம் தந்து, இருண்ட (கரிய) கூந்தலைக், கட்டி முடித்து, நகக் குறியை

ஊர்க்கத்துடன் புதைய அழுத்தி, அரசிலையின் தன்மையை ஒத்த அல்குற் ப்ரதேசத்திற் சேர்ப்பவர் பால் இன்பம் காட்டுவேனோ (இன்பங் காட்டுதல் கூடாது என்றபடி).

(ஐம்புலச்) சேட்டை முதலான முரண்களை அடக்கும் சத்திய வாசகப் பொருளைக் கொண்ட * உனது மேன்மைப் புகழுக்கு உயிர் நிலை போன்ற பெரிய பலத்தைத்தந்து, தினைப்புனம் உள்ள (வள்ளி) மலைப் பிரதேசத்தில் உறைகின்ற வேலனே!

போரிற் கர்வத்துடன் வந்த அரக்கர்களை அழித்து, ஒலியுடன, திண்ணிய பசிய மாமிசத்தை, பசியுடன் இரை வேண்டு மென்று சொல்லும் குரலுடன் கூவுகின்ற

பெட்டைக் கோழிக் கூட்டங்களுக்குக் கொடுத்த ஆண் கோழியைக் கொடியாகக் கரத்தில் ஏந்தினவனே! பொய் யான பிதற்றல் மொழிகளை அடியுடன் களைந்து, சற்குரு மூர்த்தியாய் முன்பு ஒருநாள்—

பிறப்பு இல்லாத சிவனுக்குப் போதித்து உணர்த்திய சித்த மூர்த்தியே! சேர்ந்துள்ள நெல்லின் பெருங் குவியல் களை மேலும் பெருகவைக்கும் உண்மை வாய்ந்த **திருத்தணிப்** பெருமாளே!

(பொது மகளிர்க்கு—இதப்படுவேனோ)

---

* இயற்கையாகவே முருகன் புகழ் பெரிது, வலியது; அவர் அடியார்க்கு எளியனுய்த தணிகையை விட்டு வள்ளி மலைக்கு ஓடி "யான் எனது" அற்ற வள்ளியை மணந்து 'அடியார்க்கு எளியன்' தான் எனக் காட்டியதால் முருகன் புகழ் மிகப் பெரிதாய் இன்றும் விளங்குகின்றது :

"துன்னித் துன்னி வழிபடு வதன்பயம்
இன்னும் இன்னும் அவை யாகுக
தொன் முதிர் மரபினின் புகழினும் பலவே"

எனப் பரிபாடலிற் (14) கூறியபடி வள்ளியின் வழிபாட்டின் அளவு முருகன் புகழ் அளவினும் மேற்பட்டது: ஆகவேதான், முருகன் 'வள்ளிபதம் பணியும் தணியா அதிமோக தயாபரன்' ஆயினன்; அவன் திருப்புகழும் உயிர்ப்பு (பலம்) அடைந்தது. திருப்புகழ் 199-ன் குறிப்பைப் பார்க்க—தொகுதி—2. பக்கம் 13.

254 முத்தி பெற

தனத்தனத் தனத்தனத் தனத்தனத் தனத்தனத்
தனத்தனத் தனத்தனத் தனதான

கனத்தறப் பணைத்தபொற் கழைப்புயத் தனக்கிரிக்
* கனத்தையொத் துமொய்த்தமைக் குழலார்தங்—

கறுத்தமைக் கயற்கணிற் கருத்துவைத் தொருத்தநிற்
கழற்பதத் தடுத்திடற் கறியாதே;

இனப்பிணிக் கணத்தினுக் கிருப்பெனத் துருத்தியொத்
திசைத்தசைத் தசுக்கிலத் தசைதோலால்—

எடுத்தபொய்க் கடத்தினைப் பொறுக்குமிப் பிறப்பறுத்
தெனக்குநித் தழுந்தியைத் தாவேணும்;

† பனைக்கரச் சினத்திபத் தனைத்துரத் தரக்கனைப்
‡ பயத்தினிற் பயப்படப் பொரும்வேலா—

பருப்பதச் செருக்கறத் துகைக்கு x முட் பதத்தினைப்
படைத்தகுக குடக்கொடிக் குமரேசா;

தினைப்புனப் பருப்பதத் தினிற்குடிக் குறத்தியைச்
செருக்குறத் திருப்புயத் தணைவோனே—

---

* கனம்—மேகம்.

கனத்து அறப் பணைத்ததைப் புயத்துக்கும் தனத்துக்கும் (கொங்கைக்கும்) கூட்டலாம்.

"அகலல்குல் தோள் கண்ணென மூவழிப் பெருகி, நுதலடி நுசுப் பென மூவழிச் சிறுகி" கலித்தொகை- முல்லை-8 "வீங்குமூலை யாகத்து வாங்கமைப் பணைத்தோள்" பெருங்கதை 1 47-218.

† பனைக்கரச் சினத் திபத்தன்—தேவேந்திரன். யானையின் துதிக்கை பனைக்கு ஒபபு— "பனைக் கை மும்மத வேழம்"—அப்பர் V-2-1.

‡ பயம்—(சமுத்திரமாகிய) ஜலம்.

x முள் போன்ற நுனிகளை உடைய காலே ஆயுதமாகக் கோழி சண்டை செய்வதால்—கோழிக்குக் காலாயுதம் என்று ஒரு பெயர். சேவலின் ஆற்றலைச் "சேவல் சிறகடிக் கொள்ள குன்றமும் மா மேரு வெற்பும் இடிபட்டவே" (கந்-அலங்-12) என்றூர்.

254

திண்ணிதாய் மிகப் பருமையுடைய அழகிய மூங்கில் போலும் தோள்களும், கொங்கையாம் மலைகளும், மேகத்தை ஒத்து நெருங்கும் கருநிறக் கூந்தலுங் கொண்ட மாதர்களுடைய—

கறுத்த மை பூசிய கயல் மீன் போன்ற கண்களில் (எனது) எண்ணங்களை வைத்து, ஒப்பற்ற உனது கழல் அணிந்த திருவடிகளைச் சேருதற்கு அறியாமல்—

தொகுதியான பிணிகளின் கூட்டத்திற்கு இருப்பிடம் என்று சொல்லும்படி இருந்து, உலை ஊது கருவி போல (மேலும் மேலும் பெரு மூச்சுவிட்டு) ஒலி செய்து, கட்டுண்ணும் சுக்கிலம், ஊன், தோல் இவைகளால்

எடுக்கப்பட்ட நிலையில்லாத உடம்பைச் சுமக்கின்ற இந்தப் பிறப்பை ஒழித்து எனக்கு அழியா முத்தியைத் தந்தருள வேணும்.

பனை (மரம்) போலும் துதிக்கையையும், கோபத்தையுங் கொண்ட வெள்ளை யானை ஐராவதத்தை உடைய தேவேந்திரனைத் துரத்தி ஓட்டிய சூரனை கடல் நீரில் பயப் பட்டு ஓடும்படிப் போர் செய்த வேலனே!

**மலைகளின் கர்வம் அடங்கி ஒழியும்படி மிதித்துழக்கும் முள் உள்ள கால்களைக் கொண்ட கோழிக் கொடி கொண்ட குமரேசனே!

தினைப்புனத்தை உடைய (வள்ளி) மலையிற் குடிகொண் டிருந்த குறத்தி வள்ளியை மகிழ்ச்சியுடன் அழகிய புயங் களில் அணைந்தவனே!

** பருப்பதச் செருக்கறத் துகைக்கும் குமரேசா! முட்பதத்தினைப் படைத்த குக்குடக் கொடிக் குமரேசா! எனவும் இயைக்கலாம். பருப்பதம்-(கிரௌஞ்சகிரியின்) மமதையை ஒழித்த குமரேசா எனப் பொருள்படும்.

திருப்புரப் புறத்தியற் றிருத்தகுத் * துகித்திலத்
† திருத்திசைத் திருத்தணிப் பெருமாளே. (6)

255 பிறப்பற

தனத்தனத் தனத்தனத் தனத்தனத் தனத்தனத்
தனத்தனத் · தனத்தனத் தனதான

பருத்தபற் சிரத்தினைக் குருத்திறற் கரத்தினைப்
பரித்தவப் பதத்தினைப் பரிவோடே—
படைத்தபொய்க் குடத்தினைப் பழிப்பவத் திடத்தினைப்
பசிக்குடற் கடத்தினைப் பயமேவும் ;
பெருத்தபித் துருத்தனைக் கிருத்திமத் துருத்தியைப்
பிணித்த ‡ முக் குறத்தொடைப் புலனாலும்—
பிணித்தவிப் பிணிப்பையைப் பொறுத்தமிழ்ப் பிறப்பறக்
குறிக்கருத் தெனக்களித் தருள்வாயே ;
x கருத்திலுற் றுரைத்தபத் தரைத்தொறுத் திருக்கரைக்
கழித்தமெய்ப் பதத்தில்வைத் திடுவீரா—
கதித்தநற் றினைப்புனக் கதித்தநற் குறத்தியைக்
கதித்தநற் றிருப்புயத் தணைவோனே ;
செருத்தெறுத் தெதிர்த்தமுப் புரத்துரத் தரக்கரைச்
சிரித்தெரித் தநித்தர்பொற் குமரேசா—

---

* து—அ : பரிசுத்தமாகிய.

† திருத்திசை—புண்ணிய திசை - வட திசை - "புண்ணிய திசை முகம் போகிய அந்நாள்" சிலப்-5-94. திருத்தணி-தமிழ் நாட்டின் (தமிழ் மொழியின்) வட எல்லையில் உள்ளது எனத் திருப்புகழ் 255, 257, 301-பாடல்களிலும் அருணகிரியார் கூறியுள்ளார்.

‡ முக்குறத் தொடைப்புல னாலும்—முக்குற்றத்தொடு ஐம்புலனாலும்.

x "வாரமதாம் அடியார்க்கு வாரமாகி வஞ்சனை செய்வார்க் கென்றும் வஞ்சனாகும் சீராசை"-அப்பர் VI-86-4.

அழகிய ஊரின் வெளிப்புறப் பகுதிகளில் புறத்தே (உள்ள வயல்களில்) லக்ஷ்மீகரம் பொருந்தும், பரிசுத்த மான முத்துக்கள் விளங்கும் திருத்தணிப் பெருமாளே! புண்ணிய திசையாகிய வடக்கில் (தமிழ் எல்லையின் வட எல்லையில்) உள்ள திருத்தணிப் பெருமாளே!

(எனக்கு நித்த முத்தியைத் தரவேணும்)

255

பருமை உடைய பல்லொடு கூடிய தலையையும், நிறமும் ஒளியும் கொண்ட கைகளையும், தாங்குகின்ற அந்த கால்களையும், அன்புடனே—

கொண்ட பொய்யான குடமாம் (உடலை), பழிக்கும் பாவத்துக்கும் இடமாம் (உடலை), பசிக்கு இருப்பிடமாய் குடலொடு கூடிய உடலை, பயத்தொடுங் கூடிய

பெரிய பித்த உருவத்தை, தோலாலாய உலை ஊது கருவியை (அல்லது பொய்யான மாயையான துருத்திப் பையை) பொருத்தப்பட்டுள்ள (காமம், வெகுளி மயக்கம் எனனும்) முக்குற்றங்களொடும், (சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் என்னும்) ஐம்புலன்களொடும்

கட்டுப்பட்ட இந்த நோய்ப் பையைத் தாங்குவதும் ஆழ்த்துவதுமான பிறப்பை ஒழிக்குங் குறியை (மோக் கத்தைக்) கொண்ட கருத்தை எனக்குத் தந்தருளுவாயாக;

(தமரு!) கருத்தில் வைத்து (உன்னைப்) புகழ்ந்த அடியார்களை நிரம்ப வஞ்சமுடையவர்களை ஒதுக்கித் தள்ளுகின்ற (உனது) மெய் அடியிற் சேர்த்துக் கொள்ளும் வீரனே!

மிகுந்த நல்ல தினைப்புனத்தில் (தினை மிகுந்த நல்ல புனத்தில்) இருந்த நல்ல குறத்தியை (வள்ளியை) எழுந் தோங்கும் நல்ல திருப்புயத்தில் அணைந்தவனே!

போரிற் குவிந்து வந்து எதிர்த்த முப்புரத்து வலிய அரக்கர்களைச் சிரித்து எரித்துச்(சாம்பலாக்கிய) அழிவிலாப் பெருமானும் சிவபிரானது அழகிய குமரேசனே!

சிறப்புறப் பிரித்தறத் திறத்தமிழ்க் குயர்த்திசைச்
சிறப்புடைத் திருத்தணிப் பெருமாளே. (7)

256 திருவடியைத் தொழ

தனத்தன தானம் தனத்தன தானம்
தனத்தன தானம் தனதான

எனக்கென யாவும் படைத்திட நாளும்
இளைப்பொடு காலந் தனிலோயா—

எடுத்திடு காயந் தனைக்கொடு மாயும்
இலச்சையி லாதென் பவமாற;

உனைப்பல நாளுந் திருப்புக ழாலும்
உரைத்திடு வார்தங் குளிமேவி—

உணர்த்திய போதந் தனைப்பிரி யாதொண்
பொலச்சர ணனுந் தொழுவேனே;

வினைத்திற மோடன் றெதிர்த்திடும் வீரன்
விழக்கொடு வேள்கொன் றவனீயே—

விளப்பென மேலென் றிடக்கய னரும்
விருப்புற வேதம் புகல்வோனே;

சினத்தொடு சூரன் தனைக்கொடு வேலின்
சிரத்தினை மாறும் முருகோனே—

தினைப்புன மேவுங் குறக்கொடி யோடுந்
திருத்தணி மேவும் பெருமாளே. (8)

சிறப்புறும்படி தனி நின்று (மேம்பட்டு) அறநெறி கூறும் தமிழின் (எல்லையில்) உயர்ந்த (வட) திசையிலிருக்கும் சிறப்பைப் பெற்றுள்ள திருத்தணிப் பெருமாளே!

(பிறப்பறக் குறிக் கருத்து எனக்களித் தருளவாயே)

256

எனக்கென்றே எல்லாம் சேகரிக்க வேண்டி நாள் தோறும் இளைப்பு உண்டாகும்படி (உழைத்து), காலக் கணக்கில் ஓய்வு இல்லாமல்—(அல்லது ஓய்ந்து போய்)—

எடுக்கின்ற தேகங்களைக் கொண்டு (தேகங்களை அடைந்து) பின்னர் இறந்துபோம் லஜ்ஜை (வெட்கம்) அழிய, என் பிறப்பு ஓய்வு உற (பிறப்பு அற)

உன்னைப் பல நாளும் திருப்புகழ் கூறிப் புகழ்வோர்கள் இருக்கும் இடத்துக்குச் சென்று (அங்கு)—

(அவ்வடியார்கள்) விளக்கும் அறிவுரைகளை (ஞான வாசகங்களை) ஒட்டி ஒழுகி (அந் நன்னெறியில் நின்றும்) விலகாது, (அல்லது, நீ எனக்கு உபதேசித்த ஞானோப தேசத்தினின்றும் விலகாது), ஒளி வீசும் அழகிய (உனது) திருவடியை நானும் தொழுவேனோ (தொழும் பாக்கியம் எனக்கும் கிட்டுமா!)

தொழிலில் திறமையுடன் அன்று எதிர்த்து அம்பு எய்த வீரனும் மனமதன (வெந்து) விழும்படி அந்தக் கொடிய மன்மதனைக்—கொன்று எரித்தவனாகிய சிவ பிரான—(உன்னை நோக்கிக்—குழந்தாய்!) நீயே

(பிரணவப் பொருளை) விளம்புவாயாக (உரைப்பாயாக) இனி, என்று கூற, (முதலில் உன்னை வணங்காது), இடக்கு (முரண்) செய்த பிரமனும் விரும்பி மகிழ வேதப் பொருளை உரைத்தவனே!

கோபத்துடன் சூரனைக் கடுமை கொண்ட வேல் கொண்டு (அவனுடைய) சிரத்தைத் தள்ளி ஒதுக்கின முருகோனே!

தினைப் புனத்தில் வாசஞ் செய்த குறப் பெண் (வள்ளி யுடன்) திருத்தணிகையில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(ஒண் பொலச் சரண் நானுந் தொழுவேனோ!)

257 திருவடியைப் பெற

தனத்தன தானம் தனத்தன தானம்
தனத்தன தானம் தனதான

பெருக்கவு பாயங் கருத்துடை யோர்தம்
ப்ரபுத்தன பாரங் களிலேசம்...

ப்ரமத்துட னுளும் ப்ரமித்திருள் கூரும்
ப்ரியக்கட லூடுந் தணியாத ;

கருக்கட லூடுங் * கதற்றும நேகங்
கலைக்கட லூடுஞ் சுழலாதே-

கடப்பலர் சேர்கிண் கிணிப்ரபை வீசுங்
கழற்புணை நீதந் தருள்வாயே ;

தருக்கிய வேதன் சிறைப்பட நாளுஞ்
சதுர்த்தச லோகங் களும்வாழச்—

சமுத்திர மேழுங் குலக்† கிரி யேழுஞ்
சளப்பட மாவுந் தனிவீழத் ;

திருக்கையில் வேலொன் றெடுத்தம ராடுஞ்
செருக்கு மயூரந் தனில்வாழ்வே—

சிறப்பொடு ஞானங் ‡ தமிழ்த்ரய நீடுந்
திருத்தணி மேவும் பெருமாளே. (9)

---

* "கலையே பதறிக் கதறித் தலையூ
டலையே படுமா றதுவாய் விடவோ"—என்னும் கந்தர் அநுபூதி (32)ச் செய்யுளின் கருத்து.

‡ தமிழ்த்ரயம்—முத்தமிழ்.

† இவை சூரனுக்கு அரணயிருந்த எழுகிரிகள். [பாடல் 43-பக்கம் 117]. சூருடன் கிரி என வந்தால் கிரி என்பது எழுகிரியே ; கிரவுஞ்சமலை அல்ல ; கிரவுஞ்சம் தாரகனுக்கு உதவியாயிருந்து அவனுடன் வேலால் அழிபட்ட மலை ; சூரனுக்கு உதவியாயிருந்து வேலால் தொளைபட்ட கிரி—எழுகிரி, எழுகிரி—எனப்படும். சூரனுக்குக் காவலாகி எழுகிரிகள் எப்பொழுதும் மறைந்திருந்து துணை செய்தன என்றும், சூரனையும் அம்மலைகளையும் ஒரே காலத்தில் வேலால் முருகவேள் அழித்தனர் என்றும் கூறுவர்.

"கிளை பட்டெழு சூர் உரமும் கிரியுந் தொளைபட் டுருவத் தொடு வேலவனே"—கந்—அநு—4

**

257

விரிவான தந்திரக் கருத்துடையவராம் (பொது மகளிருடைய) மேன்மை விளங்கும கொங்கைப் பாரங்களிற்—

(சம்பரமத்துடனே) சிறப்புடனே நாள்தோறும் நான் மயங்கித் திகைத்து இருள் மிக்க (அஞ்ஞானம் மிக்க) ஆசைக் கடலுள்ளும், ஓய்வு அடையாத—

பிறவிக் கடலுள்ளும், கதறிப்படிக்கும் பல கலைக் கடலுள்ளும (நூற் கடலுள்ளும்) நான் சுழற்சி அடைந்து (வேதனை உருமல்)

கடப்ப மலர் சேர்ந்துள்ள கிண்கிணியின் ஒளி வீசும் கழலணிந்த திருவடியாம் தெப்பத்தை நீ கொடுத்து அருள் புரிவாயாக.

செருக்கு மிக்க பிரமன் சிறையில் அழுந்தவும், நாளும் (4+10) பதினாலுலங்களும் வாழ்வுறவும்,

கடல் ஏழும், சிறந்த மலை ஏழும் துன்பப் படவும், (சூரனும்) மாமரம் தனித்து வீழவும்,

திருக்கையில் வேல் ஒனறை (ஒப்பற்ற வேலாயுதத்தை) எடுத்துச் (செலுத்திப் போர் செய்த (வாழ்வே) செல்வனே! களிப்புற்ற மயிலேறும் செல்வனே!

சிறப்புற்ற நிலையில் ஞானமும் முத்தமிழும் விஸ்தாரமாய் விளங்கும் திருத்தணியில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

** "கிளைத்துப் புறப்பட்ட சூர் மார்புடன் கிரியூடுருவத் தொளைத்துப் புறப்பட்ட வேல்—கந்—அலங்—32.

"உழல் சூரும் மலைமார்பும் உடனூடுற—தக்க. பரணி தாழிசை 5 எழுமலை கொல்லும் அசனி.. வள்ளி கணவன்—தக்க. பரணி—170

"எழுமலை பொடித்த கதிரிலை நெடுவேல்—கல்லாடம் 3; [திருப்புகழ் 374, 387, 548 581, 613, 681, 725, 819, 842, 990, 1008, 1 19. 1145, 1162, 1257 எண்ணுள்ள திருப்புகழ்ப் பாக்களையும் பார்க்க.

258 அடியர் சபையிற் சேர

தனத்தன தானம் தனத்தன தானம்
தனத்தன தானம் தனதான

மருக்குல மேவுங் குழற்கனி வாய்வெண்
மதிப்பிள வாகும் நுதலார்தம்—

மயக்கினி லேநண் புறப்படு வேனுன்
மலர்க்கழல் பாடுந் திறநாடாத்;

தருக்கனு தாரந் துணுக்கிலி லோபன்
சமத்தறி யாவன் பிலிமூகன்—

தலத்தினி லேவந் துறப்* பணி யாதன்
தனக்கினி யார்தந் † சபைதாராய்;

குருக்குல ராஜன் தனக்கொரு தூதன்
குறட்பெல மாயன் நவநீதங்—

குறித்தயில் நேயன் திருப்பயில் மார்பன்
குணத்ரய நாதன் மருகோனே;

‡ திருக்குள நாளும் பலத்திசை மூசும்
சிறப்பது றுளண் டிசையோடும்—

---

* பணியாதன்—பணியாதவன். (இடைக்குறை) 'இசை பாடலும், பரிந்தனைப் பணிவார் வினைபாறுமே. [பரிந்த(வ)னைப் பணிவார்]" என்புழிப் போல (அப்பர்-V-34-10)

† "உன் அடியார் வாழ் சபையின் ஏற்றி" என்றூர் பிறிதோரிடத்து—திருப்புகழ் 1168. அடியார் சபையில் இருந்தால் நமது வினை ஒழியும் என்பது மறை நூல் துணிபு "விண்டொழிந்தன நம்முடைய வல்வினை * * நாதன் மெய்த் தொழில்புரி தொண்டரோடினிதிருந் தமையாலே"—சம்பந்தர்-II-106-2.

‡ ஐந்நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்த அருணகிரியார் காலத்திலேயே-தணிகை மலையின் அடிவாரத்தில் உள்ள சரவணப்பொய்கை மிக விசேட தீர்த்தமாக விளங்கிற்று என்பது இதனல் தெரிகின்றது. இச் சரவணப்பொய்கை குமார தீர்த்தம் எனவும் பெயர் பெறும். திருத்தணிகைக்குச் செல்பவர் இந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நாநம் செய்வது தான் விசேடம்: நூற்றெழுபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்த கச்சியப்ப முனிவர்—

258

வாசனைக் கூட்டம் நிறைந்த கூந்தலையும், கொவ்வைக் கனி போன்ற வாயையும், வெண் பிறைப் பிளவு போன்ற நெற்றியையும் உடைய (மாதர்களின்)

மோக மயக்கில் நட்புப் பூணும் நான் உனது மலரடியைப் பாடும் வழிவகையை நாடாத

ஆணவங் கொண்டவன், கொடைக் குணம்—(தாராள குணம)-அச்சம் இல்லாதவன், உலோப குணம் உள்ளவன் (ஏயாமைக் குணம் உள்ளவன்), திறமை இல்லாதவன், அன்பு இல்லாதவன், ஊமையன் (அல்லது மூகாசுரன் போன்றவன்)—

உனது (திருத்தணிகைத் தலத்துக்கு) வந்து (வாக்கு, மனம், காயம் மூன்றும்) பொருந்தப் பணியாதவன்-இத் தகைய எனக்கு—உனக்கு இனியாருடைய (உனக்கு உகந்த அடியார்களுடைய) திருக்கூட்டத்திற் சேரும் பேற்றைத் தந்தருளுவாயாக.

குருகுலத்து அரசனும் தருமருக்கு ஒரு தூதனாய்ச் சென்றவன், (மாவலிச் சக்கரவர்த்தியிடம்) வாமனனாய் (குறளனாய்)ச சென்றவன், பலத்த மாயை வல்லவன், வெண்ணெய் (இருக்கும் இடத்தைக்)

குறித்தறிந்து உண்ணும் நேசன், லக்ஷ்மி வாசம் செய்யும் மார்பன், சாத்துவிகம், இராசதம், தாமதம்,—என்னும் மூவகைய மூல குணங்களுக்குத் தலைவன்—ஆகிய திருமாலின் மருமகனே!

குமாரதீர்த்தம்—சரவணப் —‡எனப்படும் திருக்குளத்தில் நாள்தோறும் பல திசைகளில் இருந்து வரும் அடியார்கள் நெருங்கிக் குளிக்கும் சிறப்பைப் பெற்றதும், எட்டுத் திக்குகளும்—

---

‡ "எத்துயர்த் திரளும் அத்தினத் தகற்றுஞ்
சரவணப் பொய்கைத் தடம்புனல் துளைந்து
மென்மெலக் குன்றம் மீமிசை யிவர்ந்து"

(எத்தகைய துயரத்தையும் மூழ்கின அத் தினத்திலேயே தீர்த்திட வல்ல சரவணப் பொய்கை)—எனத் தணிகை ஆற்றுப் படையிற் கூறியுள்ளார்; இந்தத் தீர்த்தத்திற் குளித்த பின்னரே மெதுவாக மலை ஏறுதல் வேண்டும் என்பதும் அறிகின்றோம்.

திரைக்கடல் சூழும் புவிக்குயி ராகுந்
திருத்தணி மேவும் பெருமாளே. (10)

259 திருவடியை ஓத

தனத்தன தானம் தனத்தன தானம்
தனதன தானம் தனதான

விளைக்கின மாகுந் தனத்தினர் வேளம்
பிணுக்கெதி ராகும் விழிமாதர்—
மிகப்பல மானந் தனிற்புகு தா* வெஞ்
சமத்திடை போய்வெந் துயர்மூழ்கிக்;
கனத்தவி சாரம பிறப்படி தோயுங்
கருக்குழி தோறுங் கவிழாதே—
கலைப்புல வோர்பண் படைத்திட வோதுங்
கழற்புக ழோதுங் கலைதாராய்;
புனத்திடை போய்வெஞ் சிலைக்குற வோர்வஞ்
சியைப்புணர் வாகம் புயவேளே—
பொருப்பிரு கூறும் படக்கடல் தானும்
பொருக்கெழ வானும் புகைமூளச்;
சினத்தொடு சூரன் கனத்திணி மார்பந்
திறக்கம ராடுந் திறல்வேலா—
† திருப்புக ழோதுங் கருத்தினர் சேருந்
திருத்தணி மேவும் பெருமாளே. (11)

---

* வெஞ் சமம்—வெம்மையாகிய போர்.

† ஐந்நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அருணகிரியார் கூறிய இக் கருத்து பொய்யாகாதபடி ஆண்டு தோறும் டிசம்பர் 31-ஆம் தேதியில் திருப்புகழ் அடியார்கள் பெருங் கூட்டமாகத் திருத்தணிகையிற் கூடித் திருப்புகழ் ஓதித தணிகேசனைப் பணிகின்றார்கள்.

அலைகடலும் சூழ்ந்த இப் பூமிக்கு உயிர்நிலை ஸ்தானமு மாகிய திருத்தணியில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(இனியார் தம் சபை தாராய்)

259

வினையைப் பெருக்குவதற்கு (அநுகூலச்) சம்பந்த முள்ள கொங்கையை உடையவர், மன்மதனுடைய அம்புக்கு ஒப்பாகும் கண்களை உடையவர்—(ஆகிய) பொதுமகளிர் (மேல் வைத்த ஆசை காரணமாக)

மிகவும் பலவான அவமானச (செயல்களில்) நுழைந்து, விரும்பின கலவிப் போர்களில் ஈடுபட்டு (அல்லது—கொடிய சண்டைச் செயல்களில் ஈடுபட்டு), கொடிதான துன்பங் களில் முழுகி அநுபவித்து,

தாங்குதற்கு அரிய கவலை யடைந்து, பிறபபுக்கு அடி கோலும் கருக்குழிகள் தோறும் (நான்) கவிழாமல் (பல யோனி பேதங்களிற் கருவாய் விழாமல்—

கலை வல்ல புலவர்கள் சீராக ஓதியுள்ள (உனது) திருவடித் (திருப்)புகழை ஓதும்படியான கலை ஞானத்தைக் (கல்வியை) தந்தருளுக.

(வள்ளிமலையில் உள்ள) தினைப்புனத்துக்குப போய் கொடிய வில்லேந்திய குறவர் கொடி-வள்ளியைப்-புணர்ந்த பேரழகு வாய்ந்த வேளே!

கிரௌஞ்ச கிரி இருகூறுபட, கடலும் வற்றிப்போக, வானமும் புகை கொள்ள—

கோபத்துடன் சூரனுடைய கனத்த, திண்ணிய மார்பு (பிளவுபட்டுத்) திறக்கப் போர் செய்த வீர வேலாயுதனே!

திருப்புகழ் ஓதுங் கருத்துள்ள அடியார்கள் கூடுகின்ற திருத்தணிகையில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(கழற்புகழ் ஓதுங் கலை தாராய்)

260. நோய் அற.

தனதன தான தனதன தான
தனதன தான தனதான

*இருமலு ரோக முயலகன் வாத
மெரிகுண நாசி விடமேநீ—
ரிழிவுவி டாத தலைவலி சோகை
யெழுகள மாலை யிவையோடே;
பெருவயி றீளை †யெரிகுலை சூலை
பெருவலி வேறு முளநோய்கள்—
பிறவிகள் தோறு மெனைநலி யாத
‡படியுன தாள்கள் அருள்வாயே;
வருமொரு கோடி யசுரர்ப தாதி
மடியஅ நேகx இசைபாடி—
வருமொரு கால வயிரவ ராட
வடிசுடர் வேலை விடுவோனே;
தருநிழல் மீதி லுறைமுகி லூர்தி
0 தருதிரு மாதின மணவாளா—
சலமிடை பூவி னடுவினில் வீறு
தணிமலை மேவு பெருமாளே. (12)

261 அகப்பொருள்-மாலை பெற.

தனதன தானம் தனதன தானம்
தனதன தானம் தனதான

கலைமட வார்தஞ் ** சிலையத னாலுங்
கனவளை யாலுங் கரைமேலே—

* இந்தத் திருப்புகழ் நோய் தீர்க்கும் திருமந்திரத் திருப்பதிகம் என்று ஆன்றோர் அநுபவ ஞானத்தாற் கூறுவர் நித்திய பாராயணத்துக்கு உரியது.

† முகபரு சூலை—என்றும் பாடம்; ‡ 'பெருமையை நாளு மருள்வாயே'—என்றும் பாடம்.

x அனேகர் இசைபாட—என்றும் பாடம்.

0 'தருபிடி' என்றும் பாடம்.

** சிலை—(வசை) ஒலி.

260

இருமல் எனப்படும் உரோகம் (நோய்), முயலகன் எனப்படும் வலிப்பு நோய்—முசல் வலிப்பு, காக்கை வலி எனவும் வழங்கும் நோய், வாத நோய் (வாயு சம்பந்தமான நோய்கள்), எரியும் குணங் கொண்ட மூக்கு நோய், விஷ நோய்களை—நீர்

நிரம்பப் போகும் நோய், நீங்காத தலைவலி, சோகை (ரத்தக் குறைவால் முகம் வெளுத்து ஊதுமாறு செய்யும் நோய்வகை), கிளைத்துப் புறப்படும் கண்டமாலை(கழுத்தைச் சுற்றி உண்டாகும் புண்கட்டி) இவைகளும், பின்னும்

பெருத்த வயிறு (மகோதரம் என்னும் நோய்), சுளை (கோழை-இழுப்பு), எரிகின்ற குலைநோய் (மார் பெரிச்சல்), சூலை (வயிற்றுளைவு நோய்), குமரகண்ட வலி யாதிய பெரிய வலி நோய்கள், பின்னும் உள்ள வேறு பல நோய்களும்

பிறவிகள் தோறும் என்னைப் பிடித்து வருத்தாத வண்ணம் (எந்தப் பிறவியிலும் என்னைப் பிடியாத வண்ணம்) உன்னுடைய திருத்தாள்களை உதவி அருளுக.

வந்த ஒரு கோடிக் கணக்கான அசுரர்களின் காலாட் படை (சேனை) இறந்துபடவும், அனேக (வீர) கீதப் பாட்டுக்களைப் பாடிக் கொண்டு

வந்த நிகரற்ற கால பயிரவர் (போர்க்களத்தில்) நடிக்கவும், (உனது) கூரிய ஒளி வீசும் வேலாயுதத்தைச் செலுத்தினவனே!

கற்பக விருக்ஷங்களின் நிழலில் உறைகின்ற மேக வாகனனும் இந்திரன் வளர்த்த அழகிய மாது தேவசேனையின் மணவாளனே!

(கடல்) நீரால் சூழப்பட்ட (இந்தப்) பூமியின் மத்தியில் (நடு இடத்தில்) சிறப்புற்றோங்கும் தணிகைமலையில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(நோய்கள் நலியாதபடி உன தாள்கள் அருள்வாயே)

261

மேகலை யாதிய இடையணிகள் பூணும் பெண்களின் வசைப் பேச்சின் ஒலியாலும், திரண்ட சங்கின் ஒலியாலும், கரைமேல் (இருந்து கூவும்)—

கருகிய காளம் பெருகிய தேங்கங்
கருதலை யாலுஞ் * சிலையாலுங் ;

கொலைதரு காமன் பலகணை யாலுங்
கொடியிடை யாள்நின் றழியாதே—

குரவணி நீடும் புயமணி நீபங்
குளிர்தோடை நீதந் தருள்வாயே ;

† சிலம்பகள் நாயன் கலைமகள் நாயன்
திருமகள் நாயன் தொழும்வேலா—

தினைவன மானுங் ‡ கநவன மானுஞ்
செறிவுடன் மேவுந் திருமார்பா ;

தலைமகள் மீ x தெண் புலவரு லாவுந்
தணிகையில் வாழ்செங் கதிர்வேலா—.

---

* சிலை ஆலும்—வில்லினிடத்து அசைகின்ற

† திருத்தணிகையில் (1) சிவன் முருகரைத் தியானித்து உபதேசம் பெற்றனர் . (திருப்புகழ் 264);அவரது ஆலயம் (வீரட்ட காசர் ஆலயம்,) தணிகையில் நந்தியாற்றுக்கு வடகரையில் உள்ளது. உபதேசித்த சாமிநாதர் ஆலயம் (ஆறுமுக சுவாமி கோயில் என வழங்கும் ஆலயம்) நந்தியாற்றுக்குத் தென்கரையில் உள்ளது. (2) திருமால் முருகரை வழிபட்டுத தாரகாசுரனுற் கவரப்பட்ட தமது சக்கரம், சங்கு முதலியவற்றைப பெற்ருர். விஷ்ணு தீர்த்தம் மலைமேல்கோயிலுக்கு மேற்கே குருக்கள்மார் வீடுகளின் எதிரில் உள்ளது. (3) பிரமன் முருகரை வழிபட்டு சிருட்டிதொழில் செய்யும் ஆற்றலைப் பெற்றனன் மலைமேல் ஏறிப்போகும் வழியில் பாதி தூரத்திற் பிரமசுனையும் பிரமேசர் ஆலயமும் உள்ளன. இங்ஙனம் மும் மூர்த்திகளும் திருத்தணிகையில் வழிபட்டதை இங்கு அருணகிரியார் குறித்துள்ளார்.

(‡, x-பக்கம் 149-பார்க்க)

கரிய காளத்தாலும் (மன்மதனது எக்காளமாகிய குயிலின் ஒலியாலும்), பெருகியுள்ள நீராலும் (கடலொலியாலும்), எண்ணி எண்ணிக் கருதும் சிந்தனையாலும், வில்லினிடத்தே அசைகின்ற—

கொலையே செய்யவல்ல மன்மதனது பல பாணங்களாலும், கொடி போன்ற இடையை உடைய இவள் (தலைவி) கவலைப்பட்டு நின்று அழிவு படாமல்

குராமலரலங்காரம் கொண்டு விளங்கும் (உனது) திருப்புயத்தில் அணிந்துள்ள கடப்பமலரின் குளிர்ந்த மாலையை நீ கொடுத்து அருள்புரிவாயாக.

பர்வதராஜ புத்திரியின் தலைவனான சிவன், கலைமகளின் (சரஸ்வதியின்) தலைவனான பிரமன், திருமகளின் (இலக்குமியின்) தலைவனான திருமால் மூவரும் தொழும் வேலனே !

தினைப்புனத்தில் இருந்த மான் போன்ற வள்ளியும், விண்ணுலகத்துள்ள மேன்மை பொருந்திய ‡கற்பக வனத்தில் வளர்ந்த தேவசேனையும் நெருங்கி அணையும் திருமார்பனே !

தலமகள் மீது (தலமகளாம பூமியின் மீது) xமதிக்கப்படும் தேவர்கள் (வந்து) உலவும் (திருத்) தணிகையில் வாழும் செவ்விய ஒளி வாய்ந்த வேலனே !

---

‡ கந வன மான்—தெய்வயானை. கநவனம் = கம் + ந + வனம் = விண்ணுலகத்துள்ள மேன்மை பொருந்திய கற்பக வனம்; கனம் வனம் எனப்பிரித்துப் பொன்மயமாகிய கற்பக வனம் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

x எண்புலவர் மதிக்கப்படுந் தேவர்.

* தனியவர் கூடுந் தனிகெட நாளுந்
தனிமயி லேறும் பெருமாளே. (13)

262 தணிகையில் வாசம் செய்ய

தனத்தன தனத்தம் தனத்தன தனத்தம்
தனத்தன தனத்தம் தனதான

கரிக்குழல் விரித்தும் புறக்கயல் விழித்துங்
கரிக்குவ டிணைக்குந் தனபாரக்—

கரத்திடு வளைச்சங் கிலிச்சர மொலித்துங்
கலைத்துகில் மினுக்யும் பணிவாரைத்;

தரித்துள மழிக்குங் கவட்டர்க ளிணக்கந்
தவிர்த்தன து சித்தங் களிகூரத்—

தவக்கடல் குளித்திங் குனக்கடி மையுற்† றுன்
தலத்தினி லிருக்கும் படிபாராய்;

புரத்தையு மெரித்தங் கயத்தையு முரித்தொண்
‡ பொடிப்பணி யெனப்பன் ‡‡ குருநாதா!

---

* தனித்து நின்று நின்னையே போற்றுபவரின் துயர் கெடுப்பவன் நீ ஆதலின், இந்தத் தலைவி உன்னையே நினைந்து தனித்திருந்து துயர் உறுகின்றாள்—ஆகவே, உனது குளிர் மாலையை இவளுக்குத் தரத்தகும்; தந்தருளுக.—என அகப் பொருள் துறை கொண்ட நான்காம் அடிக்கு ஏற்ற கருத்துள்ள இந்த ஈற்றடியைச் சுவாமிகள் ஆண்டுள்ளார்

† இங்கு அருணகிரியார் வேண்டிக் கொண்டபடியே அவர் இளியான பின்னர்த் திருத்தணிகைக்கு வந்து தணிகேசர் திருக் கரத்து அமர்ந்து சீர்பாத வகுப்பு ஆதிய பாடினரோ—என்றும் தோன்றுகின்றது. திருத்தணிகை முருகனைத் திருவகுப்பிற் பல வகுப்புக்களிற் கூறி யுள்ளதும் உணர்தற் பாலது. [அருணகிரி நாதர் வரலாறு—பக்கம் 147, 178, 179].

‡ பொடி பணி என் அப்பன் எனப்பிரித்து, திருநீற்றினையும் பாம்பினையும் அணிந்த என் அப்பன் எனப் பொருள்கொள்க.

‡‡ திருத்தணிகையில் தந்தைக்கு முருகவேள் உபதேசம் செய்ததாக வரலாறு உளதாதலின் சிவனுக்குக் குருநாதனே என்றார்

சுற்றமும் பற்றும் ஒழித்துத் தனிமையை விரும்பித் தனித் தவம் மிகச் செய்யும் தன்மையாளரின் தனிமை நீங்க (அல்லது-திக்கற்ற அடியார்களின் திக்கற்ற தன்மை நீங்க) நாள் தோறும் ஒப்பற்ற மயிலில் ஏறி வந்து அவர்களுக்கு (உதவும்) பெருமாளே! (ஐம்புலச் சுற்றங்களை ஒழித்த தனியர்க்கு நாளும் ப்ரசன்னமாயிருக்கும் மயிலேறும் பெருமாளே! எனலுமாம்); [திக்கற்றவர்க்குத் தெய்வமே துணை என்னும் பழமொழியின் உட் பொருளும் ஈண்டு உணரற்பாலது]

(மயிலேறும் பெருமாளே! குளிர் தொடை நீ தந்து அருள்வாயே!]

262

கரிய கூந்தலை விரித்தும், வெளித்தோன்றும் கயல் மீன் போன்ற கண்களை விழித்தும், யானை போன்றும் மலை போன்றுமுள்ள கொங்கைப் பாரத்தை உடையவராய்—

கையில் அணிந்துள்ள வளையல்களும் (கழுத்தில் அணிந்துள்ள) (பொற்) சங்கிலி மாலைகளும் ஒலி செயச் செய்தும், மேகலை அணிந்துள்ள புடைவையைப் பளபளப்புடன் உடுத்தும், (தம்மைப்) பணிந்தொழுகும் (ஆடவர்களை)

ஏற்று (அங்கீகரித்து), அவர்களது உள்ளத்தை அழிக்கும் வஞ்சகர்களாம் (பொது மகளிரின்) இணக்கத்தை (சகவாசத்தை-தொடர்பை) நீக்கி, உனது உள்ளம் மகிழ்ச்சி மிகக் கொள்ளும்படி-(நான்]

தவக் கடலில் குளித்து, இப்பொழுதே உனக்கு அடிமை பூண்டு, உன் தலத்தில் (தணிகையில்) இருக்கும் படியான பாக்கியத்தை நான் பெறும்படியாகக் (கண்) பார்த்தருளுக.

திரிபுரத்தை எரித்து, அழகிய யானையை உரித்து, ஒளி வீசும் திரு நீற்றையே ஆபரணமாகக் கொண்ட (அல்லது திருநீற்றையும் பாம்பையும் கொண்ட) என் அப்பன் சிவபெருமானுக்குக் குருநாதனே!

புயப்பணி கடப்பந் தொடைச் * சிகரமுற்றின்
புகழ்ச்சிய முதத்திண் † புலவோனே ;
திரட்பரி கரிக்கும் பொடிப்பட வுணர்க்குந்
தெறிப்புற விடுக்குங் கதிர்வேலா—
சிறப்பொடு குறப்பெண் களிக்கும்வி ஜயத்தென்
திருத்தணி யிருக்கும் பெருமாளே. (14)

263 திருப்புகழின் பெருமை : திருப்புகழ் ஓத

தனத்தன தனத்தம் தனத்தன தனத்தம்
தனத்தன தனத்தம் தனதான

சினத்தவர் முடிக்கும் பகைத்தவர் குடிக்குஞ்
செகுத்தவ ருயிர்க்குஞ் சினமாகச்—
சிரிப்பவர் தமக்கும் பழிப்பவர் தமக்கும்
திருப்புகழ் நெருப்பென் றறிவோம்யாம் ;
நினைத்தது மளிக்கும் மனத்தையு முருக்கும்
நிசிக்கரு வறுக்கும் பிறவாமல்—
நெருப்பையு மெரிக்கும் பொருப்பையு மிடிக்கும்
நிறைப்புக ழுரைக்குஞ் செயல்தாராய் ;

* சிகரம்—உயர்ச்சி : ஸ்தூல பஞ்சாக்ஷரம்—நமசிவாய ; சூக்ஷ்ம பஞ்சாக்ஷரம்—சிவாயநம ; காரண பஞ்சாக்ஷரம்—சிவாய சிவ ; மஹா பஞ்சாக்ஷரம்—"சிவ"; மஹாமநு—'சி' காரம என்பர். [ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர விளக்கம்—பக்கம் 11]—திருப்புகழ் 207—பக்கம் 28-பார்க்க. சிவாயநம—என்பதில் 'சி' காரம் சிவத்தையும், வகாரம் அருட்சத்தியையும், யகாரம ஆன்மாவையும், நகாரம் திரோதானத்தையும், மகாரம் ஆணவ மலத்தையும் உணர்த்துவனவாம். சிகார வகாரங்கள் பதியையும், யகாரம் பசுவையும், நகார மகாரங்கள் பாசத்தையும் விளக்குவனவாம் [ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர விளக்கம் பக்கம் 13]. இதனல் தான் 'சிகரம் அருந்த வாழ்வது சிவஞானம்" என்றார் [திருப்புகழ் 658].

† புலவோன்—இது சம்பந்தரையும் குறிக்கலாம்.

‡ இறைவன் திருப்புகழ் நெருப்பையும் எரிக்கும்-(உதாரணம்) 'ஞால நின்புகழே மிக வேண்டுந் தென் ஆலவாயில் உறையும் எம் ஆதியே'—எனச் சம்பந்தர் இறைவன் திருப்புகழை உரைக்க—பாண்டியனுக்கு உற்ற சுர நெருப்பு ஒடுங்கி ஒழிற்று. தீயிலிட்ட ஏடு வேகாது பச்சையா யிருந்தது; பொருப்பையும் இடிக்கும் திருப்புகழ் என்பதற்குச் சான்று :-பக்கம்-153-பார்க்க **

புயத்தில் ஆபரணமாகக் கடப்பமாலை அணிந்த புலவனே! உயர்ச்சியை உற்று (மேலான தன்மையை உற்று) (அல்லது *"சி" என்னும் மஹாமனுவின் உட்பொருளாய் உற்று) (அல்லது *சிவநிலை பதிநிலையை அடைந்து) இனிய புகழ் அமுதைக் கொண்ட திண்ணிய புலவனே!

கூட்டமான் குதிரைகளும் யானைகளும் பொடிபடவும், அசுரர்கள் சிதறுண்ணவும் செலுத்தின ஒளிவேலனே!

சிறப்புடனே குறப்பெண் மகிழும்...பெருமாளே! வெற்றியும் அழகும் கொண்ட திருத்தணியில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(உன் தலத்தினில் இருக்கும்படி பாராய்)

263

(முருகவேளின் புகழை ஓதும் அடியார்களிடம்) கோபங் கொண்டவர்களின் முடிக்கும் (தலைக்கும்), அவர்களொடு பகை பூண்டவர்களுடைய குடிக்கும், கொல்பவர்களுடைய உயிர்க்கும், கோபத்துடன் (நோக்கிச்)—

சிரிப்பவர்க்கும், பழிப்பவர்க்கும், திருப்புகழ் நெருப்பாம் என்னும் (உண்மையை) யாம் அறிவோம்.

(முருகன் திருப்புகழ்) அடியார் கருதினதைத் தரும்; மனத்தை உருக்கும், இருண்ட கருவை அறுக்கும் இனிப் பிறவாதவாறு (இனிப் பிறவாதவாறு அறுக்கும்).

நெருப்பையும் எரித்தழிக்கும், மலையையும் பொடி படுத்தும்; (ஆதலால்) உனது நிறை புகழை உரைத்து ஓதும் திருப்பணியை எனக்குப் பணித்திடுவாயாக.

**முருகன் புகழை ஓதி முருகாற்றுப்படை பாடின நக்கீரரை அவர் அடைபட்டிருந்த மலையை உடைத்து அவரை மீள்வித்தது.

"கவிப்புலவன் இசைக்குருகி வரைக் குகையை இடித்து வழிகாணும்" வேல் வகுப்பு.

தனத்தன தனத்தந் திமித்திமி திமித்திந்
தகுத்தகு தகுத்தந் தனபேரி-

தடுட்டுடு டுடுட்டுண் டெனத்துடி முழக்குந்
தளத்துட னடக்குங் கொடுசூரர் ;

சினத்தையு முடற் ‡ சங் கரித்தம லைமுற்றுஞ்
சிரித்தெரி கொளுத்துங் கதிர்வேலா-

தினைக்கிரி குறப்பெண் தனத்தினில் சுகித்தெண்
திருத்தணி யிருக்கும் பெருமாளே.* (15)

---

* 'சினத்தவர் முடிக்கும்' என்னும் இந்தத் திருப்புகழ்—முருகன் திருப்புகழின் ஆற்றலையும் பெருமையையும் விளக்கும் ; முதல் இரண்டடி திருப்புகழ் துஷ்ட நிக்ரகம் செய்யும் என்பதையும், பின் இரண்டடி திருப்புகழ் சிஷ்ட பரிபாலனம் செய்யும் என்பதையும், ஈற்று இரண்டடி அங்ஙனம் செய்ததற்கு உதாரணத்தையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. ஏழாவது அடியில் துஷ்டர்களாம் அசுரர்களைச் சங்கரித்ததையும், எட்டாம் அடியில் புனித வள்ளியை மணந்ததையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

சித்தி விரும்புவோர்—இந்தத் திருப்புகழின் உண்மையை உணர்ந்து முருகன் திருப்புகழை ஓதி வெற்றி பெறுவார்களாக ; இருமலு ரோகம்—என்னும் 260-ஆம் திருப்புகழ் நோய் தீர்க்கும் "மந்திரத் திருப்புகழ்" என்றால் இந்தத் திருப்புகழ் சித்தி தரும் "தந்திரத் திருப்புகழாம்"—இதனை "வீர ஜயத் திருப்புகழ்" என்றும் கூறுவோம். [அருணகிரி நாதர் வரலாறு—பக்கம் 128 பார்க்க]

இந்தத் திருப்புகழின் கருத்தை :—

"சொலற்கரிய திருப்புகழை உரைத்தவரை
அடுத்த பகை அறுத்தெறிய உறுக்கி
எழும் அறத்தை நிலை காணும்—என

வேல் வகுப்பிலும் எடுத்து உரைத்துள்ளார். தொடர்ச்சி பக்கம்-155

(‡ பக்கம் 155-பார்க்க)

தனத்தன தனத்தம்...தகுத்தகு தகுத்தம்-தன-என்ற பேரி (முரசு) வாத்திய முழக்கத்துடனும்

தடுட்டுடு டுடுட்டுண்டு-என்ற உடுக்கைப் பறையின் முழக்கத்துடனும் வந்த படையுடன் (போர்க்கு வந்த) கொடிய சூரர்களையும் (அசுர வீரர்களையும்), அவர்கள்

கோபத்தையும் ஒரு நொடிப்போதில் அழித்து-அங்ஙனம் அழிபட்டுக் கிடந்த † அவர்தம் (பிண) மலை முழுமையையும் (உனது) சிரிப்பினால் எரி கொளுத்திச் சாம்பலாக்கிய ஒளி வேலனே!

தினை விளைந்த மலையில் (வள்ளி மலையில்) வாசஞ் செய்த குறப்பெண் (வள்ளியின்) கொங்கையிற் சுகித்து (இன்பம் பூண்டு) (யாவரும்) மதிக்கும் திருத்தணியில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(கிறைப்புகழ் உரைக்கும் செயல் தாராய்)

'திருப்புகழை உரைப்பவர்கள் படிப்பவர்கள் மிடிப்பகையை செயித்தருளும் இசைப்பிரிய' என்னும் திருப்புகழும் (173), 'இருப்பவல் திருப்புகழ் விருப்பொடு படிப்பவர் இடுக்கினை அறுத்திடும்' என்னும் திருப்புகழும் (271) ஈண்டு உணர்தற் பாலன.

† சங்கரித்து அம் மலை முற்றும் எனப் பிரிக்க. சங்கரிக்கப்பட்ட அசுரர்பிணக் குவியலை எரித்துச் சாம்பராக்கியது :—"பன்னிரு விழிகளும் பிறங்கு . வெஞ்சுடர் வடவை போலாக்கி, அக்கணத்தில் உற்று நோக்கினன், எரிந்தன களேவரத் தொங்கல்; வெந்து துண்டுகள் பட்டன." "அழலெழ விழித்த லோடும் அடலையின் உருவாய் . அழித்த" அத்தனோர் உங்காரத்தால் வெந்துகளாக" [அடலை—சாம்பல்]

—கந்த புராணம்—சூரன்வதை—148, 149, 256, 260.

264 வாக்கழிய

தத்தனத் தனன தத்தனத் தனன
தத்தனத் தனன தனதான

தொக்கறக் குடில சுத்தமற் றசுக
துக்கமாற் கடமு மலமாயை-
சுற்றகாற் பதலை செற்படாக் குதலை
துப்பிலாப் பலச மயநூலைக்;
கைக்கொளாக் கதறு கைக்கொளாக் கையவ
லப்புலாற் றசைகு ருதியாலே-
கட்டுகூட் டருவ ருப்புவேட் டுழல
சட்டவாக் கழிவ தொருநாளே;
அக்கராப் பொடியின் மெய்க்கிடாக் குரவர்
* அர்ச்சியாத் தொழுமு நிவனைய-
அப்பபோர்ப் பனிரு வெற்பபூத் தணியல்
வெற்பபார்ப் பதிந திருமாரா;
இக்கணைக் குறில்கி ருத்தநோக் குறுத
வத்தினோர்க் குதவு மிளையோனே-
எத்திடார்க் கரிய முத்தபாத் தமிழ்கொ
‡ டெத்தினர்க் கெளிய பெருமாளே. (16)

---

* இது சிவபிரான் தணிகையில் முருகவேளிடம் உபதேசம் பெற்றதைக் குறிக்கும். திருப்புகழ் 261-கீழ்க்குறிப்பைப் பார்க்க.

† எத்திடார்க்கு—எத்திடார்க்கு. ‡ எத்தினர்க்கு—எத்தினர்க்கு.

264

தோல் நீங்காத குடிசை (இருப்பிடம்), அசுத்தத்தை (அழுக்கை) ஏற்றதும், சுகம், துக்கம், ஆசை கொண்டது மான குடம், மும்மலம், மாயை (இவை)

நெருங்கவைத்த, காற்று அடங்கும் தாழி (பானை), சொல்லும் சொல் சொல்லாக விளங்காத மழலைச் சொல் போன்ற, அறிவுக்குப் பொருந்தாத பல சமய நூல்களைக்

கைக்கொண்டு, கதறுகையை (வீண் கூச்சலை) மேற் கொண்ட ஆக்கை (உடம்பு), துன்பத்துக்கு இடமாம் மாமிசத் தொகுதி, சதை, ரத்தம் இவற்றால்—

கட்டப்பட்ட கலப்பு, மிக வெறுக்கத்தக்க (பொருளான) [இந்த சரீரத்தை) விரும்பித் திரிகின்ற எனக்கு நன்றாக வாக்கு அழியவும (மவுன நிலை கூடவும்) ஒரு நாள் கிடைக்குமா! (அல்லது-கட்டப்பட்ட கலப்பு ஆன இந்த உடல் மீது வெறுப்பை விரும்பி (வெறுப்பை மேற்கொண்டு) திரியவும், நன்றாக மவுன நிலை கூடவும் ஒரு நாள் கூடுமா!

எலும்பு (அல்லது ருத்ராக்ஷ மாலை), பாம்பு, திரு நீறு இவை தமை உடமபில் அணிந்துள்ள பெரியராம் (சிவ பிரான்) அருச்சித்துத் தொழுத ஞானியாம் (கடவுளாம்)—

அப்பனே! போருக்குத் தக்க பன்னிரண்டு மலை போன்ற தோளனே! குவளை மலர் மலர்கின்ற (அல்லது அழகிய) தணிகை மலை (வாழ்வே)! பார்வதிக்கும, (கங்கை) நதிக்கும குமரனே!

இந்தப் பூமியில் நோக்கம் எனபது இருந்தால் அது உன்னுடைய நடனத்தை நோக்கும் நோக்கு ஒன்றே: அத் தகைய நோக்கு ஒன்றையே கொண்ட தவசீலர்களுக்கு உதவும் இளையவனே! என்றும் இளையோய்)!

உன்னை ஏத்தாதார்க்கு அரியவனே (ஏத்தாதவர் கிட்டுதற்கு அரியவனே)! முத்தனே (பாசங்களில் நீங்கிய வனே)! பாடல்களைத் தமிழ் கொண்டு (தமிழ்ப் பாக்களால்) உன்னை ஏத்தினவர்க்கு(புகழ்ந்தவருக்கு)எளிய பெருமானே!

(வாக்கழிவ தொரு நாளே)

265 திருவடி பெற

தத்தனத் தனன தத்தனத் தனன
தத்தனத் தனன தனதான

வட்டவாட் டனம னைச்சிபாற் சுதலை
மக்கள்தாய்க் கிழவி பதிநாடு—

வைத்ததோட் டமனை யத்தமீட் டுபொருள்
மற்றகூட் டம்*மறி வயலாக;

முட்டவோட் டிமிக வெட்டுமோட் டெருமை
முட்டர்பூட் டியெனை யழையாமுன்—

முத்திவீட் டணுக முத்தராக் கசுரு
திக்குராக் கொளிரு கழல்தாராய்;

பட்ட†நாற் பெருமருப்பினாற் கரி
பத்தின்வாட் பிடியின் மணவாளா—

பச்சைவேய்ப்‡பணவை கொச்சைவேட் டுவர்ப
திசிதோட் புணர்த ணியில்வேளே;

எட்டுநாற் கரxவொ ருத்தல்மாத் திகிரி
யெட்டுமாக் குலைய எறிவேலா—

எத்திடார்க் கரிய முத்தபாத் தமிழ்கொ
டெத்தினர்க் கெளிய பெருமாளே. (17)

---

* அறிவு அயலாக—" புலனைந்தும் பொறி கலங்கி நெறி மயங்கி அறிவு அழிந்திட்டு "— சம்பந்தர்—I-130-1.

'ஒக்க அடைக்கும் போ துணர மாட்டேன்'—அப்பர் VI-99-1.

† நாற்பெரு மருப்பு—இந்திரனது யானை ஐராவதத்துக்கு நான்கு தந்தங்கள் உண்டு.

'மருப்பிணை இரட்டை. வேழம்' ...'தந்தம் நான்கும் சடசட ஆர்ப்பொடு சிந்தல் உற்றன '—(கந்தபுராணம் 2-43-29,83.

‡ பணவை—பரண். x ஒருத்தல்—யானை.

265

வட்டவடிவும், ஒளியும் உள்ள கொங்கையைக் கொண்ட மனைவி, (அவள் பாற் பெற்ற) அவளிடத்திற் பெற்ற மழலைச் சொல் பேசும் குழந்தைகள் (அல்லது, பாலுண்ணும் மழலை மொழி பேசும் குழந்தைகள்), தாய் என்னும் கிழவி, (எனது) ஊர், (எனது) நாடு,

(எனக்குள்ள) தோட்டம், (எனக்குள்ள) வீடு, (எனக்குள்ள) அத்தம் (செல்வம்), நான் ஈட்டிய (சம்பாதித்த) பொருள், மற்று (என்னைச் சார்ந்த) உற்றார் உறவினர் தம்) கூட்டம், என் (அறிவு) இவை யெலாம் அயலாக (என்னை விட்டு நீங்க)—

நன்றாக ஓட்டி மிகவும் கிட்டி வரும் பெரிய எருமை மேல் வரும் (கால தூதராம்) மூடர்கள் (ஆளகள்), (பாசக் கயிற்றினைப்) பூட்டி என்னை அழைப்பதற்கு முன்பாக- (நீ) (அடியேன்)

முத்தி வீட்டை அணுகிச் சேரவும், (எல்லாம் விட்ட) ஞானியர் போல (என்னை) ஆக்கவும், வேதத்தினுள்ளும், சூரா மலர்களி னுள்ளும ஒளிர்கின்ற (விளங்குகின்ற) (உனது) கழலணிந்த சேவடியைத் தந்தருளுக.

நெற்றிப் பட்டமும், நான்கு பெரிய தந்தங்களும, தொங்குகின்ற துதிக்கையையும் உடைய யானை ஐராவதம் (வளர்த்த) ஒளிபொருந்திய பெண் யானை அனைய நடையை உடைய தேவ சேனையின் மணவாளனே!

பசிய மூங்கிலாலாய பரண் மீதிருந்த-இழிகுல வேடரின் ஊரிலிருந்த வள்ளியின் தோளை அணைந்த தணிகை வேளே,

எட்டு-தொங்கும் துதிக்கையை உடைய-யானைகளும் (அஷ்ட கஜங்களும்), பெரிய மலைகள் எட்டுடனே (அஷ்ட பர்வதங்களுடனே) நடுங்கும்படிச் செலுத்திய வேலனே!

ஏத்தித் துதிக்காதவர்க்கு அரிய முத்தனே (பாசங்களில் நீங்கியவனே)!, பாடல்களைத் தமிழிற் பாடி (தமிழ்ப் பாக்களால்) உன்னைப் போற்றுபவர்க்கு எளிய பெருமாளே!

(கழல் தாராய்)

266 திருவடியில் உருக

தனத்த தத்தன தனதன தனதன
தனத்த தத்தன தனதன தனதன
தனத்த தத்தன தனதன தனதன தனதான

*சினத்தி லத்தினை சிறுமண லளவுடல்
செறித்த தெத்தனை சிலைகட லினிலுயிர்
செனித்த தெத்தனை திரள்கய லெனபல
வதுபோதா-
‡செமித்த தெத்தனை மலைசுனை யுலகிடை
செழித்த தெத்தனை சிறுதன மயல்கொடு
செடத்தி லெத்தனை நமனுயிர் பறிகொள்வ
தளவேதோ ;
மனத்தி லெத்தனை நினைகவ டுகள்குடி
கெடுத்த தெத்தனை மிருகம தெனவுயிர்
வதைத்த தெத்தனை யளவில விதிகர
மொழியாமல்-
வகுத்த தெத்தனை மசகனை முருடனை
மடைக்கு லத்தனை மதியழி விரகனை
மலர்ப்ப தத்தினி லுருகவு மினியருள் புரிவாயே ;
தனத்த னத்தன தனதன தனதன
திமித்தி மித்திமி திமிதிமி திமிதிமி
தகுத்த குத்தகு தகுதகு தகுதகு தகுதீதோ-
தரித்த ரித்தரி தரிரிரி ரிரிரிரி
தடுட்டு டுட்டுடு டுடுடுடு டுடுடுடு
தமித்த மத்தள தமருக விருதொலி கடல்போலச ;
சினத்த மர்க்கள செருதிகழ குருதிய
திமிழ்த்தி டக்கரி யசுரர்கள் பரிசிலை
தெறித்தி டக்கழு நரிதின நிணமிசை பொரும்வேலா-
செழிக்கு முத்தம சிவசர ணர்கள தவ
முநிக்க ணத்தவர் மதுமலர் கொடுபணி
திருத்த ணிப்பதி மருவிய குறமகள் பெருமாளே. (18)

*சின திலம் தினை—சின்ன எள்ளு, தினை.
‡ செமித்தது—சென்மித்தது.

266

சின்ன எள்ளு, தினை, சிறு மணல் இவைகளின் அளவுள்ள உடல்களிற் பொருந்தின (பிறவி) எத்தனை! முழங்கும் கடலில் உயிர் பெற்று வாழ்ந்த (பிறவி) எத்தனை, திரண்ட கயல் மீன் எனப் பல வகையனவாய்! அது போதாமல்

சென்மித்த (பிறந்த) பிறப்பு எத்தனை மலையிலும் சுனையிலும்! உலகில் (பிறந்து) செழிப்புற்ற (பிறவி) எத்தனை! அற்பமான கொங்கை மீது மோகங் கொண்டு உடம்பெடுத்த (பிறவி) எத்தனை! (இங்ஙனம் தோன்றி) யமன் உயிர் பறித்துப் போவதற்கு ஒரு அளவு (கணக்கு) உண்டோ!

(மானுடப் பிறவியில்) மனத்தில் எத்தனை எண்ணங்கள் வஞ்சகமானவை! குடி கெடுத்தது எத்தனை; மிருகம் போலப் பிற உயிர்களை வதைத்தது எத்தனை, (இதற்கெல்லாம்) அளவே இல்லை (கணக்கே இல்லை); விதியின் போக்கு தவறுதபடி—

உண்டான நிகழ்ச்சி எத்தனை! (இங்ஙனம் எல்லாம் தோன்றி இளைத்த இந்த) கொசு போன்றவன், மூடன், (அல்லது பிடிவாதம் உள்ளவன்), மடையர் கூட்டத்திற் சேர்ந்தவன், அறிவழிந்த கர்மம் (ஆசை) கொண்டவன்— ஆகிய நான் (உனது) மலரடியில் உருகும்படி இனி அருள் புரிவாயாக.

தனத்த னத்தன தனதன தனதன ** ** ** ** தகுத்த குத்தகு தகுதகு தகுதகு தகுதிதோ

தரித்த ரித்தரி தரிரிரி ரிரிரிரி ** ** ** ** ** டடுடுடு டுடுடுடு (என்று) தனித் தொலிக்கும் மத்தளம், உடுக்கை இவைகளின் வெற்றி ஒலி கடல் போல முழங்க—

கோபத்துடன் நடக்கும் போர்க்களப் போரில் தோன்றி வெழும் ரத்தம் ஒலியுடன் பெருக, யானைகளும், அசுரர்களும், குதிரைகளும், வில்லுகளும் குலைந்து முறிபட, கழுகும் நரியும் தின்ன (உண்ண), மாமிசங்கள் மீதிருந்து சண்டை செய்த வேலனே!

செழிப்புள்ள உத்தம குணத்தரான சிவனடியார்களும், தவ முநிவர் கூட்டத்தினரும், தேன் நிறைந்த மலர் கொண்டு பணிகின்ற திருத்தணிப் பதியில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே! குறமகள் (வள்ளியின்) பெருமாளே!

(மலர்ப் பதத்தினில் உருகவும் இனியருள் புரிவாயே).

267 திருவடி பெற

தனத்த தத்தன தனதன தனதன
தனத்த தத்தன தனதன தனதன.
தனத்த தத்தன தனதன தனதன தனதான

தொடத்து ளக்கிகள் அபகட நினைவிகள்
குருட்டு மட்டைகள் குமரிகள் கமரிகள்
சுதைச்சி றுக்கிகள * குசலிக † ளிசலிகள் முழுமோசந்-

துறுத்த மட்டைகள் அசடிகள் கசடிகள்
முழுப்பு ரட்டிகள் நழுவிகள் ‡ மழுவிகள்
x துமித்த மித்திரர் விலைமுலை யினவலை புகுதாமல் ;

அடைத் 0 த வர்க்கியல் சரசிகள் விரசிகள்
தரித்த வித்ரும நிறமென வரவுட
னழைத்து சககிர கிரிவளை படிகொடு விளையாடி-

** அவத்தை தத்துவ மழிபட †† இருளறை
விலக்கு வித்தொரு சுடரொளி பரவந
லருட்பு கட்டியு னடியிணை யருளுவ தொருநாளே ;

---

* குசலிகள்—தந்திரவாதிகள். † இசலிகள்—பிணங்கிகள்.

‡ மழுவிகள்—(தங்கள் சூது வெளியாகாமல்) மழுப்புவோர்.

x துமித்த—(பொருள்) அறுக்கின்ற.

0 அவர்க்கியல் விளையாடி—அப் பொது மாதர்கட்குச் சமான மாக இயல்கின்ற சரசிகளும் விரசிகளும் ஆகிய அணிமாதி அஷ்ட சித்திகளும் பவளம்போலுஞ் சிவந்த நிறத்துடன் வரும்படியாக உடனே அழைப்பித்து (அவர்களோடு) சக்கிரவாளகிரியாற் சூழப் பட்ட இபபூமியில் விளையாடச் செய்து. பொதுமகளிரின் இணக்கம் பயனற்றது போலப் பயனற்றன கரும யோகிகள் காட்டும் (ரசவாதம் முதலிய பலவித) சித்து விளையாடல்கள் ; ஆதலால், அவர்களுடன் கூடி விளையாடும் இணக்கம் விலக்கத் தக்கது என்றபடி. கருமயோக சித்துக்களை அருணகிரியார் கண்டிப் பதைச் சித்து வகுப்பிலும், " கவலை படுகின்ற யோக கற்பனை மருவு சிந்தை போய்விட" எனத் திருப்புகழ் (212) பாடலிலும் கூறியிருத்தல் காண்க. [**, ‡†-பக்கம் 163-பார்க்க]

**

267

தொட்டால் (கூச்சப் பட்டவர் போல) அசைபவர்கள், வஞ்சக நினைவு கொண்டவர்கள், (அறிவுக்)கண் இல்லாத மூடர்கள், குமரிகள் (இள மகளிர்கள்), நிலப் பிளப்பு அனைய வர் (பிளப்பில் ஆபத்தில் வீழ்த்துபவர்கள்), இன்பச் சுவை யைச் சிறுகச் செய்பவர்கள (இன்பத்தைக் குறுக்குபவர்), தந்திர வாதிகள், பிணக்கம் கொள்பவர்கள், முழு மோசம்

அடைக்கப்பட்டுள்ள பயனிலிகள், மூடர்கள், குற்றம் உள்ளவர்கள், முழுதும் மாறுபட்ட பேச்சுக்காரிகள், பிடி கொடாது நழுவுகிறவர்கள், (தங்கள் சூது வெளியாகாமல்) மழுப்புவோர்கள், (பொருள்) அறுக்கின்ற நண்பர்கள், விலைக்குக் கொங்கையை (விற்பவர்கள்) ஆகிய பொது மகளிரின் வலையில் (நான்) புகாமல்,

(நற்கதிக்கு போகும் வழியை) அடைத்த அந்தப் பொது மகளிர்களுக்குச் சமானமாக நடக்கின்ற (அவர்கள் போன்ற)-விருப்பை (இன்பத்தைக்) காட்டுபவர்களும் வெறுப்பை (துன்பத்தை ஊட்டுபவர்களும்) ஆகிய சித்துக் களைக் காட்டும் கருமயோகிகளை, அணிந்துள்ள பவளத்தின் ஒளி போலப் (பெரிதும் மதித்து), அவர்களை வரும்படி வர வழைத்து, சக்ரவாள கிரியாற் சூழப்பட்ட இப்பூமியில் அவர்களுடன் விளையாடி (வீண் பொழுது போக்கும் என்னுடைய)—

ஜாக்கிராதி மலாவஸ்தைகளும் தத்துவ சேஷ்டை களும் ஒடுங்க, (எனது) ஆணவ மலத்தை நீக்கி, என் உள்ளே (ஞானப்) பேரொளி பரவ, நல்ல உனது திருவருளை ஊட்டி, உனது அடியிணைகளை அருளுகின்ற ஒரு நாள் எனக்குக் கிடைக்குமா!

** அவத்தை தத்துவம் அழிபட—(பின்) ஜாக்கிராதி மலாவஸ்தைகளும், தத்துவ சேஷ்டைகளும் ஒடுங்க.

†† இரு எறை... ஆணவ மலம்.

* படைத்த னைத்தையும் வினையுற நடனொடு
துடைத்த பத்தினி மரகத சொருபியொர்
பரத்தி னுச்சியி னடநவி லுமையரு ளிளையோனே-

பகைத்த ரக்கர்கள் யமனுல குறஅமர்
தொடுத்த சக்கிர வளைகர மழகியர்
† படிக்க டத்தையும் வயிறடை நெடியவர்
மருகோனே;

இடுக்கி டக்கட லசுரர்கள் முறிபட
கொளுத்தி வைசக்கிரி பொடிபட ‡ சுடரயில்
திருத்தி விட்டொரு நொடியினில் வலம்வரு
மயில்வீரா-

இணைப்பு னத்திரு தனகிரி குமரிநல்
குறத்தி முத்தொடு சசிமக ளொடுபுகழ்
திருத்த ணிப்பதி மலைமிசை நிலைபெறு
பெருமாளே, (19)

268. அலைச்சல் அற

தனத்த தானன தத்தன தத்தன
தனத்த தானன தத்தன தத்தன
தனத்த தானன தத்தன தத்தன தனதான

எலுப்பு நாடிக ளப்பொடி ரத்தமொ
டழுக்கு மூளைகள் மச்சொடு கொட்புழு
விருக்கும் வீடதி லெத்தனை தத்துவ சதிகாரர்-

* தேவி உலகங்களைப் படைத்தலும்—அழித்தலும் :—" பூதத வளே புவனம் பதினான்கையும் பூத்த வண்ணம் காததவளே பின் கரந்தவளே"—அபிராமி அந்தாதி 13. [திருப்புகழ் 06—பக்கம் 28]

† தெருவில் மற்றக் குழந்தைகள் போல் மண் தின்றதைக் கண்ட தாய்க்குத் தமது வாயைத் திறநது தம் (வயிற்றில்) அடங்கிய அண்டங்கள் அனைத்தையும் கண்ணபிரான் காட்டினர் என்ப. "உலகம் உண்ட பெருவாயா"—திருவாய் மொழி 6—10—1; "பண்டேழுல குண்டான்"—சம்பந்தர்—I—11—9.

‡ வேல் கொண்டு சூரனைச் சங்கரித்தவுடன், மயிலான சூரன் தம்மைச சுமக்க முருகவேள் உலகெலாம் வலம் வந்தனர்:— "சூர்திகழ் மஞ்ஞை யேறிச் சுமக்குதி யெம்மை யென்னப் பார்திசை வான முற்றும் பரியென நடாத்த லுற்றான்"—
கந்த புராணம்—சூரன்வதை—499.

படைத்து எல்லாவற்றையும், வினை வழியே நடராசப் பெருமானுடனிருந்து அவ்வைகளை அழித்த கற்புடையாள், மரகத நிறத்தினள், ஒப்பற்ற பரவெளிக்கு மேலே நடனம் புரிகின்ற உமாதேவி அருளிய இளையோனே !

பகைத்து வந்த அசுரர்கள யமலோகத்தை அடையும் படிப் போர் செய்த சக்கரம், சங்கு ஏந்திய திருக்கரத்து அழகர், பூமியாகிய பாண்டத்தை வயிற்றில் அடக்கிய பெரியோர் ஆகிய திருமாலின் மருகனே !

திடுக்கிடக் கடல் (கடல் திடுக்கிடவும்), அசுரர்கள் முறி பட்டோடவும், சேர்ந்துள்ள திசைக் கிரிகள் (அஷ்டதிசைக் கிரிகளும்) பொடிபடவும், ஒளிவேலைச் சீராகச் செலுத்தி விட்டு, ஒரு நொடிப்போதில் (உலகை) வலம் வந்த மயில் வீரனே!

தினைப்புனத்திலிருந்த இரண்டு கொங்கை மலைகளைக் கொண்ட குமரி (அல்லது—தினைப்புன லக்ஷ்மி, கொங்கை மலைகளைக் கொண்ட குமரி), நல்ல குறச்சாதி முத்து (வள்ளி யுடனும்), சசி (இந்திராணியின்) மகள் தேவசேனையுடனும (யாவரும்) புகழும் (புகழ்கொண்ட) திருத்தணிகைப் பதியில் மலைமேல் நிலை பெற்றிருக்கும் பெருமாளே !

(உன் அடியிணை அருளுவ தொருநாளே)

268

எலும்பு, நாடிகள், அப்பு (நீர்), இரத்தம், அழுக்கு மூளைகள், அருசிதத்தை (தகுதியின்மையைக்) கொண்ட புழு—இவை இருக்கும் வீடு; அத்தகைய வீட்டில் எத்தனை குணத்து மோசக்காரர்கள்—

இறப்பர் சூதக வர்ச்சுத ரப்பதி
யுழப்பர் பூமித ரிப்பர்பி றப்புட
னிருப்பர் வீடுகள் கட்டிய லட்டுறு சமுசாரம் ;

கெலிப்பர் மால்வலை பட்டுறு துட்டர்கள்
அழிப்பர் மாதவ முற்று நினைக்கிலர்
கெடுப்பர் யாரையு மித்திர குத்திரர் கொலைகாரர்—

* கிருத்தர் கோளகர் பெற்றுதி ரிக்கள
வரிப்பர் சூடக ரெத்தனை வெப்பிணி
கெலிக்கும் வீடதை நத்தியே டுத்திவ னுழல்வேனோ ;

ஒலிப்பல் பேரிகை யுக்ரவ மர்க்கள
மெதிர்த்த சூரரை வெட்டி† யி ருட்கிரி
யுடைத்து வானவர் சித்தர்து தித்திட விடும்வேலா—

உலுத்த ராவண னைச்சிர மிற்றிட
வதைத்து ‡ மாபலி யைச்சிறை வைத்தவன்
x உலக்கை ராவிந டுக்கடல் விட்டவன் மருகோனே ;

---

* கிருத்தர்—செருக்குள்ளவர்.

† இருள் கிரி—இருள் மாயை செய்த கிரவுஞ்ச கிரி. "அன்னதோர் வரை அகமெலாம் ஆயிரங் கதிரின், மன்னன் ஏகுறு இருள் நிலம் போன்றவை கியதே"—கந்த புராணம் தாரகன் வதை-89.

‡ மாவலியைச் சிறை வைத்தது :

திருமால் காசிபரிடத்து வாமனராய் அவதரித்து அசுர சக்ரவர்த்தி மாபலியிடம் மூன்றடி மண் யாசித்தார். இது விஷ்ணுவின் மாயை என்று அசுரப புரோகிதன் சுக்கிரன் தடுத்தான்; தடுத்தும் வாமனர் யாசித்தபடி மாவலி மூன்றடி மண் கொடுத்தேன் என, வாமனர் ஈரடியால் மூவுலகளந்து ஓரடி வைக்க இடம் பெறும விருக்க, மாவலி தன் சிரத்தைக் காட்டினன். திருமால் மூன்றாவது அடியால் மாவலியைப் பாதாளத்தில் அழுத்திச் சிறையிட்டனர் என்பது வரலாறு.

x உலக்கையை ராவி நடுக்கடலில் விட்ட வரலாறு:—

யாதவர்கள் தங்களுள் சாம்பன் என்பவனுக்குக் கர்ப்பிணி வேஷம் போட்டு, இவளுக்குப் பிறப்பது ஆணோ, பெண்ணோ என்று துர்வாசர் முதலிய ருஷிகளைக் கேட்கத், துர்வாசர் உண்மையை x

அதிக்கிரமம் (அநீதி) செய்பவர்கள், சூதான உள்ளத்து மக்கள், தமது ஊரிற் போலிவாதம் செய்பவர்கள் (அல்லது ஊரில் தமது பேச்சால் மழுப்புபவர்கள்), பூமியில் தோன்றுவர். (பிறந்த) பிறப்புடன் இருப்பர், வீடுகள் கட்டி அலைச்சலுறும் சமுசாரத்தில்—

வெற்றி பெறுவார்கள், மோக வலையிற் பட்டுக்கிடக்கும் துஷ்டர்கள் (பொல்லார்கள்), அழிப்பார்கள் பெரிய தவ நிலையை, அந்தப் பெரிய தவ நிலையைச் சற்றேனும் நினைக்க மாட்டாதவர்கள், கெடுப்பார்கள் யாவரையும், நட்பாளருக்கு வஞ்சனை செய்வார்கள், கொலைகாரர்கள்,

செருக்குள்ளவர்கள், கோள்சொல்லும் குணத்த வருடன சேர்ந்து திரிந்து களவுத் தொழிலில் (அரிப்பு) நினைவு கொள்பவர்கள், கோப உள்ளத்தினர்,—எத்தனை கொடியபிணி—இவைகளை எல்லாம் வெற்றி பெறும் இவ்வுடல் வீடு—இத்தகைய வீட்டை நான் ஆசையுடன் எடுத்து இவ்வுலகில் திரிவேனோ,

ஒலிக்கின்ற பல பேரிகைகள் (முரசு வாத்தியங்களுடன்) கடுமையான போர்க்களத்தில் எதிர்த்து வந்த அசுர வீரர்களை வெட்டி யழித்து,இருள்மாயை செய்து வந்த கிரௌஞ்ச மலையைப் பிளந்தெறிந்து, வானவரும், சித்தரும், துதித்தேத்தச் செலுத்திய வேலனே!

ஆசைக்காரனும் ராவணனுடைய சிரம் அற்று விழ அவனை வதைத்து, மாவலியைச் சிறைவைத்தவன உலக்கையை ராவி (அரத்தாற் பொடி செய்து) நடுக் கடலில் எறிந்தவன்—ஆகிய திருமாலின் மருகனே!

---

x உணர்ந்து, வயிற்றிற் பிறப்பது ஆணுமல்ல, பெண்ணுமல்ல; ஓர் இரும்பு உலக்கை பிறக்கும். அது உங்கள் குலம் முழுவதையும் ஒழிக்கும் என உரைத்தனர்; அவ்வாறே இரும்புலக்கையைச் சாம்பன் பெற்றான். இதை அறிந்த கண்ணபிரான் அந்த உலக்கையைத் தூளாக நன்றாய் ராவி நடுக்கடலிற் போட்டு விடும்படிக் கூறினர்' யாதவர்கள் அப்படியே செய்தார்கள். ராவின பொடிகள் சம்பங் கோரைகளாகக் கடற்கரையிலே முளைத்தன. கடற்கரைக்கு விளையாடவந்த கோபால குமாரர்கள் தங்களுக்குள் கலாம் ஏற்பட இந்தக்

(x-பக்கம் 169-பார்க்க)

வலிக்க வேதனை குட்டிந டித்தெரு
　　† செகத்தை யினவள் பச்சைநி றத்தியை
　　மணத்த தாதைதப ரப்ரம ருக்கருள் 　　குருநாதா—

வனத்தில் வாழுமயிற்குல மொத்திடு
　　குறத்தி யாரைம யக்கிய ணைத் ‡ துள
　　மகிழ்ச்சி யோடுதி ருத்தணி பற்றிய பெருமாளே. (20)

269 காமம் அற.

தனத்த தானன தத்தன தத்தன
தனத்த தானன தத்தன தத்தன
தனத்த தானன தத்தன தத்தன தனதான

திருட்டு நாரிகள் x பப்பர மட்டைகள்
　　வறட்டு மோடியி னித்தந டிப்பவர்
　　சிறக்க மேனியு லுக்கிம டக்குகண் 　　வலையாலே—

திகைத்து ளாவிக ரைத்தும னத்தினில்
　　இதத்தை யோடவி டுத்தும யக்கிடு
　　சிமிட்டு காமவி தத்திலு முட்பட 　　அலைவேனோ;

தரித்து நீறுபி தற்றிடு o பித்தனு
　　மிதத்து மாகுடி லைப்பொருள் சொற்றிடு
　　சமர்த்த பாலஎ னப்புகழ் பெற்றிடு 　　முருகோனே—

---

* பிரமனைக் குட்டியது —பாடல் 2'2 பார்க்க, பக்கம் 42.

† 'பெற்றாள் சக தண்டங்கள் அனைத்தும்'—வில்லிபாரதம்-அருச்சுனன் தீர்த்தயாத்திரை-' 5.

‡ உலகில் உள்ள பல் வேறு மலைகளில்-திருத்தணிகை மலையில் தான் தமக்கு அதிக மகிழ்ச்சி என்று முருகவேளே வள்ளிக்குக் கூறுகின்றனர்—

"சுந்த ரக்கிரி தொல் புவி தனிற்பல எனினும்
இந்த வெற்பினில் ஆற்றவும் மகிழ்ச்சி உண்டெமக்கே"
—கந்தபுராணம்-வள்ளியம்மை திருமணம்-22;).

x பப்பரப் பெண்டு—வரிக் கூத்து வகை (சிலப்பதிகாரம்-3 உரை) பப்பற மட்டைகள் எனக் கொள்ளின்-நிகரற்ற பயனிலிகள் எனப் பொருள் படும். (பப்பு ஒப்பு).

o பித்தன்—சிவன். "பித்தா! பிறை சூடி"-சுந்தரர்—7 1-1

வலி உண்டாகும்படிப் பிரமனைக் குட்டி, நடனஞ் செய்து ஒப்பற்ற உலகங்களை ஈன்ற பச்சை நிறத்துப் பார்வதி தேவியை மணந்த தந்தை பரப் பிரமப் பொருளாம் சிவபிரானுக்கு (உபதேசம்) அருளிய குருநாதனே!

(வள்ளிமலைக்) காட்டில் வாழும் மயிலினம் போன்ற, குறத்தி (வள்ளியை) மயக்கி அணைத்து உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சியோடு திருத்தணிகையிற் பற்று வைத்து வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(இவண் உழல்வேனோ)

269

திருட்டுப் பெண்கள், கூத்தாடும் பயனிலிகள், பசையற்ற செருக்குடன் (அல்லது-வனத்துக் காளிபோல) நாள் தோறும் நடிப்பவர்கள், சிறப்புடன் தேகத்தைக் குலுக்கி, (அப்படி இப்படித்) திருப்பும் கண் வலையாலே—

திகைப்பித்து (மயக்குவித்து), உயிரைக் கரைத்து, மனத்தில் உள்ள இன்பத்தை ஓடிப்போம்படிச் செய்து, மயக்கத்தைத் தருகின்ற கண் சிமிட்டலால் (கண் இமைப் பினால்) காம வழியில் உட்படும்படி அலைவேனோ;

தரித்து நீறு (திரு நீற்றினைத் தரித்து) (மறை மொழிகளைப்) பிதற்றுகின்ற பித்தனாகிய (சிவன்) நன்மை பெருக (இன்பத்துடனே) "பெரிய பிரணவப் பொருளை உபதேசிப்பாயாக, சமர்த்தனே! குழந்தையே!" என்று (உன்னைக்) கேட்கும் படியான புகழைப் பெற்றுள்ள முருகனே!

---

x முட் கோரைப் புல்லைப்பிடுங்கி ஒருவரை ஒருவர் குத்தி மாண்டனர். ராவின பொடியில் வேப்பம் விதையளவுள்ள இரும்புத்துண்டை ஒரு மீன் விழுங்கிற்று; அந்த மீன் ஒரு வேடன் கையில் அகப்பட, அந்த மீன் வயிற்றில் இருந்த இரும்புத் துண்டை அவன் தன் அம்புத் தலையிலே வைத்தான். கிருஷ்ண பிரான் யோகாசனமாக ஒரு காட்டில் பாதத்தைத் தூக்கி அமர்ந்திருக்கையில் அந்த வேடன் தூக்கி யிருந்த பாதத்தை ஒரு செம்பருந்தாகப் பாவித்து அந்த அம்பை எய்தான். அந்த அம்பு படக் கண்ணபிரான் இறுதி கூடிப் பரமபதம் எய்தினர்.

* சமப்ர வீணம தித்திடு புத்தியில்
இரக்க மாய்வரு தற்பர சிற்பர
சகத்ர யோகவி தக்ஷண † தெக்ஷிண குருநாதா ;

வெருட்டு சூரனை வெட்டிர ணப்பெலி
களத்தி லேகழு துக்கிரை யிட்டிடர்
விடுத்த கூளிகள் தித்திகு தித்தென விளையாட—

விதித்த வீரச மர்க்கள ரத்தமு
‡ மிரற்றி யோடவெ குப்ரள யத்தினில்
விலக்கி வேல்செரு கிட்டுயிர் மொக்கிய மறவோனே ;

பெருக்க மோடுச ரித்திடு மச்சமு
முளத்தின் மாமகிழ் பெற்றிட வுற்றிடு
பிளப்பு வாயிடை முப்பொழு தத்துமோர் கழுநீரின்—

பிணித்த போதுவெ டித்துர சத்துளி
கொடுக்கு மோடைமி குத்ததி ருத்தணி
பிறக்க மேவுற அத்தல முற்றுறை பெருமாளே. (21)

---

* சமப்ரவீண—நிபுண.

† தணிகையிற் சிவபிரானுக்குக் குருநாதனாய் முருகவேள் யோக நிலையில் இருந்து உபதேசித்தனராதலின் முருகவேள் தக்ஷிண மூர்த்தி யாயினர். சிவனே முருகவேள் ஆதலின் தனக்குத் தானே குருமூர்த்தி யாயினர்.

"தனக்குத் தானே மகனாகிய தத்துவன்
தனக்குத் தானே ஒரு தாவருங் குருவுமாய்த்
தனக்குத் தானே யருள் தத்துவம் கேட்டலும்
தனக்குத் தா னிகரினான் தழங்கிநின் றாடினான்"

(தணிகைப் புராணம்—வீராட்டகாச—118. பாடல் 261-ன் குறிப்புரையைக் காண்க. உபதேச குரு (தக்ஷிண மூர்த்தி) மவுன யோகத் திருப்பர் என்பது 'மவுன உபதேச சம்பு' (திருப்புகழ் 138); "மோன முத்திரையைக் காட்டி யோகு செய்வாரி னுற்றான்" (கந்தபுரா-மேருப்-12) என வருவனவற்றால் அறியலாகும்.

‡ இரற்றல்—ஒலித்தல்.

நிபுணனே! போற்றுகின்ற (அடியார்களின்) புத்தியில் இரக்கத்துடன் எழுந்தருளும் பரம்பொருளே! அறிவுக்கு எட்டாத கடவுளே! ஆயிரக் கணக்கான (பல) யோகங்களுள் சிறப்புற்றதான (மவுன) யோக நிலையைக் கொண்ட தக்ஷிணா மூர்த்தியான குருநாதனே!

(தேவர்களை) வெருட்டின சூரனைச் சங்கரித்து, போரிற் கொலை பட்ட இடங்களில் பேய் வகைகளுக்குப் (பிணக் குவியல்களை) இரையாகக் கொடுத்து, (அந்த இரை கிடைத்த காரணத்தால் பசித்) துன்பம் நீங்கின பேய்கள் தித்திகு தித்தென்று விளையாடும்படிச்

செய்த வீரனே! போர்க்களத்தில் ரத்தம் வெகு ப்ரளயத்தினில் இரற்றி ஓட (பெரிய பிரளய வெள்ளம் போல) ஒலித்து ஓட, ஒழித்து, வேலாயுதத்தை நுழைவித்து உயிரை உண்ட வீரனே!

நிறை வளர்ச்சியோடு வசிக்கின்ற மீன்கள் உள்ளத்தில் மிகுந்த மகிழ்ச்சி பெறத், தமது பிளப்புள்ள வாயில் (காலை, உச்சி, மாலை எனப்படும்) மூன்று வேளைகளிலும் ஒப்பற்ற செங் குவளையின்

கட்டுள்ள மொட்டுகள் வாய்விரிந்து ரசத்துளிகளைக் கொடுக்கும் சுனை (செங்கழு நீர்ச் சுனை) பிரபலமாயிருக்கும் திருத்தணிகையில், விளக்கம் பொருந்த அந்த ஸ்தலத்தில், பொருந்தி வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(காம விதத்திலும் உட்பட அலைவேனோ)

270. துதி

தனதன தனதன தனதன தனதன
தனதன தனதன தனதான

அரகர சிவனரி அயனிவர் பரவிமு
னறுமுக சரவண பவனேயென்-
றநுதின மொழிதர அசுரர்கள் கெடஅயில்
அனலென எழவிடு மதிவீரா;
பரிபுர கமலம தடியிணை யடியவர்
உளமதி லுறவருள் முருகேசா-
பகவதி வரைமகள் உமைதர வருகுக
பரமன * திருசெவி களிகூர;
உரைசெயு மொருமொழி பிரணவ முடிவதை
உரைதரு குருபர வுயர்வாய-
உலகம னலகில வுயிர்களு மிமையவ
ரவர்களு † முறுவர முநிவோரும்;
பரவிமு னநுதின மனமகிழ் வுறவணி,
‡ பணிதிகழ் தணிகையி லுறைவோனே-
பகர்தரு குறமகள் தருவமை வநிதையு
மிருபுடை யுறவரு பெருமாளே, (22)

---

* இருசெவி குளிர உபதேசித்ததை—'சிவனார் மனங் குளிர உபதேச மந்த்ர மிரு செவி மீதிலும் பகர் செய் குருநாத.' (திருப்புகழ் 1(9) என்ற இடத்தும் காண்க

† வழிபாட்டில் தாம் முந்துதற் கில்லையே என்று முனுமுனுத்தல்—இக்கருத்தை, " அறுகெடுப்பார் அயனும் அரியும், அன்றிமற் றிந்திரனோ டமரர், நறுமுறு தேவர் கணங்க ளெல்லாம் நம்மிற் பின்பல்ல தெடுக்க வொட்டோம்." எனவரும் திருவாசகத்தும் (திருப்பொற் சுண்ணம் 5) காணலாம். உறு வரம் முநிவோர்—வரம் உறு முநிவோர் எனவும் கொள்வர்.

‡ திருப்பாற் கடல் கடைந்த போது மத்தாகிய மந்தர மலையிற் கயிறாக அமைந்து இழுக்கப்பட்ட படியால் வாசுகி என்னும் பாம்பின் உடல் புண்ணாயிற்று. வாசுகி தணிகைக்கு வந்து தணிகேசரைப் பூசித்து நோய் நீங்கிச் சுகப்பட்டது (தணிகைப் புராணம்). இங்ஙனம் ஆதிசேடன் பூசித்தான் எனத் தணிகாசல புராணம்கூறும். நாகம் தணிகையிற் பூசித்ததை "விஷ ஐந்து தலை அரவு தொழுகின்ற தணிமலை" எனவரும் திருப்புகழிலும் (307) காண்க

270

'அரகர' என்னும் அருமை மொழிக்கு உரியவராம் சிவனும், திருமாலும், பிரமனும் ஆக இம் மூவரும் போற்றி நின்று உனது முனனிலையில் "ஆறுமுகனே! சரவண பவனே"—என்று

நாள்தோறும் துதிக்க, அசுரர்கள் அழியும்படி வேலாயுத்ததை அக்கினி கிளம்பினது போலச் செல்ல விட்ட மகா வீரனே!

சிலம்பணிந்த தாமரையன்ன அடியிணைகளை அடியாருடைய உள்ளத்திற் பொருந்த அருளும் முருகேசனே!

பகவதி, மலைமகள், உமை அருள வந்த குகனே! பரசிவனுடைய இரண்டு செவிகளும் மகிழ்ச்சி கொள்ள—

(யாவராலும்) போற்றப்படும் ஒப்பற்ற மொழியாம் பிரணவத்தின முடிவுப் பொருளை எடுத்துரைத்த குருபர மூர்த்தியே! சிறப்புப் பொருந்திய

உலகத்தில் உள்ள கணக்கற்ற உயிர்களும்,தேவர்களும் முணுமுணுக்கும்படி (நாம் முன்பு சென்று வழிபடுவதற்கு இல்லையே என்று மனம் சலித்து முணுமுணுக்குமபடி) முனிவர்களும—

பரவி முன் நின்று நாள்தோறும் மனமகிழ்ச்சி அடைய அழகிய தணிகையில் உறைபவனே! நாகம் விளங்கும் தணிகையில் உறைபவனே!

*(யாவராலும் புகழப்படும்) குறமகள் (வள்ளியும்) கற்பக விருக்ஷங்களின் நிழலில் வீற்றிருந்த மாது தேவசேனையும் இருபுறத்தும் பொருந்த எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமாளே.

---

* முருகவேள் இருதேவிமாரொடும் கலியாண கோலமாய் மிக மகிழ்ச்சியுடன் வீற்றிருந்து அடியார்களுக்கு அருள் பாலிப்பதே தணிகையின் பெருமையாகும் (திருப்புகழ் 265, 267, 274, 284, 285, 293, பார்க்க.)

"மின்போலும் இடைமடவார் இருமருங்கும் வீற்றிருப்ப வேல் கைக் கொண்டே
அன்பே ஓர் உருவாகத் தணிகையில்நின் றருள் சுரக்கும் அமரர் கோவே"—எனப் பாடி மகிழ்ந்தனர் எந்தையார்.

271 திருப்புகழ் அடியார்களைப் போற்ற

தனத்தன தனதன தனத்தன தனத்தன
தனத்தன தனத்தன தனதான

*இருப்பவல் திருப்புகழ் விருப்பொடு படிப்பவர்
இடுக்கினை யறுத்திடு †மெனவோதும்—
இசைத்தமிழ் நடத்தமி ழெனத்துறை விருப்புட
னிலககண இலக்கிய கவிநாலுந்;
தரிப்பவ ருரைப்பவர் நினைப்பவர் ‡மிகச்சக
தலத்தினில் நவிற்றுத லறியாதே—
தனத்தினில் முகத்தினில் மனத்தினி லுருக்கிடு
சமர்த்திகள் மயககினில் xவிழலாமோ;

* இருப்பவல் திருபபுகழ்—இரும்பு அவல் திருப்புகழ் எனக் கொண்டால்—அது திருப்புகழின் உரததை (பெரு வன்மையைக்) காட்டும்; அவ்வன்மையைச் 'சினத்தவர் முடிக்கும்' என்னும் 263—ஆம் பாடலிற் காண்கின்றேம். அவல் போல உண்ணலாம், உண்டபின் "உண்ட நெஞ்சறி தேனை" (திருப்புகழ் 46) காணலாம். இரும்புபோல உரம் (மனோ திடம) பெறலாம். "அந்தகா வநது பார் சற்றென் கைக் கெட்டவே" (கந்-அலங் 25) என யமனையும் அறை கூவி அழைக்கும் திடத்தைப் பெறலாம்.

இனி 'இருப்பவல் திருபபுகழ்' என்பதை இருபபு அவல் எனக்கொண்டே—

"திருப்புகழ் கையிருப்பிலே உள்ள அவலைப் போன்றது; காலன் ஊர்க்குச் செல்லும் நெடுவழிப் பிரயாணத்தில் உபயோக படும் அவல் அது; அருணகிரிநாதர் கந்தனுக்கு ஒரு வகை அவல் கொடுத்தார். குசேலர் அளிதததது நெல் அவல், அருணகிரிநாதர் கொடுத்தது சொல் அவல்."

—என அருமையாகப் பொருள் காண்பர் பிரம ஸ்ரீ கி. வா ஜகந்நாதையர் அவர்கள். [பெரும்பெயர் முருகன்—பக்கம் 147—149]. இப்பொருள் "இருப்பு வல் திருப்புகழ்" என்ற பாட பேதம் ஒன்றாலும் வலி பெறுகின்றது.

உயிர் போகும் கடைவழி-தனிவழி, தொலையா வழி ஆதலால் அந்த வழிக்கு, அவலோ 'பொதிசோறோ' இருப்பு வேண்டும் என்பது —"நம்மை நேடி வரும் தொலையா வழிக்குப் பொதி சோறும் உற்ற துணையுங் கண்டீர்"—எனவரும் கந்தரலங்காரததாலும் (51) அறியக்கிடக்கின்றது. "உயிர்போம் அத்தனி வழிக்கே—கந்—அலங்—59. (அடுத்த பக்கம் பார்க்க) [†, ‡, x-பக்கம் 175 பார்க்க]

271

(உயிர்போம் அத்தனி வழிக்கு-தொலையா வழிக்கு) இருப்பாக இருக்கும் உற்ற துணையாயிருக்கும்) அவல் உணவு) போன்ற (உனது) திருப்புகழானது (தன்னை) விருப்பத்துடன் படிப்பவர்களுடைய சங்கடங்களை அறுத்து ஒழிக்கும் (என்னும உண்மையை) எடுத்துக் கூறுகின்ற

இசைத்தமிழ், நாடகத்தமிழ், (அகப்பொருள்) துறைப் பாக்கள் என்னும் வகையில்—விருப்பத்துடன் இலக்கணம் பொருந்திய இலக்கியத்தின் பாற்படும் (ஆசு, மதுரம் சித்திரம், வித்தாரம் எனப்படும்) நால்வகைக் கவிகளையும் உள்ளத்தில்)

தரிப்பவர்கள், உரைபபவர்கள், நினைப்பவர்கள் (ஆகிய அடியார்களை) (நான்) மிகவும் இவ்வுலகில் சொல்லிப் போற்றுதல் அறியாமலே (அவர்களைப் புகழாமல்)

கொங்கையாலும், முகத்தாலும், மனத்தில் உருகச் செய்யும் சாமர்த்தியம் வாய்ந்த பொதுமகளிருடைய மோக மயக்கினில் நான் விழலாமோ (விழக்கூடாது என்றபடி)

இனியும் 'இருப்பவல் திருப்புகழ்' என்னுமிடத்து 'இருக்கன திருப்புகழ்' என்று ஒரு பாட பேதம் கிடைத்தது இது இருக்கு—ருக்வேதம்—அன்ன—போன்ற—திருப்புகழ் எனப் பொருள் படும்· திருப்புகழ் வேத சாரம் ஆகும் என்பதைச் "சிவாகம வகையும் சதுமறையும்—வடித்த திருப்புகழின் தண்டமிழின் தொனி தருதிரு மலையா தாலோ· தாலேலோ" எனவரும் திருமலை முருகன் பிள்ளைத் தமிழிற் காண்கின்றோம்.

வேறுபாட பேதங்கள்:—

† 'எனவே சொல்—இயற்றமிழ் இசைத்தமிழ் நடத்தமிழ் எழுத்தொடும் இலக்கண'—

‡ 'தமைச்சக': x 'விழுவேனோ';

கருப்புவில் * வளைத்தணி மலர்க்கணை † தொடுத்தியல்
களிப்புட னெளித்தெய்த மதவேளைக்-

கருத்தினில் நினைத்தவ னெருப்பெழ நுதற்படு
கனற்கணி ‡ லெரித்தவர் கயிலாயப்;

பொருப்பினி லிருப்பவர் பருப்பத வுமைக்கொரு
புறத்தினை x யளித்தவர் தருசேயே-

** புயற்பொழில் வயற்பதி நயப்படு திருத்தணி
பொருப்பினில் †† விருப்புறு பெருமாளே. (23)

272 சிவரூபம் பெற

தனன தான தானன தனன தான தானன
தனன தான தானன தனதான

உடலி னூடு போய்மீளு முயிரி னூடு மாயாத
உணர்வி னூடு வானூடு முதுதீயூ-

டலவை யூடு நீரூடு புவியு னூடு வாதாடு
மொருவ ரோடு மேவாத தனிஞானச்;

சுடரி னூடு நால்வேத முடியி னூடு மூடாடு
துரிய வாகு லாதீத சிவரூபம்-

தொலைவி லாத பேராசை துரிச றுத வோர்பேதை
தொடுமு பாய மேதோசொ லருள்வாயே;

பாடபேதங்கள் :— * 'வளைததடல்'; † 'தொடுத்திகல்'

‡ கனற்கணில் எரித்திர சதமாகும் (இரசதம்—வெள்ளி)

x அளிப்பவர் பெறு சேயே.

** "புயற் பொழில் வயற்பதி நலப்படு ப்ரியத்தொடு புலப்பட எனக்கருள் பெருமாளே."—

'வயற்பதி யினிற் பொருள் பரியத்தொடு புலப்பட எனக்கருள் பெருமாளே'—வயற்பதி—வயலூர்.

†† தணிகை மலையில் முருகன் விருப்புறுதல்—268 பாடற் குறிப்பைப் பார்க்க [பக்கம் 168]

(தனது) கரும்பு வில்லை வளைத்து (அதில்) அழகிய மலர்ப்பாணங்களைத் தொடுத்துப், பொருந்திய செருக்குடன், ஒளித்திருந்து செலுத்தின வலிமை கொண்ட மன்மதனை

மனத்தினில் நினைத்த மாத்திரையில் அவன் தீயில் வேகும்படித் தமது நெற்றியில் உள்ள நெருப்புக் கண்ணால் எரித்தவரும், கயிலாய

மலையில் வீற்றிருப்பவரும், இமய மலையில் வளர்ந்த உமாதேவிக்கு ஒரு புறத்தை (இடப்புறத்தை)த் தந்தவருமாகிய சிவபிரான தந்த குழந்தையே!

மேகங்கள் தங்கும் பொழில்களும் வயல்களும் உள்ள ஊராகிய இனிமை வாய்ந்த திருத்தணி மலையில் விருப்பங் கொள்ளும் பெருமாளே!

(சமர்த்திகள் மயக்கினில் விழலாமோ)

272

உடலுள்ளும், அந்த உடலில் போய் மீண்டு வருகின்ற உயிரினுள்ளும், அழிவிலாத உணர்ச்சியுள்ளும், ஆகாயத்துளளும், முற்றின தீயினுள்ளும்

காற்றினுள்ளும், நீரினுள்ளும், மண்ணுள்ளும், (சமய) வாதம் செய்கின்ற எவரிடத்தும் காணக் கிடையாத ஒப்பற்ற ஞான

ஒளியினுள்ளும், நானகு வேதங்களின் உச்சியினுள்ளும், ஊடாடுகின்றதும், யோகியர் தன்மயமாய் நிற்கும் உயர் நிலையில் உள்ளதும், துன்பங்கள் கடந்த நிலையில் உள்ளதுமான சிவரூபத்தை—

முடிவு இல்லாத பேராசையும், குற்றமும் நீங்காத ஒரு பேதையாகிய நான்—அடைதற்குரிய உபாயவழி எதுவோ அந்த (உபதேசச்) சொல்லைச் சொல்லி அருள்வாயாக. உபாயவழியைச் சொல்லியருளுக)

* மடல ருத வாரிச அடவி சாடி மாருண
வரிவ ரால் † கு வால்சாய அமராடி—
மதகு தாவி மீதோடி யுழவ ரால டாதேர்டி
மடையை மோதி யாறாடு தடமாகக் ;
கடல்பு காம காமீனை முநிகி வாளை தான்மேவு
கமல வாவி மேல்வீழு மலர்வாவிக்—
‡ கடவுள் நில மாருத தணிகை காவ லாவீர
கருணை மேரு வேதேவர் பெருமாளே. (24)

* இப்பாடலின் 5, 6, 7 அடிகள் திருத்தணிகையின் செழிப்பான நிலையைக் காட்டி, அந்தப் பதியில் இருந்த தாமரைத் தடாகத்து வாளை மீனுடைய கொழுமையையும் ஆற்றலையும் விளக்குகின்றன. இங்ஙனம் வாளைமீன் தணிகையிற் புறப்பட்டு கடல் வரையும் சென்று கடல் மீனையும் கலக்கி இடையில் நேர்ந்த பல தடைகளையும் வென்று - தணிகையில் தான் இருந்த தாமரைத தடாகததுக்கு மீண்டு வந்து சேர்நதது—வீரவாகு தேவர் செந்தூரில் குமரவேளிடததினின்றும் தூதராக வீரமகேந்திரததுக்குப் போய் அங்கே சூரனையும் கலங்கச் செய்து - வழியில் பலரையும் தாக்கி வென்று முருகவேளிடம் மீண்டு வநததை ஒக்கும் என்று ஸ்ரீ வள்ளிமலை திருபபுகழ் சுவாமி சச்சிதானந்தா ஒருமுறை கூறி மகிழ்நதார்.

† குவால்—கூட்டம.

‡ கடவுள் நீல மாருத தணிகை:—தணிகையில் மலைமேல் ரத வீதிக்குத தெற்குப் பக்கத்தில் உள்ளது இந்திர நீல சுனை. அந்தச் சுனையில் தேவலோகத்து நீலோற்பலக் கொடியை இந்திரன் வைத்து வளர்ததாகவும், காலை, உச்சி, மாலை என்னும் மூன்று வேளைகளிலும் நீலோற்பலம் மலர அம்மலர்களால் இந்திரன் தணிகை வேலரை முப்போதும் பூசித்த தாகவும் புராணம் கூறும். ஏழாம் நூற்றாண்டிலிருந்த அப்பர் சுவாமிகள் "கன்மலிந்த கழுநீர்க் குன்றம்" என இததலததைக் குறிப்பிட்டார். நீலோற்பலம் மலர்வதால் 'நீலகிரி" என்று சீர்பாத வகுப்பிலும், 'அனவரதம் நீலமலர் முதஉறி சுனைப் புனலில் அருவி குதிபாய்தரு செருத்தணி' எனப் பூத வேதாள வகுப்பிலும், 'நீள் சுனை தினமும் உற்பலம் மலர் திருததணி' என ஞானவேழ வகுப்பிலும், "இந்தரச் நீலச் சிலம்பினன்" எனப் புய வகுப்பிலும், 'சேர்ப் பது மாலய, நீலோற்பலகிரி' என்று கந்தரந்தாதியிலும் அருணகிரியார் போற்றியுள்ளார். மூன்று வேளையிலும் இம்மலர் மலரும், இது தவறாது என்று முருகவேளே வள்ளியம்மைக்கு உரைத்ததாகக் கநத புராணம் கூறும்—

"வாசவன் வைகலும் சாத்துதற் பொருட்டால் மூன்று காவியிச் சுனைதனில் எமக்கு முன் வைத்தான்" [தொடர்ச்சி பக்கம் 179]

இதழ்கள் நீங்காத் தாமரைக் காட்டைத் துகைத்துத் தாவிக் குதித்து, (அங்கே) தனக்குப் பகையாயிருந்த ரேகைகள் உள்ள வரால் மீன் கூட்டங்கள் தோல்வியுற்று பின் வாங்கி ஓடும்படி போர் புரிந்து—பின்பு—

(தான் போகும் வழியிலிருந்த) மதகை (நீர் பாயும் மடை)யைத் தாவித் தாண்டி மேலே ஓடி, (அங்குள்ள) உழவர்கள (வயலில் உழுபவர்கள்) தன்னை வருத்தாதபடி விலகி ஓடி, (வழியிலுள்ள) நீர் மடைகளைத் தாக்கித் தாவி (அல்லது ஓடைகளில் மோதிச் சென்று), பின்னர் (அந்த ஓடைகள் சேரும்) ஆற்றின் வழியே வழியாகச் சென்று)

கடலிற் புகுந்து அங்கே உள்ள பெரிய மீனை விரைந்து ஓடும்படிச் செய்து—வாளை மீனானது—தான் முதலில் இருந்த தாமரைக் குளத்தில் வந்து வீழும் (தணிகை); மலர் பூக்கும் சுனையில்

தெய்வமணமுள்ள நீலோற்பலம் மலர்வது என்றும் தவறாத தணிகை அரசே! வீரனே! கருணை மேருவே! தேவர் பெருமாளே!

(சிவரூபம் அருள்வாயே)

"காலைப் போதினில் ஒருமலர்; கதிர் முதிர் உச்சி
வேலைப் போதினில் ஒருமலர்; விண்ணெலாம் இருள் சூழ்
மாலைப் போதினில் ஒருமலர்- ஆக இவ் வரை மேல்
நீலப போது மூன்று ஒழிவின்றி *நிற்றலு மலரும்"

'ஊழி பேரினும் ஒருபகற் குற்பல மூன்றாய்த்
தாழிருஞ் சுனை தன்னிடை மலர்ந்திடுந் தவிரா!
(வள்ளியம்மை திருமணப்படலம் 221—3.)

(*நிற்றலும்-நித்தலும்)

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் வரையில் இம்மலர் பூத்து வந்ததாக எந்தையார் கூறக் கேட்டிருக்கின்றேன் இந்த சுனையின் தீர்த்தம் தான் இன்றும் சுவாமிக்கு அபிஷேகத்துக்கு உபயோகப் படுத்து கின்றார்கள்—ஆதலால் இந்தச் சுனையைத் தொழுது செல்லலாமே ஒழிய சுனையில் நீராடக் கூடாது—150 ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்த கச்சியப்ப முனிவர்—"காலை நண்பகல் மாலை முப்போதும், வைகல் வைகல் மலர் மூன்று தெரிக்கும், நீலப் பைஞ்சுனை நேர்கண்டு தொழுது" என்றார் தணிகை ஆற்றுப் படையில்; "நீரும் பூவும் திருமுடி என்றும் ஏறும்" என்றார் தணிகைப் புராணத்தில். இந்தச சுனையில் நீலோற்பலக் கொடியை வைத்து மலர வைத்தால் அது 'சிவ புண்ணியமாகும்.'

273 திருவடி பெற

தனனதன தான தனனதன தான
தனனதன தான தனதான

உடையவர்க ளேவ ரெவர்களென நாடி
யுளமகிழ * ஆசு கவிபாடி-
உமதுபுகழ் † மேரு கிரியளவு மான
தெனவுரமு மான மொழிபேசி;
நடைபழகி மீள வறியவர்கள் நாளை
‡ நடவுமென வாடி முகம்வேறாய்-
நலியுமுன மேயு னருணவொளி வீசு
நளின இரு பாத மருளவாயே;
விடைகொளுவு பாகர் விமலர்திரி சூலர்
விகிர்தர் x பர யோகர் நிலவோடே-
விளவு சிறு o பூளை ** நகுதலையொ டாறு
விடவரவு சூடு மதிபாரச்;
சடையிறைவர் காண உமைமகிழ ஞான
தளர்நடையி டாமுன் வருவோனே-
†† தவமலரு நில மலர்சுனைய நாதி
தணிமலையு லாவு பெருமாளே. (25)

* ஆசுகவி—கொடுதத பொருளை—(நினைத்த கருத்தை) அடுதத பொழுதில் (உடனே) அமைத்துப் பாடும் பாட்டு.

† மேருகிரி—உயர்ச்சியைக் காட்டும் "மேருவரையின் மேம் பட்ட தவத்தான்"—பெரிய புராணம்—ஏயர் கோன்—239.

‡ சம்பந்தர் காலத்திலேயே (ஏழாம் நூற்றாண்டிலேயே) செல்வர்களிடம் கொடையை விரும்பிச் செல்பவர்கள் "நாளை வாரும்" என்னும் பேச்சைக் கேட்டு வாடுதல் உண்டு போலும்.

"நச்சிநீர் பிறன்கடை நடந்து செல்ல நாளையும்
உச்சி வம் எனும் உரை உணர்ந்து கேட்பதன் முனம்
... எம்பிரான் எழில் கொள் காழி சேர்மினே". II-97-4.

என்னும் தேவாரக் கருத்து இத்திருப்புகழ்க் கருத்துடன் ஒத்திருத்தல் காண்க. [x, o, **, †† பக்கம் 181-பார்க்க]

273

பொருள் உள்ளவர்கள் எவர் எவர் என்று தேடிச் சென்று உள்ளம் மகிழ அவர்கள் மீது ஆசு கவிகளைப் பாடியும,

உமது புகழ் மேருகிரியின் அளவுபோல உயர்ந்தது என்று மிகப் பலமான (துதி) மொழிகளைப் பேசியும்

நடந்து நடந்து(பலநாள போய்ப்)பழகியும், தரித்திரர்களாகவே மீளும்படி, நாளைக்கு வா—நாளைக்கு வா என்றே அவர்கள் கூற நான் வாட்டமடைந்து முகம் (வெட்கத்தாலும் துக்கத்தாலும்) களை மாறிச் சோர்வு கொண்டு

வருந்தும் முன்னரே உன்னுடைய செவ்விய ஒளி வீசும் தாமரை யன்ன இரண்டு திருவடிகளையும் அருள்புரிவாயாக.

இடப வாகனத்தை உடையவர், விமலர் (பரிசுத்த மானவர்), முத்தலைச் சூலத்தை ஏந்தினவர், விகிர்தர் (கடவுள்), x மேலான யோகத்தினர், நிலவுடனே

விளா (கூவிளம்-வில்வம்), சிறிய 0 பூளைச்செடியின் பூ, **பல்லொடு கூடிய வெண்டலை, கங்கையாறு, விஷப்பாம்பு இவைகளைச் சூடியுள்ள அதிக பாரமுள்ள

சடைப் பெருமான் காணவும், உமாதேவி மகிழவும், ஞானத் தளர்நடை (குழந்தை நடை) யிட்டு அவர்கள் முன்பு வருபவனே!

†† மிகுதியாக மலரும் நீலோற்பலச் சுனையை உடைய தணிமலை, அநாதி (ஆதி—தொடக்கம் அற்ற) மிகப் பழைய) தணிமலை [அல்லது-அதிகமாக மலர்கின்ற நீலோற்பலம் மலரும் சுனைக்குரிய அநாதி மூர்த்தியே!—தணிமலை] யதனில் உலவுகின்ற பெருமாளே.

(இருபாதம் அருள்வாயே).

---

x "பரமனே பரமயோகீ" அப்பர்—IV—3—1 'மறை பாடும் பரமயோகி'—சம்பந்தர் I—119—3

0 பூளைப்பூ—சிவபிரானுக்கு உரியது 'பூளை சூடி தன் நகையினில் எயில் பொடித்தன போல்' கம்பராம—அகலிகை-39

** பல்லொடு கூடிய கபாலம்—'பல்லார் பகுவாய நகு வெண்டலை சூடி'—சம்பந்தர் I—46—8

†† தவ—மிகுதி, "சால வுறுதவ நனி கூர் கழி மிகல்"—நன்னூல் சூ. 456

274. பூஜை செய்ய

தய்யனு தத்த தன தய்யனு தத்த தன
தய்யனு தத்த தன தனதான

உய்யஞா னத்துநெறி கைவிடா தெப்பொழுது
முள்ளவே தத்துறைகொ டுணர்வோதி—
உள்ளமோ கத்திருளை விள்ளமோ கப்* பொருளை
யுள்ளமோ கத்தருளி யுறவாகி ;
வையமே ழுக்குநிலை செய்யுநீ திப்பழைய
† வல்லமீ ‡ துற்பலசயிலமேவும்—
வள்ளியா நிற்புதிய வெள்ளில்தோய் முத்தமுறி
கிள்ளிவீ சுற்றுமலர் பணிவேனோ ;
பையரா வைப்புனையு மையர்பா கத்தலைவி
துய்யவே ணிப்பகிர திருமாரா—
பையமால் பற்றிவளர் சையமேல் வைக்குமுது
x நெய்யனே சுற்றியகு றவர்கோவே ;
செய்யுமால் வெற்புருவ வெய்யவேல் சுற்றிவிடு
கையமால் வைத்ததிரு மருகோனே—
**தெய்வயா னைக்கிளைய †† வெள்ளையா னைத்தலைவ
தெய்வயா னைக்கினிய பெருமாளே. (26)

---

* பொருள்—வீட்டின்பம்- 'புகலூர் புகழப் பொருளாகுமே"—(சம்பந்தர்-II- 15-8)

† வல்லம்—திருவல்லம் என்னும் சிவஸ்தலம்-வேலூருக்குக் கிழக்கு 8-மைல். தேவாரம், திருப்புகழ் பெற்ற தலம்-திருப்புகழ் 669-பார்க்க. கந்தரந்தாதி-91 பார்க்க. ‡ உற்பல சயிலம்—திருத்தணிகை

x நெய்யனே—நேயனே.

** இந்த அடி— "களிற்றினைச் செருத்த களிற்றினுக் கிளைய
களிறு வான் களிற்றினை மணந்து"
எனவரும் பரங்கிரிப் புராணத்தை ஒக்கும்.

†† முருகருக்கு இந்திரன் வெள்ளை யானையைத் தந்த காரணத்தால் முருகரும் 'வெள்ளை யானைத் தலைவ ராயினர்'. "பெண்கரி யுடன்நிலை பெறுகென் றிந்திரன், வெண்கரி தன்னையும் விசாகற் கீந்து" (தணிகாசல புராணம்-இந்திரன் பூசை-26.) (பெண்கரி-தேவசேனை ; வெண்கரி-வெள்ளை யானை-ஐராவதம்).

274

(பிறவித் துயரினின்றும்) உய்யும் பொருட்டு (நான்) ஞான மார்க்கத்தைக் கைவிடாது எப்பொழுதும் (எப்பொழுதும் கைவிடாது பற்றி), உள்ள வேத சாஸ்திரங்களைக் கொண்டு அறிவு தெளிவுற ஓதி—

(எனக்குள்ள) மயக்க இருள் நீங்க, ஆசை வைக்க வேண்டிய பொருளை (வீட்டின்பத்தை)க் கருதும்படியான ஆசை (உன்) அருளுதவியாற் கிடைத்து (உன்மீது) விருப்பம் பெருகி

உலகு ஏழினையும் நிலை நிறுத்திக் காக்கும் நீதிகொண்ட ...வள்ளியா (கருணையனே)! பழைய (திருவல்லம் என்னும் தலத்திலும், நீலோற்பலகிரியிலும் (திருத்தணிகையிலும்), வீற்றிருக்கும் வள்ளியா (கருணையனே)! உன்னைப் புதிய வில்வ மரத்திலுள்ள மகிழ்ச்சி தரும் கொழுந்து இலைகளைக் கிள்ளி வீசிப் பூசித்து உன் மலரடிகளைப் பணியமாட்டேனோ!

படத்தை உடைய பாம்பை அணியும் பெரியார், அவரது (இடது) பாகத்தில் உள்ள பிராட்டி (பார்வதி), பரிசுத்தமான சடையில் உள்ள கங்கை—(இவர்கள் மூவர்க்கும்) குமரனே!

மெதுவாக (உனக்கு) மோகம் பற்றி வளர்ந்த மலையாகிய வள்ளிமலைமேல் வைத்த முற்றின நேயம் கொண்டவனே (வள்ளிமலைமீது காதல் முற்றிய நேயனே)! உனக்குச் சுற்றமாய் அமைந்த (அல்லது உனைச் சூழ்ந்த) குறவர்களுக்கு அரசே!

செய்யுமால் வெற்பு (மால்-செய்யும்-வெற்பு)—மயக்க இருளைத்தந்த கிரௌஞ்ச கிரியை உருவிச் செல்லும்படி கடுங் கோபங்கொண்ட வேலாயுதத்தைத் திரித்துவிட்ட கையனே! திருமாலுக்கு வாய்த்த அழகிய மருமகனே! (அல்லது—திருமால் தனது மார்பில் வைத்துள்ள இலக்குமியின் மருகனே!)

தெய்வயானையாகிய கணபதிக்கு இளைய பெருமாளே! வெள்ளையானை ஐராவதத்துக்குத் தலைவனே! தெய்வயானை (தேவசேனைக்கு) இனிய (இனிமை தரும்) பெருமாளே! அல்லது, (வெள்ளையானை) ஐராவதத்துக்குத் தலைமை கொண்டுள்ள தெய்வயானைக்கு இனிய பெருமாளே!

(முறி கிள்ளி வீசுற்று மலர் பணிவேனோ)

275. திருவடியைப் பெற

தத்ததன தான தத்தம் தத்ததன தான தத்தம்
தத்ததன தான தத்தம் தனதான

எத்தனை* கலாதி சித்தங் கெத்தனைவி யாதி பித்தங்
கெத்தனைச ராச ரத்தின் செடமான-

எத்தனைவி டாவெ ருட்டங் கெத்தனைவ லாண்மை பற்றங்
கெத்தனைகொ லூனை நித்தம் பசியாறல்;

பித்தனைய னைக டட்டுண் டிடப்படிகெ டாமல் முத்தம்
பெற்றிடநி னைச னத்தின் செயலான-

பெற்றியுமொ ராது நிற்குந் தத்த்† குரு தார நிற்கும்
பெத்தமுமொ ராது நிற்குங் கழல்தாராய்;

தத்தனத னாத னத்தந் தத்தனத னாத னத்தந்
தத்தனத னாத னத்தந் தகுதீதோ-

தக்குகுகு டேடு டுட்டுண் டிக்குகுகு டிகு தத்தந்
தத்தனத னான னூர்த்துஞ் சதபேரி;

சித்தர்கள்நி டாதர் வெற்பின் கொற்றவர்சு வாமி பத்தர்
திக்குகளொர் நாலி ரட்டின கிரிசூழச்-

செக்கணரி மாக னைக்குஞ் சித்தணிகை வாழ்‡ சிவப்பின
செக்கர்நிற மாயி ருக்கும் பெருமாளே. (27)

---

* கலாதி—கலகம்.

† குரு—ஒளி; தாரம்—பிரணவம்—"தாரத்தி னுள்ளே தயங்கிய சோதியை—திருமந்திரம்-1405.

‡ முருகன் நிறம்—சிவப்பு-'செய்யன் சிவந்த ஆடையன்' (திருமுருகாற்றுப்படை)

275

எத்தனை கலகச் சண்டைகள், (எத்தனை) மாய வித்தைகள, எத்தனை நோய்கள், எத்தனை பைத்தியச் செயல்கள், எத்தனை இயங்குதிணை நிலைத்திணைப் பொருள்கொண்ட இப்பிரபஞ்சத்தில் எடுத்த உடல்கள்,

எத்தனை நீங்காத அச்சம் உறுத்தும் செயல்கள்; எத்தனை பேராற்றலான செய்கைகள்; (எத்தனை) ஆசைகள், எத்தனை மாமிசத்தை உண்டு பசியைப் போக்கும் செயல்கள் (இவைகளுக்கு எல்லாம் ஆளான நான்)

பித்தம் பிடித்தவன் போன்ற நான்—வயிற்றில் உண்டு— இவவண்ணம் கெடாமல், (பிறவியினின்றும்) விடுதலையைப் பெற்றிட, நினது (பக்த) ஜனங்களின் (அடியார் கூட்டத்தின) செயல்களான—

தன்மையையும், (யாரும்) உணர்தற்கரிதாக நிற்பதும, (அல்லது, உன்னால் (படைக்கப்பட்ட) சனத்தொகுதியில் (மக்கள் தொகுதியின்) (செயல்களான) முயற்சிகளால் அறியப்படாமல் நிற்பதும், (அல்லது, உனது ஆசனம் மயில் [மயில்-ஆணவம்-மனம்-திரோதான சக்தி-என்பாராதலின்] ஆணவ நிலையில் உணர்தற்கரிதாய் நிற்பதும்) பரவிப் (பிரகாசிக்கின்ற) ஒளிமயமான பிரணவப் பொருளாய் நிற்பதும், பாசபந்தத்தால் அறிதற்கரிதாய் நிற்பதுமான (உனது) கழலை(யும்) தந்தருளுக.

தத்தனத னுத தத்தம்...தகுதீதோ

தங்குகுகு டுடு டுட்டுண்...தத்தனத னுன—என்று ஒலிக்கும் நூற்றுக் கணக்கான முரச வாத்தியங்களின ஒலியுடன்

சித்தர்களும், (வெற்பின் கிடாதர்) மலைவேடர்களும், அரசர்களும், கடவுளடியார்களும், திக்குகள் ஓர் நாலிரட்டின (எட்டுத் திக்குகளிலும்) மலையை வலம் வர,

சிவந்த கண்களையுடைய சிங்கம் ஒலி செய்யும் ஞானத் தணிகை (மலையில்) வாழ்கின்ற பெருமாளே! மிகச் சிவந்த நிறத்துடன் விளங்கும் பெருமாளே!

(கழல் தாராய்)

276. முத்தி பெற

தனன தந்த தத்த தனன தந்த தத்த
தனன தந்த தத்த தனதான

*எனைய டைந்த குட்டம் வினைமி குந்த பித்த
மெரிவ ழுங்கு வெப்பு வலிபேசா—
இகலி நின்ற லைக்கு முயல கன்† கு லைப்போ
டிரும லென்று ரைக்கு மிவையோடே;
மனைகள் பெண்டிர் மக்கள் தமைநி னைந்து சுத்த
மதிம யங்கி விட்டு மடியாதே—
மருளி யின்றெ னக்கு மரக தஞ்சி றக்கு
மயிலில் வந்து முத்தி தரவேணும்;
நினைவ ணங்கு பத்த ரனைவ ருந்த ழைக்க
நெறியில் நின்ற வெற்றி முனைவேலா—
நிலைபெ றுந்தி ருத்த ணியில்வி ளங்கு சித்ர
‡நெடிய குன்றில் நிற்கு முருகோனே;
தினைவி ளங்க லுற்ற புனமி ளங்கு றத்தி
செயல றிந்த ணைக்கு மணிமார்பா—
திசைமு கன்தி கைக்க அசுர ரன்று டைத்த
சிறைதி றந்து விட்ட பெருமாளே. (28)

---

* எனையடைந்த குட்டம்—அருணகிரியார் இளமையில் (இறைவன் ஆட்கொள்வதற்கு முன்னர்) வேசையர் மயலால் பெரிய நோய்வாய்ப் பட்டு வருந்தினர் போலும்: "வேசையர் மயல்மேலாய் வெடுக் கெடுத்து மகா பிணி மேவிட முடக்கி வெட்கு மதாமத வீணனை" என்று தம்மையே நொந்து கொள்கின்றார் (திருப்புகழ்-85[illegible]).

† குலைப்பு—நடுக்கம்

‡ நெடிய குன்றில்-என்பதற்கு நெடியம் என்னும் குன்றத்தில் எனவும் கூறுவர். நெடியம் திருத்தணிகைக்கு அருகில் உள்ள ஒரு முருகர் மலை.

276

எனக்கு வந்த குட்டநோய், வினைக்கு ஈடாக மிக்கு வரும் பித்தம், கொதிப்பைத் தரும் வெப்பு நோய் (சுரம்), வலி சொல்ல முடியாவண்ணம்,

மாறுபட்டு வேதனை தந்து நின்று வருத்தும் முயலகன என்னும் இழுப்பு (முசல்வலிப்பு) நோய், நடுக்கந் தரும் நோய், இருமல், என்று சொல்லப்படும் இந்நோய்களுடனே (ஊடாடி)

வீடுகள், பெண்கள், மக்கள்—என்பவற்றை நினைந்து நல்ல அறிவானது மயக்கம் அடைந்து, (நான்) இறவாமல்—

(நீ) தோன்றி இன்று எனக்கு மரகதம் போலப் (பச்சை ஒளி வீசும்) மயில்மீது வந்து முத்திதர வேண்டுகின்றேன்.

உன்னை வணங்கும் பக்தர் எல்லாரும் சுகத்துடன் வாழ, (அவர்களுக்கு அருள்பாலிக்கும்) வழியில் நிற்கும் வெற்றிபெறும் கூரிய வேலனே!

(அழியாது) நிலைபெற்று விளங்கும் திருத்தணியில் விளங்குகின்ற அழகிய பெருமை வாய்ந்த மலையில் நிற்கும் முருகனே!

தினை செழித்து விளங்கும் புனத்தில் (மலைக் கொல்லையில்) இருந்த இளைய குறத்தி (வள்ளியின்)(பத்திச்) செய்கை அறிந்து (அவளை) அணைத்த அழகிய மார்பனே!

பிரமன் திகைத்து நிற்கும்படி அசுரர்கள் அன்று (தேவர்களை) அடைத்த சிறையைத் திறந்து விட்ட பெருமாளே!

(மயிலில் வந்து முத்தி தரவேணும்)

277. திருவடி பெற

தான தத்தன தான தத்தன
தான தத்தன தான தத்தன
தான தத்தன தான தத்தன தந்ததான

ஏது புத்திஐ யாஎ னக்கினி
யாரை நத்திடு வேன வத்தினி
லேயி றத்தல்கொ லோஎ னக்குநி தந்தைதாயென்–

றேயி ருக்கவு நானு மிப்படி
யேத வித்திட வோச கத்தவ
ரேச விறுபட வோந கைத்தவர் கண்கள்காணப் ;

* பாதம் வைத்திடை யாதெ றித்தெனை
தாளில் வைக்கநி யேம றுத்திடில்
பார்ந கைக்குமை யாத கப்பன்முன் மைந்தனோடிப்–

பால்மொ ழிக்குர லோல மிட்டிடில்
யாரெ டுப்பதெ றுவெ றுத்தழ
பார்வி டுப்பர்க ளோஎ னக்கிது சிந்தியாதோ ;

ஓத முற்றெழு பால்கொ தித்தது
போல எட்டிகை நீச முட்டரை
யோட வெட்டிய பானு சத்திகை யெங்கள்கோவே–

ஓத மொய்ச்சடை யாட வுற்றமர்
மானம ழுக்கர மாட பொற்கழ
லோசை பெற்றிட வேந டித்தவர் தந்தவாழ்வே ;

---

* திருவடி தீக்ஷையை விரும்பினர் அருணகிரியார் ; "கூற்றம் வருவதன் முன் பூவாரடிச் சுவடு என் மேற் பொறித்து வை" என வேண்டினர் அப்பரும். அப்பரைப் போலவே, அருணகிரியார் திருவடி தீக்ஷை, வேண்டிய வண்ணமே, பெற்றனர் என்பது—

"எனது தலையிற் பதங்கள் அருள்வோனே", "பதயுக மலர் தந்தே பேரருள்" "முன் அளித்த பாதம்", "காமுகன் அகப்பட்ட ஆசையை மறப்பித்த கால்கள்", "தலை நாளிற் பதம் எத்தி"—என வரும் திருப்புகழ்ப் பாக்களால் (114, 239, 392, 426, 814) அறியக் கிடக்கின்றன.

277

ஏது புத்தி ஐயா எனக்கு, இனி (யான்) யாரை விரும்பி நாடுவேன்; வீணாக (பயனிலியாக) இறப்பது தானோ (என் தலைவிதி); எனக்கு நீயே தந்தை தாய் என்று—

இருந்தும் நான் இப்படித் தவித்திடலாமா! உலகத்தவரின் இகழ்ச்சி மொழிக்கு ஆளாகலாமா! (என்னை) இகழ்ந்து சிரிப்பவர்கள் கண் முன்னே (கண் காணும்படி) (உனது)

திருவடியை வைப்பாயாக, (திருவடி தீக்ஷை செய்தருளுக) ஐயனே! (அல்லது, என்னை உன் திருவடியில் வைப்பாயாக)! (என் நிலை) தெரிந்து என்னை (உனது) திருத்தாளிற் சேர்க்க நீயே மறுப்பாயானால் உலகோர் நகைப்பர், ஐயனே! தந்தையின் முன் குழந்தை ஓடிச்சென்று—

பால் வேண்டுங் குறிப்பு மொழிக் குரலுடன் அழுதால் யார் (இந்தக் குழந்தையை) எடுப்பதென்று வெறுத்து, அழும்படி (இப்) பூமியில் விட்டு விடுவார்களோ! எனக்கு இந்த (உண்மை) தோன்றலாகாதா! (இந்த உண்மை என் சிந்தனையிற் படலாகாதா!)

வெள்ளமாய்ப் பெருகியெழும் பால் கொதித்தது போல (பாற்கடல் பொங்கி எழுவது போல) எட்டுத்திசைகளிலும் உள்ள இழிந்த மூடர்களான (அசுரர்கள்) (பின்னிட்டு) ஓடும்படி வெட்டி யழித்த சூரிய ஒளி கொண்ட சத்திவேலைக் கையிற் கொண்ட எங்கள் அரசே!

கங்கை வெள்ளம் நெருங்கும் சடை யாடவும், பொருந்தியிருக்கும் மான், மழு ஏந்திய (திருக்) கரங்கள் ஆடவும், அழகிய காலின் கழல் ஒலி செய்யவும் நடனம் புரிந்தவர் அளித்த செல்வமே!

மாதி னைப்புன மீதி ருக்குமை
வாள்வி ழிக்குற மாதி னைத்திரு
மார்ப ணைத்தம யூர அற்புத கந்தவேளே;
மாரன் வெற்றிகொள் பூமு டிக்குழ
லார்வி யப்புற நீடு மெய்த்தவர்
வாழ்தி ருத்தணி மாம லைப்பதி தம்பிரானே. (29)

278 பொது மகளிர் மேலுள்ள ஆசை அற

தான தத்தன தத்தன தத்தன
தான தத்தன தத்தன தத்தன
தான தத்தன தத்தன தத்தன தனதான

ஓலை யிட்டகு ழைச்சிகள் சித்திர
ரூப மொத்தநி றத்திகள் விற்கணை
யோடி ணைத்தவி ழிச்சிகள் சர்க்கரை யமுதோடே—
ஊறி யொத்தமொ ழிச்சிகள் * புட்குர
லோடு வைத்துமி ழற்று மிடற்றிகள்
ஓசைபெற்றதுடிக்கொளிடைச்சிகள் மணம்வீசும்;
மாலை யிட்டக ழுத்திகள் முத்தணி
வார முத்துத னத்திகள் குத்திர
மால்வி ளைத்தும னத்தை யழித்திடு மடமாதர்—
மார்ப சைத்தும ருட்டியி ருட்டறை
வாவெ னப்பொருள் பற்றிமு யக்கிடு
† மாத ருக்குவ ருத்தமி ருப்பது தணியாதோ;
வேலை வற்றிட நற்கணை தொட்டலை
மீத டைத்துத னிப்படை விட்டுற
வீற ரக்கன்மு டித்தலை பத்தையு ‡ மலைபோலே—

* புட்குரல்—197-ஆம் பாடற் குறிப்பைப் பார்க்க. (தொகுதி-2 பக்கம்-6)

† மாதருக்கு என்பதில் கு-என்னும் நான்காம் வேற்றுமை உருபு "பொருட்டு" என்னும் பொருளில் வந்து மாதர் பொருட்டு வருத்தம் -எனப் பொருள் தரும். "கூழிற்குக் குற்றேவல் செய்யும்" என்புழிப் போல- நன்னூல் சூத்திரம்-298.

'மாதருக்கு வசப்படு புத்திகள் தவிரேனோ' என்றும் பாடம்.

‡ ராவணன் தலை—மலை போன்றது. "பாதமோர் விரலுற மலையடர் பலதலை நெரிதர" சம்பந்தர்-III-85-8.

பெரிய திணைப்புனத்தின் மீதிருந்தவளும், மை பூசிய ஒளி பொருந்திய கண்களை உடையவளுமாகிய மாது (வள்ளியை) அழகிய மார்பில் அணைத்த மயில் வாகனனே! அற்புத (மூர்த்தியாம்) கந்த வேளே!

மன்மதன் வெற்றி பெறும்படியான (அழகு வாய்ந்த) பூ முடித்த கூந்தலை உடைய மாதர்கள் ஆச்சரியப்படும்படியான பெரிய உண்மைத் தவசிகள் வாழும் திருத்தணி மாமலைப் பதித் தம்பிரானே!

(உன் திருவருள் எனக்குச் சிந்தியாதோ)

278

காதணியாக 'அணிந்துள்ள குழைகளைப் பூண்டவர், அழகிய உருவம் வாய்ந்த நிறத்தினர், வில் அம்பு போன்ற கண்களை உடையவர், சர்க்கரை, அமுதுடன்—

ஊறின சுவை என்னத்தக்க பேச்சினை உடையவர், புட்குரல் ஒலிக்கும் கண்டத்தினர், ஒலி செய்யும் துடி (உடுக்கை) போன்ற (மேகலை அணிந்த) இடையை உடையவர்கள்-நறுமணம் வீசும்—'

பூமாலையை அணிந்த கழுத்தை உடையவர்கள், முத்து அலங்காரம் வாய்ந்த ரவிக்கை அழுந்துகின்ற கொங்கையை உடையவர்கள, வஞ்சகம், மோகமயக்கம இவைகளைச் செலுத்தி மனத்தைப் பாழாக்கும் மடமாதர்கள்—

மார்பை அசைத்து, மோகமயக்கத்தை உண்டு பண்ணி, இருட்டறைக்குள் வா என்று அழைத்துப் போய், (என்னிடமுள்ள) பொருளைக் கவர்ந்து சம்பந்தம் செய்யும் (தழுவும்) (பொது) மகளிர் பொருட்டு நான் வேதனைப் படுவது தவிராதோ.

கடல் வற்றும்படி சிறந்த பாணத்தைச் செலுத்திக் கடலின மீது அணையிட்டு அடைத்து, ஒப்பற்ற படையைப் பிரயோகித்துப் படும்படி செய்து கர்வங் கொண்டிருந்த அரக்கன் (ராவணனுடைய) தலை பத்தையும் மலை விழுவது போல—

மீத றுத்துநி லத்தில டித்துமெய்
வேத லக்ஷுமி யைச்சிறை விட்டருள்
வீர அச்சுத னுக்குந லற்புத மருகோனே ;

நீலி நிட்களி நிர்க்குணி † நித்தில
வாரி முத்துந கைக்கொடி சித்திர
நீல ரத்தின மிட்ட ‡ அ றக்கிளி புதல்வோனே—

நீற திட்டுநி னைப்பவர் புத்தியில்
நேச மெத்தஅ ளித்தருள் சற்குரு
நீல முற்றதி ருத்தணி வெற்புறை பெருமாளே. (30)

279 திருவடி சேர

தத்தன தனதன தத்தன தனதன
தத்தன தனதன தனதான

கச்சணி யிளமுலை முத்தணி பலவகை
கைச்சரி செரலிவர மயல்கூறிக்—

கைப்பொருள் கவர்தரு மைப்பயில் விழியினர்
கட்செவி நிகரல்குல் மடமாதர் ;

இச்சையி னுருகிய கர்சைய னறிவிலி
யெச்சமி லொருபொரு ளறியேனுக்—

கிப்புவி மிசைகமழ பொற்பத மலரிணை
யிப்பொழு தணுகவு னருள்தாராய் ;

* நீலி—சாகினி-[பாட்டு 223-தொகுதி-II-பக்கம் 62-பார்க்க]

† இங்குத் தேவியைக் கடல் முத்துக்கு ஒப்பிட்டார். முத்து எட்டு இடங்களிற் பிறக்கும் என்பதும், எட்டிடத்திலும் சிறப்புடையது கடல் என்பதும் தக்க யாகப் பரணி உரையால் விளங்கும் (தாழிசை-81, 340-உரை)

‡ கச்சியில் முப்பத்திரண்டு அறங்களையும் புரிந்த கிளி யன்ன காமாக்ஷி "அறம் இரண்டெட்டெட் டெட்டும் வளர்க்கும் தலைவி-திருப்புகழ்-460. "இச்சைப்படி தன்பேரறம் எண்ணான்கும் வளர்க்கும் பசைக் கொடி" (வில்லி பாரதம்-அருச்சுனன் தீர்த்த யாத்திரை-13)

மேலே அறுத்து நிலத்தில் விழ அடித்துத் தள்ளி, சத்திய சொரூபியான வேத லக்ஷுமியாம் சீதையைச் சிறையினின்றும் விடுவித்தருளிய வீரம் பொருந்திய அச்சுத ராமருக்கு சிறந்த அற்புதம் வாய்ந்த மருகனே!

நீலி (கருநிறங் கொண்டவள்), மாசு அற்றவள், குணங் கடந்தவள், முத்துக்களுள் கடல் முத்துப்போன்றவள், ஒளி வீசும் (பொற்)கொடி போன்றவள், அழகிய நீல ரத்தின (அணியைக்) கொண்ட அறக்கிளி (தருமக்கிளி)–ஆகிய பார்வதியின் குமரனே!

x திரு நீறு இட்டு நினைக்கின்றவர்களின் புத்தியில் அன்பை நிரம்ப அளித்தருளும் சற்குருவே! நீலோற்பலம் மலர்கின்ற திருத்தணி மலையில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(மாதருக்கு வருத்தம் இருப்பது தணியாதோ)

279

ரவிக்கை யணிந்த இள முலை, முத்தாபரணம், பல வகையான கை வளையல்கள் இவை யெல்லாம் ஜொலிக்க (பிரகாசிக்க)த் (தங்கள்) காம இச்சையைக் கூறி—

(வந்த ஆடவர்களின்) கையில் உள்ள பொருளைக் கவரும் மை நிறைந்த கண்ணினர்–பாம்பின் படம் ஒத்த அல்குலை உடைய மடமாதர் (மீதுள்ள)

ஆசையினால் (உடலும் உள்ளமும்) உருகின தழும்பினன், அறிவில்லாதவன், குறைவிலா நிறைவான ஒப்பற்ற பொருளை அறியாதவனாகிய எனக்கு

இந்தப் பூமியில், (உனது) மணநாறு சீரடி மலரிணைகளை இப்பொழுதே நான் அணுகும்படியாக உனது திருவருளைத் தந்தருளுக.

---

x திருநீறிட்டு நினைப்பவர் புத்தியில் இறைவன் விளங்குவர்- அருள்பாலிப்பர் "நீற்றுரு மேனியராய் நினைவார்தம் உள்ளத்தே நிறைந்து தோன்றும் காற்றானே" சுந்தரர்-VII-30-2 "தூய வெண்ணீற்றினராகி உன்னி நைபவர்க் கல்லால் ஒன்றும் கை கூடுவ தன்றால்"-சம்பந்தர்-II-90-4 திருநீறிட்டவர் எதிரிலும் செல்லாதீர் என நமன் தூதுவர்க்கு அப்பர் எச்சரிக்கை செய்கின்றார். "நமன் தூதுவீர்...நிறைய நீறணிவார் எதிர் செல்லலே"-அப்பர்-V-92-5.

கொச்சையர் மனையிலி டைச்சியர் தயிர்தனை
நச்சியெ திருடிய குறையால்வீழ்-
* குற்கிர வினியொடு † நற்றிற வகையறி
கொற்றவ வணமிசை வருகேசன் ;
அச் ‡ சுதை நிறைகடல் நச்சர வணைதுயில்
அச்சுதன் மகிழ்திரு மருகோனே-
அப்பணி x சடையரன் மெச்சிய o தணிமலை
யபபனெ யழகிய பெருமாளே. (31)

280 திருவடியின் பெருமையை உணர

தனனத்த தத்தனத் · தனனத்த தத்தனத்
தனனத்த தத்தனத் தனதான

** கவடுற்ற சித்தர்சட் சமயப்ர மத்தர்நற்
கடவுட்ப்ர திஷ்டைபற் பலவாகக்-
கருதிப்பெ யர்க்குறித் துருவர்க்க மிட்டிடர்க்
கருவிற்பு கபபகுத் துழல்வானேன் ;
†† சவடிக்கி லச்சினைக் கிருகைச்ச ரிக்குமிக்
கசரப்ப ளிக்கெனப் பொருள்தேடி-

* குற்கிரவினி யொடு—உர லோடு.
† நற்றிறவகை-மருத மரங்களாய் நின்றவர்களுடைய சாபத்தைப் போக்கிய திறம் [திருப்புகழ்-143-பக்கம் 332 கீழ்க்குறிபபு].
‡ சுதை—பால்.
x அரன் மெச்சிய தணிமலை அப்பன்-மகனார் செய்தஉபதேசத்தைக் கேட்டு சிவன் மகிழ்ந்து ஆரவாரித்து நட்டம் ஆடினதைக் குறிக்கும். "தத்துவங் கேட்டலும் தழங்கிநின் றாடினான்" 'தழங்கி நட்டநின் றியற்றும் வீராட்ட காச நாதனார்' (தணிகைப் புராணம்-வீராட்ட-118, 128) உபதேசித்த வரலாறு :—திருப்புகழ் 256, 261 269 பார்க்க.
o "திருமலை" என்றும் பாடம் ; 244-ஆம் பாடலைப் பார்க்க.
** இந்தத் திருப்புகழால் வஞ்சக சிததர்களையும் (சித்துவிளை யாடுபவர்களையும்) தேவப்பிரஷ்டை என்று ஆடம்பர பூஜை செய்பவர்களையும் ஆசிரியர் கண்டிக்கிறார்-திருப்புகழ் 1130 (ஆராதன ராடம்பரத்து)-என்புழிப் போல.
†† சவடி—ஒருவித ஆபரணம்.

இடையர் மனையில் இடைச்சியர் தயிரை விரும்பித் திருடின குறைபாட்டினாற் கிடந்திருந்த

உரலோடு சென்று (உரலை இழுத்துச் சென்று) நல்லதொரு பாக்கியச் செய்கையை அறிந்து செய்த (மருதிடைத் தவழ்ந்து, சாபத்தால் மருத மரங்களாய் இருந்த இருவர் சாபத்தைப் போக்கிய) கேசவன், வீரமுள்ள கருடவாகனத்தில் வரும் கேசவன் (திருமால்)—

அந்த பால் நிறைந்த கடலில் (பாற் கடலில்) விஷமுள்ள அரவு (ஆதிசேடன்) ஆகிய அணையின் மேல் துயில் கொள்ளும் அச்சுதன் (திருமால்) மகிழும் அழகிய மருமகனே! (அல்லது இலக்குமியின் மருமகனே)

(கங்கை) நீரை அணிந்துள்ள சடை அரன் (சிவன்) மெச்சிய தணிமலை அப்பனே! அழகிய பெருமாளே!

(பத மலரிணை இப்பொழு தணுகவுன் அருள் தாராய்)

280

கவடு (வஞ்சகம்) கொண்ட சித்தர்களும், ஆறு சமயங்களை மேற் கொண்ட (வாதஞ் செய்யும்) வெறியர்களும், சிறந்த கடவுளர்களின் (திருவுருவப்) ப்ரதிஷ்டை என்று (நிலை பெறுத்துகை) என்று, பலபல வகையாக—

யோசித்து நியமித்து (அக்கடவுளர்க்குப்) பெயர் குறிப்பிட்டு வைத்து, உருவ அமைப்பு ஏற்படுத்தி-(இங்ஙனம் எல்லாம்) இடர் (துன்பத்துக்குக்) காரணமான உட்பொருளிற் புகுதற்கு வேண்டிய பங்கீட்டினை (திட்டத்தைச்) செய்து (ஏன்)-அலைய வேண்டும்!

சவடிக்கு-பொற் சரடுகளிற் கொத்தாக அமைந்த (கழுத்தணி வகை)க்கும், முத்திரை மோதிரத்துக்கும், இரண்டு கைகளிலும் அணியப்படும் சரிக்கும் (வளையல் வகைக்கும்), மிக்க (மேலான)—சரப்பளிக்கும் (வயிரம் அழுத்தின கழுத்தணி வகைக்கும்—கண்டசரத்துக்கும், (பொது மகளிர்க்குக் கொடுக்க வேண்டிப்) பொருள் தேடிகளாகியமாக்கள்

சகலத்து * மொற்றைபட் டயல்பட்டு நிற்குநிற்
சாணப்ர சித்திரற் றுணாரோ ;

சூலெட்டு மட்டுகெட் டுவரிக்க ணத்தினைக்
குழுறக்க லக்கிவிக் ரமசூரன்—

† குடலைப்பு யத்திலிட் டுடலைத்த றித்துருத்
துதிரத்தி னிற்குளித் தெழும்வேலா ;

சுவடுற்ற அற்புதக் ‡ கவலைப்பு னத்தினிற்
றுவலைச்சி மிழ்த்துநிற் பவள்நாணத்—

தொழுதெத்து முத்தபொற் புரிசைச்சே நுந்தணிச்
x சுருதித் தமிழ்க்கவிப் பெருமாளே. (32)

281 அகப்பொருள்

தனத்த தத்தனத் தந்த தாத்தன தந்ததான

கனைத்த திர்க்குமிப் பொங்கு கார்க்கட லொன்றினாலே-
கறுத்த றச்சிவத் தங்கி வாய்த்தெழு திங்களாலே ;
தனிக்க ருப்புவிற் கொண்டு வீழ்த்தச ரங்களாலே-
தகைத்தொ ருத்தியெய்த் திங்கு **யாக்கைச
ழங்கலாமோ ;
இனைப்பு னத்தினைப் பண்டு காத்தம டந்தைகேள்வா—

* ஒற்றை பட்டு ஏகிபாவமாக வியாபித்து. 'ஒற்றைபட்டு அயல்பட்டு நிற்றல்-"இந்திர ஜாலம் புரிவோன் யாவரையும் தான் மயக்கும் தந்திரத்திற் சாராது சார்வது போல்" என்றது போல— கந்தர் கலி வெண்பா.

† "சலத்து வரும் அரக்கர் உடல் கொழுத்து வளர் பெருத்த குடர் சிவத்த தொடை யெனச் சிகையில் விருப்பமொடு சூடும் திருத்தணியில் உதித்தருளும்...குகன் வேலே" (வேல் வகுப்பு)

‡ கவலை—செந்தினை.

x சுருதித் தமிழ்—தமிழ் வேதமாகிய தேவாரம்.

** சழங்குதல்—சோர்வு அடைதல் ; 'சரிந்தது தருக்கு ; உடல் சழங்கல் உற்றதால்'-காஞ்சிபுரா-தழுவக்-93.

எல்லாவற்றிலும் ஒன்றுபட்டும் (ஏகிபாவமாக வியாபித்திருந்தும்) (அவைகளிற் கலவாது) புறம்பாய் அயலாகி நிற்கும் உனது திருவடியின் கீர்த்தியைச் சற்றேனும் உணர மாட்டார்களா! (ஐயோ! பாவம்!)

மலைகள் எட்டையும் வருத்தி, பெரிய கடல் திரட்சியை ஒலி செயக் கலக்கி, பராக்ரமம் வாய்ந்த சூரனுடைய—

குடலைத் தனது புயத்தில் (மாலையாக) அணிந்து, (அவனது) உடலைத் துண்டஞ் செய்து, கோபித்து, (அவனது) ரத்தத்தில் குளித்து எழுந்த வேலாயுதத்தை உடையவனே!

(வள்ளி, அல்லது வள்ளி, முருகவேள் இருவர்) பாதச் சுவடுகள் (அடையாளங்கள்) உள்ள செந் தினைக் கொல்லையில், உதிரிப் பூக்களை (மாலை யாகக்)கட்டி நின்ற வள்ளியம்மை நாணங் கொளளும்படி (வெட்கும்படி)—

(அவளைத்) தொழுது ஏத்தி நின்ற (போற்றி நின்ற) முத்தனே (பாசங்களில் நீங்கியவனே)! அழகிய மதில் சூழ்ந்த திருத்தணிப் பெருமாளே! (சம்பந்தராகத்) தமிழ் வேதமாகிய தேவாரப் பாக்களைப் பாடிய பெருமாளே!

(மக்கள்—நின் சரணப் ப்ரசித்திசற் றுணராரோ)

281

ஒலித்து அதிரும் இந்தப் பொங்குகின்ற கரிய கடல் ஒன்றாலும் (அல்லது கரிய கடல் ஒன்றினதாலும்-என்னை வருத்துவதில் கூடிக் கலந்து வேலை செய்வதாலும்)—

கோபித்து, மிகச் சிவந்து, நெருப்புத் தன்மையைப் பூண்டு, உதித்தெழுந்துள்ள நிலவாலும்—

ஒப்பற்ற (தனது) கரும்பை வில்லை ஏந்தி (மன்மதன்) செலுத்தின அம்புகளாலும்—

வாட்டுதலுற்றுத் தனித்த ஒருத்தியாம் இவள் (தலைவி—நாயகி) இளைப்புற்று இங்கு உடல் சோர்வு அடையலாமா!

தினைப்புனத்தை முன்பு காவல் செய்த மங்கை (வள்ளியின்) கணவனே!

திருத்த ணிப்பதிக் குன்றின் மேற்றிகழ் கந்தவேளே;
*அனேக்க ரக்கயத் தண்டர் போற்றிய மங்கைபாகா-
படைத்த ளித்தழிக் குந்த்ரி மூர்த்திகள் தம்பிரானே. 33

282. கதிதர—மயில்மிசை வர

தனன தானன தனதன தனதன
தனன தானன தனதன தனதன
தனன தானன தனதன தனதன தனதான

கிரி † யு லாவிய முலைமிசை துகிலிடு
கபட நாடக விரகிக ளசடிகள்
கெடுவி யாதிக ளடைவுடை யுடலினர் விரகாலே-

க்ருபையி னுறொடு மணமிசை நழுவிகள்
முழுது நாறிக ளித்மொழி வசனிகள்
இடையின் மேல்மன முருகிட தழுவிகள்
பொருளாலே;

பரிவி லாமயல் கொடுசமர் புரிபவர்
அதிக மாவொரு பொருள்தரு பவரொடு
பழைய பேரென இதமுற அணைபவர் விழியாலே-

பகழி போல்விடு வினைகவர் திருடிகள்
தமையெ னுவகை யறுகதி பெறும்வகை
பகர மாமயில் மிசைவர நினைவது மோதநாளே;

---

* 'மங்கை கோவே' என்றும் பாடம்.

† உலாவிய—போன்ற.

திருத்தணிப்பதி மலையின் மேல் விளங்கும் கந்தவேளே!

பனைமரம் போன்ற கையைக் கொண்ட வெள்ளை யானையை உடைய தேவர்கள் போற்றி வளர்த்த மங்கை (தேவசேனை)யின் கணவனே!

படைத்து, அளித்து, அழிக்கின்ற (முத் தொழில்களை உடைய) மும் மூர்த்திகளுக்கும் தம்பிரானே!

(யாக்கை சழங்கலாமா)

282

மலை போன்ற கொங்கையின் மீது ஆடையை அணிந்துள்ள கபட நாடகம் ஆடும் உபாயக் காரிகளாகிய முட்டாள்கள், கெட்ட வியாதிகள் இடங் கொண்டுள்ள தேகத்தை உடையவர்கள்—(தங்கள்) சாமர்த்தியத்தாலே—

(தங்கள் மீது) அன்பு வைத்தவர்களோடு மணம் செய்து கொள்வேன் என்று கூறி (மணத்துக்கு ஒத்துக் கொண்டு) பின்பு (சொன்ன சொல்லினின்றும்) நழுவுகிறவர்கள், முழுதும் துர் நாற்றம் வீசுபவர், இன்பம் உண்டாகும்படி பேசுபவர்கள், படுக்கை மீது மனம் உருகும்படி தழுவுகிறவர்கள்—பொருள் காரணமாக—

அன்பு கலவாத ஆசையுடன் சண்டை செய்பவர்கள், (யார்) அதிகமாக ஒரு பொருளைத் தருகின்றார்களோ அவர்களோடு பழைய உறவினர் போல இன்பம் பிறக்க அணைபவர்கள், கண்களை

அம்பு செலுத்துவது போலச் செலுத்திக் காரியத்தை ஜெயித்துக் கொள்கின்ற திருடிகள்—(அத்தகைய பொது மாதர்களை) நான் எண்ணாதபடிக்கு, அடையக் கூடிய நற்கதியைப் பெறும் வழியை (எனக்கு) நீ பகர (போதிக்கச்) சிறந்த மயில் மேல் வர (வந்து காட்சிதர) நீ நினைக்கும் நாள் ஒன்று வருமா! அல்லது, நற்கதியைப் பெறுமாறு, பகரம் (அழகுள்ள) மாமயில் மிசை வர நீ நினைக்கும்படியான ஒரு நாள் உண்டா!

அரிய ராதிபர் மலரய னிமையவர்
நிலைபெ ருதிடர் படவுடன் முடுகியெ
அசுரர் தூள்பட அயில்தொடு மறுமுக
இளையோனே-

அரிய கானக முறைகுற மகளிட
கணவ னாகிய அறிவுள விதரண
அமரர் நாயக சரவண பவதிற லுடையோனே;

தரும நீதியர் மறையுளர் பொறையுளர்
சரிவு றாநிலை பெறுதவ முடையவர்
தளர்வி லாமன முடையவ ரறிவினர் பரராஜர்-

சகல லோகமு முடையவர் நினைபவர்
பரவு தாமரை மலரடி யினிதுற
தணிகை மாமலை மணிமுடி யழகியல்
பெருமாளே. (34)

283 திருவடி பெற

தனதனத் தனதனத் தனதனத் தனதனத்
தனதனத் தனதனத் தனதான

கிறிமொழிக் கிருதரைப் பொறிவழிச் செறிஞரைக்
கெடுபிறப் பறவிழிக் கிறபார்வைக்-

கெடுமடக் குருடரைத் திருடரைச் சமயதர்க்
கிகள்தமைச் செறிதலுற் றறிவேதும்;

அறிதலற் றயர்தலுற் றவிழ்தலற் றருகலுற்
றறவுநெக் கழிகருக் கடலூடே-

அரி (திருமால்), அரன் (ருத்திரன்) என்னும் மேலோர், மலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமன், தேவர்கள்—இவர்கள்—(தத்தம் தொழிலில்) நிலை பெற ஒட்டாமல் (அசுரர்களால்) துன்பப்பட, (அவர்கள் துன்பம் நீங்குமாறு) உடனே விரைந்து சென்று அசுரர்கள தூளாமாறு (அல்லது நிலை பெற மாட்டாமல் துன்பப்படும்படி எதிர்த்து வந்த அசுரர்கள் தூளாமாறு) வேலாயுதத்தைச் செலுத்தின அறுமுக இளையவனே!

அருமையான (வள்ளிமலைக்) காட்டகத்தே உறைகின்ற குறமகள (வள்ளியின்) கணவனாகிய அறிவுள்ள தயாள குணத்தவனே! தேவர்களுக்குத் தலைவனே! சரவண பவனே; வெற்றியை உடையவனே!

தரும நீதிவாய்ந்தவர்களும், வேதம் கற்றவர்களும் பொறுமை வாய்ந்தவர்களும், தவறுதல் இல்லாத நிலைத்த வகையில் தவம் புரிபவர்களும், நெகிழ்வு—சோர்வு இல்லாத மனத்தை உடையவர்களும், அறிஞர்களும், மேலான அரசர்களும்—

சகல லோகங்களுக்கும் அதிபதியானவர்களும், நினைந்து போற்றும் அடியவர்களும், போற்றுகின்ற தாமரை மலர் போன்ற திருவடி இனிது பொருந்தத் தணிகை மாமலையின் அழகிய உச்சியில் அழகு விளங்க (வீற்றிருக்கும்) பெருமாளே!

(மயில் மிசை வர நினைவதும் ஒரு நாளே)

283

பொய்ம் மொழி பேசும் செருக்கு உள்ளவர்களை, ஐம் புலன் வழியே செல்லுபவர்களை, கெட்ட இப்பிறப்பு நற் பிறப்பு ஆகாமல் தொலையும்படி விழிக்கின்ற விழியை உடைய

கெட்ட அறிவில்லாத குருடர்களை, திருடர்களை, சமய வாதிகளை (நான) நெருங்குதலுற்று, அறிவு சற்றும

அறிதல் இல்லாமல், தளர்ச்சி உற்று, நெஞ்சம் (பத்தியால்) நெகிழ்தல் இல்லாமல், குறைபாடு அடைந்து, மிகவும் கெட்டு, அழிவு தரும் பிறவிக் கடலுள்ளே—

அமிழ்தலற் றெழுதலுற் றுணர்நலத் துயர்தலுற்
றடியிணைக் கணுகிடப் பெறுவேனோ;

பொறியுடைச் செழியன்வெப் பொழிதரப் * பறிதலைப்
பொறியிலச் சமணரத் தனைபேரும்—

பொடிபடச் † சிவமணப் பொடிபரப் பியதிருப்
‡ புகலியிற் x கவுணியப் புலவோனே;

தறிவளைத் துறநகைப் பொறியெழப் புரமெரித்
தவர்திருப் புதல்வநற் சுனைமேவுந்—

தனிமணக் குவளைநித் தமுமலர்த் தருசெருத்
தணியினிற் சரவணப் பெருமாளே. (35)

284 (அகப்பொருள்)—புயம் அணைய

தனனந் தனனத் தனனந் தனனத்
தனனந் தனனத் தனதான

குயிலொன் று** மொழிக் குயினின் †† றலையக்
கொலையின் பமலர்க் கணையாலே—

குளிருந் தவளக் குலசந் த்ரவொளிக்
கொடிகொங் கையின்முத் தனலாலே;

புயல்வந் தெறியக் கடனின் றலறப்
பொருமங் கைய ‡‡ ருக் கலராலே—

---

* பறிதலை:—பாட்டு 172-பக்கம்-398-குறிப்பைப் பார்க்க.

† திருநீற்றை மதுரையிற் பரப்பினது— "மன்னன் நீ றணிந்
தான் என்று மற்றவன் மதுரை வாழ்வார், தன்னி னின்றார்க ளெல்
லாம் தூய நீ றணிந்து கொண்டார்"-[பெரியபுரா-ஞானசம்-857]

‡ புகலி—சீகாழிக்கு உரிய பன்னிரண்டு பெயர்களுள் ஒன்று.
ஏனைய பெயர்கள்-பிரமபுரம், வேணுபுரம், தோணிபுரம், பூந்தராய்,
சிரபுரம், புறவம், சண்பை, கொச்சைவயம், வெங்குரு, கழுமலம்.

x சம்பந்தர் கவுணிய குலத்தினர்—'கழுமல வூரிற் கவுணியன்
ஞானசம்பந்தன்'-சம்பந்தர்-1-98-11.

** மொழி—மொழியையுடையாள். †† அலைய—அலைக்க.

‡‡ உக்க அலராலே—தூற்றிய அலர் மொழியினாலே

அமிழ்ந்து போதல் நீங்கி, மேல் எழுதல் உற்று, நல்லுணர்வு பெறும் நலமான வழியில் மேம்பாடு அடைந்து (உன்) அடியிணையை அணுகப் பெறுவேனோ!

அறிவுள்ள பாண்டியனுடைய (கூன் பாண்டியனுடைய) சுர நோய் நீங்கவும், மயிர் பறிபடும் தலையராம் அறிவிலிகளாகிய அந்த சமணர்கள் அத்தனை பேரும்—

அழியவும், சிவமணத் திருநீற்றை (மதுரையிற்) பரப்பின—சீகாழிப் புலவனே!—கவுணியர் குலப் புலவனே!

தறிபடுதல் சூழும்படி—அறுபட்டு (அழிவு உண்டாகும்படி), புன் சிரிப்பினின்றும் நெருப்புப் பொறியை எழுப்பிச் செலுத்தித் திரிபுரத்தை எரித்தவருடைய அழகிய புதல்வனே! சிறந்த சுனையில் உள்ள

ஒப்பற்ற நறுமணம் வீசும் குவளை நாள் தோறும் மலரைத் தருகின்ற திருத்தணிகையிற் சரவணப் பெருமாளே!

(அடியிணைக் கணுகிடப் பெறுவேனோ)

284

குயில் போன்ற மொழியை உடையாளாகிய இவள் (தலைவி), குயில் (ஒருபால்) நின்று அலைக்கக், கொலையே புரியவல்ல இன்ப மலரான (நீல) மலராகிய (மன்மதனது) ஐந்தாவது பாணத்தாலும்,

குளிர்ந்துள்ள, வெண்ணிறமுள்ள, சிறந்த சுந்தர ஒளியானது, கொடியன்ன இவள் கொங்கை மீதுள்ள முத்து (மாலை) (பொரிபடுமாறு வீசும்) நெருப்பாலும்,

புயல் காற்று வந்து வீசும் அந்தக் கடல் விடாது நின்று (ஓய்வின்றி) ஒலிக்கும் பேரொலியாலும், கூடி நின்ற மாதர்கள் தூற்றுகின்ற வசைமொழியாலும், (மிகத் தளர்கின்ற தனித்த இவளுக்கு)

புயமொன் றமிகத் * தளர்கின் றதனிப்
புயம்வந் தணையக் கிடையாதோ ;
சயிலங் குலையத் தடமுந் தகரச்
சமனின் றலையப் பொரும்வீரா—
தருமங் கைவனக் குறமங் கையர்மெய்த்
தனமொன் றுமணித் திருமார்பா ;
பயிலுங் ககனப் பிறைதண் பொழிலிற்
பணியுந் தணிகைப் பதிவாழ்வே—
பரமன் பணியப் பொருளன் றருளிற்
பகர்செங் கழநிப் பெருமாளே. (36)

285 திருப்புகழ் கூற

தனன தனத்தன தனன தனத்தன
தனன தனத்தன தனன தனத்தன
தனன தனத்தன தனன தனத்தன தனதான

குருவி யெனப்பல கழுகு நரித்திரள்
அரிய வனத்திடை மிருக மெனப்புழு
குறவை யெனக்கரி மரமு மெனத்திரி யுறவாகா—

* காமம் மிக்கார்க்கு:—குயில் கூவி வேதனை தருவது: "கோகிலப் பறவையும் கொல்லுமோ"—(கந்தபுரா-குமாரபுரி-48)
மன்மத பாணங்கள் நலிவு செய்வது:— துங்கவேள் படையுடன் பிறருஞ் சூழ்ந்திட' 'மதியம் போக்கிய தீ நுழை புண்ணில் வேல் செறித்த தென்ன வேள் கோல் நுழைகின்றன.' (கந்தபுரா-குமாரபுரி-37, 46)
நிலவின் குளிர்ச்சியும் வெப்பம் தருவது:—"காம நோய் எரியின் துப்பினால் காந்திய உளத்தினன், கனலும் யாக்கையன்" "தீந்தழல் வெங்கதிர் திளைத்த வாறென நீந்தருங் கங்குலில் நிலவு தீப்பட * * வெம்மை செய்ததே" "திங்களும் வெங்கனல் சிதறிக் காய்ந்தி—" 'சுட்டிடு கிற்றியால் தூய திங்கள் நீ" (கந்தபுரா- குமாரபுரி-33, 35, 37, 38.)
கடல் ஒலி வேதனை தருவது:—"இன்று ஆவி கொள்ளவும் உன்னியதோ கடல் உறங்கலாது" (கந்தபுரா-குமாரபுரி-52)
ஊர் மங்கையர் வசைப்பேச்சு வேதனை தருவது:—
தெருவினில் . மடவார் திரண்டொறுக்கும் வசையாலே (திருப்புகழ் 218); சில மதனம் படு காட்டுவர் கேளிரும் (கந்-அந்தாதி-9)

உனது புயத்தைக் கூட (விரும்பி) மிகவும் தளர்கின்ற தனித்த (இவளுக்கு) உன்புயம் வந்து அணைப்பதற்குக் கிட்டாதோ!

(கிரௌஞ்ச) கிரி அழிய, தடமும் (ஏழு கிரியும்) அழிய, யமன் நின்று (அங்கும் இங்கும்) அலையும்படிச் சண்டை செய்த வீரனே!

கற்பக விருக்ஷங்களின் நீழலிலிருந்த மங்கை (தேவசேனை), (வள்ளிமலைக்) காட்டில் வசித்த குறமங்கை (வள்ளி)- இருவர் தேகத்துக் கொங்கைகள் பொருந்தும் பேரழகுள்ள மார்பனே!

பயிலுங் ககனப் பிறை (ஆகாயத்திற் பொருந்திய நிலவு) குளிர்ந்த சோலைகளுக்குக் கீழாக விளங்கும் (நிலவும் கீழுற உயர்ந்த மரங்கள் உள்ள சோலைகள் உள்ள) தணிகைப் பதிச் செல்வனே!

*பரமன் வணங்கப் (பிரணவப்) பொருளை அன்று அருளுடன் போதித்த செங் † கழுநீர் (மலரும்) தணிகை மலைப் பெருமாளே!

(புயம் வந்தணையக் கிடையாதோ)

285

குருவி போலவும், பல கழுகு, நரிக் கூட்டம் போலவும். அரிய காட்டினிடையே உள்ள மிருகங்கள் போலவும், (புழு, குறவை மீன் (வரால் மீன் வகை) போலவும், யானை போலவும்), மரம் போலவும், திரிபவர்களுடைய உறவு (சம்பந்தம்) கூடாது;

---

* தணிகையில் முருகவேள் சிவபிரானுக்கு உபதேசித்தது- பாடல்-269-பக்கம் 170-பார்க்க.

** கழுகி—இது கழுநீர் என்பதன் மரூஉ.

குமரி கலித்துறை முழுகி மனத்துயர்
கொடுமை யெனப்பிணி கலக மிடத்திரி
குலைய னெனப்புலை கலிய னெனப்பலர் நகையாமல்;
மருவு புயத்திடை பணிக ளணப்பல
கரிபரி சுற்றிட கலைகள் தரித்தொரு
மதன சரக்கென கனக பலக்குட னதுதேடேன்—
வரிய பதத்தினி னருவி யிருப்பிடம்
அமையு மெனக்கிட முனது பதச்சரண்
மருவு திருப்புக ழருள எனக்கினி யருள்வாயே;
விருது தனத்தன தனன தனத்தன
விதமி திமித்திமி திமித திமித்திமி
விகிர்த டடுட்டுடு ரிரிரி யெனக்குகு வெகுதாளம்—
வெருவ முகிழ்த்திசை யுரகன் முடித்தலை
நெறுநெ றெனத்திசை யதிர அடைத்திட
மிகுதி கெடப்பொரு அசுரர் தெறித்திட விடும்வேலா;
* அரிய திரிப்புர மெரிய விழித்தவன்
† அயனை முடித்தலை யரியு மழுக்கையன்
‡ அகில மனைத்தையு முயிரு மளித்தவ னருள்சேயே!

---

* திரிபுரம் எரித்த வரலாறு:—வித்யுன்மாலி, தாரகாட்சன், கமலாட்சன் என்னும் அசுரர் மூவர் தவஞ்செய்து, பொன் வெள்ளி, இரும்பு இவைகளால் ஆய மூன்று பட்டணங்கள் (புரங்கள்) ஆகாய வழியாகச் செல்லக் கூடியவைகளைப் பெற்றுப் பறந்து பல இடங்களையும் பாழாக்கி வந்தனர். அவர்கள் செய்யும் கொடுமையைப் பொறுக்க முடியாத தேவர்கள் சிவபிரானை வேண்டச் சிவபிரான், தேவர்களே தேராகவும், பிரமன் தேர்ச் சாரதியாகவும், நான்கு மறைகளும் குதிரைகளாகவும், மேருமலை வில்லாகவும், வாசுகி (பாம்பு) நாணாகவும், சந்திர சூரியர் தேர்ச சக்கரங்களாகவும், திருமால் அம்பாகவும, அக்கினி அம்பின் நுனியாகவும், வாயு அம்பின் சிறகாகவும் அமையப் போருக்கு எழுந்தனர். சிவபிரான் தேரின் மேல் மலரடியை வைத்தலும் தேர் புவியில் அழுந்தியது. அப்போது திருமால் விடையாகி (ரிஷபமாகி) இறைவன் தந்த வரத்தால் பலம் பெற்றுத் தேரை முன்போல நிறுவி சிவபிரானைத் தாங்கி நின்றனர். சிவபிரான் திரிபுரத்தைக் கடைக்கண்ணால் நோக்கிச் சிறிது புன்முறுவல் செய்தார். அப்போது அவரது சிரிப்பில் தோன்றிய நெருப்பு மூன்று புரங்களையும் அப்புரங்களில் இருந்த அசுரர் கூட்டங்களையும் அழித்தது. சிவ வழிபாட்டில் வழுவாதிருந்த மூவர் தவிர ஏனைய அசுரர்கள் தீயிற்

[தொடர்ச்சி 207 பார்க்க] †, ‡-குறிப்பு பக்கம் 209-பார்க்க.

குமரிப் பெண்களால் வரும் மனத்துளக்கம் (மனக் கவலை) தரும் மார்க்கங்களிற் படிந்து, மனத்துயரும், கொடுமைகளும் பிணிகளும் வருத்தத் திரிகின்ற நிலை கெட்டவன் இவன் என்றும், இழிந்த தரித்திரன் இவன் என்றும் என்னைப் பலரும் பரிகசித்துச் சிரிக்கலாகாது;

பொருந்திய புயங்களில் நகைகள் (ஆபரணங்கள்) அண்ண (நெருங்கி விளங்கவும்), பல யானைகள். குதிரைகள் சூழ்ந்துவர, (உயர்ந்த) ஆடைகளைத் தரித்து, ஒப்பற்ற மன்மதனது சரக்கு இவன் என (வியாபாரப் பண்டம்) (இவன் என்று கண்டோர் வியக்க), தங்கப் பல்லக்கிற் (செல்லும்) அத்தகைய பெருமையை நான் தேடேன்

எழுத்துக்களோடு கூடிய என் சொற்களின் ஊற்றுப் பெருக்கு போய்ச் சேரும் இடமாக எனக்கு அமைய வேண்டிய இடம் உனது திருவடியாகிய அடைக்கல ஸ்தானமே. (ஆதலால்), (அத் திருவடியைச்) சேருதற் குரிய திருப்புகழ்ப் பாக்களை நான் சமர்ப்பிக்க எனக்கு இனி நீ அருள்தர வேண்டும்.

வெற்றி முழக்கமாக, தன்த்தன தனன தனத்தன
** டுட்டுடு ரிரிரி எனவும், குகு எனவும் பல தாளங்கள்

அச்சந் தந்து ஒலித்து, கீர்த்தியுற்ற (உலகைத் தாங்கும்) ஆதிசேடனுடைய மணிமுடித்தலைகள் நெறுநெறு என்று (இடிபட) திசைகள் அதிர்ச்சி கொள்ளும்படி நெருங்கி அடைபட, தங்கள் திரள் (கூட்டம்) அழிய (அல்லது தங்கள் வீறு அழியப்) பொருத (சண்டை செய்த) அசுரர்கள் சிதறுண்டு முறியச் செலுத்தின வேலாயுதனே!

அருமை வாய்ந்த திரிபுரங்கள் எரிந்து வீழ, விழித்த வனும், †பிரமனது முடித்தலையை அரிந்த மழு ஏந்திய கையனும், ‡உலகங்கள எல்லாவற்றையும், உயிர்களையும் காப்பவனும்—ஆன—சிவபிரான் அருளிய குழந்தையே!

பட்டு மடிந்தனர். (இதன் விரிவை உபதேச காண்டத்திற் காண்க). சிரித்து எரித்த போது சிவபிரான் சிறிது விழித்துச் சிரித்தனர். "வாவிய புரத்திலவர் வேவ விழி செய்த .... ஒருத்தர்" சம்பந்தர்-II-34-3 [†, ‡ பக்கம் 209 பார்க்க]

x அமண ருடற்கெட 0 வசியி லழுத்திவி
ணமரர் கொடுத்திடு மிறைவை குறத்தியொ
** டழகு †† திருத்தணி மலையில் நடித்தருள்
பெருமாளே. (37).

இதன் கருத்து

குருவி முதலியன போலத் திரிபவர் உறவு ஆகாது. ஆதலால் அதனைக் கொள்ளேன். கனகச் சிவிகை முதலிய வற்றைத் தேடேன்; அக்ஷரங்களோடு கூடிய பதங்கள் ஊற்றுக்கண் போலச் சுரந்து பெருகும் வாக்கு சித்தி கிடைத்தல் எனக்கு அமையும்; அதனைப் பிரயோகிக்கு மிடம் உனது பதச்சரண்; ஆதலால் அவ்வாக்கு சித்தியை யளித்துத் திருப்புகழ் ஓத எனக்கு அருள் செய்ய வேண்டும்.

286 பொது மாதர் உறவு அற

தனத்த தனத் தனத்த தனத்
தனத்த தனத் தனத்த தனத்
தனத்த தனத் தனத்த தனத் தனதான

குலைத்துமயிர்க் கலைத்துவளைக்
கழுத்துமணித் தனப்புரளக்
குவித்தவிழிக் கயற்சுழலப் பிறைபோலக்—

குனித்தநுதற் புரட்டிநகைத்
துருக்கிமயற் கொளுத்தியிணைக் *
குழைச்செவியிற் றழைப்பபொறித் தனபாரப்;

பொலித்துமதத் தரித்தகரிக்
குவட்டுமுலைப் பளப்பளெனப்
புனைத்ததுகிற் பிடித்தஇடைப் பொதுமாதர்-

x இது சம்பந்தராய்ச் சமணரைக் கழு வேற்றின திருவிளையாடல்—[பாட்டு 181-பக்கம்-422] 0 வசி—கழு.
** திருத்தணிகை மலையும் அழகு—தணிகேசரும் அழகர் "அழகான திருத்தணிகைமலை" (திருப்புகழ் 310) "தணிமலை அப்பனே அழகிய பெருமாளே" (திருப்புகழ் 279) "தணிகை மலையைச் சாரேனே சாமி அழகைப் பாரேனே" (அருட்பா)
* பொலித்து மதத் தரித்த—பொலிந்து மதந் தரித்த,

சமணர்களின் உடல் நாசமாக அவர்களைக் கழுவில் அழுத்தி, விண்ணுலகத்து அமரர் போற்றி வளர்த்த மங்கை (தேவசேனை) யுடனும் குறத்தி வள்ளியுடனும் அழகு வாய்ந்த *திருத்தணி மலையில் நடனம் புரிந்தருளும் பெருமாளே!

(திருப்புகழ் அருள எனக்கினி அருள்வாயே)

286

அவிழ்ந்து மயிர் கலைபட, சங்கு போன்ற கழுத்தில் உள்ள மணிமாலை கொங்கை மேற் புரள, குவிந்த கண்கள் கயல் மீன போலச் சுழலப், பிறை நிலவு போல—

வளைவுள்ள நெற்றியை நெறித்து உருட்டி, சிரித்து, (கண்டவர் தம் மனத்தை) உருக்கி, மோகத்தை ஊட்டி (பற்ற வைத்து), இணையான குழைகள் செவிகளில் விளங்க, தேமல் கொண்ட கொங்கைப் பாரம்

பொலிவுற்று மதம் கொண்ட யானை போன்றும், மலை போனறும் அக் கொங்கை-பளபள என்று பிரகாசிக்க-உடுத்த ஆடையைக் கொண்ட இடையை உடைய பொது மகளிர் (தங்கள்)

---

* திருத்தணிகையில் முருகவேளின் நடன தரிசனத்தை அருணகிரியார் கண்டு மகிழ்ந்தனர் போலும்-திருப்புகழ் 308-ஆம் பாடலிலும்—"தணிகைமலை தனில் மயிலில் நிர்த்தத்தில் நிற்கவல பெருமாளே"—என்றார்.

பக்கம் 206-கீழ்க் குறிப்பு-தொடர்ச்சி:—

† அயன்தலை அரிந்தது:—தானே பரம்பொருள் என்று கூறிச் சிவபிரானை இகழ்ந்த காரணத்தால் பிரமனுடைய ஐந்து தலைகளில் ஒன்று வைரவரால் அறுக்கப்பட்டது-'வயிரப புத்தேள்-பழித்திடும் அஞ்சாம் சிரத்தினை உகிரினாற் கொய்தான்" [காஞ்சிப் புராணம்-வயிரவீச-19] "இகழ்ந்த உனைச சென்னிதலை கொண்டது தேர்கிலேயோ"—கந்தபுரா-காமதகன 28.

‡ சிவனே பிரமனாய் உலகைப் படைத்தும், திருமாலாய் உலகைக் காத்தும், உருத்திரனாய் அழித்தும் விளையாடுபவர்- "உயிரவை .. பவமலி தொழிலது நினைவொடு பதுமநன் மலரது மருவிய சிவன்" "உலகுகள் நிலைபெறு வகை நினைவொடு மிகும் . அரி உருவியல் பரன்" "உயிரவை . அழிவகை நினைவொடு முதலுருவியல் பரன்"—சம்பந்தர்-I-21-(1-3).

புயத்தில்வளைப் பிலுக்கில்நடைக்
குலுக்கிலறப் பசப்பிமயற்
புகட்டிதவத் தழிப்பவருக் துறவாமோ ;

தலத்தநுவைக் குனித்தொருமுப்
புரத்தைவிழக் கொளுத்தி † மழுத்
தரித்துபுலிக் கரித்துகிலைப் x பரமாகத்—

தரித்துதவச் சுரர்க்கமுதற்
பிழைக்கமிடற் 0 றடக்குவிடச்
சடைக்கடவுட் சிறக்கபொருட் பகர்வோனே ;

---

* தலம்—பூமியின் நடுவில் உள்ள மேரு எனக் கொள்க. தலத் தநு—மேரு வில். மேருமலை—சதத தீவுகளின் மத்திய பாகத்தில் உள்ளதும் கிரகங்கள் சுற்றி வருவதாகக் கருதப்படுவதுமான பொன் மலை—"மா நி ல த் தி டை யி ன் ஓங்கிய நெடுநிலை மே ரு" (சிலப்பதி-28-48).

† மழுதரித்தது, புலித்தோல் பூண்டது, முதலிய :—

தாருக வனத்து முனிவர்கள், சிவனை வெறுத்து வேள்வி செய்தனர். சிவபிரான், பலியேற்க முனிவர்களின் இருக்கைக்குச் செல்ல, முனிவர்களின் பத்தினிகள் அவர் அழகைக் கண்டு மோகங் கொண்டனர்; தங்கள் மங்கையரின் கற்பைக் குலைத்தார் சிவன் என்று முனிவர்கள் கோபித்து அவரைக் கொல்லக் கருதி ஒரு கொடிய வேள்வியை ஆற்றினர். அந்த வேள்வியில் எழுந்த புலியை அவர் மேல் ஏவினர்; பரமன் அந்தப் புலியை அட்டு அதன் தோலை ஆடையாக உடுத்துக் கொண்டார் ; பின்பு அந்த வேள்வித் தீயினின்று எழுந்த மழு, மான், பாம்பு, பூதங்கள், வெண்டலை, துடி, முயலகன், தீ இவைகளை ஒன்றன்பின் ஒன்றாக அனுப்பச் சிவபிரான் மழுவையும், மானையும் கையிற் பற்றி ஏந்தினார் ; பாம்பை அணிந்தார் ; பூதகணங்களைத் தமது சேனையாக ஆக்கிக் கொண்டார் ; வெண்டலையையும், துடியையும், தீயையும் கையிற் பற்றினர் ; முயலகனைத் தன்னடிக்கீழ்த்தள்ளி மிதித்து நடனம் ஆடினர்.

யானைத் தோலைப் போர்த்தது:—

கயாசுரன் என்பவன் பிரமனிடம் வரம் பெற்றுப் பேராற்றல் பெற்று மண்ணவர், விண்ணவர் யாவரையும் வருத்தினன். யானை முகம் கொண்ட அந்த அசுரனைச் சிவபிரான் உதைத்துத் தள்ளித், தேவியுங் கலங்க, அந்த யானையின் ரத்தம் ஒழுகும் ஈரத் தோலை உரித்துப் போர்த்துக் கொண்டார்.—(விரிவைக் கந்த புராணம்-ததீசி உத்தரப் படலத்திற் காண்க). [x, 0 பக்கம் 211 பார்க்க]

புயத்தாலும், வளைப் பிலுக்காலும் (பகட்டாலும்), கடைக் குலுக்காலும், மிகவும் பசப்பி (இன்முகம் காட்டி ஏய்த்து), மோகத்தை ஊட்டித், தவத்தை அழிப்பார்கள்— அத்தகைய அப் பொது மகளிருடைய சம்பந்தம் ஆமா! (சம்பந்தம் கூடாது என்றபடி);

பூமியின் மத்தியில் விளங்கும் மேரு மலையை வில்லாக வளைத்து (அல்லது, பூமியில் தனுவை-(மேரு) எனும் வில்லை வளைத்து) ஒப்பற்ற முப்புரங்களைப் பொடிபட்டு விழும்படி எரித்து, மழு ஆயுதத்தைத் தரித்து, புலி, யானை இவைகளின் தோலை உடையாக

அணிந்து, தவ நிறைந்த தேவர்கள் முதலானோர் பிழைக்கத் ௦ தனது கண்டத்தில் அடக்கின விஷத்தை உடைய சடைப் பெருமானும் சிவனுக்கு மகிழ்ச்சி உண்டாகும்படி (பிரணவப்) பொருளைக் கூறியவனே!

---

x பரமாக-'அம்பரமாக' (ஆடையாக)-அம்பரம்-முதற் குறைந்து 'பரம்' என்றாயிற்று.

௦ விடம் மிடற்றில் அடக்குதல் :—

திருப்பாற் கடலைக் கடைந்த பொழுது, மந்தர மலை மத்தாகவும், வாசுகி என்னும் பாம்பு கயிறாகவும் அமைய, கடைந்த வேகத்தில், வாசுகி ஆலகால விஷத்தைக் கக்கிற்று; அந்த விஷாக்கினியைத் தாங்கமாட்டாது திருமால் ஆதிய தேவர்கள் சிவபிரானைச் சரணம் அடைய, அவர் அந்த விஷத்தைப் பற்றி உண்டு தேவர்களின் பயத்தை ஒழித்தனர்-அங்ஙனம் காத்ததற்கு என்றும் அடையாளமாக அந்த விஷத்தைக் கண்டத்திலேயே விளங்க வைத்தனர்;

"விடம் உட்கொள்ள சென்றது மிடற்றில், அன்ன திறத்தினை யாரு நோக்கி, யின்றெமதுயிர் நீர் காத்தற் கிங்கிது சான்றா யங்கண், நின்றிட அருடி யென்றே நிமலனைப் போற்ற லுற்றார்"—(கந்த புராணம்-ததீசி-உத்தர-358)

'நஞ்சு எம்மான் திருமிடற்றினுக் கழகு செய்து அமரர் சேயிழை யார் அரு மிடற்று நூல் காத்தது காண்' (காஞ்சிப் புராணம்-மணி கண்டேச-52)

சிலுத்தசுரர்க் கெலித்துமிகக்
கொளுத்திமறைத் துதிக்கஅதிற்
செழிக்கஅருட் கொடுத்தமணிக் கதிர்வேலா—

தினைப்புனமிற் குறத்திமகட்
டனத்தின்மயற் குளித்துமகிழ்த்
திருத்தணியிற் றரித்தபுகழ்ப் பெருமாளே. (38)

287 கதி பெற

தாந்தன தத்தன தத்தன தத்தன
தாந்தன தத்தன தத்தன தத்தன
தாந்தன தத்தன தத்தன தத்தன தனதான

கூந்தல விழ்த்துமு டித்துமி னுக்கிகள்
பாய்ந்தவி ழிக்குமை யிட்டுமி ரட்டிகள்
* கோம்புப டைத்தமொ ழிச்சொல்ப ரத்தையர் புயமீதே—

கோங்குப டைத்தத னத்தைய ழுத்திகள்
வாஞ்சையு றத்தழு விச்† சிலு கிட்டவர்
கூன்பிறை யொத்தந கக்குறி வைப்பவர் பலநாளும்;

ஈந்தபொ ருட்பெற இச்சையு ரைப்பவ
ராந்துணை யற்றழு கைக்குர லிட்டவ
‡ ரீங்கிசை x யுற்றவ லக்குண மட்டைகள் பொருள்தீரில்—

ஏங்கியி டக்கடை யிற்றளி வைப்பவர்
பாங்கக லக்கரு ணைக்கழல் பெற்றிட
ஈந்திலை யெப்படி நற்கதி புக்கிட லருள்வாயே;

* கோம்பு—சினக்குறிப்பு. † சிலுகு—துன்பம்.
‡ ஈங்கிசை—இம்சை. x உற்றவலக் குணம்—உற்ற அவலம் குணம்.

சண்டையிட்ட அசுரர்களைச் செயித்து, அவர்களை நிரம்ப எரியிட்டு அழித்து, வேதம் துதி செய்ய, அதனால் (தேவர்கள்) செழிப்புற அருள் பாலித்த மணி கட்டிய (அல்லது அழகிய), ஒளி வேலனே!

தினப்புனத்தில் குறத்தி மகள் வள்ளியின் கொங்கை மோகத்திற் குளித்து மகிழும் பெருமாளே! திருத்தணியில் நிலைத்து வீற்றிருக்கும் புகழ் வாய்ந்த பெருமாளே!

(தவத் தழிப்பவருக்கு உறவாமோ)

287

கூந்தலை அவிழ்த்தும் முடித்தும் மினுக்குபவர்கள், பாய்கின்ற கண்களுக்கு மை இட்டு மிரட்டுபவர்கள், கோபக் குறிப்பான மொழிகளைச் சொல்லும் பொது மாதர்கள் (தம்மிடம் வந்தவர்களின்) புயங்கள் மீது—

(தங்களுடைய) கோங்க முகை போன்ற கொங்கைகளை அழுத்துபவர்கள், விருப்பத்துடன் (முன்னர்த்) தழுவிப் (பின்னர்த் துன்பம் ஊட்டும்) சண்டை யிடுபவர்கள், வளைந்த பிறை போன்ற நகக் குறியை வைப்பவர்கள்—பல நாளும்

கொடுத்து வந்த பொருளைப் (பின்னும் பின்னும்) பெறுதற்கு வேண்டித் தங்கள் விருப்பத்தை எடுத்துக் கூறுபவர்கள், அங்ஙனம் தங்கள் விருப்பம் நிறைவேறும் வழி அற்ற போது அழுகைக் குரலைக் காட்டுபவர்கள், இம்சை (தீங்கு) (தொந்தரவு) செய்யும் குற்றமான (துன்பந்தருவதான) குணத்தைக் கொண்ட பயனற்றவர்கள், (தம்மிடம் வந்து சேர்ந்தவர்கள் கையில் தமக்குக் கொடுப்பதற்குப்) பொருள் இல்லாது போனால் (வந்தவர்கள்)

மனம் வாடுமாறு வீட்டின் வெளிப்புறத்தில் தள்ளி வைப்பவர்கள்-ஆகிய பொது மகளிருடைய நட்பு(தோழமை) ஒழிந்து நீங்கவும், உனது கருணைக் கழலை நான் பெற்றிடவும் (நீ) அருள் பாலிக்கவில்லையே! எப்படி நான் நல்ல கதியிற் புகு தல் (நல்ல கதி பெறுதல்)—அருள்புரிவாயாக,

* காந்தள்மலர்த்தொடை யிட்டெதிர் விட்டொரு
† வேந்துகு ரக்கர ணத்தொடு மட்டிடு
காண்டிப அச்சுத னுத்தம சற்குணன் மருகோனே—

‡ காங்கிசை மிக்கம றக்கொடி வெற்றியில்
x வாங்கிய முக்கனி சர்க்கரை மொக்கிய
கான்††கனி முற்கியல் கற்பக மைக்கரி யிளையோனே ;

o தேங்கினை வித்தின ருற்றிட வெற்றிலை
வேங்கைம ரத்தெழி லைக்கொடு நிற்பவ
தேன்மொழி யைப்புண ரப்புன முற்** றுறை
குவைவானந்—

தீண்டுக மைத்திர ளூற்றது துற்றிடு
வேங்கைத னிற்குவ ளைச்சுனை சுற்றலர்
சேர்ந்ததி ருத்தணி கைப்பதி வெற்புறை பெருமாளே.(39)

---

* போரிடும் சுக்கிரீவன்-வாலி இவர்களுள் இன்னார் வாலி என்று அடையாளம் தெரிந்து வாலியைக் கொல்வதற்காக ஸ்ரீராம பிரான் சுக்கிரீவனை மாலைஅணிந்து போருக்குப் போஎன்று கட்டளை யிட்டார். "உமை வேற்றுமை தெரிந்திலம் கோடிப் பூ மிலைந்து செல்கென விடுத்தனன் எதிர்த்தனன் மீட்டும்" (கம்ப. ராமா-வாலி வதை-52).

† வேந்து குரக்கு—குரங்கரசாகிய வாலி.

‡ காங்கிசை—விருப்பம்.

x வாங்கிய—ஏற்றுக்கொண்ட "வருக என் றென்னை நின் பால் வாங்கிட வேண்டும்" (திருவாசகம்-5-68).

o வள்ளியொடு லீலைப் பேச்சுக்கள் பேசி நின்ற முருகவேள் வேடர்கள் வருவது கண்டு வேங்கை மரமாய் உருவெடுத்து நின்றார்: "செய்யவள் குமரி முன்னம் திருநெடுங் குமரன் நின்று * * மையலின் மிகுதி காட்டி ..பகரும் எல்லை * * எயினர் சூழ ஒருதனித் தாதை வந்தான்—"ஆங்கது காலை தன்னில்... தானோர் வேங்கையின் உருவமாகி வேற்படை வீரன் நின்றான்" (கந்த புரா- வள்ளியம்மை-74, 75). †† கனி—க(ன்)னி

** உறைகுவை—உறைபவனே!

(சுக்கிரீவனை) காந்தள் மலர் மாலையை அணியச்செய்து (வாலியின்) எதிரேபோருக்கு அனுப்பி ஒப்பற்ற' அந்த வாலி என்னும்குரங்கரசை அவன் கவசத்துடன் அழியக் கொன்ற காண்டிபம் என்னும் வில்லை ஏந்திய அச்சுதன், உத்தம மான நற்குணம் வாய்ந்தவன் ஆகிய ஸ்ரீராம பிரானுடைய (திருமாலின்) மருகனே !

(உன் மீது) விருப்பம் வைத்த வேட்டுவப் பெண்ணை (மயக்கி) வெற்றி பெற்று ஏற்றருளிய (அடைந்த) இளை யோனே ! மா, பலா, வாழை என்னும் மூவகைப் பழங்களை யும், சர்க்கரையையும் மொக்குபவரும் (வாரி உண்பவரும்), வள்ளிமலைக் கானில் (காட்டில்), கனி க(ன்)னி யாகிய வள்ளியின் முற்கு (முன்னர்) வந்த (வேண்டுவார்க்கு வேண்டியதை அளிக்கும்) கற்பக விருஷம் போன்றவரும், கருநிறங் கொண்ட கரி (ஆனை முகவருமான)—விநாயக மூர்த்திக்கு இளையவனே !

இனிமையுள்ள தினையை விதைத்த வேடர்கள் வரு வதை அறிந்து, தனி வேங்கை மரத்தின், இலை கொண்ட வேங்கை மரத்தின், அழகு விளங்க நின்றவனே ! தேன் போல இனிக்கும் சொற்களை உடைய வள்ளியைச் சேர்வதற் காக (அவளிருந்த) அந்தத் தினைப்புனத்தைச் சேர்ந்து அங்கு இருந்தவனே ! ஆகாயத்தைத்

தொடும்படி உயர்ந்த மூங்கிலின் கூட்டத்துக்கு அருகே நெருங்கி நிற்பனவும், பொன் போல ஒளிர் கின்றனவுமான குவளை மலர்கள் சுனையிற் சுற்றிலும்(எங்கும்) மலர்தலைக் கொண்ட திருத்தணிகை ஊரில் உள்ள மலை மீது வீற்றிருக்கும் பெருமாளே !

(எப்படி நற்கதி புக்கிடல் அருள்வாயே)

288. பொது மகளிர் நட்பு அற

தானா தனத்தகன தானா தனத்ததன
தானா தனத்ததன தனதான

கூர்வேல் பழித்தவிழி யாலே மருட்டிமுலை
கோடா லழைத்துமல ரணைமீதே-
* கோபா விதழ்ப்பருக மார்போ டணைத்து† கணை
கோல்போல் சுழற்றியிடை யுடைநாணக்;
கார்போல் குழற்சரிய வேவா யதட்டியிரு
காதோலை யிற்றுவிழ விளையாடுங்-
காமா மயக்கியர்க ளூடே களித்துநம
கானா ருறைக்கலக மொழியாதோ;
‡ வீராணம் வெற்றிமுர சோடே தவிற்றிமிலை
வேதா கமத்தொலிகள் கடல்போல-
வீறாய் முழக்கவரு சூரா ரிறக்கவிடும்
வேலா திருத்தணியி லுறைவோனே;
x மாரோ னிறக்கநகை தாதா திருச்செவியில்
மாபோ தகத்தையருள் குருநாதா-
மாலோ னளித்தவளி யார்மால் களிப்பவெகு
மாலோ டணைத்துமகிழ் பெருமாளே. (40)

* கோபம்-இந்திரகோபம் : தம்பலப்பூச்சி. † கணை-கண்ணை.
‡ வீராணம் என்பது ஒருவித வாத்தியம்.
x மன்மதனை விழித்து எரித்தார்; திரிபுரத்தைச் சிரித்து எரித்தார் சிவபிரான் என்பது புராண வழக்கு; அங்ஙனம் இருக்கத் திரிபுரத்தை விழித்துஎரித்தார் என்றும் (திருப்புகழ்285),மன்மதனைச் சிரித்து எரித்தார் என்று இப்பாடலிலும், அருணகிரியார் கூறினது கவனிக்கற்பாலது: திரிபுரத்தை விழித்துச் சிரித்தார் என்றும், மன்மதனைச் சிரித்து விழித்தார் என்றும் கொள்வதே பொருந்தும். தேவாரத்திலும் 'வாலிய புரத்திலவர் வேவ விழி செய்த' (சம்பந்தர் II—34—3), 'புரங்கள் தீயெழ விழித்தனர்' (சம்பந்தர் I—79—4) என்றும், 'கொம்புநல் வேனிலவனைக் குழைய முறுவல் செய்தானும் * * எயில் மூன்றும் தீயெழக் கண் சிவந்தானும் (அப்பர்IV—4—4), அனங்கனுடல் பொடியாய் வீழ்ந்து மங்க; நகத் தான் வல்ல மருந்து (VI—84—2) என வருவன காண்க. 'சிரித்திட் டம்புரமே, மதனுருடல் எரித்துக் கண்ட கபாலியர்' (திருப்புகழ் 600), **

288

கூரிய வேலாயுதத்தைப் பழித்து [வென்ற] கண்ணாலே மயக்குவித்து, கொங்கை யென்னும் மலையால் வரவழைத்து மலர்ப் படுக்கை மேலே

இந்திர கோபம் (தம்பலப்பூச்சி) போலச் சிவந்த தம் வாயிதழ் (ஊறலை) உண்ணும்படி மார்போடு சேர்த்தணைத்துக், க(ண்)ணை அம்பு போலச் சுழற்றி, இடையில் (இடுப்பில்) உள்ள ஆடை நெகிழவும்—

மேகம் போன்ற கூந்தல் சரியவும், வாய் அதட்டும் சொற்களைக் கூறவும், இரண்டு காது ஓலைகளும் கழன்று விழவும் லீலை செய்கின்ற

காம மயக்கத்தை ஊட்டுகின்ற பொது மகளிருடன் (நான்) களிப்புற்று, (ஈற்றில்) நமனுடைய (யமனுடைய) காடு போல் அச்சந்தரும் ஊரில் (நரகிற்) சேர்ந்து இருக்கும்படியான குழப்பம் (என்னை விட்டு) அகலாதா !

வீராணம் என்கின்ற பெரிய பறை, வெற்றி முரசு (ஜய பேரிகை), தவில் (மேள வகை), திமிலை (ஒருவகைப்பறை), 'வேத, ஆகம ஒலிகள் இவை யெலாம் கடல் போல

மிகச் சிறப்புடன் முழக்கம் செய்ய, எதிர்த்து வந்த சூரர்கள் இறக்குமாறு செலுத்தின வேலாயுதனே, திருத்தணிகையில்வீற்றிருப்பவனே !

மனமதன் இறக்கும்படிச் சிரித்த தந்தையின் திருச் செவியில் சிறந்த ஞானோபதேசத்தை அருளிய குரு நாதனே !

திருமால் பெற்ற வள்ளியம்மையார் ஆசையுடன் மகிழ்ச்சி கொள்ள மிகக ப்ரீதியுடன் (அந்த அம்மையாரை) அணைத்து மகிழ்ந்த பெருமாளே !

(கலகம் ஒழியாதோ)

** 'அங்கசன் புரம் எரிதர நகைத்து' (திருப்புகழ் 603) 'திரிபுர மங்க மதனுடல் மங்க திகழ் நகை கொண்ட' (திருப்புகழ் 543)—என வருவனவும் ஈண்டுக் காண்க

289 நன்றி மறவாமை

தந்த தானன தனதன தனதன
தந்த தானன தனதன தனதன
தந்த தானன தனதன தனதன தனதான

கொந்து வார்*குர வடியினு† மடியவர்
சிந்தை வாரிஜ நடுவினு ‡நெறிபல
கொண்ட வேதநன் முடியினு மருவிய குருநாதா !
xகொங்கி லேர்தரு பழநியி லறுமுக
செந்தில் காவல தணிகையி லிணையிலி !
O கொந்து காவென மொழிதர வருசம யவிரோத ;
தந்த்ர வாதிகள் பெறவரி யதுபிறர்
சந்தி யாதது தனதென வருமொரு
சம்ப்ர தாயமு மிதுவென வுரைசெய்து விரைநீபச் –

---

* முருகன் விளங்கும் இடத்தைக் கூறுகின்றார்:— குர வடி— திருவிடைக்கழியிற் குராமரத்தி னடி. [திருப்புகழ் 201—பக்கம் 16 பார்க்க].

† அடியார் உள்ளம்:—“அன்பினராய்...புகலுடையோர் தம் உள்ளப் புண்டரிகத் துள்ளிருக்கும் புராணர்”—சம்பந்தர் I-132-6.

‡ வேத முடிவு:—நெறி பல கொண்ட வேதம்-“சாகை ஆயிரம் உடையார்” சம்பந்தர் II—94—1 ; சாகை-வேதத்தின் உட்பிரிவு. ‘ஆதியாகிய குடிலையும் . ... வேதம் யாவையும்.. குமரவேள் பொருவிலா உருவம்—கந்த புரா—அவை புகு—132. சுருதியின் முடிவு தெளிதரு பரம’—போரூர்ச்சந்நிதி முறை—பெருங்கழி 1. பாடல் 21 அடி 5-பார்க்க

x ‘ஆறுமுகம் ஆறுமுகம்” என ஆறு முறை கூறும் 161-ஆம் பாடல் பழநிக்கு உரியதாயிருத்தலால் பழநியில் ‘ஆறுமுக’ தரிசனம் இவருக்குக் கிடைக்கப் பெற்றுப் ‘பழநியில் அறுமுக’ என்றும், திருச் செந்தூரில் தேவசேனாபதியாய் விளங்கினராதலின் ‘செந்தில் காவல’ என்றும், தணிகையில் அழகராய் விளங்குகின்றாராதலின் ‘ தணிகை யில் இணையிலி’ என்றும், முருகனை அழைக்கின்றார் போலும். ‘புர மெய்த இணையிலி’—சம்பந்தர் I—125—6.

செந்தில், பழநி, தணிகை—இம் மூன்றுமே முருகன் தலங்களுள் பிரபலமாய் அருணகிரியார் காலத்திலும் விளங்கின போலும்—இம் மூன்று தலங்கள் கந்தரலங்காரத்திலும், அந்தாதியிலும் பாராட்டப் பட்டுள. [திருப்புகழ்ப் பாடல்கள் 439. 540, 844, 845 பார்க்க] **

289

பூங் கொத்துக்களைக் கொண்ட நெடிய குராமரத்தின் அடியிலும், அடியார்களுடைய இதய தாமரையின் நடுவிலும், துறைகள் பல கொண்ட வேதத்தின் சிறந்த உச்சியிலும் வீற்றிருக்கும் குருநாதனே!

கொங்கு நாட்டில் உள்ள அழகு தரும் பழநியில் ஆறுமுகனே! திருச்சேந்தூரில் தேவசேனாபதியே! தணிகையில் இணையிலாதவனே! ஒன்றோடொன்று கொத்திக் 'கா' எனக் கூவும் (காக்கைகள் போல) ஒருவரோடொருவர் எதிர்த்துப் பேசும்படி வருகின்ற சமய மாறுபாடு கொண்ட

தந்திர மிக்க வாக்கு வாதத்தினர் பெறுதற்கு அரிதானதும், பிறர் எவராலும் சந்திக்க முடியாததும், தனக்கு வேறு ஒப்பானதில்லை எனக் கூறும் தகைமையதாய் வருகின்ற ஒரு குரு பரம்பரையாக வந்த உபதேசம் இது என்று மொழிந்தருளி—நறுமணமுள்ள கடம்ப மலர் விளங்குவதும்

**மனம், வாக்கு, காயம் மூன்றாலும் முருகனைப் பணிவதற்கு, மனத்தால் திருச்செந்தூரையும் ["செந்தூர் கருது" (கந்தரந்தாதி—33), 'செந்திலை உணர்ந்துணர்ந் துணர்வுற (திருப்புகழ் 47), வாக்கால் பழநியையும் [" படிக்கின்றிலை பழநித் திருநாமம் (கந்தரலங்காரம் 75),] காயத்தால் தணிகையையும் ['தணிகைக் குமர! நின் தண்டையந்தாள் சூடாத சென்னியும்,நாடாத கண்ணும், தொழாத கையும், பாடாத நாவும் எனக்கே தெரிந்து படைத்தனனே'—கந்தரலங்காரம்—76] வணங்குதல் நன்றென உபதேசித்துள்ளார்.

o 'கொண்டு தானென மொழிதரு அறுசமயவிரோத' என்றும் பாடம். அருணகிரியார் காலத்தில் சமய வாதங்கள் பலமாய நிகழ்ந்தன போலும்; சமயவாதிகள் செய்யும் கூச்சலை—

"கொந்துகா என மொழிதர வரு சமய விரோத தந்த்ரவாதிகள்" என்று இப்பாடலிலும்,"சாகரம் என முழங்கு வாதிகள்" (திருப்புகழ் 674) என்றும், "சங்கைக் கத்தோடு (சந்தேகக் கூச்சலோடு) சிவிகிடு ...சட்கோல சமயிகள் (945) என்றும், 'கல கல கலெனக் கண்டபேரொடு சிலுகிடு சமயப் பங்க வாதிகள் கதறிய வெகுசொல்' (960) என்றும், பல இடங்களிற் கூறி, அத்தகைய சமய வாதிகளாற் பெற அரியது அந்தப் பேரின்பப் பொருள் என்று இந்தப் பாடலிலும், "சமய பஞ்ச பாதகர் அறியாத . சரண புண்டரீகம்" என்று 674-ம் பாடலிலும் தெளிவுற அருணகிரியார் விளக்குகின்றனர்.

சஞ்ச ரீகரி கரமுரல் தமனிய
இண்கி ணீமுக வித *பத யுகமலர்
தந்த போருள் கனவிலு நனவிலு மறவேனே ;

† சிந்து வாரமு மிதழியு மிளநவ
சந்த்ர ரேகையு மரவமு மணிதரு
செஞ்ச டாதரர் திருமக வெனவரு முருகோனே —

செண்ப காடவி யினுமித ணினுமுயர்
சந்த ஞடவி யினுமுறை குறமகள்
செம்பொ னூபுர கமலமும் வளையணி புதுவேயும் ;

இந்து வாண்முக வனசமு ம்ருகமத
குங்கு மாசல யுகளமு மதுரித
‡இந்த ளாம்ருத வசனமு முறுவலு மபிராம —

x இந்த்ர கோபமு மரகத வடிவமு
o மிந்த்ர சாபமு மிருகுழை யொடுபொரு
மிந்த்ரநீலமு **மடலிடை யெழுதிய பெருமாளே. (41)

---

* இது அருணகிரியார் திருவடி தீக்ஷை பெற்ற வரலாற்று விவரம் கூறுவது; திருவண்ணுமலைப் பதிகத்தில், 'அருணை நகர் மிசை கருணையொ டருளிய பரம ஒரு வசனமும் இருசரணமும் மறவேனே' (513) என வருவதைக் காண்க

† சிந்து வாரம்—நொச்சி. இது சிவபிரான் சூடுவது—"நொச்சியே வன்னி கொன்றை மதி கூவிளம் உச்சியே புனைதல் வேடம் விடை யூர்தியான்" சம்பந்தர் II—12—2 ; வஞ்சி பித்திகம் சிந்து வாரம்" சிந்துவாரம்—கருநொச்சிப்பூ—குறிஞ்சிப் பாட்டு 189 உரை.

‡ வள்ளியின் சொல்-பண் போன்றது, 'பண்கள் தங்கு அடர்ந்த இன்சொல்' 'ரஞ்சிதாம்ருத வசனம்'—திருப்புகழ் 96, 79.

x இந்த்ர கோபம்—வாய் இதழுக்கு உவமை. ' இந்த்ரகோபம் ஒத்த தொண்டை துவண்டு அமுதந்தர ' திருப்புகழ் 1148.

o இந்திர சாபம்—நுதல் (நெற்றி), புருவத்துக்கு உவமை ' இந்த்ராதி சிலை தோற்ற நுதல் ' (திருப்புகழ் 390)

** மடல் எழுதுதல்—மடல் ஏறுதல்—[திருப்புகழ் 235—பக்கம் 87 பார்க்க.] மடல் எழுதுவதில்—தலைவியின் திருவடி, தோள், முகம், கொங்கை, பல், வாயிதழ், பச்சைநிறம், புருவம், கண் இவை

(தொடர்ச்சி 221 பார்க்க)

சஞ்சரி (சஞ்சரீகம்) (வண்டுகள்) கரிகரம் (சுரதலிலேயால்) இசைபாடுகின்ற பொன்னுலாய கிண்கிணி முதலிய பலவித அணிகள் உள்ள (அல்லது கிண் கிணி முதலிய அணிந்ததும், இன்பத்தைத் தருவதுமான) திருவடி யிணை மலரை (நீ அடியேனுக்குச்) சூட்டிய பேரருளைக் கனவிலும், மறவேன், நனவிலும் (விழித்திருக்கும் போதும்) மறவேன்—

நொச்சி, கொன்றை, இளமையும் புதுமையும் வாய்ந்த (மூன்றும் பிறை) ஒளி நிலவு, பாம்பு இவைகளை அணிந்துள்ள சிவந்த சடையைத் தாங்கிய பெருமானுடைய அழகிய குழந்தை யெனத் தோன்றிய முருகனே!

செண்பகக் காட்டிலும், (தினைப்புனத்துப்) பரண் மீதும் உயர்ந்த சந்தனக் காட்டிலும் உறைந்த குறமகள் (வள்ளியின்) செம்பொன்னுலாய சிலம்பணிந்த மலரடிகளையும், வளையல்கள் அணிந்த புது மூங்கில் அனைய தோள்களையும்

சந்திரன் ஒத்த (குளிர்ந்த) ஒளி வீசும் முகமெனும் தாமரையையும், கஸ்தூரி, குங்குமம் இவை யணிந்த மலையன்ன இரண்டு கொஙகைகளையும், இனிமை இன்பம் தருவதான பண் இந்தளம் (நாத நாமக்கிரியை) போன்ற அமிருத மொழிகளையும், பற்களையும், அழகு வாய்ந்த

தம்பலப் பூச்சுப் போன்ற (சிவந்த) வாயிதழ்களையும், பச்சை நிறத்தையும், இந்த்ர சாபம் (இந்திரவில்-வானவில்) போன்ற புருவத்தையும், இரண்டு காதணியாம் குழைகளைத் தாக்குகின்ற இந்த்ர நீலம் (நீலோற்பல மலர்) போன்ற கண்களையும் மடலின் கண் எழுதி (மகிழ்ந்த) பெருமாளே!

(பேரருள் கனவிலும் நனவிலும் மறவேனே!)

தமை எழுதுவது கூடும்; ஆனல் தலைவியின் வசனம் (மொழியின்பத்தை) எழுதிக் காட்டுதல் அரியதொரு செய்கையாம்; ஆதலால் நீ தலைவியின் உரையை (வசனத்தை) எவ்வாறு எழுதுவாய் எனத் தலைவனை பாங்கி வினவுகின்ருள்

(தொடர்ச்சி பக்கம் 223 பார்க்க)

290 தணிகை என்று ஓத

தனன தனனத் தனன தனனத்
தனன தனனத் தனதான

*சொரியு முகிலைப் பதும நிதியைச்
சுரபி தருவைச் சமமாகச் —

சொலியு மனமெட் டனையு நெகிழ்விற்
† சுமட ரருகுற் றியல்வாணர் ;

தெரியு மருமைப் பழைய மொழியைத்
‡ திருடி நெருடிக் கவிபாடித் —

திரியு மருள்விட் x டுனது o குவளைச்
சிகரி பகரப் பெறுவேனோ ;

கரிய புருவச் சிலையும் வளையக்
கடையில் விடமெத் தியநீலக் —

---

* கொடையிற் சிறந்தன:—மேகம், பதும நிதி, காமதேனு, கற்பக விருக்ஷம்-"தரு கொடையால்—மணி (சிந்தாமணி), மேகராசி, சுரபி அவற்றொடு சங்க கஞ்ச பஞ்ச சாலத்தை வென்றன" (புயவகுப்பு)

† சுமடர்—கீழ்மக்கள்.

‡ "முதுமொழிகளை நாடித் திருடி ஒருபடி நெருடி அறிவிலர் செவியில் நுழைவன கவிபாடித் திரியுமவர் சில புலவர்"—
திருப்புகழ் 395.

x 'உனது புகழைத் தினமு முணரப் பெறுவேனோ' எனவும் பாடம்.

o குவளைச் சிகரி—திருத்தணி. தணிகை என்று ஓதுவதால் வரும் பயன்:—

'தணிகையென் றொருகால் ஓதிற் சாலோக பதவி எய்தும்
தணிகையென் றிருகால் ஓதிற் சாமீப பதவி சாரும்
தணிகையென் றுரைக்கின் முக்கால் சாரூபம் நண்ணும்செவ்வேள்
தணிகையென் றுரைக்கின் நாற்கால் சாயுச்யம் அடைவர் தாமே"
(தணிகைக் கலம்பகம்-39)

290

(மழை) சொரிகின்ற மேகத்தையும், பதும நிதியையும், காம தேனுவையும், கற்பக விருக்ஷத்தையும் (நீ) நிகர்ப்பாய் என்று

சொல்லியும் கூட (புகழ்ந்தாலுங் கூட) மனம் எள் தனையும் (எள்ளளவும்) இளகி இரங்குதல் இல்லாத கீழ் மக்களின் அருகில் (சமீபத்திற்) போய், இயற்றமிழ்ப் புலவர்கள்

தெரிந்து (பாடிய) அருமையான பழம் (பாடல்) மொழிகளைத் திருடியும், திரித்து நுழைத்தும், பாடல்களைப் பாடித்

திரிகின்ற மயக்க அறிவைவிட்டு உன்னுடைய (குவளை மலர் மலர்கின்ற மலையாம்) திருத்தணிகை மலையைக் கூறும் படியான (பாக்கியத்தை) (நான்) பெறுவேனோ!

கரிய புருவ மென்னும் வில் வளைய (புருவம் காம வேதனையால் வளைந்து சுருங்க), (காமனுடைய ஈற்றுப் பாணம் (ஐந்தாவது பாணமாகிய)விஷம் நிறைந்த நீலோற் பலம் என்னும்

(பக்கம் 221 கீழ்க் குறிப்பு-தொடர்ச்சி)

" மந்தா கினியணி வேணிப் பிரான் வெங்கை மன்னவ நீ
கொந்தார் குழல்மணி மேகலை நூல் நுட்பங் கொள்வ தெங்ஙன்
சிந்தா மணியுந் திருக் கோவையும் மெழுதிக் கொளினும்
நந்தா உரையை எழுத லெவ்வாறு நவின்றருளே " [வெங்கைக்

கோவை 107] "மென் மொழி அன்ன நடைக்குப் படிச்சந்தமாக்கும் படமுளதோ நும்பரிசகத்தே" திருக்கோவை-78. அங்ஙனம் எழுதற்கு அரிதான வள்ளியின் " இந்தளாம்ருத வசனத்தையும்" எழுதினர் முருகவேள் என்கின்றார் அருணகிரியார். இது முருகன் திறத்தைக் காட்டுகின்றது. அவர் நினைத்த காரியங்கள் எவற்றையும் நிறை வேற்ற வல்லவர். " முருகொத் தீயே முன்னியது முடித்தலின் " (புறநானூறு 56).

கடிய *கணைபட் டுருவ வெருவிக்
கலைகள் பலபட் டனகானிற் ;
குரிய குமரிக் கபய மெனநெக்
†குபய சரணத் தினில்வீழா-
உழையின் மகளைத் தழுவ மயலுற்
றுருகு முருகப் பெருமாளே. (42)

291 கதி பெற

தாத்தன தத்தன தானன தானன
தாத்தன தத்தன தானன தானன
தாத்தன தத்தன தானன தானன தனதான

தாக்கம ருக்கொரு சாரையை வேறொரு
சாக்ஷிய றப்பசி யாறியை நீறிடு
சாஸ்த்ர வழிக்கதி தூரனை வேர்விழு தவழுழ்குந்-
தாற்பர்ய மற்றுழல் பாவியை நாவலர்
போற்பரி வுற்றுனை யேகரு தாதிகல்
சாற்றுத மிழ்க்குரை ஞானியை எள்வரை தடுமாறிப்;
போக்கிட மற்றவ்ரு தாவனை ஞானிகள்
போற்றுத லற்றது ரோகியை மாமருள
பூத்தம லத்ரய பூரியை நேரிய புலையேனைப்-
போக்கிவி டக்கட வேஅடி யாரொடு
போய்ப்பெறு கைக்கிலை யோகதி யானது
போர்ச்சுடர் வஜ்ரவை வேல்மயி லாவருள் புரிவாயே ;

* நீலக்கணை—ஐந்தாவதாகிய கடைப் பாணம் [திருப்புகழ் பாட்டு 19 பக்கம் 60 ; பாட்டு 179-பக்கம் 418 கீழ்க் குறிப்புக்களைப் பார்க்க.]

† "வள்ளிபதம் பணியும் தணியா அதிமோக தயாபரனே" கந்தரநுபூதி-6 "வேடிச்சிக்காக மாமயலாகிப் பொற் பாதமே பணி கந்த வேளே."—திருப்புகழ் 343.

கொடுமை வாய்ந்த பாணம் (உன் மேல்) பட்டு உருவ (நீ) அதனால் காமவேதனை மிகுதியாய் அடைந்து அச்சத்துடன் (சென்று), மான்கள் பல உள்ள (அல்லது வேட்டையில் பல அழிந்த) வள்ளிமலைக் காட்டுக்கு—

உரிய குமரியாகிய (வள்ளிக்கு) அபயம் என்று உரைத்து, மனம் நெகிழ்ந்து அவளது இரண்டு பாதங்களிலும் விழுந்து (அந்த)

மான் மகளைத் தழுவ மோகங் கொண்டு உருகி நின்ற முருகப் பெருமாளே!

(உனது குவளைச் சிகரி பகரப் பெறுவேனோ)

291

தாக்குகின்ற போர் வந்தால் ஒப்பற்ற சாரைப் பாம்பு போலச் (சீறிப் பாய்பவன்), பிறிதொரு சாக்ஷி கூட இல்லாமல் மிகவும் எனது பசியையே போக்கிக் கொள்பவன் (தனித்து உண்பவன்), திரு நீறு இடுகின்ற நூலின் உபதேச மொழிக்கு வெகு தூரத்தில் உள்ளவன், வேர் பாய்வது போல அழுத்தமான ஆழ்ந்த தவநெறியில் முழுகுவதற்குச் (சிறிதேனும்)

நோக்கம் (கருத்து) (என்பதே) இல்லாமல் திரிகின்ற பாவி, நா வல்ல புலவர்கள் போல அன்பு கொண்டு உன்னைக் கருதாமல், பகை (மூட்டவல்ல) தமிழைக் குலைக்கின்ற நாய், (அல்லது மனிதர்களின வலிமையைப் புகழ்ந்து பாடும் தமிழ்ப் பாக்கள் பாடிக் குலைக்கின்ற நாய், நாள் தோறும் (நாள் முழு அளவும்) தடுமாற்றம் கொண்டவனாய் (கலக்கம் உற்றவனாய்)

போய்ச் சேர நல்ல இடம் ஒன்றும் இல்லாத வீணன், ஞானிகளைப் போற்றும் குணமில்லாத துரோகி (பாதகன்), பெரிய மயக்க அறிவு நிரம்பிய (ஆணவம், காமம், மாயை எனப்படும்) மும்மலங்களும் நிறைந்தவன், சரியான (முதல் தரமான) கீழ்மகன் (ஆகிய என்னைக்)

கை விடுதல் நீதியோ! அடியார்களோடு போய்ப் பெறும்படியாய் (இந்த எளியனுக்கு) இல்லையா நற்கதி! போரில் வல்லதும், ஒளி வீசுகின்றதும், வயிரம் போல் திண்மை கொண்டதும், கூர்மை கொண்டதுமான வேலாயுதத்தை உடைய மயில் வாகனனே! அருள்புரிவாயாக.

*மூக்கறை மட்டைம காபலி† காரணி
சூர்ப்பந கைப்படு மூளியு தாசனி
மூர்க்க குலத்திவி பீஷணர் சோதரி முழுமோடி –

மூத்தவ ரக்கனி ராவண னோடியல்
பேற்றிவி டக்கம லாலய சீதையை
மோட்டன் வளைத்தொரு தேர்மிசை யேகொடு முகிலேபோய் ;

மாக்கன சித்திர கோபுர நீளபடை
வீட்டிலி ருத்திய நாளவன் வேரற
மார்க்கமு டித்தவி லாளிகள் நாயகன் மருகோனே–

வாச்சிய மத்தள பேரிகை போல்மறை
வாழ்த்தம லர்க்கழு நீர்தரு நீள்சுனை
வாய்த்ததி ருத்தணி மாமலை மேவிய பெருமாளே. (43)

---

* இந்தப் பாடலின் 5-6-7 அடிகள் ராமாயண ; விஷயத்தைச் சுருக்கிக் கூறுகின்றன. இராவணன் தங்கை சூர்ப்பணகை ராமரைக் கண்டு காதல் கொண்டு தன்னை மணஞ் செய்யுமாறு வேண்ட, அவர் உடன் படாமையால் அவள் கோபித்துச் சீதையை எடுத்துச் செல்ல முயன்றாள். அது கண்ட இலக்குமணர் சூர்ப்பணகையின் மூக்கு, முலைக்கண்கள், காதுகளை அறுத்துத் துரத்தினார். அவள் அழுது கொண்டு போய் ராவணனிடத்தில் சீதையின் அழகை யெல்லாம் அவனுக்குக் காதல் விளையுமாறு பலவாறு வர்ணித்து, அவனுக்காகத் தான் சீதையை எடுத்துவர முயன்றதாகவும் அப்போது ராமன் தம்பி தன்னை அவ்வாறு பங்கப்படுத்தினதாகவும் கூறி 'நீ போய் அவளைக் கவர்ந்து வா' எனத் தூண்டி விட்டனள்.

"பூமாண் குழலாள்தனை வவ்வுதி போதி" என்றாள் (கம்ப-ராமா. மாரீசன் வதை 153) அங்ஙனமே, ராவணன் சீதையைக் கவர்ந்து வந்து தனது இலங்கையில் அசோக வனத்தில் ராக்ஷத மாதர்களின் காவலிற் சிறை வைத்தான். பின்னர் ஸ்ரீ ராமர் ராவணனுடன் போர் செய்து அவனை மடிவித்துச் சீதையைச் சிறையினின்றும் மீட்டார்.

† காரணி-சங்காரகாரி-ஹாரணி என்னும் வடமொழி காரணி என நின்றது என்பர் ஆசிரியர்-மு. திருவிளங்கம் அவர்கள்.

மூக்கு அறுபட்டவள், பயனற்றவள், மகா பலத்தை உடையவள், (போருக்கே மூல) காரணமா யிருந்தவள், சூர்ப்ப நகை என்னும் பேருடையாள், படுமூளி (மிகவும் காது, மூக்கு முதலிய உறுப்புக்கள் குறைந்தவள்) கொடியவள், நெருப்புப் போன்றவள், மூர்க்க குலமான அரக்கர் குலத்தைச் சார்ந்தவள், விபீஷணரின் சகோதரி, முழு வஞ்சகி (அல்லது வனக் காளி போன்றவள்)

(தனக்கு) மூத்தவனை அரக்கன் இராவணனோடு சீதையின் வரலாறு, அழகு முதலியவற்றை எடுத்துக் கூறி அவனுக்குக் காமத்தை மூட்டிவிட, தாமரைக் கோயிலில் வீற்றிருக்கும் இலக்குமி தேவியாம் சீதையை (அந்த) மோட்டன் (மூர்க்கன்) சூழ்ச்சியாற் கவர்ந்து ஒரு தேரின் மேல் ஏற்றிக் கொண்டு ஆகாய வழியாகச் சென்று

சிறந்த பெருமையும் அழகும் வாய்ந்த கோபுரங்கள் விளங்கும் தனது ராஜதானியாகிய இலங்கை நகரில் (சிறை) இருத்திக் காவல் வைத்த பொழுது, அவன் (குலம்) வேர் அறும்படியான வழியை எடுத்து முடித்த வில்லாளிகளின் (விற் போர் வல்ல வீரர்களின்) தலைவனாகிய ஸ்ரீ ராம பிரானது (திருமாலின்) மருகனே!

வாத்தியங்களாம் மத்தளம், பேரிகை இவைகளின் ஒலி போல மறை (வேத மொழி) கூறி வாழ்த்தத், திருத்தணி மாமலை மேவிய பெருமாளே! மலருள் கழுநீர் மலரை (செங்கழுநீர் மலரைத்) தருகின்ற நீண்ட சுனை உள்ள திருத்தணி மாமலையில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

[அருள் புரிவாயே]

292 அருள் பெற

தத்தா தத்தா தத்தா தத்தா
தத்தா தனனத் தன தான

திப்பா ரப்பா டற்றீ மொய்க்கால்
சொற்பா வெளிமுக் குணமோகம் —

துற்று யப்பி றற்றே விட்டே
சுற்று மதனப் பிணிதோயும் ;

இப்பா வக்கா யத்தா சைப்பா
*டெற்றே யுலகிற் பிறவாதே —

†எத்தார் வித்தா ரத்தே கிட்டா
எட்டா அருளைத் தரவேணும் ;

தப்பா மற்பா டிச்சே விப்பார்
தத்தாம் வினையைக் களைவோனே !

தற்கா ழிச்சூர் செய்ருய் மெற்போ
தத்தாய் தணிகைத் தனிவேலா ;

அப்பா கைப்பா லைப்போல் சொற்கா
வற்பா வைதனத் தணைவோனே !

அத்தா நித்தா முத்தா ‡ சித்தா
அப்பா குமரப் பெருமாளே. (44)

---

* எற்றே—எற்றே. † எத்தார்—எத்தார்.

‡ சித்தன்—'சித்தன்' என்பது பிள்ளையாருக்குத் திருநாமம்' திருமுருகாற்-உரை-176. [பிள்ளையார் என்றது முருகனே]. சித்தன் முருகக் கடவுளின் ஆயிர நாமத்துள் ஒன்று.

292

(உணவு தரும்) பார் (மண்), அப்பு (நீர்), ஆடல் தீ, (அசைகின்ற நெருப்பு), மொய் (நெருங்கி வீசும்) கால் (காற்று), சொல்லப் படுகின்ற (புகழப் படுகின்றதும்), பா (பரப்பு உள்ளதுமான) வெளி (ஆகாயம்),—ஆகப் பஞ்ச பூதங்கள், (சத்துவம், இராசதம், தாமதம் எனப்படும்) முக் குணங்கள், ஆசைகள் (மண், பெண், பொன் என்னும் மூவாசைகள்)—இவைகள்

நெருக்கமாக வைக்கப் பட்டுள்ளதும், கிழிந்த தோலிட்டு சுற்றி மேயப்பட்டதும், காம நோய் தோய்ந்துள்ளதுமான ;

இந்த பாவத்துக்கு ஈடான உடலின் மேல் ஆசைப் படுதலை மேற்கொண்டு உலகில் (மேலும் மேலும்) நான் பிறவாமல்—

உன்னை ஏத்தாதாருடைய(பக்தி செய்யாதவர்களுடைய) கல்வி சாமர்த்தியத்துக்குக் கிட்டாததும், எட்டாததுமான (உனது) திருவருளை (எனக்குத்) தரவேணும்;

தவறுது (உன்னைப்) பாடித் தொழுபவர் யார் யாரோ அவருடைய வினையைப் போக்குபவனே !

தற்கு (செருக்கும்), ஆழி (ஆக்ஞாசக்கரமும்) கொண்ட சூரனை அழித்தவனே ! மெய்ஞ்ஞான மூர்த்தியே ! தணிகை யில் (வீற்றிருக்கும்) ஒப்பற்ற வேலனே !

அந்த சர்க்கரை வெல்லத்தையும், பாலையும் ஒத்த சொற்களை உடைய (தினை) காவல் பூண்ட பெண் (வள்ளி யின்) கொங்கையை அணைந்தவனே !

அத்தனே (உயர்ந்தோனே) ! நித்தனே (என்றும் அழி யாதவனே) ! முத்தனே (இயல்பாகவே பாசங்களில் நீங்கியவனே) ! சித்தனே (சித்து மூர்த்தியே) ! அப்பா ! குமரப் பெருமாளே !

[அருளைத் தரவேணும்]

293 ஓதிப் பிழைக்க

தனதான தனத்தன தான தனதான தனத்தன தான
தனதான தனத்தன தான தனதான

நிலையாத சமுத்திர மான சமுசார துறைக்கணின் மூழ்கி
நிசமான தெனப்பல பேசி யதனூடே—

நெடுநாளு முழைப்புள தாகி பெரியோர்க ளிடைக்கரவாகி
நினைவாலுனி னடித்தொழில் பேணி துதியாமல்;

தலையான வுடற்பிணி யூறி பவநோயி னலைப்பல வேகி
சலமான பயித்திய மாகி தடுமாறித்—

தவியாமல் பிறப்பையு நாடி யதுவேரை யறுத்துனை யோதி
தலமீதில் பிழைத்திட வேநி னருள்தாராய்;

கலியாண சுபுத்திர னாக குறமாது தனக்குவி நோத
கவினாரு * புயத்திலு லாவி விளையாடிக்—

கனிகூரு முனைத்துணை தேடு மடியேனை சுகப்பட வேவை
கடனாகு மிதுக்கன மாகு முருகோனே;

பலகாலு முனைத்தொழு வோர்கள் மறவாமல் திருப்புகழ் கூறி
படிமீது துதித்துடன் வாழ அருள்வேளே—

பதியான திருத்தணி மேவு சிவலோக மெனப்பரி வேறு
பவரோக வயித்திய நாத பெருமாளே. [45]

---

* புயத்தில் உலாவுதல்—புயத்தை அணைத்துத் திளைத்தல்—"திருமகள் உலாவும் இருபுய முராரி" [திருப்புகழ் 418] "புன மேவிய தனிமானின் தோளுடன் ஆடிய... தலைவா" [திருப்புகழ் 677]

293

நிலை காண முடியாத சமுத்திரம் இது என்று சொல்லத்தக்க சமுசாரம் என்கின்ற நீர்த்துறையில் முழுகி, உண்மை பேசுகின்றேன் எனக் கூறிப் பலவும் பேசி— அத்தகைய வாழ்வில்—

பல நாள் உழைப்பு உள்ளதாகி (உழைத்து), பெரியோர்கள் உள்ள இடத்திற் (கலவாது) மறைந்து (ஒளித்து), (உண்மை) நினைப்புடனே உனது திருவடிக்கு உண்டான (திருப்) பணிகளை விரும்பிப் போற்றி செய்யாது (அன்புடனே பாராட்டாமலும், செய்யாமலும்)

மிகப் பலமான உடல் நோய்களில் ஊறி, பிறவி நோய் என்கின்ற அலைச்சல் பலவற்றையும் அநுபவித்துக், கோபம் கொண்ட பயித்தியக்காரனாகித் தடுமாற்றங் கொண்டு

. தவியாமலும், (நமக்குப்) பிறப்பு ஏன் வந்தது என அதன் மூலகாரணத்தை ஆய்ந்து, அந்தப் பிறப்பின் வேரை (வேராகிய ஆசையை) அறுத்து, உன்னைப் புகழ்ந்து ஓதி, இப்பூமியில் நான் பிழைத்து வாழுமாறு உனது திருவருளைத் தந்தருளுக.

கலியாண மாப்பிள்ளையாக, குறமாது வள்ளிக்கு அற்புதமாய் வாய்த்து அவளுடைய அழகு நிறைந்த புயங்களை அணைத்துத் திளைத்து விளையாடி—

மகிழ்ச்சி கொள்ளும் உன்னை (எனக்கு உற்ற) துணையாகத் தேடுகின்ற அடியேனைச்சுகப்படுமாறு வைத்தருளுக! இது உனக்குக் கடமையாகும், இது பெருமையும் ஆகும் முருகனே!

பல முறையும் உன்னைத் தொழுபவர்கள் மறவாது (உனது) திருப்புகழையே கூறி (இந்தப்) பூமியில் (உன்னைத்) துதி செய்திருந்து வாழ்வதற்கு அருளும் (செவ்) வேளே! (அல்லது, வாழ்வதற்கு அருள்புரிவாயாக (செவ்) வேளே!

ஸ்தலமாகிய (உனது) திருத்தணி, (யாவரும்) விரும்பும் சிவலோகமே ஆகும் என்று (அல்லது நீ வாழும் சிவலோகமே என்று), அத்தலத்தின் மீது ஆசை கொள்ளும் பெருமாளே! பிறப்பு நோய் (அணுகாவகைக்கு) வயித்தியம் (செய்யவல்ல) தலைவனே! பெருமாளே!

[தல மீதில் பிழைத்திடவே நின் அருள் தாராய்]

294 அறிவு பெற

தனத்த தத்தனத் தனதான

நினைத்த தெத்தனையிற் றவறாமல் -
நிலைத்த புத்திதனைப் பிரியாமற் ;
கனத்த* தத்துவமுற் றழியாமற்-
கதித்த நித்தியசித் தருள்வாயே ;
மனித்தர் பத்தர்தமக் கெளியோனே-
மதித்த முத்தமிழிற் பெரியோனே ;
செனித்த புத்திரரிற் சிறியோனே-
திருத்தணிப்பதியிற் பெருமாளே. (46)

295 பெரியோரை மதிக்க

தன்ன தானனம் தன்ன தானனம்
தன்ன தானனம் தனதான

பகலி ராவினுங் கருவி யாலனம்
பருகி† யாவிகொண் டுடல்பேணிப்-
பழைய வேதமும் புதிய நூல்களும்
‡ பலபு ராணமுஞ் சிலவோதி ;
x அகல நீளமென றளவு கூறரும்
பொருளி லேயமைந் தடைவோரை -

* தத்துவங்கள் 36 (பாட்டு 157 பக்கம் 366)—அசுத்த தத்துவம் 24; சுத்த தத்துவம் 5; சுத்தா சுத்த தத்துவம் 7—ஆக 36 மூலப் பொருள்கள் ; இவை தமைக் கடந்தால்—பேரின்ப நிலை.

"ஆறுறையும் நீத்து அதன் மேல் நிலையைப்
பேறு அடியேன் பெறுமா றுளதோ" (கந். அநுபூதி)

ஆறு றுக் கப்பால் அரன் இனிதாமே (திருமந்திரம் 2271)

† ஆவி கொண்டு உடல் பேணி—உயிரை வளர்க்க உடலை வளர்க்க வேண்டும். 'உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர் வளர்த்தேனே' திருமந்திரம் 724. ‡ நூல்கள் சில கற்றோரிடம் மதிப்பு வைக்க வேண்டும்—பாடல் 224-பக்கம் 61. x அகல நீளம் அளவு கூறரும் பொருள்—திருப்புகழ் 1046 பார்க்க.

294

நினைத்தது எந்த அளவும் தவறுமல் இருக்கவும் (நினைத்தவை எல்லாம் நினைத்த படியே கை கூடவும்)

நிலையான புத்தியை விட்டு நான் பிரியாமல் இருக்கவும் (என் புத்தி எப்போதும் ஒருவழிப் பட்டு நிலைத்திருக்கவும்)

பெருமை வாய்ந்த உண்மையை (நான்) உணர்ந்து அதன் பயனுக, (அல்லது முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் கடந்த நிலையை உற்று அதனுல்), அழிவிலாது

தோன்றக் கூடிய (உண்டாகக் கூடிய), சாசுவதமான அறிவை அளித்தருளுவாயாக.

மனிதர்களுக்குள் பக்தர்களுக்கு எளியவனே!

மதிக்கப்படும் முத்தமிழ் (அறிவிற்) பெரியவனே!

தோன்றிய (சிவ) குமாரர்களுள் சிறியவனே (இளையவனே)!

திருத்தணிப் பதியிற் பெருமானே!

[நித்திய சித்து அருள்வாயே]

295

பகலிலும் இரவிலும் (உடல் என்னும்) கருவியால் அன்னம் (உணவு) பருகி (உண்டு), ஆவி கொண்டு (உயிரை ஓம்பி) உடலை விரும்பி வளர்த்து—

பழைய வேத நூல்களையும், புதிய (நல்ல) நூல்களையும் பலவகையான புராணங்களையும் ஒருவாறு (சிலவற்றை) ஓதி (உணர்ந்து)

அகலம், நீளம் என்ற ஓர் அளவு சொல்லுதற்கு இயலாத (பேரின்பப்) பொருளில் (மனம்) அமைந்து (அப் பொருளை) அடைய வல்லோரை

அசடர் மூகரென் றவல மேமொழிந்
தறிவி லேனழிந் திடலாமோ ;
சகல லோகமும் புகல நாடொறுஞ்
*சறுகி லாதசெங் கழுநீருந் —
தளவு நீபமும் புனையு மார்பதென்
தணிகை மேவுசெங் கதிர்வேலா ;
சிகர பூதரந் தகர நான்முகன்
சிறுகு வாசவன் சிறைமீளத் —
திமிர சாகரங் கதற மாமரஞ்
சிதற வேல்விடும் பெருமாளே. (47)

296 திருவடியிற் சேர

தனன தத்தன தத்தன தத்தன
தனன தத்தன தத்தன தத்தன
தனன தத்தன தத்தன தத்தன தனதான

பழமை செப்பிய ழைத்தித † மித்துடன்
நுறைம சக்கிய ணைத்துந கக்குறி
படஅ ழுத்திமு கத்தைமு கத்துற வுறவாடிப் —
பதறி யெச்சிலை யிட்டு ‡ம ருத்திடு
விரவு குத்திர வித்தைவி ளைப்பவர்
பலவி தத்திலு மற்பரெ னச்சொலு மடமாதர் ;
அழிதொ ழிற்குவி ருப்பொடு நத்திய
அசட னைப்பழி யுற்றஅ வத்தனை
அடைவு கெட்டபு ரட்டனை முட்டனை அடியேனை —

* சறுகிலாத கழுநீர்—'கடவுள் நீலம் மாறாத தணிகை' என்புழிப் போல—பாட்டு 272, பக்கம் 178-179.
† மித்துடன்—மித்தையுடன். இதம் இத்துடன் என்றுமாம்.
‡ மருத்திடுதல்—மருந்திடுதல்—பாட்டு 230-பக்கம் 74-பார்க்க.

அசடர் என்றும் (மூடர் என்றும்), மூகர் என்றும் (ஊமையர் என்றும்), வீண் பேச்சுக்களைப் பேசி (துன்பந் தரும் பேச்சுக்களைப் பேசி), அறிவிலியாகிய நான் அழிந்து போகலாமா!

எல்லா உலகங்களும் புகழும்படி நாள் தோறும் மலர்தல் தவறாத செங்கழுநீரும்,

முல்லையும், கடம்பும் அணிகின்ற (திரு) மார்பனே! அழகிய தணிகையில் வீற்றிருக்கும் (அல்லது தணிகையை விரும்பும்) செவ்விய ஒளி வாய்ந்த வேலனே!

சிகரங்களை உடைய மலையாகிய (கிரௌஞ்சம்) பொடியாகவும், பிரமனும், (தன் உயர்ந்த நிலை) தாழ்வு பட்ட இந்திரனும் சிறையினின்றும் மீட்சி பெறவும்,

இருண்ட கடல் கதறி ஒலிக்கவும், (அதன் நடுவில் நின்ற) மாமரமாம் (சூரன்) சிதறுண்டு பிளவு படவும் வேலாயுதத்தைச் செலுத்தின பெருமாளே!

[அறிவிலேன் அழிந்திடலாமோ]

296

பழைய உறவை எடுத்துக் கூறி அழைத்து, இன்பமும் பொய்யும் கலந்து (அல்லது இன்பமும் இதனுடன்), (அத்தான, மாமா) என முறை வைத்துக் கூறி மயங்கச் செய்து, அணைத்து, நகக்குறி உடலிலே படும்படி அழுத்தி, முகத்தை முகத்தோடு வைத்து உறவாடி—

முன யோசனை யின்றி அவசரப்பட்டு—பதை பதைத்து எச்சில் கூடிய மருந்தை ஊட்டி, கலந்த வஞ்சக தந்திரச் செயல்களை (வஞ்சகம் கலந்த தந்திரச் செயல்களை)ச் செய்பவர்கள், பல வகைகளிலும அற்பர் எனச் சொலத் தக்க மடமாதர்கள்—[அறிவிலா மாதர்களுடன்]

அழிந்து போம் தொழில்களில் விருப்பத்துடன் ஆசைப்படும் முட்டாள், பழிக்கு ஆளான வீணன், தகுதியில்லாத (புகலிடம் இல்லாத) பொய்யன், மூடன்—ஆகிய அடியேனை

அகில சத்திய * மெட்டுறு சித்திய
மெளிதெ னப்பெரு வெட்டவெ ளிப்படு
மருண போற்பத முற்றிட வைப்பது மோருநாளே ;

† குழிவி ழிப்பெரு நெட்டல கைத்திரள்
கரண மிட்டுந டித்தமி தப்படு
‡ குலிலி யிட்டக ளத்திலெ திர்த்திடு மொருசூரன்-

குருதி கக்கிய திர்த்துவி ழப்பொரு
நிசிச ரப்படை பொட்டெழ விக்ரம
குலிச சத்தியை விட்டருள் கெர்ச்சித மயில்வீரா ;

x தழையு டுத்தகு றத்திப தத்துணை
வருடி வட்டமு கத்தில தக்குறி
தடவி வெற்றிக தித்தமு லைக்குவ டதன்மீதே-

---

* எட்டுறு சித்தி—அஷ்ட சித்திகள்-அவைதாம் :—

(1) அணிமா—அணுப்போல சிறிய உருவாகும் ஆற்றல்.

(2) மகிமா—இஷ்டம்போல உருவத்தைப்பெரிதாக்கும் ஆற்றல்.

(3) கரிமா—மிகக் கனமாம் ஆற்றல் (இரும்பு மலையினுங் கனத்தல்); (4) லகிமா—கனமின்மை யாகும் ஆற்றல் (பஞ்சினும் நொய்தாதல்); [5] பிராத்தி—விரும்பியதை அடைதலாகிய பெரும் பேறு; [6] பிராகாமியம்—நினைத்த போக மெல்லாம் பெறுவது [ஏக காலத்திற் பெண்கள் பல ரொடும் இன்பம் அனுபவிக்கும் ஆற்றல்]; [7] ஈசத்துவம்—யாவர்க்கும் தேவனாகுதல் ; [8] வசித்துவம்—எல்லாவற்றையும் தன் வசமாக்கும் ஆற்றல்.

† பேய்களுக்குக் குழிவழி :—" பறைக்காட்டும் குழி விழி கண் பல்பேய் "—அப்பர் VI-51-7.

‡ குலிலி—வீராவேச ஒலி.

x தழை யுடுத்த குறத்தி—" தழை—ஒரு வகை உடை ; அஃது ஆம்பல் முதலிய மலர்களினாலேனும், தளிர்களினாலேனும் விரவிய இவ்விரண்டினாலேனும் ஆக்கப்படுவது "

—புறநானூறு செய்யுள் 61, 116, 248.

" சிறு வெள்ளாம்பல் . தழையாயினவே " புறநா-248-

" ஆம்பலோ டார்தழை தை இ " [அகநா-20, 176].

" மாஅத்த வாலிணர் இடை இடுபு சுரும்புணத் தொடுத்த பெருந்தண் மாத்தழை [முருகாற்—201-3]. **

(தொடர்ச்சி பக்கம் 237 பார்க்க)

சகல சக்தியும், அஷ்ட சித்திகளும், எளிதிற் கிட்டும் படி பெரிய வெட்ட வெளியில் தோன்றும் உனது சிவந்த அழகிய பாதங்களை நான் சேரும்படியாக (நீ) வைக்கும் ஒரு (பாக்கிய) நாள் எனக்குக் கிடைக்குமா!

குழிந்த விழிகளைக் கொண்ட பெரிய நீண்ட பேய்க் கூட்டங்கள் கூத்தாடி நடித்து, அமிதப்படு-மிதமற்ற (அளவிலாத) வீராவேச ஒலி செய்த போர்க்களத்தில் எதிர்த்து வந்த ஒப்பற்ற சூரன்—

ரத்தத்தைக் கக்கி அதிர்ச்சியுடன் விழும்படியும் போர் புரிந்த அசுரசேனைகள் பொடிபட்டழியவும் பராக்ரமம் பொருந்திய குலிசப் படையை (வஜ்ராயுதம் போன்ற படையைச்) செலுத்தின வீரனே! பேரொலி செய்யும் மயில் வீரனே!

தழைகளையே உடையாகக் கொண்ட குறத்தி (வள்ளி யின்) பாதமிரண்டையும் வருடியும் (கால் பிடித்தும்), அவளது வட்டமாகவுள்ள முகத்தில் பொட்டு அடையாளத்தை வைத்தும், வெளித் தோன்றும் கொங்கை மலை களின் மேல்—

இந்தத் திருப்புகழின் 7-8 அடிகள்—அகப்பொருளில்—' அணி திருத்தல் ' என்னும் துறை; 'எற்புற அணிதல்' என்னலுமாம்.

தலைமகளுடன் கலவியின் மகிழ்ந்தபின் தலைவன் கலவியிற் கலைந்த அவளுடைய அணிகளைத் திருத்துதல்—

" ஒளிர் நுதல் தைவந்து, மின் பருமந் தழையப் பயிற்றிப், பத நூபுரந் திருத்தி, அருமந்த மெய் முழுதுந் தொட என்னே அருந் தவமே "—தணிகைப்புராணம்—களவுப்படலம்-186.

" இளங்கொடியே! தேசம் புகழும் கலிங்கமும் காஞ்சியும் சேரக் கட்டி, நேசந்தரப், பணி யாவுந் திருத்தினன் நேர் பெறவே " [கலிங்கம்-உடை; காஞ்சி-ஒருவகை மேகலை] சிராமலைக் கோவை-23]

" அலர்த் தொடையே, கலையே, வளையே, அணியே, பழம் படியே அணிந்தேன், அமுதே, எனது மணியே, என் கண்ணின் மணியே! "—திருவாரூர்க் கோவை 24.

தரள பொற்பணி கச்சுவி சித்திரு
குழைதி ருத்திய ருத்திமி குத்திடு
தணிம லைச்சிக ரத்திடை யுற்றருள் பெருமாளே. [48]

297 திருவடியைத் துதிக்க

தனதன தத்தத் தனதன தத்தத்
தனதன தத்தத் தனதான

புருவ நெறித்துக் குறுவெயர் வுற்றுப்
புளகித வட்டத் தனமாதர்—
பொருவிழி யிற்பட் டவரொடு கட்டிப்
புரளு மசட்டுப் புலையேனைக்;
கருவழி யுற்றுக் குருமொழி யற்றுக்
கதிதனை விட்டிட் டிடுதீயக்—
கயவனை வெற்றிப் புகழ்திகழ் பத்மக்
கழல்கள் துதிக்கக் கருதாதோ;
செருவசு ரப்போய்க் குலமது கெட்டுத்
திரைகட லுட்கப் பொரும்வேலா—
தினைவன முற்றுக் குறவர் மடப் † பைக்
கொடிதன வெற்பைப் புணர்மார்பா;
பெருகிய நித்தச் சிறுபறை ‡ கொட்டிப்
x பெரிகை முழக்கப் புவிமீதே—
ப்ரபலமுள் சுத்தத் தணிமலை யுற்றுப்
ப்ரியமிகு சொக்கப் பெருமாளே. (49)

---

* 'சதிர்பெ றத்தமு விப்புணர் வித்தக
முநிவர் சித்தர் கணத்தர் துதித்திடு
தலைமை பெற்றரு ணைப்பதி யிற்றிகழ் பெருமாளே'
என்றும் பாடம்.

† பைக்கொடி—பைங்கொடி. ‡ 'கொட்டப், பெருகிய சத்தப் புவியோனே—பிணமலை வைத்துக் கணமலை சுற்றப் பிசினரு யுத்தப் பெருமாளே' என்றும் பாடம். x பெரிகை—பேரிகை.

முத்தாலாகிய அழகிய ஆபரணங்களையும், ரவிக்கையையும் அணிவித்தும், (கழன்றிருந்த) இரண்டு குழைகளையும் பொருந்த இடம் பெற வைத்தும், காதல் பெருகும் பெருமாளே! தணிமலை உச்சியில் வீற்றிருந்தருளும் பெருமாளே!

[பொற்பதம் உற்றிட வைப்பதும் ஒருநாளே]!

297

புருவத்தை நெறித்து, சிறு வெயர்வை உற்று புளகிதங் கொண்ட வட்ட வடிவுள்ள கொங்கையை உடைய (பொது) மாதர்களின்—

பூசலிடும் கண்களின் (மாயையிற்) பட்டு, அவர்களோடு கட்டிப் புரளுகின்ற அசடனும் இழிந்தவனுமான எனக்கு—

கருவில் விழும் வழியிலேயே பொருந்தி, குரு மொழியைக் கைவிட்டு, நற்கதி அடைதலை விட்டிடுகின்ற கொடிய—

கீழ் மகனை எனக்கு-உனது வெற்றியும், புகழும் விளங்குகின்ற தாமரைத் திருவடிகளைத் துதிக்கும் கருத்து தோன்றுதலாகாதா-(தோன்றக் கூடாதா)!

போர் செய்யும் அசுரர்களுடைய பொய் வாழ்க்கைக் குலம் அழியவும், அலைகடல் அஞ்சவும் பொருந்த வேலாயுதனே!

(வள்ளிமலைத்) தினைவனத்தை அடைந்து (அங்கே) குறவர் மடக்கொடி, பைங்கொடி (வள்ளியின்) கொங்கை மலையை அணைந்த மார்பனே!

பெருகி ஒலிக்கின்ற-தினந்தோறும் (ஒலிக்கின்ற)— சிறிய பறை கொட்டி முழக்க, பேரிகை முழக்கப் பூமியில்—

பிரதாபம் (புகழ்) கொண்ட பரிசுத்தத் தலமாம் தணிகைமலையில் வீற்றிருந்து * (அம்மலையின் மீது) பிரியம் மிகக் கொண்டுள்ள அழகு வாய்ந்த பெருமாளே!

(என் உள்ளம் உனது கழல்கள் துதிக்கக் கருதாதோ)—

---

* முருகவேளுக்குத் தணிகை—மிகப் ப்ரீதியான மலை—[பாட்டு 268-பக்கம் 168-பார்க்க].

298 பாதம் பெற

தானனத் தத்த தத்த தானனத் தத்த தத்த
தானனத் தத்த தத்த தனதான

பூசலிட் டுச்ச ரத்தை நேர்கழித் துப்பெ ருத்த
போர்விடத் தைக்கெ டுத்து வடிகூர்வாள்—

போலமுட் டிக்கு ழைக்கு ளோடிவெட் டித்தொ ளைத்து
போகமிக் கப்ப ரிக்கும் விழியார்மேல் ;

ஆசைவைத் துக்க லக்க மோகமுற் றுத்து யர்க்கு
ளாகிமெத் தக்க ளைத்து ழலாமே—

ஆரணத் துக்க ணத்து ணுண்மலர்ப் பொற்ப தத்தை
யான்வழுத் திச்சு கிக்க அருள்வாயே ;

வாசமுற் றுத்த ழைத்த தாளிணைப் பத்த * ரத்த
மாதர்கட் கட்சி றைக்கு ளழியாமே—

வாழ்வுறப் புக்கி ரத்ன ரேகையொக் கச்சி றக்கு
மாமயிற் பொற்க ழுத்தில் வரும்வீரா ;

வீசுமுத் துத்தெ றிக்க வோலைபுக் குற்றி ருக்கும்
வீறுடைப் பொற்கு றத்தி கணவோனே—

வேலெடுத் துக்க ரத்தி† னீலவெற் பிற்ற ழைத்த
வேளெனச் சொற்க ருத்தர் பெருமாளே. (50)

---

* அத்த மாதர்கள்—பொருட் பெண்டி ராகிய வேசிகள்.

† நீல வெற்பு—திருத்தணி.

298

போர் புரிவது போல் அமைந்து, அம்பைத் (தனது) கூர்மைக்கு முன் நேர் நிற்க முடியாது வெருட்டித் தள்ளி, மிகுதியானதும் செறிந்து நெருங்கி வந்ததுமான (ஆலகால) விடத்தை வென்று அழித்து, மிகக்கூர்மை கொண்ட வாள்—

போலத் தாக்கிக் காதிலுள்ள குழைக்குள ஓடிப் (பாய்ந்து), (கண்டவர் தம் உயிரை) வெட்டி (உடலைத்) தொளைத்துப், போக இன்பத்தைத் தன்னிடம் நிரம்பத் தாங்குகின்ற (கொண்டுள்ள) கண்ணை உடைய பொது மகளிர் மேல்—

ஆசை வைத்து, உளத்தைக் கலக்கும் மோகத்தைக் கொண்டு, அதனால் துயரத்துக்கு உள்ளாகி, மிகவும் களைத்து, உள்ளம் குலையாமல் (அழியாமல்)

வேதத்தின்கண் (வேதங்களில்) விரும்பிப் போற்றப் படுகின்ற உனது புது மலர் அணிந்துள்ள அழகிய திரு வடியை நான் போற்றிச் சுகம் பெற அருள்புரிவாயாக!

(மலர்களின்) நறுமணம் கொண்டு விளங்குகின்ற உனது இணையடிகளைப் பற்றிய பக்தர்கள்-பொருட் பெண்டி ராகிய வேசைகளின் கண் எனும் சிறைச்சாலையில் அடைபட்டு அழியாமல்—

நல் வாழ்வை அடையும் பொருட்டு-அந்தப் பக்தர்களை ஆளும் பொருட்டுப், புறப்பட்டு ரத்ன ரேகைகள் (வரிகள்) போலப் பிரகாசிக்கும் நிறம் கொண்ட மயிலின் அழகிய கழுத்தில் வரும் வீரனே!

ஒளி வீசும் முத்துக்கள் சிதறுண்ண, ஓலையாலாய பரண்மீது புகுந்து வீற்றிருக்கும், பெருமை வாய்ந்த அழகிய குறத்தி (வள்ளியின) கணவனே!

வேல் கொண்டு கையில் (கையில் வேலாயுதத்துடனே) நீலோற்பலம் மலர்கின்ற தணிகை மலையில் மகிழ்ந்து வீற்றிருக்கும் செவ்வேள் எனக் கூறிப் புகழும் கருத்துள்ள அடியார்கள் தம் பெருமாளே!

(பொற்பதத்தை யான் வழுத்திச் சுகிக்க அருள்வாயே)

299. (அகப் பொருள், மாலையைப் பெற)

தனனத் தந்த தனத் தனனத் தந்த தனத்
தனனத் தந்த தனத் தனதான

பொருவிக் கந்தொ டடர்ச் * செருவிக் கன்றொடுமிப்
புதுமைப் † புண்டரிகக் கணையாலே—

புளகக் கொங்கையிடத் திளகக் ‡ கொங்கையனற்
பொழியத் தென்றல்துரக் குதலாலே ;

தெருவிற் பெண்கள்மிகக் கறுவிச் சண்டையிடத்
திரியத் திங்களுதிப் பதனாலே—

செயலற் றிங்கணையிற் றுயிலற் றஞ்சியயர்த்
தெரிவைக் குன்தாரவைத் தரவேணும் ;

x அருவிக் குன்றடையப் பரவிச் செந்தினைவித்
தருமைக் குன்றவருக் கெளியோனே—

அசுரர்க் கங்கயல்பட் டமரர்க் கண்டமளித்
தயில்கைக் கொண்டதிறற் குமரேசா ;

தருவைக் கும்பதியிற் றிருவைச் சென்றணுகித்
தழுவிக் கொண்டபுயத் திருமார்பா—

தரளச் சங்குவயற் றிரளிற் றங்குதிருத்
தணிகைச் செங்கழநிப் பெருமாளே. (51)

---

* செரு இக்கன் தொடும் எனப் பிரிக்க; இக்கன்—கரும்பு வில்லையுடைய மன்மதன்.

† புண்டரிகக் கணை—தாமரைப் பாணம்-காம நினைப்பை ஊட்டும் முதற் பாணம் [பாட்டு 19-பக்கம் 60]

‡ கொங்கு—பூந்தாது.

x அருவித்துறை யெலாம் தேடிப் பாவியது—"சுனையோ டருவித் துறையோடு பசுந் தினையோ டிதணோடு திரிந்தவனே" கந்-அநுபூதி-40) "தினைவேடர் காவல் தங்கு மலை காடெலாம் உழன்று சிறுபேதை கால் பணிந்த குமரேசா" என்றார் பிறிதோரிடத்து [திருப்புகழ் 1270]

299

பொருதற்கு உற்ற வீ(மலர்ப் பாணங்களின்) கந்தோடு (பற்றுக் கோட்டுடன்) (மலர்ப் பாணங்களால்) அல்லது பொரு வீக்கம் தொ(ட்)டு (பொருகின்ற பெருமை-கர்வம் கொண்டு), போர் செய வந்த இக்கன் (கரும்பு வில்லேந்திய காமன்) பிரயோகிக்கின்ற இந்தப் புதுமைவாய்ந்த தாமரைப் பாணங்களால்—

புளகங் கொண்டுள்ள கொங்கை யிடத்தில் நெகிழ்ச்சி யுற்ற பூந்தாதுக்கள் நெருப்பைப் பொழிந்து வீசத், தென்றற் காற்று சோர்வடையச் செய்ய,

தெருவில் பெண்கள் மிகுதியாகப் பகை கொண்டு சண்டையிடவேண்டித் திரிய, திங்கள் (சந்திரன்) உதித்து (நிலவு) வீசத் தொடங்க,

செயல் எல்லாம் அற்று, இங்குப் படுக்கையில் தூக்கம் இல்லாது அச்சத்துடனும் சோர்வுடனும் கிடக்கும் இந்தப் பெண்ணுக்கு உன் குராமாலையைத் தந்தருள வேணும்—

அருவி (நீரருவி) வீழும் வள்ளிமலைப் ப்ரதேசம் முழுமையையும் (வள்ளி வாழ்ந்திருந்தமையால்) புனித நிலமாகப் போற்றித் திரிந்து, செந்தினை விதைத்திருந்த அருமை வாய்ந்த வேடர்களுக்கு எளியவனாய் நின்றவனே!

அசுரர்களுக்கு அங்குப் பகைவனாய் நின்று, தேவர்களுக்கு அவர்களுக்குரிய உலகை அளித்து, வேலாயுதத்தைக் கையிற் கொண்ட பராக்ரமம் வாய்ந்த குமரேசனே!

கற்பக விருக்ஷம் வைத்துள்ள அமராவதி நகரில் இருந்த இலக்குமியாம் தேவசேனையிடம் போய்ச் சேர்ந்து அந்தத் தேவியைத் தழுவிக் கொண்ட புயங்களை உடைய அழகிய மார்பனே!

முத்தும் சங்கும் வயல்களிற் கூட்டமாய்க் கிடக்கும் திருத்தணிகைப் பெருமாளே! செங்கழுநீர் மலரைப் புனையும் பெருமாளே!

(உன் குரவைத் தரவேணும்)

300 பொது மகளிர் மயக்கு அற

தத்தன தத்தன தத்தன தத்தன
தத்தன தத்தன தானா

பொற்குட மொத்தகு யத்தைய சைப்பவர்
கைப்பொருள் புக்கிட வேதான் —

புட்குரல் விச்சைபி தற்றுமொ ழிச்சியர்
பொட்டணி நெற்றிய ராரேனோர் ;

அற்பவி டைக்கலை சுற்றிநெ கிழ்ப்பவர்
* அற்பர மட்டைகள் பால்சென் —

றக்கணவ லைக்குள கப்படு புத்தியை
அற்றிட வைத்தருள் வாயே ;

† கொக்கரை சச்சரி மத்தளி யொத்துவி
டக்கைமு ழக்கொலி யாலக் —

‡ கொக்கிற கக்கர மத்தம ணிக்கருள்
x குத்த ○ தணிக்கும ரேசா ;

சர்க்கரை முப்பழ மொத்தமொ ழிச்சிகு
றத்தித னக்கிரி மேலே —

தைக்கும னத்தச மர்த்தஅ ரர்க்கர்த
லைக்குலை கொத்திய வேளே. (52)

---

* அற்பர் அ மட்டைகள்—அற்பர்களாகிய அந்த மட்டைகள்.

† "கொக்கரையின் சச்சரியின் பாணி யானை"-அப்பர்-VI.29.1 கொக்கரை, சச்சரி, மத்தளி-வாத்திய வகைகள் ; மத்தளம்-மத்து ஓசைப் பெயர் ; இசையிடனாகிய கருவிகட்கெல்லாம் தள மாதலான் மத்தளம் என்று பெயராயிற்று [சிலப்பதிகார உரை]; ஒத்து-'அந்தரக் கொட்டென்றும், முகமென்றும், ஒதுதென்றும் கூறுப சிலப்பதி. உரை) ; நாக சுரத்துக்குச் சுருதி கூட்டும் ஓர் ஊது குழல்-இடக்கை. வினைக் கிரியைகள் இடக்கையாற் செய்தலின் இடக்கை என்று பெயராயிற்று [சிலப்பதி-உரை]

‡ சிவ பிரான் கொக்கின் இறகு சூடின வரலாறு:— பாட்டு 180, பக்கம் 418 பார்க்க

x குத்தம்—குப்தம் : இரகசியம். ○ தணி—திருத்தணி.

300

பொன்னாலாய குடம் போன்ற கொங்கையை அசைப்பவர்கள, கையில் பொருள் புகுந்த பின் (கிடைத்த பின்) தான்—

புட்குரல் காட்டி மாய வித்தைகளைக் குழறிப் பேசும் பேச்சுக்களை உடையவர்கள், பொட்டணிந்த நெற்றியை உடையவர்கள்,

மெல்லிய இடையில் ஆடையைச் சுற்றி நெகிழ்த்தும் செயலினர்கள், அற்பர்கள், அந்தப் பயனற்றவர்களாகிய (பொது மகளிரிடத்தே) சென்று

(அவர்களுடைய) அந்தக் கண் வலைக்குள் அகப்படுகின்ற புத்தியை (என்னை விட்டு) நீங்கச் செய்து அருள் புரிவாயாக;

மகாக்கரை, சச்சரி மத்தளி, ஒத்து, இடக்கை இவைகள் முழங்கும் ஒலி ஒலிக்கத் (தணிகையில் வீற்றிருக்கும் குமரேசா)!

கொக்கின் இறகு, அக்கு (எலும்பு), அர (பாம்பு) மத்தம் (ஊமத்தம் பூ) இவைகளை அணிந்துள்ள மணிக்கு (அல்லது அணிக்கு—அணிந்தவனுக்கு) (சிவபிரானுக்கு) ரகசிய உபதேசத்தை அருளியவனே! தணிமலைக் குமரேசனே!

சர்க்கரை, முப்பழம் (வாழை, மா, பலா) இவைக்கு ஒப்பான மொழியை உடைய குறத்தி (வள்ளியின்) கொங்கை மலை மேலே—

தைத்துள்ள [அதிக பற்றுள்ள] மனத்தனே! சமர்த்தனே! அரக்கர் தலைக்கூட்டத்தைக் கொத்தி [வெட்டி] அழித்த [செவ்] வேளே!

[கண் வலைக்குள் அகப்படு புத்தியை அற்றிட
வைத்தருள் வாயே]

301 முத்தி பெற

தத்த தத்த தத்த தத்த தத்த தத்த தத்த தத்த
தத்த தத்த தத்த தத்த தனதான

பொற்ப தத்தி னைத்து தித்து நற்ப தத்தி லுற்ற பத்தர்
பொற்பு வைரத்து * நெக்கு ருக்க அறியாதே—

† புத்த கப்பி தற்றை விட்டு வித்த கத்து னைத்து திக்க
புத்தி யிற்க லக்க மற்று நினையாதே;

முற்ப டைத்த லத்து தித்து பிற்ப டைத்த கிர்த்ய முற்றி
முற்க டைத்த வித்து நித்த முழல்வேனை—

முட்ட விக்க டைப்பி றப்பி னுட்கி டப்ப தைத்த விர்த்து
முத்தி சற்றெ னக்க ளிப்ப தொருநாளே;

‡ வெற்ப ளித்த தற்ப ரைக்கி டப்பு றத்தை யுற்ற ளித்த
வித்த கத்தர் பெற்ற கொற்ற மயில்வீரா—

x விதத்தை தத்வ முத்த மிழ்ச்சொ லத்த சத்தம் வித்த ரிக்கு
மெய்த்தி ருத்த ணிப்பொ ருப்பி லுறைவோனே;

---

* நெக் குருக்க—நெகிழ்ந் துருக.

† புத்தகப் பிதற்றை அருணகிரியார் வெறுப்பர்:—' கலைக் கடலூடும் சுழலாதே'—என்றார் பிறிதோரிடத்து திருப்புகழ் 257 (பக்கம் 110)

‡ உமாதேவி இடப் பாகம் பெற்ற வரலாறு:—பிருங்கி முனிவர் சிவபிரானை மாத்திரம் வலம் வந்து தேவியை வலம் வராமற் செல்ல, அதைக் கண்ட தேவி சிவனுடன் நெருங்கி வீற்றிருக்க, முனிவர் ஒரு பிருங்கம் (வண்டின்) உருவ மெடுத்து இருவர் மத்தியில் நுழைந்து செல்லத், தேவி சிவபிரானை நோக்கி என் இம்முனிவர் என்னை விலக்குகின்றனர் எனக் கேட்க, சிவபிரான் ' இஷ்ட சித்தி பெற விரும்புவோர் உன்னையும், முத்தி பெற விரும்புவோர் என்னையும், வழிபடுவார்' என்று கூறினர். அதைக் கேட்ட தேவி கேதாரம் என்னும் தலத்தில் தவம் புரிந்து சிவபிரானது இடது பாகத்தையே தனக்கு இடமாகப் பெற்றனள். இதனால் சிவபிரான் அர்த்த நாரீசுரர் ஆயினர்,

(தொடர்ச்சி பக்கம் 247 பார்க்க)

301

அழகிய (உனது) பாதங்களைத் துதித்து மேலான பதவியை அடைந்த பக்தர்களுடைய அழகை எடுத்துரைத்து (உள்ளம்) நெகிழ்ந்து உருக அறியாமலும்—

புத்தகங்களைக் கற்றுப் பிதற்றலை விட்டு, ஞானத்தால் உன்னைத் துதித்திடப் புத்தியில் கலக்கமில்லாத வகையில் (கலக்கம் அற்ற புத்தியுடன்) உன்னை நினையாமலும்—

முற்பட்டுப் பூமியிற் பிறந்து (பூமியிற் பிறத்தலில் முற்பட்டவனாகி)ப், பினனர்-(பூமியில்) நான் செய்யும் அகிருத்தியச் செயல்கள்(அக்கிரமமான செயல்கள்)நிரம்பி, முனனும் பின்னும் (எப்போதும்) தவித்து (அல்லது-பிறருடைய முன்வாசல்களில் நின்று தவித்து)த் தினந்தோறும் அலைகின்ற என்னை—

அடியோடு, இந்த இழிவான பிறப்பினுள் (விழுந்து) கிடப்பதினின்றும் நீக்கி, முத்தி (மோக்ஷ இன்பத்தை) சற்று எனக்கு (நீ) அளித்தருளும் ஒரு(பாக்கிய) நாள் கிடைக்குமா!

(இமய) மலை (அரசன்) போற்றி வளர்த்த உமாதேவிககு இடது பாகத்தை அன்பு பொருந்தி அளித்த (வித்தக அத்தர்) ஞான முதல்வர் (சிவபிரான்) பெற்ற வெற்றி மயில் வீரனே!

கல்வி, உண்மை இவையிடங் கொண்ட (அல்லது கல்வியின இயல்பான அமைப்பைப் பெற்றுள்ள) (இயல், இசை, நாடகம் என்னும் மூன்று வகை கொண்ட) x தமிழ மொழியின் சொல்லும் பொருளோசையும் நீடித்திருக்கும் (பெருகி இருக்கும) மெய்ம்மை (விளங்கும்) திருத்தணி மலையில் உறைபவனே!

(பக்கம் 246 கீழ்க் குறிப்பு-தொடர்ச்சி)
" தன்னை நீக்கியே சூழ்வுறுந் தவமுடைப் பிருங்கி
உன்னி நாடிய மறைகளின் முடிவினை உணரா
என்னை யாளுடை யானி—ஞ் சேர்வனென் றிமயக்
கன்னி பூசனை செய்தகே தாரமுன் கண்டான்"—கந்த புரா. வழிநடை. 3. [1-23-3]

x இது அருணகிரியார் காலத்தும் திருத்தணியில் தமிழ் பிரபலமாயிருந்தது என்பதைக் காட்டுகின்றது.[பாடல் 254-பக்கம் 136 குறிபபைப் பார்க்க].

கற்ப கப்பு னக்* கு றத்தி கச்ச டர்த்த சித்ர முற்ற
கற்பு ரத்தி ருத்த னத்தி லணைவோனே—

கைத்த ரக்கர் கொத்து கச்சி னத்து வஜ்ர னுச்க மைத்த
கைத்தொ ழுத்த றித்து விட்ட பெருமாளே (53)

302 கதி பெற

தனன தத்தன தனன தத்தன
தனன தத்தன தனதான

மலைமு லைச்சியர் கயல்வி ழிச்சியர்
மதிமு கத்திய ரழகான—

மயில்ந டைச்சியர் குயில்மொ ழிச்சியர்
மனது ருக்கிக ளணைமீதே ;

கலைநெ கிழ்த்தியெ உறவ ணைத்திடு
கலவி யிற்றுவள் பிணிதீரக்—

கசட னைக்குண அசட னைப்புகல்
கதியில் வைப்பது மொருநாளே ;

† குலகி ரிக்குல முருவ விட்டமர்
குலவு சித்திர முனைவேலா—

குறவர் பெற்றிடு சிறுமி யைப்புணர்
குமர சற்குண மயில்வீரா ;

தலம திற்புக லமர † ருற்றிடர்
தனைய கற்றிய அருளாளா—

தருநி ரைத்தெழு பொழில்மி குத்திடு
தணிம லைக்குயர் பெருமாளே. (54)

---

* ‘ கொடிசசி ’ என்றும் பாடம்.

† குலகிரி—கிரௌஞ்சம்-‘ குலகிரி குத்துப் பட ’ திருப்புகழ் 1-பக்கம் 20. † உற்ற இடர்.

கற்பக விருக்ஷங்கள் போன்ற மரங்கள் உள்ள (அல்லது —தென்னை மரங்கள் உள்ள (வள்ளிமலைச் சார்பான) கொல்லையில் வாசஞ் செய்த குறத்தி (வள்ளியின்) ரவிக்கை நெருங்கும் அழகுள்ள, பச்சைக் கர்ப்பூரம் அணிந்துள்ள, அழகிய கொங்கையில் அணைபவனே!

கைத்து (வெறுத்து) அரக்கர் கொத்து உக சினத்து (அரக்கர் கூட்டம் சிதறுண்டு அழியக் கோபித்து) வஜ்ராயுதத்தை உடைய இந்திரனுக்கு அவர்கள் இட்ட கை விலங்கை முறித்தெறிந்த பெருமாளே!

[முத்திசற் றெனக்களிப்ப தொருநாளே].

302

மலை போன்ற கொங்கையர், கயல்மீன் போன்ற கண்ணினர், சந்திரன் போன்ற முகத்தினர், அழகுள்ள

மயில் போன்ற நடையினர், குயில் போன்ற மொழியினர், மனத்தை உருக்குபவர், ஆகிய பொது மாதர்களின் படுக்கையின் மீது

ஆடையைத் தளர்த்தி உறவுடன் அணைகின்ற (சம்பந்தம் செய்கின்ற) கலவி யின்பத்திற் கசக்குண்ணும் (வாடுதலுறும்) நோய் நீங்காத—

குற்ற முள்ளவனை, குணங் கெட்ட முட்டாளை, (பெரியோரால்) சொல்லப்படுகின்ற நற்கதியிற் கூட்டி வைக்கும் ஒரு நாள உண்டோ!

சிறந்த கிரௌஞ்சகிரிக் கூட்டத்தில் உருவச்செலுத்திப் போர் புரிந்த அழகிய கூரிய வேலாயுதனே!

குறவர் பெற்ற சிறுமியை (வள்ளியைக்) கூடின குமரனே! உத்தம குணத்து மயில் வீரனே!

உலகத்திற் போற்றப்படும் (உலகோரால் போற்றப் படும்) தேவர்களுக்கு உற்ற இடரை (துன்பத்தை)ப போக்கிய அருளாளனே (கிருபா மூர்த்தியே)!

மரங்கள் வரிசையாய் வளர்ந்தோங்கும் சோலைகள் மிக்கு உள்ள தணிமலையில் மேம்பட்டு விளங்கும் பெருமாளே!

[கதியில் வைப்பதும் ஒருநாளே]

303 உபதேசம் பெற

தனத்தன தத்தன தனதன தனதன
தனத்தன தத்தன தனதன தனதன
தனத்தன தத்தன தனதன தனதன தனதான

முகத்தைமி னுக்கிக ளச்சிகள் கபடிகள
விழித்தும ருட்டிகள் கெருவிகள் திருடிகள்
மொழிக்குள்ம யக்கிகள் வகைதனில் நகைதனில்
விதமாக—

முழித்தும யற்கொளு மறிவிலி நெறியிலி
புழுக்குட லைப்பொரு ளெனமிக எணியவர்
முயக்கம டுத்துழி தருமடி யவனிடர் ஒழிவாக ;

மிகுத்தழ கைப்பெறு மறுமுக சரவண
புயத்திள கிக்கமழ் நறைமலர் தொடைமிக
விசைக்கொடு மைப்பெறு மரகதகலபியும் வடிவேலும்—

வெளிப்படெ னக்கினி * யிரவொடு பகலற
திருப்பதி யப்புக ழுறுதியல் கவிசொலி
விதிந்தனெ ழுத்† தினை தா‡ வருமொருபொரு ளருளாயோ ;

---

* இரவு பகல்— இரவு-தத்துவங்களின் தொழிற் பாடின்றி ஆணவ மலத்தொடு மாத்திரம் கூடியிருக்கும் ஆன்மாவின் கேவல நிலை ; பகல்-ஆன்மா தத்துவங்களோடு கூடி விடயங்களை நுகரும் சகல நிலை. [ஆசிரியர்-மு. திருவிளங்கம் அவர்கள் உரை] "இராப் பகல் அற்ற இடத்தே இருக்கை எளிதல்லவே—கந்-அலங்-74.

† இனை தர—மெலிய.

‡ வரு மொரு பொருள் அருளாயோ—என்னும் பகுதியில் வரும் ஒரு-பொருள்-அருள்-என்பது 'வரு—மொரு—பொரு—ளருள்' என மிகச் சிறிய ஒரு தனிப்பாடலாக அமைவது கண்டு மகிழ்தற் பாலது இது 'கரந்துறை பாடல்' எனப்படும்.

303

முகத்தை மினுக்குபவர்கள், முட்டாள்கள், வஞ்சகர்கள், கண் விழிக்கொண்டு மருட்டுபவர்கள், கர்வம் கொண்டவர்கள், திருடிகள், மொழி கொண்டு மயக்குபவர்கள் (ஆகிய பொது மாதர்களின்) உபாயத்திலும் நகையிலும், ஒரு வகையாக—

முழித்து, மோகங் கொண்ட அறிவிலி, ஒழுக்கமிலி, புழுவுள்ள இக்குடலை (உடலை)ப் பொருளென்று மிகவும் எண்ணி அந்தப் பொது மகளிரைத் தழுவுதற்காக அவர்களை அடுத்துத் திரிகின்ற அடியேனுடைய இடர் நீங்க—

மிகுந்த அழகைப் பெற்ற அறுமுகனே! சரவணனே! உனது திருப் புயங்களில் நெகிழ்வுற்று மணம் வீசும் தேன் நிறைந்த பூ மாலையும், மிகவும் வேகமாகச் செல்லும் கடுமை கொண்ட பச்சைநிற மயிலும், கூரிய வேலும்,

வெளிப்பட்டு என்முன் எதிர் தோன்ற, இரவு-பகல் என்னும் வேற்றுமை அற, (கேவல சகலங்கள் அற்ற சுத்த அருள் நிலை உற,) லக்ஷ்மீகரம் பதிய (அழுத்தமாகப் பொருந்த), (உனது) திருப்புகழை அமுது பொருந்தும் பாடல்களாகச் சொல்லிப் (பாடி), விதி (பிரமன்) எழுதின எழுத்து (என் தலையெழுத்து) மெலிந்து அழிதர, மேம்பட்டு விளங்கும் ஒப்பற்ற பொருளை உபதேசித்தருளுக.

புகைத்தழ லைக்கொடு திரிபுர மெரிபட
நகைத்தவ ருக்கிட முறைபவள் * வலைமகள்
பொருப்பிலி மக்கிரி பதிபெறு மிமையவ ளபிராமி—

† பொ.துற்றுதி மித்திமி நடமிடு பகிரதி
எழுத்தறி ருத்திரி பகவதி கவுரிகை
‡ பொருட்பய னுக்குரை யடுகிய சமைபவள் அமுதாகச் ;

x செகத்தைய கத்திடு நெடியவர் கடையவள்
O அறத்தைவ ளர்த்திடு பரசிவை குலவதி
** திறத்தமி ழைத்தரு பழையவ ளருளிய சிறியோனே-

---

* வலை மகள்—சிவபிரான் மறைப் பொருளைத் தேவியார்க்கு உபதேசித்த பொழுது, தேவியார் கவனக் குறைவாய் இருக்க, சிவபிரான் ' நீ பராமுகமாய் இருக்கின்றாய்! மீன் பிடிக்கும் வலையருக்கு மகளாகுக ' எனச் சபித்தார். ; தேவியார் அஞ்சி இரக்க, நீ வலைஞர் மகளாய் இருக்கும் பொழுது நாம் வந்து உன்னை மணம் புரிவோம்' என்றனர். தேவி, பாண்டி நாட்டில் கீழ்க் கடல் ஓரத்தில் புன்னை மர நிழலில் ஒரு குழந்தையாய்க் கிடந்து அழும் பொழுது, அவ்வழியில் வந்த குழந்தை யிலாத வலைஞர் அரசன் அந்தக் குழந்தையை ஆவலுடன் எடுத்து வளர்த்தான். தேவிக்கு உபதேசித்த பொழுது சிவபிரானது உத்தரவு இன்றி விநாயகரையும் முருகவேளையும் உள்ளே விட்ட காரணத்தால் மீனைச் சபிக்கப் பெற்ற நந்திதேவர் கடலிற் சுறாமீனாயினர். இந்த மீன், வலைஞர் அரசன் எவ்வளவோ முயன்றும், அவனது வலையில் அகப்படாது இடர்பல செய்துவந்தது. இந்தமீனை வலையிற் பிடிப்பவனுக்கு என் மகளை மணஞ்செய்விப்பேன் என்று வலைஞர் கோமான் பிரதிக்ஞை செய்தனன். சிவபிரான் ஒரு வலைஞனைப் போல வேடம் பூண்டு வந்து அந்த மீனை ஒரே வீச்சில் தன் வலையிற் சிக்க வைத்தார். அற்புதம் அடைந்த வலைஞர் கோமான் தான் கூறியவாறே தன் மகளை அந்த வலைஞனுக்கு மணம் புரிவித்தான். திருமணக் கோலங் கொண்ட இறைவனும் தேவியும் மறைந்து விண்ணில் விடைமேற் காட்சி அளித்து வலைஞர் கோமானுக்கு நற்கதி அளித்தனர் இதன் விரிவைத் திருவிளையாடற் புராணத்தில் 'வலைவீசின திருவிளையாடலிற்'காண்க.

(†, ‡, x, O, **-தொடர்ச்சி 253 பார்க்க)

புகை தரும் நெருப்பினால் திரிபுரம் எரிபட்டு அழியச் சிரித்தவருடைய இடது பாகத்தில் வீற்றிருப்பவள், வலைஞர் (பரதவர்) மகளாகத் தோன்றினவள், மலைகளுள் இமயமலைக்கரசன் பெற்ற இமயவல்லி, அபிராமி,

†அம்பலத்தில் அமைந்து திமித்திமி என்று நடனம் செய்யும் தேவி, எழுத்து (இலக்கணங்கள்) அறிந்துள்ள ருத்திரி, பகவதி, கௌரி, ஒழுங்காகப், பொருளின் பயனைச் சொல்லுக்குப் பொருந்தி இருப்பவள் ‡ (சொல்லும் பொருளும் போலச் சிவத்தோடு கலந்து நிற்பவள்),—அமுது போலப்

x பூமியை வயிற்றில் அடக்கிய நெடியோனும் திருமாலுக்குத் தங்கை, (காஞ்சியில் முப்பத்திரண்டு) o அறங்களை வளர்த்த பரசிவை, சிறப்பமைந்தவள், ** நிலைபெற்ற தமிழைத் தந்த பழையவள் (உமை) அருளிய குழந்தையே!

---

† பொது உற்று; பொது—அம்பலம். "பரத்தின் உச்சியில் நடம் நவில் உமை" திருப்புகழ் 267. தேவியும் சிவனும் ஒன்று கூடி ஆடுவர். 'தற்பரனொ டாடும் அபிராமி சிவகாமி' திருப்புகழ் 644. "நடமாடி மடமாதொடு" சம்பந்தர்-III-81-10

‡ "சொல்லும் பொருளும் என நடமாடுந் துணைவருடன் புல்லும் பரிமளப் பூங்கொடியே" அபிராமி அந்தாதி 28,

"மலி பொருளோ ருரையும் நிலவுதல் போல் நிட்களத்தைப் பிரியாது மருவி"—பஞ்சாதிகார விளக்கம்.

"சொற் பொருளும்...எனக் கலந்து சிவத்தில் அநநியமமாகி"—தணிகாசல புராணம்.

x செகத்தை வயிற்றில் அடக்கியது-திருப்புகழ் 267 (பக்கம் 164 பார்க்க).

o தேவி அறம் வளர்த்தது-பாட்டு 278-பக்கம் 192 பார்க்க.

** தமிழும் தேவியும்:—'தமிழொடு பிறந்து பழமதுரையில் வளர்ந்த கொடி சப்பாணி கொட்டி யருளே'-மீனாக்ஷியம்மை பிள்ளைத் தமிழ்.

செருக்கும ரக்கர்கள் பொடிபட வடிவுள
கரத்தில யிற்கொடு பொருதிமை யவர்பணி
* திருத்தணி பொற்பதி தனில் † மயில் நடவிய
பெருமாளே. (55)

304 அடிமை யாக

தனன தனதன தனதன தனதன
தனன தனதன தனதன தனதன
தனன தனதன தனதன தனதன தனதான

மூகிலு மிரவியு முழுகதிர் தரளமு
முடுகு சிலைகொடு கணைவிடு மதனனு
முடிய வொருபொரு ளுதவிய ‡ புதல்வனு மெனநாடி-

ழதிய x கனனென தெய்வதரு நிகரென
முதலை மடுவினி o லதவிய புயலென
முகமு மறுமுக முடையவ னிவனென வறியோரைச;

---

* தணிகைமலை என்று குறிப்பிடாது-தணிகை, தணிகைப்பதி என வரும் பாடல்கள் தணிகையில் நந்தியாற்றுக்குத் தென் கரையில் உள்ளதும் 'ஆறுமுக சுவாமி கோயில்'' என வழங்குவதுமான பழைய கோயிலிலுள்ள முருகவேளுக்கு உரிய பாடல்களாகவும் கொள்ள லாம். இந்த முருகவேளே 'வீராட்டகாசருக்கு உபதேசித்த சாமிநாதரவர்'—[பாடல் 261-பக்கம்143-பார்க்க].

† முருகவேள் மயில் மீது கடிக்கும் நடன தரிசனம் திருத்தணிகையில் அருணகிரியார்க்குக் கிடைத்தது போலும்-பாடல் 308 பார்க்க.

‡ புதல்வன்-இது பொதுவோ-சிறப்பாக யாரையேனும் குறிக்கின்றதோ விளக்கம் பெறவில்லை-திருப்புகழ் 577-ஆம் பாடலிற் கூறிய புதல்வரில் ஒருவனே! முடிய ஒரு பொருள் உதவிய புதல்வன்—நன்றூ என்னுங் குன்றின் மேலேறி நின்று தன் கண்ணிற் கண்ட நாடுகள் எல்லாவற்றையும் புலவர் கபிலர்க்கு அளித்த செல்வக்

(x, o-தொடர்ச்சி 255 பார்க்க)

கர்வங் கொண்ட அரக்கர்கள் பொடிபட்டு விழ, அழகிய திருக் கரத்தில் வேல் கொண்டு சண்டை செய்து, தேவர்கள் பணிந்து போற்றுந் திருத்தணிகை என்னும் அழகிய ஊரில் மயில் நடத்தும் (மீது நடிக்கும்) பெருமாளே!

[ஒரு பொருளருளாயோ]

304

மேகமே (கொடையில்), சூரியனே (புகழொளியில்), பேரொளி வீசும் முத்தே (இனிமையில்), விரைவில் (கரும்பு) வில்லை ஏந்திப் பாணங்களை விடும் மன்மதனே (அழகில்), வேண்டுமளவும் கேட்ட ஒரு பொருளைத் தந்து உதவின பிள்ளையே (ஈதலில்) இவன என்று விரும்பிச் சென்று—

xபழைய கர்ணனே இவன் என்றும், தெய்வ விருக்ஷ மாம் கற்பகத்தை ஒப்பானவன் இவன் என்றும்,0முதலையை மடுவில் சம்ஹாரஞ் செய்த மேகவர்ணராம் திருமாலே இவன் என்றும், முகமும் ஆறுமுகக் கடவுள போல ஆறுமுகம் கொண்டவன இவன யென்றும் தரித்திரங் கொண்டவரை

(கீழ்க் குறிப்பு 254-பக்கம் தொடர்ச்சி)
கடுங்கோ வாழியாதனு யிருக்கலாம் என்றார் ஆசிரியர் பிரமஸ்ரீ சாம்பசிவ சர்மா அவர்கள் பல் யானைச் செல் கெழு குட்டுவன் பாலைக் கௌதமனர் விரும்பிய வாறே பெருவேள்விகளைச் செய்வித்து அப்புலவர் தம் மனைவியுடன் ஒப்பற்ற பொருளான துறக்கத்தை (விண்ணுலகத்தை) அடையச் செய்தான். இவர்களில் எவரையேனும் குறிக்கின்றதோ இது!

x கனன்—கர்ணன்-அங்கதேசத்து அரசனும், தருமபுத்திரருக்கு மூத்தவனும், துரியோதனனுக்கு நண்பனுமான கொடையிற் சிறந்த இடை வள்ளல்களில் ஒருவன் வரைவின்றி யாவருக்குங் கொடுக்கும் தலை வள்ளல் எழுவர்:—சகரன், காரி, நளன், துந்துமாரி, நிருதி, செம்பியன், விராடன்; இரப்போர்க்குக் கொடுக்கும் இடை வள்ளல் எழுவர்:—அந்திமான், சிசுபாலன், அக்குரன், வக்கிரன், சந்திமான், கன்னன், அந்தன்; புகழ்வோர்க்குக் கொடுக்கும் கடை வள்ளல் எழுவர்:—பாரி, எழினி, நள்ளி ஆய், மலையன், ஓரி பேகன் (பிங்கலம்)

C அதவிய—சம்ஹாரஞ் செய்த. முதலையை மடுவில் அட்டது-பாட்டு 110 பக்கம்-262 பார்க்க

சகல பதவியு முடையவ ரிவரென
* தனிய தநுவல விஜயவ னிவனென
† தபனன் வலம்வரு கிரிதனை நிகரென இசைபாடிச்—

‡ சயில பகலவ ரிடைதொறு நடைசெயு
மிரவு தவிரவெ யிருபத மடையவெ
x சவித அடியவர் தவமதில் வரவருள் புரிவாயே;

0 அகில புவனமு மடைவினி லுதவிய
இமய கிரிமயில் ** குலவரை தநுவென
அதிகை வருபுர நொடியினி லெரிசெய்த அபிராமி—

அமரு மிட †† னன லெனுமொரு வடிவுடை
யவ ‡‡ னி லுரையவன xx முதுதமி ழுடையவ
னரியொ டயனுல கரியவ னடாவில் சிவன்வாழ்வே;

---

* இரக்கம், திறமை அற்றவரை இங்ஙனம் புகழ்தல் 15-ஆம் நூற்றாண்டின் முதலிலிருந்த அருணகிரியார் காலத்திற் போலவே ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிலிருந்த சுந்தர மூர்த்தி சுவாமிகள் காலத்தும் இருந்தது போலும். "மிடுக்கிலாதானை வீமனே விறல் விசயனே வில்லுக் கிவனென்று, கொடுக்கிலாதானைப் பாரியே யென்று கூறினுங் கொடுப்பாரிலை-[சுந்தரர் தேவாரம்-VII-34-2 (பாட்டு 236 பக்கம் 90 பார்க்க)

† தபனன் வலம் வரு கிரி—மேரு பாட்டு 273-பக்கம் 180 பார்க்க; கிரகங்கள் சுற்றி வருவதாகக் கருதப்படுவதான பொன்மலை- "வரைக்கு வேந்தா யிருக்கின்ற எரி பொன் மேருத தடப் பெரு வரையின் மாடோர் தனிப்பெரு முழையி விட்டுக் கிடப்பதோ ரெல்லை யில்லாக் கேடிலாச் சேம வைப்பு"—திருவிளை-மேருவைச் செண்-10

‡ சயில பக லவர்—கற் பிளவை யொத்தவர். 'கற்பிளவோ டொப்பர் கயவர்' மூதுரை-24.

x அடியானாக:—" அடிமையாகு முறைமை ஒன்றை அருள்வாயே (திருப்புகழ் 227)

"உன் மலர்ப்பதத்தின் பத்தி விடாமனதிருக்கு
நற்றொண்டர்க்கிணையாக உன் அருள்தாராய் (திருப்புகழ் 324

0 தேவி—உலகெலாம் ஈன்றது—பாட்டு 268, பக்கம் 168- பார்க்க. ** தேவி புரத்தை எரித்தது:— 'அடங்கார்மதில் தொலைய நூறிய வம்பின் வேய்த் தோளி"—சம்பந்தர்-11-78-3.

(††, ‡‡, xx-தொடர்ச்சி பக்கம் 257 பார்க்க)

சகல சம்பத்தும் உடையவர் இவர் என்றும், ஒப்பற்ற தனிப் பெருமையை உடைய வில் வல்ல அருச்சுனனே இவர் என்றும், சூரியன் வலம் வரும் மேருவை நிகர்ப்பார் இவர் என்றும், இசைப் பாட்டுக்களைப் பாடி—

கற்பிளவை ஒத்த (சற்றேனும் நெஞ்சம் இளகாத) லோபிகளின் இடங்கள் தோறும் நடந்து திரியும் யாசகத் தொழில் (பிச்சை யெடுக்கும் தொழில்) நீங்கவும், உனது இரண்டு பாதங்களை அடையவும், பலதிறத்த அடியவர்களின் தவ நிலை வருமாறு அருளபுரிவாயாக.

சகல புவனங்களேயும் முறைப்படி தந்த இமயமலை மயிலாம் (உமை), சிரேஷ்டமான மலையாம் மேருவை வில் லாகக் கொண்டு, †† திருவதிகை என்னும் பதியில் திரி புரத்தை ஒரு நொடிப் போதில் எரித்த அபிராமி—

பொருந்தி யிருக்கும் இடது பாகத்தை உடையவன், ‡‡நெருப்பு என்னும் ஒப்பற்ற உருவத்தினன், xx வாக்குக்கு எட்டாதவன, 00 பழந் தமிழுக்கு உரியவன், திருமாலும், பிரமனும், உலகோரும் அறிதற்கு அரியவன், நடனம் ஆடும் சிவபிரான் ஆகிய கடவுளின் செல்வனே !

(கீழ்க் குறிப்பு 256 பக்கம் தொடர்ச்சி)

†† திரு அதிகை (வீரட்டானத்தில்) புரம் எரித்தது :—
"செற்றூர் வாழுந் திரிபுரந் தீ யெழ விற்றன்
கொண்டெயில் எய்தவர் வீரட்டம்"—அப்பர் V-53-4.
"வில்லால் எயில் எய்தான் ஆடும் வீரட்டானத்தே"—
சம்பந்தர் I-46-8.

ஒரு நொடியில் எரித்தது :—
"திரிபுரம் ஒரு நொடியினில் எரி சென்று கொள்வகை"
—சம்பந்தர்-I-124-6.

‡‡ சிவன் அனலுருவன்: —"பொங்கு அழல் உருவன்"
—சம்பந்தர்-III-120-I.

xx இல் உரையவன்—உரை யிறந்தவன்; உரைக்கு எட்டா தவன்—"உரைக்குங் கழிந்திங்கு உணர்வரியான்"
—அப்பர் IV-99-5.

00 முதுதமிழ் உடையவன்—பாட்டு 126-குறிப்புரை-பக்கம் 299, 300 பார்க்க

திகிரி நிசிசரர் தடமுடி பொடிபட
திரைக ளெறிகடல் சுவறிட களமிசை
திரடு குறடுகள் புரள்வெகு குருதிகள பெருகாருச்—

சிகர கிரிநெரி படபடை பொருதருள்
திமிர தினகர குருபர இளமயில்
சிவணி வருமொரு தணிகையில் நிலைதிகழ்
பெருமாளே. (56)

305 திருவடியைப் பெற

தனத்த தனதன தனத்த தனதன
தனத்த தனதன தனதான

முடித்த குழலினர் வடித்த மொழியினர்
முகத்தி லிலகிய விழியாலும்—

முலைக்கி ரிகள்மிசை யசைத்த துகிலினும்
இளைத்த இடையினு மயலாகிப்;

படுத்த அணைதனி லணைத்த அவரொடு
படிக்கு ளநுதின முழலாதே—

பருத்த மயில்மிசை நினைத்த பொழுதுன
பதத்து மலரிணை யருள்வாயே;

துடித்து தசமுகன் முடித்த லைகள்விழ
தொடுத்த சரம்விடு ரகுராமன்—

துகைத்தி * வலகைமொ ரடிக்கு ளளவிடு
துலக்க அரி திரு மருகோனே;

---

* உலகை [illegible] பாட்டு 268-பக்கம் 166-பார்க்க.

சக்ராயுதங்களுடன் வந்த (அல்லது தேர்களில் வந்த, அல்லது மலை போல வந்த) அசுரர்களின் பெரிய முடிகள் பொடிபடவும், அலைகள் வீசும் கடல் வற்றிப் போகவும், போர்க் களத்தில் மேடான உயர் நிலஙகளிலும் புரண் டெழுந்த மிகுதியான ரத்தம் பெருகி ஆறுக (ஓடும்படி)யும்,

சிகரங்களை உடைய மலை (கிரௌஞ்சம்) நெரிபட்டு பொடியாய் அழியவும், வேற்படையாற் சண்டை செய் தருளிய (அஞ்ஞான) இருளை நீக்கும் (ஞான) சூரியனே! குருபரனே! இளமயிலிற் பொருந்தி வரும பெருமாளே! ஒப்பற்ற தணிகையில் நிலைத்து விளஙகும பெருமாளே!

(அடியவர் தவமதில் வர அருள் புரிவாயே)

305

முடித்த கூந்தலை உடையவர்கள், (தேன்) வடிகட்டின தென இனிக்கும பேச்சுக்களை உடையவர்கள், (ஆகிய மாதர்களின் முகத்தில் விளஙகும் கண்களாலும்

கொங்கை மலை மீது அசைகின்ற ஆடையாலும், அவர்களின் மெல்லிய இடையாலும் (நான்) மோகங் கொண்டவனாகிப்

படுத்த படுக்கையில் அணைத்த அம் மாதர்களோடு (இந்தப்) பூமியில் தினந்தோறும் திரியாதவாறு—

பருமையுள்ள மயில்மேல் நினைத்த அந்தப் பொழுதிலேயே உன்னுடைய பாதமலரிணைகளைத் தந்தருளுவாயாக.

துடிதுடித்து, பத்துத் தலை ராவணனுடைய கிரீடம் அணிந்த தலைகள அற்று விழப் பூட்டிய அம்பினைச் செலுத்தின ரகுராமன—

(பாதத்தால்) மிதித்து இந்த உலகை ஓரடியாலே அளந்து விளங்கக் காட்டிய அரி ஆகிய திருமாலின் அழகிய மருகனே! (அல்லது திருமாலுககும், இலக்குமிக்கும் மருகனே)!

தடத்து ளுறைகயல் வயற்கு ளெதிர்படு
தழைத்த கதலிக ளவைசாயத்—

தருக்கு மெழிலுறு திருத்த ணிகையினில்
தழைந்த சரவண பெருமாளே. (57)

306 அகப்பொருள்: (தலைவன் வந்தருள)

தததத் தனத்ததன தத்தத தனத்ததன
தத்தத் தனத்த தனதான

*முத்துத்தெ றிக்கவள ரிக்குச்சி லைக்கைமதன்
முட்டத்தொ டுத்த மலராலே—

முத்தத்தி ருச்சலதி முற்றத்† துதித்தியென
முற்பட்டெ டுக்கு நிலவாலே;

எத்தத்தை யர்க்குமித மிக்குப்பெ ருககமணி
இப்பொற்கொ டிச்சி தளராதே—

‡ எத்திக்கு முற்றபுகழ் வெற்றித்தி ருத்தணியில்
இற்றைத்தி னத்தில் வரவேணும்;

மெத்தச்சி னத்துவட திக்குக்கு லச்சிகர
வெற்பைத்தொ ளைத்த கதிர்வேலா—

* முத்துப் பிறக்கும் இடங்கள் எட்டு என்றும் [பாட்டு 278-பக்கம் 192], இருபது என்றும் கூறுவர்-

" தந்தி வராகம் மருப்பிப்பி பூகம் தழைகதலி
நந்து சலஞ்சலம் மீன்தலை கொக்கு நளினமின்னார்
கந்தரஞ் சாலி கழைகன்னல் ஆவின்பல் கட்செவிகார்
இந்து உடும்பு கரா முத்தம் ஈனும் இருபதுமே "

† உதித்தி—உதி தீ; உதி—உலைத் துருத்தி.

‡ எத்திக்கும் உற்ற புகழ்...திருத்தணி:—இது " திக்கெலாம் புகழுறுந் திருநெல்வேலி " என்னும் சம்பந்தர் திருவாக்கை நினைவூட்டுகின்றது. (தேவாரம் III-92-7)

குளத்தில் வசிக்கின்ற கயல் மீன்கள் வயல்களிற் காணக் கிடைக்கும்படி தழைத்த வாழை மரங்கள் சாய்கின்ற

செழிப்பையும் அழகையும் கொண்ட திருத்தணிகையில் களிப்புடன் வீற்றிருக்கும் சரவணனே! பெருமாளே!

(உன பதத்து மலரிணை அருள்வாயே)

306

(தனக்குள் இருக்கும) முத்து வெளியே தெறித்து விழும்படியாக முற்றி வளர்ந்துள்ள கரும்பை வில்லாகக் கையிற் கொண்ட மன்மதன் அடியோடு (நன்றாய்ச்) செலுத்தின மலரம்புகளாலும்—

முத்துக்களைத் தன் அகத்தே கொண்ட அழகிய கடலின் பரப்பிலே உதிக்கின்ற (தோன்றுகின்ற) தீ (நெருப்பு)ப் போன்று (அல்லது—உலைத்துருத்தியின் தீப் போல) எதிர்ப்பட்டு வீசும் நில வொளியாலும்

எந்த தத்தையர்க்கும் (எல்லாக் கிளி போன்ற) (பெண் களுக்கும்) அலர் மொழி பேசுவதால் வரும் இன்பம் பெருகிப பொருந்துவதைக் கண்டும் (பெண்கள் இவளைப பற்றி அலர் மொழி பேசி இன்பம பெறுவதைக் கண்டும்); இந்தப் பொற் கொடி போன்றவள் (நாயகி) தளர்ச்சியுறுத வண்ணம்—

எந்தத் திக்கில் உள்ளவர்களும் புகழ்கின்ற ஜெயம் விளங்கும் திருத்தணியில் இன்றைய தினத்தில் வந்தருள வேண்டும்;

மிகுதியாகக் கோபித்து வட திசையில் இருந்த சிறந்த சிகரங்களைக் கொண்டிருந்த மலையை (கிரௌஞ்ச மலையை)த் தொளை செய்த ஒளி வேலனே!

மெச்சிக்கு றத்திதன மிச்சித் * தணைத்துருகி
மிக்குப் பணைத்த மணிமார்பா ;

† மத்தப்ர மத்தரணி ‡ மத்தச்ச டைப்பரமர்
சித்தத்தில் வைத்த கழலோனே—

வட்டத்தி ரைக்கடலில் மட்டித்தெ திர்த்தவரை
வெட்டித் துணித்த பெருமாளே. (58)

307 அன்பைப் பெற

தனதனன தனதந்த தனதனன தனதந்த
தனதனன தனதந்த தனதான

முலைபுளக மெழஅங்கை மருவுசரி வளைகொஞ்ச
முகிலளக மகில்பொங்க அமுதான—

மொழிபதற வருமந்த விழிகுவிய மதிகொண்ட
முகம்வெயர்வு பெறமன்ற லணையூடே ;

கலைநெகிழ வளர்வஞ்சி யிடைதுவள வுடலொன்று
படவுருகி யிதயங்கள் ப்ரியமேகூர்—

கலவிகரை யழியின்ப அலையிலலை படுகின்ற
கவலைகெட வினைதன்பு பெறுவேனோ ;

அலையெறியு மெழில்சண்ட உததிவயி றழல்மண்ட
அதிரவெடி படஅண்ட மிமையோர்கள்—

அபயமென நடுகின்ற அசுரர்பட அடியுண்டு
அவர்கள்முனை கெடநின்று பொரும்வேலா ;

---

* வள்ளியை அணைந்ததால் பணைத்த (பெருமை அடைந்த) மார்பினர் ஆயினர் முருகவேள்-எனெனில்-'தன்கடன் அடியேனையுந் தாங்குதல்' என்ற அபபர் திருவாக்கின்படி 'என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே' என்றிருந்த வள்ளியைத் தன் கடமையென அணைந்து மகிழ்வித்தாராதலின் ; "குறமாதுடன் மால் கூடனும் எனவே அணைமார்பா" என்றூர் பிறிதோரிடத்து (திருப்புமழ் 563)

† மத்தப் ப்ரமத்தர்—மிக்கப் பித்து உடையார் "பித்தா பிறை சூடி"—சம்பந்தர்-I-89-3. சுந்தரர் VII-1-1.

‡ மத்தம்—ஊமத்தம். மத்தநன் மலர் புனைவீரே III-94-8.

மெச்சிப் புகழ்ந்து குறத்தி வள்ளியின் கொங்கை மீது ஆசைப்பட்டு அவளை அணைந்து, உருகி, மிகவும் பெருமையை அடைந்த அழகிய மார்பனே!

வெறி மிகுந்த பித்தரான (பெரிய பித்தரான) பரமர், ஊமத்தம் பூ அணிந்த சடைப் பரமர் தமது உள்ளத்தில் வைத்துப் போற்றின திருவடிகளை உடையவனே! [முருக வேள் தமக்கு உபதேச குரு ஆதலின் அவரது திருவடிகளைத் தமது உள்ளத்திற் சிவபிரான தரித்தனர் எனக]

வட்ட வடிவுள்ள அலை வீசுங் கடலில் (அசுரர்களை) முறித்து அழித்து, எதிர்த்து நின்றவரை வெட்டித் துண்டாக்கிய பெருமாளே,

(திருதணியில் இற்றைத் தினத்தில் வரவேணும்)

307

கொங்கை புளகங் கொள்ள, அழகிய கையில் உள்ள சரி (வளை வகை), வளையல் இவை மெல்ல ஒலிக்க, மேகம் போன்ற கூந்தல் அகில் மணம் வீச, அமுதம் போன்ற

மொழிகள் நடுக்கமும் விரைவுங் காட்ட, அருமை வாய்ந்த கண்கள் குவிய, நிலவு போன்ற முகத்தில் வெயர்வு எழ, நறுமணமுள்ள படுக்கையில்—

ஆடை தளர, செழுமை வாய்ந்த கொடி போன்ற இடை துவட்சி உற (நெளிய), உடல் ஒன்றோடொன்று சேர, உருகி, உள்ளம் அன்பு மிக்கு,

கலவி (புணர்ச்சித் தொழில்) கரை (அளவு) கடந்து இன்ப அலையில் அலைபடுகின்ற கவலை ஒழிய உன்னுடைய அன்பைப் பெறுவேனோ!

அலை வீசும் அழகிய வலிமை வாய்ந்த கடலின் உட்புறத்தில் நெருப்பு நெருங்கி மிக, அதிர்ச்சியுடன் வெடிப்பட அண்டம், (அண்டம் அதிர்ந்து வெடிபட)த், தேவர்கள்

அபயம் என்று முறையிட, இடை நிலத்தே நின்ற அசுரர்கள் அழிய அடிபட்டு, அவர்களுடைய (போர் முனையும்—அல்லது துணிவும்) கெட்டு அழிய நின்று சண்டை செய்த வேலனே!

தலைமதிய நதிதும்பை யிளவறுகு கமழ்கொன்றை
சடைமுடியி லணிகின்ற பெருமானர்-

தருகுமர விட* வைந்து தலையரவு தொழுகின்ற
தணிமலையி லுறைகின்ற பெருமாளே. (59)

308 பரம ஒளியிற் கூட

தனதனன தனதனன தத்தத்த தத்ததன
தனதனன தனதனன தத்தத்த தத்ததன
தனதனன தனதனன தத்தத்த தத்ததன தனதான

மொகுமொகென நறைகொண்மலர் வற்கத்தி லற்புடைய
முளரிமயி லனையவர்கள் நெய்த்துக்க றுத்துமழை
முகிலனைய குழல்சரிய வொக்கக்க னத்துவள ரதிபார-

முலைபுளக மெழவளைகள் சத்திக்க முத்தமணி
முறுவலிள நிலவுதர மெத்தத்த வித்தசில
மொழிபதற விடைதுவள வட்டச்சி லைப்புருவ
இணைகோட;

அகில்மிருக மதசலிலம் விட்டுப் பணித்தமல
ரமளிபட வொளிவிரவு ரத்நப்ர பைக்குழையொ
டமர்பொருத நெடியவிழி செக்கச்சி வக்கமர மதநீதி-

---

* தணிகையில் வாசுகியும், ஆதிசேடனும் பூசித்ததாக தணிகைத் தல புராணங்கள் கூறுகின்றன:—

திருப்பாற்கடல் கடைந்த போது மத்தாக இருந்த மந்தர மலையில் இருந்த பிளப்பினில் கயிறாக இருந்த ஆதிசேடன் சிக்கக், கடைந்த வேகத்தில், ஆதிசேடனுடைய தோல் சுரசுரப்பை அடைந்தது. திருமால் உரைத்த உபதேசப்படி, ஆதிசேடன் திருத்தணிகையை அடைந்து தவம்புரிய, முருகவேள் எதிர் தோன்றி ஆதிசேடனுடைய உடம்பைத் தமது கரத்தினால் தடவ, சேடன் சருச்சரை (சொர சொரப்பு) நீங்கிப் பழைய வலிய தேகத்தைப் பெற்றான். (இது தணிகாசல புராணம்)

இங்ஙனம் இடர் உற்றுப் பூசித்துப் பேறு பெற்றது வாசுகி என்னும் நாகம் என்று தணிகைப புராணம் கூறுகின்றது.

நாக தீர்த்தம் திருத்தணி மலையின் மேல்—மேற்குப் பக்கத்தில் குருக்கள்மார் வீடுகளுக்கு எதிரில் உள்ள விஷ்ணு தீர்த்தத்துக்கும் அப்பால் மேற்கே சென்றால் தென்புறம் இருக்கின்றது.

தலையில் நிலவு, கங்கை (நதி), தும்பை, இள அறுகம் புல், மணம் வீசும் கொன்றை இவைகளைச் சடைமுடியில் அணிகின்ற பெருமானார் (சிவபிரான்)—

தந்த குமரனே! விஷங் கொண்ட ஐந்து தலைகளை உடைய பாம்பு பூசித்து வணங்கும் பெருமாளே! தணிகை மலையில் வீற்றிருக்கின்ற பெருமாளே!

[கவலை கெட நினதன்பு பெறுவேனோ]

308

மொகு மொகு (கம கம) என்னும் வாசனை கொண்ட மலர்க் கூட்டத்தில் ஆசையுள்ள (தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும) இலக்குமி போன்ற மகளிருடைய—நெய்ப்பும், கருமையும் கொண்ட கருமேகம் போன்ற கூந்தல் சரிய, ஒன்று போல (ஒரு சேரப்) பருத்து வளர்ந்துள்ள அதிக கனங் கொண்ட

கொங்கைகள் புளகம் கொள்ள, வளையல்கள் ஒலிசெய்ய, முத்துக்கள் போன்ற பற்கள் இள நிலவின் (குளிர்ந்த) ஒளியை வீச, மிகவும் தவிப்புக் கொள்ளும் சில மொழிகள அசைவுற்று வெளிவர, இடை நெளிவு உற, வட்டவடிவான வில்லை ஒத்த புருவங்கள் இரண்டும் வளைவு உற,

அகில், மிருகமதம் (கஸ்தூரி) பன்னீர் விட்டு அலங்கரிக்கப்பட்ட மலர்ப் படுக்கை கலைய (அல்லது மலர் கலைதலுற), ஒளி கலந்த ரத்னங்களால் அமைக்கப் பட்ட ஒளி வீசும் குழைகளுடன் போர் புரிவதுபோல நீண்டுள்ள கண்கள் மிகவும் சிவக்க-(இவ்வாறு கலவி யின்பத்தில்)-அமர (பொருந்துவதால்), மதம் (கொள்கை, அறிவு, மகிழ்ச்சி), நீதி

அடல்வடிவு நலமிதனில் மட்கச்செ ருக்கியுள
முருகநரை பெருக * வுட லொக்கப்ப மூத்துவிழு
மளவிலொரு பரமவொளி யிற்புக்கி ருக்கவேனை
நினையாதோ ;

செகுதகெண கெணசெகுத செக்குச்செ குச்செகுத
கிருதசெய செயகிருத தொக்குத்தொ குத்தொகுத
டிமிடடிமி டிமிடிமிட டிட்டிட்டி டிட்டிமிட டிடிதிதோ-

திரிகடக கடகதிரி தித்திக்ர தித்ரிகட
திமிர்ததிமி திமிர்ததிமி தித்தித்தி தித்திதிதி
செனுசெனுத தணசெனுத தத்தித்தி குத்ரிகுட
ததிதிதோ ;

தகுடதிகு திகுடதிமி தத்தத்த தித்திகுட
குகுகுகுகு குகுகுகுகு குக்குக்கு குக்குகுத
தரரரர ரிரிரிரிரி றிற்றித்த றிற்றிரிரி யெனவேநீள்-

சதிமுழவு பலவுமிரு பக்கத்தி சைப்பமுது
சமையபபி ரவியிதய முட்கிப்ர மிக்கவுயர்
† தணிகைமலை தனில்மயிலி னிர்த்தத்தி னிற்கவல
பெருமாளே. (60)

309 அகப்பொருள் (தனிமை நீங்க) நற்றுயிரங்கல்

தந்தந் தனதன தந்தந் தனதன
தந்தந் தனதன தனதான

வங்கம் பெறுகட லெங்கும் பொருதிரை
வந்துந் தியதிரு மதனாலே-

வஞ்சம் பெறுதிட நெஞ்சன் தழலுற
வஞ்சம் பதும்விடு மதனாலே ;

* இறந்து போம்போது இறைவனே என்னைக் குறிக்கொள் என வேண்டுகின்றார். "இறக்கின்று நும்மை மறக்கினும் என்னைக் குறிக் கொள்மினே" என்றார் அப்பரும் (IV-95-10)

† "தணிமலையி லரியதொரு நிர்த்ததில் நிற்கவல பெருமாளே!" என்றும் பாடம். மயிலில் நிர்த்த தரிசனம் அருணகிரியார்க்கு இங்குக் கிடைத்ததை இது குறிக்கின்றது.
(பாடல் 303-பார்க்க)

வலிமை, வடிவு (உருவம், அழகு), நலம் (நன்மை, குணம்) இவையெல்லாம்-இதனுள் (இந்தக்கலவிப் பித்தில் மட்க (ஒலி மங்கும்படியாக, வலி குன்றும்படியாக) மிகுத லுற்று (அளவு கடந்து) அதன் பயனாக, உள்ளம் தளர்ச்சி அடைந்து உருக, நரை பெருக, உடல் ஒரு சேர (மிகவும்) பழுத்து (முதிர்ந்து கிழமாய்) (ஈற்றில்) விழும்போது (உடல் விழும்போது-இறந்து போகும் அந்த சமயத்தில்) ஒப்பற்ற பரஞ்சோதியாம் பேரின்ப வீட்டில் (நான்) புகுந்து ஓய்வு பெற்று இருக்க என்னைக் குறித்து (உனது) திரு வுள்ளம் நினையாதோ!

செகுதகெண, கெணசெகுத...டிட்டிட்டி, டிட்டிமிட் டிடிதீதோ—

திரிகடக கடகதிரி...தத்தித்தி குத்ரிகுட ததிதீதோ-

தகுடதிகு திகுடதிமி...திற்றித்த திற்றிரிரி என்னும் ஒலி பெருகி நீள—

தாள ஒத்துடன் முழவு வாத்தியங்கள் பலவும், இரண்டு பக்கங்களிலும் ஒலிக்கவும், பழமை வாய்ந்தவளும், உட னிருந்தவளுமான துர்க்கையும் உள்ளம் அஞ்சித் திகைப்பு அடையவும், சிறப்பு வாய்ந்த தணிகை மலையில் மயில் மீது நடன நிலையில் நிற்கவல்ல (நடனம் செய்கின்ற) பெருமாளே!

[பரம ஒளியிற் புக்கிருக்க எனை நினையாதோ]

309

கபபல்கள் செல்லப் பெற்ற கடலில் எங்கும் மாறுபட்டு எழும் அலைகள் எழுந்து, பெருகிச் சென்று (அதிரும) ஒலிக்கின்ற காரணத்தாலும்—

வஞ்சகம கொண்ட திடம் (உறுதி) அமைந்த நெஞ்சத் தினனாகிய (மனமதன்) நெருப்பு வீசிப் பொருந்த அஞ்சு அம்பு அதும் (ஐந்து மலர்ப்) பாணஙகளையும ஒருசேர விட்ட அந்த காரணத்தாலும்—(அல்லது திட நெஞ்சினனாய், நெருப்பு உற, ஐந்து பாணங்களையும் செலுத்தும் (மன்) மதனாலும்—

பங்கம் படுமென தங்கந் தனிலுதி
பண்பொன் றியவொரு கொடியான—
பஞ்சொன் றியமயில் நெஞ்சொன் றியெயழல்
பொன்றுந் * தனிமையை நினையாயோ ;
தெங்கந் திரளுட னெங்குங் கதலிகள்
சென்றென் றியபொழி லதனூடே—
தெந்தெந் தெனதென என்றண் டுறஅளி
நின்றுந் திகழ்வொடு மயிலாடப் ;
பொங்குஞ் சுனைகளி லெங்குங் குவளைகள்
† என்றும் புகழ்பெற மலரினும்—
பொன்றென் றணிகையில் நின்றங் கெழுபுவி
யென்றுஞ் செயவல பெருமாளே. (61)

310 திருவடியைப் போற்றும் குணத்தைப் பெற

தனத்ததன தனதான தனத்ததன தனதான
தனத்ததன தனதான தனதான

வரிக்கலையி னிகரான விழிக்கடையி லிளைஞோரை
மயக்கியிடு மடவார்கள் மயலாலே—
மதிக்குளறி யுளகாசு மவர்க்குதவி மிடியாகி
வயிற்றிலெரி மிகமூள அதனாலே ;
ஒருத்தருட னுறவாகி ஒருத்தரொடு பகையாகி
ஒருத்தர்தமை மிகநாடி யவரோடே—
‡ உணக்கையிடு படுபாவி எனக்குனது கழல்பாட
உயர்ச்சிபெறு குணசீல மருள்வாயே ;

* "தனிமையை நினைகிலை சங்கரா !"—திருவிசைப்பா-26 8.
† தணிகைமலையில் இந்திர நீலசுனை—என்றும் மலர் தரும் புகழ் கொண்டது—பாட்டு 272-பக்கம் 178, 179 பார்க்க.
‡ உணக் கை யிடு—உண்ண கை இடு.

வெட்கம் (அவமானம்) உறுகின்ற என்னுடைய உடலில் உதித்த (பிறந்த) நல்ல குணம் பொருந்திய ஒரு கொடி போன்ற—

பஞ்சு போல மெலிந்த மயிலனைய (என் மகள்), தனது உள்ளத்திற் சேர்ந்த (காமத்) தீயால் இறந்துபடும் தனிமை நிலையை (முருகா) நீ நினைத்து அருளுதலாகாதா !

தென்னை மரங்களின் கூட்டத்துடன் எங்கும் வாழைகள் அமைந்து பொருந்திய சோலைக்கு உள்ளே—

தெந்தெந் தென தென என்னும் ஒலியுடன் நெருக்கம் உற்று வண்டுகள நின்றும் (நின்று பாடவும்), விளக்கத் துடனே மயில்கள் ஆடவும்—

• (நீர்) நிறைந்த சுனைகளில் எங்கும் குவளைகள் எக்காலத்தும் புகழ் பெறும்படி மலர்களைத் தருகின்ற—

மிக அழகிய தணிகையில் வீற்றிருந்தருளி, ஏழு உலகங்களையும் என்றும் படைத்தளிக்கவல்ல பெருமாளே !

[பொன்றுந் தனிமையை நினையாயோ]

310

வரி (உயர்ச்சி-அல்லது நீளம்; கோடு) கொண்டுள்ள மானுக்கு ஒப்பான கண் கடையால் (கடைக் கண்ணால்) இளைஞரை மயக்கும் (பொது) மாதர்களின் மீதுள்ள மோகத்தாலே-(எனது)

அறிவு குழப்பம் அடைந்து, உள்ள காசும் (பொருளும்) அம்மாதர்களுக்கே கொடுத்து (அதனால்) வறுமை யடைந்து, வயிற்றில் நெருப்பு மிகவும் மூண்டு எழ-அது காரணத்தால்

ஒருத்தருடன் நட்பு பூண்டும், ஒருத்தருடன் பகைமை பூண்டும், ஒருத்தரை மிகவும் விரும்பித் தேடியும்- (இப்படிப் பட்டவர்களிடத்தே ஊடாடி)

உண்ண வேண்டிக் கையை நீட்டுகின்ற பெரும் பாவி யாகிய எனக்கு உன்னுடைய திருவடியைப் பாடும்படியான சிறந்த குண தூய்மையைத் தந்தருளுக.

விரித்தருண கிரிநாத னுரைத்ததமி ழெனுமாலை
மிகுத்தபல முடனோத மகிழ்வோனே—
வெடித்தமணர் கழுவேற * ஒருத்திகண வனுமீள
விளைத்ததொரு தமிழ்பாடு புலவோனே ;
செருக்கியிடு பொருசூரர் குலத்தையடி யறமோது
திருக்கையினில் வடிவேலை யுடையோனே—
திருகுலவு மொருநீல மலர்ச்சுனையி லழகான
திருத்தணிகை மலைமேவு பெருமாளே.† (62)

311 திருவடியைப் பெற

தானத்தன தானன தந்தன
தானத்தன தானன தந்தன
தானத்தன தானன தந்தன தனதான

வாருற்றெழு பூண்முலை வஞ்சியர்
காருற்றெழு நீள்குழல் மஞ்சியர்
வாலக்குயில் போல்மொழி கொஞ்சியர் தெருமீதே—
மானுற்றெதிர் மோகன விஞ்சையர்
சேலுற்றெழு நேர்விழி விஞ்சியர்
வாகக்குழை யாம ‡ ப ரஞ்சியர் மயலாலே ;
சீருற்றெழு ஞானமு டன்கல்வி
நேரற்றவர் மால்கொடு மங்கியெ
சேருற்றறி வானது ழிந்துயி ரிழவாமுன்—

---

* ஒருத்தி கணவன்—மங்கையர்க்கரசியா ருடைய கணவனாகிய கூன் பாண்டியன். ஈண்டுக் கூறிய (சம்பந்த மூர்த்தியின்) திருவிளையாடலைப் பாட்டு 103 (பக்கம் 247), பாட்டு 181-பக்கம் 422-கீழ்க்குறிப்பிற் பார்க்க.

† இச்செய்யுள் அருணகிரிநாதருடைய திருவாக்கென்பதைப் பற்றிச் சிறிது ஐய மிருப்பினும், பழைய பிரதிகள் பலவற்றினுங் காணப்பட்டபடியால் விடாது சேர்க்கப்பட்டது.

‡ அபரஞ்சியர்-புடமிட்ட பொன் போன்றவர்-பசும் பொன் அனையார்; "வஞ்சியே அபரஞ்சியே மடமயிலே வரிக்குயிலே" கொஞ்சியே பழி அஞ்சி யார் உனைக் கூடுவா ரினி அம்மே!"—
—மீனாக்ஷியம்மை குறம் 5.

விரிவாக அருணகிரி நாதன் பாடியுள்ள (திருப்புகழ் என்னும்) தமிழ் மாலையை மிகுந்த பலமுடன் ஓத மகிழ்பவனே!

பொறுமையாலும் அவமானத்தாலும் துடித்துச் சமணர்கள் கழுவிலேறவும், ஒப்பற்ற மங்கையர்க்கரசியின் கணவன் (கூன் பாண்டியன என்னும் நெடுமாறன்) திருநீறிடும் வழிககு மீண்டு வரவும் (சமணச் சார்பினின்றும் நீங்கி உய்யவும்), வழி செய்த ஒப்பற்ற தமிழ்ப் பாடல்களைப் பாடின புலவனே!

ஆணவத்துடன் போர் செய்த சூரர்களின் (அசுரர்களின்) குலத்தை அடியோடு அற்றுப்போக மோதித் தாக்கின திருக்கை வடிவேலை உடையவனே!

அழகு விளங்கும் ஒப்பற்ற நீலோற்பலமலர்ச் சுனையைக் கொண்டதாய் அழகு அமைந்த திருத்தணிகை மலையில் வீற்றிருக்கும பெருமாளே!

(உயர்ச்சி பெறு குண சீலம் அருள்வாயே)

311

ரவிக்கை பொருந்தி எழுகின்ற, ஆபரணம் அணிந்த, கொங்கையை உடைய வஞ்சிக் கொடி போல்பவர்கள், மேகத்தின கருநிறத்தை ஒத்து எழுகின்ற நீண்ட கூந்தலின் அழகுடையோர்கள், இளங் குயில் போல (இனிமை உள்ள) மொழி பேசிக் கொஞ்சுபவர்கள-தெருவிலே—

மாட்சிமையுடன் (விளக்கத்துடன்) எதிர்ப்படுகின்ற காம மயக்கம உண்டாக்க வல்ல மாய வித்தை வல்லவர்கள், சேல் மீனுக்கு நிகராய் எழுகின்ற கண்கள் மேம்பட்டு விளங்குபவர்கள், அழகுள்ள குழை அணிந்துள்ள-புடமிட்ட பொன் போன்றவர்கள்-ஆகிய பொது மாதர் மீதுள்ள மோக மயக்கால்—

சீரான ஞானமும் கல்வியும் ஒழுக்கமும் அற்ற அப் பொது மாதர்கள் மேலுள்ள மோகத்தால் நான் ஒளி மழுங்கி-நிறம் குன்றி-எனக்குள்ள அறிவும் அழிந்து உயிரை இழப்பதன் முன்பதாக—

சேவற்கொடி யோடுசி கண்டியின்
மீதுற்றறி ஞோர்புகழ் பொங்கிய
* தேசுக்கதிர் கொடியெ னும்பத மருள்வாயே;

போருற்றிடு சூரர்சி ரங்களை
வீரத்தொடு பாரில ரிந்தெழு
† பூதக்கொடி சோரிய ருந்திட விடும்வேலா—

பூகக்குலை யேவிழ மென்கயல்
தாவக்குலை வாழைக ளுஞ்செறி
போகச்செநெ லேயுதி ருஞ் ‡ செய்க ளவைகோடி;

சாரற்கிரி தோறுமெ ழும்பொழில்
x தூரத்தொழு வார்வினை சிந்திடு
** தாதுற்றெழு கோபுர மண்டப மவைசூழும்—

---

* "சதகோடி சூரியர்கள் உதயமென...ஒரு சோதி வீசுவதும் .. சீறடியே" (சீர்பாத வகுப்பு)

† பூத கொடி—பூத கோடிகள்; பூதங்களும் காக்கைகளும் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்; கொடி—காக்கை,

‡ செய்கள்—வயல்கள்.

x தூரத் தொழுதாலே தணிகைமலை தரிசித்தோருடைய வினையை ஒழிக்கும் என்கின்றார்.

'அத்தலந் தன்னையாம் அடைகு வாமெனப்
புத்தியில் நினைப்பினும் புறத்திற் செல்லினும்
பத்தடி நடப்பினும் பரித்த நோயெலாம்
கொத்தொடும் அவர்புறம் வழிக்கொண் டோடுமே'—

தணிகைப்புராணம்—அகத்தியர்-37. "கல்லார கிரிச் சிகரம் காதலுடன் தரிசித்தோர்...கந்தவுல கெய்திடுவர்"—தணிகாசலபுராணம்-கல்லாரகிரி-7. இங்ஙனம், மலையைத் தூரத் தொழுதாலும் வினை சிந்திடும் தலங்கள்:—

(i) திருக்கழுக்குன்றம்:

"சேய தற்பர வுருத்திரகோடி மாச் சிகரம் தூய ரெத்தனை தூரதிற் காண்கினும் * * சிவபதத் தடைவார்"—(உருத்திர கோடி-திருக்கழுக்குன்றம்)—திருக்கழுக்குன்றப் புராணம்

(தொடர்ச்சி பக்கம் 273-பார்க்க)

சேவலங் கொடியுடன் மயில் மீது நீ ஆரோகணித்து (ஏறி) அறிஞர்கள பாடிய உனது புகழ் நிறைந்துள்ள, ஒளிச் சோதி கோடி யெனும்படி வீசுகின்ற திருவடியைப் பாலித்தருளுக ;

போர்க் கோலம் பூண்டெழுந்த சூரர்களின் (அசுரர்களின்) தலைகளை வீரத்துடன் (இந்தப்) பூமியில் அரிந்து, (அப்போர்க்களத்தில்) எழுந்துள்ள பூதகணங்களும், காக்கைகளும் (அல்லது பூத கோடிகள்) (களத்தில்) ரத்தத்தை உண்ணும்படி செலுத்தின வேலனே !

பாக்கு மரங்களின் (கமுக மரங்களின்) குலைகள் சாய்ந்து விழும்படி மிருது(உடல்)வாய்ந்த கயல்மீன்கள் தாவ, அந்தக் குலைகள் வீழ்வதால் கீழுள்ள வாழைக் குலைகளும், நெருங்கிச் செழிப்புடன் வளர்ந்துள்ள செந்நெற் கதிர்களும், உதிர்ந்து விழும் வயல்கள் (கோடிக் கணக்கானவைகளும்) பலப் பலவும்,

சாரற்கிரி (கிரிச்சாரல்-மலைச் சாரல்) தோறும் எழுந்து வளர்ந்துள்ள சோலைகளும், தூரத்தே கண்டு தொழுபவர்களுடைய வினையைத் தொலைக்கும் பொன் மயமான கோபுரங்களும், மண்டபங்களும், சூழ்ந்துள்ள—(தணிகையம்பதிப் பெருமாளே)!

(272-பக்கம் கீழ்க் குறிப்பு தொடர்ச்சி)

(ii) ஸ்ரீசைலம் (திருப்பருப்பதம்)

"சேணை பார்த்தவர்க்கு வீடருள் சீபர்ப்பத நற்றலம்"
(ஞானவரோதயர் உபதேச காண்டம் 1166.)

(iii) திருவாரூர் "ஆரூரைத் தூரத்தே தொழுவார் வினை தூளியே" (அப்பர்-V-7-9).

** தாது—பொன்.

தார்மெத்திய தோரண மென்தெரு
** தேர்சுற்றிய வார்பதி அண்டர்கள்*
தாமெச்சிய நீள்தணி யம்பதி பெருமாளே. † (63)

312 அகப்பொருள்-தரிசனம் பெற

தத்ததன தத்ததன தத்ததன தத்ததன
தத்ததன தத்த தனதான

வெற்றிசெய வுற்றகழை விற்குதைதவ ளைத்துமதன்
விட்டகணை பட்ட விசையாலே—

வெட்டவெளி யிற்றெருவில் வட்ட ‡ பணை யிற்கனல்வி
ரித்தொளிப ரப்பு மதியாலே ;

பற்றிவசை கற்றபல தத்தையர்த மக்கு X இசை
பட்டதிகி ரிக்கு O மழியாதே—

பத்தியையெ னக்கருளி முத்தியைய ளித்துவளர்
பச்சைமயி லுற்று வரவேணும் ;

நெற்றிவிழி பட்டெரிய நட்டமிடு முத்தமர் நி
னைக்குமன மொத்த கழல்வீரா—

---

* தேர் சுற்றிய ஊர் தணிகை என்றதனால் அருணகிரியார் காலத்தில் ரதோற்சவம் நடந்தது தணிகையில் என்பது தெரிகின்றது. பல ஆண்டுகளுக்கு முன் மலை மேல் உள்ள ரத வீதியில் ரதோற்சவம் நடந்து வந்தது. பல ஆண்டுகளாகத் தேர் இல்லை : தேர் ஒன்று செய்து ரதோற்சவத்தை மீளச் செய்வித்தல் அன்பர்களின் கடமையாகும்.

† இந்தப் பாடலில், முருகன் திருவடி, சேவல், மயில், வேல் இவை வரும் பான்மை கவனிக்கற்பாலது.

‡ பணை—பறை.

X இசைபட்ட திகிரி—புல்லாங்குழல் ; திகிரி—மூங்கில்.

O மன்மதன் கணை, நிலவொளி, பெண்கள் வசைப் பேச்சு, குழல் ஓசை [illegible] க்கர்க்கு வேதனை தரும்-[பாட்டு 218 பக்கம் 53 பார்க்க].

கிண்கிணி மாலைகளையும் நிறைந்த தோரணங்களையும் கொண்ட அமைதி பூண்ட தெருக்கள் உள்ள பெரிய ஊர், தேர் சுற்றி வரும் பெரிய ஊர்-தேவர்கள் யாவரும் புகழும் பெரிய ஊராகிய தணிகையம் பதிப் பெருமாளே!

(தேசுக்கதிர் கொடி யெனும் பதம் அருள்வாயே)

312

ஜெயமே தரவல்ல கரும்பு வில்லின் முனையை வளைத்து மன்மதன் செலுத்தின பாணங்கள் மேலே தைத்த வேகத்தாலும்—

வெட்ட வெளியிடங்களிலும், தெருக்களிலும், வட்டமான பறை போல விளங்கி-நெருப்பை வீசி ஒலியைப் பரப்புகின்ற நிலவாலும்—

பற்றிவசை (வசை மொழிகளைக் கொண்டு) அவைகளையே பயின்று பேசும் பல மாதர்களின்(வசைப்பேச்சாலும்) இசையை எழுப்பும் மூங்கிலாலும் (புல்லாங் குழலின் இசையாலும்) நான் மெலிவுற்று அழியாமல்—

பத்தி நெறியை எனக்குத் தந்துதவி முத்தியையும் அளித்துதவ உயர்ந்த பச்சை மயில் மீது ஏறி வர வேண்டுகின்றேன்.

*நெற்றிக் கண்ணின் தீ பட்டு (மனமதன்) எரிந்துபோக, நடனம் செய்த பெரியோன் (சிவபிரான்) † உன்னைத் தியானிக்க அவர் மனத்தில் பொருந்தி எழுந்தருளிய திருவடிகளை உடைய வீரனே!

---

* ஒரு வீரச் செயலின் பின் இறைவர் ஒரு நட்டம் இடுவர் (நடனம் செய்வார்). காமனை (மன்மதனை)ச் சிவபிரான் எரித்த தலம் திருக்குறுக்கை. அது மாயூரத்துக்கு அருகில் உள்ள தலம். அங்கே உள்ள நடன சபையின் பெயர் "காமாங்க நாசனி சபை" [வேதாரணிய புராணம்-சபைச் சருக்கம்-6]

† சிவபிரானுடைய தியானத்தில் இருந்தது முருகன் திருவடி- "சடைப்பரமர் சித்தத்தில் வைத்த கழலோனே" என்றார் 306-ஆம் பாடலிலும்.

நெய்க்கமல மொக்குமுலை மெய்க்குறவி யிச்சையுற
நித்தமிறு கத்த ழுவுமார்பா;

எற்றியதி ருச்சலதி சுற்றியதி ருத்தணியில்
எப்பொழுது நிற்கு முருகோனே-

எட்டசல மெட்டநில முட்டமுடி நெட்டசுரர்
இட்டசிறை விட்ட பெருமாளே. (64)

வள்ளிமலை.

[இது சித்தூர் ஜில்லாவிலுள்ளது. வட ஆற்காடு ஜில்லா திருவல்லம் ரெயில்வே ஸ்டேஷனுக்கு வடக்கு 9-மைல். மகா புனிதமான தேவீபீடம். ஸ்வாமி வள்ளியம்மையுடன் களவிற் பல திருவிளையாடல்கள் செய்து அவ் வம்மையை மணந்த பழம்பதி; இத்தலத்துத் திருப்புகழ்ப் பாடல்களையுங் கன்னபுரத்துத [815] திருப்புகழையுங் காண்க. மலை வலம் வரலாம். வள்ளி நீராடிய சுனை, கணேசர் குண்டு முதலிய காட்சிகளை மலைமீது காணலாம். 1916-ஆம் ஆண்டு முதல் 1950-ஆம் ஆண்டு வரையில் வள்ளிமலை உச்சியில் தவநிலையில் இருந்து நாடெங்கும் திருப்புகழ்ப் பாக்களை அவைக்குப் பொருத்தமான தெய்விக இசையிற் பரப்பிய திருப்புகழ் சுவாமிகள் என்ற ஸ்ரீ சச்சிதானந்த சுவாமிகள் இருந்த ஆசிரமம் வள்ளிமலை உச்சியில் இருக்கின்றது.]

313 யமன் வரும் நாளில் திருவடியைப் பெற

தய்யதன தான தய்யதன தான
தய்யதன தானத் தனதான

†அல்லிவிழி யாலு முல்லைநகை யாலு
மல்லல்பட ஆசைக் கடலீயும்-

அள்ளவினி தாகி நள்ளிரவு போலு
முள்ளவினை யாரத் தனமாரும்;

* "திரைக்கடல் சூழும் புவிக்குயி ராகும் திருத்தணி" என்றார் 258-ஆம் பாடலில்.

† அல்லி—தாமரை-"அல்லிமாதர் புல்க நின்ற ஆயிரந் தோளன்" பெரிய திருமொழி-I-7-9.

தேன் பொருந்திய தாமரை (மொக்குப்) போன்ற கொங்கையை உடைய உண்மை நிலை தவறாத குறத்தி (வள்ளி) அன்பு கொள்ளும்படி தினந்தோறும் அவளைக் கெட்டியாய் அணைக்கும் மார்பனே!

(அலை) வீசும் கடல் சூழ்ந்த (பூமியில்) திருத்தணி(என்னும் தலத்தில்) எப்பொழுதும் வீற்றிருக்கும் முருகனே!

எட்டு அசலம் (அஷ்டகிரிகள் வரையிலும்) எட்டிப் பரவவும், நிலம் முழுமையும் (பரவவும்), தங்கள் முடியை (ராஜ சின்னத்தை-அரசாட்சி அதிகாரத்தை)த் தள்ளிச் செலுத்தின அசுரர் இட்ட (தேவர்) சிறையை நீக்கின (விடுவித்த) பெருமாளே.

[பச்சை மயிலுற்று வரவேணும்]

வள்ளிமலை

313

தாமரை யிதழ் ஒத்த கண்ணாலும், முல்லை யரும்பு ஒத்த பல்லாலும், துயரம் உறும்படி காம—ஆசைக் கடலை (ஆசைப் பெருக்கைத்) தருகின்ற—

*அள்ளலாம் போல இனிதாக அமைந்து, நடு இரவு போல (அடர்ந்த இருள்) உள்ள தான செய்கைகளை உடையவர்களான அந்த நிறைந்த கொங்கைகளை உடைய (தான் பழகி யிருந்த அந்த விலை மகளிரும் பொது மகளிரும்) (அல்லது நள்ளிரவு போன்ற உள்ளத்தையும் செய்கைகளையும் உடைய பொதுமகளிரும்) அந்தச் செல்வம் நிறைந்த

---

* "அள்ளிக் கொளலாய் அடையத் திரண்டொன்றாய்க்
கொள்ளிக்கும் விள்ளாத கூரிருளாய்—உள்ளம்
புதையவே வைதத பொது மகளிர் தங்கள்
இதயமே போன்ற திரா" என்று பொதுமகளிரின் உள்ளத்தை இவ்வாறே விளக்கியுள்ளார் புகழேந்திப் புலவர்.

* இல்லுமினை யோரு மெல்ல அய லாக
வல்லெருமை மாயச் † சமனும ;

எள்ளியென தாவி கொள்ளைகொளு நாளில்
உய்யவொரு நீபோற் கழல்தாராய் ;

‡ தொல்லைமறை தேடி யில்லையெனு நாதர்
சொல்லுமுப தேசக் குருநாதா—

துள்ளிவிளை யாடு புள்ளியுழை நாண
x வெள்ளிவன மீதுற் றுறைவோனே ;

வல்லசுரர் மாள நல்லசுரர் வாழ
வல்லவடி வேலைத் தொடுவோனே—

வள்ளிபடர் சாரல் வள்ளிமலை மேவு
வள்ளிமண வாளப் பெருமாளே. [1]

314 திருவடியைப் பெற

தய்யதன தான தய்யதன தான
தய்யதன தானத் தனதான

o ஐயுமுறு நோயு மையலுமவ வாவி
னைவருமு பாயப் பலநூலின்—

அள்ளல்கட வாது துள்ளியதில் மாயு
முள்ளமுமில் வாழ்வைக் கருதாசைப் ;

---

* "இல்லும் பொருளும் இருந்த மனையளவே"—க்ஷேத்திரத் திருவெண்பா.

† 'சமன்வரும் அன்றைக் கடியிணை தரவேணும்' திருப்புகழ் 95

‡ 'வேதங்கள் ஐயா என ஓங்கி ஆழ்ந்தகன்ற நுண்ணியனே'— திருவாசகம்-சிவபுராணம். "செஞ் சொன் மறைக் கெட்டானை" —திருப்பரங்குன்றப் புராணம்.

x எள்ளி—எள்ளினவள் (வள்ளி). வள்ளி யிருந்த வனத்தில் முருகவேள் திரிந்து இருந்தது—"வெங்காடும் புனமும் கமழும் கழலே" 'தினையோ டிதணோடு திரிந்தவனே'—கந்-அநுபூதி-44,40

o ஐ—கோழை. "ஐ யி னா ல் மிடறு அடைப்புண்டு"— அப்பர்-VI-61-7

மனைவியும் (அல்லது வீடும்), இளைஞர்களும் (தனக்கு வயதிற் சிறியவர்களும்) மெதுவாக வேறாக (நிற்கும்படி), வலிய எருமை (மீது வரும்) மாயம் வல்ல யமனும்—(என்னை)

இகழ்ந்து என்னுடைய உயிரை கொள்ளை யடித்துக் கொண்டு போகும் (அந்த) தினத்தில் (நான்) உய்யுமாறு ஒப்பற்றவனாகிய நீ உனது அழகிய கழலை (எனக்குத்) தந்தருளுக.

பழைய வேதங்கள் தேடி நின்று காணுதற்கு இல்லை என்று முறையிடுகின்ற நாதராம் சிவபிரான் (உன்னிடம் கற்றுச்) சொல்லும் உபதேசத்தைச் செய்த குரு நாதனே!

துள்ளி விளையாடுகின்ற புள்ளி மானும் நாணும்படி (வெட்கும்படி) எள்ளினவளாகிய (இகழ்ந்தவளாகிய) வள்ளி (வாழ்ந்திருந்த) (வள்ளிமலைக்) காட்டில் நின்று தங்கினவனே!

வல்-அசுரர் (வலிமை வாய்ந்த அசுரர்கள்) மாளவும் (இறக்கவும்), நல்ல சுரர் (தேவர்கள்) வாழவும், விரைவில் கூரிய வேலாயுதத்தைச் செலுத்தினவனே!

வள்ளிக் கொடி படர்ந்திருந்த சாரல் கொண்ட (மலைப் பக்கங் கொண்ட) வள்ளிமலையில் வீற்றிருக்கும் வள்ளி மணவாளப் பெருமாளே!

(உய்ய ஒரு நீ பொற்கழல் தாராய்)

314

கோழையும், சேரும் நோய்களும், மோகங்களும், ஆசைகளை (எழுப்பும்) ஐம் பொறிகளும், அவைகளின் சூழ்ச்சிகளும், பல (கலை) நூல்களும்—(ஆகிய இந்தச்)

சேற்றினைத் தாண்டாது துள்ளி அவைகளுக்கு உள்ளேயே விழுந்து இறந்து போகின்ற உள்ளமும், மனை வாழ்க்கையையே எண்ணுகின்ற ஆசையும்

பொய்யுமக லாத மெய்யையவள ராவி
உய்யும்வகை யோகத் தணுகாதே-

புல்லறிவு பேசி யல்லல்படு வேனை
நல்லஇரு தாளிற் புணர்வாயே;

மெய்ய * பொழில் நீடு தையலை † மு நாலு
செய்யபுய மீதுற் றணைவோனே-

வெள்ளையிப மேறு வள்ளல்கிளை வாழ
‡ வெள்ளமுது மாவைப் பொருதோனே;

வையமுழு தாளு மையமயில் வீர
x வல்லமுரு காமுத் தமிழ்வேளே-

வள்ளிபடர் சாரல் வள்ளிமலை மேவு
வள்ளிமணவாளப் பெருமாளே. [2

315 மனையும் பெற

தய்யத்த தான தந்த தய்யத்த தான தந்த
தய்யத்த தான தந்த தனதான

கையொத்து வாழு மிந்த மெய்யொத்த வாழ்வி கந்து
பொய்யொத்த வாழ்வு கண்டு மயலாகிக்-

கல்லுக்கு நேரும் வஞ்ச வுள்ளத்தர் மேல்வி ழுந்து
கள்ளப்ப யோத ரங்க ளுடன்மேவி;

உய்யப்ப டாமல் நின்று கையர்க்கு பாய மொன்று
பொய்யர்க்கு மேய யர்ந்து ளுடைநாயேன்-

---

* பொழிலில் வள்ளியை அணைந்தது:—"குமரன் ஆங்கண் உறைமதுப் பொதும்ப ருள்ளால் ஒண்டொடி மாதைக் கொண்டு நிறைமகிழ் திளைப்பப புக்கு"—தணிகைப்புரா-களவு-181.

† மு நாலு—பன்னிரண்டு.

‡ வெள்ளம்—சமுத்திரத்தினிடத்தில்.

x வல்லம் என்பது திருவ(ல்)லம்; வள்ளிமலைக்குத் தெற்கு 9-மைலில் உள்ளது. பாடல் 274-பக்கம் 182-பார்க்க.

பொய்யும் நீங்காத (இந்த) உடலை வளர்க்கின்ற உயிர் உய்யும்படியான (நல்ல) யோகவழிகளை (நான்) அணுகாமல்

இழிவான அறிவுப் பேச்சுக்களைப் பேசி துன்பம் உறுகின்ற என்னை (உனது) நல்ல திருவடியிணைகளிற் சேர்த்தருளுவாயாக—

மெய்யனே! (வள்ளி மலைப்) பொழிலில் நீண்ட நேரம் தையலை (வள்ளியை) மும்நான்கு (பன்னிரண்டு) சிவந்த புயங்களும் (அவள்) மேலே பட அணைந்தவனே!

வெளளை யானை மேல் ஏறும் வள்ளலுடைய (தேவேந்திரனுடைய) சுற்றத்தாராய தேவர்கள் வாழக்,கடலிடத்தே (நூற்றெட்டு யுகம் ஆண்டு) முதுமை உற்ற மாமரமாய் நின்ற சூரனுடன் போர் புரிந்தவனே!

உலகு முழுமையும் ஆளும் ஐயனே! மயில் வீரனே! வல்லம் என்னும் தலத்தில் (வீற்றிருக்கும்) முருகனே! முத்தமிழ் வேளே!

வள்ளிக் (கிழங்கின்) கொடி படர்கின்ற மலைச்சாரல் உள்ள வள்ளிமலையில் வீற்றிருக்கும் வள்ளி மணவாளப் பெருமாளே!

[நல்ல இருதாளிற் புணர்வாயே]

315

செய்யத் தக்கதை அறிந்து அதன்படி வாழும் அந்த மெய்யான வாழ்க்கையை விடுத்து, பொய்யான வாழ்க்கையைப் பார்த்து அதில்-மோகம் கொண்டு

கல்லே போன்ற (கடின) வஞ்சக உள்ளத்தராம் (வேசையர்) மேல் விழுந்து, அவர்களுடைய கள்ளத்தனம் பொருந்திய கொங்கைகளின் மேற் பொருந்தி—

உய்யும் வழியிற் சேராது நின்று, வஞ்சகருடனும் உபாயம் (தந்திரம்) பொருந்திய பொய்யருடனுமே கலந்து சோர்வடைந்து உள்ளம் குலைகினற அடியேனுக்கு—

உள்ளப் * பெருக நின்று தொய்யப்ப டாம லென்று
† முள்ளத்தின் மாய்வ தோன்றை மொழியாயோ ;

ஐயப்ப டாத ‡ ஐந்து பொய்யற்ற சோலை தங்கு
தெய்வத்தெய் வானை கொங்கை புணர்வோனே—

x அல்லைப்போ ருமு ழங்கு சொல்லுக்ர சேவ லொன்று
வெல்லப்ப தாகை கொண்ட திறல்வேலா ;

o வையத்தை யோடி யைந்து கையற்கு வீசு தந்தை
மெய்யொத்த நீதி கண்ட பெரியோனே—

வள்ளிக்கு ழாம டர்ந்த வள்ளிக்கல் மீது சென்று
வள்ளிக்கு வேடை கொண்ட பெருமாளே. (3)

316 அன்பரல்லாதார் இணக்கம் அற

தய்யத்த தான தந்த தய்யத்த தான தந்த
தய்யத்த தான தந்த தனதான —

முல்லைக்கு மார னங்கை வில்லுக்கு மாதர் தங்கள்
பல்லுக்கும் வாடி யின்ப முயலாநீள்—

முள்ளுற்ற கால் மடிந்து கொள்ளிக்குள் மூழ்கி வெந்து
பளளத்தில் வீழ்வ தன்றி யொருஞான ;

---

* பெருக—பேருக. † உள்ளத்தின் மாய்வு—மனோ லயம்.

‡ ஐந்து ... சோலை — சந்தானம், அரிசந்தனம், மந்தாரம், பாரிஜாதம், கற்பகம் என்னும் ஐவகைத் தருக்கள் நிறைந்த சோலை.

x இரவு நீங்கச் சேவல் கூவுதலால்-இரவைப் பொறுக்காத (சகிக்காத) சேவல் என்றார். சூரியனைக் கூவி அழைப்பதால் சூரியனைக் கக்கும் (உமிழும்) சேவல் என்றார்-387-ஆம் பாடலில்.

o சிவன் வேறு முருகன் வேறு என்பதற்கு இல்லாமல் சிவனே முருகபிரான் ஆதலின், சிவனுடைய (அல்லது தம்முடைய) சர்வ வியாபக உண்மை நீதியை, ஒரு நொடியில் சகல உலகங்களையும் தாம் வலம் வந்து, முருகவேள் காட்டினர் என்ப.

உள்ளப் பெருக நின்று (உள்ளத்தில் பெறற்கரிய செல்வமாக—பாக்கியப் பொருளாக நின்று), சோர்வு அடையாமல்-எப்போதும் (நிலைத்துள்ள) மனோலயத்தைத் தருவதான (மனம் நசிவதான) ஓர் உபதேச மொழியைச் சொல்ல மாட்டாயா!

சந்தேகப்படாதவாறு (நிச்சயமாக) ஐந்து எனப்படும் பொய்யாத வகையில் (கேட்டதைத் தரும்) கற்பக விருக்ஷ சோலையில் தங்கி வளர்ந்த தெய்வ மகள் தேவயானையின் கொங்கையைச் சேர்பவனே!

இரவைப் பொருதபடி ஒலிக்கும் சொல்லை உடைய உக்ரமான சேவல் பொருந்தும் வெற்றி கொண்ட அந்தக் கொடியைக் கொண்ட பராக்ரம வேலனே!

உலகம் முழுமையும் ஓடி வலம் வந்து, ஐந்து திருக் கரங்களைக் கொண்ட கணபதிக்கு (மாதுளங்கனியை அல்லது—மாங் கனியைத்) தந்த தந்தை சிவபிரானுடைய உண்மைக்குப் பொருந்திய நீதி முறையைத் தெரிவித்த பெரியோனே!

வள்ளிக் (கொடிகளின்) கூட்டம் நெருங்கியுள்ள வள்ளி மலை மேலேறிச் சென்று வள்ளிவேட்டை யாடின பெருமாளே! (வள்ளி நாயகியின் மீது விருப்பம் மோகம் கொண்ட பெருமாளே!)

[உள்ளத்தின் மாய்வ தொன்றை மொழியாயோ]

316

(மன்மதனது) முல்லை மலர்ப்பாணத்துக்கும், மன்மதனது அழகிய கையில் உள்ள (கரும்பு) வில்லுக்கும், மாதர்களின் வசைப் பேச்சுக்கும் வாடி; இன்பத்தை அடைய முயன்று அதனால், நீண்ட—

முள் தைத்த கால் போல மடங்கிக் கிடந்து, (துன்பக்) கொள்ளி நெருப்பில் முழுகி (உள்ளம்) வெந்து, கீழ் நிலையில் விழுவதல்லாமல் (கீழ் நிலையில் விழுவதோடு), ஒப்பற்ற ஞான—

எல்லைக்கு மார ணங்கள் சொல்லித்தொ ழாவ ணங்கு
மெல்லைக்கும் வாவி நின்ற னருள்நாமம்—

எள்ளறகு மால யர்ந்து வுள்ளத்தி லாவ என்று
முள்ளப்பெ று* ரிணங்கை யொழிவேனே;

† அல்லைக்க ‡ வானை தந்த வல்லிக்கு மார்பி லங்க
அல்லிக்கொள மார்ப லங்கல் புனைவோனே—

அள்ளற்ப் டாத கங்கை வெள்ளத்து வாவி தங்கி
x மெள்ளச்ச ரோரு கங்கள் பயில்நாதா;

o வல்லைக்கு மார கந்த தில்லைப்பு ராரி மைந்த
மல்லுப்பொ ராறி ரண்டு புயவீரா—

வள்ளிக்கு ழாம டர்ந்த வள்ளிக்கல் மீது சென்று
வள்ளிக்கு வேடை கொண்ட பெருமாளே. (4)

---

* இணங்கை—இணக்கத்தை.

† அல்லைக்கு—இரவில்; இரவில் வள்ளியைக் களவாடி முருகவேள் அவள் குடிசையிலிருந்தும் கொண்டு போனார்.

“கன்னல்மொழிக்...கெண்டையாளைக் கன்னமிடப் பின்னிரவில்...கன்னிலையிற் புகா வேர்த்து நின்ற வாழ்வே! (திருப்புகழ்815)

“நீர் கங்குற் போதில் ஈங்குவந் திடுவ தொல்லாது. ஆங்கவள் தன்னைக் கொணடே அகலுதிர் அடிகள் என்றாள்”—

“நள்ளிருள் யாமந் தன்னில் இறைவ நீர் நடப்பதே!”
கந்த-புரா வள்ளி திருமணம் 162, 165

‡ ஆனை தந்த வல்லி: “கோற்றொடிக் கொடிச்சியை ..இலை வேற் கைம் மலர்த்தனி இளவற்கு. கானதது...புக்கு உறுதத்வன்” தணிகைப்புராணம். (விநா-காப்பு)

x “சரவணத்தின் வெறிகமழ் கமலப் போதின் வீற்றிருந் தருளினனே”—கந்த புரா-திரு அவதார-96.

o வல்லைக் குமாரன். வல்லை-வல்லக் கோட்டை எனவும் கொள்ளலாம். வல்லக் கோட்டை என்பது கோடை நகர்-சிங்க-பெருமாள் கோயிலுக்கு வடமேற்கு 10 மைலில் உள்ள முருகன் கோயில். பாடல் 707-713 பார்க்க.

எல்லையையும், வேதங்கள் சொல்லித் தொழுது வணங்கும் எல்லையையும் அணுகாது விலகித்தாண்டி, உன்னுடைய அருள்பாலிக்கும் திருநாமத்தை

இகழ்ந்து பேசுதற்கு ஆசை கொண்டு, (தமது) உள்ளத்தில் கடவுளே அபயம் என்னும் இரக்க உணர்ச்சியை என்றும் எண்ணப் பெருதவர்களாய் இருக்கின்ற கீழ் மக்களது இணக்கத்தை (நட்பை) விட மாட்டேனே!

இரவில் (இருளில்), அந்த ஆனை (கணபதி) தந்து உதவின கொடியன்ன வள்ளிக்கு (வள்ளி நாயகிக்கு) அவளது மார்பு விளங்கும்படித் தாமரையாலாய (உனது) மார்பிலிருந்த மாலையை அணிந்தவனே! (இருளில் வள்ளியை அழைத்துச் சென்று மணந்தவனே)

சேறு படாத கங்கை யாற்றில் (சரவண) மடுவில் தங்கி அங்கு மெல்லத் தாமரை மலரில் வீற்றிருந்த (பயின்ற) தலைவனே!

திருவல்லம் என்னுத் தலத்தில் வீற்றிருக்கும் குமரனே! கந்தனே! தில்லை (சிதம்பரத்தில்) உள்ளவரும், திரிபுரத்தை எரித்தவருமான சிவனது மைந்தனே! மல் யுத்தப் போருக்குப் பொருந்திய (திரண்ட) பன்னிரண்டு புயங்களைக் கொண்ட வீரனே!

வள்ளிக் கொடிகளின் கூட்டம் நெருங்கிய வள்ளிமலை மேற் சென்று வள்ளியம்மையைப் பெற வேட்டையாடிய (அல்லது விருப்பங் கொண்ட) பெருமாளே!

(உள்ளப் பெருர் இணங்கை ஒழிவேனே)

317 பிறப்பற

தய்யத்த தாத்த தய்யத்த தாத்த
தய்யத்த தாத்த தனதான

கள்ளக்* குவாற்பை தொள்ளைப்பு லாற்பை
† துள்ளிக்க ணூர்க்க யவுகோப–

கள்வைத்த தோற்பை ‡ பொள்ளுற்ற காற்பை
கொள்ளைத்து ராற்பை பசுபாச;

அள்ளற்பை மாற்பை x ஞெள்ளற்பை சீப்பை
வெள்ளிட்ட சாப o பி சிதமீரல்–

அள்ளச்** சுவாக்கள் சள்ளிட்டி மூப்பல்
கொள்ளப்ப டாக்கை தவிர்வேனோ;

தெள்ளத்தி சேர்ப்ப †† வெள்ளத்தி மாற்கும்
‡‡ வெள்ளுத்தி மாற்கு மருகோனே–

சிளரிட்ட காட்டி லுள்ளக்xx கி ரார்க்கொல்
புளள00த்த மார்க்கம் வருவோனே;

---

* குவால்—கூட்டம். † துள் இக்கன் எனப் பிரிக்க.
‡ பொள் ளுற்ற—பொள்ளென வுற்ற: விரைந்து செல்லும்.
x ஞெள்ளல்—தவறு. o பிசிதம்—இறைச்சி.
** சுவாக்கள்—நாய்கள்.
†† வெள் ளத்தி மால்—வெள்ளை யானையை யுடைய இந்திரன்.
‡‡ வெள் ளுத்தி மால்—வெள் ளுந்தி மால்: திருப்பாற்கடலை யுடைய விஷ்ணு; உந்தி—கடல்.
xx கிரார்—கிராதர்—இடைக்குறை.
00 அத்தம்—காடு. காட்டின் கடிய வழியில் முருகவேள் சென்றது:—
"தினைவேடர் காவல் தங்கு மலைகாடெலாம் உழன்று" திருப்புகழ் 1270. "வலிய சிங்கமும் கரடியும் உழுவையும் உறை செழும்புனம் தினைவிளை யிதண்மிசை மறவர் தங்கள் பெண் கொடிதனை ஒருதிரு வுளநாடிச்...சென்று"—திருப்புகழ் 552.

317

கள்ளத்தனம் (வஞ்சனை, பொய்) இவைகளின் நிறைவு கொண்ட ஒரு பை, ஓட்டைகளை உடைய மாமிசப் பை, துள்ளுகின்ற இக்கன் (கரும்பு வில்லைக் கொண்ட மன்மதனுடைய சேஷ்டைகளினால் உண்டாகும் தளர்வு, கோபம் (அல்லது மிக்க கோபம்),

களவு இவைகளுக்கு இருப்பிடமாம் தோல் பை, விரைந்துசெல்லும் தசவாயுக்கள் கொண்ட (காற்றடைத்த) பை, யமன் சூறையாடிக் கொண்டு போவதற்கு என அமைந்த செத்தையாம் பை, பசு (ஜீவான்மா), பாசம் (பந்தம், தளை) இவைகளுக்கு இடமாம்

சேற்றுப்பை (இவைகள் நெருங்கும் பை), ஆசை மயக்கத்துக்கு இடமாம பை, தவறுகளுக்கு (குற்றங்களுக்கு இருப்பிடமாம் பை, சீ (சீழ்) சேருகின்ற பை, கலப்பிலாத (மிக்க) அசா (தளர்ச்சி) (இவைகளோடு கூடியதாய்), இறைச்சி, ஈரல் (உடம்பிலுள்ள உறுப்பு)-(இவைகளை)

அள்ளி உணண வேணடி நாய்கள் சள்ளிட்டு (குலைத்தும்), இழுத்தும் பற்களில் கொள்ளுகின்ற இந்த யாக்கையை (உடலை) ஒழிக்க மாட்டேனோ!

தெளிவு (அறிவு) நிறைந்த அத்தி (யானை-தேவசேனையின்) தலைவனே! வெள்ளை யானையை உடைய இந்திரனுக்கும், திருப்பாற் கடலிற் (பள்ளி கொள்ளும்) திருமாலுக்கும் மருமகனே!

சிள் வண்டுகள் நிறைந்த காட்டில் உள்ள கிராதர் (மலை வேடர்கள்) கொல்கின்ற பறவைகளுள்ள கடிய காட்டு வழியில் (வள்ளியின் பொருட்டு) வந்தவனே!

வள்ளிச்சன் மார்க்கம் † விள்ளைக்கு ‡ நோக்க
வல்லைக்கு ளேற்று மிளையோனே—
வள்ளிக்கு மூத்து வள்ளிக்கல் காத்த
வள்ளிக்கு வாய்த்த பெருமாளே. (5)

318 சமய வாதத் துன்பு அற

தய்யத்த தாத்த தய்யத்த தாத்த
தய்யத்த தாத்த தனதான

வெல்லிக்கு வீக்கு முல்லைக்கை வீக்கு
வில்லிக்க தாக்க ருதும்வேளால்—
வில்லற் றவாக்கொள் சொல்லற்று காப்பொய்
யில்லத் துருக்க வலைமேவு;
பல்லத்தி வாய்க்க அல்லற் படாக்கை *
நல்லிற் பொருச்ச மயமாறின்—

---

* வள்ளிச் சன்மார்க்கம் :—இதற்கு 'வள்ளி அநுட்டித்த நன்னெறி' என்பது பொருள். வள்ளி அநுட்டித்த நிலைதான் "தன்னை மறந்தாள் தன் நாமங் கெட்டாள் தலைப்பட்டாள் நங்கை தலைவன் தாளே" என அப்பர் சுவாமிகள் குறிப்பிட்ட நிலை : இதனால் பெறப்படுவது யாதோ எனின்—"யாரொருவர் தன்னை யிழந்து (யான்-எனது என்பன அற்று)த் தலைவனை நாடுகின்றனரோ அவரை இறைவன் தானே நாடிவந்து அருள்புரிவான் என்பது.

வள்ளியம்மை கைப்பற்றி ஒழுகின இந்த நன்னெறியே இறைவனை வசப்படுத்தக் கூடிய நெறி என்றும், இந்த ரகசிய நெறியைத் தான் முருகபிரான் சிவபிராற்கு உபதேசித்தனர் எனறும் அருணகிரியார் இந்தப் பாட்டில் வெளியிடுகின்றார். இதன் விரிவை "அருணகிரிநாதர் வரலாறும் நூலாராய்ச்சியும்" என்னும் எனது நூலில் பக்கம் 299-302-பார்க்கவும்.

† விள் ஐக்கு—வினவிய தாதைக்கு.

‡ நோக்க வல்லைக்குள்-நோக்கம்-கண்ணொடிப் பொழுது, (கண் இமைக்கும் நேரம்); வல்லை—வல்லே—விரைவில். ஒரு க்ஷணநேரம் தவநிலையில் இருந்து சிவபிரான் முருகவேளிடம் உபதேசம் பெற்றாராதலின் திருத்தணிகைக்கு க்ஷணிகாசலம் (கணிக வெற்பு) எனப் பெயர் போந்தது.

(தொடர்ச்சி பக்கம் 289 பார்க்க).

"வள்ளிச் சன்மார்க்கம்" (வள்ளி அநுட்டித்த நன்னெறி) என்னும் உபதேசத்தை-(ரகசிய உண்மைப் பொருள் எது ஓதுவாயாக என்று) கேட்ட தந்தைக்குச் (சிவபிராற்கு)க் கண்ணொடிப் பொழுதில் (ஒரு க்ஷண நேரத்தில்) விரைவில் அவருடைய செவியிலேற்றிய (உபதேசித்த) இளையவனே!

வள்ளிக்கொடிகள் கூட்டமாய் அடர்ந்த வள்ளிமலைத் (தினைப்புனத்தில்) காவல் பூண்டு காத்திருந்த வள்ளி நாயகியார்க்கு வாய்த்த பெருமாளே!

[ஆக்கை தவிர்வேனோ]

318

வெல்லி குவிக்கும்—உலகத்தை வென்று குவிக்கத் தக்க,—முல்லை கை—முல்லை மலர்ப்பாணந் தரித்த கையினையுடைய,—வீக்கு வில் இக்கதா கருதும் வேளால்—நாண் கட்டிய வில் கரும்பாக விரும்பிய மன்மதனால், [யாரையும் வென்று அடக்கத் தக்க முல்லை மலர்ப் பாணம் ஏந்திய கையில் (கரும்பு. நாண் கட்டிய கரும்பை வில்லாக விரும்பி எடுத்துள்ள மன்மதனாலும்].

வில் அற்ற—ஒளி மழுங்கி, அவா கொள் சொல் அற்று—ஆசை கொண் டுரைக்குஞ் சொல்லும் போய்,—உகா—(மனம்) நெகிழ்ந்து,-பொய் இல்லத்து உறு—(அதனோடு) பொய் வாழ்வுடைய இல்லத்திற் சென்று—கவலை மேவு, [ஒளி மழுங்கி, ஆசை கொண்டு பேசும் சொல்லும் அடங்கி (நீங்கி), மனம் தளர்ந்து, பொய் வாழ்வுடைய இல்லத்தில் இருந்து கவலை சேர்கின்ற]

பல் அத்தி வாய்க்க—(அங்கே) பல கவலைக் கடல் நேர,—அல்லல் படு ஆக்கை—(அவற்றின் மூழ்கித்) துன்பப் படும் இவ்வுடல் உடையேன்,—நல்லில் பொரு—நன்மார்க்கத்தில் தரியாத,—சமயம் ஆறின்,—அறுவகைச் சமயத்து [பல (துன்பக் கடல்) கூடிட, அதனால் துயரம் அடையும் இந்த உடலை உடைய நான் நல் லிடத்தைக் காணாத (நல்வழியைஅறியாத) ஆறு சமயங்களின்.]

(கீழ்க் குறிப்பு 288-பக்கம் தொடர்ச்சி)

"பணிகிள ராரப் பண்ணவன் முருகற் படர்ந்து அருந் தவத்தினை யாங்குக் கணிகமே புரிந்து கருத்து முற்றுறலாற் கணிக வெற்பெனப் பெயர் விளங்கும்"—தணிகைப்புராணம்-வீராட்ட-121.

பல்லத்த மார்க்க வல்லர்க்கர் மூர்க்கர்

*கல்விக் கலாத்த லையலாமோ ;

அல்லைக்கொல் வார்த்தை சொல்லிக்கி தோத்து

சொல்குக்கு டார்த்த இளையோனே—

அல்லுக்கு மாற்றி னெல்லுக்கு மேற்புல்

கெல்லைப்ப டாக்க ருணைவேளே ;

வல்லைக்கு மேற்றர் தில்லைக்கு மேற்றர்

வல்லிக்கு மேற்ற ரருள்வோனே—

வள்ளிக் குழாத்து வள்ளிக்கல் காத்த

வள்ளிக்கு வாய்த்த பெருமாளே. (6)

---

* சமய வாதக் கலைகளை வேண்டாமெனல்—பாடல் 289-பக்கம் 219 பார்க்க.

பல் அத்த மார்க்க—(அறுவகைச் சமயத்துப்) பல பொருள் மார்க்கத்தையுடைய,—வல் அர்க்கர் மூர்க்கர்—வல்லரக்கராகிய மூர்க்கர்களுடைய,—கல்விக் கலாத்து அலையல் ஆமோ—(குதர்க்க வாதக்) கல்விப் போரிலேயும் புகுந்து வருந்தலாகுமா? [பல பொருள் கொண்ட வழிகளிற் செல்லும் வல் அரக்கர் போன்ற மூர்க்கர்களின் குதர்க்க வாதக் கல்விப் போரில் வருந்தலாமா]

அல்லைக் கொல் வார்த்தை சொல்விக்கு—இராக்காலம் ஒழியாதா என்னுஞ் சொல்லையுடைய ஒருதலைக் காமமுற்ற தலைவிக்கு,—இதம் ஒத்து சொல்—இதமாக அவளோடொத்து இரவை யொழிக்குங் குரலாகக் கொக்கரிக்கின்ற,— குக்குடம் ஆர்த்த இளையோனே—சேவலைக் கொடியின்கண் ஆர்த்த முருகனே! [இரவுப் பொழுது போகாதா (பொழுது விடியாதா) என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் தலைவியின் (கவலையை ஒழிப்பது போல) அவளுக்கு ஒத்து (அவளுக்கு இன்பம் உண்டாகும்படி) (இரவை ஒழிக்குங் குரலுடன்) கொக்கரிக்கின்ற சேவலைக் கொடியாக விளங்க வைத்திருக்கும் இளையோனே!]

அல்லுக்கும் ஆற்றின் எல்லுக்கும் மேல்—இவையும் சிறிது வழி தெரிவிக்கும் பகலையுங் கடந்த மேலிடத்தில், அதாவது கேவல சகலங் கடந்த சுத்த நிலையில், புல்கு எல்லைபடா கருணை வேளே—எழுந்தருளி யிருக்கின்ற அளவுபடாத தயாசமுத்திர மாகிய அழகனே! [இரவுக்கும் அதற்கு மாறான பகலுக்கும் (இரவு பகலுக்கும் மேலாக உள்ள) (இரவு பகல் கடந்த சுத்த நிலையில் உள்ள) வேளே: அளவுக்கு அகப்படாத கருணை வேளே!

வல் ஐக்கும் ஏற்றர்—வலிய அழகாகிய இடப வாகனத்தை யுடையவரும்—தில்லைக்கும் ஏற்றர் வல்லிக்கும் ஏற்றர்—தில்லைப் பதிக்கும் சிவகாமிவல்லிக்கும் ஏற்றவருமாகிய சிவபெருமான்,— அருள் வோனே—ஈன்றருளிய குமாரனே! [வலிய அழகுள்ள இடப வாகனத்தை உடையவர் (அல்லது திருவல்லம் என்னும் தலத்தில் எழுந்தருளி யுள்ளவர்), சிதம்பரம் என்னும் தலத்துக்கும் ப்ரீதி யுள்ளவர், சிவகாமவல்லியையும் (இடது பாகத்தில்) ஏற்றுக் கொண்டவர் ஆகிய சிவபிரான் அருளிய புதல்வனே!]

வள்ளிக் குழாத்து வள்ளிக் கல் காத்த கூட்டமாகிய வள்ளிக் கொடிகள் அடர்ந்த வள்ளி மலையைக் காத்த,—வள்ளிக்கு வாய்த்த பெருமாளே—வள்ளி நாயகியாருக்கு வாய்த்த பெருமாளே. [வள்ளிக் கொடிகளின் கூட்டமுள்ள வள்ளி மலையில் (தினைப் புனத்தைக்) காத்த வள்ளி நாயகிக்கு வாய்த்த பெருமாளே!]

(சமயமாறின்...கல்விக் கலாத்து அலையலாமோ)

319 உண்மைப் பொருளைக் காண

தனதன தனதன தனதன தனதன
தய்யத்த தாத்த தனதான

ககனமு * மநிலமு மனல்புனல் நிலமமை
கள்ளப் புலாற்கி ருமிவீடு—
கனலெழ மொழிதரு சினமென மதமிகு
கள்வைத்த தோற்பை சுமவாதே;
யுகஇறு திகளிலு மிறுதியி லொருபொருள்
உள்ளக்க ணேக்கு மறிவூறி—
ஒளிதிக ழுருவுரு வெனுமறை யிறுதியி
லுள்ளத்தை நோக்க அருள்வாயே;
ம்ருகமத பரிமள விகசித † நளினநள்
வெள்ளைப் பிராட்டி ‡ இறைகாணு—
x விடதர குடிலச டிலமிசை o வெகுமுக
வெள்ளத்தை யேற்ற பதிவாழ்வே!

---

* அநிலம்—காற்று.

† நளின நள் வெள்ளைப் பிராட்டி இறை—சரஸ்வதி தேவியின் நாயகனுன பிரமன். "வெள்ளைக் கலையுடுத்து வெள்ளைப் பணி பூண்டு வெள்ளைக் கமலத்து வீற்றிருப்பாள்" என்றார் சரஸ்வதியை காளமேகப் புலவர்.

‡ யாமே பரம், யாமே பரம் என்று பிரமனும் திருமாலும் தர்க்கித்துப் போர் புரியும்போது அவ்விருவர் நடுவில் பெரிய சோதி மலையாய் நின்றனர் சிவபிரான். அன்னமாய்ப் பிரமன் முடியைத் தேடியும், பன்றியாய் நிலத்தைக் கீண்டு திருமால் தேடியும்-அடி முடி காணக் கிடைக்காமல் இருவரும் அயர்ந்தனர். இதுவே "திருஅண்ணுமலை" (அண்ணு—எட்ட முடியாத).

"மணிகொண்ட நெடுங்கடலில் விழிவளரும் மாதவனும்
அணிகொண்ட புண்டரிகம் அகலாத சதுமுகனும்
ஞானக்கண் ணதுகொண்டு நாடுமா றுணராதே
ஏனத்தின் வடிவாகி எகினத்தின் வடிவாகி

(‡, x, o-தொடர்ச்சி பக்கம் 293 பார்க்க)

319

ஆகாயம், காற்று, நெருப்பு, நீர், மண் எனப்படும் பஞ்ச பூதங்களால் ஆயதும், கள்ளத்தனத்துக்கு இடமானதும், மாமிசமும், புழுக்களும், உள்ளதுமான வீடு—

நெருப்பு எழுவது போலப் பேச்சுக்கள் பிறக்கின்ற கோபம் என்கின்ற ஆணவம் நிறைந்த களவுத்தன முள்ள தோலாலாய பை—ஆகிய இந்த உடம்பை இனி நான் சுமக்காதபடி—

யுக முடிவுகளிலும் முடிவு அடையாத ஒப்பற்ற அந்த (பேரின்பப் பொருளை எனது உள்ளத்திலிடத்தே கண்டு அறியக் கூடிய அறிவு ஊறி (பேரின்பப் பொருளை ஞானக் கண்ணால் அறியும் அறிவு ஊறி யெழ)

ஒளி விளங்குவதென்றும், அருவமானதென்றும் (ரூபம் இல்லாதது என்றும்), உரு (ரூபம்) உள்ளதென்றும், வேதங்களின் முடிவில் நிற்பதாய், (என்றும் அழியாது நிற்பதாய்) உள்ள அந்தப் பொருளை யான் காண அருள் புரிவாயாக;

கஸ்தூரியின் மணம் வீசும் நறுமணமுள்ளதும், மலர்ந்துள்ளதுமான தாமரையின் நடுவில் வீற்றிருக்கும் வெள்ளை நிறத்தியாம் சரஸ்வதியின் தலைவனான பிரமன் காண முடியாத—

நஞ்சைக் கண்டத்தில் தரித்தவரும், வளைந்த சடா பாரத்தின் மீது ஆயிர முகத்து நதியான கங்கை வெள்ளத்தை ஏற்ற தலைவருமான சிவபிரானது செல்வரே!

(பக்கம் 292 கீழ்க் குறிப்பு-தொடர்ச்சி)

அடிதேடி அறிவலென அவனியெலாம் முழுதிடந்தும்
முடிதேடி வருவலென மூதண்ட மிசைப் பறந்தும்
காணரிய ஒருபொருளாய்க் களங்கமற விளங்கு பெருஞ்
சோணகிரி யென்நிறைந்த சுடரொளியாய் நின்றருள்வோய்"
(அருணைக் கலம்பகம்)

x விடதார்—நஞ்சைக் கண்டத்தில் அடக்கியவர்-பாடல்286-பக்கம் 211-குறிப்பைப் பார்க்க.

o வெகுமுக வெள்ளம்—"கங்கை நங்கை ஆயிரமா முகத்தினொடு வானில் தோன்றும்"—அப்பர் VI.18.51; "வெகுமுக குலப் பழைய உதக மகள்"—வேடிச்சிகாவலன் வகுப்பு.

வகுளமு முகுளித * வழைகளு மலிபுன
வள்ளிக் † குலாத்தி கிரிவாழும்—

வனசரர் மரபினில் வருமொரு மரகத
வள்ளிக்கு வாய்த்த பெருமாளே. (7)

குறிப்பு:—இப்பாடலில் ஒவ்வொரடியினும் இறுதியிலுள்ள பாகத்தை எடுத்தமைக்கப் பின்வருமாறு பிறிதொரு பாட லாமாறு காண்க:—

கள்ளப் புலாற்கிருமிவீடு-கள்வைத்த தோற்பை சுமவாதே-
உள்ளக் கணுக்கு மறிவூறி-உள்ளத்தை நோக்க அருள்வாயே;
வெள்ளைப் பிராட்டி யிறைகாணு-வெள்ளத்தை யேற்ற பதிவாழ்வே-
வள்ளிக் குலாத்தி கிரிவாழும்-வள்ளிக்கு வாய்த்த பெருமாளே.

320 அகப்பொருள் (கடப்ப மாலை பெற) (நற்றாயிரங்கல்)

தய்யதன தந்த தய்யதன தந்த
தய்யதன தந்த தனதான

‡அல்லசல டைந்த வில்லடல நங்கன்
அல்லிமல ரம்பு தனையேவ—

அள்ளியெரி சிந்த பிள்ளைமதி தென்ற
லையமுது கிண்ட அணையூடே;

சொல்லுமர விந்த வல்லிதனி நின்று
தொல்லைவினை யென்று முனியாதே—

துய்யவரி வண்டு செய்யமது வுண்டு
துள்ளியக டம்பு தரவேணும்;

* வழை—சுரபுன்னை.

† குலத் திகிரி என்பது குலாத்திகிரி என்றாயிற்று ; வள்ளிக் குலத திகிரி—சிரேஷ்டமாகிய வள்ளி மலை.

‡ 'அல்லிடை யடைந்த' என்றும் பாடம். அல்லின் அயலில் இரவின் அருகில்-மாலைப் பொழுதில்-"காலை அரும்பிப் பகலெல்லாம் போதாகி மாலை மலருமிந் நோய்"—திருக்குறள் 1227.

மகிழ மரமும், அரும்புகள் விடும் சுரபுன்னையும் நிறைந்துள்ள, தினைப்புனமுள்ள, வள்ளிமலை என்னும் சிரேஷ்டமான மலையில் வாழ்கின்ற

வேடர் மரபில் தோன்றி வளர்ந்த ஒப்பற்ற பச்சை நிறமுள்ள வள்ளி நாயகிக்கு வாய்த்த பெருமாளே !

(உள்ளத்தை நோக்க அருள்வாயே)

கள்ளத்துக்கும் மாமிசத்துக்கும் புழுக்களுக்கும் இடமான வீடு, கவவுத்தன முளள தோலாலான பையாகிய இவ்வுடலைச் சுமக்காதபடி,

ஞானக்கண்ணால் நோக்கும் அறிவு ஊறி, அழியாது நிற்பதாய் உள்ள அந்தப் பொருளை யான் காண அருள்வாயே ;

சரஸ்வதியின் கணவனான பிரமன் காண முடியாதவரும். கங்கையைச் (சடையில்) ஏற்றி வைத்துள்ளவருமான தலைவரின் செல்வப் புதல்வரே ;

வள்ளிமலை யெனும் விசேட மலையில் வாழும், வள்ளி நாயகிக்கு வாய்த்த பெருமாளே !

(உள்ளத்தை நோக்க அருள்வாயே)

320

இரவின் அசலில் (அயலில்)—(மாலைப் பொழுதில்), வந்து சேர்ந்த வில் ஏந்திய வெற்றி பொருந்திய மன்மதன் தனது தாமரை மலர்ப் பாணத்தைச் செலுத்த—

அளளி நெருபபை வீச,-பிள்ளைப்பிறையும் தென்றலும் (நிலவும் தென்றலும் நெருப்பை வீச), வியக்கத்தக்க வகையில் அறிவைக் கலக்க, (அல்லது-ஐயம் உது கிண்ட-அங்ஙனம் நெருப்பு வீசும் (உது) அது-தலைவன் அருள் புரிவனோ என்றும் ஐயத்தைக் கிளப்ப) படுக்கையில்—

(அலர்ப் பேச்சுக்களாற்) சொல்லப்படுகின்ற இந்த தாமரையில் வாசம் பண்ணும் வல்லி போன்ற (இலக்குமி போன்ற) இப் பெண் தனிமையாகக் கிடந்து "என் பழ வினையால் இங்ஙனம் வேதனைப் படுகின்றேன்" எனக் கூறித் தன்னைத் தானே வெறுக்காமல்—

பரிசுத்தமான ரேகைகள் உள்ள வண்டு சிவந்த (நல்ல) தேனை உண்டு களி மயக்கில் துள்ளுகின்ற உனது கடப்ப (மாலையைத்) நீ (அவளுக்குத்) தரவேணும் ;

கல்லசல மங்கை யெல்லையில் விரிந்த
  * கல்விகரை கண்ட புலவோனே—
கள்ளொழுகு கொன்றை வள்ளல்தொழ அன்று
  கல்லலற வொன்றை யருள்வோனே ;
வல்லசுர ரஞ்ச நல்லசுரர் விஞ்ச
  வல்லமைதெ ரிந்த மயில்வீரா—
வள்ளிபடர் கின்ற வள்ளிமலை சென்று
  வள்ளியை மணந்த பெருமாளே. (8)

321 திருவடியை உணர

தனதாத்த தய்ய தனதாத்த தய்ய
  தனதாத்த தய்ய தனதான

குடிவாழ்க்கை யன்னை மனையாட்டி பிள்ளை
  குயில்போற்ப்ர சன்ன மொழியார்கள்—
குலம்வாய்த்த நல்ல தனம்வாய்த்த தென்ன
  குருவார்த்தை தன்னை யுணராதே ;

---

* கல்வி கரைகண்ட வரலாறு:—

ஒரு காலத்தில் கலைப்புலவர்களும், தேவர்களும், முனிவர்களும் கூடி யிருந்த சபையில் யார் முதன்மைப் புலமை உடையார், அவருக்கு வித்வ தாம்பூலம் கொடுக்க வேண்டும் என்ற ஆராய்ச்சி நிகழ்ந்தது; கலைமகளின் அம்சமான ஒளவையாரே இத்தாம்பூலத் திக்கு உரியவர் என்று தீர்மானித்து அந்த அம்மையாரிடம் யாவரும் சென்று நிகழ்ந்ததைக் கூற, ஒளவையார் ‘ இதைப் பெறத் தக்கவள் நான் அன்று ; புலவர்கள் எனப்படும் தேவர்களுக்கு அதிபன் ; ‘ஐந்திர வியாகரணம்’ என்னும் அருமையான இலக்கண நூலை இயற்றினவன் இந்திரன் ; அவனிடம் செல்லுங்கள்’ என்றனர் ; அங்ஙனமே, இந்திரனிடம் அவர்கள் போய்க் கூற இந்திரன் மிக அஞ்சி “ அந்தோ ! ஒரு இலக்கண நூல் இயற்றி ஒருவன் சகல கலா வல்லவன் ஆய்விடுவானு ! முருகவேளிடம் தமிழ் கற்ற அகத்திய முனிவரே இத்தாம்பூலத்தை வாங்குவதற்கு உரியவர் ” என்றான். இதைக் கேட்டு யாவரும் அகத்தியரிடம் செல்ல, அவர் ‘ சகல கலா வல்லி ’, ‘ கலைமகள் ’ என்றே பெயர் கொண்ட சரஸ்வதி தான் இத் தாம்பூலத்தை வாங்கும் தகுதி உடையாள் என, யாவரும் கலைமகளிடம் சென்று, வந்த விஷயத்தைக் கூற, கலைமகள் யான் ‘ கற்றது கைம் மண்ணளவு கல்லா துலகளவு,

(தொடர்ச்சி பக்கம் 297-பார்க்க)

மலை மங்கையாம் பார்வதி வரையில் சென்ற கல்விப (போட்டியில்) கரை கண்ட (தலைமையிடம் பெற்ற)—சகல கலா வல்லவனாய் விளங்கிய புலவனே!

தேன் ஒழுகும் கொன்றையை அணிந்த வள்ளலாம் சிவபிரான் வணங்கி நிற்க அன்று குழப்பம் (ஐயம் அற) ஒப்பற்ற பிரணவப் பொருளை உபதேசித் தருளினவனே!

வன்மை வாய்ந்த அசுரர்கள் அஞ்ச, நல்ல தேவர்கள் மேம்பட்டு விளங்க, உனது சாமர்த்தியத்தைத் (திறலைக்) காட்டிய மயில் வீரனே!

வள்ளிக் கொடிகள் படர்கின்ற வள்ளிமலைக்குப் போய் வள்ளி நாயகியை மணந்த பெருமாளே!

(துள்ளிய கடம்பு தரவேணும்)

3 2 1

இல்லற வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட தாய், மனையாள், பிள்ளை, குயில் போலப் பேசி எதிர்ப்படும் மொழியார் (பெண்கள்)

குலம், கிடைத்துள்ள நல்ல செல்வம்-இவையெலாம் நமக்கு உள்ளன என்று (ஆணவம் கொண்டு) குருவின் உபதேச மொழிகளை உணர்ந்தறியாமல்

(கீழ்க் குறிப்பு 296 பக்கம் தொடர்ச்சி)

வாகீசுரி, ராஜராஜேசுரி எனப்படும் பார்வதிதேவியே இப்பரிசுக்கு ஏற்றவள்' என்று கூற, யாவரும் தேவியிடம் போய் விண்ணப்பித்தனர்-தேவி புன்னகை புரிந்து நான் வாழைப்பழத்தின் தோல் போன்றவள், எனக்குள் இருந்த கனி, முதது, முததுக்குமரனே இப்பரிசுக்கு உரியவன் எனக் கூறி விடுத்தனள். பின் யாவரும் கந்தபுரம் சென்று நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளைக் கூறி இதை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என முருகவேளிடம் தாம்பூலத்தை நீட்ட-"நன்று, நாம் ஏற்றுக் கொள்வோம்" எனத் தடையின்றிக் கூறி அந்தப் பரிசை அவர் ஏற்றுக்கொண்டார். இஙஙனம் 'சகல கலா வல்லவன் நான் என்று மார் தட்டும் பெருமாள்' ஆயினர் நமது முருகவேள்:

மலைமங்கை வரைக்கும் போய் அந்த அம்மையார் கல்விகரை கண்டவன் எம்புதல்வனே எனக் குறித்த படியால் "கல்லசல மங்கை எல்லையில் விரிந்த கல்விகரை கண்ட புலவன்" ஆயினர் கந்தவேள். இதன் விரிவை 'சுப்பிரமணிய பராக்ரமம்' என்னும் புத்தகத்திற் 'சகலகலா வல்லப மூர்த்தி' சரித்திரத்தைப் பார்க்க.

இடநாட்கள் வெய்ய நமனிட்டி தொய்ய
இடர்கூட்ட இன்னல் கொடுபோகி-

இடுகாட்டி லென்னை எரியூட்டு முன்னு
னிருதாட்கள் தம்மை புணர்வேனோ ;

வடநாட்டில் வெள்ளி மலைகாத்து புள்ளி
மயில்மேற்றி கழ்ந்த குமரேசா-

வடிவாட்டி வள்ளி அடிபோற்றி வள்ளி
மலைகாத்த நல்ல மணவாளா ;

அடிநாட்கள் செய்த பிழைநீக்கி யென்னை
யருள்போற்றும் வண்மை தரும்வாழ்வே-

அடிபோற்றி யல்லி முடிசூட்ட வல்ல
† அடியார்க்கு நல்ல பெருமாளே. (9)

322 அன்பு உற

தனதந்த தந்தனம் தனதந்த தந்தனம்
தனதந்த தந்தனம் தனதான

சிரமங்க மங்கைகண் செவிவஞ்ச நெஞ்சு ‡ செஞ்
சலமென்பு திண்பொருந் திடுமாயம்-

சிலதுன்ப மின்பx மொன் றிறவந்து பின்புசெந்
தழலின்கண் வெந்துசிந் திடஆவி ;

விரைவின்க ணந்தகன் பொரவந்த தென் றுவெந்
துயர்கொண்ட லைந்துலைந் தழியாமுன்-

வினையொன்று மின்றிநன் றியலொனறி யின்பதம்
வினவென்று அன்புதந் தருள்வாயே ;

---

* இது 'அருணகிரியாரின்' வரலாற்றைக் குறிப்பதாகும்

† இறைவன் அடியார்க்கு நல்லர். "கருஆரு ளாகில அண்ணலார் அடியார்க்கு நல்லரே"—சம்பந்தர்-II-28-3.

‡ செஞ் சலம்—இரத்தம், x ஒன்றிற—ஒன்றி + இற.

நாள்களைக் கழிக்க, (ஈற்றில்) கொடிய யமன் நெருங்கிச் சோர்வுறும்படி இடர்களைத் (துன்பங்களை)த் தர, துன்பத்துடன் கொண்டு போய்

இடு காட்டில் (சுடு காட்டில்) என்னை எரி யூட்டுவதற்கு முன்பாக உனது இரண்டு தாள்களை உணர்ந்தறியேனோ!

வட நாட்டில் உள்ள வெள்ளிமலை (கயிலை மலையைக்) காத்து புள்ளி மயில் மேல் விளங்கின குமரேசனே!

அழகு நிறைந்த வள்ளி நாயகியின் அடிகளைப் போற்றி (துதித்து) வள்ளிமலையில் (வள்ளி வேளைக்காரனாக)க் காத்து நின்ற நல்ல மணவாளனே!

அடி நாளில் (முன் நாள்களில் நான்) செய்த பிழைகளைப் பொறுத்துக் களைந்து எனக்கு உனது திருவருளைப் போற்றும் வண்மையை (வளப்பமான குணத்தை) அருள் செய்த என் செல்வமே!

உனது திருவடியைப் போற்றித் தாமரை மலரை உனது முடியிற் சூட்ட வல்ல அடியார்களுக்கு நல்ல பெருமாளே!

(உன் இரு தாள்கள் தம்மை உணர்வேனோ)

322

தலை என்னும் உறுப்பு, அழகிய கை, கண், காது, வஞ்சகத்து இடமாம் நெஞ்சு, இரத்தம், எலும்பு, இவை திண்ணிதாக (நன்றாகப்) பொருந்தியுள்ள மாயமான (தேகம்)—

சில துன்பங்களும் இன்பங்களும் பொருந்தி ஈற்றில் முடிவு வந்து சேரப், பின்பு செவ்விய நெருப்பில் வெந்து (பிரிய ஆவி) ஆவி பிரிதலுறும்படி—

விரைவில் யமன் வந்து போரிட வந்து விட்டான் என்று கொடிய துக்கத்தைக் கொண்டு, அலைச்சலும் நிலை குலைதலும் உற்று அழிபடுவதற்கு முன்பாக—

வினையாவும் தொலைந்து, நல்ல செய்கைகளே பொருந்தி, உனது பாதங்களை ஆய்ந்தறிய வேண்டும் என்கின்ற அன்பை எனக்குத் தந்து அருள்புரிவாயாக;

அரவின்கண் முன்துயின் றருள்கொண்ட லண்டர்கண்
டமரஞ்ச மண்டிவந் திடுசூரன்–

அகலம் பிளந்தணிந் தகிலம் பரந்திரங்
கிடஅன் றுடன்றுகொன் றிடும்வேலா;

மரைவெங் கயம்பொருந் திடவண் டினங்குவிந்
திசையொன்ற மந்தி* சந் துடனாடும்–

வரையின்கண் வந்துவண் தறமங்கை பங்கயம்
வரநின்று கும்பிடும் பெருமாளே. (10)

323 [நிலைக்க]

தனதன தந்தன தந்த தந்தன
தனதன தந்தன தந்த தந்தன
தனதன தந்தன தந்த தந்தன தனதான

†வரைவில்பொய் மங்கையர் ‡ தங்க ளஞ்சன
விழியையு கந்துமு கந்து கொண்டடி
வருடிநி தம்பம ணைந்து தெந்தென x அளிகாடை–

மயில்குயி லன்றிலெ னும்பு ளின்பல
குரல்செய்தி ருந்துபி னுந்தி யென்கிற
மடுவில்வி ழுந்துகி டந்து செந்தழல் மெழுகாகி;

---

* வள்ளிமலையில் சந்தனக் காடு இருந்தது என்பது:—
"உயர் சந்த னடவி யினும் உறை குறமகள்"-திருப்புகழ் 289; அங்கே குரங்குகள் விளையாடின என்பது:—
"தேனைப் பருக மர்க்கட சமூகம் அமை தொட்டு இருல் எட்டு வரை"—பூத வேதாள வகுப்பு. (அமை—மூங்கில்)

† வரைவின் மகளிர்-"தந்நலம் விலை கொடுப்பார் யாவர்க்கும் விற்ப தல்லது அதற்கு ஆவார் ஆகாதா ரென்னும் வரைவு (அளவு) இலாத மகளிர்" (திருக்குறள்-அதி-92).

‡ பாடபேதம்:—'தங்கள் பங்கய'

x புட்குரல்-பாட்டு 197-பக்கம் 6-பார்க்க.

"மயில்புற வன்னங் காடை வண்டுவா ரணஞ்செம் போத்துக்
குயிலென இசைக்கும் எட்டின் குரலினைப் பயின்று காமர்
இயலுறு மகளிர் பாங்கர் எய்துழி இவையில் வேண்டுஞ்
செயல்வகை புரியு மாறு சிறந்த சீற் கார மாமே"—கந்த புரா. இந்திர புரி-45. (சீற்காரம்-மூச்சை உள்வாங்குதலால் எழும் ஒலி).

(ஆதிசேடனும்) பாம்பின் மேல் முன்பு துயின்று அருள்புரியும் மேகவர்ணனும் திருமாலும் தேவர்களும் பார்த்துப் போருக்கு அஞ்சும்படி நெருங்கி எதிர்த்து வந்த சூரனுடைய—

மார்பைப் பிளந்து, பொருந்திய எல்லா இடங்களிலும் (அவன் அரற்றி விழும் ஒலி) பரந்து ஒலிக்க அன்று கோபங்கொண்டு போர் புரிந்து (அவனைக்) கொன்ற வேலனே!

தாமரை விரும்பத்தக்க குளங்களிற் பொருந்த, வண்டின் கூட்டங்கள் கும்புகூடி இசை ஒலிக்க, குரங்குகள் சந்தன மரங்களில் விளையாடுகின்ற

மலை யினிடத்தே (வள்ளிமலைக்கு) வந்து, வளப்பமுள்ள குறமங்கை (வள்ளியின்) (பாத) தாமரை வரக்கண்டு (வள்ளி வருதலைக் கண்டு) அங்கேயே நின்று (வள்ளியைக்) கும்பிட்ட பெருமாளே!

(பதம் வினவென்று அன்புதந் தருள்வாயே)

323

பொது மகளிராம் பொய்யர்களுடைய மை பூசிய கண்ணில் மகிழ்ந்தும், (அந்த இன்பத்தைப்) பருகியும் (விரும்பியும்), அவர்களுடைய காலைப் பிடித்துத் தடவியும், அல்குலை அனுபவித்தும், தெந்தென (என்று) வண்டு, காடை (ஒரு புள்),

மயில், குயில், அன்றில் (கிரவுஞ்ச பட்சி) எனப்படும் பறவைகளின் பல ஒலிகளை எழுப்பிப் பின்னர்க் கொப்பூழ் என்கின்ற மடுவில் (ஆழ்ந்த நீர் நிலையில்) விழுந்தும், கிடந்தும், செவ்விய நெருப்பிற்பட்ட மெழுகு போல ஆகி,

உருகியு கந்திதழ் தின்று மென்றுகை
யடியின கங்கள்வ ரைந்து* குங்கும
உபய தனங்கள்த தும்ப அன்புட னணை † யாமஞ்-

சுலவிய கொண்டைகு லைந்த லைந்தெழ
அமளியில் மின்சொல்ம ருங்கி லங்கிட
உணர்வழி ‡ யின்பம றந்து நின்றனை நினைவேனோ ;

விரவி நெருங்குகு ரங்கி னங்கொடு
மொகுமொகெ னுங்கட லுங்க டந்துறு
விசைகொடி லங்கைபு குந்த ருந்தவர் களிகூர-

வெயில்நில x வும்பரு மிம்ப ரும்படி
ஜெயஜெய வென்றுவி டுங்கொ டுங்கணை
விறல்நிரு தன்தலை சிந்தி னன்திரு மருகோனே ;

அருகர் கணங்கள்பி ணங்கி டும்படி
0 மதுரையில் வெண்பொடி யும்ப ரந்திட
அரகர சங்கர வென்று வென்றருள் புகழ்வேலா-

** அறம்வளர் சுந்தரி மைந்த தண்டலை
வயல்கள் பொருந்திய சந்த வண்கரை
†† யரிவை விலங்கலில் வந்து கந்தருள் பெருமாளே. (11)

---

* பாடபேதம்—'சந்தன'
† பாடபேதம்—'அணைமீதே உலவிய'
‡ பாடபேதம்—'இன்ப மனம் பிரிந்தனை'
x "உம்பரும் இம்பரும் உய்ய அன்று"—திருவாசகம்-9.17.
0 மதுரையிற் சம்பந்தராய் வென்று திருநீற்றைப் பரப்பியது:- பாட்டு 181-பக்கம் 420-2.
** அறம்வளர் சுந்தரி—பார்வதி; பாட்டு 278-பக்கம் 192.
†† அரிவை விலங்கல்—வள்ளி மலை. பாடபேதம்—'அரவ விலங்கலில் வந்து கந்தருள் பெருமாளே', -அரவ விலங்கல்-சர்ப்பகிரி-திருச்செங்கோடு.

உருகிக் களித்து, அதர பானஞ் செய்து (வாயிதழைத் தின்றும் மென்று உண்டும் (பருகியும்), கையடியிலுள்ள நகங்களால் குறியிட்டும் (நகக் குறியிட்டும்), குங்குமம் உள்ள இரு கொங்கைகள் பூரித்து அசைய, அன்புடனே அணைந்து, மஞ்சு (அழகு)

உலவிய (விளங்கும்) கொண்டை அவிழ்ந்து அலைச்சல் உற, படுக்கையில் மின்னல் எனச் சொல்லத்தக்க இடை விளக்கந் தர, நல்லுணர்வை (நல்லறிவை) அழிக்கும் அந்த இன்பத்தை மறந்து உன்னை நினைக்க மாட்டேனோ !

தன்னுடன் கலந்து கூடி நெருங்கி வந்த குரங்குகளின் கூட்டத்துடன் சென்று, மொகு மொகு என்று ஒலிக்கும் கடலைத் தாண்டி, பொருந்திய வேகத்துடன் இலங்கையிற் புகுந்து, அருமையான தவப் பெரியோர்கள் மகிழ்ச்சி நிரம்பக் கொள்ள—

ஒளி பொருந்திய தேவர்களும், இவ்வுலகோரும், பூமியில் ஜெய ஜெய என்று (மகிழ்ந்து) ஒலி செயச் செலுத்தின கொடிய அம்பால் வீரமுள்ள அரக்கன் ராவணனுடைய தலையை (அறுத்துத்) தள்ளின ஸ்ரீராம பிரானுடைய (திருமாலுடைய) மருமகனே !

சமணரது கூட்டம் குழம்ப (மாறுபட்டுக் கலங்கி நிற்க), மதுரையில் திருநீறு பரவ, யாவரும் ஹர ஹர ! சங்கர என்று புகழ் கூற, வெற்றி பெற்று அருளிய புகழ் கொண்ட வேலனே !

அறத்தைக்(காஞ்சியில்)வளர்த்த அழகி-பார்வதியின்-குமாரனே ! குளிர்ந்த சோலைகளும் வயல்களும் பொருந்திய அழகிய வளப்பமுள்ள நீர்க்கரைகளுள்ள அரிவை விலங்கலில் (வள்ளிமலையில்) வந்து மகிழ்ச்சியுடன் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே !

(நின்றனை நினைவேனோ)

திருக்கழுக்குன்றம்.

[செங்கற்பட்டு ரெயில்வே ஸ்டேஷனுக்குத் தென்கிழக்கு 9-மைல். நால்வர் பாடலும் பெற்ற ஸ்தலம். இது 'கதலிவனம்', 'வேதகிரி', 'பக்ஷிதீர்த்தம்' எனவும் வழங்கும். வேதங்களுங் கழுகுகளும் பூசித்த பழம்பதி. ஸ்வாமிகள் 'கழுகு தொழு வேதகிரி' என்பர் இன்றும் இத்தலத்திற் பக்ஷி தரிசனஞ் செய்தலும் மலை வலம் வருதலும் விசேடமாகக் கொண்டாடப்படுகின்றன. அந்தகக் கவி வீராகவ முதலியார் பாடியருளிய ஸ்தலபுராணம் ஒன்றுண்டு. 'குடங்கள் நிரைத்தேறு" எனத் தொடங்கும் 885-ஆம் பாடலும் அதன் பாட பேதப்படி இத்தலத்துக்கு உரிய பாடலாகும்.]

324 தொண்டருக

தனத்த தத்தம் தத்தன தானன
தனத்த தத்தம் தத்தன தானன
தனத்த தத்தம் தத்தன தானன தனதான

அகத்தி னைக்கொண் டிப்புவி மேல்சில
தினத்து மற்றொன் றுற்றறி யாதுபின்
அவத்துள் வைக்குஞ் சித்தச ரோடு கணையாலே-

அசுத்த மைக்கண் கொட்புறு பாவையர்
நகைத்து ரைக்கும் பொய்க்கடல் மூழ்கியெ
அலக்க ணிற்சென் றுத்தடு மாறியெ சிலநாள்போய்;

இகத்தை மெய்க்கொண் டிப்புவி பாலர்பொன்
மயக்கி லுற்றம் பற்றைவி டாதுட
லிளைப்பி ரைப்பும் பித்தமு மாய்நரை முதிர்வாயே-

எமக்க யிற்றின் சிக்கினி லாமுனுன்
மலர்ப்ப தத்தின் பத்திவி டாமன
திருக்கு * நற்றொண் டர்க்கிணை யாகவு னருள்தாராய்;

---

* சவித அடியவர் தவமதில் வர அருள் புரிவாயே" என்றார் 301-ஆம் பாடலில்: அடியார் குழுவிற் சேருதலே கதி தரும் என்பது ஆன்றோர் கொள்கை "சூரிற் கிரியிற் கதிர்வேலெறிந்தவன் தொண்டர் குழாம் சாரிற் கதி யன்றி வேறிலை காண்"

(தொடர்ச்சி பக்கம் 305-பார்க்க)

திருக்கழுக்குன்றம்

324

இல்லறத்தைத் தழுவி (அல்லது, செய்த பாவம் காரணமாக, அல்லது அகங்காரம் பூண்டு) இந்தப் பூமியில் சில நாள்கள் வேறு ஒரு (நன்) மார்க்கத்திலும் பொருந்த அறியாமல் பின்பு பயனிலாத (கேடு தரத்தக்க) மன்மதன் செலுத்தி வருத்தும் பாணங்களாலே—

அசுத்தமானதும், மை பூசினதுமான கண் கொண்டு சுழற்றும் பெண்கள் (வேசையர்) சிரித்துப் பேசும் பொய் யெனும் கடலில் நான் முழுகி, துக்கத்திற் பட்டுத் தடுமாறியே இங்ஙனம் சில நாள் போக—

இம்மை வாழ்வே மெய்யென எண்ணி இந்தப் பூமி, குழந்தைகள், பொன் என்னும் மாயையில் அகப்பட்டு அந்தப் பற்றை (ஆசையை) விடாமல், உடலில் இளைப்பு, மூச்சு வாங்குதல், பித்தம் இவைகள் மேலிட நரை வந்து கிழமாகி

எமனுடைய பாசக்கயிற்றின் சிக்கில் நிற்பதற்கு முன் (அகப்படு முன்னதாக), உனது மலரடியில் வைத்த பத்தியை விடாதுள்ள மனத்தைப் பெற்றுள்ள நல்ல தொண்டர்களுக்கு (தொண்டு செய்யும் அடியார்களுக்கு) நானும் சமமாகும்படியாக உன்னுடைய திருவருளைத் தர வேண்டுகின்றேன் ;

(304-ம் பக்கம் கீழ்க் குறிப்பு தொடர்ச்சி)

என்றூர் கந்தரலங்காரத்தில் (49) : 'விண்டொழிந்தன நம்முடை வல்வினை...தொண்டரோ டினிதிருந்தமையாலே'—என்றூர் சம்பந்தர் [II-106-2] 'நமக்கு உண்டு கொலோ...தொண்டர்க்குத் தொண்டராம் புண்ணியமே'—அப்பர் [IV-101-2]

"ஆரூரன் அடிமை கேட்டுவப்பார் ஆரூரில் அம்மானுக் கன்ப ராவாரே"—சுந்தரர் [VII-39-11].

"அப்பன் ஆண்டுதன் அடியரிற் கூட்டிய அதிசயங் கண்டாமே"—மணிவாசகர்-திருவாசகம்-26.

புகழ்ச்சி லேக்கந் தர்ப்பனு மேபொடி
 படச்சி ரித்தண் முப்புர நீறுசெய்
 புகைக்க னற்கண் பெற்றவர் காதலி யருள்பாலா—

* புவிக்குள் யுத்தம் புத்திரர் சேயர
 சனைத்து முற்றுஞ் செற்றிட வேபகை
 புகட்டி வைக்குஞ் சக்கிர பாணிதன் மருகோனே;

திகழ்க்க டப்பம் புட்பம தார்புய
 மறைத்து ருக்கொண் டற்புத மாகிய
 தினைப்பு னத்தின் புற்றுறை பாவையை யணைசீலா—

செகத்தி லுச்சம் பெற்றம ராவதி
 யதற்கு மொப்பென் றுற்றழ கேசெறி
 திருக்க ழுக்குன் றத்தினில் மேவிய பெருமாளே. 1

325 துதி

தனதனன தான தனதனன தான
 தனதனன தான தனதான

† எழுகுநிறை நாபி ‡ அரிபிரமர் சோதி
 யிலகுமரன் மூவர் முதலானோர்—

இறைவியெனு மாதி பரைமுலையி னூறி
 யெழுமமிர்த நாறு கனிவாயா;

புழுகொழுகு காழி கவுணியரில் ஞான
 புநிதனென ஏடு தமிழாலே—

* "நீ பாரத அமரில் யாவரையும் நீறாக்கிப் பூபாரந் தீர்க்கப் புரிந்தாய் புயல் வண்ணா!"—வில்லிபாரதம்.

† எழுலகம் நிறைந்த வயிற்றை உடையவன் (திருமால்); கு—பூமி [பாட்டு 267-பக்கம் 164 பார்க்க.]

‡ தேவியின் தலைமை:—

'அரன் அரி அயன் அண்டர்க் கரியாள்', திருப்புகழ் 640. "முதற்றேவர் மூவரும் யாவரும் போற்றும் முகிழ் நகையே' "முதல் மூவருக்கும் அன்னே" "கமலாலயனும், மதியுறவேணி மகிழ்நனும் . மாலும் வணங்கி என்றும் துதியுறு சேவடியாய்' —அபிராமி அந்தாதி 92, 25, 7.

யாவரும் புகழ்த்தக்க (கரும்பு) வில்லை ஏந்திய மன்மதனும் பொடிபட்டெரிந்து போகவும் சிரித்துத், தம்மை அணுகிவந்த முப்புரங்கள் சாம்பலாகவும் புகைநெருப்பைத் தந்த கண்ணைக் கொண்டவரான சிவபிரானது காதலியாகிய (பார்வதி) அருளிய குமரனே !

பூமியில் யுத்தம் வரவும், பிள்ளைகளும் குழந்தைகளும் அரசர்களும் யாவரும் முழுப்பகையாகவும், பகையை மூட்டி வைத்த சக்ராயுதக் கையராகிய திருமாலின் மருமகனே !

விளங்குகின்ற கடப்ப மலர் மாலை நிறைந்த புயங்களை மறைத்து, (வேறு) கோலத்தைப் பூண்டு, அற்புதம் நிறைந்த (வள்ளிமலைத்) தினைப்புனத்திலே இன்பத்துடன் பாவை வள்ளியை அணைந்த நீதிமானே !

பூமியில் மேலான சிறப்பைப் பெற்று, தேவேந்திரன் நகராம் அமராவதிக்கும் ஒப்பாகும் இவ்வூர் என விளங்கி அழகு நிறைந்துள்ள திருக்கழுக்குன்றத்தில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே !

(நற்றொண்டர்க் கிணையாக உன் அருள்தாராய்).

325

ஏழுலகையும் தமது நாபியிடங் (கொப்பூழிற்) கொண்ட திருமால், பிரமர், சோதி உருவம் விளங்கும் அரன், இவர் மூவர் முதலான பிறதேவர்கள், இவர்கள் யாவருக்கும்

* தலைவி எனப்படும் ஆதி பராசக்தியின் கொங்கையில் ஊறி எழுந்த அமுதம் (ஞானப்பால்) மணக்கும் இனிமை வாய்ந்த வாயை உடையவனே !

புழுகு (வாசனைப் பண்டம்) நிறைந்துள்ள சீகாழியில் கவுணியர் குலத்தில் ஞான பரிசுத்த மூர்த்தி (ஞான சம்பந்தன்) எனத் (தோன்றி) (சமணரொடு செய்த வாதில் வைகையாற்று நீர் வெள்ளத்தில் இட்ட) ஏடு-அதன் கண் இருந்த தமிழ்ப் பாசுரத்தின் மகிமையாலே—

* சம்பந்தர் வரலாறு—பாடல் 103-பக்கம் 247 ; பாடல் 110 பக்கம் 260 ; பாட்டு 181-பக்கம் 420 பார்க்க.

புனலிலெதி ரேற சமணர்கழு வேற
பொருதகவி வீர குருநாதா;

மழுவுழைக பால டமரகதிரி சூல
மணிகரவி நோத ரருள்பாலா—

* மலரயனை நீடு சிறைசெய்தவன் வேலை
வளமைபெற வேசெய் முருகோனே;

† கழுகுதொழு வேத கிரிசிகரி வீறு
கதிருலவு வாசல் நிறைவானோர்—

கடலொலிய தான மறைதமிழ்க ளோது
கதலிவன மேவு பெருமாளே. (2)

---

* பிரணவத்துக்குப் பொருள்தெரியாத பிரமனைச் சிறையிலிட்டு அவனது சிருட்டித் தொழிலை முருகவேள் தாமே செய்தார்-[பாட்டு 215, பக்கம் 48] "மறைமுத லவனை முன்னோர் வைகலின் வல்லி பூட்டிச் சிறையிடை வைத்துத் தானே திண்புவி யளித்து" "பரம்பொருள் மகன் ஓர் திரு முகங் கொடு சதுர்முகன் போல் விதி செய்தான்" [கந்த. புரா-IV-7-25;I-16-17.] பிரமனுடைய வேலையை வளம்பெறச் செய்தார் முருகவேள்—அவர் படைத்த உயிர்கள் நன்குணத்தவராய்ப் பேறு பெற்றனர்: "செவ்வேள் முற்றுமத் தொழிலிற் பட்ட மூதுயிர் பெற்ற பேற்றை இற்றெனக் கிளக்கலாமே யெஃகறி வுடையார்க் கேனும்-தணிகைப்புரா-வீராட்ட-83.

† திருக்கழுக்குன்றம்—

கழுகு குன்றம்—கழுக்குன்றம். இத்தலத்திற் கழுகு தொழுவது இன்றும் காணக் கிடக்கின்றது. சண்டன், பிரசண்டன் என்னும் கழுகுகள் கிருதயுகத்திலும், சம்பாதி-சடாயு என்னும் கழுகுகள் திரேதாயுகத்திலும், சம்புகுத்தன்-மாகுத்தன் என்னும் கழுகுகள் துவாபர யுகத்திலும் பூசித்தன. சம்பு, ஆதி என்னும் கழுகுகள் கலியுகத்திற் பூசிக்கின்றன.

வேதங்கள் சிவபிரானைப் பூசித்து "உனதடிக்கீழ் நிலைபெற நிறுத்தல் வேண்டும்" என வேண்டச் சிவபிரான் "குன்றென நின்மின் நுங்கள் கொழுந்திடை அடைவோம் யாமும்", "நாமம் உங்கட்கு "வேதகிரி" யென ஞாலத் தோங்கும்"—எனக் கூறினர்-ஆகவே, திருக்கழுக்குன்றம் வேதகிரியாம்.

நீரில் எதிர் ஏறிச் செல்ல; சமணர்கள் கழு ஏற, வாதப் போர் (தருக்கப் போர்) செய்த கவி வீரனே! குருநாதனே!

மழு, மான், கபாலம், தமருகம் (துடி), முத்தலைச் சூலம், மணி இவைகளை ஏந்தும் திருக்கரங்களை உடைய அற்புத மூர்த்தியாம் சிவபிரான் அருளிய பாலனே!

(தாமரை) மலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமனைப் பெரிய சிறையில் வைத்து, பிரமனது சிருட்டித் தொழிலைச் செப்பம் உறவே செய்த முருகனே!

கழுகு தொழுகின்ற வேதகிரி என்னும் (திருக்கழுக்குன்ற) மலைமீது விளங்கும் ஒளி பொருந்திய (திருக்கோயிலின்) வாசலில் (முன் புறத்தில் கூட்டமாய் நிறைந்த தேவர்கள்

*கடலின் ஒலி போலப் பெரு முழக்குடன் வேதங்களையும் தமிழ்ப் பாக்களையும் ஓதுகின்ற (அல்லது-தமிழ் வேதங்களை, தேவார திருவாசகங்களை ஓதுகின்ற) † கதலிவனம் (வாழைக்காடு) எனப்படும் (திருக்கழுக்குன்றத்தில்) வீற்றிருக்கின்ற பெருமாளே!

---

* 15-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்த அருணகிரியார் காலத்தில் மறையும் தமிழும் கடலொலி போலத் திருக்கழுக்குன்றத்தில் முழங்கின; அவருக்குப் பின்னர் 17-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்த அந்தகக் கவி வீரராகவமுதலியார் காலத்திலும் அங்ஙனமே முழக்கொலி இருந்ததென—

"முழாவொலி யாழொலி முக்க ணையகன்
விழா வொலி மணத்தொலி வேள்வி யாவையும்
வழா வொலி மறை யொலி வானை யுங்கடந்
தெழா வொலி கடல் கிளர்ந் தென வொலிக்கு மால்"

என அவர் பாடிய பாடலால் தெரிகின்றது. (திருக்கழுக்குன்றப் புராணம்-நகர-13)

† கதலிவனம்—திருக்கழுக்குன்றத்துக்கு ஒரு பெயர்; இந்தத் தலத்து விருக்ஷம் வாழை-திருவிழாவில் 5-ஆம் நாளன்று பகலில் வாழை விருட்ச வாகனம் உண்டு. வாழை இப்போதும் இங்கே இருக்கின்றது. "தூய கதலி வன மீதெனத் தொல்லை நாள் போய பழமை புதுக்குவார்" (திருக்கழுக்குன்ற உலா-116)
ஆடலின் இளைப்பைக் கதலிவனம் குளிர்ச்சியாற்போக்கும் என்றபடி "சாற்றும் வடவனத்தி லாடித் தனதிளைப்பு மாற்றுங் கதலி வனத்திறேன்"—கழுக்குன்ற உலா-20. (பக்கம் 7)

326 ஆறெழுத்தை நினைக்க ; குகா குகா என

தான தத்த தனந்த தனா தனாதன
தான தத்த தனந்த தனா தனாதன
தான தத்த தனந்த தனா தனாதன தனனதான

ஓல மிட்ட சுரும்பு தனா தனாவென
வேசி ரத்தில் விழுங் * கை பளீர் பளீரென
வோசை பெற்ற சிலம்பு கலீர் கலீரென விரகலீலே—

† ஓர்மி டற்றி லெழும்புள் குகூ குகூவென
வேர்வை மெத்த வெழுந்து சலா சலாவென
ரோம குச்சு நிறைந்து சிலீர் சிலீரென அமுதமாரன் ;

ஆல யத்து ளிருந்து குபீர் குபீரென
வேகு திக்க வுடம்பு விரீர் விரீரென
ஆர முத்த மணிந்து அளா வளாவென மருவுமாதர்—

ஆசை யிற்கை கலந்து சுமா சுமாபவ
சாக ரத்தி லழுந்தி எழா எழாதுளம்
‡ ஆறெழுத்தை நினைந்து குகா குகா வென வகைவராதோ ;

மாலை யிட்ட சிரங்கள் செவேல் செவேலென
வேலெ ழுச்சி தரும்பல் வெளேல் வெளேலென
வாகை பெற்ற புயங்கள் கறேல் கறேலென
எதிர்கொள்சூரன்—

---

* கை—ஒழுங்கு.

† புட்குரல்—பாட்டு 197-பக்கம் 6 பார்க்க.

‡ 'ஆறெழுத்து—"ஓம் நமசிவாய" என்றும், "குமாராய நம" என்றும், "சரவண பவ" என்றும் கூறுவர். "ஆறெழுத் தடக்கிய அருமறைக் கேள்வி" என வரும் திருமுருகாற்றுப்படை உரையில் "நமோ குமாராய" என்பது மந்திரம் என்பர் நச்சினார்க் கினியர். திருப்புகழில் "சரவண பவா" என்னும் மந்திரம் 148 ஆம் பாடலிலும், 'குமாராய நம' என்னும் மந்திரம் கந்தரநுபூதி 36-ஆம் பாடலிலும், ஆளப்பட்டுள்ளன. 'ஓம் நமசிவாய' ஆறெழுத் தென்பதற்கு ஆதாரம்— "தாரகப் பிரம மாகி முன்மொழி கின்ற நந்தம் மூவிரண்டெழுத்தும் ஒன்றாய் உன்மகன் நாமத தோரா றெழுத்தென உற்ற தன்றே" கந்த புரா-I-14-18.

326

ஒலிக்கின்ற வண்டு தனதன என்னும் ஒலியுடனே தலையில் உள்ள (புது மலரை நாடி) விழுகின்ற ஒழுங்கு பளீர் பளீர் எனப் பிரகாசிக்க, ஓசை தரும் காற் சிலம்பு கலீர் கலீர் என்று சப்திக்க, சுரத லீலையில்-(காமக் கலவி லீலையில்)—

ஒப்பற்ற கண்டத்தினின்றும் உண்டாகின்ற புட் குரல்கள் குகூ குகூ என்று ஒலிக்க, வேர்வை மிகவும் உண்டாகி, சலசல என வியர்க்க, மயிர்க் கூச்சு நிரம்பி அது சிலீர் சிலீர் எனச் சிலிர்த்துப் புளகம் கொள்ள, அமுதம் (இந்திரியம்) மன்மதனது—

இருப்பிடத்தினின்றும் குபீர் குபீர் என்றே வெளி வந்து பாய, உடம்பு காம இச்சையால் விருவிருப்பை அடைய, மாலை முத்து (முத்து மாலை) அணிந்தவராய்க் கலவியின்பம் கொள்க, கொள்க எனச் சேருகின்ற (பொது) மாதர்களின்—

ஆசையில் நன்கு கலந்து அடிக்கடி அடிக்கடி பிறவிக் கடலில் ஆழ்ந்து எழுதல் உண்டாகாமல் (பிறவியற), உள்ளம் உனது ஆறெழுத்தை நினைந்து, (வாய்) 'குகா குகா' என்னும்படியான மனப்பான்மையைப் பெறும் (பாக்கியம்) எனக்கு வராதோ!

மாலை அணிந்த தலைகள் (ரத்தம் பெருகுவதால்) செக்கச் செவேலென ஆக, வேல் போல் கூரியதாய் எழுந்துள்ள பற்கள் வெள்ளை வெளேலென ஒளிதர, வெற்றி பெற்றிருந்த தோள்கள் கன்னங்கறேலெனக் கரிந்து போக-எதிர்த்து வந்த சூரனுடைய

மார்பு மொக்க நெரிந்து கரீல் கரீலென
பேய்கு திக்க நிணங்கள் குழூ குழூவென
வாய்பு தைத்து விழுந்து ஐயோ ஐயோவென உதிரமாறும்;
வேலை வற்றி வறண்டு சுறீல் சுறீலென
மாலை வெற்பு மிடிந்து திடீல் திடீலென
மேன்மை பெற்ற ஜனங்கள் ஐயா ஐயாவென விசைகள்கூற-
வேலெ டுத்து நடந்த திவா கராசல
வேடு வப்பெண் மணந்த புயா சலா தமிழ்
வேத வெற்பி லமர்ந்த க்ருபா கராசிவ குமரவேளே. (3)

327 புத்தி பெற

தான தத்த, தான தத்த, தான தத்த தனதான

வேத வெற்பி லேபு னத்தில் மேவி நிற்கு மபிராம-
வேடு வச்சி பாத பத்ம மீது செச்சை முடிதோய;
ஆத ரித்து வேளை புக்க ஆறி ரட்டி புயநேய-
ஆத ரத்தொ டாத ரிக்க ஆன புத்தி புகல்வாயே;
* கா து முக்ர வீர பத்ர காளி வெட்க மகுடாமா-

* "உமையவள்.. பத்திரகாளியை நல்க. துங்க வீரபத்திரன் தனை அடைந்தனள் துணையாய்" கந்த புரா-வீரபத்திர-15. இந்தக் காளி நாணும்படி ஆடலில் அவளை வென்றனர் சிவபிரான். மகிடா சுரனைக் காளி சங்காரம் செய்தபின் பெருஞ் செருக்குக் கொண்டு உலகை அழிக்கத் தொடங்கினள் அவள் செருக்கை அடக்கச் சிவன் அவளை வெல்லும் பொருட்டுத் திருவாலங்காட்டில் நடனம் பல செய்ய அவளும் உடனுக்குடன் ஆடிவர, சிவபிரான் தனது காதிற் கழன்ற குண்டலம் தானே சேர்ந்திடுமாறு காலைக் காதளவும் தூக்கி நடனம் புரிய, பெண் பாலான அவள் அங்ஙனம் காலைத் தூக்க நாணித், தோற்று செருக்கு அடங்கி நின்றனள்.

"கொடிய வெஞ்சினக் காளியிக் குவலய முழுதும்
முடிவு செய்வனென் றெழுந்த நாள் முளரியான் முதலோர்
அடைய அஞ்சலும் அவள் செருக் கழிவுற அழியாக்
கடவுள் ஆடலால் வென்றதோர் வடவனம் கண்டான்"
(கந்த புரா-வழிநடை-8)

"அடிபெயர்த் தாடல் செய்ய அருகுறுங் காளி நோக்கி
ஒடிவுறு நாணின் மேவி ஒளிமுகம் இறைஞ்சி ஒல்கி
வடிவுறு பாவை போலச் செயலற மயங்கி நின்றாள்"
திருவால்ங்காட்டுப் புராணம்.

"ஏழை அறிவேனோ குழைநக்கும் பிஞ்ஞகன்தன் கூத்து'
(திருவள்ளுவர்)

மார்பு முழுமையும் நெரிபட்டு மிகக் கரிந்துபோக, பேய்கள் (உணவு கிடைத்த தென்று களிப்பினால்) குதித்து மகிழும்படி மாமிசங்கள் கும்பல் கும்பலாய்க் கிடைக்க, (அசுரர்கள்) வாய் அடைந்து விழுந்து ஐயோ ஐயோ என்று அழ, ரத்தம் ஆறுகப் பெருக—

கடல் (வேலாயுதத்தின் சூட்டினால்) வற்றி வறண்டு சுறீல் எனச் சுருங்க, மாயை மயக்கங்கள் செய்த (கிரவுஞ்ச மலை இடிந்து தடால் தடால் என்று விழ மேலான) ஜனங்கள் (தேவர்–முனிவர் முதலானோர்) ஐயா, ஐயா என்று உனை வாழ்த்திப் புகழ் இசைப் பாடல்களைப் பாட—

வேலாயுதத்தை எடுத்து நடந்த (ஞான) சூரியனே! அசல வேடுவபபெண் (வள்ளிமலை வேடப்பெண்) (அல்லது சுனை யிடத்தே தனது (சலத்தை) கோபத்தைக் காட்டிய வேடப்பெண்) வள்ளியை மணந்த புய மலைகளை உடையவனே! தமிழ் (முழங்கும்) வேதகிரியில் (திருக் கழுக்குன்றத்தில்) வீற்றிருந்தருளும் கிருபாகர மூர்த்தியே! சிவ குமரனும் வேளே!

(ஆறெழுத்தை நினைந்து குகா குகா என வகை வராதோ)

327

வேத கிரியாகிய (திருக்கழுக்குன்றத்திலும்) (வள்ளிமலைத்) தினைப்புனத்திலும் (அல்லது, வேத மலையாம் வள்ளிமலையில் தினைப்புனத்தில்) விரும்பி வீற்றிருக்கும் அழகனே!

வேடுவச்சி (வள்ளியின்) பாத தாமரையின்மேல் வெட்சி மாலை அணிந்த உனது திருமுடி படும்படி—

அன்பு வைத்து (காதலித்து) (ஆட் கொள்ள வேண்டிய) சமயம் இது என்றறிந்து (அவளிருக்கும் தினைப் புனத்தே) புகுந்த பன்னிரண்டு திருப்புயங்களை உடைய நண்பனே!

அன்புடனே நான் உன்னை அன்பு வழிபாடு செய்வதற்கு உரிய புத்தியை (உபதேச மொழியை)ச் சொல்லியருளுக.

பகைத்து வந்த வீரபத்ரரின் துணைவியான காளி (அல்லது வீரமுள்ள பத்ரகாளி) நாணும்படி தமது *மகுடம் (கிரீடம்) (ஆகாசத்தை)

* மகுடா மாகாச முட்ட—மகுடம் ஆகாசம் முட்ட.

காச முட்ட வீசி விட்ட காலர் பத்தி * யிமையோரை ;
ஓது வித்த நாதர் கற்க வோது வித்த முநிநாண—
† ஓரெ ழுத்தி லாறெ ழுத்தை யோது வித்த
பெருமாளே. (4)

---

* "பத்தி இமையோரை ஓதுவித்த நாதர்-சிவபிரான்; அவர் தேவர்களுக்கு வேதத்தைத் திருவோத்தூரில் உபதேசித்தார். "இத்தகைய மாமறை நூல் முன்னளித் திருக்காஞ்சி வரைப்பிற் றென்சார், தத்துநீர் அலை புரட்டுஞ் சேயாற்றின் தடங் கரைக்கண் இமையோர்கட்கும், மெய்த்தவர்க்கும் ஓது வித்தோம் ஆதலினால் மேவு திரு வோத்தூ ரென்னும், அத்தலத்தில் * *"-காஞ்சிப்புரா-திருவேகம்ப-80 "ஓது வித்த முநி"—சிவபிரான் ஓதுவித்த முநி-பிரமன்; வேதத்தைச் சிவபிரான் பிரமனுக்கு ஓதுவித்தார். என்பது—"மையுலா வரு களத்தினன் அளப்பிலா மறைகள்... பற்பல புரிந்ததிற் சில யான் உய்யுமாறருள் செய்தனன் அவை யுணர்ந்துடையேன்" எனப் பிரமன் கூறுவதால் தெரிகின்றது. கந்த புரா-அயனைச் சிறை 7, 'முநி' என்பது பிரமனைக் குறிக்கும்-'அருநெறிய மறைவல்ல முநி'—சம்பந்தர்-I-1-11 'அருமா மறை வல்ல முனிவன்'-II-8-9 (சம்பந்தர்)

நாதர் கற்க, முருகவேள் ஓதுவித்தார் :

"மைந்த எமக்கருள் மறையின் என்னத் தன் திருச் செவியை நல்கச் சண்முகன் குடிலை யென்னும் ஒன்றொரு பதத்தின் உண்மை உரைத்தனன்"—கந்த புரா-I-17-39 பிரமன் பொருள் தெரியாது வெட்கமுற்றது :—'உரை பொருளென நவில மிகைத்த கண்களை விழித்தனன் வெள்கினன் விக்கித் திகைத்திருந்தனன் கண்டிலன் அப்பொருட் டிறனே'—கந்த புரா-I-16-10.

† ஓறெழுத்து—'ஓம்' என்பது.

"ஓ மெனும் ஓங்காரத் துள்ளே ஒருமொழி"-திருமந்திரம்2676 "ஓ மெனும் ஓரெழுத்துள் நின்ற ஓசைபோல்"—திருமந்திரம் 2824; இதனை "மறை எவற்றிற்கும் ஆதியின் நவில்வான் நின்றதோர் தனி மொழி" என்ப-கந்த புரா-I-16-8

'ஓம்' என்னும் ஓரெழுத்தினின்றே 'ஓம் நம சிவாய' என்னும் ஆறெழுத்து விரியும் எனக் காட்டி விளக்கினர் முருகவேள்.

ஓரெழுத்தாகிய ஓம் என்பதே அ, உ, ம என்னும் மூன்றெழுத்தாய், அம் மூன்றுங் கூடி ஓம் என்று எழுதும் போது விந்துவாயும்,

(தொடர்ச்சி பக்கம் 315 பார்க்க)

ஆகாசத்தை முட்டும்படி (அவ்வளவு உயரம்) வீசி விட்ட (ஆடின) பாதத்தர், பத்தியுள்ள தேவர்களுக்கு (வேதத்தை)

ஓதுவித்த (கற்பித்த) நாதராகிய சிவபிரான் கற்க (உன்னிடம் பாடம் கேட்கவும்), அவரால் (சிவபிரானால்) ஓதுவிக்கப்பட்ட முனி (பிரமன்) வெட்கமடையவும்—

ஓரெழுத்தாகிய (பிரணவத்தில்-ஓம்-என்பதில்) ஆறெழுத்தும் (ஓம் நமசிவாய என்னும்) ஆறெழுத்தும் அடங்கி உளதென்று விளங்கக்காட்டி (அந்தச் சிவனுக்கு) உபதேசம் செய்த பெருமாளே!

(ஆதரத்தொடாதரிக்க ஆன புத்தி புகல்வாயே)

(314-பக்கம் கீழ்க் குறிப்பு தொடர்ச்சி)

ஓம் என்று உச்சரிக்கும் போது நாதமாயும் விரிதலால், அ, உ, ம என்னும் மூன்றெழுத்தும், விந்து நாதங்களாகிய வரிவடிவும் ஒலி வடிவுங்கூடி ஐந்தெழுத்தாயிற்று; ஆகவே பிரணவமே (ஓம் என்பதே) பஞ்சாக்ஷரமாம். ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர விளக்கம்-பக்கம் 9. "ஓங்காரமாம் ஐந்தெழுத்தாற் புவனத்தை உண்டு பண்ணி" தாயுமானவர் ஓம் என்னும் இவ்வோரெழுத்தோடு 'நமசிவாய' என்னும் பஞ்சாக்ஷரம் கூட ஆறெழுத்து விரியும் என்ப. ஓம் என்னும் ஓரெழுத்தின் விரிவு மேற் கூறியவாறு ஆக, சிவாய நம என்னும் ஐந்தெழுத்தும் பின் வருமாறு விரியும். சிகாரம் சிவத்தையும், வகாரம் அருட் சத்தியையும், யகாரம் ஆன்மாவையும், நகாரம் திரோதானத்தையும், மகாரம் ஆணவமலத்தையும் உணர்த்துவனவாம்-சிகார வகாரங்கள் பதியையும், யகாரம் பசுவையும், நகார மகாரங்கள் பாசத்தையும் விளக்குவனவாம். (ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர விளக்கம்-பக்கம் 13)

"தகதி யெனுங் குண்டலியில் அழலோம்பி நகர திரோ தானத் தோடே, மகர மலம், யகரம் உயிர், சிகர மீசை, சத்திமற்றை வகர மாகும், நகர மக ரங்க ளந்த யகர முற வகையினடு வணைய தாகுஞ், சிகர வக ரங்கடனை முதலாயஞ் செழுத்துரைத்தான் செங்கை வேலான்"—தீர்த்தகிரிப்புராணம்-கந்த தீர்த்த-36

ஆகவே ஓரெழுத்தை ('ஓம்' என்பதை) விளக்கி-அதன் விரிவாக 'ஓம் நமசிவாய' என்னும் ஆறெழுத்தையும் சிவபிராற்கு விளக்கினர் முருகவேள்.

பேறை தகர்

[இது பெரும் பேறு. செங்கற்பட்டு ஜில்லாவில் அச்சிறுபாக்கத்திற்கடுத்த "தொழுப்பேடு" ரெயில் ஸ்டேஷனுக்கு அருகில் உள்ள ஊர். சிறிய மலை. கோயில் மலை மேல் உளது.]

*327—1 மாதர் மயக்கு அற

தானதன தான தந்த, தானதன தான தந்த
தானதன தான தந்த தனதான

நீலமயில் சேரு மந்தி மாலைநிக ராகி யந்த
காரமிக வேநி றைந்த குழலாலும்—

நீடுமதி ரேக இன்ப மாகியச லாப சந்த்ர
னேர்தருமு கார விந்த மதனாலும் ;

ஆலினிக ரான வுந்தி யாலுமட வார்கள் தங்கள்
ஆசைவலை வீசு கெண்டை விழியாலும்—

ஆடியக டாமி சைந்த வார்முலைக ளாலு மந்த
ளுகிமயல் நானு ழன்று திரிவேனோ ;

* கோலவுரு வாயெழுந்து பாரதனை யேயி டந்து
கூவிடு † முராரி விண்டு ‡ திருமார்பன்—

கூடமுறை நீடு செம்பொன் மாமதலை யூடெ ழுந்த
கோபவரி நார சிங்கன் மருகோனே ;

---

* இந்தப் பாடல் எங்கள் பதிப்பில் பாடல் எண் 726 ஆக உள்ளது. கோயில் மலை மேல் இருப்பதால் குன்றுதோறாடலில் இங்கே சேர்க்கப்பட்டுப் பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

* திருமால் பன்றி உருவாகிச் சென்று பூமியை மீட்டு வந்த வரலாறு :—பாடல் 229-பக்கம் 72-கீழ்க் குறிப்பைக் காண்க.

† முராரி—கண்ணபிரான் (திருமால்), பாட்டு 231, பக்கம் 80.

‡ திருமார்பன்—திருமாலின் மார்பில் இலக்குமி வாசம்:
"பங்கயத்திருந்த பொன்னை ஆகத்தில் ஒருவன் வைத்தான்"
—கம்ப. ராமா-மாரீசன் வதை-76.

பேறைநகர்

327—1

நீலமயில் (சேர்ந்து விளையாடும்) மாலைப் பொழுதுக்கு (இன்பந்தருவதில்) ஒப்பதாகி, (அந்தகாரம்) பேரிருள் மிக்கு நிறைந்துள்ள கூந்தலாலும்—

நீடித்துள்ள (அதிரேகம்) மிக்க இன்பம் தருவதாகிய சல்லாபம் (இனபமாய்ப் பேசத்தக்க) சந்திரனுக்கு ஒப்பான முகத் தாமரையாலும்—

ஆலிலைக்கு ஒப்பான வயிறுலும், பெண்கள் தங்கள் ஆசைவலையை வீசுகின்ற கெண்டை மீன் போன்ற கண்களாலும்—

கடைந்தெடுத்த குடம் போன்ற ரவிக்கை அணிந்த கொங்கையாலும்-அறிவு மழுங்கினவனுகி-காம மயக்கத்தில் நான் கலங்கித் திரிவேனே.

கோபம் (பன்றியின்) உருவோடு சென்று, பூமியைத் தோண்டிச் சென்று, கூ (பூமியை) விடு (மீட்டு வந்த) அல்லது கூவிடு-இரைந்து வந்த) முராரி (முரன் என்னும் அசுரனுக்குப் பகைவனை) விண்டு (திருமால்), இலக்குமியை மார்பில் வைத்தவன்,

(மாளிகையின்)*கூடத்தில் இருந்த பெரிய செம்பொன் னலாய உயர்ந்த (மதலை யூடு) தூணிடத்தே தோன்றி எழுந்த, கோபம் நிறைந்த நரசிங்க மூர்த்தியின் மருகனே!

* அசுரன்—இரணிய கசிபின் குமாரன் பிரகலாதன் "இரண் யாய நம" என்று ஆசிரியர் சொல்லிக் கொடுத்தும் "நாராயணுய நம" என்றே பிடிவாதமாகக் கூற, இரணியன் அவனைப் பலவாறு தண்டித்தும் அவன் ஹரி நாமத்தையே பஜிக்க, அசுரன் கோபித்து உன் தேவன் எங்கு உள்ளான், இந்தத் தூணில் இருக்கின்றனோ எனக் கூடத்துப்பொன் தூணைக் காட்ட; பிரகலாதன் 'ஆம், அங்கும் உளன்' என்று விடை அளிக்க, அசுரன் அந்தத் தூணை அறையத் தூணில் இருந்து வெளிப்பட்டார் நர சிங்க மூர்த்தி. அம்மூர்த்தி இரணியனைத் தன் தொடைமேலிருத்தி நகத்தாற் கிழித்து அவன் ரத்தத்தைக் குடித்து, அவனுடைய குடல் மாலையை அணிந்தனர்.

"கையா லெற்றினன் எற்ற லோடும் திசைதிறந்
தண்டங் கீறிச் சிரித்தது செங்கட் சீயம்"

—கம்ப. ராமா இரணியன் வதை 127.

பீலிமயில் மீது றைந்து சூரர் தமை யேசெ யங்கொள்
பேர் பெரிய வேல்கொள் செங்கை முருகோனே!

பேடைமட ஓதி மங்கள் கூடிவிளை யாடு கின்ற
பேறை நகர் வாழ வந்த பெருமாளே.

மயிலம்

[தென் ஆற்காடு ஜில்லா மயிலம் ரெயில் ஸ்டேஷனி லிருந்து 3-மைல்.]

328 திருவடியைப் பெற

தனதந்த தானன தானா தானா
தனதந்த தானன தானா தானா
தனதந்த தானன தானா தானா தனதான

கொலைகொண்ட போர்விழி கோலோ வாளோ
விடமிஞ்சு பாதக வேலோ சேலோ
குழைகொண்டு லாவிய மீனோ மானோ எனுமானார்-

குயில்தங்கு மாமொழி யாலே நேரே
யிழைதங்கு நூலிடை யாலே மீதூர்
குளிர்கொங்கை மேருவி னாலே நானா விதமாகி;

உலைகொண்ட மாமெழு காயே மோகா
யலையம்பு ராசியி னூடே மூழ்கா
வுடல்பஞ்ச பாதக மாயா நோயா லழிவேனோ-

உறுதண்ட பாசமொ டாரா வாரா
எனையண்டி யேகம னார்தா தானோர்
உயிர்கொண்டு போய்விடு நாள்நீ மீதா ளருள்வாயே;

அலைகொண்ட வாரிதி கோகோ கோகோ
எனநின்று வாய்விட வேநீள் மாசூ
ரணியஞ்*ச ராசனம் வேறாய் நீறா யிடவேதான்-

* சராசனம்—வில்

தோகை நிறைந்த மயில் மீது வீற்றிருந்து சூராதியரைச் செயித்த கீர்த்தி மிக்க வேலாயுதத்தைக் கொண்ட திருக்கையை உடைய முருகனே!

அறியாமை உள்ள பெண் அன்னங்கள் ஒன்று, கூடி விளையாடுகின்ற பேறை நகரில் வீற்றிருந்தருளும் பெருமாளே!

(நான் உழன்று திரிவேனே).

மயிலம்

328

கொலைத் தொழிலைத் தன்னிடத்தே அடக்கி உள்ள, சண்டை செய வல்ல, கண்ணனது அம்போ, வாளோ, விஷம் நிறைந்து பாவத் தொழில் செய்ய வல்ல வேலோ, சேல் மீனோ, (காதில்உள்ள) குழையைத் தொடும் அளவும் உலவிவரும் மீனோ, மானோ, எனச் சொல்லத்தக்க மாதர்களின்—

குயிலின் குரல் போல் அமைந்த சிறந்த (இனிய) மொழிகளாலே, கண்ணெதிரே தோன்றும் (நூலின்) இழை போல் நுண்மை கொண்ட நூல் போன்ற இடையாலே, மேலே பொருந்தியுள்ள குளிர்ந்த கொங்கை எனப் படும் மேருமலை யாலே பலவிதமாக (நெஞ்சம்-கலங்கி)

நெருப்பு உலையிற்பட்ட நல்ல மெழுகுபோல (உருகி), காம மோகம் என்னும் அலை வீசும் கடலினுள் முழுகி, உடல் (கொலை, பொய், களவு, கள்ளுண், குரு நிந்தை எனப்படும்) பஞ்பாதகத்துக்கும் ஈடாகி, ஒழியாத (நீங்காத) நோயால் அழிவேனோ!

(கையில்) உள்ள தண்டம், பாசக்கயிறு இவையுடன் ஆரவாரஞ்செய்து என்னை நெருங்கியே யமதூதர்கள் (என்) உயிரைக் கொண்டு போய்விடும் அந்த நாளில் நீ உன் மேன்மை பொருந்திய திருவடியைத் தந்தருளுக.

அலை வீசும் கடல் கோ கோ என்று சப்தித்து வாய் விட்டு ஓலமிட (அதனுள்) பெரிய மாமரமாய் நின்ற சூரன் வைத்திருந்த அழகிய வில்லுகள் வேறுபட்டு விழ அற்று) தூளாகவே—

அவிர்கின்ற சோதிய வாரார் நீள்சீ
ரனலங்கை வேல்விடும் வீரா தீரா
அருமந்த ரூபக ஏகா நேமேரூர் வடிவாகி;
மலைகொண்ட வேடுவர் கானூ டேபோய்
குறமங்கை யாளுட னேமா லாயே
மயல்கொண்டு லாயவள் தாள்மீ தேவீழ் குமரேசா—
*மதிமிஞ்சு போதக வேலா ஆளா
மகிழ்சம்பு வேதொழு பாதா நாதா
மயிலந்தண் மாமலை வாழ்வே வானோர் பெருமாளே.

திரிசிராப்பள்ளி.

[சம்பந்த ஸ்வாமிகள் அப்பர் ஸ்வாமிகள் இவர்களது பாடல் பெற்ற ஸ்தலம். திரிசிரன் என்னும் அரக்கன் பூசித்த திருப்பதி. இத்தலத்துத் தாயுமானவர் கோயில் மிகவும் விசேடமானது. சைவ—எல்லப்ப நாவலர் பாடிய செவ்வந்திப் புராணமும், மகாவித்துவான் மீனாக்ஷிசுந்தரம் பிள்ளை அவர்கள் பாடிய உறையூர்ப் புராணமும் இத்தலத்துப் பெருமையை விளக்குவன.] பாடல் 235, 352- இவையுள்ளும் இத்தலம் கூறப்பட்டுள்ளது.

329 திருவடியைத் தொழ

தந்த தாத்தன தத்தத் தானன
தந்த தாத்தன தத்தத் தானன
தந்த தாத்தன தத்தத் தானன தனதான

அங்கை நீட்டிய ழைத்துப் பாரிய
கொங்கை காட்டிம றைத்துச் சீரிய
அன்பு போற்பொய்ந டித்துக் காசள வுறவாடி—
அம்பு தோற்றக ணிட்டுத் தோதக
†இன்ப சாஸ்த்ரமு ரைத்துக் ‡கோகிலம்
அன்றில் போற்குர லிட்டுக் கூரிய நகரேகை;

* 'மதிமிஞ்சு போதக ஞானஈசா. செவியின் சொல்வாசக வேதா தீதா, மகிழ் சம்பு தானருள் வேலா வானோர் பெருமாளே' என்றும் பாடபேத முண்டு. (†, ‡ பக்கம் 321 பார்க்க)

விளக்கம் தரும் ஜோதியைத் தன்னிடத்தே கொண்ட நேர்மை நிறைந்த, பெரிய, பெருமை, வாய்ந்த, நெருப் பெனும்படியான திருக்கை வேலைச செலுத்தின வீரனே! தீரனே! அருமை வாய்ந்த அழகுள்ள உள்ளத்தனே! (உருவத்தனே)! ஒப்பற்ற ஒருவனே! வேற்று வடிவத்தைப் பூண்டு (வேட உருவுடன்)

மலையை இருப்பிடமாகக் கொண்ட வேடர்கள் வாழ்ந்த காட்டிடையே போய் (அங்கிருந்த) குற மங்கை வள்ளி மீது ஆசை கொண்டு மோக உள்ளத்தனாய் உலவி அவள் பாதத்தின் மீது வீழ்ந்து வணங்கிய குமரேசனே!

அறிவு நிறைந்த ஞான வேலனே! உனக்கு ஆளாக (தொண்டனாக) சீடனாக (உபதேசத்தைப் பெற்று) நின்று மகிழ்ந்த சிவன் தொழுகின்ற பாதனே! நாதனே! மயிலம் என்னும் குளிர்ந்த சிறந்த மலையில் வாழ்பவனே! தேவர் பெருமாளே!

(உயிர் கொண்டு போய்விடு நாள் நீ மீ.தாள் அருவாயே)

திரிசிராப்பள்ளி

329

அழகிய கையை நீட்டி அழைத்தும், பருத்த கொங்கையைக் காட்டியும் மறைத்தும், சிறந்த அன்புள்ளவர் போலப் பொய் வேஷத்துடன் நடித்துத், தாம் பெற்ற காசின் அளவுக்குத் தகுந்த உறவு காட்டிச் (சல்லாபம் செய்து)

அம்பும் தோற்கும்படியான அவ்வளவு கூரிய கண்ணால் மயக்கியும், வஞ்சகம் நிறைந்த *காம இன்ப சாத்திரங்களை எடுத்துப் பேசியும், † குயில், அன்றில் பறவை போல புட் குரலைக் காட்டியும், கூர்மையான நகம் கொண்டு குறியிட்டு

---

* இன்ப சாஸ்திர விளக்கத்தைக் கந்த புராணம்—இந்திரபுரிப் படலத்தில்— "புல்லுதல் சுவைத்திடல் புணர் நகக் குறி
பல்லுறல் மத்தனம் பயிலுர் தாடனம்
ஒல்லொலி கரணமோ டுவகை யாதிய
எல்லையில் புணர்நிலைக் கியைந்த என்பவே"
—ஆதிய (38-50) பாடல்களைப் பார்க்க

† இது புட்குரல்—பாட்டு 197, பக்கம் 6-பார்க்க.

பங்க மாக்கிய லைத்துத் தாடனை
கொண்டு வேட்கையெ ழுப்பிக் காமுகர்
பண்பில் வாய்க்கம யக்கிக் கூடுத லியல்பாகப்—

பண்டி ராப்பகல் சுற்றுச் சூளைகள்
தங்கள் மேற்ப்ரமை விட்டுப் பார்வதி
பங்கர் போற்றிய பத்மத் தாள்தொழ அருள்வாயே;

எங்கு மாய்க்குறை வற்றுச் சேதன
அங்க மாய்ப்பரி சுத்தத் தோர்பெறும்
இன்ப மாய்ப்புகழ் *முப்பத் தாறினின் முடிவேறாய்—

† இந்த்ர கோட்டிம யக்கத் தான்மிக
மந்த்ர மூர்த்தமெ டுத்துத் தாமத
மின்றி வாழ்த்திய சொர்க்கக் காவல வயலூரா;

செங்கை வேற்கொடு துட்டச் சூரனை
வென்று தோற்பறை கொட்டக் கூளிகள்
தின்று கூத்துந டிக்கத் தோகையில் வரும்வீரா—

செம்பொ னூற்றிகழ் சித்ரக் கோபுர
மஞ்சி ராப்பகல் மெத்தச் சூழ்தரு
தென்சி ராப்பளி வெற்பிற் றேவர்கள் பெருமாளே. (1)

---

* தத்துவம் முப்பத்தாறு—பாட்டு 294, பக்கம் 232-பார்க்க.

† கோட்டி—கூட்டம்; மயக்கம்-கலப்பு, ஒன்று சேருதல்; இந்திரனாதி தேவர்கள் ஒன்றுகூடி முருகவேளைச்சூரசம்ஹாரத்துக்கு முன்பு மந்த்ரங்கள் ஓதித் தேவகிரியிற் பூசித்து வாழ்த்தினார்கள்.

" எந்தை பாங்கரின் ஈண்டி அவன் பெயர்
மந்திரங்கொடு மஞ்சனம் ஆட்டினார்."

—கந்த புராணம் I-21-25.

விகாரப்படுத்தி, அலைத்து, (காம சாஸ்திர முறையில்) தட்டுதல் செய்து, காம ஆசையை எழுப்பி, காமங் கொண்டவர் தமது வசப்படும்படி ஆக்கி மயக்கித் தம்மொடு கூடுதலையே ஒழுக்கமாம்படிச் செய்து

முதலிருந்தே இரவும் பகலும் சுற்றி யலைக்கும் வேசிகளின்மேல் உள்ள மயக்கத்தை ஒழித்துப், பார்வதி பாகராம் சிவபிரான் போற்றித் துதித்த (உனது) தாமரைத் தாளைத் தொழும்படியான பாக்கியத்தைத் தந்தருளுவாயாக ;

எங்கும் நிறைந்தவனாய், குறைவிலாதவனாய், அறிவே அங்கமானவனாய், பரிசுத்த அன்பர்கள் பெற்று மகிழும் இன்பப் பொருளாய், புகழ் கொண்டவனாய் (அல்லது புகழப்படும்) முப்பத்தாறு தத்துவங்களின் முடிவுக்கும் வேறானவனாய்—

இந்திராதி கூட்டத்துத் தேவர்கள் கலந்து ஒன்று கூடிச் சிறந்த மந்த்ர ரூப பூசனை செய்து, தாமதிக்காமல் வாழ்த்திய தேவ லோக காவலனே! வயலூர் அண்ணலே!

திருக்கை வேல் கொண்டு துஷ்டனான சூரனைச் செயித்துத், தோலாலாய பறை சப்திக்க, பேய்கள் (அல்லது பெருங் கழுகுகள்) (அசுரப் பிணங்களைத்) தின்று கூத்தாடி நடிக்க மயில் மீது வரும் வீரனே !

செம் பொன்னால் விளங்கும் அழகிய கோபுரத்தின் மீது மஞ்சு (மேகங்கள்) இரவும் பகலும் நிரம்பச் சூழ்ந்துள்ள அழகிய திரிசிராப்பள்ளி மலையில் வீற்றிருக்கும் தேவ நாயகனே (தேவர் பெருமாளே)!

(பத்மத் தாள் தொழ அருள்வாயே)

330 'மைந்தா குமரா என' (மனுதுக்த உபதேசம்)

தந்தாதன தானன தாத்தன
தந்தாதன தானன தாத்தன
தந்தாதன தானன தாத்தன தனதான

அந்தோமன மேநம தாக்கையை
நம்பாதெயி தாகித சூத்திர
மம்போருக ளுடிய பூட்டிது இனிமேல்நாம்-

அஞ்சாதமை யாகிரி யாக்கையை
பஞ்சாடிய வேலவ ஞர்க் * கிய
லங்காகுவம் வாஇனி † தாக்கையை ஒழியாமல்;

வந்தோமிது வேகதி யாட்சியு
மிந்தாமயில் வாகனர் சீட்டிது
வந்தாளுவம் நாமென வீக்கிய சிவநீறும்-

வந்தேதவெகு வாநமை யாட்கொளு
வந்தார் ‡ மத மேதினி மேற்கொள
மைந்தாகும ராவேனு மார்ப்புய மறவாதே;

---

* இயல்—உழுவல் அன்பு (எழுமையும் தொடர்ந்த அன்பு).

† ஆக்கையை ஒழியாமல்—ஆக்கையை (வீணாக்காமல்); "ஆக்கையைப் போக்கப் பெற்று மெலிகின்ற என்னை" (பிறவியை வீணாக்கி வருந்துகின்ற என்னை) என்றார் மாணிக்கவாசகரும்—திருவாசகம்—நீத்தல்-10. 147-ஆம் பாடலில்—"உரைக்கப்படிக் குடிலை ஒழியாதே'—என்ற இடத்தும் "உரைக்கும் தன்மையை உடைய இந்த உடலை ஒழித்து வீணாக்காமல்" எனப் பொருள் காணலாம்.

‡ மதம்—மகிழ்ச்சி "காதலி சொல்லிற் பிறக்கும் உயர் மதம்" (நான் மணிக்கடிகை 5). சமயக் கொள்கை என்றுமாம்.

330

ஐயோ! மனமே! (நீ) நம்முடைய உடலை நம்பாதே! (ஏனெனில் இவ்வுடல்) இதத்துக்கும் (இன்பத்துக்கும்) அகிதத்துக்கும் (துன்பத்துக்கும்) இடந்தரும் ஒரு பொறி (யந்திரம்); தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமன் ஆய்ந்து செய்த ஒரு பூட்டு இது (இந்த உடல்); இனிமேல் நாம் (என்ன செய்ய வேண்டுமென்றால்)—

(அஞ்சுதல் இல்லாமல்) பயப்படாமல் அமையா (அமைந்து) பொருந்தி யிருந்து, (கிரவுஞ்ச) மலையின் உடலைப் (பஞ்சாடிய) சிதற அடித்த (தாளாக்கிய) வேலவர்க்கு (இயல்) உழுவல் அன்பு, (அங்கு ஆகுவம் வா இனிது) (நினைத்த அவ்விடத்திலேயே) உடனே கொள்வோம் வா இன்பத்துடனே! ஆக்கையை ஒழியாமல் (இந்த உடலை வீணாக் கழித்து ஒழித்து விடாமல்); (இவ்வுடலை வீணாக்காமல் வேலவர்க்கு அன்பு அடிமைப் படுவோம் வா-என்றபடி).

(அங்ஙனம்) அன்படிமைப் பட வந்து விட்டோம்; இதுதான் நற்கதி தந்து (ஆண்டவன்) நம்மை ஆள்வதற்கு (உற்ற வழி); இந்தா (இதோ பார்)! மயில் வாகனப் பெருமான் (ஆளுவோம் என்றதற்கு அறிகுறியாக அவர்) தந்த சீட்டும், வந்து ஆட் கொள்வோம் நாம் எனக் கூறிக் கட்டித்தந்த சிவ நீறும் (சிவ நீற்றுப் பொட்டணமும்)!

(ஆதலால் அவர்) வந்து அநேகமாய் நம்மை ஆட் கொள்ள மகிழ்ந்துள்ளார் (என்பது நிச்சயம்); (இக்காரணத்தால்) இதனிலும் பெரிதாக மதிக்கத்தக்க பேறு அல்லது மகிழ்ச்சி ஏது இனி உண்டு நாம் அடைவதற்கு? (அல்லது நாம் இனி மேற் கொள்ள வேண்டிய சமய வழிபாடு வேறு என்ன இருக்கின்றது)—ஒன்றுமில்லை என்றபடி, (ஆதலால் மனமே நீ) "மைந்தா குமரா" "மைந்தா குமரா—மைந்தா குமரா" என்னும் ஆர்ப்பை (நிறை பேரொலியை) உய (உய்ய)-ஈடேற வேண்டி மறவாமல் ஓதுவாயாக.

திந்தோ திமி தீதத மாத்துடி
தந்தா தன ஞதன தாத்தன
செம்பூரிகை பேரிகை யார்த்தெழ மறையோதச்–
செங்காடென வேவரு மூர்க்கரை
சங்காரசி காமணி வேற்கொடு
* செண்டாடிம காமயில் மேற்கொளு முருகோனே ;
இந்தோ † டிதழ் நாக ‡ ம காக்கடல்
கங்காள x மி ஞர்சடை சூட்டிய
என்தாதை O ச தாசிவ கோத்திர னருள்பாலா–
எண்கூடரு ளால்நெளவி நோக்கியை
நன்பூமண மேவிசி ராப்பளி
யென்பார்மன மேதினி நோக்கிய பெருமாளே. (2)

---

* செண்டாடுதல்—நிலை குலைத்தல். "தக்கன் தன் வேள்வியைச் செண்ட தாடிய தேவர் அகண்டனே"—அப்பர்-V-7-7.
" அமண் கையரை வாதினில் செண்டடித்து "
—சம்பந்தர்-III-47-7.

† இதழ்—இதழி—கொன்றை—" இதழ் மலர் கொக்கிறகு " திருப்புகழ் 180 ' கமழ்மா இதழ் சடையார் ' திருப்புகழ் 568.

‡ மகாக் கடல்—பெருங்கடல்போலப் பெருகிவந்த கங்கை.

x சடை—மின் ஒக்கும் " பொலிந்திலங்கு மின் வண்ணம் எவ்வண்ணம் அவ்வண்ணம் வீழ் சடை "—பொன் வண்ணத் தந்தாதி-1.

O சதாசிவ கோத்திரன் அருள் பாலா :—இறைவன் ஒன்பது வர்க்கத்தில் நின்று தொழில் புரிவன் : அவை தாம்-' சிவம், சத்தி, நாதம், விந்து ஆகிய அருவத் திருமேனி நான்கு ; மகேசன், உருத்திரன், மால், அயன் ஆகிய உருவத் திருமேனி நான்கு ; சதாசிவமாகிய அருவுருவத் திருமேனி ஒன்று ;

" சிவம் சத்தி நாதம் விந்து சதாசிவன் திகழும் ஈசன்
உவந்தரு ளுருத்திரன்தான் மாலயன் ஒன்றி னொன்றாய்ப்
பவந்தரும் அருவம் நாலிங் குருவநால் உபயம் ஒன்றாய்
நவந்தரு பேதம் ஏக நாதனே நடிப்பன் என்பர் "
—சிவஞான சித்தி 2-164.

சதாசிவ கோத்திரன் அருள் பாலா-என்றதனால் முருகவேளும் தாதையே போல அருவுருவத் திருமேனியான் என்பது பெறப்படும்.

" அருவமும் உருவுமாகி அநாதியாய்ப் பலவாய் ஒன்றாய்ப்
பிரமமாய் நின்ற சோதிப் பிழம்பு "—கந்த புரா-I-11-92.

திந்தோதிமி தீதத என்று சிறந்த உடுக்கையும் தந்தாதன ஞுதன தாத்தன என்று செவ்விய (பூரிகை) ஊது குழலும், பேரிகை (முரசும்) சப்தித்து ஒலியை எழுப்ப, வேதங்கள் முழங்க,

செங்காடு போல (ரத்தம் பெருக), வந்த மூர்க்கரான அசுரர்களை, சங்காரஞ் செய்த (சங்கரித்த) சிகாமணியே! வேல் கொண்டு அவர்களைச் சிதற அடித்தவனே (நிலை குலைத்தவனே)! பெருமை மிக்க மயில் மீது ஏறிவரும் முருகவேளே!

பிறை நிலா, கொன்றை, பாம்பு, பெருங்கடல் போன்ற கங்கை, எலும்புக் கூடு இவைகளை மின் போன்ற ஒளிவிடு சடையில் தரித்துள்ள எனது பிதா-சதாசிவ வர்க்கத்தான் அருளிய பாலனே!

(வளளியின் தவ நிலையில்) மதிப்பு கலந்த திருவருளால் மான் போற் கண்ணியாம் வள்ளியைச் சிறந்த அழகிய (களவியல்) வழியில் திருமணம் விரும்பிச் செய்து, *திரிசிராப்பள்ளி என்னும் தலப் பெயரை ஜெபிப்போர் மனமாகிய பூமியில் (இடத்தில்) (வீற்றிருக்க) விரும்பும் பெருமாளே!

(மனமே! மைந்தா குமரா எனும் ஆர்ப்பு உய மறவாதே)

---

* திருச்சிராப்பள்ளி—என்னும் தலப்பெயரை ஓதுதலின் பயன் :—இந்தத் திருப்புகழைப் பாடினபோது அருணகிரியார்க்கு அப்பர் சுவாமிகளது தேவாரம் நினைவில் வந்திருக்கலாம்; ஏனெனில் அருணகிரியார் திரிசிராப்பள்ளித் திருப்புகழாகிய இந்தப் பாட்டில் தமது மனத்தை விளித்துத் திரிசிராப்பள்ளி என்னும் தலத்தின் நாமத்தை ஓதுதலின் பலனைக் காட்டி, இறைவன் திருநாமத்தை ஓதுக என்றது போல, அப்பர் பெருமானும் திரிசிராப்பள்ளிப் பதிகத்தில் தமது நெஞ்சை அழைத்து—

"நெஞ்சே ஒன்று சொல்லக்கேள், திருச்சிராப்பள்ளி
யென்றலுந் தீவினை நரிச்சிராது நடக்கும் நடக்குமே"—

என்கின்றார் (V-95-3); இங்ஙனம் திரிசிராப்பள்ளி என்னும் தலத்தின் நாமத்துக்கே விசேடம் இருப்பதால் திரிச்சிராப்பள்ளி என்பவர் மனத்தில் வீற்றிருக்க விரும்புகின்றார் இறைவர். இனி,

(தொடர்ச்சி பக்கம் 329-பார்க்க)

331 ஆண்டருள

தனதன தந்தன தாத்தன
தனதன தந்தன தாத்தன
தனதன தந்தன தாத்தன தனதான

அரிவையர் நெஞ்சுரு காப்புணர்
தருவிர கங்களி னூற்பெரி
தவசம்வி ளைந்துவி டாய்த்தடர் முலைமேல்வீழ்ந்-

தகிலொடு சந்தன சேற்றினில்
முழுகியெ ழுந்தெதிர் கூப்புகை
யடியி * ன கம்பிறை போற்பட விளையாடிப் ;

பரிமளம் விஞ்சிய பூக்குழல்
சரியம ருங்குடை போய்ச்சில
† பறவைக ளின்குர லாய்க்கயல் விழிசோரப்-

பனிமுக முங்குறு வேர்ப்பெழ
இதழமு துண்டிர வாய்ப்பகல்
பகடியி டும்படி தூர்த்தனை விடலாமோ ;

---

* நகக்குறி—பிறை, மயில் அடி, முயலின் கால், முதலிய வகையது : "சுரிதகம் என்னுள் திங்கள் தூய மண்டலமே மஞ்ஞை, கிரலடி முயலின் புன்கால், நெய்தலின் இதழே, வேங்கை உருகெழு நக விரேகை யுருவி லேழுறுப்பி லெங்கும், வரன் முறை நகத்தால் தீட்டல் வள்ளுகிர்க் குறிய தன்றே—கந்த புரா-V-5-42.

† பறவைகளின் குரல்—புட் குரல்—பாட்டு 197, பக்கம் 6.

331

மாதர்களின் மீது உள்ளம் உருகி, சேர வேண்டும் என்னும் இச்சை தருகின்ற-பிரிவு என்னும், காம நோயால் மிகவும் வசம் அழிதல் ஏற்பட்டு, காம தாகம் அதிகரித்து, நெருங்கிய கொங்கை மேலே வீழ்ந்து-(அதன் மேலுள்ள)

அகில், சந்தனம் இவை தம் கலவிச் சேற்றில் முழுகியும், எழுந்தும், எதிரே கூப்பிய கையடியில் உள்ள நகம் பிறை போலப் படும்படி விளையாடி—

நறு மணம் மிக்க பூ நிறைந்த கூந்தல் சரிய, இடையில் இருந்த உடை (புடைவை) விலக, சில புட்களின் குரல் ஒலிகள் எழ, மீன் போலும் கண் சோர்வடைய

குளிர்ந்திருந்த முகத்தில் சிறு வெயர்வு எழ, வாயிதழ் அமுதை உண்டு, பகலும், இரவாகும்படி (இரவும் பகலும் ஒன்று போலக் கழித்து)க், (கலவிக்) கூத்தாடும்படி (இந்தத்) தூர்த்தனை (காமுகனுகிய கொடியவனைக் கைவிடலாமா!

(கீழ்க் குறிப்பு 327-ஆம் பக்கம் தொடர்ச்சி)

'மைந்தா, குமரா' என்பன போன்ற—இறைவன் திருநாமங்களே பிறவித் துன்பத்தை ஒழிக்கவல்லன. "மருந்தவை மந்திரம் மறுமை நன்னெறியவை மற்றும் எல்லாம் அருந்துயர் கெடும் அவர் நாமமே சிந்தை செய் நன்னெஞ்சமே"; "சோதி நாமமே ஓதி உய்ம்மினே" என்றார் சம்பந்தர் (I-96-3; III-92-1); இக்காரணத்தால் தான் மனத்தை விளித்து 'இறைவன் நாமத்தை ஓதுக, மைந்தா குமரா என்னும் ஆர்ப்பு உ(ய்)ய மறவாதே' என்கின்றார் அருணகிரியார். இங்ஙனம் மனத்தை (நெஞ்சத்தை) விளித்துக் கூறுவதின் காரணம்-ஒரு வழிப்பட்டு நின்று இறைவன் நாமத்தை ஓதிப் பிறவித்துயரை நீக்க, நெஞ்சம் அல்லது வேறு துணை யில்லாமையே.

"துன்பத்திற் கியாரே துணையாவார் தாமுடைய
நெஞ்சந் துணையல் வழி"—என்றார் திருவள்ளுவர்
(திருக்குறள் 1299.)

இங்ஙனம் மனத்தை விளித்து நல்லறிவு சொல்லும் பிறிதொரு பாடல் "பாட்டில் உருகிலை' எனவரும் 399-ஆம் பாட்டு.

* சரியையு டன்க்ரியை போற்றிய
பரமப தம்பெறு வார்க்கருள்
தருகணன் ரங்க † பு ரோச்சிதன் மருகோனே—

‡ சயிலமெ றிந்தகை வேற்கொடு
மயிலினில் வந்தெனை யாட்கொளல்
சகமறி யும்படி காட்டிய குருநாதா ;

திரிபுவ னந்தொழு பார்த்திபன்
மருவிய மண்டப கோட்டிகள்
தெருவில்வி ளங்குசி ராப்பளி மலைமீதே—

---

* (1) திருக்கோயிலில் திரு அலகு இடுதல், மெழுகுதல், விளக்கு இடுதல், நந்தவனம் வைத்தல், பூ எடுத்தல், மாலை அமைத்தல், இறைவனை வாழ்த்துதல், திருவேடங் கண்டு பணிதல்—இவை சரியையாம். இது 'சாலோகம்' தரும் ; இது தாத மார்க்கம்.

(2) பூஜை உபகரணங்களை அமைத்துப் பரஞ்சோதியை அருச்சித்து நித்யாக்கினி காரியம் செய்தல்- கிரியை- இது சாமீபம் தரும்; இது புத்ர மார்க்கம்.

(3) புலன்களை அடக்கிப் பிராண வாயுவைச் சலனமற நிறுத்தி ஆறு தாரங்களின் பொருளை உணர்ந்து, சந்திர மண்டல அமிர்தத்தை தேக முழுவதும் நிரப்பி, முழுச்சோதியை நினைத்திருத்தல் யோகம்; இது சாரூபம் தரும். இது சக மார்க்கம் (தோழ நெறி).

(4) புறத் தொழில் அகத் தொழில் இன்றி, அறிவு மாத்திரையானே செய்யும் வழிபாடு ஞானம் இது சாயுச்சியம் தரும்-இது சன்மார்க்கம். சிவஞான சித்தியார்-8-சூத்-19-22.

† புரம்-கோயில் 'மூவர்க் கோதிய புரமும்"—கல்லாடம் 24

‡ சம்பந்தாண்டானொடு அருணகிரியார் வாது செய்த போது தேவியைச் சபையில் வரவழைப்பேன் என்ற சம்பந்தாண்டான் அங்ஙனம் வரவழைக்க இயலாது தோல்வி யடைய, கந்தவேளை வரவழைப்பேன் என்ற சந்தப் புலவராம் நமது அருணகிரியார் "அதல சேடனாராட" என்னும் பாடலைப்பாடி "மயிலும் ஆடி நீ ஆடி வரவேணும்"—(திருப்புகழ் 1056) என வேண்ட, அங்ஙனமே முருகவேள் (திரு அருணையிற்) சபையிற் காட்சி அளித்தார். அந்த வரலாறு இங்கே குறிப்பிக்கப்பட்டுளது ;

(தொடர்ச்சி பக்கம் 331-பார்க்க)

சரியை மார்க்கத்தையும் கிரியை மார்க்கத்தையும் அநுட்டித்து மேலான பதத்தைப் பெற விரும்புவார்க்கு அருளைத் தருகின்ற ரங்க புர உசிதன் ஸ்ரீரங்கம் என்னும் திருக்கோயிலிற் பள்ளி கொண்டுள்ள மேன்மையாளனும் திருமாலின் மருகனே!

(கிரௌஞ்ச) கிரியைப் பொடிபடச் செலுத்தின கை வேலை விளங்க ஏந்தி மயில் மீது வந்து என்னை ஆட்கொண்ட திருவருளை உலகோர் அறியும் வண்ணம் (அன்று திருவண்ணாமலையிற்) காட்டிய குருநாதனே!

*முப்புவனங்களும் வணங்கி நின்ற (பல்லவ) அரசன் [குணதரன் என்ற மகேந்திர வர்மன்], ராஜ ராஜ கேசரி வர்மன்—முதலான † பல மன்னர்களால் கட்டப்பட்ட மண்டபக் கூட்டங்கள் (ஆயிரக்கால் மண்டபம், நூற்றுக் கால் மண்டபம், பதினாறுகால் மண்டபம், மணி மண்டபம், சித்திர மண்டபம் முதலியன) தெருவிலே தோற்றந்தரும் திரிசிராப்பள்ளி மலைமேலே—

(கீழ்க் குறிப்பு 330-ஆம் பக்கம் தொடர்ச்சி)

"உலகினில் அனைவர்கள் புகழ்வுற அருணையில்
ஒரு நொடி தனில்வரு மயில் வீரா"

என்னும் 755-ஆம் பாடலும் இதற்குச் சான்றும்—"அருணகிரி நாதர் வரலாறும் நூலாராய்ச்சியும்" என்னும் எனது நூலில் பக்கம் 17-20 பார்க்க.

*முடியுடை வேந்தரான சோழருடைய இராசதானிநகரமாயிருந்த உறையூர் திரிசிராப்பள்ளிக்கு அருகில் உள்ளது. 'திரிபுவனந் தொழுபார்த்திபன்' என்றது ராஜராஜ சோழனுதிய வேந்தர்களுள் திரிசிராப்பள்ளியில் மணடபம் முதலிய கட்டுவித்தத திருப்பணி செய்த ஒருவரைக் குறிக்கின்றது போலும்.

† திரிசிராமலைக் கோயில் வரலாறு—பக்கம் 12-17 பார்க்க.

* தெரியஇ ருந்தப ராக்ரம
உருவளர் † குன்றுடை யார்க்கொரு
திலதமெ னும்படி தோற்றிய பெருமாளே. (3)

332 பொது மகளிரால் வரும் கலக்கம் அற

தனதன தானன தானன தனதன தானன தானன
தனதன தானன தானன தந்ததான

அழுதழு தாசார நேசமு முடையவர் போலேபொய் சூழ்வுறும்
அசடிகள் மாலான காமுகர் பொன்கொடாநாள்—

அவருடன் வாய்பேசி டாமையு முனிதலு மாறாத தோஷிகள்
அறுதியில் காசாசை வேசைகள் நஞ்சுதோயும்;—

விழிகளி னல்மாட வீதியில் முலைகளை யோராம லாரொடும்
விலையிடு மாமாய ரூபிகள் பண்பிலாத—

விரகிகள் வேதாள மோவென முறையிடு கோமாள மூளிகள்
வினைசெய லாலேயே னவியு யங்கலாமோ;

---

* "சிராப்பளி மலை மீதே தெரிய இருந்த"—இங்ஙனமே 342-ஆம் பாட்டில் 'திரிசிரகுன்றில் முதனிளில் தெரிய இருந்த பெரியவர்—என்றதையும் காண்க. திரிசிரன் என்னும் அரக்கன் பூசித்த காரணத்தால் திரிசிராமலை எனப் பெயர் போந்தது:

வாயுவுக்கும் ஆதிசேடனுக்கும் நடந்த பலப் போட்டியில் ஆதி சேடன் தனது படத்தால் மூடி யிருந்த கயிலைக் கொடு முடிகளில் மூன்று சிகரங்களை வாயு அடித்துத் தள்ளிற்று; அவைதாம்—திருக் காளத்தி, திரிசிராமலை, (ஈழ நாட்டுத்) திருக்கோண மலை; இவை மூன்றும் 'தக்ஷிண கைலாசம்' எனப்படும்.

"முன்னர் வீழ்ந்திடு சிகரிகா ளத்தியா மொழிவர்
பின்னர் வீழ்ந்தது திரிசிரா மலை யெனும் பிறங்கல்
அன்ன தின்பிற கமைந்தது கோணமா அசலம்
இன்ன முன்றையும் தக்ஷிண கயிலையென் றிசைப்பார்"
—(செவ்வந்திப் புராணம்)

† "குன்றுடையார்"—இது "நன்றுடையானை" என்னும் இத்தலத்து (சம்பந்தர் அருளிய) "சிராப்பள்ளிக் குன்றுடையானைக் கூற என் உள்ளங் குளிரும்மே"—என்னும் தேவாரப் பகுதியின் I-98-1 ஞாபகத்திற் பிறந்த திருவாக்காம்.

விளங்க வீற்றிருக்கும் வீரனே! அழகிய உருவுடன் விளங்கும் (சிராமலைக்) குன்றுடையவராம் தாயுமான சிவபிரானிடம் நெற்றிப் பொட்டுப் போலச் சிறந்து வெளித் தோன்றிய பெருமாளே!

(தூர்த்தனை விடலாமோ)

332

மேல்மேல் அழுது, ஒழுக்கம் வாய்ந்த நண்பு உடையவர் போலப் பொய் வழியிலேயே சூழ்ச்சி செயும் முட்டாள்கள், தம் மீது ஆசைப்படும் காமுகர்கள் (தூர்த்தர்கள்) தமக்குப் பொன் கொடாத நாளில்

அவர்களோடு வாய் பேசாதிருத்தலும், கோபித்தலும் நீங்காத குற்றம் உடையவர்கள், எல்லையில்லாத (முடிவு இல்லாத) காசாசை கொண்ட வேசைகள், விஷம் தோய்ந்துள்ள

கண்களினால் மாட வீதிகளில் கொங்கையை-ஆராயாமல் எவரோடும் விலைக்கு விற்கும் மகாமாய உருவினர், நறகுணம் இல்லாத—

காமிகள், பேய் பிசாசே என்று சொல்லும்படி குறை சொல்லிக் (கூச்சலிட்டுக்) கும்மாளம் போடும் (கூத்தடிக்கும்) விகாரத்தினர்-இத்தகைய பொது மாதர்களின் சூழ்ச்சிச் செயல்களாலே என் உயிர் வருந்தலாமா!

* வழியினில் வாழ்ஞான போதக பரமசு வாமீவ ரோதய
வயலியில் வேலாயு தாவரை யெங்குமானுய்-

மதுரையின் மீதால வாயினில் எதிரம ணாரோ † ரெணாயிரர்
மறிகழு மீதேற நீறுப ரந்துலாவச் ;

செழியனு மாளாக ‡ வாதுசெய் கவிமத சீகாழி மா x முனி
சிவசிவ மாதேவ காவென o வந்துபாடும்-

திருவுடை யாய் ** தீதி லாதவர் உமையொரு பாலான மேனியர்
சிரகிரி வாழ்வான தேவர்கள் தம்பிரானே. (4)

---

* வழி—மலைப்பக்கம் "வழிவளர் மயில்"—சிந்தமணி-2074.

† எதிர்த்தவர்—எண்ணாயிரம் சமணர் தலைவர்; சம்பந்தர் ஒரு வைதிக வாரணம் (யானைக் கன்று).

"தளம்பு நெஞ் சுடைய எண்ணா யிரஞ்சமண் தலைவ ராயோர்
உளம்பரி வொடுக ழுக்கண் யோசனை யகல மேற
வளம்பட வந்து செய்த வாரணம் என்னும் நாமம்
விளங்கிய தன்று முன்னா மேதகு தராத லத்தே'
(திருவால. திருவிளை—38-49).

'மண்ணா உடம்பு தங்குருதி மண்ணக் கழுவின் மிசை வைத்தார்
எண்ணாயிரவர்க் கெளியரோ நாற்பத்தெண்ணா யிரவரே'
—தக்கயாகப் பரணி 219.

‡ சம்பந்தர் சமணரொடு வாது செய்தது—பாட்டு 181-பக்கம் 420-423 பார்க்க.

x முநி-சம்பந்தர்—"ஞான முநிவன்" சம்பந்தர் தேவாரம் II-84-11, II-85-11.

முனி= யானைக்கன்று. "வைதிகவாரணம்"
—தக்கயாகப்பரணி—183 தாழிசை.

o முநி-வந்து பாடும் திருவுடையாய்—"சீகாழி முநிவராகத் தோன்றிச் சிவ சிவ மாதேவா-புரந்தருளுக" என்று சிவத்தைப் பாடின செல்வம் நிறைந்தவனே! "சென்றடையாத திருவுடையானைச் சிராப்பள்ளிக் குன்றுடையானை" என்னும் சம்பந்தர் தேவார நினைவுச் சொற்கள் இவை (I-98-1).

(தொடர்ச்சி பக்கம் 335 பார்க்க)

நீதி முறைப்படி (அல்லது மலையிடங்களில்) வாழும் ஞானோபதேசம் செய்யவல்ல பரம சுவாமியே! (தேவர்கள் வேண்ட அவர்களின் வேண்டுகோளுக்கு இரங்கிச் சிவன் அவர்களுக்கு அளித்த)வரத்தால் தோன்றியவனே! வயலூரில் வீற்றிருக்கும் வேலாயுதனே! மலைத்தலம் எங்கும் வீற்றிருப்பவனே!

மதுரையாம் திருவாலவாய்த் தலத்திலே எதிர்த்து வந்த சமணர் எண்ணாயிரம் பேர் அழிபடக் கழுவின் மீது ஏறத், திருநீறு (மதுரையில்) பரந்து விளங்க,

பாண்டியனும் அடிமைப்பட, வாது செய்து கவி மதத்தைப் பொழிந்த (அருமைப் பதிகங்களைப் பாடின, சீகாழி யானைக் கன்றே! சிவ சிவ மகா தேவா! காத்தருள் என்று (திருவாலவாய்ச் சிவபெருமானிடம் சென்று பாடின)

(பெருஞ்) செல்வம் பெற்றவனே! ** தீது இலாதவரும் உமையை ஒரு புறத்தில் வைத்த திருமேனியரும் ஆன சிவனது (திரி) சிரகிரியில் வாழ்வு கொண்டிருக்கும் (தேவர்கள்) தம்பிரானே!

(என் ஆவி உயங்கலாமோ)

(334-ம்பக்கம் கீழ்க் குறிப்பு-தொடர்ச்சி)

"ஞான சம்பந்தர்......திருசிராப்பள்ளிச் சிலம்பணைந்தார். "சிராப்பள்ளி மேய செழுஞ் சுடரை உளங்குளிர...சொற்றமிழ் மாலை வேய்ந்து"—பெரிய புராணம் திருஞான 343, 344.

"வாது செயத் திருவுள்ளமே ..ஆலவாயில் உறையும் எம் ஆதியே" எனப்பாடி விடைபெற்றுச் சம்பந்தர் வாது செய்தார் III 108 தேவாரம்.

** இது சம்பந்தப் பெருமானுடைய திரிசிராப்பள்ளி பதிகத்தில் வரும்—"நன்றுடையானைத் தீயதில்லானை" 'உமையொரு பாகம் உடையானை' என்னும் திருவாக்கைத தழுவுகின்றது.

333 அன்பு பெற

தனதன தந்தத் தனதன தந்தத்
தனதன தந்தத் தனதான

இளையவர் நெஞ்சத் * தளையமெ னுஞ்சிற்
றிடைகொடு வஞ்சிக் கொடிபோல்வார்—

இணையடி கும்பிட் டணியல்குல் பம்பித்
திதழமு துந்துய்த் தணியாரக்;

களபசு கந்தப் புளகித இன்பக்
கனதன கும்பத் திடைமூழ்குங்—

கலவியை நிந்தித் திலகிய நின்பொற்
கழல்தொழு மன்பைத் தருவாயே;

தளர்வறு மன்பர்க் குளமெனு மன்றிற்
சதுமறை சந்தத் தொடுபாடத்—

தரிகிட தந்தத் திரிகிட திந்தித்
தகுர்தியெ னுங்கொட் டுடனடித்;

தெளிவுற வந்துற் றருளிர்சிவ னன்பிற்
சிறுவஅ லங்கற் றிருமார்பா—

† செழுமறை யஞ்சொற் பரிபுர சண்டத்
திரிசிர குன்றப் பெருமாளே. (5)

---

* தளையம்—விலங்கு.

† சிலம்பு—மறை ஒலி செய்கின்றது; "மறை சதுர் விதந் தெரிந்து வகை சிறு சதங்கை கொஞ்சும்" என்றார் 50ஆம் பாடலில்.

333

வாலிபர்களுடைய நெஞ்சுக்கு விலங்கு எனச் சொல்லத்தக்க சிற்றிடையைக் கொண்ட வஞ்சிக் கொடி போன்ற பொது மகளிரது—

இணையடியைக் கும்பிட்டு, அழகிய அல்குல் எழுச்சி அடையச் செய்து, வாய் இதழ் அமுதத்தைப் பருகி அநுபவித்து, அணியான முத்துமாலையும்—

கலவைச் சாந்தின் நறு மணமும் புளகிதமும் கொண்ட இன்பம் தருவதான, கனத்த, கொங்கைக் குடத்தின் மத்தியிலே முழுகும்—

கலவியின்பத்தை வெறுத்துத் தள்ளி, விளங்கும் உனது அழகிய திருவடியைத் தொழும் அன்பைத் தந்தருளுக.

சோர்வு இலாத அன்பர்களுடைய உளம் என்னும் மன்றத்தில் (நடன சாலையில்), நான்கு மறைகளும் உரிய சந்தத்துடனே பாட-(அல்லது அழகாய்ப் பாட)—

தரிகிட தந்தத் திரிகிட திந்தித் தகுர்தி யென்னும் கொட்டு முழக்கத்துடன், நடனம் செய்து

தெளிவு பெறும் வண்ணம் (அந்த அன்பர்கள் உள்ளத்தே) வந்து, இருந்து, விளங்கும் சிவபெருமானது அன்புக்கு உரிய குழந்தையே! மாலை யணிந்த அழகிய மார்பனே!

செழுமறைகளை அழகாகச் சொல்லுகின்ற (ஒலிக்கின்ற) சிலம்பை அணிந்தவனே! வலிமை வாய்ந்த திரிசிர மலைப் பெருமாளே!

(அன்பைத் தருவாயே)

334 அலைச்சல் அற

தனதன தத்தம் தனதன தத்தம்
தனதன தத்தம் தனதான

பகலவ னெக்குங் கனவிய ரத்நம்
பவளவெண் முத்தந் திரமாகப்-

பயிலமு லைக்குன் றுடையவர் சுற்றம்
பரிவென வைக்கும் பணவாசை;

அகமகிழ் துட்டன் பகிடிம ருட்கொண்
டழியும வத்தன் குணவீனன்-

அறிவிலி சற்றும் பொறையிலி பெற்றுண்
டலைதலொ ழித்தேன் றருள்வாயே;

சகலரு மெச்சும் பரிமள பத்மந்
தருணப தத்திண் சுரலோகத்-

தலைவர்ம கட்குங் குறவர்ம கட்குந்
தழுவஅ ணைக்குந் திருமார்பா;

செகதல மெச்சும் புகழ் *வய லிக்குந்
திகுதிகெ னப்பொங் கியகோசை-

திமிலைத விற்றுந் துமிகள்மு ழக்குஞ்
* சிரகிரி யிற்கும் பெருமாளே. (6)

---

* வயலிக்கும்—சிரகிரியிற்கும்—உருபு மயக்கம்—நான்காம் வேற்றுமைக் 'குவ்வுருபு' இடப்பொருளாய், கண்ணுருபாக, நிற்கின்றதெனக் கொள்ளலாம்—"வந்து வைகிற்றிவ் வார்பொழிற்கே" திருக்கோவையார் 120. 'கிழங்கு மணற்கீன்ற'-அகநானூறு 212-என்புழிப்போல, நன்னூல் சூத்திரம் 317.

வயலூர் திரிசிராமலைக்கு ஆறு மைல் தூரத்தில் உள்ள பிரபல முருகர் ஸ்தலம். அருணகிரிநாதருக்கு அண்ணாமலையில் குருமூர்த்தமாய் அருளின முருகவேள் வயலூரில் மறுமுறை அனுக்கிரகித்த தலம், வயலூர் அண்மையில் இருப்பதால் திரிசிராப்பள்ளிப் பதிகங்களில் வயலூர் அதிகமாக வரும்—334-ஆம் பாடலில் வயலூர் சிராப்பள்ளி இரண்டு தலங்களும் இணைத்துப் பாடப்பட்டன.

334

சூரியனைப் போன்று ஒளி வீசும் பெருமை வாய்ந்த ரத்னம், பவளம், வெண் முத்து (மாலைகள்)-இடமாக நன்றாக)

நெருங்கி விளங்கக் கொங்கை மலையை உடையவர்களுடைய கூட்டமே அன்புக்கிடமென வைக்கின்ற(துஷ்டன) பண ஆசையில்

உள்ளம் களிக்கின்ற துஷ்டன், வெளி வேஷக்காரன், மோக மயக்கம் கொண்டு அழிகின்ற வீணன், இழி குணத்தோன்,

அறிவில்லாதவன், சிறிதேனும் பொறுமை இல்லாதவன் (இத்தகைய நான்) (பொருள் தேடிப்) பெற்றும், உண்டும் அலைகின்றேன்—அங்ஙனம் அலைதலை ஒழித்து என்று எனக்கு அருள்வாய்!

யாவரும் மெச்சும் நறுமணமுள்ள தாமரை போன்ற இளமை வாய்ந்த திருவடிகளை உடையவனே! திண்ணிய தேவலோகத்

தலைவரான இந்திரன் மகள் (தேவசேனைக்கும்) குறவர் மகள் (வளளிக்கும்) தழுவ அணைக்கத் தருகின்ற அழகிய மார்பனே! (அல்லது அவர்கள் இருவரும் (உன்னைத்) தழுவ அவர்களை (நீ) அணைந்து தழுவும் திருமார்பனே)!

பூவுலகம் மெச்சுகின்ற புகழ் வாய்ந்த வயலூரிலும் திகுதிகெனப் பொங்கி யெழும் ஒலி கொண்ட

திமிலை (ஒருவகைப் பறை), தவில் (மேள வகை), துந்துமிகள (பேரிகைகள்)—முழக்கம் செய்யும் திரிசிரா மலையிலும் (விளங்கும்) பெருமாளே! அல்லது வயலூருக்கும், திரிசிரகிரிக்கும் (பெருமானாய் விளங்கும்) பெருமாளே!

(அலைதல் ஒழித்தென் றருள்வாயே)

335 திருவடியைப் பெற

தனதனன தந்த தனதனன தந்த
தனதனன தந்த தனதான

ஒருவரொடு கண்கள் ஒருவரொடு கொங்கை
ஒருவரொடு செங்கை யுறவாடி--

ஒருவரொடு சிந்தை ஒருவரொடு நிந்தை
ஒருவரொடி ரண்டு முரையாரை ;

மருவமிக அன்பு பெருகவுள தென்று
மனநினையு மிந்த மருள்தீர-

வனசமென வண்டு தனதனன வென்று
மருவுசர ணங்க ளருளாயோ ;

அரவமெதிர் கண்டு நடுநடுந டுங்க
அடலிடுப்ர சண்ட மயில்வீரா-

அமரர்முத லன்பர் முநிவர்கள்வ ணங்கி
அடிதொழுவி ளங்கு * வயலூரா !

† திருவையொரு பங்கர் கமலமலர் வந்த
திசைமுகன்ம கிழ்ந்த பெருமானார்-

திகுதகுதி யென்று நடமிட முழங்கு
த்ரிசிரகிரி வந்த பெருமாளே. (7)

---

* "செய்ப்பதியும் (வயலூரையும்) வைத்து உயர் திருப்புகழ் விருப்பமொடு செப்பு" (திருப்புகழ்-விநா-3, பக்கம் 10) எனக் கட்டளை பெற்றாராதலின்—திரிசிராப்பள்ளி ஆதிய தலங்களில் 'வயலூரா'—என மறவாது முருகனை அழைக்கின்றார்.

† திருவை ஒரு பங்கர்—திருமாலைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம். (இலக்குமியை) மார்பிலே அல்லாமல் ஒரு பங்கில் (ஒரு பக்கத்தில்) உடையவர் என்றும் நூல்கள் கூறும் :

"திருமடந்தை மண் மடந்தை இரு பாலும் திகழ"
—பெரிய திருமொழி 3-10-1.

திரு-பார்வதியாகவும் கொள்ளலாம்

"பேழைவார்சடைப் பெருந் திருமகள் தனைப்
பொருந்தவைத் தொருபாகம்"—சம்பந்தர் II-107-6.

335

ஒருவரொடு கண்கொண்டு (உறவாடியும) (அதாவது ஒருத்தரைக்கண்ணால் அழைத்தும்), ஒருவரொடு கொங்கை கொண்டு (உறவாடியும்) (அதாவது ஒருத்தரை மார்பில் அணைத்தும்), ஒருவரொடு செங்கை கொண்டு உறவாடியும் அதாவது ஒருத்தரொடு கை குலுக்கியும்—கையால் அழைத்தும்)—

ஒருத்தரொடு சிந்தை கொண்டும் (அதாவது ஒருத்தரை மனத்தில் வைத்து விரும்பியும்), ஒருத்தரை தூஷணம் செய்து வெறுத்தும், ஒருத்தரொடு விருப்பு வெறுப்பு இரண்டும் காட்டாமல் மௌனம் சாதித்தும்— இருக்கின்ற பொது மகளிரைச்

சேர்தற்கு மிக்க காதல் பெருக உள்ளது என்று மனத்தில் நினைக்கின்ற இந்த மோக மயக்கம் தொலைய— (நீங்க)—(எனக்கு நீ)—

தாமரையென நினைத்து வண்டுகள் தனதனன என்னும் ஒலியுடன் வந்து பொருந்துகின்ற (உனது) திருவடிகளை அருள மாட்டாயா!

பாம்பு (தன்னை) எதிரில் கண்டதும், நடு நடுங்கும்படி தனதுவலிமையைக் காட்டும் கடுமைவாய்ந்த மயில் வீரனே!

தேவர் முதலான அன்பர்களும் முனிவர்களும் வணங்கி உனது திருவடியைத் தொழ விளங்குகின்ற வயலூரனே!

இலக்குமியை ஒரு பாகத்தில் உடைய திருமாலும, தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் (அல்லது திருமாலின் உந்திக் கமலத்தில் வந்த நான்முகனும்) (பிரமனும்) மகிழ்ந்து போற்றும் பெருமானார் (சிவபிரான்) அல்லது, திருவை [லக்ஷ்மீகரம் பொருந்திய மாதை—பார்வதியை] ஒரு பங்கில் (இடது பாகத்தில்) உடையவர்,...பிரமன் மகிழ்ந்த பெருமானார் (சிவபிரான்)

திருதகுதி என்று நடன மிட (முழவு முதலிய வாத்தியங்கள்) முழங்குகின்ற திரிசிராப்பள்ளியில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமாளே!

(சரணங்கள் அருளாயோ)

336 சடேற

தனன தாத்தன தனன தாத்தன
தானா தானா தானா தானா தனதான

குமுத வாய்க்கனி யமுத வாக்கினர்
கோலே வேலே சேலே போலே அழகான—

குழைகள் தாக்கிய விழிக ளாற்களி
கூரா வீறு தீரா மாலா யவரோடே;

உமது தோட்களி லெமது வேட்கையை
ஓரீர் பாரீர் வாரீர் சேரீர் எனவேயின்—

றுடைதொ டாப்பண மிடைபொ ருத்தன
மூடே வீழ்வே னீடே றதே யுழல்வேனோ;

தமர வாக்கிய அமரர் வாழ்த்திய
தாதா வேமா ஞாதா வேதா கையிலே நீ—

சயில நாட்டிறை வயலி நாட்டிறை
சாவா மூவா மேவா நீவா இளையோனே;

திமிர ராக்கதர் சமர வேற்கர
தீரா வீரா நேரா * தோரா உமைபாலா—

திரிசி ராப்பளி மலையின் மேற்றிகழ்
தேவே கோவே வேளே வானோர் பெருமாளே. (8)

---

* "தோரா வென்றிப் போரா" என்றார் பிறிதோரிடத்து (பாட்டு 57)

336

குமுத மலர் போன்ற வாயினின்றும் பழம் போலவும் அமுதம் போலவும் இனிமைதரும் பேச்சினர், அம்பு, வேல், சேல் மீன் போன்ற அழகான—

குழைகளை தாக்குகின்ற கண்களினால் (கண்களைக் கண்டு) (நான்) மகிழ்ச்சி மிக்குப், பெருமையுடன், முடிவு இல்லாத மோகத்துடன், அப் பொதுமகளிரோடே—

உமது தோள்களின் மீது எமக்கு உள்ள ஆசையை நீர் அறிய மாட்டீர், எம்மைப் பார்க்க மாட்டீர், எம்மிடம் வர மாட்டீர், எம்மொடு சேர மாட்டீர் என்றெல்லாம் கூறி நின்று—

(அவர்களுடைய) ஆடையைத் தொட்டு, அவர் தம் பணத்திலும்(பாம்பின் படம் போன்ற அல்குல் இடத்தும், இடை தாங்கமுடியாத(கனத்த)கொங்கைகளின் இடத்தும்) விழுகின்ற நான் ஈடேறும் வழியைக் காணமலே திரிவேனோ!

ஒலி செயும் (துதிச்) சொற்களுடனே தேவர்கள் (ஓதி) வாழ்த்துகின்ற தாதாவே (பெரியோனே! கொடையாளனே)!; சிறந்த ஞானவானே (ஞானியே)! மயில் வாகனனே!

மலைப் ப்ரதேசங்களுக்குத் தலைவனே! வயலூர் நாட்டுக்குத் தலைவனே! இறத்தல், மூத்தல் இலாத நீ, வா, இளையோனே!

இருள் போற் கரிய அரக்கர்களுடன் போர் செய்த வேல் ஏந்திய திருக்கரத்தனே! தீரனே! வீரனே! நேர்மை (நீதி) யுள்ளவனே! தோல்வி யிலாத உமையின் குழந்தையே!

திரிசிராப்பள்ளி மலையின்மேல் விளங்கும் தேவே! அரசே! வேளே! தேவர் பெருமாளே!

(ஈடேருதே உழல்வேனே)

337 மோகம் அற

தனன தானன தத்தன தநதன
தனன தானன தத்தன தந்தன
தனன தானன தத்தன தந்தன தனதான

குவளை பூசல்வி ளைத்திடு மங்கயல்
கடுவ தாமெனு மைக்கண் மடந்தையர்
குமுத வாயமு தத்தை நுகர்ந்திசை பொருகாடை—

குயில்பு றுமயில் * குக்கில் சுரும்பனம்
வன † ப தாயுத மொக்கு மெனும்படி
‡ குரல்வி டாஇரு பொற்குட மும்புள கிதமாகப் ;

பவள ரேகைப டைத்தத ரங்குறி
யுறவி யாளப டத்தை யணைந்துகை
பரிச தாடன மெய்க்கர ணங்களின் மதனூலின்—

படியி லேசெய்து ருக்கிமு யங்கியெ
அவச மாய்வட பத்ர நெடுஞ்சுழி
படியு மோகச முத்ர மழுந்துத லொழிவேனோ ;

தவள ரூப x ச ரச்சுதி யிந்திரை
ரதிபு லோமசை க்ருத்திகை ரம்பையர்
சமுக சேவித O துர்க்கை பயங்கரி புவநேசை—

சகல காரணி சத்தி பரம்பரி
யிமய பார்வதி ருத்ரி நிரஞ்சனி
சமய நாயகி நிஷ்களி குண்டலி யெமதாயி ;

சிவைம நோமணி சிற்சுக சுந்தரி
கவுரி வேதவி தக்ஷணி யம்பிகை
த்ரிபுரை யாமளை யற்பொடு தந்தருள் முருகோனே—

* குக்கில்—செம்போத்து. † பதாயுதம்—கோழி.

‡ குரல்—புட்குரல். பாடல் 197, 323-பார்க்க. எட்டுப் பறவைகளும் இப்பாடலிற் கூறப்பட்டுள. x சரச்சுதி = சரஸ்வதி.

O இது தேவியின் திருநாமங்கள் பல வருகின்ற பாடல். துர்க்கை முதலாக 21 திருநாமங்களால் தேவி போற்றப் படுகின்றாள்.

337

குவளை மலர் போன்றும், போர் புரியும் அழகிய கயல் மீன் போன்றும், விஷம் போன்றும் உள்ள மை பூசிய கண்களை உடைய மாதர்களின் குமுதம் போன்ற வாயிதழ் அமுதத்தைப் பருகி, ஒலி பொருந்தும் காடை (குறும்பூழ் என்னும் பறவை),

குயில், புறா, மயில், செம் போத்து, வண்டு, அன்னம் அழகிய கோழி-இவைதம் குரலை நிகர்க்கும் என்று சொல்லத்தக்க (புட்) குரலைக் காட்ட, இரண்டு தங்கக் குடம் என்னும்படியான கொங்கைகள் புளகிதம் கொள்ள,

பவள ரேகை போன்ற வாயிதழிற் குறி உண்டாகப், பாம்பின் படம் போன்ற அல்குலை அணைந்து, கை பரிசம (தொடுகை), தாடனம் (தட்டுகை) முதலிய உடல் கொண்டு செய்யும் தொழில்களைக் காம நூலின் (கொக்கோக சாஸ்திரத்தின்)

முறைப்படி செய்து உருக்கிக், கூடித், தன் வச மழிந்து, (மாதர்களின்) ஆலிலை போன்ற வயிற்றுச் சுழியில் முழுகு கின்ற ஆசைக் கடலில் அழுந்துதலைத் தவிரேனோ!

வெண்ணிறங் கொண்ட சரஸ்வதி, இலக்குமி, இரதி, இந்திராணி, கிருத்திகை மாதர், அரம்பையர்கள் (ஆதிய) கூட்டத்தாரால் வணங்கப்படுகின்ற துர்க்காதேவி, பயங்கரி புவனேசுரி,

சகல காரியங்களுக்கும் காரணமாயிருப்பவள், சத்தி, முழுமுதலாம் தேவி, இமய ராஜன் மகளாம் பார்வதி, ருத்ரி, அழுக்கற்றவள், சமயங்களுக்குத் தலைவி, உருவ மில்லா தவள், சிவனது பரிக்கிரக (அங்கீகாரம், பற்றுகை) ரூபையான கிரியா சக்தி, எமது தாய்,

சிவனது தேவி, மனோமணி (மனத்தை ஞான நிலைக்கு எழுப்புபவள்), அறிவு ரூப ஆனந்த அழகி, கௌரி, வேதத்திற் சிறப்பாக எடுத்து ஓதப்பட்டவள், அம்பிகை, திரிபுரை (பிங்கலை, இடைகலை, சுழுமுனை என்னும் மூன்று நாடிகளிலும் இருப்பவள்), யாமளை (சியாமள நிறத்தை உடையவள்)—ஆகிய பார்வதி அன்புடன் பெற்றருளிய முருகனே (குழந்தையே)!

சிகர கோபுர சித்திர மண்டப
மகர தோரண ரத்ந அலங்க்ருத
திரிசி ராமலே*அப்பர் வணங்கிய பெருமாளே. (9)

338 திருவடியைப் பெற

தத்த தான தனதன தத்த தான தனதன
தத்த தான தனதன தந்ததான

சத்தி பாணீ நமோநம முத்தி ஞானீ நமோநம
தத்வ வாதீ நமோநம †விந்துநாத—

சத்து ரூபா நமோநம ரத்ந தீபா நமோநம
தற்ப்ர தாபா நமோநம என்றுபாடும்;

பத்தி பூண மலேயுல கத்தின் மானூர் சவாதகில்
பச்சை பாடீர பூஷித கொங்கைமேல்வீழ்—

‡பட்டி மாடான நானுனே விட்டிரா xமேயு லோகித
பத்ம சிர்பாத நீயினி வந்துதாராய்;

O அத்ர தேவா யுதாசுர ருக்ர சேன பதீசுசி
** யர்க்ய சோமாசி யாகுரு சம்ப்ரதாயா—

---

* அப்பர்—சிவபெருமான் "வெண்ணீற் றப்பர் சோற்றுத் துறை சென் றடைவோமே"—சம்பந்தர் I-28-1.

† நாதம்—விந்து. விந்து—சத்தி பேதம்: நாதம்—சிவபேதம். (திருப்புகழ் 100-பார்க்க)

‡ பட்டி மாடு—அடங்காமல் திரியும் மாடு.

x உலோகிதம்—செம்மை நிறம்.

O அத்ர தேவாயுத—அஸ்திர தேவர்—உற்சவ காலங்களில் சுவாமி புறப்படுவதற்கு முன் வீதியைச் சுற்றிக்கொண்டுவரும் ஆயுத வடிவமான மூர்த்தி—முருகவேளுக்கு அதத்கைய ஆயுத மூர்த்தி—வேலாயுதம்: "உடம்பிடித் தெய்வம்", 'எண்ணரும் படைகட் கெல்லாம் இறைவ" என்றார் கந்த புராணத்தில்—(IV-13-407) (IV-5-213); உடம்பிடி-வேல்.

** அர்க்கியம்—தேவர்களுக்கு மந்திர தீர்த்தத்தாற் செய்யும் ஒருவகை உபசாரம்.

மலை உச்சியுங், கோபுரமும், அழகிய மண்டபங்களும், மகர மீனின் வடிமைந்த அலங்காரத் தொங்கல்களும், ரத்ன சிங்காரங்களும் நிரம்பிய திரிசிராமலையில் எழுந்தருளி யுள்ள அப்பர் (சிவபெருமான்) வணங்கிய பெருமாளே!

(மோக சமுத்ரம் அழுந்துதல் ஒழிவேனோ)

338

(ஞான) சத்தி வேலை ஏந்திய திருக்கரத்தனே உன்னை வணங்குகின்றேன, வணங்குகின்றேன்; முத்தியைத் தர வல்ல ஞான மூர்த்தியே உன்னை வணங்குகின்றேன், வணங்குகின்றேன்; தத்துவங்களுக்கு ஆதி மூர்த்தியாய் விளங்குபவனே உன்னை வணங்குகினறேன், வணங்கு கின்றேன்; விந்து-நாதம் (சத்தி-சிவம்) இவை யிரண்டின்

சத்தான. ரூபம் வாய்ந்தவனே உன்னை வணங்கு கின்றேன், வணங்குகின்றேன்; ரத்னத்தின் பேரொளி விளக்கமே உன்னை வணங்குகினறேன், வணங்குகின்றேன்; (யாவரும் அறிந்த) அந்த (அல்லது தனக்குத் தானே நிகரான இயல்பாய்ப் பொருந்திய)—கீர்த்திமானே! உன்னை வணங்குகின்றேன், வணங்குகின்றேன் — என்றெல்லாம் பாடித் துதிக்கும்

பத்தியைப் பூணமல், உலகத்திலே மாதர்களுடைய ஜவ்வாது, அகில், பசுஞ் சந்தனம் இவை அணிந்துள்ள கொங்கையின் மேலே விழுகினற

கொண்டி மாடாகிய நான் உன்னை (இனி) விட்டு இராமல் சிவந்த தாமரை யனைய உனது சிறந்த திருவடியை நீ இனியேனும் வந்து எனக்கு அருள்வாயாக;

சத்தி வேலாயுதனே! தேவர்களுக்குத் தலைமை பூண்ட உக்கிரம் வாய்ந்த சேனபதியே! பரிசுத்தமான—தீர்த்த உபசாரங்கள் கொண்ட (அல்லது நெருப்பில் அர்க்கியம் இடப்படும்) *சோமாசி யாக கர்த்தாவே! (உபதேச) குரு பரம்பரைக்கு முதல்வனே!

* சோமாசியா—யாக கர்த்தா. முருகவேளுக்கு "யாகரக்ஷக மூர்த்தி" என்றொரு பெயர் உண்டு "ஒருமுகம் மந்திர விதியின் மரபுளி வழாஅ, அந்தணர் வேள்வி ஓர்க்கும்மே"—திருமுருகாற்றுப் படை. 'அந்தண் மறை வேள்வி காவற்கார'—திருப்புகழ் 41.

அர்ச்ச ளுவாக ளுவய லிக்குள் வாழ்நாய காபுய
*அக்ஷ மாலா தராகுற மங்கைகோவே;

சித்ர கோலா கலாவிர லக்ஷ்மி சாதா ரதாபல
திக்கு பாலா சிவாகம தந்த்ரபோதா–

சிட்ட நாதா சிராமலை யப்பர் ஸ்வாமீ மகாவ்ருத
தெர்ப்பை யாசார வேதியர் தம்பிரானே. (10)

339 அநுபூதி நிலைபெற

தனதன தனத் தனதான

†பகலிரவினிற் றடுமாறு–
பதிகுருவெனத் தெளிபோத;

ரகசியமுரைத் தநுபூதி–
‡ரதநிலைதனைத் தருவாயே;

இகபரமதற் கிறையோனே–
இயலிசையின்முத் தமிழோனே:

x சகசிரகிரிப் பதிவேளே–
சரவணபவப் பெருமாளே. (11)

---

* அக்ஷமாலா—ருத்ராக்ஷ மாலிகை—
"ஒருகரந்தனில் கண்டிகை வடம் பரித்து" கந்த புராணம் I-16-17.

† பகல் இரவு—"இரவொடு பகலற-திரு பதிய" என்றார் பிறிதோரிடத்து-பாட்டு 303, பக்கம் 250.

‡ இரதம்—இனிமை "இரத முடைய நடமாட்டுடையவர்"
—திருக்கோவை 57.

x சகம்—பூமி. 'சிரகிரி' என்பதைச் சென்னிமலை என்னும் தலமெனக் கொண்டு இப்பாடலை அத்தலத்துக்கு உரியதாகவும் ஓதலாம். 'சென்னிமலை ஆண்டவன் காதல்' என்னும் நூலிற் 'சிந்துரத்தின் மீதில் சிரகிரி ப்ரதக்கணமாய் வந்தார் பவனி வந்தார்' என்று சென்னிமலையைச் 'சிரகிரி' என்று ஓதப்பட்டுளது.

அருச்சனைகளை ஏற்றுக் கொள்பவனே! மந்திரங்களால் அழைக்க எழுந்தருள்பவனே! (அல்லது அருச்சனையில் எழுந்தருள்பவனே)! வயலூரில் வாழ்ந்தருளும் தலைவனே! திருப்புயங்களில் ருத்ராக்ஷ மாலை தரித்தவனே! குறமங்கை (வள்ளியின்) தலைவனே!

அழகிய ஆடம்பர மூர்த்தியே! வீர லக்ஷ்மியாம் பார்வதியிடம் சாதா-ஜாதா (தோன்றியவனே)! அல்லது வீர லக்ஷ்மி விளங்குபவனே! இரதா (இனிமை வாய்ந்தவனே! பல திக்குகளையும் காத்துப் பரிபாலிப்பவனே! சிவாகம நூல்களை உபதேசிக்கும் ஞான மூர்த்தியே!

மேன்மை தங்கும் நாதனே! சிராமலை அப்பராம் தாயுமானவர்க்கும் சுவாமியே (குருமூர்த்தியே)! மிகச் சிறந்த ஒழுக்கம் பூண்டவராய்த் தருப்பைப் புல் ஏந்தும் (அல்லது தருப்பை ஆசனம் கொண்ட) ஆசார அந்தணர்களுடைய தம்பிரான் மூர்த்தியே!

(பத்ம சீர்பாதம் நீ இனிவந்து தாராய்)

339

பகல், இரவு என்கின்ற வேற்றுமை நிலையில் தடுமாறுமல் இருக்க (இரவு பகல் அற்ற இடத்தை அடைய)

பதி (ஆண்டவன்) எனவும், குரு எனவும் தெளிவு தரும் ஞான

ரகசிய உபதேசத்தைப் போதித்து, அநுபூதி (திருவருட் ப்ரசாதப் பேறு) என்கின்ற

இனிய நிலையைத் தந்தருளுக.

இகத்துக்கும் பரத்துக்கும் தலைவனாய் நிற்பவனே!

இயல், இசை (நாடகம்) எனப்படும் முத்தமிழுக்கும் உரியவனே!

பூமியில் சிரிகிரி என்னும் தலத்தில் எழுந்தருளிய (குமர) வேளே!

சரவணத்தில் உதித்த பெருமாளே!

(ரத நிலதனைத் தருவாயே)

340 யம தண்டனை ஒழிய

தனனத் தனனத் தனனத் தனனத்
தனனத் தனனத் தனனத் தனனத்
தனனத் தனனத் தனனத் தனனத் தனதான

புவனத் தொருபொற் றொடிசிற் றுதரக்
கருவிற் பவமுற் றுவிதிப் படியிற்
புணர்துக் கசுகப் பயில்வுற் றுமரித் திடிலாவி—

*புரியட் டகமிட் டதுகட் டியிறுக்
கடிகுத் தெனஅச் சம்விளைத் தலறப்
புரள்வித் துவருத் திமணற் சொரிவித் தனலூடே;

தவனப் படவிட் டுயிர்செக் கிலரைத்
தணிபற் களுதிர்த் தெரிசெப் புருவைத்
தழுவப் பணிமுட் களில்கட் டியிசித் திடவாய்கண்—

சலனப் படஎற் றியிறைச் சியறுத்
தயில்வித் துமுரித் துநெரித் துளையத்
தளையிட் டுவருத் தும்யமப் ரகரத் துயர்தீராய்;

பவனத் தையொடுக் குமனக் கவலைப்
ப்ரமையற் றைவகைப் புலனிற் கடிதிற்
படரிச் சையொழித் ததவச் †சரியைக் க்ரியையோகர்—

பரிபக் குவர்கிட் டைகிவிர்த் தியினிற்
பரிசுத் தர்விரத் தர்கருத் ததனிற்
பரவப் படுசெய்ப் பதியிற் பரமக் குருநாதா;

---

* புரி அட்டகம்—'ஆசை சேர் மனதி தன்மாத் திரைபுரி யட்ட கந்தான்'' சிவஞான-சுபக்கம் 2-சூ-64. தன் மாத்திரை-பஞ்ச மகா பூதங்கட்குக் காரணமான சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் என்ற மூலப் பொருள்கள். இவை ஐந்துடன் மனம், புத்தி, அகங்காரம் என்னும் மூன்றும் கூடியது புரியட்டக உடம்பு (சூக்கும தேகம்)

† சரியை, கிரியை, யோகம்—பாடல் 331, பக்கம் 330-பார்க்க.

340

இப்பூமியில் ஒரு அழகிய பெண்ணின் சிறிய வயிற்றில் கருவில் தோற்றம் உற்று, விதியின் ஆட்சியின்படியே கூடுகின்ற துக்கத்தையும், சுகத்தையும் அநுபவித்து, இறந்த பின்-உயிரை,

சூக்ஷ்ம சரீரத்திற் புகுத்தி, அந்தத் தேகத்தைக் கட்டி, அழுந்தக் கட்டு, அடி, குத்து என்றெல்லாம் பயத்தை உண்டுபண்ணி, அலறி அழப் புரட்டி, வருத்தப்படுத்தி, (வாயில்) மணலைச் சொரிவித்து, நெருப்பினுள்ளே—

சூடேறும்படியாக விட்டு, அந்த உயிரைச் செக்கில் இட்டு அரைத்து, வரிசையாயுள்ள பற்களை உதிரும்படி அடித்து, எரிகின்ற செம்பாலாகிய உருவம் ஒன்றைத் தழுவும்படிப் பண்ணி (செய்து), முள்ளுகளில் கட்டி இழுத்து, வாயும், கண்ணும்

கலங்கி அசையும்படியாக மோதி, மாமிசத்தை அறுத்து உண்ணும்படிச் செய்வித்து, (எலும்பை) ஒடித்து, நொறுக்கி நசுக்கி, வருந்தும்படி விலங்கு பூட்டி, துன்பப் படுத்தும் யம தண்டனை என்னும் துயரத்தை ஒழித்தருளுக.

பிராண வாயுவை ஒடுக்கும் மனக்கவலையாம் மயக்கத்தை விலக்கி, சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் என்னும் (ஐவகையான) புலன்களில் வேகமாகச் செல்லுகின்ற ஆசையை ஒழித்த தவம் வாய்ந்த சரியையாளர்கள், கிரியையாளர்கள், யோகினர்—

மலபரிபாகம் பெற்றவர்—மலம் அழிதற்குரிய பக்குவ நிலையினர் (ஞான முதிர்ச்சி கொண்டவர்கள்), நிட்டை (தியானம்), துறவு பூண்ட பரிசுத்தர்கள், உலகப்பற்று விட்டவர்கள் ஆகிய பெரியோர்கள் தத்தம் கருத்தில் வைத்துப் போற்றப்படும் குருநாதனே! வயலூரில் வீற்றிருக்கும் குரு நாதனே! பரமனுக்கும் (அல்லது மேலான) குரு நாதனே!

சிவனுத் தமனித் தவுருத் திரன்முக்
கணனக் கனமழுக் கரனுக் ரரணத்
த்ரிபுரத் தையெரித் தருளசிற் குணனிற் குணனுதி -

செகவித் தனிசப் பொருள்சிற் பரனற்
புதனெுப் பிலியுற் பவபத் மதடத்
த்ரிசிரப் புரவெற புறைசற் குமரப் பெருமாளே. (12)

341 பொது மகளிர் மீதுள்ள இன்பம் அற

தனன தாத்தன தானு தானன
தனன தாத்தன தானு தானன
தனன தாத்தன தானு தானன தந்ததான

பொருளின் மேற்ப்ரிய காமா காரிகள
பரிவு போறபுணர் க்ரீடா பிடிகள்
புருஷர் கோட்டியில் நாணு மோடிகள்கொங்கைமேலே-

புடைவை போட்டிடு மாயா ரூபிகள்
மிடிய ராக்குபொ லாழு தேவிகள்
புலையர் மாட்டும ருதே கூடிகள் *நெஞ்சமாயம்:

கருதொ ணுப்பல கோடா கோடிகள்
விரகி னுற்பலர் மேல்வீழ் வீணிகள்
கலவி சாத்திர நூலே யோதிகள் தங்களாசைக்-

கவிகள் கூப்பிடு மோயா மாரிகள்
†அவச மாக்கிடு பேய்நீ ரூணிகள்
கருணை நோக்கமி லாமா பாவிக ளின்பமாமோ;

---

* "விரகுடன் நூருயிர மனமுடை மாபாவிகள்" (திருப்புகழ் 583)
'வஞ்சமே கோடி கோடிகள் நெஞ்சமே சேர மேவிய வன்கணர்' (திருப்புகழ் 237)
'கோடா கோடிய மனதானர்' (திருபபுகழ் 1180)
'உண்ணிறை உடைய அல்ல ஓராயிர மனத்த ஆகும்' சிந்தாமணி-1597

† அவசமாக்கும் நீர்—'ஆவேச நீர்' என்றார் பிறிதோரிடத்து (திருப்புகழ் 362.)

சிவன், உத்தமன், அழிவிலாத உருத்திரன், முக்கண்ணன், நக்கன் (நிர்வாணி—திகம்பரன்) (அல்லது அக்கன்-எலும்பாபரணன்), மழு ஏந்திய கரத்தன்), உக்ரமான போர்க் களத்தில் திரிபுரத்தை எரித்தருளிய ஞான குணத்தினன், குணமிலாதவன், ஆதி மூர்த்தி—

ஜெகத்துக்கு (உலகுக்கு) வித்தன் (வித்து—மூலப் பொருளா யிருப்பவன), நிஜப் பொருள் (உண்மைப் பொருளாயிருப்பவன்), அறிவுக்குஎட்டாதவன், அற்புதன, ஒப்பிலி—ஆகிய சிவபிரானிடத்தே (உற்பவித்தவனே) தோன்றினவனே! தாமரைத் தடாகங்கள் உள்ள **திரிசிராப்பள்ளிமலை** மேல் வீற்றிருககும் சற் குமர (நல்ல குமரப் பெருமானே!

(யமப் ப்ரகரத் துயர் தீராய்)

341

பொருளின்மேல் ஆசை கொண்ட காம உருவத்தினர், அன்பு உடையவர்கள் போலச் சேரும் காம லீலைக்கு இருப்பிடம் ஆனவர்கள், ஆண் பிள்ளைகளின் கூட்டத்தில் வெட்க மில்லாத செருக்கினர்கள, கொங்கையின் மேலே

புடைவை போட்டுள்ள மாயா உருவத்தினர்,(தம்மிடம் வந்தவரை) வறியராக்குகின்ற (தரித்திர நிலையிற் கொண்டு வருகின்ற) பொல்லாத மூதேவிகள்—கீழ் மக்களிடத்தும் (சண்டாளரிடத்தும்) மறுக்காமல் சேர்பவர்கள், தமது நெஞ்சத்தில் வஞ்சனை (எண்ணங்கள்)

எண்ண முடியாத பல கோடிக் கோடிக் கணக்காக உடையவர்கள், தந்திரத்தாற் பலர்மேல் விழுகின்ற பப்னிலிகள், கலவி சாஸ்திர (காம சாஸ்திர) நூல்களையே படிப்பவர்கள், தங்களுக்கு ஆசையான

பாடல்களைப் பாடி அழைப்பதில் ஓயாத மழை போன்றவர்கள், தன் வசத்தை இழக்கச் செய்கின்ற-தீமையைத் தருகின்ற-நீர் (ஆவேச நீர்) கள்ளை உண்பவர்கள், இரக்க முள்ள பார்வையே இல்லாத மகாபாவிகள் (ஆகிய பொது மகளிருடன கூடும்) இன்பம் நல்லதா! (நல்லதல்ல என்றபடி)

குருக டாக்ஷக லா வே தாகம
பரம வாக்கிய ஞான சாரிய
குறைவு தீர்த்தருள் ஸ்வாமீ கார்முக வன்பரான –

கொடிய வேட்டுவர் * கோகோ கோவென
மடிய நீட்டிய கூர்வே லாயுத
‡ குருகு க்ஷேத்ரபு ரேசா x வாசுகி அஞ்சமா றும் ;

செருப ராக்ரம 0 கேகே வாகன
சரவ ணோற்பவ மாலா லாளித
திரள்பு ** யாத்திரி யீரா றுகிய கந்தவேளே –

---

* கோ கோ எனல்-பேரொலி செய்தற் குறிப்பு :—முருகவேள் வள்ளியைக் களவாடிச் சென்ற போது வேடர்கள் அவரைப் பின் தொடர்ந்து சூழ்ந்து கோ கோ என்னும் பேரொலி செய்து வளைந்தனர். அது கண்டு வள்ளி "ஐயனே! நும் மேல் அம்புகளைச் செலுத்தும் அவர்கள் மீது வேலை ஏவுங்கள்" என வேண்டினள். அப்போது கொடி மேல் நின்ற சேவல் ஒரு கொக்கரிப்புப் பேரொலி செய்ய வேடர்கள் யாவரும் பொள்ளென வீழ்ந்து மாண்டனர். பின்னர் நாரதரின் வேண்டுகோளின்படி, முருகவேளின் சொற்படி, வள்ளி "யாவரும் எழுக" என்னலும் வேடர்கள் உயிர் பெற்றெழுந்தனர்—என்பது வரலாறு.

கோகோ - எனல்-பேரொலிக் குறிப்பு :—"போர்வேடர் கோ-என-திருப்புகழ் 940

"கோ கோ என்று வந்திருகை தலை புடைத்து (பாரத-பதினேழாம்-254).

பேரொலியுடன் முருக வேளைச் சூழ்ந்தனர்—என்பது.

"குறவர்கள் முதல்வன் தானும் கொடுந் தொழில் எயினர் யாரும் மறிகடல் என்ன ஆர்த்து...அம்பு வீசி முருகனை வளைந்து கொண்டார்"—கந்த புராணம் வள்ளி திருமணம்-181.

மடிய நீட்டிய வேலாயுதம்—

"வள்ளி தன்னை......நும்மேற் செல்லத் தொட்டிடு கையர் தம்மைச் சுடருடை நெடுவேல் ஏவி அட்டிடல் வேண்டும்" 'என்றிவை குமரி செப்ப. சேவல் ஆர்ப்புக் கொள்ள...யாரும் பொள்ளெனப் புவியில் வீழ்ந்தார்'

—கந்த புராணம்-வள்ளி திருமணம் 183, 184.

(‡. x, o, ** தொடர்ச்சி பக்கம் 355-பார்க்க)

குரு மூர்த்தியாய்க் கடாக்ஷிக்க (கடைக்கணித்தருள) வல்லவனே! கலை, வேதம், ஆகமம் ஆகிய சிறப்பான மொழிகளை உபதேசிக்கவல்ல ஞான சாரியனே! குறைகள் எல்லாவற்றையும் தீர்த்தருளும் சுவாமியே! வில்லை ஏந்திய வலிமையாளரான

பொல்லாத வேடர்கள கோ, கோ, கோ என்று கூச்சலிட்டு (கோ கோ என்னும் பேரொலியுடன்) உன்னைச் சூழ்ந்த போது அவர்கள் இறக்கும்படி எடுத்து நீட்டின கூரிய வேலாயுதனே! குருகு க்ஷேத்திர புரத்தில் (கோழியூர் என்கின்ற ஸ்தலத்தில்—உறையூர் —(மூக்கீச்சுரத்தில் வீற்றிருக்கும் ஈசனே! வாசுகி (என்னும் பெரும் பாம்பும்) பயப்படும்படி எதிர்த்து

போர் செயும் வீரத்தையுடைய மயில் வாகனனே! சரவணத்தில் தோன்றியவனே! பெருமையால் அழகு பெற்ற திரண்ட புயமலைகள் பன்னிரண்டு கொண்ட கந்தவேளே!

(கீழ்க் குறிப்பு 354-ஆம் பக்கம் தொடர்ச்சி)

வேடர்மீது வேலை ஏவினர் என்பர் அருணகிரியார் :— 344-ஆம் பாடலின் உரைக் குறிப்பைப் பார்க்க-பக்கம் 362, 363.

‡ குருகு க்ஷேத்ரபுரம்—என்பது கோழியூர்—உறையூர்—திருமூக்கீச்சுரம் எனப்படும். குருகு— கோழி ; இங்கு யானையைக் கோழி வென்றமையால் இத்தலத்துக்குக் கோழியூர் என்று ஒரு பெயர். இந்தத் தலம் திரிசிராப்பள்ளிக்கு மேற்கு 1 மைலில் உள்ளது.

x வாசுகி மயிலுக்கு அஞ்சுதல் :—

"வாளெயிற துற்ற பகுவாய் தொறு நெருப்புமிழும்
வாசுகி எடுத்துதறும் வாசிக் காரனும்"
—வேளைக்காரன் வகுப்பு.

o கேகயம்—மயில். ** இரள் புய அத்திரி (மலை)—
"பனிரண்டு புயமலை கிழவோனே" திருப்புகழ் 975.

சிகர தீர்க்கம காசி கோபுர
முக * ச டாக்கர சேணு டாக்ருத
திரிசி ராப்பளி வாழ்வே தேவர்கள் தம்பிரானே. (13)

342 திருவடியைப் புகழ

தனதன தந்த தனதன தந்த
தனதன தந்த தனதான

பொருள்கவர் சிந்தை அரிவையர் தங்கள்
புழுககில் சந்து பனிநீர்தோய்—
புளகித கொங்கை யிளகவ டங்கள்
புரளம ருங்கி லுடைசோர;
இருள்வளர் கொண்டை சரியஇ சைந்து
இணைதரு பங்க அநுராகத்—
திரிதலொ ழிந்து மனதுக சிந்து
னிணையடி யென்று புகழ்வேனோ;
மருள்கொடு சென்று பரிவுட னன்று
மலையில் விளைந்த தினைகாவல்—
மயிலை மணந்த அயிலவ எங்கள்
வயலியில் வந்த முருகோனே;
தெருளுறு மன்பர் பரவ விளங்கு
திரிசிர குன்றில் முதனுளில்—
தெரிய இருந்த † பெரியவர் தந்த
சிறியவ அண்டர் பெருமாளே. (14)

---

* சடாக்கரம்—ஆறெழுத்து—திருப்புகழ் 326, 327—பார்க்க.

† பெரியவர்—சிவபிரான் (தாயுமானவர்); "பெரியவன் சிராப் பள்ளியைப் பேணுவார் அரி அயன் தொழ அங்கிருப்பார்களே"— என்னும் அப்பர் திருவாக்கையும் காண்க (V-85.2.)

பெரியவர் தந்த சிறியுவ-முரண் அணி.

சிகரங்கள் நீண்ட மகா விசேடமான கோபுர முகப்பில் (வாயிலில்) வீற்றிருப்பவனே! ஆறக்ஷரங்களுக்கு உரியவனே! சேணுடு (விண்ணுலகம்) போல் உயர்ந்த திரிசிராப்பள்ளியில் வீற்றிருப்பவனே! தேவர்கள் தம்பிரானே!

(மா பாவிகள் இன்பம் ஆமோ)

342

பொருளைக் கவர்வதே மனத்திற்கொண்ட (எண்ணமாகக் கொண்ட) மாதர்களுடைய புழுகு (வாசனைப்பண்டம்), அகில், சந்தனம், பன்னீர் ஆகிய இவைகள் தோய்ந்த—

புளகிதம் கொண்ட கொங்கை நெகிழ அசைய, அணிந்துள்ள (முத்துசரம் முதலிய), மணி மாலைகள் புரள, இடையில் ஆடை நெகிழ—

இருள் நிறைந்த (கரிய) கூந்தல் சரிய (அவிழ்ந்து. புரள), மனம் ஒத்துச் சேருகின்ற, குற்றத்துக்கு இடமான, காமப் பற்றில் பட்டுக்

கெடுதல் நீங்கி, மனது நெகிழ்ந்து உருகி, உன்னுடைய இணையடிகளை என்று நான் புகழ்வேனோ!

மோகத்துடன் சென்று அன்புடன் அன்று (வள்ளி) மலையில் விளைந்த தினைப்புனம் காவல்கொண்ட—

மயில்போன்ற வள்ளியை மணந்த வேலவனே! எங்கள் வயலூரில் எழுந்தருளியுள்ள முருகனே!

தெளிந்த அறிவை உடைய அன்பர்கள் போற்ற விளங்குகின்ற திரிசிராமலையில் ஆதிநாள் முதலாக—

விளங்க வீற்றிருக்கும் பெரியவர் — தாயுமானவர் (சிவபிரான) அருளிய சிறியோனே (குழந்தையே)—தேவர் பெருமாளே!

(உன் இணையடி என்று புகழ்வேனோ)

343 ஞானம் பெற

தானத்தத் தான தானன தானத்தத் தான தானன
தானத்தத் தான தானன தந்ததான

வாசித்துக் காணொ ணாதது பூசித்துக் கூடொ ணாதது
வாய்விட்டுப் பேசொ ணாதது நெஞ்சினாலே-

மாசர்க்குத் தோணொ ணாதது நேசர்க்குப் பேரொ ணாதது
மாயைக்குச் சூழொ ணாதது * விந்துநாத;

ஓசைக்குத் தூர மானது மாகத்துக் கீற தானது
லோகத்துக் காதி யானது கண்டுநாயேன்-

யோகத்தைச் சேரு மாறுமெய்ஞ் ஞானத்தைப் போதி யாயினி
யூனத்தைப் போடி டாதும யங்கலாமோ;

ஆசைப்பட் டேனல் காவல்செய் † வேடிச்சிக் காக மாமய
லாகிப்பொற் பாத மேபணி கந்தவேளே-

‡ ஆலித்துச் சேல்கள் பாய்வய லூரத்திற் x காள மோடட
ராரத்தைப் பூண்ம யூரது ரங்கவீரா;

---

* 'விந்து நாத ஓசைக்குத் தூரமானது :—இந்த அருமை அடியை 1488 A.D-யில் இருந்த மதுரைச் சிவப்ரகாசர் "சிவப்ரகாசத்து"க்குத் தாம் எழுதிய உரையில் எடுதது ஆண்டுள்ளார். இதனால் 1450 A. D-யில் இருந்த அருணகிரியாரின் திருவாக்கு அவர் காலத்துக்கு அண்மையிலேயே சாத்திர உரையில் எடுத்தாளப்படும் பெருமை வாய்ந்ததாய் இருந்தது என்பது புலப்படு கின்றது—இதன் விவரத்தை அருணகிரிநாதர் வரலாறும் நூலா ராய்ச்சியும்' என்னும் எனது நூலிற் பார்க்கவும் (பக்கம் 61).

† 'வள்ளி காவிற் பணிந்தது—திருப்புகழ் 290 பார்க்க.

‡ ஆலித்து...களித்து.

x "நீளக் காள புயங்க கால...கலாபத்தேர்"
"பூட்டு பணிப் பத மாமயில்"
என்றார் பிற இடங்களிலும்—திருப்புகழ் 68, 789.

343

நூல்களை வாசித்து அதனுற் காணலாம் என்றால் அங்ஙனம் காணுதற்குக் கிட்டாதது; பூசை செய்து அதனால் கூடலாம் என்றால் அங்ஙனம் கூடுதற்குக் கிட்டாதது; வாய்விட்டுப் பேசி விவரிக்கலாம் என்றால் அத்தகைய பேச்சுக்கு அகப்படாதது! நெஞ்சில்

மாசு (அழுக்கு) உடைய மாக்களுக்குப் புலப்படாதது, அன்புடைய அடியாரை விட்டு நீங்காதது; மாயைதன்னைச் சூழ்வதற்கு இடம் தராதது; [யோக மார்க்கப் பயிற்சியில் கோ என முழங்கும் சங்கத் தொனியாகிய] விந்து சம்பந்த நாத

ஓசைக்குத் தூரமானது; ஆகாயத்துக்கும் அப்பாற் பட்டது; உலகத்துக்கு முதற்பொருளாயுள்ளது— (எதுவோ அதைக்) கண்டு அடியேன்—

(சிவ)யோகத்தைச் சேரும்படிக்கு மெய்ஞ்ஞானத்தை உபதேசித்தருளுக; இனியும் நான் ஊன் அதை— இவ்வுடலை வெறுத்துவிடாது மயங்கலாமோ (அல்லது— குற்றங்களைத் தொலைத்து நீக்காமல் மயங்குதல் நன்று)!

ஆசைப்பட்டுத் தினைப்புனத்தைக் காவல் செய்த வேடிச்சி (வள்ளிக்காக) மிக்க காமம் கொண்டு அவளுடைய அழகிய பாதத்தைப் பணிந்த கந்தவேளே!

ஒலிசெய்து களித்து சேல்மீன்கள் பாய்கின்ற வயலூரதில் (வயலூரில்) பாம்பை நெருக்கித் தாக்கி அதை ஹாரம் (மாலைபோலக் காலிற்) பூணுகின்ற மயில் எனும் குதிரை வீரனே!

நாசிக்குட் ப்ராண வாயுவை * ரேசித்தெட் டாத யோகிகள்
நாடிற்றுக் காணொ ணாதென நின்றநாதா-

நாகத்துச சாகை போயுயர் மேகத்தைச் சேர்சி ராமலை
நாதர்க்குச் சாமி யேசுரர் தம்பிரானே. (15)

344 திருவடி மறவாமை, நன்றி மறவாமை

தனத்த தாத்தன தனதன தனதன
தனத்த தாத்தன தனதன தனதன
தனத்த தாத்தன தனதன தனதன தனதான

வெருட்டி யாட்கொளும் விடமிகள் புடைவையை
நெகிழ்த்த ணைப்பிகள் படிறிகள் சடுதியில்
விருப்ப மாக்கிகள விரவிய திரவிய மிலராஞல்-

வெறுத்து நோக்கிகள கபடிகள் நடமிடு
பதத்தர் தூர்த்திகள் ம்ருகமத பரிமள
விசித்ர மேற்படு முலையினு நிலையினு மெவரோடும்;

மருட்டி வேட்கைசொல் மொழியினும் விழியினும்
அவிழ்த்த பூக்கமழ் குழலினு நிழலினு
மதிக்கொ ணாத்தள ரிடையினு நடையினு
மவமேயான்-

† மயக்க மாய்ப்பொருள் வருமவகை க்ருஷிபணு
தடத்து மோக்ஷம தருளிய பலமலர்
மணத்த வார்க்கழல் கனவிலு நனவிலு மறவேனே;

---

* ரேசகம்—வாயுவை நாசியாற் புறத்தே கழிக்கை.
பூரகம்—பிராணாயாமத்துக்கு உறுப்பானதும் வாயுவை உள்ளே இழுப்பதுமான செயல்,
கும்பகம்—பூரித்த வாயுவை உள்ளே நிறுத்தும் பிராணாயாம வகை,

† அருணகிரியாரின் வரலாற்றைக் காட்டுவது இந்த அடி. தம்மை எந்த சமயத்தில்—எந்த நிலையில் தாம் இருந்த போது முருகவேள் தம்மை ஆட்கொண்டருளினர் என்பதை இங்கு விளக்குகின்றார் ஆசிரியர்.

நாசியால் (மூக்கால்) பிராணவாயுவை ரேசித்து (புறத்தே கழித்து) எட்டமுடியாத யோகிகள் நாடியும் காணுதற்கு கூடாதது என நின்ற தலைவனே!

சுரபுன்னை மரத்தின் கிளைகள்போய் உயர்ந்து மேகத்தைச் சேர்கின்ற திரிசிராமலை நாதர்க்குச் சாமியே (குருநாதனே)! தேவர்கள தம்பிரானே!

(ஊனத்தைப் போடிடாது மயங்கலாமோ)

344

வெருட்டுதல் செய்து (வந்தவர்களை) ஆட்கொள்ள வல்ல (அடிமைப்படுத்தவல்ல) விஷமிகள், ஆடையைத் தளர்த்தி ஏமாற்றுபவர்கள், பொய் சொல்பவர்கள், வெகு வேகத்தில் (தம்மீது) விருப்பம் வரும்படிச் செய்ய வல்லவர்கள், தமக்குச் சேரவேண்டிய பொருளைக் கொடுக்க இயலாதவராயிருந்தால்—(அப்படிப்பட்ட ஆடவர்களை)

வெறுப்புடன் பார்ப்பவர்கள, வஞ்சனை எண்ணத்தவர்கள், நடனம் செய்யும் காலை உடையவர்கள், கொடியோர்கள்-ஆகிய பொது மகளிரின்-கஸ்தூரி (ஆதிய) நறுமணம் வீசும, விசித்திரம் (பேரழகு) மேம்பட்டு விளங்கும் கொங்கையினும், நிற்கின்ற சாயலினும், யாரையும்

மயக்குவித்து, ஆசைமொழிகளைச் சொல்லும் சொற்களிலும், கண்களிலும், அவிழ்ந்து விழும் பூ மணக்கும் கூந்தலினும், ஒளியினும், மதிக்கமுடியாத தளர்ந்த இடையினும், நடையினும் வீணுக நான்

மயக்கங்கொண்டு (அப்போது மகளிருக்குக் கொடுப்பதற்காக) பொருள் சேகரிப்பதற்காக வேண்டிய முயற்சிகளைச் செய்து கொண்டிருந்த சமயத்தில், (எனக்கு) வீடுபேற்றை அருளிய பல மலர்களும் நறுமணம் வீசும் பெருமை வாய்ந்த (உனது) திருவடியைக் கனவிலும் மறவேன், நனவிலும் மறவேன்—

இருட்டி லாச்சுர ருலகினி லிலகிய
சகஸ்ர நேத்திர முடையவன் மிடியற
இரக்ஷை வாய்த்தருள் முருகப னிருகர குகவீரா—

இலக்ஷ்மீச்சுர பசுபதி குருபர
சமஸ்த ராச்சிய ந்ருபபுகழ் வயமியல்
* இலக்க ரேய்ப்படை முகடெழு ககபதி களிகூரத்;

திருட்டு ராக்ஷதர் பொடிபட வெடிபட
எடுத்த † வேற்கொடு கடுகிய முடுகிய
செருக்கு வேட்டுவர் திறையிட முறையிட மயிலேறும்—

செருப்ப ராக்ரம நிதிசர வணபவ
சிவத்த பாற்கர னிமகரன் வலம்வரு
திரிச்சி ராப்பளி மலைமிசை நிலைபெறு பெருமாளே.(16)

---

* வயம் இயல் இலக்கர்—தேவியின் சிலம்பின் நவமணிகளில் தோன்றிய நவசக்திகளின் "வியர்ப்பதனில் தேவதேவன தருளினால் ஓவிலா விறல் வீரர்கள் இலக்கர் வந்துதித்தார்"—கந்த புராணம் I-12-11. இவர்கள் செவ்வேளின் தம்பியர் கந்த-புரா. I-11-127.

† வள்ளியம்மையைப் பின் இரவிற் களவாடிய முருகனைப் பின் தொடர்ந்து கோ கோ என்று கூசசலிட்டு வேடர்கள் வர, அவர்கள் வருதலைக் கண்டு வள்ளியம்மை மிக அஞ்சினள்- அஞ்சாதே! கவலைப்படாதே என்று முருகவேள் கூறி வந்த வேடர்களைத் தமது வேல் கொண்டு மடிவித்தனர். பின்னர், முருகவேள் கூறியபடி வேடர்களை வள்ளியம்மை எழுப்ப, உயிர் பெற்றெழுந்த வேடர்கள், வள்ளியைத் திருடினவர் தாம் வழிபடும் ஆண்டவனே என அறிந்து அவரை வணங்கிப் போற்றி 'ஐயனே! எங்கள் குல தெய்வமே! தாயே பிள்ளைக்கு விஷம் ஊட்டினால் யார் என்ன செய்ய முடியும்! வேலியே பயிரை மேய்ந்தால் என் செய்வது! எங்கள் குடிக்குப் பழி வரலாமோ! தாங்கள் எங்கள் ஊருக்கு எழுந்தருளி வந்து அக்கினி சாக்ஷியாக வள்ளியைத் திருமணஞ் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்று முறையிட்டுக் கொண்டார்கள். முருகவேளும் அதற்கு இசைந்து அங்ஙனமே வள்ளிமலைக்குச் சென்று தீ முன் வள்ளியை மணந்தனர்; இங்ஙனம் வேடர்கள் முருகனை வணங்கி முறையிட்டதை "வேட்டுவர் திறையிட முறையிட" என்றார். (திறையிடல்—வணக்கம் காட்டுதல்)

கந்த புராணமும் தணிகைப் புராணமும் சேவலின் ஆர்ப்பால் வேடர்கள் மாண்டு வீழ்ந்தார் எனக் கூறும்; வேல் கொண்டு வேடர்களை மடிவித்தார் என்பர் அருணகிரியார்:

(தொடர்ச்சி பக்கம் 363 பார்க்க)

இருட்டு இல்லாத தேவலோகத்தில் (விண்ணுலகில்) விளங்கி நிற்கும் ஆயிரங்கண்களை உடையவனும் (தேவேந்திரனுடைய) துன்பம் நீங்க அவனுக்குப் பாது காப்பைத் தந்தளித்த முருகனே! பன்னிருகரத்தனே! குகனே! வீரனே!

லக்ஷ்மிகரம் விளங்கும் ஈசுரனே! பசுபதியாம் சிவனுக்குக் குருமூர்த்தியே! சகல ராஜ்யங்களுக்கும் அரசே! புகழும், வெற்றியும் பொருந்திய இலக்கர் ஆதியோர் உள்ள சேனைக் கூட்டத்தின் மேலே பறந்துலவும் (பட்சிராஜனாகிய) கருடன் மகிழ்ச்சி மிக அடைய—

திருட்டுக் குணத்தராம் ராக்ஷதர்கள் அடிபட்டுச் சிதறுண்ணும்படி (திருக்கரத்தில்) எடுத்த வேலாயுதத்தைக் கொண்டு, (நமது பெண் வள்ளியைக் களவாடினன் இவன் என்று) கடுமையுடன் முடுகிவந்த அகங்காரம் கொண்ட வேடர்கள் திறையிடும்படியும்(வணங்கும்படியும்), முறையிடும்படியும் (தாங்கள் கற்பியலில் வள்ளியைத் திருமணம செய்து திருவருள்புரிய வேண்டு என முறையிட்டுக் கொள்ளும்படியும்) செய்த மயிலேறும்

போர்வீரனே! (என்) நிதியே! சரவணபவனே! சிவந்த ஒளியுள்ள கிரணங்களை உடைய சூரியனும், பனியனைய குளிர்ந்த கிரணங்களை உடைய சந்திரனும் வலம் வருகின்ற திரிச்சிராப்பள்ளி மலைமீது நிலைபெற்று விளங்கும பெருமாளே!

(உனது வார்கழல் கனவிலும் நனவிலும் மறவேனே!)

(362-ம் பக்கம் கீழ்க் குறிப்பு தொடர்ச்சி)

"வேட்டுவர் கோ கோ கோ என மடிய நீட்டிய கூர் வேலாயுத"—திருப்புகழ் 341.

"வேற்கொடு . வேட்டுவர் திறையிட முறையிட மயிலேறும் பராக்ரம—திருப்புகழ் 344.

"சோரனென நாடிவரு வார்கள் வன வேடர் விழ சோதி
கதிர் வேலுருவு மயில் வீரா—திருப்புகழ் 846.

"போர் வேடர் கோ என, இனையும் அங்குறப் பாவாய்! வியாகுலம் விடுவி டென்று கைக் கூர் வேலை ஏவிய இளையோனே!"
—திருப்புகழ் 940

திருக்கற்குடி.

[இது திரிசிராப்பள்ளிக்குத் தென்மேற்கு 2½-மைல். உய்யக்கொண்டான் என வழங்குகின்றது. வயலூருக்குப் போகும் வழியில் உள்ளது. மூவர் தேவாரமும் பெற்றது.]

345 திருவடியைப் பெற

தனத்தத் தனத்தத் தனத்தத் தனத்தத்
தனத்தத் தனத்தத் தனதான

* கூடத்தைத் தகர்த்துக் களிற்றைத் துரத்திக்
குவட்டைச் செறுத்துக் ககசாலக்—

குலத்தைக் குமைத்துப் பகட்டிச் செருக்கிக்
குருத்தத் துவத்துத் † தவர்சோரப்;

புடைத்துப் பணைத்துப் பெருக்கக் கதித்துப்
புறப்பட்ட கச்சுத் தனமாதர்—

புணர்ச்சிச் சமுத்ரத் திளைப்பற் றிருக்கப்
புரித்துப் பதத்தைத் தருவாயே;

---

* முதல் மூன்றடி-கொங்கையின் சிறப்பைக் கூறும் வர்ணனை: குடம்—உடையும் கொங்கை உடையாது யானையைக் காட்டுக்குள் துரத்தலாம், கொங்கையை அங்ஙனம் செய்ய லாகாது; மலையை அடக்கியுள்ளார்கள் அகத்தியரும் இந்திரனும், கொங்கை அங்ஙனம் அடக்கப்படவில்லை; சக்கரவாகப்புள்-ஆணும் பெண்ணும் இரவில் இணைபிரிந்து வருந்துவதாகக் கூறப்படும், கொங்கைக்கு அந்தக் குறைவு இல்லை. [மேருவுடன் பகைத்து விந்தமலை மிக வளர்ந்து அகத்திய முனிவற்குப் போவதற்கு வழி கொடாமல் இருக்க, அந்த விந்தம் பாதலத்தில் அழுந்தும்படி அகத்தியர் அதை அடக்கினர்-(கந்த புராணம் 1-25.)

மலைகளின் சிறகை இந்திரன் அரிந்தனன்—பாடம் 216—பக்கம் 50 பார்க்க.

(தொடர்ச்சி பக்கம் 365 பார்க்க)

திருக்கழுக்குன்றம்

345

சூடத்துக்கு ஒப்பிடலாம் என்றால் சூடத்தை நொறுங்க உடையச் செய்தும், யானைக்கு ஒப்பிடலாம் என்றால் யானையைக் காட்டில் துரத்தியும், மலைக்கு ஒப்பிடலாம் என்றால் மலையை அடக்கியும் (விந்தமலையை அகத்தியர் அடக்கியும், எல்லா மலைகளையும் சிறகை அறுத்து இந்திரன் அடக்கியும்), சக்கரவாகப் பக்ஷிகளின் கூட்டத்தின்

குலத்தை ஒப்பிடலாம் என்றால் அந்தப் பறவை இனத்தை வருந்தவைத்தும், ஆடம்பரங் காட்டி அகந்தை பூண்டு, குரு ஸ்தானத்திலிருந்து அறிவுரைகளை எடுத்து ஓதும் தவசிகளும் சோர்ந்து மயங்கும்படி—

பருத்துச், செழிப்புற்று, மிகவும் எழுச்சியுற்று வெளித் தோன்றுவதும்—ரவிக்கை யணிந்ததுவுமான கொங்கையை உடைய மாதர்களின்—

சேர்க்கை என்னும் கடலில் ஊடாடுதல் நீங்கி இருக்க அநுக்கிரகித்து உனது திருவடியைத் தந்தருளுக.

(கீழ்க்குறிப்பு 364 பக்கம் தொடர்ச்சி)

பறவைகளுள் சக்கரவாகப் புள்ளைக் கொங்கைக்கு உவமை கூறுவர்—"வல்லுச் சக்கர வாகம் மதன் மகுடம்" உசித சூடாமணி. 'சக்கிரம் வைத்தப் பொற்குடம் ஒத்திட்டுத் திகழ்முலை—திருப்புகழ் 653.

இந்தப் புள் இணை பிரிந்தால் வருந்தும்—

"சேவற் குருகொடு சக்கர வாகச் செழும் பெடைகாள்
நாவற் குருமலர்ச் சாகையஞ் சேக்கையுள் நைவதெல்லாம்"—
—தணிகைப் புராணம் களவு-347.

† தவர் சோரப் புடைத்து—தவசிகளும் சோர்தல்-பாட்டு 158. பக்கம் 368-பார்க்க.

கடத்துப் புனத்துக் குறத்திக்கு மெத்தக்
கருத்திச்சை யுற்றுப் பரிவாகக்—

கனக்கப்ரி யப்பட் டகப்பட்டு மைக்கட்
கடைப்பட்டு நிற்கைக் குரியோனே;

* தடத்துற் பவித்துச் சுவர்க்கத் தலத்தைத்
தழைப்பித்த கொற்றத் தனிவேலா—

தமிழ்க்குக் கவிக்குப் புகழ்ச்செய்ப் பதிக்குத்
தருக்கற் குடிக்குப் பெருமாளே. (1

346 யம தண்டனை வராது காக்க,—துதிக்க

தனத்தத் தனதத் தத்த
தனத்தத் தனத்தத் தத்த
தனத்தத் தனத்தத் தத்த தனதான

நெறித்துப் பொருப்புக் கொத்த
முலைக்குத் தனத்தைக் கொட்டி
நிறைத்துச் சுகித்துச் சிக்கி வெகுநாளாய்—

நினைத்துக் கொடத்துக் கத்தை
யவத்தைக் கடுக்கைப் பெற்று
நிசத்திற் சுழுத்திப் பட்ட அடியேனை;

இறுக்கிப் பிடித்துக் கட்டி
யுதைத்துத் துடிக்கப் பற்றி
யிழுத்துத் துவைத்துச் சுற்றி யமதூதர்—

எனக்குக் கணக்குக் கட்டு
விரித்துத் தொகைக்குட் பட்ட
இலக்கப் படிக்குத் தக்க படியேதான்;

---

* தடம்-குளம். சரவண மடு-இதில் தோன்றியதால் முருகவேள் குளவன் என்றும், சரவண பவன் என்றும் போற்றப் படுகின்றனர்.

காட்டில் தினைப்புனத்தில் (இருந்த) குறத்தி (வள்ளியின்மேல்) மிகவும் கருத்தில் (எண்ணத்தில்) ஆசை கொண்டு அன்புடனே—

மிகவும் காதல் பூண்டு (அவள் மையலில்) அகப்பட்டு, மை அணிந்த (அவளது) கண்ணின் கடையில் (கடைக் கண்ணில்) வசப்பட்டு நிற்பதற்கு ஆளானவனே!

(சரவண) மடுவில் தோன்றிப், பொன்னுலகை வாழ்வித்த வீரம் பொருந்திய ஒப்பற்ற வேலனே!

தமிழ்ப்பெருமாளே! கவி (ராஜப்) பெருமாளே! புகழப்படும் வயலூர்ப் பெருமாளே! விருக்ஷங்கள் நிறைந்த கற்குடிமலைப் பெருமாளே!

(பதத்தைத் தருவாயே

346

(காமத்தால்) மனம் குழைந்து வளைவு பூண்டு, மலைக்கு ஒப்பான கொங்கைக்குப் பொருள் எல்லாவற்றையும் கொட்டி, நிரம்ப இன்பத்தை அனுபவித்து, அதில் அகப்பட்டு, பலநாள்களாக—

(அந்த இன்பத்தையே நினைத்துக்கொண்டு (அதனால் வரும்) துக்கங்களுக்கும் அவஸ்தைகளுக்கும் (வேதனைகளுக்கும்) அடுக்கைப்பெற்று (ஆளாகி), உண்மைப் பொருளில் (செயலற்று) உறங்கின (உண்மைப் பொருளைக் காணாது தூங்கின—(காலங்கழித்த) அடியேனை—

அழுத்தமாகப் பிடித்தும், கட்டியும், உதைத்தும், துடிதுடிக்கப்பற்றியும், இழுத்தும், மிதித்து இழுத்தும, (என்னைச்) சூழ்ந்தும் யமதூதர்கள்—

எனக்கு (என்னுடைய) கணக்குக்கட்டை விரித்துக் காட்டி—(நான் இவ்வுலகிற் செய்த பாபச் செயல்கள் குறிக்கப்பட்டுள ஏட்டின் கணக்கு ஓலைக்கட்டை விரித்து காட்டி—அந்தக் கணக்கில் உள்ள எண்ணிக்கைக்குத் தக்கபடியே—

முறுக்கித் திருப்பிச் சுட்டு
மலத்திற் புகட்டித் திட்டி
முழுக்கக் கலக்கப் பட்டு அலையாமல்—

மொழிக்குத் தரத்துக் குற்ற
தமிழ்க்குச் சரித்துச் சித்தி
முகத்திற் களிப்புப் பெறறு மயிலேறி ;

உறுக்கிச் சினத்துச் சத்தி
யயிற்குத் தரத்தைக் கைக்குள
உதிக்கப் பணித்துப் பக்கல் வருவாயே—

உணைசொற் றுதிக்கத் தக்க
கருத்தைக் கோடுப்பைச் * சித்தி
யுடைக்கற் குடிக்குட் பத்தர் பெருமாளே. (2)

ரத்நகிரி—(வாட்போக்கி)

[திரிசிராப் பள்ளி ஜில்லா குழித்தலை ரெயில்வே ஸ்டேஷனுக்குத் தெற்கு ஆறரை மைல். அப்பர் ஸ்வாமிகளுடைய தேவாரம் பெற்றது.] கோயில் மலை மேல் உள்ளது.

347 நற்கதி பெற

தனனத் தன்னத் தனனத் தனனத்
தனனத் தனனத் தனதான

கயலைச் சருவிப் † பிணையொத் தலர்பொற்
கமலத் தியல்மைக் கணிறலே.—

கடிமொய்ப் புயலைக் கருதிக் கறுவிக்
கதிர்விட் டெழுமைக் குழலாலே ;

நயபொற் கலசத் திணைவெற் பிணைமிக்
குளநற் பெருசெப பிணையாலே—

* சித்திகளைக் கொண்ட கற்குடி என்றார். இங்கு வீற்றிருக்கும் சிவபிரானை அப்பரும் சுந்தரரும் "கற்குடிக் கற்பகம்" என்று துதித்துள்ளார்கள். காளத்திமலை போலக் கற்குடி மலையும் சித்தி சம்பந்தப்பட்டது போலும் காளத்தியை "அட்ட மா சித்திகள் அணைதரு காளத்தி" என்றார் சம்பந்தர்.

† 'பிணையேர் மட நோக்கு'—திருக்குறள் 1089.

எனனை முறுக்கியும், திருப்பியும், சுட்டும், மலத்தில் புகுவித்தும், திட்டியும் (வைதும்), முழுமையும் கலக்க— அந்த கலக்கத்தில் அகப்பட்டு நான் அலையாமல்—

அடியேனது மொழியையும், தகுதி (மேன்மை) உள்ள தமிழையும் அங்கீகரித்து (ஏற்றுக்கொண்டு), வீடு பேற்றைத் தரும் திருமுகத்தில் மகிழ்ச்சியுடனே மயிலில் ஏறித்—

தண்டிக்கும் கோபம் வாய்ந்த சக்திவேலைத் தகுதி யுடன் திருக்கரத்தில் தோன்ற எடுத்து (அடியேன்) பக்கத்தில் வந்தருளுக—

உன்னைச் சொற்கொண்டு துதிப்பதற்குத் தகுந்த கருத்தைக் கொடுத்தருளுவாய்! (அஷ்ட) சித்திகளும் அணைந்துள்ள திருக்கழுக்குன்றுடிப் பெருமாளே! பக்தர் பெருமாளே!

(பக்கல் வருவாயே)

ரத்னகிரி

347

கயல்மீனொடு பொருது, பெண்மானை ஒத்து, மலராம் அழகிய தாமரையின் தன்மைகொண்ட, மை பூசின கண்ணினாலும்—

விளக்கமுற்று நெருங்கின மேகத்தை நோக்கிக் கோபித்து ஒளி வீசி எழுந்து (திகழும்) கரிய கூந்தலாலும்—

இனிமையும் அழகும் கொண்ட குடத்தையும், மலையையும், மேம்பாடு உள்ள நல்ல, பெரிய, கரகத்தையும் ஒத்த கொங்கை இரண்டாலும்—

நலமற் றறிவற் றுணர்வற் றனனற்
கதியெப் படிபெற் றிடுவேனோ;

புயலூற் றியல்மைக் கடலிற் புகுகொக்
கறமுற் சரமுய்த் தமிழ்வோடும் -

பொருதிட் டமரர்க் குறுதுக் கமும்விட்
டொழியப் புகழ்பெற் றிடுவோனே;

*செயசித் திரமுத் தமிழ்ற் பவநற்
செபமுற் பொருளுற் றருள்வாழ்வே -

†சிவதைப் பதிரத் தினவெற் பதனிற்
றிகழ்மெய்க் குமரப் பெருமாளே (1)

348 திருவடியைப் பெற

தத்ததன தானதன தானதன தானதன
தத்ததன தானதன தானதன தானதன
தத்ததன தானதன தானதன தானதன தனதான

சுற்றகப டோடுபல சூதுவினை யானபல
கற்றகள வோடுபழி காரர்கொலை காரர்சலி
சுற்றவிழ லானபவி ஷோடுகடல் மூழ்கிவரு
துயர்மேவித்-

துக்கசமு சாரவலை மீனதென கூழில்விழு
செத்தையென மூளுமொரு தீயில்மெழு கானவுடல்
சுத்தமறி யாதபறி காயமதில் மேவிவரு
பொறியாலே;

---

* ஜெய—சித்திர—முத்தமிழ்—உற்பவ—நற்செபம் — முற்பொருள் உற்று-இது (முருகவேள்) ஜெயவீர சம்பந்தராய்ப் பாடின (தேவார) முத்தமிழிற் போதித்த மந்திரங்களையும் பேரின்பப் பொருளையும் குறிக்கின்றது—எனக் கொள்ளலாம்.

† ரத்தின வெற்பு, அரதனுசலம், சிவாயம் என்பன வாட்போக்கித் தலத்தின் பிற பெயர்கள். சிவதைப்பதி-சிவாயம்.
[திருப்புகழ் 1304-ம் பார்க்க]

" சடைவிராய விருப்புச் *சிவாயமே
சங்காற்க விருப்புச் சிவாயமே" வாட்போக்கிக் கலம்பகம் 65
(இருப்பு-உச்சி*வாய்ம்-நீர் (தங்கை); விருப்பு-சிவாயம் என்னும்தலம்)

இன்பம்-அழகு முதலிய நலங்களை இழந்து, அறிவு போய், உணர்வையும் இழந்த நான் நற்கதியை எப்படி பெறுவேனோ!

மேகங்கள் படியும் தன்மை வாய்ந்த கருங்கடலிற் புகுந்து நின்ற மாமரம் (சூரன்) அறுபடும்படி முன்பு (வேல்) ஆயுதத்தை விட்டு—அடக்கி ஆழ்த்தும் (ஆற்றலோடு)

சண்டை செய்து தேவர்களுக்கு இருந்த துக்கம் அவர்களை விட்டு நீங்கச் செய்த புகழைப் பெற்றவனே!

வெற்றியைத் தரும் அழகிய முத்தமிழ்ப் (பாக்கள் மூலமாக) வெளித்தோன்றும் சிறந்த மந்திரங்களையும் மேலாம் பொருளையும் அநுபவித்து உலகுக்கு (அவைதமை) அருளிய செல்வமே!

சிவதைப்பதி (சிவாயம் எனப்படும்) ரத்தினகிரியில் (திருவாட்போக்கியில்) விளங்கும் உண்மை வடிவாம் குமரப் பெருமாளே!

(நற்கதி எப்படி பெற்றிடுவேனோ)

348

சூழ்ந்துள்ள வஞ்சனைகள் பலவும், சூது நிறைந்த தொழில்கள் பலவும்,(கொண்டு)கற்ற கள்ளத் தொழிலோடு பழிக்கு இடம் தருபவர்கள், கொலைகாரர்கள், (இவர்களுடன் கூடிச்) சலிப்புற்று அலைந்து வீணான பெருமையோடு (வாழ்க்கை)க் கடலில் முழுகி, அதில் உண்டாகும் துன்பங்களை அடைந்து—

துக்கம் தரும் சமுசாரம் என்னும் கடலில் மீன்போல அலைந்தும், கூழில் விழுந்த குப்பைபோலக் கிடந்தும், மூண்டு எரியும் பெரிய நெருப்பிற்பட்ட மெழுகுபோல (உருகும்) உடல், சுத்தம் என்பதையே அறியாத (அழுக்கு மெய்யான) பாரம் வாய்ந்த உடல்—இத்தகைய உடலிற் பொருந்தி வேலை செய்யும்—(மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி) என்னும் இந்திரியங்களால்—

சற்றுமதி யாதகலி காலன்வரு நேரமதில்
தத்துஅறி யாமலொடி யாடிவரு சூதரைவர்
சத்தபரி சானமண ரூபரச மானபொய்மை
விளையாடித்—

தக்கமட வார்மனையை நாடியவ ரோடுபல
சித்துவிளை யாடுவினை சீசியிது நாறவுடல்
* தத்திமுடி வாகிவிடு வேனுழுடி யாதபத
மருள்வாயே ;

தித்திமித தீதிமித தீதிமித தீமிதத
தத்ததன தானதன தானனன தானனன
திக்குடுடு டேமட டாடமட டுடுடுடு என தாளம்—

திக்கு † முகி லாடஅரி யாடஅய னடசிவ
னுத்துவிளை யாடபரை யாடவர ராடபல
திக்கசுரர் வாடசுரர் பாடமறை பாடஎதிர் களமீதே ;

எத்திசையு நாடியம னர்கிணமொ டாடபெல
மிக்கநரி யாடகழு தாட கொடி யாடசமர்
எற்றிவரு பூதகண மாடவொளி யாடவிடு வடிவேலா—

* தத்தி—தத்துறுதல் உற்று—தத்துறுதல்—வருந்துதல்
"தத்துறல் ஒழி நீ"—[கம்ப-ராமா-மிதிலை-125]

† முகில்—திரள் (பிங்கலம்).

சிறிதேனும் மதிக்காத (இரக்கமில்லாமல் வரும்) வலியும் செருக்கும் கொண்ட காலன் வருகின்ற நேரத்தில் (வரும்பொழுது)—இந்த ஆபத்து வருகின்றதே என்பதை அறியாமல் ஓடியும் ஆடியும் வருகின்ற சூதாடிகளான ஐவர் (ஐம்புலன்கள் என்போர்), சப்தம், ஸ்பரிசம், மணம், ரூபம், ரசம், எனப்படும் பொய்(யின்பங்களில்) திளைத்து விளையாடி—(அது சம்பந்தமாக)—

தகுந்த மாதர்களையும் (அவர்கள்) வீடுகளையும் தேடிச் சென்று அம்மாதர்களோடு பல மாய வித்தைகளை விளையாடுகின்ற தொழில்—சீசீ இது என்று பலருக்கும் வெறுப்புடன் கூறத்தக்கதாய்த் தோன்ற—(இங்ஙனம் எல்லாம்) என் உடல் தத்தி (தத்துறுதல் உற்று) வருத்த மடைந்து நான் இறந்து படுவேனோ! நீ உனது அழிவிலாத திருவடியைத் தந்தருளுக.

தித்திமித தீதிமித........டாடமட டுடுடுடு என்று தாளம்—

திக்குகளில் திரண்டு (அல்லது மேகம்போல்) ஒலிக்க, அரி (திருமால் களிப்புடன்) ஆட, அயன் (பிரமன் களிப்புடன்) ஆட, சிவனும் மகிழ்ந்து களிகூர, தேவி களித்து ஆட, வரர் (சிறந்த முனிவர்கள்) களிப்புடன் கூத்தாட, பல திக்குகளிலும் இருந்த அசுரர்கள் வாடி மயங்க, தேவர்கள் பாட, மறை (வேதம்) பாடித் துதிக்க, எதிர்த்து வந்த போர்க்களத்திலே—

எல்லாத் திசைகளையும், 'தேடிச் சென்று, எமனார் (எமதூதுவர்) (போர்க்களத்திற் கிடந்த) மாமிசக் கொழுப்பில் (அங்குமிங்கும்) நடைசெய, (நிரம்ப உணவு கிடைக்கின்றதென்று) பலம் மிக உள்ள நரி களித்துக் குதிக்க, பேய் (களித்துக்) கூத்தாட, காக்கைகள் (களித்து) ஆட, போரில் மோதி வருகின்ற பூதகணங்கள் ஆட, ஒளியை வீசும்படி விடுத்த கூரிய வேலனே!

எத்தியொரு மானைதினை காவல்வல பூவைதனை
சித்தமலை காமுககு கா *நமசி வாயனொடு
ரத்நகிரி வாழ்முருக னேயிளைய வாவமரர்
பெருமாளே. (2)

349 முத்தி பெற

தத்தன தானனத் தனதான

பத்தியால் யானுனைப் பலகாலும்—
பற்றியே மாதிருப் புகழ்பாடி,
முத்தனா மாறெனைப் பெருவாழ்வின்—
முத்தியே சேர்வதற் கருள்வாயே;
உத்தமா தானசற் குணர்நேயா—
ஒப்பிலா மாமணிக் கிரிவாசா;
வித்தகா ஞான †சத் திநிபாதா—
வெற்றிவே லாயுதப் பெருமாளே. (3)

---

* நமசிவாயன்—சிவனது சிறப்புப் பெயர்.
"நக்கர்தம் நாமம் நமச்சிவாயவ் வென்பார் நல்லரே"
சம்பந்தர் III—9—9.
"நாதன் நாமம் நமச்சிவாயவே"—III 49.4.

† சத்திநி பாதமாவது— (பக்குவமுடைய ஆன்மாவிலே திருவருள்பதிகை.) "புண்ணியபாவம் இலை யொத்த ஆன்மாக்களைத் திரோதான சத்தி நிக்கிரகமும் அநுக்கிரக சத்தி பதிதலுமாம்"

சத்திநி பாதம் நாலு பிரகாரமா யிருக்கும். முதற் சத்திநி பாதமாகிய மந்தம் வாழைத் தண்டிலே நெருப்பு பற்றினாற் போலென அறிக. இரண்டாம் சத்திநி பாதமாகிய மந்ததரம் பச்சை விறகிலே நெருப்புப்பற்றினாற் போலென அறிக. மூன்றாம் சத்திநிபாதமாகிய தீவிரம் உலர்ந்த விறகிலே நெருப்புப் பற்றினாற் போலென அறிக. நாலாம் சத்திநி பாதமாகிய தீவிரதரம் கரியிலே நெருப்புப் பற்றினாற் போலென அறிக. முதற் சத்திநிபாதமாவது நமக்குப் பேருயுள்ளதொரு கர்த்தா உண்டென்று அறிவெழுந் திருக்கை; இரண்டாஞ் சத்திநிபாதமாவது அந்தக் கர்த்தாவைப் பெறுகைக்கு வழி எப்படி என்று ஆராய்கை; மூன்றாம் சத்திநி

(தொடர்ச்சி பக்கம் 375 பார்க்க)

(வேடன், வேங்கை, செட்டி, முதியோன் ஆகிய வேடங்களைக் காட்டி) ஏமாற்றி, ஒப்பற்ற மான் போன்ற வள்ளியின், தினைக்காவலில் வல்லவளான பூவையின் நாகணவாய்ப்புள் போன்ற வள்ளியின், உள்ளத்தை அலைத்த (கலக்குவித்த) காமுகனே (காமம்கொண்டவனே)! சிவபிராஞேடு ரத்னகிரி எனப்படும் வாட்போக்கித் தலத்தில் வாழும் முருகனே! என்றும் இளையவனே! தேவர் பெருமாளே!

(முடியாத பதம் அருள்வாயே)

349

பத்தி பூண்டு நான் உன்னைப் பலகாலும் (எப்பொழுதும்) பற்றி (உள்ளத்தில் தியானித்து) சிறந்த உனது திருப்புகழ்களைப் பாடி

முத்தனுமாறு (மோட்சநிலை — ஞானநிலை பெற்றவனுமாறு) என்னைப் பெருவாழ்வாகிய (சிறந்த வாழ்வாகிய)

முத்திநிலையிற் சேர்வதற்கு (நான் முத்திநிலையை அடைய) அருள்புரிவாயாக.

உத்தமனே! ஈகைக்குணம் உள்ள நற்குணத்தவர்களுக்கு நேசனே! (அல்லது—உத்தம ஆதான சற்குணர் நேயா—உத்தம குணங்கள் சேர்ந்துள்ள சற்குணர்களுக்கு நேசனே! ஆதானம்—வைக்கை, பற்றுகை)

ஒப்பு இல்லாத (நிகரில்லாத) சிறந்த மணிக்கிரி (ரத்னகிரி) வாசனே!

வித்தகா (ஞானியே)! ஞான பக்குவம் அடைந்தவர்க்கு அநுக்கிரக சக்தியாய்ப் பதிகின்றவனே!

வெற்றி வேலாயுதத்தை ஏந்தும் பெருமாளே!

(முத்தியே சேர்வதற் கருளவாயே).

(கீழ்க் குறிப்பு 374-பக்கம் தொடர்ச்சி)

பாதமாவது அப்படி ஆராய்ந்தறிந்த கர்த்தாவைப் பெற வேணுமென்று பிரபஞ்சத்தை உவர்த்தும் புளியம் பழமும் அதன் தோடும் போல நிற்றல்; நான்காம் சத்திநி பாதமாவது பிரபஞ்சத்தை முற்றத் துறந்து ஆசாரியனே பொருளென்று கொண்டு தானற நின்று வழிபடுகை. கர்த்தா ஆசாரிய மூர்த்தமாக வந்து ரக்ஷிக்குமிடத்துக் கேவலாவத்தையும் சகலாவத்தையும் நீக்கிச் சுத்தாவத்தையிலே நிறுத்துவன்"—சிவப்ராகாச உரை சூ-2-49.

விராலிமலை

[இது புதுக்கோட்டை சமஸ்தானத்தைச் சேர்ந்திருந்தது. புதுக்கோட்டைக்கு வடமேற்கு 25-மைல். திரிசிராப்பள்ளியிலிருந்து 18-மைல். 'சமுத்திரம்' ரெயில்வே ஸ்டேஷனுக்குச் சமீபம். இத்தலத்து முருகபிரான் வயலூரி லிருந்த அருணகிரிநாதர் முன்பு தோன்றி அவரை இத்தலத்துக்கு வரவழைத்துக் காட்சி தந்தனர்- 354, 358, 915-ஆம் பாடல்களைக் காண்க.]

350 திருவுருவத் தியானம்

தானன தான தான தனதன
தானன தான தான தனதன
தானன தான தான தனதன தனதான

சீரான * கோல கால நவமணி
மா † லாபி ஷேக பார வெகுவித
தே வாதி தேவர் சேவை செயுமுக மலராறும்—

சீராடு வீர மாது மருவிய
ஈரா று தோளு நீளும் வரியளி
சீராக மோது நீப பரிமள இருதாளும்;

ஆரா த காதல் வேடர் மடமகள்
‡ ஜீமூத மூர்**வ லாரி மடமகள்
ஆதார பூத மாக வலமிட முறைவாழ்வும்—

ஆராயு நீதி வேலு மயிலுமெய்ஞ்
ஞானபி ராம x தாப வடிவமும்
ஆபாத னேனு நாளு நினைவது பெறவேணும்;

---

* கோலாகலம் என்பது 'கோலகாலம்' என நிலைமாறியது; கோலாகலம்—சம்பிரமம். † அபிஷேகம்—முடி.

‡ ஜீமூதம்—மேகம். x தாபம்—பிரதாபம்.
** வலாரி—பக்கம் 382-பார்க்க.

விராலிமலை

350

சீரானதும், ஆடம்பரமுள்ள (சம்பிரமுள்ள) நவமணிகள பதிக்கப்பெற்ற, பெருமை பொருந்திய கிரீடங்களின் பாரம் தாங்கப்பெற்றதும், பலவகையரான தேவாதிதேவர்களெல்லாம் சேவிக்கின்றதுமான திருமுக மலர் ஆறினையும்—

சிறப்புற்று ஓங்கும் வீரலக்ஷ்மி விளங்கும் பன்னிரண்டு தோள்களையும், நீடித்து நின்று ரேகைகள் உள்ள வண்டுகள் சீராகம் என்கின்ற ராகத்தைப் பாடும் கடப்ப மலரின் மணம் வீசும் இரண்டு திருவடிகளையும்—

முடிவிலாத ஆசை—உன் மேற் கொண்ட (அல்லது நீ கொண்டுள்ள) வேடர் மடமகள் வள்ளியும், மேகத்தை வாகனமாகக் கொண்டு செலுத்தும் இந்திரனுடைய மடமகள் தேவசேனையும்—பற்றுக் கோட்டின் இருப்பாக —(பக்தர்களுக்கு உதவுதற்குப் பக்கத் துணைவியர்களாக) உனது வலப்பாகத்திலும் இடப்பாகத்திலுமாக உறைகின்ற உனது திருக்கோல வாழ்க்கையையும்—

*ஆராய்ச்சியுடன் (சோதித்து) நீதி செலுத்தும் உனது வேலையும்—மயிலையும்—மெய்ஞ்ஞான சொரூபமான, அழகிய கீர்த்திபெற்ற உனது திருவுருவத்தையும், மிகக் கீழ்ப் பட்டவனை (தீயனை) நானும் நாள்தோறும் தியானஞ் செய்யும்படியான பேற்றைப் பெறுமாறு வேண்டுகின்றேன் ;

---

* ஆராயு நீதிவேல்—ஆய்ந்து நீதியைச் செலுத்தும் வேல்—துஷ்ட நிக்கிரகம் சிஷ்டபரிபாலனம் செய்யும் வேல்; சூரனை அடக்கி நக்கீரனைப் புரந்தது : "உடம்பிடித் தெய்வம்", தனிவேற் பெம்மான் கந்தனே" என்றார் கந்த புராணத்தில் ; [IV-13-487 ; IV 5-212]

ஏராரு மாட கூட மதுரையில்
மீதேறி * மாறி யாடு மிறையவர்
† ஏழேழு பேர்கள் கூற வருபொரு ளதிகாரம்—

ஈடாய வூமர் போல வணிகரி
லூடாடி யால வாயில் விதிசெய்த
லீலாவி சார தீர வரதர குருநாதா;

---

* மாறியாடும் இறையவர் :—இது கால் மாறியாடின திருவிளையாடற் சரித்திரத்தைக் குறிக்கின்றது—

ராஜசேகரன் என்னும் பாண்டியனுடைய சபைக்குச் சோழ நாட்டிலிருந்து வந்த ஒரு புலவன் 'எங்கள் அரசன் கரிகாற் பெருவளத்தானுக்கு ஆடல் நூல் வரும், தங்களுக்கு வராது' என்று சுட்டிக் காட்ட, பாண்டியன் நாண முற்றுத் தானும் அக்கலையைப் பயிலத் தொடங்கினன். அக்கலை உடலுக்கு மெத்த அயர்வு தருவதைக் கண்டு 'அந்தோ! வெள்ளி யம்பலத்தில் திருக்கூத்தாடும் இறைவன் எப்போதும் இடது திருவடியைத் தூக்கிக் கூத்தாடிக் கொண்டே இருக்கின்றாரே! அது அவருக்கு எவ்வளவு அயர்ச்சிதரும் என எண்ணி கூத்தப்பிரானது முன்னிலையில் நின்று "பெருமானே! தூக்கிய இடது திருவடியை நில மீது ஊன்றி உனது வலது திருவடியை எடுத்து வீசி ஆட வேண்டும்; அடியேன் பொருட்டு இங்ஙனம் கால் மாறி யாட வேண்டும். இன்றேல், அடியேன் உயிரை விடுவேன்" என உளம் நெகிழ்ந்து உரைக்கக், கூத்தப்பிரான் அவனது வேண்டுகோளுக்கு இரங்கி அங்ஙனமே கால் மாறி யாடினர்

† ஏழேழு பேர்கள்—சங்கப் புலவர்கள் நாற்பத்தொன்பதின்மர்.

ஏழேழு பேர்கள் கூற வரு பொருளதிகாரம் ** ஊமர் விதிசெய்தது. அகப் பொருள் இலக்கணம் இல்லையே என்று பாண்டியன் வருந்தச், சொக்கலிங்க மூர்த்தியே 60 சூத்திரங்கள் கொண்ட நூலை எழுதி அளித்தார் இந்நூல் 'இறையனார் அகப்பொருள்' எனப் பெயர் பெறும் இந்நூலுக்கு நாற்பத்தொன்பது சங்கப் புலவர்களும் உரை கண்டு, தத்தம் உரையே சிறந்ததென வாதாடினர் : "ஆலவாய் அண்ணலே! நீ தான் எங்கள் கலகத்தைத் தீர்க்க வேண்டும்" என்று இறைவன் முன் முறையிட்டனர். இறைவன் ஒரு புலவர் போல வந்து— 'இவ்வூரில் வணிகன், உப்பூர் கிழாரின் மகன், ஊமை, பாலன், சரவண குகனே வந்துள்ளான், அவன் ஒப்பிலா ஞானி,

(தொடர்ச்சி 379 பக்கம் பார்க்க)

அழகு நிறைந்த மாடகூடங்கள் உள்ள மதுரை நகரில் (வெள்ளியம்பலத்தில் நடனமேடையின்மேல்) ஏறிக் கால் மாறியாடின இறையவராம் நடராஜப் பெருமான் அருளிய— ஏழேழு (நாற்பத்தொன்பது) சங்கப்புலவர்கள் (பொருள்) கூறிவந்த பொருளதிகாரத்தின் (இறையனர் அகப்பொருள் என்னும் நூலின்) (உண்மைப் பொருள் இதுதான் என்று கூறத்

தகுதியுள்ள ஊமைப்பிள்ளை போலச் செட்டி குலத்தில் தோன்றி விளையாடி திருவாலவாய் என்னும் மதுரைத் திருக்கோயிலில் (சங்கமண்டபத்தில்) (உண்மைப்பொருளை) நிலைநிறுத்திக் காட்டின திருவிளையாடலைப் புரிந்த ஆராய்ச்சி மிக்க தீரனே! வரங்களைக் கொடுப்பவனே! குருநாதனே!

(மக்கம் 378 கீழ்க் குறிப்பு-தொடர்ச்சி)
அவன் பெயர் உருத்திர சன்மன்; அவன் முன் உங்கள் உரையைச் சொல்லுங்கள்; எவருடைய உரையை அவன் கொள்கின்றனே அதுவே உண்மை உரை; இதற்கு ஐயமில்லை, கவலை வேண்டாம்" என்றனர். ஊமை எங்ஙனம் பேசுவான் எனப் புலவர்கள் கேட்க, அந்தச் செந்தமிழ் தேர் செட்டிக்கு-எவருடைய உரையைக் கேட்டால் உடலிற் புளகமும் கண்ணில் (ஆனந்த) நீரும் தோன்றுகின்றனவோ அந்த உரையே உரை, மற்றவை உரையல்ல எனக் கூறி மறைந்தனர். புலவர்கள் வியந்து அங்ஙனமே அந்த ஊமைப் பிள்ளையைப் பத்தியுடன் வரவழைத்து, சிறப்புடன் சிங்காசனததில் அமர்த்தித், தூப தீபம் தந்து, தத்தம் உரையை உரைத்தனர் வளமுறு கீரன் (நக்கீரன்), தரைபுகழ் கபிலன், மாசறு பரணன்—இம் மூவர் உரையைக் கேட்ட போது ஊமை பெரு விருப்பைக் காட்டிப் புளகிதமும், துளிபடு கண்ணுமாய்ப் பொருந்தினன். அது கண்ட புலவர்கள் அதிசயித்து இம் மூவர் உரைத்த பொருளே உண்மைப் பொருள் எனக் கண்டு தங்கள் கலாம் தீர்ந்தனர். "அருந்தமிழ்ச் செட்டியாம் செட்டி இலகிய மயின் மீது அறு முகத்தோடும், இனிய பன்னிருகரத்தோடும், புலவர் கண்டிறைஞ்ச அருளினல் விளங்கிப் போயினன்"—இது திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடற் புராணத்தில் 19-'ஊமை தமிழறிந்த திருவிளையாடல்" ஆகும். இவ் வரலாற்றைக் கந்த புராண ஆசிரியர்—"திருத்தகு மதுரை தன்னிற் சிவன் பொருள் நிறுக்கு மாற்றல் உருத்திர சன்ம ஞகி உற்றிடும் நிமலன்" எனக் குறித்துள்ளார்—(கந்த புராணம்-சூரபன்மா வதை 261). திருப்புகழ்-126, பக்கம் 298; பாட்டு 234, பக்கம் 84-பார்க்க.

* கூராழி யால்முன் வீய நினைபவ
னீடேறு மாறு பாநு மறைவுசெய்
கோபால ராய னேய முளதிரு மருகோனே—

கோடாம லார வார அலையெறி
காவேரி யாறு பாயும் வயலியில்
† கோனாடு சூழ்வி ராலி மலையுறை பெருமாளே. (1)

351 நரகத்தில் விழாதவகை காத்தருள

தானன தான தான தனதன
தானன தான தான தனதன
தானன தான தான தனதன தனதான

பாதாள மாதி லோக நிகிலமு
மாதார மான ‡ மேரு வெனவளர்
பாடீர பார மான முலையினை விலைகூறிப்-

* கூராழியால் பாநு மறைவுசெய் எனக் கூட்டுக. வீய நினைபவன்—அருச்சுனன்.

(கண்ணபிரான் தமது) ஆழியால் பாநுவைச் (சூரியனை) மறைத்து அருச்சுனனைக் காத்த வரலாறு :—பாரத யுத்தத்தில் 13-ஆம் நாள் போரில் சயத்திரதன் அருச்சுனனுடைய பிள்ளை அபிமனைக் கொன்று விட்டான். இதை யறிந்த அருச்சுனன் "நாளைக்குச் சூரியன் அஸ்தமிப்பதற்குள் நான் அந்த சயத்திரதனைக் கொல்லா விட்டால், தீயில் குதித்து இறப்பேன்" எனச் சபதஞ் செய்தான். இங்ஙனம் சபதம் செய்ததை அறிந்த துரியோதனாதியர் சயத்திரதனைப பகல் முழுதும் காத்திருந்தார்கள். அஸ்தமிக்கு முன்பாகக் கண்ணபிரான் தமது சக்கரத்தை விட்டு சூரியனை மறைத்தார். அஸ்தமித்துவிட்டது என்று நினைத்து சயத்திரதன் தைரியமாய் வெளிவந்து நின்ற போது, கண்ணபிரான் அவனை அருச்சுனனுக்குக் காட்டிக் கொடுக்க அருச்சுனன் பாசுபதாஸ்திரத்தைவிட்டுச் சயத்திரதனைக் கொன்றான். அஸ்தமித்த பின்பு அருச்சுனன் கொன்றது சத்திய விரோதம் என்று துரியோதனாதியர் கூறும்போது, கண்ணபிரான் சக்கரத்தைத் திருப்பி வரவழைக்க உடனே சூரியன் பிரகாசித்தது; இதைக் கண்ட துரியோதனாதியர் ஏமாந்து போய் விட்டோமே—இது கண்ணபிரான் செய்த வேலை

(†, ‡ தொடர்ச்சி பக்கம் 381 பார்க்க)

கூர்மையுள்ள சக்கரத்தால்—முன் (பாரதப்போர் நடந்த அந்தக் காலத்தில்) இறந்துபோவதற்கு எண்ணித் துணிந்தவனாகிய அருச்சுனன் உய்யுமாறு — சூரியனை மறைத்து வைத்த — கோபாலர்களுக்கு அரசனான கிருஷ்ண பகவான் (திருமால்) அன்பு வைத்துள்ள அழகிய மருமகனே! (அல்லது-அன்பு வைத்துள்ள இலக்குமியின் மருகனே!

தவறுதலின்றி ஆரவாரத்துடன் அலைகளை வீசி வரும் காவேரியாறு பாய்கின்ற வயலூரிலும், † கோனாடு என்னும் நாட்டுப் பகுதியில் உள்ள விராலிமலையிலும் வீற்றிருக்கின்ற பெருமாளே!

(நாளும் நினைவது பெறவேணும்)

351

பாதாளம முதலிய லோகங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் ‡ ஆதாரமான (பொன்மலை) மேருபோல உயர்ந்து வளர்ந்துள்ள சந்தனம் அணிந்த பாரமுள்ள கொங்கையை விலை கூறி—

(பக்கம் 380 கீழ்க் குறிப்பு-தொடர்ச்சி)

என்று தெரிந்து ஏக்கங் கொண்டார்கள். இங்ஙனம் இறந்துபடுதற்கு இருந்த அருச்சுனனைக் கண்ணபிரான் காத்தளித்தனர்.

† கோனாடு—என்பது எறும்பீசர் மலைக்கு மேற்கு; மதிற் கரைக்குக் கிழக்கு; காவிரி நதிக்குத் தெற்கு; பிரான்மலைக்கு வடக்கு, இந் நான்கு எல்லைக்கு உட்பட்டது. கொங்கு மண்டல சதகம், பக்கம் 27.

‡ ஆதாரமான மேரு—மேரு லோகங்களைக் கோத்துக்கொண்டு காத்தல்—"மகாமேருப பறியுண்ண உலகு நிலை குலையும்"—தக்க—பரணி—தாழிசை 161 உரை.

"மேருத்தூண் ஒன்று நடுநட்டு"—மீனாட்சி—பிள்ளைத்தமிழ் 16 "மேரு நடுநாடி"—திருமந்திரம் 2747. "தாங்குமால் உரை"—சம்பந்தர் II-51-7. மேரு உயர்ச்சியைக் காட்டும்—பாட்டு 273—பக்கம் 180—உரை; பாட்டு 286—பக்கம் 210-ம் பார்க்க.

பாலோடு பாகு தேனெ னினியசொ
லாலேய நேக மோக மிடுபவர்
பாதாதி கேச மாக வகைவகை கவிபாடும்;

வேதாள ஞான வீனன் விதரண
நாதானி லாத பாவி யகிஜவன்
வீணுள்ப டாத போத தவமிலி பசுபாச-

வ்யாபார மூடன் யானு முனதிரு
சீர் பாத தூளி யாகி நரகிடை
வீழாம லேசு வாமி திருவருள் புரிவாயே;

தூதாள ரோடு காலன் வெருவிட
வேதாமு ராரி யோட அடுபடை
சோரா * வ லாரி சேனை பொடிபட மறைவேள்விச்-

‡ சோ மாசி மார்சி வாய நமவென
மாமாய வீர கோர முடனிகல்
சூர் மாள வேலை யேவும் வயலியி லினையோனே;

---

* வலாரி—வலாசுரனுடைய அரி (பகைவன்) இந்திரன்: வலன்—ஒரு அசுரன்; இவன் இறந்தால் தன்னுடல் நவமணிகள் ஆகும்படியான வரத்தைப் பெற்றனன். இந்திரன் செய்த வஞ்சனையால் அவனுக்கு யாகப்பசுவானான்—யாகத்தில் மறைந்த இவன் உடல் விலையுயர்ந்த ரத்னங்களாயின. இவன் உடலில் இருந்த ரத்தம் மாணிக்கங்கள் ஆயிற்று; பற்கள் முத்துக்க ளாயின; மயிர்கள் வைடூரியமாயின; எலும்புகள் வைரமாயின; பித்தம் மரகதம் ஆயிற்று; நிணம் கோமேதகம் ஆயிற்று; தசைகள் பவளமாயின; கண்கள் நீலமாயின; கபம் புஷ்பராகமாயிற்று.
(அபிதான சிந்தாமணி—பக்கம் 172)

‡ சோமாசிமார்—சோமயாகம் செய்பவர்கள். வேதாகமங்களில் விதித்தவாறு சிவயாகங்களை நியம நியதியுடன் செய்கின்ற மறையோர் சோமாசி—சோமயாசி எனப் பேர் பெறுவர். சோமயாகம்—தேவர் பொருட்டுச் சோமரசம் அளிக்கும் வேள்வி வகை. சோமம்—யாகங்களில் தேவதைகளுக்கு நிவேதித்துப் பின் யாகம் செய்பவர் பருகுதற்குரிய இரசம் சித்தஞ்செய்யுங் கொடி.

பால், சர்க்கரை, தேன் இவைபோன்ற இனிப்புள்ள மொழிகளாலே நிரம்ப காம மோகத்தைத் தருபவர்களாகிய பொதுமகளிருடைய பாதம் முதல் கூந்தல் வரையும் உள்ள உறுப்புக்களை வகைவகையாக வர்ணித்துப் பாடல் பாடும்—

பேயன், ஞானம் குறைபாடுடையவன்—விவேகமுள்ள நா தான (நாக்கே) இல்லாத பாவி, நிஜம் என்பதே இல்லாதவன் (உண்மையிலாதவன்),வீணாள் உண்டாகாமற் காக்கும் அறிவும் தவமும் இல்லாதவன்—உயிரைப் பற்றியும், உலகப்பற்றுக்களைப் பற்றியுமே—

வியாபாரம் செய்கின்ற(பேசிப் பொழுது போக்குகின்ற) அதாவது—பதிஞானம் — இறைவனைப் பற்றிய அறிவு இல்லாத) மூடன் ஆகிய இத்திறப்பட்ட நானும் உன்னுடைய அழகிய (அல்லது உன்னுடைய இரண்டு) சிறப்பு நிறைந்த பாதங்களின் தூளியாகும் பேறுபெற்று அத்தகைய பேற்றினால், நரகினிலே வீழாதவாறு சுவாமியே! நீ திருவருள் புரிந்தருளுக!

(தன்னுடைய) தூதர்களுடன் காலன் அஞ்சவும், பிரமனும், திருமாலும் (அஞ்சி) ஓடவும், கொல்லவல்ல படை சோர்ந்துபோய் இந்திரனுடைய சேனை பொடிபட்டழியவும், வேத வேள்விகள்

சோம யாகம் ஆதிய செய்யும் பெரியோர்கள் "சிவாயநம" என்னும் ஐந்தெழுத்தோதி (பஞ்சாக்ஷரத்தை) ஓதித் துதித்து நிற்கவும்—மகாமாயங்களும் வீரமும் கோரமும் பொருந்தப் போர் செய்த சூரன் இறக்கும்படி வேலாயுதத்தைச் செலுத்தின இளையோனே! வயலூரில் (வீற்றிருக்கும்) இளையோனே!

கூதாள நீப நாக மலர்மிசை
சாதாரி தேசி நாம க்ரியைமுதல்
கோலால நாத கீத மதுகர மடர்சோலை—
* கூராரல் தேரு நாரை மருவிய
காஞறு பாயு மேரி வயல்பயில்
கோஞடு சூழ்வி ராலி மலையுறை பெருமாளே. (2)

352 மனேலயம் பெற

தனதன தனதன தனதன தனதன
தனதன தனதனன தனதான

இலாபமில் பொலாவுரை சொலாமன தபோதன
ரியாவரு மிராவுபக லடியேனை—

இராகமும் விநோதமு முலோபமு டன்மோகமு
மிலானிவ னுமாபுருஷ னெனஏய ;

சலாபவ மலாகர சசீதர விதாரண
சதாசிவ மயேசுரச கலலோக—

சராசர வியாபக பராபர * மநோலய
சமாதிய நுபூதிபெற நினைவாயே ;

---

* நாரை—ஆரல் மீன் தேர்தல்—நாரை வெள்ளிய சிறகையும், பசிய காலையும், செவ்வாயையும் உடைய பறவை. இது ஆரல், கெண்டை, நெற்கதிர் முதலியவற்றை உண்ணும்.

' பகுவாய் நாரை ஆரல் வாரும் பாசூரே "—சம்பந்தர் II-60-9.

' ஆரல் அருந்த வயிற்ற நாரை '—குறுந்தொகை 114.

* மநோலய சமாதி அநுபூதி—வேண்டும் பிற திருப்புகழ்ப் பாடல்கள் :—235, 506, 1110.

கூதளம் (ஒரு பூ,) கடப்ப மலர், சுரபுன்னை மலர் இவைகளின்மீது மொய்த்துப் பண் சாதாரி (பந்துவராளி ராகம்), தேசி (ஒரு ராகம்), நாமக்கிரியை (நாத நாமக்கிரியை) முதலான ஆடம்பரமான நாதகீதங்களை (ஒலி இசைகளைப் பாடும்) வண்டுகள் நிறைந்த சோலைகளும்—

நிரம்ப ஆரல் மீன்களை ஆய்ந்து தேடும் நாரை (நீர்ப் பறவைகள்) பொருந்திய காட்டாறு பாய்கின்ற ஏரிகளும், வயல்களும் நெருங்கியுள்ள 'கோனாடு'என்னும் பிரதேசத்தில் உள்ள விராலிமலையில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே !

(நரகிடை வீழாமல் திருவருள் புரிவாயே)

352

லாபம் இல்லாத பொல்லாத மொழிகளைச் சொல்லாத மனத்தை உடைய தவத்தினர்கள் யாவரும் இரவும் பகலும் அடியேனைக் குறித்து (இவன்)—

ஆசை, விளையாடல்களில் இன்ப மகிழ்ச்சி, பொருளாசை (ஈயாமைக்குணம்), காம மயக்கம் இவை இல்லாதவன், இவனும் ஒரு சற்புருஷன் என்று சொல்லும் சொல் பொருந்தும்படியாக,

சல்லாபம் (சரசம்--இனிய குணத்தான), அமலாகர—அமல ஆகர (பரிசுத்தத்துக்கு இருப்பிடமான), சசிதர (சந்திரனைத் தரித்த), விதரண (கருணை நிறைந்த)-(அல்லது விதாரண—அழிக்கின்ற தொழில் பூண்டவரே !) சதாசிவ மகேசுர—நிலையதாய்—சகல லோகங்களிலும் உள்ள—

நடப்பன—நிற்பன (இயங்குவன—நிலைத்திருப்பன) வான எவற்றினும் கலந்ததான — பரம்பொருளாய் உள்ள—மனம் ஒடுங்கிய சமாதி அநுபூதி நிலையை அடியேன் பெற நீ நினைந்தருளுமாறு வேண்டுகின்றேன்—

* நிலாவிரி நிலாமதி † நிலாதவ நிலாசன
‡ நியாயபரிபாலஅர நதிசூடி—
நிசாசர குலாதிப x இராவண புயாரிட
நிராமய ○ சரோருகர னருள்பாலா ;
** விலாசுகம் வலாரெனு முலாசவித †† வாகவ
‡‡ வியாதர்கள் விநோதமகள மணவாளா—
விராவுவயலார்புரி சிராமலை பிரான்மலை
விராலிமலைமீதிலுறை பெருமாளே. (3)

353 ஆசை அற

தனதன தனதன தனதன தனதன
தனதன தனதனத் தனதான

xx நிராமய புராதன பராபர வராம்ருத
நிராகுல சிராதிகப் ப்ரபையாகி—

---

* நிலா விரி நிலா மதி—சந்திரிகை விரிந்து பிரகாசிக்கின்ற மதியையும்

† நில்லாத அநில அசன—நில்லாது அலைகின்ற காற்றைப் புசிக்கின்ற.

‡ நியாய பரிபால அர—நியாய பரிபாலனஞ் செய்வதில் வல்ல ஆதிசேஷனாகிய சர்ப்பத்தையும்; ஆதிசேடன்-சிவமூர்த்தியின் முடியி லிருந்து நாம் சகலராலும் பூசிக்கபபடுகிறோம் என்று இறுமாந்த காலத்துச் சிவமூர்த்தியால் இழுதது எறியபபட்டுச் சிரம் ஆயிரம் பிளவுகளாயின; அவைகளைத்தவத்தால் தலைகளாகப்பெற்றுச் சிவமூர்ததியை அடைந்தவன் ; அதிக புத்தி உடையவன் ; சகல கலைகளும் அறிந்தவன்—(அபிதான சிந்தாமணி பக்கம் 126)

ஆதிசேடனை அரன் அணிதல் :—' வாயுவான பஞ்சடைத்துத் திருமால் துயிலும் மலரணையே! ஆய விடமாம் யாக்கையமைத் தானுர் அணியும் அரும்பணியே !

—செவ்வந்திப் புராணம்-திருமலை-30)

x ராவணன் புயம் நெரிப்பு உண்டது :
(பாட்டு 188, பக்கம் 440, பாட்டு 224, பக்கம் 62-பார்க்க)

புயாரிட—புய அரிட ; புயங்களுக்கு அரிட்டத்தை யுண்டாக்கிய ; அரிட்டம்—கேடு.

(தொடர்ச்சி 387 பக்கம் பார்க்க)

சந்திரிகை விரிந்து பிரகாசிக்கின்ற பிறையையும், நில்லாது அலைகின்ற அனிலம் (காற்றை) அசனம் (உணவாகக்கொள்ளும்) நியாய பரிபாலனம் செய்வதில் வல்ல ஆதிசேஷனாகிய சர்ப்பத்தையும், கங்கையையும் சூடினவரும்—

அரக்கர் குலத்துக்கு (அதிபன்) தலைவனான ராவணனுடைய புயங்களுக்குக் கேடு உண்டு பண்ணவரும், நோயற்ற மூர்த்தியும், தாமரையில் வீற்றிருப்பவருமான அரன் (அல்லது தாமரையன்ன கரத்தை உடைய) சிவன் அருளிய குழந்தையே!

வில்-அம்பு விடுதலில் (தாம்) வல்லவர் என்னும் மனக் களிப்பின் இதம் (இன்பம்), கொண்டு போரிடும் வேடர்களில் அற்புத மகளாம் வள்ளியின் மணவாளனே!

பொருந்திய வயலார்புரி (வயலூர்), திரிசிராமலை, பிரான்மலை (கொடுங்குன்றம்), (இவைகளை இடமாகக் கொண்டு) விராலிமலை மீதில் உறைகின்ற பெருமாளே!

(மனோலய சமாதி அநுபூதிபெற நினைவாயே)

353

நோயிலாத, பழமையான, எல்லாவற்றுக்கும் மேலான, வரம் என்னும் இனிமையைத் தருவதான (இனிய வரங்களைத் தருவதான) (அல்லது சிரேஷ்டமான அழிவிலாத), கவலை (கலக்கம்) இல்லாத, மேன்மை மிக்க ஒளியாய் விளங்கும் (பொருளை)

(கீழ்க் குறிப்பு 386-பக்கம் தொடர்ச்சி)

o சிவபிரான் தாமரையில் வீற்றிருத்தல்:
பதும நன் மலரது மருவிய சிவன்—சம்பந்தர் I-21 1
சுடர்க் கமலப் போதகஞ் சேர் புண்ணியனார்-சம்பந்தர் I-66 2

** வில் ஆசுகம்; ஆசுகம்—அம்பு. †† ஆகவம்—போர்.

‡‡ வியாதர்கள்—வேடர்கள்.

xx சம்பந்தர் தேவாரத்தில் அருணகிரியார்க்கு மிகப் பழக்கம் உண்டு என்பது திரிசிராப்பள்ளிப் பதிகம் 332-ன் கீழ்க்குறிப்பிற் காட்டப்பட்டது. இந்தப் பாடலில் "நிராமய புராதன பராபர" என்பது சம்பந்தர் தேவாரத்தில் ' நிராமய பராபர புராதன " எனவரும் பாடல் நினைவு போலும் (III 67-6)

நிராமயம்-நோயிலாமை; ஆமயம்-நோய் 'ஆமயந் தீர்த் தடியேனை ஆளாக் கொண்டார்'—அப்பர்-VI-96-1.

நிராசசி வராஜத வராஜர்கள் பராவிய
* நிராயுத புராரியச் சுதன்வேதா ;

† சுராலய தராதல சராசர பிராணிகள்
சொரூப ‡ மி வராதியைக் குறியாமே-

துரால்புகழ் பராதின கராவுள பராமுக
துரோகரை தராசையுற் றடைவேனோ ;

இராகவ இராமன் x முன் இராவண 0 இராவண
இராவண இராஜனுட் குடன் ** மாய்வென்-

†† றிராகன்ம லராணிஜ புராணர்கு மராகலை
யிராஜசொ லவாரணர்க் கிளையோனே ;

‡‡ விராகவ சுராதிப பொராதுத விராதடு
xx விராயண பராயணச் 00 செருவூரா-

விராவிய குராவகில் பராரைமு் திராவளர்
விராலிம லை *** ராஜதப் பெருமாளே. (4)

---

* நிராயுத புராரி—திரிபுரம் எரித்த வரலாற்றை பாடல் 285-பக்கம் 206-ல் பார்க்க. தேவர்கள் யாவரும் தாம் தாம் போருக்கு வேண்டிய உதவி புரிவதால் தான் சிவபிரான் வெற்றியுறுவர் எனத் தருக்கித்து நினைவு கொண்டவரா யிருந்தனராதலின் சிவபிரான் அம்பு ஒன்று கூட ஏவாமலே திரிபுரத்தைச் சிரித்து எரித்தார்.

"ஈரம்பு கண்டிலம் ஏகம்பர் தங்கையில்
ஓரம்பே முப்புரம் உந்தீபற
ஒன்றும் பெருமிகை உந்தீபற" திருவாசகம் (திருவுந்தியார்)

† சுராலயம்—தேவலோகம், ‡ இவர்தல்—கலத்தல்.

x முன் இராவண—(கைலாசகிரியை அசைத்தெடுத்துச் சிவபெருமானால் அடர்க்கப்பட்ட) அந்நாளில் அழுகுரலோசை யுற்ற,

0 இரா வண—இராவின் வண்ணமாகிய கருநிறத்தை யுடைய.

** மாய வென்ற இராகன் மலர் ஆள் நிஜ புராணர்—மாயும்படி வென்ற அன்பையுடையவராகிய விஷ்ணுவின் கண்ணையே மலராகக் கொண்டருளிய நிஜ புராணர்.

†† திருமால் கண் மலரிட்டுச் சிவனைப் பூசித்தது:
(பாடல் 80, பக்கம் 188-பார்க்க.

‡‡ வி ராகவன்—ஆசை யில்லாதவன்

xx வீர அயண பராயணம்—வீர வழியில் விருப்பம்

00 செரு ஊர்—திருப்போரூர்

*** ராஜதம்—பாட்டு 197, பக்கம் 9-குறிப்பைப் பார்க்க.

ஆசையற்ற, சிவராஜ (சிவத்துடன் மகிழும் சுகாநுபவ நிலையைக் கொண்ட) தவ சிரேஷ்டர்கள் போற்றுகின்ற) ஆயுதம் இல்லாமலே (ஆயுதத்தைப் பிரயோகிக்காமலே, புரத்தை (திரிபுரத்தை) எரித்த சிவன், திருமால், பிரமன்,

விண்ணுலகம், மண்ணுலகம், (நடப்பன) இயங்குவன, நிற்பன (நிலைத்திருப்பன) ஆன உயிர்க் கூட்டங்களின் உருவங்களிற் கலந்துள்ள ஆதிப்பொருளை (நான்) குறித்துத் தியானிக்காமல்

தூரால் (செத்தை) அனைய புகழ் கொண்டு (உபயோக மறற புகழைக் கொண்டு—நற்புகழ் இல்லாத), சுதந்திர மில்லாத, (பிறருக்கு அடிமைப்பட்ட), கரா உள்ள (முதலை போன்ற உள்ளத்தை உடையராய், அலட்சியம் செய்யும் துரோகிகளை இந்த மண்ணின் மீதுள்ள ஆசை பூண்டு (பிரபஞ்ச ஆசையினால்) சேர்வேனோ!

ரகுவமிசத்தைச் சார்ந்த ராமன் முன்பு—அழுகுர லோசையுற்ற—இராவின் வண்ணமாகிய கரு நிறத்தை யுடைய-ராவணன் என்னும் அரசன் அச்சப்பட்டு மாயும்படி வென்ற

இராகன் (அன்பு உடையவனான விஷ்ணுவின் கண்ணையே) மலராகக் கொண்டருளிய உண்மைப் பழைய வரலாற்றையுடைய சிவபிரானது குமரனே! நூல்கள் விசேட மேன்மையுடன் சொல்லும் புகழை உடைய யானை முகவர்க்கு இளையவனே! (அல்லது கலைராஜனே! புகழப் படும் அந்த யானை முகவர்க்கு இளையவனே)!

ஆசையில்லாதவனே! தேவர்களுக்கு அதிபனே! போர் புரியாமலே, தவிராமலே (தவறுதல் இல்லாமலே அடுதல்வல்ல (வெல்லவல்ல) வீர வழியில் விருப்பம் உள்ளவனே! திருப்போரூரா!

கலந்து விளங்கும் குரா, அகில், இவைகளின் பருத்த அடி மரம் முதிர்ந்து (முற்றி) வளரும் விராலிமலையில் வீற்றிருக்கும் ராசத குணப் பெருமாளே!

(தராசையுற் றடைவேனோ)

354 முத்தி நெறி தெரிய

தனதன தனதன தனன தனதன
தனதன தனதன தனன தனதன
தத்ததன தந்ததன தத்ததன தந்ததன
தனதன தனதன தனன தனதன
தனதன தனதன தனன தனதன
தத்ததன தந்ததன தத்ததன தந்ததன
தனதன தனதன தனன தனதன
தனதன தனதன தனன தனதன
தத்ததன தந்ததன தத்ததன தந்ததன தனதான

* இதமுறு விரைபுனல் முழுகி † யகில்மண
முதவிய புகையினி லளவி வகைவகை
கொத்தலர்க ளின்தொடையல் வைத்துவளர் கொண்டலென
அறலென இசையளி யெனநெ ளிருளென
நிறமது கருகிநெ டுகிநெ றிவுபட
நெய்த்துமுசு வின்திரிகை யொத்தசுருள் குந்தளமும்
இலகிய பிறையென எயினர் சிலையென
‡ விலகிய திலதநு தலும திமுகமும்
உற்பலமும் வண்டுவடு விற்கணைய மன்படரு
முனைவாளும்-
இடர்படு கவுநடு வனும்வ லடல்பொரு
கடுவது மெனநெடி தடுவ கொடியன
இக்குசிலை கொண்டமதன் மெய்த்தவநி றைந்த விழி
தளவன முறுவலு மமுத குமுதமும்

---

* இச்செய்யுளிற் கேசாதிபாத வருணனைச் சிறப்பு கவனிக்கற்பாலது.

† கூந்தலுக்கு அகிற் புகை யூட்டுதல்:
"காழ் அகிற் கொழும் புகை கொளீஇ
நெறித்து நெறிப்பட வாருநர் முடித்து"
—பெருங்கதை 3-22-109.

கூந்தலுக்கு உவமை: சூல் மேகம் - கருமையடர் கங்குல்.. சிறை வண்டினம்.. அறல் . தேன் துளிப்ப வழிந்தொழுகுந தகரக் குழலுக் கிணையாமே"—(உசித சூடாமணி நிகண்டு)

(தொடர்ச்சி பக்கம் 391 பார்க்க)

354

இன்பத்தைத் தருகின்ற வாசனை கலந்த நீரில் முழுகி, அகிலின் நறுமணம் வீசும் புகையை ஊட்டி, விதம் விதமான கொத்து மலர்களாலாய மாலைகளை (ஒழுங்கு பெற) வைத்து, நிறைந்து பெருகும் மேகம் போன்றும், கருமணல் போன்றும், இசைபாடும் வண்டின் கூட்டம் போலவும், நடு இருள் போலவும், நிறமானது கறுத்து நீளமுள்ளதாய், சுருள் உள்ளதாய், நெய்ப்பு (வாசனைத் தயிலம் தடவினதால் பள பளப்புள்ளதாய்), கருங்குரங்கின் சுருளுற்ற வளைவுள்ள (கரிய கை போன்று சுருண்டுள்ள கூந்தலும், (அல்லது முசுமுசுக்கையின் சுருண்ட கொடி போன்ற கூந்தலும்), விளங்கும பிறை போன்றுப், வேடர் களின் வில்லைப் போன்றும், விலகிய அல்லது-இலகிய (விளக்கமுள்ள) பொட்டணிந்த நெற்றியும், திங்கள் போன்ற முகமும், நீலோற்பலமும், வண்டும், மாவடுவும், வில்லம்பும், யமனும், பாய்ந்து வரும் கூரிய வாளும்—(என நின்று)

இடர் படு(க்)கவும் (இடரை உண்டாக்கவும்), யமனும், மிக்க வலிமை பொருந்திய கடு (விஷமும்) போன்று, நீண்ட நேரம் வருத்துவனவாய், பொல்லாதனவாய்) கரும்பை வில்லாகக் கொண்ட மன்மதனது உண்மைத் தவம் நிறைந்துள்ளனவாய் (விளங்குகின்ற, x கண்களும், முல்லையரும்புக்கு ஒத்த பற்களும், அமுதம் போன்றதாய் குமுத மலர் ஒத்த வாயினின்றும்

(பக்கம் 390 கீழ்க் குறிப்பு-தொடர்ச்சி)

‡ விலகிய—விசாலமான

x கண்ணுக்கு உவமை: வேல்வாள்... கருங்குவளை.. மாவின் வடு கோல், கூற்று, விடம், வண்டு...விழிக் கொப் பிவையாமே. (உசித சூடாமணி)

விளைநற வினியமொ ழியுமி னையதென
ஒப்பறுந கங்கள் * விரல் துப்பெனவு றைந்துகமு
கிடியொடி படவினை செயும்வின் மதகலை
நெடிய † க வுடியிசை முரலு சுரிமுக
நத்தனைய கண்டமும்வெண் முத்துவிளை ‡ விண்டனைய
ஏழில்தோளும் ;

விதரண மனவித னமதை யருள்வன
சததள மறைமுகி ழதனை நிகர்வன
புத்தமிர்து கந்தகுடம் வெற்பெனநி ரம்புவன
இமசல ம்ருகமத களப பரிமள
தமனிய ப்ரபைமிகு தருண புளகித
சித்ரவர மங்கலவி சித்ரவிரு துங்ககன
விகலித மிருதுள ம்ருதுள நவமணி
முகபட விகடின தனமு முயர் x வட
பத்திரமி ருந்தகடி லொத்தசுழி யுந்தியுள ⸝ மதியாத-

விபரித முடையிடை யிளைஞர் களைபட
அபகட மதுபுரி யரவ சுடிகைய
ரத்நபண மென்பவழ குற்றவரை யும்புதிய
நுணியத ளிரெனவு லவிய பரிபுர
அணிநட னபதமு முடைய வடிவினர்
பொற்கலவி யின்பமதி துக்கமென லன்றியவர்
விரகினி லெனதுறு மனம துருகிய
பிரமையு மறவுன தருள்கை வரவுயர்
பத்திவழி யும்பரம முத்திநெறி யுந்தெரிவ ⸝ தொருநாளே ;

---

* விரல் துப்பென—' செய்ய பவளத்தின் விரல்கள் ஐய "
(கம்ப ராமா-மாரீசன்-70)

† கவுடி என்பது ஒருவித பண் ‡ விண்டு—மூங்கில்

x வட பத்திரம் இருந்த அகடில்—ஆலிலை போன்ற அடி வயிற்றில்,

[விராலிமலை]

வருகின்ற தேன் போல இனிக்கும் சொற்களும், இன்னதுக்குத்தான் நிகராகும் என்று சொல்லுதற் கில்லாததான நகங்களோடு கூடிய விரல் பவளம் போல் விளங்கவும், கமுகு-(இதற்கு நிகராகாது) இடிபட்டு ஓடிய, தொழில் புரியும் வில் ஏந்திய காமனது சாஸ்திரததுக்குப் பொருந்த அமைந்த பெரிய கவுடி (கௌடி) என்னும் பண் வகையை (ராகத்தின்) இசையை ஒலிக்கின்ற (சுரிமுக நத்து) சங்குக்கு ஒப்பான கழுத்தும், வெண்மை நிற முத்துக்கள் விளைகின்ற மூங்கில் போன்ற அழகிய தோளும்—

விவேகம் உள்ள மனத்தில் வேதனைத் துயரைத் தருவனவாய், நூற்றிதழ்த் தாமரை மொட்டை ஒப்பனவாய், புதிய அமிர்த வாசனைக் குடம் (புதிய அமிர்து கொண்டதாய் மகிழத்தக்கதான குடம்), மலை, இவை போன்று நிரமபி (பூரித்து) இருப்பனவாய், பனி நீர், (பன்னீர்), கஸ்தூரி, கலவைச் சாந்து இவை தமைக் கொண்டனவாய், நறுமணமுள்ளனவாய், பொன் ஒளி மிகுந்தனவாய், இளமை கொண்டனவாய், புளகிதம் பூண்டனவாய், அழகு, சிரேஷ்டம், மங்கலம், அதிசயம், கொண்டனவாய்—இரண்டு என்னும் எண்ணிக்கை உடையனவாய்—உயர்ந்த, பெருமை வாய்ந்த, சரிவு (சாய்வு) இல்லாத மிக்க மென்மையைப் பூண்டனவாய், நவரத்ன மாலையையும், மூடும் அலங்காரத்துணியையும் கொண்டனவாய், பரப்பு வாய்ந்தனவாய் உள்ள கொங்கைகளும், உயர்ந்த ஆலிலை போன்ற அகடு (வயிற்றிற்) பொருந்திய சுழிவுற்ற கொப்பூழும், உள்ளத்தில் ஆராயாத—

மாறுபாடான எண்ணத்தை உடையராய் அத்தகைய எண்ணத்தின் இடையே அகப்பட்டவரான இளைஞர்கள் சோர்வு அடைய பொல்லாங்கு (தீங்கு) செய்கின்ற, பாம்பின் தலையுச்சியில் உள்ள ரத்ன படம் என்று சொல்லததக்க, அழகு வாய்ந்த அல்குலும், புதிய நுண்ணிய தளிர் போன்றதாய், உலவுகின்ற சிலம்பு அணிந்த அழகிய நடனததுக்கு உற்ற பாதங்களும் உடைய உருவத்தினராம் (பொது மகளிருடைய) அழகிய கலவி (சேர்க்கை) இன்பமானது (உண்மையிலே) அதிக துக்கம் தருவது என்று உணர்தலோடு கூட, (அப்பொது மகளிரின்) தந்திரச் செயல்களில் எனக்குள்ள மனமானது உருகிடும் மயக்கமானது ஒழிய, உனது திருவருள் கைகூட, உயர்ந்த பக்தி வழியும், மேலான முத்தி நெறியும் எனக்குப் புலப்படும்படியான பாக்கிய நாள் ஒன்று உண்டா கிடைக்குமா)!

தததத தததத தததத தததத
திதிதி திதிதி திதிதி திதிதி
தத்ததத தந்ததத தித்திதி திந்திதி
டகுடகு டிகுடிகு டகுகு டிகுடிகு
டிகுடிகு டகுடகு டிகுகு டகுடகு
தத்ததிமி டங்குகுகு தித்திதிமி டிங்குகுக்
தமிதமி தமிதக தமித திமிதகு
திமிதிமி செககண திமித திகதிக
தத்திமித தந்திமித தித்திமிதி திந்திமிதி
'யெனவேதான்—

தபலைகு டமுழவு திமிலை படகம
தபுதச விசைகதவில் முரசு கரடிகை
மத்தளித வணடையற வைத்தகுணி துந்துமிகள்
மொகு மொகு மொகுவென அலறவிருதுகள
திகுதிகு திகுவென அலகை குறளிகள்
விக்கிடநி ணம்பருக *பககியுவ ணங்கழுகு
சதிர்பெற அதிர்தர உததி சுவறிட
எதிர்பொரு கிருதர்கள் † குருதி பெருகிட
வப்புவின்மி தந்தெழுப தறபுத ‡க வந்தமெழ
வெகுகோடி;

மதகஜ துரகர தமுமு டையபுவி
யதலமு தல்முடிய இடிய நெடியமேதார்
மிக்கொலிமு ழங்கஇரு ளக்கணம்வி டிந்துவிட
இரவியு மதியமு நிலைமை பெறஅடி
பரவிய அமரர்கள் தலைமை பெறஇயல்

---

* பக்கி—பக்ஷி † 'குருதி பெருகிடு அவ் அப்புவில் மிதந்து எழுபது அற்புத கவந்தம் எழ' எனப் பிரிக்க

‡ கவந்தம் சிறிது தொழிலுடன் கூடிய தலையற்ற உடல்; 'அனேகம் ஆயிரம் பேர் படக் கவந்தம் ஒன்று ஆடும்' என்பது மரபு,

தத தத தததத தததத தததத்த
திதி திதி திதிதிதி திதிதி திதிதிதி

** ** **

தத்திமித தந்திமித தித்திமிதி திந்திமிதி எனும் ஒலிகளுடன்—

* தபலை (மத்தள வகை), குடமுழவு (முழவு வாத்திய வகை), திமிலை (ஒருவகைப் பறை), படகம் (சிறு பறை வகை), அபூத (முன் இல்லாததான — புதுவகையதான) சல்லிகை (சல்லென்ற ஓசை உடைய பெரும்பறை வகை)—தவில் (மேள வகை), முரசு (பறைப்பொது), கரடிகை (கரடி கத்திறைற் போலும் ஓசையுடைய பறை வகை), மத்தளி (வாத்திய வகை), தவண்டை (பேருடுக்கை), அறவைத் தகுணி (அறவைத்த தகுணி)—நிரம்ப இருந்த தகுணிச்சம் (பறைப் பொது), துந்துமிகள் (பேரிகைகள்) ஆகிய இவ்வாத்தியங்கள் எல்லாம்—மொகு மொகு மொகு வென்று பேரொலி எழுப்ப—வெற்றிச் சின்னங்கள் திகு திகு திகு என்று விளங்க, பேய்களும், மாய வித்தைக் குறளிப் பிசாசுகளும் விககல் வருமளவு மாமிசக்கொழுப்பை உண்ண, பறவைகளான கருடனும் கழுகும் பேறு பெற்றோமென்று ஆரவாரிக்க, கடல் வற்றிப் போக, எதிர்த்துப் போர் புரிந்த அசுரர்களின் ரத்தம் பெருகி வரும் அந்தச் செந்நீரில் மிதந்து எழுபது கணக்கான அற்புதமான கவந்தங்கள் எழ, பல கோடிக் கணக்கான—

மத யானைகளையும், குதிரைகளையும், தேர்களையும் உடைய பூமியும், அதலம் முதலான கீழேழ் உலகம் முழுமையும் அதிர்ச்சியுற்றுக் கலங்க, நீண்ட, பெருத்த, ஒலி முழங்கி எழ, இருள் (உலகின் துயர்) அந்த க்ஷணத்திலேயே விலகி ஒழிய, சூரியனும் சந்திரனும் நிலை பெற்று விளங்க, திருவடியைப் போற்றின தேவர்கள் தலைமை (மேன்மைத் தானத்தைப்) பெற, பொருந்திய

* உத்தமமான மத்தளம், சல்லிகை, இடக்கை, கரடிகை, பேரிகை, படகம், குடமுழா—இவை அக முழவு மத்திமமான தண்ணுமை, தக்கை, தகுணிச்சம் அகப்புற முழவு; [சிலப்பதிகாரம் 3-உரை] தகுணி-தகுணிச்சம்; கடைக் குறை

அத்திறல ணங்குசெய சத்திவிடு கந்த* திரு
வயலியி லடிமைய நடிமை யினலற
மயலோடு மலமற அரிய பெரியதி
ருப்புகழ்வி ளம்புவென்மு னற்புதமெ ழுந்தருள்து கவிராலி-
மலையுறை குரவந லிறைவ வருகலை
பலதெரி விதரண முருக சரவண
உற்பவக்ர வுஞ்சகிரி நிக்ரகஅ கண்டமய
நிருபவி மலசுக சொருப பரசிவ
குருபர வெளிமுக டுருவ வுயர்தரு
சக்ரகிரி யுங்குலைய விக்ரம†ந டம்புரியு
மரகத கலபமெ ரிவிடு மயில்மிசை
மருவியெ யருமைய இளமை யுருவொடு
சொர்க்கதல மும்புலவர் வர்க்கமும்வி ளங்கவரு பெருமாளே. (5)

355 ஞான சித்தி பெற

தனதான தான ததத தனதான தான தத்த
தனதான தான தத்த தந்ததான

உருவேற வேஜெ பித்து வொருகோடி யோம சித்தி
யுடனாக ஆக் மத்து கந்துபேணி-
உணர்வாசை யாரி டத்து மருவாது வோரெ ழுத்தை
யொழியாது ஓதை விட்டி ருந்துநாளும்;

* இது அருணகிரியாரின் வரலாற்றுக் குறிப்பு: அரிய பெரிய திருப்புகழ்—'விகட பரிமள'' எனத் துவக்கும் 921-ஆம் பாடல்: வயலூரில் அருணகிரியார் "விகட பரிமள" எனத் துவக்கும் அரிய பெரிய திருப்புகழைப் பாட இறைவன் உவந்து அவர் முன் அற்புத கோலத்தோடு எழுந்தருளி அவரது இன்னலை ஒழித்து, ஞானபதேசம் செய்து, விராலிமலைக்கு வா என்று அழைத்தார்: இதை—

"விராலி மாமலையில் நிற்பம், நீ கருதி உற்று வா, என
அழைத்து என் மனதாசை மாசினை அறுத்து, ஞானமு
தளித்த வாரம் இனி நித்தம் மறவேனே"என வரும்

திருப்புகழ் (915) விளக்குகின்றது

† முருகன் ஆடல்—குடையும், துடியும். "அறுமுகத்தோன் ஆடல் குடை", "துடியாடல் வேல் முருகன் ஆடல்"—சிலப்பதிகாரம் 3-உரை. "மாக்கடல் நடுவண் நீர்த்திரை அரங்கத்து நிகர்த்து முன் நின்ற சூர்த்திறங் கடந்தோன் ஆடிய துடியும்," "படைவீழ்த்தவுணர் பையுள் எய்தக் குடைவீழ்த் தவர்முன் ஆடிய குடையும்"—(சிலப்பதி.-49-53)

அந்த வீர லக்ஷ்மி விளங்கும் வெற்றி வேலைச் செலுத்தின கந்தனே! திருவயலூரில் அடிமையின் (அடியேனுடைய) குடிப் பிறப்பின் இன்னல் (துன்பங்கள்) நீங்க, மயக்கமும், (ஆணவம், கன்மம், மாயை என்னும்) மும்மலங்களும் நீங்க, அருமையான பெரிய திருப்புகழைச் சொன்ன என் (கண்) முன்னே அற்புதக் (காட்சியுடன்) எழுந்தருளின குகனே! விராலி

மலையில் வீற்றிருந்தருளும் குருமூர்த்தியே (பெரியோனே)! பெருமை பொருந்திய இறைவனே! உள்ள கலைகள் பலவும் தெரிந்த கருணை வாய்ந்த முருகனே! சரவண மடுவில் தோன்றினவனே! கிரவுஞ்சமலையை அழித்தவனே! எங்கும் பூரணமாய் நிறைந்த அரசே! மாசற்ற-பரிசுத்தமான-சுக சொரூபரான பரசிவ குருபரனே! (பரசிவனுக்குக் குருமூர்த்தியே)! அண்டத்தின புற வெல்லையுந் தாண்டி உயர்ந்து செல்லும் சக்ர வாளகிரியும் நடுக்கமுற, பராக்ரமம் பொருந்திய நடனத்தைச் செய்த பச்சைநிறமான தோகைகள் ஒளி வீசும் மயில்மேல் பொருந்திய-அருமை வாய்ந்த இளமை உருவத்தோடு, விண் உலகமும், தேவர் கூட்டமும் விளங்க எழுந்தருளும் பெருமாளே!

(பத்திவழியும்-முத்தி நெறியும் தெரிவது ஒரு நாளே!)

355

நிரம்ப உரு ஏறும்படியாக (உருப் போடுகின்ற எண்ணிக்கை நிரம்ப ஆகும்படி) ஜெபம் செய்து, ஒப்பற்ற, கோடிக் கணக்கான, ஓமம் (வேள்வியால் வரும்) சித்தி உடனுக (பேறுகள் கூடிவர), சிவாகம விதிகளை மகிழ்ச்சியுடன அநுசரித்து விரும்பி—

அறிதலும், ஆசை காட்டுதலும் யாரிடத்தும் பொருந்த வைக்காமல், ஓரெழுத்தாகிய பிரணவத்தை எப்போதும் ஓதி, (முறைப்படி) வாயுவை விடுத்திருந்து, நாள்தோறும்—

*த்ரியாத போதகத்தர் குருவாவரோரொருத்தர்
தருவார்கள ஞான வித்தை தஞசமாமோ-
† தழலாடி வீதி ‡ வட்ட மொளிபோத ஞான சித்தி
தருமாகிலாகு மத்தை கண்டிலேனே ;
குருநாடி ராசரிக்கர் துரியோதனாதி வர்க்க
குடிமாள மாயவிட்டு குந்திபாலர்-
குலையாமல் நீதி கட்டி யெழுபாரை யாள விட்ட
x குறளாக னூறில் நெட்டை கொண்டஆதி ;
மருகா புராரி o சித்தன் மகனே விராலி சித்ர
மலைமே லுலாவு சித்த அங்கைவேலா-
** மதுரா புரேசர் மெய்க்க அரசாளு மாறன் வெப்பு
வளைகூனை யேகி மிர்த்த தம்பிரானே. (6)

---

* குரு ஆகத் தகாதவர்களும்; அவர்கள் செய்யும் உபதேசப் பயனும்:—'வேதாகம நெறிகாணன்........அசற்குருவாமே' திருமந்திரம்-2014.

'குருட்டினை நீக்குங் குருவினைக் கொள்ளார்
குருட்டினை நீக்காக் குருவினைக் கொள்வர்
குருடுங் குருடுங் குருட்டாட்டம் ஆடிக்
குருடுங் குருடுங் குழிவிழு மாறே"—திருமந்திரம் 1680

† தழலாடிவீதி—நெற்றி ; 'கற்பகந் தெருவில் வீதி கொண்டு' —என்றார் பிறிதோரிடத்து-திருப்புகழ் 612

‡ வட்டம்—புருவ மத்திய ஸ்தானம்

x குறளாகன்—(வாமனர், நெட்டை கொண்டது :
(பாட்டு 268 பக்கம் 163 பார்க்க)

"வடிவு குறளாகி மாபலியை வலிய சிறையிட
வெளியின் முகடு கிழிபட முடிய வளரு முகில்"
—சீர்பாத வகுப்பு

o சித்தன்—இது எல்லாம் வல்ல சித்தரான திருவிளையாடலைக் குறிக்கும் மதுரையில், அபிடேக பாண்டியன் காலத்தில், மதுரைச் சொக்கநாதர்-ஒரு சித்தர் வேடம் பூண்டு வந்து மதுரை வீதிகளிலே பல சித்து விளையாடல்களைக் காட்டி மகிழ்வித்தார்.

** "ஞாலம் நின் புகழே மிக வேண்டும் தென் ஆலவாயில் உறையும் எம் ஆதியே" என்று சம்பந்தப் பெருமான் வேண்டிய

(தொடர்ச்சி பக்கம் 399 பார்க்க)

நிலைத்த ஞானம் இல்லாத அறிவினர்—குரு என்னும் ஸ்தானத்தைப் பூண்பார்கள் ஓரொருத்தர் (சிலர்); ஞானோபதேசத்தையும் செய்வார்கள்; (அப்படிப் பட்டவர்கள்) தருகின்ற ஞான உபதேசம் புகலாகுமா (பற்றுக்கோடு ஆகுமா ?)—ஆகாது என்றபடி.

நெற்றியிற் புருவ மத்ய ஸ்தானம் ஒளி பொருந்திய பெரு ஞான சித்தியைக் கொடுக்கு மென்றால் அங்ஙனம் கொடுக்கின்ற அதை (அந்தப் பொருளை) நான காண இல்லையே !

குரு நாட்டை இராசரிகம் (அரசாட்சி) செய்த துரியோதனாதியர் கூட்டத்தின குடி அழியும்படி மாயச் செயல்களைச் செய்து, குந்திதேவியின் குழந்தைகளான தரும புத்திர ராதியோரை)

அழிந்து போகாமற காத்து, நீதி முறையை நிலைப் படுத்தி, ஏழுலகையும் (அவர்கள்)ஆளும்படி வைத்தவனும, குறளனுடைய தேக அளவினனாய வந்து (வாமன ரூபனாக வந்து) கெடுதலிலாத நீண்ட உருவத்தை (திரிவிக்ரம ரூபத்தைக்) கொண்ட ஆதி மூர்த்தியாம் திருமாலின்—

'மருகனே ! திரிபுரத்தைப் பகைத்து எரித்தவனும்! (எல்லாம் வல்ல) சித்தனுமான அந்த மூர்த்தியின மகனே, விராலி எனப்படும் அழகிய மலை மேல் உலாவுகின்ற சித்தனே ! அழகிய கையில் வேல் ஏந்தியவனே !

மதுராபுரியில் வீற்றிருக்கும் சொக்கநாதரின் உண்மை விளங்க, (மதுரையை) ஆண்டிருந்த பாண்டியனுடைய சுரத்தைப போக்கி வளைவுபட்டிருந்த (அவனது) கூனையும் நிமிர்த்தின தம்பிரானே !

(ஞான சித்தி...கண்டிலேனே)

(கீழ்க்குறிப்பு 398 பக்கம் தொடர்ச்சி)

வாறு (III-103)—சமணரொடு செய்த வாதிற் சம்பந்தர் வெற்றி பெற்று-சிவபிரானது மெய்மையை உலகுக்கு விளக்கியருளினர். "அமணிருள் மாய்ந்த தன்றே' 'தேனலக் கொன்றையார் தந் திருநெறி நடந்த தன்றே" என்றார் சேக்கிழார் பெருமான் (பெரிய புராணம்-ஞானசம் 858, 859)

356 மாதர் கலவி யற

*தனதனனந் தான தாதத தனதனனம் தான தாத்த
தனதனனந் தான தாத்த தனதான*

எதிரெதிர்கண் டோடி யாட்கள் களவதறிந் தாசை பூட்டி
இடறிவிழும் பாழி காட்டு மடமாதர்—
* இறைவைகொளுங் கூவல் மூத்த கறையொழுகுந் தாரை பார்க்கி
விளமைகொடுங் காத லாற்றில் நிலையாத ;
அதிவிகடம் †பீழ லாற்ற அழுகிவிழும் பீற லூத்தை
அடையுமிடஞ் சீலை தீற்று கருவாயில்—
அருவிசலம் பாயு மோட்டை அடைவுகெடுந் தாரை பாழ்த்த
அளறிலழுந் தாம லாட்கொ டருள்வாயே ;
‡ விதுரனெடுந் த்ரோண மேற்று எதிர்பொருமம் பாதி யேற்றி
விரகினெழுந் தோய நூற்று வருமாள—
விரவுஜெயன் காளி காட்டில் வருதருமன் தூத னீற்ற
விஜயனெடும் பாக தீர்த்தன் மருகோனே ;

---

* 2-4 அடிகள் அல்குலைக் குறிப்பன :

† பீழல்-பீழை-துக்கம் ; பீஎல்-பெண் குறி

‡ பாண்டவரிடமிருந்து தூதாக வந்த கிருஷ்ண பகவான் ராஜ ராஜனுகிய தான் ஏற்படுத்தி யிருந்த மாளிகையில் வந்து தங்காது விதுரருடைய வீட்டில் தங்கினுரென்று கோபங்கொண்ட துரியோதனன் விதுரரை நோக்கி, "என் பிதாவோடு பிறந்தும் இன்று வரையில் என் கைச் சோற்றை உண்டும். பொது மடந்தைக்குப் புதல்வனும் நீ அந்த கிருஷ்ணனுக்கு உபசாரம் செய்த வியப்பை நான் என்ன சொல்லி வெறுப்பேன்" என்ருன். இவ்வசை மொழியைக் கேட்ட விதுரர் மிக்க கோபங் கொண்டு வசை சொன்ன உன் வாய் குருதி கக்கும்படி உன் முடியை நான் துணிப்பேன்—ஆயினும் பொறுக்கின்றேன் ; பாண்டவர்க்கு நான் உதவி செய்யபுகின் யார் என்னைத் தடுக்கக் கூடும்". இனி நான் போரில் அம்பைத் தொடேன்" என்று கூறித் தன் கையிலிருந்த மிகச் சிறந்த வில்லை இரண்டுபட வெட்டி யழித்துத் தனது வீட்டுக்குச் சென்ருர். "இனிச் சமரினின்று வெங்கணை தொடேன் எனு **
உயர்ந்த வில் லதனை வேறிரண்டு பட வெட்டினுன்"
—வில்லிபாரதம்-கிருஷ்ணன் தூது-131.

356

எதிரில் எதிரில் (வருகிறவர்களைக்) கண்டதும் ஓடிச் சென்று, வருகின்ற ஆள்களின் நிலையைத் திருட்டுத்தனமாக வஞ்சனை வழியில் அறிந்து, அவர்களுக்கு ஆசை ஊட்டி, அவர்கள் தடுக்கி (துன்பப்பட்டு) விழுதற்கு (குகையன்ன) இடத்தைக் காட்டுகின்ற மடமாதர்களுடைய—

இறைகூடையைக் கொள்கின்ற கிணறு, பழைய அழுக்குகள் ஒழுகுகின்ற (துவார) வழி, ஆய்ந்து பார்க்கில் இளம் பருவத்துக் கொடிய காதல் ஆற்றில், நிலைக்க முடியாத

மிக்க பரப்புள்ள (அல்லது பயங்கரமான) பீழல் (பீழை), துக்கம் விளைக்கும் இடம், ஆற்ற (மிகவும்) அழுகி விழுகின்ற கிழியுண்ட இடம், அழுக்கு சேரும் இடம், ஆடை மூடுகின்ற கரு உண்டாகும் துவார வாசல்—

அருவி போல நீர் பாய்கின்ற ஓட்டை, தகுதியற்ற அடிப்பாகம், (ஆகிய) சீர்குன்றிய சேற்றில் (நான்) அழுந்தாமல் (என்னை) ஆட்கொண்டருள் புரிவாயாக;

விதுரன் தனது பெரிய வில்லை எடுத்து, எதிரியுடன் போர் செய்ய அம்பு முதலிய பாணங்களை அதில் ஏற்றிச் சாமர்த்தியத்துடன் எழுந்து போர் புரிதல் ஒயுமாறும் (இல்லாமற் போகவும்), துரியோதனன் ஆகிய நூற்றுவரும் இறந்து போம்படியும்,

உபாயஞ் செய்த ஜெயவீரன், *காளிகாட்டில் (காடுகிழாள்) துர்க்கை வாழும் வனத்தில் வாசஞ்செய்து வந்த தருமபுத்திரருடைய தூதன், † திருநீறிட்டு தவஞ்செய்த அருச்சுனனுடைய பெரிய தேர்ப்பாகனும் (சாரதியாம்) பரிசுத்தமூர்த்தி — ஆகிய திருமாலின் மருகோனே!

---

* காளிகாடு—இடும்பாவனம்.

† நீற்ற விஜயன்—பாசுபதாஸ்திரம் பெறும்பொருட்டுத் தேக முழுதும் நீறு பூசிக்கொண்டு தவஞ்செய்த அருச்சுனன்.

மதியணையுஞ் சோலை யார்த்து மதிவள *சந் தான கோட்டின்
வழியருளின் பேறு காட்டி ய † விராலி-
மலைமருவும் பாதி யேற்றி ‡ கடிகமழ்சந் தான கோட்டில்
x வழியருளின் பேறு காட்டு பெருமாளே. (7)

357 உபதேச நெறி பெற

தந்த தானன தான தனதன
தந்த தானன தான தனதன
தந்த தானன தான தனதன தனதான

ஐந்து பூதமு மாறு சமயமு
மந்த்ர வேதபு ராண கலைகளும்
ஐம்ப தோர்வித மான லிபிகளும் வெகுரூப-
அண்ட ராதிச ராச ரமுமுயர்
புண்ட ரீகனு மேக நிறவனும்
அந்தி போலுரு வானு நிலவொடு வெயில்காலும்;
சந்த்ர சூரியர் தாமு O மசபையும்
விந்து நாதமு மேக வடிவம
தன்சொ ரூபம தாக வுறைவது சிவயோகம்-
தங்க ளாணவ மாயை கருமம
லங்கள் போயுப தேச குருபர
சம்ப்ர தாயமொ டேயு நெறியது பெறுவேனோ;

---

* சந்தானகோட்டின் வழியருளின் பேறு காட்டிய—சந்தானம் என்னும் தெய்வவிருக்ஷம் தன்னை அடைந்தோர்க்கு அவர்கள் வேண்டிய பொருள்களை வேண்டியவாறு கொடுக்கும் என்பதை உலகத்தோர்க்குத் தெரிவித்த,

† விராலிமலை மருவும் பாதி ஏற்றி—விராலிமலைக்குப் பாதி யளவு வரையில் அவர்களை ஏறச்செய்து.

‡ கடி கமழ் சந்தான கோட்டில்—அவ்விடத்துற்ற தெய்வ மணம் கமழ்கின்ற சந்தானகோடு என்னு மிடத்தில் எழுந்தருளி யிருந்து கொண்டு

x வழியருளின் பேறு காட்டு—தம்மை யடைந்த அன்பர்கட்கு இஷ்ட காமியங்களை ஈநதருளிக் காட்டுகின்ற;

O அசபை என்பது ஹம்ஸமந்திரம். அந்த மந்திரம் அவன் நான் எனப்படும் சோகம். சோகம் பாவனை என்பது சீவான்மாவும் பரமான்மாவும் ஒன்றெனப் பாவிக்கை.

சந்திரன் அணையும்படி உயர்ந்துள்ள சோலைகளோடு கூடி, அதிக வளப்பமுள்ள சந்தானம் என்னும் தெய்வ விருக்ஷம் போலத் தன்னை வழிபட்டோர்க்குப் பேற்றினை (விரும்பினவற்றைப் பெறும்படி) உதவுகின்ற விராலி

மலைக்குப் பாதியளவு வரையில் (அன்பர்களை வரச் செய்து, அவ்விடத்துற்ற தெய்வ மணம் கமழுகின்ற சந்தானகோடு என்னும் இடத்தில் எழுந்தருளியிருந்து கொண்டு, தம்மை அடைந்த அன்பர்கட்கு இஷ்ட காமியங்களை ஈந்தருளிக் காட்டுகின்ற பெருமாளே!

(ஆட்கொ டருள்வாயே)

357

(மண், நீர், தீ, காற்று, விண் என்ற) ஐந்து பூதங்களும், (வைரவம், வாமம், காளாமுகம், மாவிரதம், பாசுபதம், சைவம என்னும், சமயங்கள் ஆறும், மந்திரமும், வேதமும், புராணங்களும, கலைகளும், ஐம்பத்தொரு விதமான அக்ஷரங்களும் (எழுத்துக்களும்), பல உருவங்களை உடைய—

தேவர்கள் முதலானவர்களும், இயங்கும் பொருள், இயங்காத பொருள ஆகியவைகளும், உயர்ச்சியுள்ள பிரமனும், மேக நிறத்துத் திருமாலும், அந்திவண்ணனும் உருத்திரனும், நிலவு, வெயில் என்பவைகளை வீசுகின்ற

சந்திரனும், சூரியனும், அசபை என்னும் ஹம்ஸ மந்திரமும், விந்துவும், நாதமும் (இவை யெல்லாம்) கலந்த ஏக வடிவம் (ஒன்றுய வடிவமே) அந்த பரம்பொருளின் சொரூபமெனப் பாவித்து (அல்லது-ஒன்றுய வடிவமே தனது சொரூபம் என்று பாவித்து) இருத்தலே சிவ யோகம்—(இந்த சிவயோக நிலையைப் பெறுதற்கு)

அவரவர்க்குரிய ஆணவம், மாயை, கருமம் என்னும் மும்மலங்களும் நீங்கப்பெற்று, உபதேச குருபர சம்பரதாய வழியில் (பரம்பரையான குருமூர்த்தியின் வழியாய் உபதேசம் பெற்ற வழியில்) அந்த உபதேசப்படி பொருந்து கின்ற நெறியை (வழியைப்) பெறுவேனே!

வந்த தானவர் சேனை கெடிபுக
இந்த்ர லோகம்வி பூதர் குடிபுக
மண்டு பூதப சாசு பசிகெட மயிடாரி—

வன்கண் வீரிபி டாரி ஹரஹர
சங்க ராஎன மேரு கிரிதலை
மண்டு தூளெழ வேலை யுருவிய வயலூரா;

வெந்த நீறணி வேணி *யிருடிகள்
பந்த பாசவி கார பரவச
வென்றி யானச மாதி முறுகுகல் முழைகூடும்—

† விண்டு மேல்மயி லாட இனியக
ஞண்டு காரளி பாட ‡ இதழிபொன்
விஞ்சு வீசுவி ராலி மலையுறை பெருமாளே. (8)

358 கிழம்படுமுன் பதம் பெற

தனதன தந்தன தந்த தந்தன
தனதன தந்தன தந்த தந்தன
தனதன தந்தன தந்த தந்தன தனதான

கரதல முங்குறி கொண்ட கண்டமும்
விரவியெ ழுந்துசு ருண்டு வண்டடர்
கனவிய கொண்டைகு லைந்த லைந்திட அதிபாரக்—

---

* விண்டு, மலை எனப் பொருள் கொண்டு, இருடிகள் சமாதி கல் முழை (யிற்) கூடுகின்ற விண்டு (மலை) என்றுவது, விண்டு மூங்கில் எனப் பொருள் கொண்டு இருடிகள் சமாதி கல் முழையிற்கூடுகின்ற விராலிமலை என்றுவது கூட்டுக

† இந்த அருமையான அடி ஒரு இயற்கை நாடகக் காட்சியை வருணிக்கின்றது- மலை அல்லது மூங்கில் நாடக மேடை, நடனம் செய்பவர் மயில், பாடல் பாடுபவர் வண்டு, கண்டு களித்துப் பொற்காசைப் பரிசாகத் தருபவர் கொன்றை-என அழகுற அமைக்கின்றார் ஆசிரியர். இக்கருத்தை—

"வரை சேரும் முகில் முழவ மயில்கள் பல நடமாட வண்டு பாட, விரை சேர் பொன் இதழிதர மென் காந்தள் கையேற்கும் மிழலை"—சம்பந்தர் I-132-4.

(தொடர்ச்சி பக்கம் 405 பார்க்க)

எதிர்த்து வந்த அசுரர்களின் சேனை அச்சம் அடைந்து முடிவுற, இந்திர லோகத்தில் தேவர்கள் குடியேற, நெருங்கி வந்த பூதங்களும், பிசாசுகளும் தத்தம் பசியாற, மகிடாசுரனைப் பகைத்தழித்த துர்க்கை—

வீரம் வாய்ந்த காளி, பிடாரி முதலிய தேவதைகள் ஹர ஹர சங்கரா என்னும் ஒலியை எழுப்ப, மேருமலையின் உச்சியளவும் நெருங்கும் தூள் கிளம்ப வேலைச் செலுத்தின வயலூரனே!

வெந்த திருநீற்றை அணிந்து சடையையுடைய இருடிகள், பந்தபாசம் ஆகின்ற (உலகக் கட்டு, உலக ஆசை) ஆகின்ற விகாரங்களை (கலக்கங்களை) அப்புறப் படுத்தின—வசமழியச் செய்த—வென்றி யான (வெற்றி நிலையான, சமாதி நிலையைத் திண்மை வாய்ந்த மலைக் குகையில் (அல்லது கற்குகையில்) கூடுகின்ற—(விராலிமலை யுறை பெருமாளே) அல்லது கூடுகின்ற மலையின்மேல்)

மூங்கிலின்மேல் (அல்லது மலையின்மேல்) நின்று மயில் ஆட, இனிப்புள்ள மதுவை உண்டு கரிய வண்டுகள் பாட, கொன்றைமரமானது பொன்னை வீசுகின்ற விராலிமலையில் வீற்றிருக்கின்ற பெருமாளே!

(குருபர சம்ப்ரதாயமொடேயு நெறியது பெறுவேனே)

358

கையும், நகக்குறி கொண்ட கழுத்தும், கலங்தெழுந்து சுருண்டு, வண்டு நெருங்கப் பெருமை வாய்ந்ததான கூந்தல் குலைந்து அலைய, அதிக பாரமானவையும்

(404-ஆம் பக்கம் கீழ்க் குறிப்பு தொடர்ச்சி)

'மயிலின் கணங்கள் நின்றாடக் கண முகில்
முரச நின் றதிரத் தேனுலா வரி வண்டு இன்னிசை முரலும்"
—பெரிய திருமொழி 9-1-7.

'காந்தள் இரவலர் போற் கையேற்பக் கொன்றை கொடை
வேந்தனெனப் பொன் சொரியும் வேங்கடமே"
திருவேங்கட அந்தாதி.

என வருவன வற்றில் காணலாம்.

‡ இதழி—கொன்றை.

களபசு கந்தமி குந்த கொங்கைக
ளிளகமு யங்கிம யங்கி யன்புசெய்
கனியித ழுண்டுது வண்டு பஞ்சணை மிசைவீழா ;

இரதம ருந்தியு றுங்க ருங்கயல்
பொருதுசி வந்துகு விந்தி டும்படி
யிதவிய வுந்தியெ னுந்த டந்தனி லுறமூழ்கி–

இனியதொ ரின்பம்வி ளைந்த ளைந்துபொய்
வனிதையர் தங்கள்ம ருங்கி ணங்கிய
* இளமை கிழம்படு முன்ப தம்பெற வுணர்வேனோ ;

† பரத சிலம்புபு லம்பு மம்பத
வரிமுக ‡ எண்கினு டன்கு ரங்கணி
பணிவிடை சென்றமு யன்ற குன்றணி யிடையேபோய்–

பகடியி லங்கை கலங்க அம்பொனின்
மகுடசி ரந்தச முந்து ணிந்தெழு
படியுந டுங்கவி ழும்பனம்பழ மென x வாகும் ;

மருதமு தைந்தமு குந்த னன்புறு
மருகசு விந்தும லர்ந்த பங்கய
வயலியில் வம்பவிழ் சண்பக கம்பெரி யவிராலி–

---

* 'தளையவிழ் கோதை நல்லார் தங்களோ டின்பம் எய்த இளையனும் அல்லேன்' (IV-78-9) என அப்பர் பெருமான் கூறினதில் நின்றும் அப் பதிகம் பாடின போது அவர் முதியவர் என்பது புலப்படுவது போல, 'வனிதையர் மருங்கிணங்கிய இளமை கிழம்படுமுன்'—என அருணகிரியார் கூறினதில் நின்றும் விராலி மலையைத் தரிசித்து இப்பாடலைப் பாடின பொழுது அவர் இளம் பருவத்தினர் என்பது புலப்படுகின்றது.

† 'இனிய நாத சிலம்பு புலம்பிடும் அருண ஆடக கிண்கிணி தங்கிய அடி' என்றார் பிறிதோரிடத்து திருப்புகழ்—23.

பரத சிலம்பு—'பரதகுரு' 'பரதமாடி' என்றார் சிவபிரானை-திருப்புகழ் 17, 359.

‡ எண்கு—கரடி. கரடி, குரங்கு-சேனைகள் இராமபிரானுடன் போருக்குச் சென்றன என்பதைத் திருப்புகழ்8-ல் பார்க்க. "ஆயிர கோடியினிரட்டியிற் கணித்த, எண்கின் ஈட்டங் கொண்டெழுவலி இடும்பன் வந்திறுத்தான்", "கண்ணுதலானுக்குங் கருதவா மண்ணின் மேல் வந்த வானரச் சேனையின் வரம்பே"—கம்ப-ராமா-தானைகாண்-5, 23. x ஆகும்—ஆக்கும்.

கலவை நறுமணம் மிகுந்தவையுமான கொங்கைகள் நெகிழ்ந்து அசையும்படிக் கூடி, காம மயக்கில் மயங்கி, அன்பு காட்டும் (கொவ்வைக்) கனிபோன்ற வாயிதழ் (அமுதை) உண்டு, துவட்சியுற்று (சோர்வு) உற்று, பஞ்சு மெத்தையின்மேல் வீழ்ந்து—

வாயூறு நீரைப் பருகிப் பொருந்திய கரிய மீன்போலுங் கண்கள் ஒன்றுபட்டுச் சிவந்து குவியுமாறு, இன்பத்தைத் தரும் கொப்பூழ் என்கின்ற குளத்திற் பொருந்த முழுகி

இனிமை தரும் ஒரு இன்பம் உண்டாக அதை அனுபவித்து, பொய் நிறைந்த (பொது மகளிரின் மாட்டு (பொது மகளிர்பால்) ஈடுபடும் எனது இளம்பருவம் முதுமைப் பருவத்தை அடைவதன் முன்னர் (உனது திருவடியைப் பெறும் வழியை உணர்வேனே (உணரும் பாக்கியம் எனக்குக் கிடைக்குமோ !)

பரதநாட்டியத்துக்கு அணிந்துகொள்ளும் சிலம்பு ஒலிக்கின்ற அழகிய அடிகளை உடையவனே! ஒளி பொருந்திய (அல்லது வரிகளை உடைய) முகத்தை உடைய ஜாம்புவான் முதலான கரடிப்படையும், குரங்குப் படையும் பணி புரிய (ஏவல் செய்ய)—(போர்க்குச்) சென்று முயற்சி கொண்டு மலை வரிசைகளின் இடையே போய்—

(வெளி வேஷக்காரனை) மோசக்காரனை ராவணனது இலங்கை கலங்கும்படி அவனுடைய பொன்னாலாய கிரீடங்களை அணிந்த தலைகள் பத்தும் துணிபட்டு, ஏழுலகும் நடுங்க, விழுகின்ற பனம்பழம்போல விழும்படி ஆக்கினவரும்—

* மருத மரங்களை ஒடிந்து விழ வைத்தவருமான முகுந்தன் (திருமால்) அன்புவைத்துள்ள மருகனே! குவிந்து மலர்கின்ற தாமரைகள் உள்ள வயலூரிலும், மணம் வீசும் சண்பகம் (மலரும்) பெருமை வாய்ந்த விராலி

---

x மருதம் உதைந்த வரலாறு—பாட்டு 143, பக்கம் 332.

மலையில் விளங்கிய கந்த என்றனை
மகிழ்வொடு * வந்திசெய் மைந்த னென்றனை
† வழிவழி யன்புசெய் தொண்டு கொண்டருள்
பெருமாளே. (9)

359 ஞானம் பெற

தனன தான தானன தனன தான தானன
தனன தான தானன தனதான

‡ கரிபு ராரி காமாரி திரிபு ராரி x தீயாடி
கயிலை யாளி காபாலி o கழையோனி-

** கரவு தாச ஞசாரி †† பரசு பாணி ‡‡ பாணி
xx கணமொ டாடி காயோகி சிவயோகி;

oo பரம யோகி மாயோகி பரிய ராஜ டாகூடி
*** பகரொ ணாத மாஞானி ††† பசுவேறி-

---

* வந்திசெய்—வந்தனைசெய்.

† அருணகிரியார் வழி வழிஅன்பு செய் தொண்டர் என்பது—
'நாயேன் வழி வழியடிமை'—திருப்புகழ் 1080-
'பழைய நினது வழி யடிமை'—திருப்புகழ் 1127.
'முடிய வழி வழி யடிமை எனுமுரிமை அடிமை'
—சீர்பாத வகுப்பு.

‡ கரியின் (புரம்—உடல்) கஜசம்ஹாரம்—திருப்புகழ் 286-பக்கம் 210.

x தீயாடி—சிவபெருமான் ஊழி இறுதியில் வடவா முகாக்கினியே மஞ்சனமாக ஆடுவார்;'ஊழித் தீ உவந்தாடுவ தோர்ந்ததோ' —தக்கயாகப் பரணி 673. யுகாந்தாக்கினி—மகா தேவர்க்கு நீர், மற்றையவர்க்கு நெருப்பு-ஷை 656 உரை.

o கழை யோனி—மூங்கிலிற் பிறந்தவர். சிவபிரான் மூங்கிலடியில் தோன்றினதாகத் திருநெல்வேலி, திருப்பாசூர் என்னும் தலங்களின் மான்மியங்கள் கூறும்:

திருநெல்வேலி :—"பொருனைத் துறைவாய்ப் பிறவாக் கடவுள் வேய் வயிற்றிற்-பிறந்த தொன்னகர்"—திருவிளை-அருச்சனை-33.

** கர உதாசனன் (கையில் நெருப்பு ஏந்தினவன்—'எரியொரு கரத்தினர்'—சம்பந்தர்-I-79-4.

(††, ‡‡, xx, oo, ***, †††-தொடர்ச்சி பக்கம் 409-பார்க்க)

மலையிலும் விளங்கிய கந்தனே! என்று உன்னை மன மகிழ்ச்சியுடன் வந்தனை செய்கின்ற பிள்ளையாம் அடியே னுடைய வழிவழி அன்பு செய்கின்ற தொண்டினை (பாடற் பணியை) ஏற்றுக்கொண்டு அருளும் பெருமாளே!

(இளமை கிழம்படுமுன் பதம்பெற உணர்வேனோ!)

359

யானையின் உடலை அழித்தவர், காமனுக்குப் பகைவர் (மன்மதனை அழித்தவர்), திரிபுரத்துக்குப் பகைவர் (திரிபுரத்தை அழித்தவர்), தீ அபிஷேகம் கொள்பவர் (அல்லது தீ ஏந்தி ஆடுபவர்), கயிலைமலை இறைவர், (பிரம) கபாலத்தைக் கையிற் கொண்டவர், மூங்கிலடியில் தோன்றினவர்,

கையில் நெருப்பை ஏந்தின தலைவர், பரசு (மழு ஆயுதத்தைக்) கையிலுடையவர், நள்ளிரவை (நள்ளிருளை) (உகந்தவர்), கணம் (பேயுடன்) ஆடி, (நளளிரவில் பேயுடன் ஆடுபவர்), காக்கும் யோகி (அல்லது—யோக (காயம்) உடலினர், அல்லது, (காயம்) விண் (ஆதிய பஞ்சபூதங் களிலும் கலந்த யோகி), — அல்லது — காய்கின்ற— (அழிக்கின்ற) யோகி, சிவயோகி,

பரமயோகி, மஹாயோகி, பெரிய பாம்பைச் சடையிற் சூடியுளளவர், சொல்லுதற்கு அரிய மகா ஞானி, பசு வாகனமுடையவர்—

(கீழ்க் குறிப்பு 408-ஆம் பக்கம் தொடர்ச்சி)

†† பரசுபாணியர்'—III-112-1 (சம்பந்தர்)

‡‡ பானுளி-'ஆடுவர்-நள்ளிருள்'—சம்பந்தர்-II-120-5.

xx கணத்துடன் ஆடுதல்-'பல்கணப் பேய்கள் அவை சூழ... ஆடல் புரிசேடர்—I-133-5.

கணம்-பேய் "பேழ்வாய்க் கருங்கணம்" கந்த-புராணம்-II-36-16.

00 பரமயோகி—"நான் மறை பாடும் பரமயோகி" —சம்பந்தர் I-119-3.

*** மா ஞானி என்பது—"பெருஞான முடைப் பெருமான்" —சம்பந்தர் II-20-11.

"ஞானத்திரளாய் நின்ற பெருமான்"—சம்பந்தர்-I-69.3.

††† பசு ஏறி—'பசு ஏறும் எங்கள் பரமன்"-சம்பந்தர் II-85-9.

* பரத மாடி † கானுடி பரவ யோதி காதீத
பரம ஞான வூர் ‡ பூத அருளாயோ ;
x சுருதி யாடி தாதா o வி வெருவி யோட மூதேவி
** துரக கோப மீதேறி வடமேரு-
†† சுழல வேலை தீமூள அமுத ளாவி வாய்பாறி
‡‡ சுரதி ளோடு சூர்மாள வுலகேழும் ;
xx திகிரி மாதி oo ராவார திகிரி சாய வேதாள
திரளி ளோடு பாரேறு கழுகாடச்-
செருவி னூடு *** வானீப கருணை மேரு வேபார
திருவி ராலி யூர்மேவு பெருமாளே. (10)

360 நன்றி மறவாமை

தானத்தன தான தனதன
தானத்தன தான தனதன
தானத்தன தான தனதன தனதான

††† காமாத்திர மாகி யிளைஞர்கள்
வாழ்நாட்கொடு போகி யழகிய
காதாட்டிய பார இருகுழை யளவோடிக்-
கார்போற்றவ ழோதி நிழல்தனி
லார்வாட்கடை யீடு கனகொடு
‡‡‡ காலேற்றுவை வேலின் முனைகடை யமதூதர் ;

* பரதம் ஆடி-' பரதத்தை அடக்கி நடிபபவர் ' திருப்புகழ் 1177 பரதம்—கூத்து-" பாவமொ டூராகம் தாளமிம் மூன்றும் பகர்வ தாற் பரதம் என்றுரைப்பர் "—(பாத-பாவ-14).

† கான் ஆடி என்பது—" காடுபேணிநின் றாடு மருதனே "— சம்பந்தர் I-95-1. "கானிடை ஆடி "—சம்பந்தர்-II-86-2.

‡ பூத—புகுத.

x சுருதி யாடி தாதா—வேதாத்யயநஞ் செய்யும் பிரமன். 'சுருதியான்'—சம்பந்தர் III-118.5.

o வி—மிகவும், ** துரக—அகல.

†† மேரு சுழல, வேலைதீமூள, சூர்மாள :—" வேலுக் கணிகலம் வேலையுஞ் சூரனும் மேருவுமே "—கந்தர்-அலங் 62.
" கடலழக், குன்றழச், சூரழ "...கந்-அலங்-5.

(‡‡, xx, oo, ***, †††, ‡‡‡-தொடர்ச்சி பக்கம் 411 பார்க்க)

பரதம் (கூத்து ஆடுபவர்), காட்டில் ஆடுபவர், மேலானவர், மூப்பைக் கடந்தவர் ஆகிய பரமசிவனது ஞான இடத்தில் (நிலையிற்) புகும்படி அருள்புரிய மாட்டாயோ!

வேதங்களில் ஊடாடியுள்ள தந்தை (பிரமன்), மிகவும் பயந்து ஓடவும், மூதேவி அகன்று ஓடவும், கோபம் மிகவும் கொண்டு, வடக்கிலிருந்த மேரு

சுழன்று கலங்கவும், கடல் தீக் கொளுந்தவும், அழுகை கலந்து (அழுது) வாய் கிழிபடும்படி சப்தத்தோடு சூரன் இறக்கவும்—உலகங்கள் ஏழும்,

வட்டமாகிய திக்குகளை மறைக்கின்ற சக்ரவாளகிரியும் சாயவும், பேய்க் கூட்டங்களுடன், பருந்தும், கழுகும் ஆட

போரை நாடிச் சென்ற (அல்லது போரில் ஆடல் புரிந்த) பரிசுத்தமான கடப்ப மாலையை அணிந்தவனே! கருணை மேருவே! பெருமை வாய்ந்த திருவிராலியூரில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(பரமஞான ஊர்பூத அருளாயோ)

360

மன்மத பாணமாகி இளைஞர்களுடைய வாழ்நாளைக் கொண்டுபோய், அழகிய காதில் ஆடுகின்ற கனத்த இரண்டு குழைகள் வரையும் ஓடிச்சென்று,

மேகம்போலத் தவழ்ந்து விளங்கும் கூந்தலின் நிழலில் நிறைந்து நின்று வாள்முனை போன்று, ஈடு, கனம் கொ(ண்டு)—வலிமை, பெருமை, கொண்டதாய், கால் ஏற்று (கருநிறம் கொண்டு), அல்லது கொடுங் காற்றின் தன்மை கொண்டு, கூரிய வேலின் முனை நுனி போன்று யமதூதர்களும்

(411-பக்கம் கீழ்க் குறிப்பு தொடர்ச்சி)

‡‡ சாதிஞேடு—சாத்திஞேடு : சப்தத்தோடு.

xx திகிரி மாதிர ஆவார திகிரி—வட்டமாகிய திக்குகளை மறைக்கின்ற சக்ரவாளகிரி. oo ஆவாரம்—மறைப்பு.

*** வா னீப—வான் நீப.

††† காமாத்திரம்.. காம அஸ்திரம் : மன்மத பாணம்.

‡‡‡ கால்—கரு நிறம்; 'கால்தோய் மேனி'-கம்ப-ராமா-வானா-21

ஏமாப்பற மோக வியல்செய்து
நீலோற்பல ஆசில் மலருட
னோராட்டவி நோத மிடும்விழி மடவார்பால்—

* ஏகாப்பழி பூணு மருளற
நீதோற்றிமு ஞளு மடிமையை
யீடேற்றுத லாலுன் வலிமையை மறவேனே;

சீமாட்டியு மாய திரிபுரை
காலாக்கினி கோப பயிரவி
சீலோத்தமி நீலி சுரதிரி புவநேசை—

† சீகார்த்திகை யாய அறுவகை
மாதாக்கள்கு மார னெனவெகு
சீராட்டொடு பேண வடதிசை கயிலாசக்;

கோமாற்குப தேச முபநிட
வேதார்த்தமெய்ஞ் ஞான நெறியருள்
கோதாட்டிய ஸ்வாமி யெனவரு மிளையோனே—

கோடாச்சிவ பூஜை பவுருஷ
மாருக்கொடை நாளு மருவிய
கோஞட்டுவி ராலி மலையுறை பெருமாளே, (11)

---

* இது அருணகிரியாரின் வரலாற்றை விளக்கும்.

† "உவகையொடு கிர்த்திகையர் அறுவரும் எடுக்க அவர் ஒருவ ரொரு வர்க்கு அவன் ஓர் புத்ர னைவன்"
—வேடிச்சி காவலன் வகுப்பு.

'மறுவறும் ஆரலாகு மாதர் மூவிருவர்'—
கந்த புரா. திரு அவதார-116.

(இக்கண்களின் கொடுமை முன் நாம் எவ்வளவு என்று தங்கள்) இறுமாப்பை இழக்க, மோகத்தன்மையை ஊட்டி, நீலோற்பலத்தின் குற்றமில்லாத மலருடன் ஒப்பான கூத்து விநோதத்தைக் காட்டும் (அல்லது—மலர்போன்று அழகிய கூத்து வேடிக்கையைச் செய்யும்) கண்களை உடைய (பொது) மகளிரிடத்தே—(மகளிர் காரணமாக)—

நீங்காத பழியை (நிந்தை — அலர்ப்பேச்சைக்) கொண்டிருந்த மயக்கம் எனைவிட்டு நீங்க—நீ (அடியேன்) எதிரில் தோன்றி, முன்பு, ஆட்கொண்ட அடிமையாகிய என்னைக் கரையேற்றின (உய்யச் செய்த) காரணத்தால் உன் (அருள்) வலிமையை நான் மறவேன்.

சீமாட்டி (பெருமாட்டி)யாகிய திரிபுரை, காலாக்கினி (யுகாந்தகால நெருப்புப்போன்ற) கோபம் கொள்ளும் பயிரவி, சீல (நல்லொழுக்கமுள்ள) உத்தமி, நீலி (நீலநிறமுடையவள்), விண் ஆதிய முப்புவனங்களுக்கும் ஈசுரி,

ஸ்ரீ கார்த்திகையாய அறுவகை மர்தர்களும் குமாரன் என்று மிக்க செல்லப் பாராட்டுடன் (உன்னைப்) போற்ற (வளர்ந்து), வடதிசையில் உள்ள கயிலாயத்தில் வீற்றிருக்கும்—

தலைவராகிய சிவபிராற்கு உபதேசமாக உபநிடதம்—வேதம்—இவை தமக்குப் பொருளான மெய்ஞ்ஞான மார்க்கத்தை அருளி விளங்க வைத்த (அறியாமை என்னும் (குற்றத்தை நீக்கின) குருமூர்த்தி எனப் பெயர் விளங்க வந்த இளையவனே!

நெறி தவறாத முறையிற் சிவபூஜையும், ஆண்மையும், மறுத்தல் இல்லாத (இல்லை என்னாத) கொடையும் நாளும் பொருந்தியுள்ள (அத்தகைய பெரியோர்கள் வாழ்கின்ற) கோனாட்டைச் சேர்ந்த விராலிமலையில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(உன் வலிமையை மறவேனே)

361 யமனை விலக்கியருள்

தனதனன தான தந்த தனதனன தான தந்த
தனதனன தானதந்த தனதான

கொடாதவனை யேபு கழ்ந்து குபேரனென வேமொ ழிந்து
குலாவியவ மேதி ரிந்து புவிமீதே—

எடாதசுமை யேசு மந்து எனாதகலி யால்மெ லிந்து
எலாவறுமை தீர அன்று னருள்பேணேன்;

சுடாததன மான கொங்கை களாலிதய மேம யங்கி
சுகாதரம தாயொ ழுங்கி லொழுகாமல்—

கெடாததவ மேம றைந்து கிலேசமது வேமி குந்து
* கிலாதவுட லாவி நொந்து மடியாமுன்;

தொடாய்மறலி யேநி யென்ற சொலாகியது னவ ருங்கொல்
சொலேழுலக மீனு மம்பை யருளபாலா—

நடாதசுழி மூல விந்து நளாவிவினை ஞான நம்ப
† நபோமணி சமான துங்க வடிவேலா;

படாத குளிர் சோலை யண்ட மளாவியுயர் வாய்வ ளர்ந்து
பசேலெனவு மேத ழைந்து தினமேதான்—

விடாதுமழை மாரி சிந்த அநேகமலர் வாவி பொங்கு
விராலிமலை மீது கந்த பெருமாளே. (12)

---

* கிலாத—ஆற்றல் இல்லாத. † நபோமணி—சூரியன்.

361

கொடை என்பதே அறியாதவனைப்புகழ்ந்து, அவனைக் குபேரன்தான் என்று கூறி, அவனை மகிழ்ந்து துதித்து, வீணாகத் திரிந்து, இந்தப் பூமியின்மீது—

எடுக்க முடியாத பாரங்களை எல்லாம சுமந்து (தாங்க முடியாத கவலைப்பாரங்களைத் தாங்கி), எண்ணுதற்கும் முடியாத கலிபுருஷனது (கொடுமையால்) நான் மெலிந்து (வாடி), (அதனால் உண்டான எனது சகல துன்பங்களும் தொலைய அன்று (முன்னாளிலேயே) உனது திருவருளைப் போற்றி விரும்பாது காலங்கழித்தேன்!

சுடாத்தனம் (பசும்பொன்) அனைய கொங்கைகளால் உள்ளம் மயக்கம் பூண்டு சுகாதாரமான (சுகத்தைத் தரக்கூடிய) வழியில் நெறியுடன் நடக்காமல்—

கெடுதலில்லாத தவநெறியும் மறைந்துபோக, துக்கமே மிகப்பெருகி, ஆற்றல் இல்லாத (வலிமையற்ற) உடலில் ஆவி நொந்து நான் இறந்துபடு முன்பாக—(யமன் என் உயிரைப் பிரிப்பதற்குமுன் நீ தயை புரிந்து) அவன் முன்புதோன்றி-

"தொடாதே (இவனை) ஏ! யமனே நீ" என்ற சொல்லானது உனது நாவில் வருமோ! சொல்லியருளுக! ஏழுலகங்களையும் பெற்ற தேவி (உமை) அருள் பாலனே!

நட்டு வைக்கப்படாத சுழி (சுழிமுனை—தசநாடியுள் இடைக்கும் பிங்கலைக்கும் இடையில் உள்ளது), மூலம் (மூலாதாரம் முதலிய ஆறுதாரங்கள்), விந்து (சத்திபேதம்) ஆகிய இவைகளின் நள (மத்தியில் உள்ள) ஆவியில் தோன்றி விளங்கும் ஞான நம்பனே (ஞான மூர்த்தியே)! சூரியனுக்குச் சமமான ஒளியை உடைய பரிசுத்தமான கூரிய வேலனே!

(வெயில்) படாத குளிர்ந்த சோலைகள் வானத்தை அளாவி உயர்ந்து வளர்ந்து பச்சென்ற நிறத்துடன் தழைத்து, நாள்தோறும்

விடாமல் மழை பெய்வதால், பல (நீர்ப்பூக்கள்) தடாகங்களில் நிரம்பி மலரும் விராலிமலைமேல் விளங்கும் கந்தனே! அல்லது, விராலிமலையை உகந்த (விரும்பும்) பெருமாளே!

(தொடாய் மறலியே நீ யென்ற சொல் உன் நா வருங்கொல்)

362 விலைமாதர் உறவு அற

தானா தனான தனதத தத்தன
தானா தனான தனத்த தத்தன
தானா தனான தனத்த தத்தன தனதான

மாயா சொரூப முழுச்ச மத்திகள்
ஓயா வுபாய மனப்ப சப்பிகள்
வாணாளை யீரும் விழிக்க டைச்சிகள் *முநிவோரும்—

மாலாகி வாட நகைத்து ருக்கிகள்
† ஏகாச மீது தனத்தி றப்பிகள்
வாரீ ரிரீரென் முழுப்பு ரட்டிகள் வெகுமோகம்;

ஆயாத வாசை யெழுப்பு மெத்திகள்
ஈயாத போதி லறப்பி ணக்கிகள்
ஆவேச நீருண் மதப்பொ றிச்சிகள் பழிபாவம்—

ஆமா றெணாத திருட்டு மட்டைகள்
கோமாள மான குறிக்க ழுத்திகள்
ஆசார வீன விலைத்த னத்திய நுறவாமோ;

காயாத பால்நெய் தயிர்க்கு டத்தினை
ஏயா வெணாம லெடுத்தி டைச்சிகள்
காணாத வாறு குடிக்கு மப்பொழு துரலோடே—

கார்போலு மேனி தனைப்பி ணித்தொரு
போர்போ ‡ லசோதை பிடித்த டித்திட
காதோடு காது கையிற்பி டித்தழு தினிதூதும்;

வேயா லநேக விதப்ப சுத்திரள்
சாயாமல் மீள அழைக்கு மச்சுதன்
வீறான மாம னெனப்ப டைத்தருள் வயலூரா—

---

* முநிவோரும் . வாட-பாட்டு 158, பக்கம் 368.பார்க்க.
† ஏகாசம்—மேற் போர்வை.
‡ யசோதை—கண்ணை பிரானை வளர்த்த தாய். கண்ணன் தயிர் பால் உண்டு அடியுண்டு அழுதது :—
"அளை தயிர் பாலுண்டு . கண்டு பிடிக்கப் பிடியுண்டு...
ஆப்புண்டிருந்தானால்...அடியுண் டழுதானல்"
—பெரியாழ்வார் திருமொழி 2-10-5.

362

மாயையே உரு எடுத்தாற் போன்ற முழுச் சமர்த்திகள், முடிவே இலாத தந்திரம் நிறைந்த மனத்தொடு பசப்புபவர்கள் (இன்முகங் காட்டி ஏய்க்கின்றவர்கள்), வாழ்நாளை அறுத்தழிக்கும் கடைக் கண்ணினர் (கடை விழியினர்), முநிவர்களும்—

காம மயக்கத்தால் வாடும்படி சிரித்து அவர்களை உருக்க வல்லவர்கள், மேலே இட்ட ஆடையின்மீது கொங்கையைத் திறந்து காட்டுபவர்கள் (கொங்கை வெளிபெறக் காட்டுபவர்), வாருங்கள், இருங்கள் என்றெல்லாம் கூறும் முழு மோசக்காரிகள்—மிக்க மோகத்தையும்

ஆய்வதற்கு இடமில்லா வகையில் ஆசையையும் எழுப்புகின்ற வஞ்சனை வாய்ந்தவர்கள், காசு கொடுக்காத போது மிகவும் ஊடுபவர்கள் (மாறுபட்டு நிற்பவர்கள்), கள் உண்டு (மதம்) மகிழ்ச்சி கொள்ளும் மனத்தினர்கள், பழி, பாவம்

ஆகுமே என்று எண்ணாத திருட்டு வீணிகள (பயனற்றவர்கள), வேடிக்கையான நகக்குறிகள் உள்ள கழுத்தை உடையவர்கள், ஆசாரக் குறைவுள்ளவர்கள், விலைக்குக் கொங்கையை அளிப்பவர்கள்—(ஆகிய) பொது மகளிரின் உறவு நல்லதா—(உறவு கூடாது என்றபடி)

காயச்சாத பால், நெய், தயிர்க்குடங்களைப், பொருந்திய மனத்துடன், சற்றேனும் யோசியாமல், எடுத்து இடைச்சிகளுக்குத் தெரியாதபடி குடித்துக் கொண்டிருக்கும்போது, உரலுடனே (அவரது)

மேகம்போன்ற திருமேனியைக் கட்டி, ஒரு போரிடுவது போல அசோதை என்பவள் பிடித்து அடிக்க, அப்போது இரண்டு காதுகளையும் கைகளாற் பிடித்துக் கொண்டு அழுதவரும், இனிமையாக ஊதும்,

புல்லாங்குழல் கொண்டு அனேக விதமான பசுக் கூட்டங்களை (ஒன்றும்) தவறாதபடி (தளராத வண்ணம்) அழைத்து வரும் அச்சுதனும் (திருமாலை)ச் சிறப்பு வாய்ந்த மாமனைக் கொண்டருளும் வயலூரனே!

வீணுள் கொடாத படைச்செ ருக்கினில்
சூர்மாள * வேலே விடுக்கும் அற்புத
வேலா விராலி மலைத்த லத்துறை பெருமாளே. (13)

363 ஞானோபதேசம் பெற

தானன தான தானன தான
தானன தான தனதான

மாலாசை கோப மோயாதெ நாளு
மாயா விகார வழியேசெல்-
மாபாவி † காளி தானேனு நாத
மாதா பிதாவு மினிநீயே ;
நாலான வேத நூலாக மாதி
நானோதி னேனு மிலைவீணே-
நாள்போய் விடாம ‡ லாருறு மீதில்
ஞானோப தேச மருள்வாயே ;
பாலா x கலார ஆமோத லேப
பாடீர வாக அணிமீதே-
பாதாள பூமி யாதார மீன
o பானீய ** மேலை வயலூரா ;
வேலா விராலி வாழ்வே †† சமூக
வேதாள பூத பதிசேயே-
வீரா கடோர சூராரி யேசெ
வேளே சுரேசர் பெருமாளே. (14)

---

* வேலை—கடலில்.
† காளி—விஷகுணமுள்ளவன்.
‡ ஆருறு மீதில்—பாட்டு 294. பக்கம் 232 பார்க்க.
x கல்லாரம்—செங்குவளை. செங்குவளைப்பிரியர்—தணிகை முருகர் ஆதலினால்-கல்லார ஆமோத என்பதற்குக் கல்லார மலர்ப் பிரியனான கல்லார கிரியனே (தணிகை நாதனே) எனக் கொள்ளலாம். o பானீயம்—ஜலம்.
** மேலை வயலூர்—திரிசிராப்பள்ளிக்கு மேற்கில் உள்ள வயலூர்.
†† சமூக வேதாள பூத பதி-சிவபிரான்—'பூத பதியாகிய புராணமுனி'—சம்பந்தர் III-80-5,
'பூத கண நாதர்'—சம்பந்தர்-I-66-2.
'பேய்க்கணக் குழுவினன்'—சம்பந்தர் III-48-3.

வீணாக நாள் கொடுக்கப்படாத (என்றும் போர் இருந்த) படை நம்மாட்டு உண்டு என்னும் அகந்தை கொண்டிருந்த சூரன் இறந்துபட (அவன் மாமரமாய நின்ற) கடலிற் செலுத்திய அற்புத வேலாயுதத்தை ஏந்தியவனே! விராலிமலை ஸ்தலத்தில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(விலைத் தனத்தியர் உறவு ஆமோ)

363

மயக்கம், ஆசை, கோபம் இவை ஓய்வு இல்லாமல் எந்நாளும் (பிரபஞ்ச மாயா விகாரங்களின் வழியிலேயே போகின்ற

மகா பாவி, விஷ குணம் உள்ளவன் தான்—நான் என்றிருந்தபோதிலும் நாதனே! தாயும் தந்தையும் இனி எனக்கு நீதான்!

நான்கு வேத நூல்களையும், ஆகமங்கள் ஆகிய பிற நூல்களையும் நான் படித்ததும் இல்லை; வீணாக (என்)

(வாழ்)நாள் போய்விடாமல், முப்பத்தாறு தத்துவங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட நிலையதான ஞானோபதேசத்தை அருளவாயே!

பாலனே! செங்குவளைமலர்ப் பிரியனே! லேப பாடீர வாக அணிமீதே (அணிமீதே பாடீர லேப வாக) ஆபரணங்களின்மேலே சந்தனக் கலவைப் பூச்சு (அணிந்துள்ள) அழகனே!

பாதாளம், பூமி இவைகளுக்குப் பற்றுக்கோடாயுள்ளவனே! மீன் நிறைந்த ஜலம் (சூழ்ந்த) மேலை வயலூரனே!

வேலனே! விராலிமலைச் செல்வனே! திரளான பேய்க் கணங்கள், பூத கணங்களுக்குத் தலைவராம் சிவனது குமாரனே!

வீரனே! கொடுமை வாய்ந்த சூரனுக்குப் பகைவனே! செவ்வேளே! தேவேசப் பெருமாளே!

(ஞானோபதேசம் அருள்வாயே)

364 திருவடி மறவாமை

தானன தந்தன தாத்தன தானன தந்தன தாத்தன
தானன தந்தன தாத்தன தனதானே

மேக மெனுங்குழல் சாய்த்திரு கோக னகங்கொடு கோத்தணை
மேல்விழு கின்ற பராக்கினி லுடைசோர—
மேகலை யுந்தனி போய்த்தனி யேகர ணங்களு மாய்க்கயல்
வேல்விழி யுங்குவி யாக்குரல் *மயில்காடை ;
கோகில மென்றெழ போய்க்கனி வாயமு துண்டுரு காக்களி
கூரவு டன்பிரி யாக்கல வியின்மூழ்கிக்—
கூடி முயங்கி விடாய்த்திரு பார †தனங்களின் 'மேற்றுயில்
கூரினு மம்புய தாட்டுணை மறவேனே ;
மோகர துந்துமி யார்ப்ப ‡ விராலி விலங்கலின் வீட்டதில்
x மூவுல குந்தொழு தேத்திட வுறைவோனே—
மூதிசை முன்பொரு காற்றட o மேருவை யம்பினில் வீழ்த்திய
மோகன ** சங்கரி வாழ்த்திட மதியாமல் ,
ஆக மடிந்திட வேற்கொடு சூரனை வென்றடல் போய்த்தணி
யாமையின் வென்றவ னுற்பிற கிடுதேவர்—
ஆதி ††யிளந்தலை காத்தர சாள அவன்சிறை மீட்டவ
னுலகங்குடி யேற்றிய பெருமாளே. (15)

---

* மயில் காடை இவை புட்குரல்—பாட்டு 197, பக்கம் 6.
† 'தன பாரம். மேவி மால் கூருகினும் உன் நீப சீர்பாதம் மறவேனே'—திருப்புகழ் 1054 ‡ விராலி விலங்கல்—விராலி மலை.
x மூவுலகு—பூலோகம். பரலோகம், பாதாளலோகம், (அல்லது பூமி, அந்தரம், சுவர்க்கம் ; சுவர்க்கம்-மத்தியம்-பாதாளம்.
o மேருவை வீழ்த்தினது :—மேரு-கிரௌஞ்சம் என்றும் கொள்ளலாம். மேருவைச் செண்டாலடித்த திருவிளையாடலையும் கொள்ளலாம். [பாட்டு 3, பக்கம் 23]. 'மேருத் தூளெழ'—திருப்புகழ் 68, பக்கம் 162. 'சண்ட மேருக்கிரி யனைந்து வீழப் பொருத கதிர் வேலா'-திருப்புகழ் 869.
** சங் கரி—சங்கையுடைய அரி.
†† இளந்தலை—எளிமை என்று பொருள்படும் ; 'வீடுமன் இளைத்தான் இளந்தலை யுருதபடி எகுமின்" (பாரத முதற்போர்-59)
இளந்தலை இளமைப பருவம்: இளம் பருவத்தினனை இந்திரன் மகன் சயந்தன் எனக் கொள்ளலாம். சிறையிடப்பட்ட சயந்தனை முருகவேள் சூரனிட்ட சிறையை நீக்கிக் காத்தனர்.

364

மேகம் போன்ற கூந்தலைச் சாய்த்து, இரண்டு தாமரையன்ன கண்களைக்கொண்டு இழுத்துச் சேர்த்து, படுக்கையின்மேல் விழுகின்ற விளையாட்டில், ஆடை நெகிழ—

மேகலை (இடையணி)யும் தனியாக நீங்க, தனிப்பட்டு (ஒன்றுபட்டு) இந்திரியங்களும் இயங்க, (இந்திரியங்கள் ஒன்றுபட), மீன், வேல் போன்ற கண்களும் குவிய, குரலானது மயில், காடை

குயில் என்று எழ (புட்குரல்கள் ஒலிக்க), சென்று கொவ்வைக்கனி போன்ற வாயிதழ் ஊறலை உண்டு உருகி மகிழ்ச்சி மிக, கூடவேயிருந்து, நீங்குதல் இல்லாத (எப்போதும்) சேர்க்கை (புணர்ச்சி இன்பத்தில்) முழுகி—

கூடித், தழுவிக், களைப்படைந்து இரண்டு பாரமுள்ள கொங்கைகளினமேல் துயிலுதல் மிகக் கொண்டாலும் உனது தாமரைத் திருவடியிரண்டையும் மறவேன்;

பேராரவாரத்துடன் பேரிகை பேரொலி செய்ய விராலிமலையின் திருக்கோயிலில் மூன்று உலகோரும் தொழுது போற்ற உறைபவனே!

வடதிசையில், முன்பு ஒருமுறை, மலையாகிய மேருவை (அம்பினால்) ஆயுதத்தால் வீழ்த்தின வசீகரனே! சங்கம் ஏந்திய திருமால் வாழ்த்தச், (சூரனைப்) பொருட் படுத்தாமற் சென்று (அவன்)

உடல் அழியும்படி வேல்கொண்டு அவனை (சூரனை) வென்று, (திக்கு விஜயத்தில்) போர்க்குப் போய் (எங்கும்) குறைவுபடாதபடி பலரையும் வென்ற சூரனால் (சூரனுக்குப் பயந்து) ஓடின தேவர்களின்

தலைவனான இந்திரனுடைய (இளந்தலை) பிள்ளையாகிய சயந்தனைக் காத்து (அல்லது இந்திரனுக்கு எளிமை உண்டாகாதபடி அவனைக் காத்து), அரசாட்சி புரியும்படியாக அவன் ஆளும் விண்ணுலகைக் குடியேற்றி வைத்த பெருமாளே!

(உன் அம்புய தாட்டுணை மறவேனே)

365 தரிசனம் பெற

தான * தனதனன தான தனதனன
தான தனதனன தந்ததான

மோதி யிறுகிவட மேரு வெனவளரு
மோக முலையசைய வந்துகாயம்—

மோச மிடுமவர்கள் மாயை தனில்முழுகி
மூட மென அறிவு கொண்டதாலே;

காதி வருமியம தூதர் கயிறு கொடு
காலி லிறுகஎனை வந்திழாதே—

காவ லெனவிரைய வோடி யுனதடிமை
காண வருவதினி யெந்தநாளோ;

ஆதி மறையவனு மாலு முயர்சுடலை
யாடு மரனுமிவ †ரொன்றதான—

ஆயி யமலைதிரி சூலி குமரிமக
மாயி கவுரியுமை தந்தவாழ்வே;

சோதி நிலவுகதிர் வீசு மதியின் மிசை
தோய வளர்கிரியி னுந்திநீடு—

‡ சோலை செறிவுளவி ராலி நகரில்வளர்
தோகை மயிலுலவு தம்பிரானே. (16)

---

* பிரமன் மறையவர்க்கு ஆதி என்பதை—"தீயோம்பும் மறை வாணர்க் காதியாம் திசைமுகன்" எனவரும் தேவாரத்திலும் காண்க—(சம்பந்தர்-II-81-9.)

† மூவரும் ஒன்றதான ஆயி: தேவியின் தலைமை பாட்டு 325, பக்கம் 306-பார்க்க.

‡ 'சோலை செறியுமியல் வாத நகரில் வளர்' என்றும், 'சோலை செறியுமியல் வாகை நகரில் வளர்'என்றும் பாடம்.

365

மேலெழுந்து, திண்ணிதாய், வடக்கிலுள்ள மேரு மலைபோல வளருவதாய், மோகத்தை ஊட்டுவதான, கொங்கை அசையும்படி வந்து (தங்கள்) உடல் கொண்டு (உடல் நலத்தைத் தந்து)—

மோசம் செய்கின்ற (பொது மகளிரின்) மாயையில் முழுகி, மூடத்தன்மை யென்னும்படியான அறிவைக் கொண்ட காரணத்தால்—

(உயிரை)ப் பிரிக்க வரும் யமதூதர்கள் கயிறுகொண்டு என் காலில் அழுத்தமாகக் கட்டி என்னை வந்து இழுக்காமல்—

(அடியேனுக்கு)க் காவலாக நீ விரைவாக ஓடி வந்து உன்னுடைய அடிமையாகிய (நான்) காணும்படி நீ வருவது இனி எந்த நாளோ!

ஆதிமறையவனாகிய பிரமனும், திருமாலும், பெரிய சுடலையில் ஆடும் அரனும் ஆக இவர் மூவரும் ஒன்றதான—

தாய், குற்றமற்றவள், முத்தலைச் சூலமேந்தினவள் குமரி, மகமாயி, கவுரி, உமை ஈன்ற செல்வமே!

ஜோதியாகிய ஒளிக் கிரணங்கள் வீசும் சந்திரன் மேலே தோயும்படி வளர்ந்துள்ள மலைமீது, உந்தி (ஆறும், அல்லது நீரும்) நீண்ட

சோலைகளும் நெருங்கியுள்ள விராலி நகரில் பொலிந்து வீற்றிருக்கும் தம்பிரானே! தோகை மயில்மேல் உலவும் தம்பிரானே!

(காண வருவதினி எந்த நாளோ!)

விநாயகமலை

[இது பிள்ளையார் பட்டி. இராமநாதபுரம் ஜில்லா திருப்புத்தூருக்குக் கிழக்காய்க் குன்றக்குடிக்குப் போகும் வழியில் 5-மைல்.] கதிர் காமத்திலும் விநாயகமலை என்றிருப்பதாகத் தெரிகிறது.

366 அருள் பெற

தனதன தானு தனுதன தனதன தானு தனுதன
தனதன தானு தனுதன தனதான

சரவண ஜாதா நமோநம கருணைய தீதா நமோநம
சததள பாதா நமோநம அபிராம-

தருணக தீரா நமோநம * நிருபமர் வீரா நமோநம
† சமதள வூரா நமோநம ஜகதீச;

பரம சொரூபா நமோநம சுரர்பதி பூபா நமோநம
பரிமள நீபா நமோநம உமைகாளி-

பகவதி பாலா நமோநம இகபர மூலா நமோநம
பவுருஷ சீலா நமோநம அருள்தாராய்;

இரவியு மாகாச பூமியும் விரவிய தூளேற வானவ
ரெவர்களு மீடேற ‡ ஏழுகடல் முறையோவென்-

---

* 'நிருபம வீரா' என்றும் பாடம் † சமம்—போர்;

‡ ஏழ்கடல்—உப்பு, கருப்பஞ்சாறு, கள், நெய், தயிர், பால் நன்னீர்க் கடல்கள்.

366

சரவண மடுவில் (நாணற் காட்டு மடுவில்; தோன்றியவனே! உன்னை வணங்குகின்றேன், வணங்குகின்றேன்; கருணை மேம்பட்டவனே! உன்னை வணங்குகின்றேன்; வணங்குகின்றேன்; (நாற்றிதழ்த்) தாமரை போன்ற திருவடிகளை உடையவனே உன்னை வணங்குகின்றேன், வணங்குகின்றேன; அழகிய-(அல்லது அழகனே)—

இளமை விளங்கும் கதிர் ஒளியை உடையவனே! (அல்லது இளமை கொண்டுள்ள தீரனே) உன்னை வணங்குகின்றேன, வணங்குகின்றேன்; ஒப்பிலா வீரனே (நிர்—உபம வீரா! அல்லது நிருப—அரசனே! அமர் வீரா—போர் வீரனே!), உன்னை வணங்குகின்றேன், வணங்குகின்றேன்; போர்க்கள ஊரா (திருப்போரூரா! உன்னை வணங்குகின்றேன், வணங்குகின்றேன்— உலகத்துக்கு ஈசனே!

பரம்பொருட் சொரூபனே! உன்னை வணங்குகின்றேன், வணங்குகினறேன், தேவர்களுக்குத் தலைவனும் இந்திரனுக்கும் அரசனே! உன்னை வணங்குகின்றேன், வணங்குகின்றேன்; நறுமணம் வீசும கடப்ப மலர் அணிந்தவனே! உன்னை வணங்குகின்றேன, வணங்குகின்றேன்; உமை, காளி,

பகவதி-எனப்படும் பார்வதியின் குமரனே! உன்னை வணங்குகின்றேன், வணங்குகினறேன; இம்மைக்கும் மறுமைககும் மூலகாரணனே! உன்னை வணங்குகினறேன், வணங்குகினறேன்; ஆண்மை நிறைந்த பரிசுத்தனே! உன்னை வணங்குகின்றேன், வணங்குகினறேன்-அருள் புரிவாயாக!

சூரியனும, ஆகாசமும், பூமியும் கலக்கும்படி தூசி யேறி நிறைய, தேவர்கள் யாவரும் ஈடேற, எழுகடலும் (சூர்மாவைப் பிளக்க வந்த வேலின வெப்பத்தைத் தாங்க முடியாமல்) முறையோ என்று—

றிடர்பட மாமேரு பூதர மிடிபட வேதா னிசாசர
 ரிகல்கெட மாவேக நீடயில் விடுவோனே ;

* மரகத ஆகார ஆயனு மிரணிய ஆகார வேதனும்
 † வசுவெனு மாகார ஈசனு மடிபேண-

மயிலுறை வாழ்வே விநாயக மலையுறை வேலா மகீதர
 வனசர ராதார மாகிய பெருமாளே. (1)

திருச்செங்கோடு

[இது தேவாரத்திற் கொடி மாடச் செங்குன்றூர் என வழங்கும். திருஞான சம்பந்த ஸ்வாமிக ளுடைய பாடல் பெற்றது. சேலம் ஜில்லா சங்கரிதுர்க்கம் ரயில்வே ஸ்டேஷனுக்குத் தென் கிழக்கு 6-மைல். கோயில் மலைமேல் இருக்கின்றது. இங்கே சுப்பிரமணிய ஸ்வாமி சந்நிதி தனியாகவும் பெரிதாகவு மிருக்கின்றது. "செங் கோடனைச் சென்று கண்டுதொழ நாலாயிரங்கண் படைத்திலனே யந்த நான்முகனே" [கந்தரலங்காரம்—9?] என ஸ்வாமிகள் வியந்து துதித்துள்ளனர். மலை சிவந்த நிறமாயிருப்பதால் இதற்குத் "திருச்செங்கோடு" எனப் பெயர்போந்தது. மேலை வீதியிலிருந்து பார்த்தால், மலை நாகம்போற் காணப்படுகின்றது. மலைக்கு நாககிரி என்றும் பெயர். 1181-ஆம் பாடலிற் கோங்கின் புஜக கோத்திரி" என்பதையுங் காண்க. அர்த்தநாரீசுரருடைய சந்நிதி விசேஷமானது. மலையடிவாரத்தில் ஆறுமுகஸ்வாமி தேவிமாருடன் திருக்கோயில் கொண்டிருக்கின்றார். இதற்கு ஸ்தலபுராணமுண்டு.] பாட பேதப்படி 323-ஆம் பாடல் இத்தலத்துக்கு உரியதாம்,

367 அலைச்சல் அற

தந்தான தந்த தந்தான தந்த
 தந்தான தந்த தனதான

அன்பாக வந்து உன்றாள் பணிந்து
 ஐம்பூத மொனற நினையாமல்-
அன்பால் மிகுந்து நஞ்சாரு கண்க
 ளம்போரு கங்கள முலைதானும் ;

* திருமால்-மரகத நிறம்-'மரகத நாராயணன்' - திருப்புகழ்-583
பிரமன்-பொன் நிறம்— 'பொன் நிற நான்முகன்'-சம்பந்தர்-III-7-9.
ஈசன்-நெருப்பு உருவு—'அழல் மேனியவன்'—சம்பந்தர்-III-80-9.
† வசு—அக்கினி.

வேதனைப்பட, மகா மேருமலை இடிபட்டுப் பொடிபடவே, அசுரர்களின் வலிமை கெட மிக்க வேகமுள்ள நெடு வேலைச் செலுத்தினவனே!

மரகதம் போன்ற (பச்சை நிற) உருவம் உள்ள ஆயன் (இடையன) திருமாலும், பொன் உருவம் உள்ள பிரமனும், நெருப்பு உருவம் உள்ள ஈசனும் (உனது) திருவடியை விரும்பிப் போற்ற—

மயிலில் வீற்றிருக்கும் வாழ்வே! விநாயக மலையில் வீற்றிருக்கும் வேலனே! பூமியைத் தாங்குபவனே! அல்லது—மலைகளுக்கு உரியவனே! அல்லது—மலையில் வாழ்பவர்களாகிய, (வனத்தில் சஞ்சரிப்பவர்களாகிய) வேடர்களுக்குப் பற்றுக் கோடாக விளங்கும் பெருமாளே!

(அருள்தாராய்)

———

திருச்செங்கோடு

367

அன்பாக வந்து உனது தாளைப் பணிந்து (மண், நீர், தீ, காற்று, வான் என்னும்) ஐம்பூதங்களும் ஒருவழிப்பட்டு உன்னை நினையாமல்—

அன்பு மிக்கு, விடம் நிறைந்த கண்கள், தாமரை மொட்டுகள் போன்ற கொங்கைகள்—

கொங்கே மிகுந்து வண்டாடி நின்று
கொண்டாடு கின்ற குழலாரைக்-

கொண்டே நினைந்து மன்பே துமண்டி
குன்று * மலைந்து அலைவேனோ;

மன்றாடி தந்த மைந்தா மிகுந்த
வம்பார் கடம்பை யணிவோனே-

வந்தே பணிந்து நின்றார் பவங்கள்
வம்பே † தொலைந்த வடிவேலா;

‡ சென்றே யிடங்கள் கந்தா x எனும்பொ
செஞ்சேவல் கொண்டு வரவேணும்-

செஞ்சாலி கஞ்ச மொன்றாய் வளர்ந்த
செங்கோ டமர்ந்த பெருமாளே. (1)

368 அருள் பெற

தந்தான தந்த தந்தான தந்த
தந்தான தந்த தனதான

பந்தாடி யங்கை நொந்தார் பரிந்து
பைந்தார் புனைந்த குழல்மீதே-

பண்பார் சுரும்பு பண்பாடு கின்ற
பங்கே ருகங்கொள் முகமீதே;

மந்தார மனறல் சந்தார மொன்றி
வன்பார கஞ்செய் தனமீதே-

* மலைதல்—ஒருவழிப்படாது நிற்றல்.

† தொலைந்த—தொலைத்த.

‡ இந்த அடி மிக்க அருமையான மனப்பாடஞ்செய்ய வேண்டிய 'மகுட' அடியாகும்.

x எனும்பொ—எனும்பொழுது.

பூங்கொத்துக்கள் நிரம்பி வண்டுகள் விளையாடுகின்ற மகிழுகின்ற கூந்தல், இவைகளைக் கொண்ட (பொது மகளிரை)—

(மனத்திற்) கொண்டு நினைந்து, மல் (மிகவும்), பேது அறியாமை (அல்லது வருத்தம்) நிறைந்து, மனம் குன்றிப் போய் (சோர்வடைந்து) ஒரு வழிப்படாது அலைச்சல் உறுவேனோ!

சபையில் நடனம் புரியும் சிவபிரான் (கூத்தப்பிரான) தந்த குமரனே! மிக்க வாசனை நிறைந்த கடப்ப மலரை அணிபவனே!

வந்து பணிந்து நின்ற (அடியார்களுடைய) பிறப்புக்களை (அல்லது பாவங்களைத்) தொலைக்கும் கூரிய வேலனே!

செல்லும் இடங்களில் (போகும் இடங்களில்) 'கந்தா' என்று நான் அழைக்கும்பொழுது, செவ்விய சேவலை ஏந்தி (அடியேன் முன்) வர வேணும்.

செந்நெற் பயிரும் (செந்நெல்லும்) தாமரையும் ஒன்றாக வளரும் திருச்சேங்கோட்டில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(மலைந்து அலை வேனோ)

368

பந்து விளையாடி அழகிய கை நொந்துள்ள (மாதர்கள்) ஆசை வைத்து பசுமை வாய்ந்த (புதிய) பூமாலையை அணிந்த கூந்தல் மேலும்—

பண்பு (செய்கை அல்லது அழகு) நிறைந்த வண்டுகள் பண்(இசை) பாடுகின்ற தாமரைபோன்ற முகத்தின் மீதும்—

மந்தாரம் என்கின்ற தெய்வ விருக்ஷத்தின், வாசனையைக் கொண்ட சந்தனம், முத்துமாலை இவை சேர்ந்தனவாய், கொடிய பாதங்களுக்கு இடம் தரும் கொங்கைகளின் மீதும்— .

மண்டாசை கொண்டு விண்டாவி நைந்து
மங்காம லுன்ற னருள்தாராய்;

கந்தா அரன்றன் மைந்தா விளங்கு
கன்று முருந்தன் மருகோனே—

* கன்று † விலங்க லொன்றுாறு கண்ட
கண்டா வரம்பை மணவாளா;

செந்தா தடர்ந்த கொந்தார் கடம்பு
திண்டோள் நிரம்ப அணிவோனே—

திண் ‡ கோ டரங்க x ளெண்கோ டுறங்கு
செங்கோட மர்ந்த பெருமாளே. (2)

369 திருவடி மறவாதிருக்க

தந்தான தந்த தந்தான தந்த
தந்தான தந்த தனதான

o வண்டார் ** மதங்க ளுண்டே மயங்கி
வந்தாரு †† கொண்ட லதனோடும்—

வண்காம னம்பு தன் ‡‡ கால் மடங்க
வன்போர் மலைந்த விழிவேலும்;

கொண்டே வளைந்து கண்டார் தியங்க
நினைறார் குருமபை முலைமேவிக்—

---

* கன்று—கோபித்து. † விலங்கல் ஒன்று ஆறு கண்ட—ஒரு மலையை வழி கண்ட, ‡ கோடரங்கள்—குரங்குகள்.

x எண்கு—கரடி.

o வண்டார்—வண்டு-திணைவழுவமைதி-நன்னூல் சூ. 379.

** மதம்—தேன். 'மதம் கமழ் கோதை'—சிந்தாமணி-2584.

†† கொண்டல்—மேகம்போன்ற குழல்.

‡‡ கால்—செவ்வி 'கால்மலியும நறுந்தெரியல்-பு-வெ-8, 18.

மூண்டு நிரம்பி எழும் ஆசையைப் பூண்டு, விண்டு ஆவி (ஆவி-உயிர் பிரிவது போல) நைதல் உற்று (வருந்தி) விளக்கம் குறையாமல் (சோர்வு அடையாமல்) உன்னுடைய திருவருளைத் தந்தருளுக.

கந்தனே! அரன் (சிவன்) மைந்தனே! விளங்குபவரும் கன்றுதல் (முதிர்தல், கோபித்தல்) இல்லாதவருமான முகுந்தன் (அல்லது, கன்று + ஆ கன்றுகளுக்கும பசுக்களுக்கும்) ஆன பிரியமுள்ள) முகுந்தன் மருகோனே!

கன்று (கன்றி-கோபித்து), விலங்கல் (மலை) ஒன்றை கிரவுஞ்சத்தை ஆறு கண்ட (வழி திறக்கச் செய்த, (தொளைத்த) (கண்டா) வீரனே! தேவ மகளாம் தேவ சேனையின மணவாளனே!

செவ்விய பூந்தாது நிரம்பிய பூங்கொத்துக்கள் நிறைய வுள்ள கடப்ப மாலையைத் திண்ணிய தோள் நிரம்ப அணிபவனே!

திண்ணிய (வலிய) குரங்குகள கரடியுடன் தூங்கு கின்ற திருச் செங்கோட்டில் வீற்றிருக்கின்ற பெருமாளே!

(ஆவி நைந்து மங்காமலுன்றன் அருள்தாராய்)

369

வண்டு தேன் உண்டு மயக்கம கொண்டு (மயக்கத் துடன்) வந்து மொய்க்கின்ற மேகம் போன்ற கூந்தலுடன—

வளப்பம் பொருந்திய மன்மதனுடைய (மலாப்) பாணத்தின் கால் மடங்க (செவ்வி) குறைய (செவ்வியை யும் குறைக்கவல்ல) வலிய போரை எதிர்த்த கண என்னும வேற்படையையும்—

கொண்டு வளைந்து கண்டவர்கள் சஞ்சலம் அடைய நிற்கின்றவர்களாம் (பொது மகளிரின்) தென்னங் குரும்பை ஒத்த கொங்கையில் விருப்பம் வைத்து (மனம் பொருந்தி)—

கொந்தா ரரும்பு நின்தாள் மறந்து
தன்றம லுன்ற னருள்தாராய்;

பண்டாழி சங்கு கொண்டாழி தங்கு
பண்போ னுகந்த மருகோனே—

பண்சார ணைந்து நண்போது மன்பர்
பங்காகி நின்ற குமரேசா;

செண்டாடி யண்டர் கொண்டாட மன்றில்
நின்றாடி சிந்தை மகிழ்வாழ்வே—

செஞ்சாலி மிஞ்சி மஞ்சாடு கின்ற
சேங்கோ டமர்ந்த பெருமாளே. (3)

370 அடியரொடு கூட

தனதன தனதன தனதன தனதன
தந்தான தந்த தனதான

கரையற வுருகுதல் தருகயல் விழியினர்
கண்டான செஞ்சொல் மடமாதர்—

கலவியில் முழுகிய நெறியினி லறிவுக
லங்காம யங்கும் வினையேனும்;

உரையையு மறிவையும் உயிரையு முணர்வையும்
உன்பாத கஞ்ச மலர்மீதே—

உரவொடு புனைதர நினைதரு மடியரொ
டொன்றாக என்று பெறுவேனோ;

வரையிரு துணிபட வளைபடு சூர்குடி
வந்தேற இந்த்ர புரிவாழ—

பூங்கொத்துக்கள் நிரம்பித் தோன்றும் உனது திருவடியை மறந்து நான் அழிவு அடையாமல் உனது திருவருளைத் தந்தருளுக.

முன்பு முதலே, சக்கரம், சங்கு இவைகளுடன் கடலில் தங்கும் (துயில் கொள்ளும்) தன்மை வாய்ந்த திருமால் மகிழும் மருமகனே!

இசை பொருந்தவும், உள்ளம் நெகிழவும், நண்பை (அன்பான துதிகளை) ஓதும் அன்பர்களின் பங்கில் நிற்கும் குமரேசனே!

(அசுரர்களைச்)சிதற அடித்துத் தேவர்கள்கொண்டாடச் சபையில் நின்று ஆடும் (சிவபிரான்) உள்ளத்தில் மகிழ் கின்ற செல்வமே!

செந் நெல் (மிஞ்சி-மிஞ்ச) மிகுந்து வளர மேகங்கள் சஞ்சரிக்கின்ற (திருச) செங்கோட்டில் வீற்றிருக்கும் பெருமானே!

(நினதாள மறந்து குன்றுமல் உன்றன் அருள்தாராய்)

370

எல்லை கடந்து உருகும்படிச் செய்யும் மீன் போன்ற கண்ணினர், கற்கண்டுபோன்ற செவ்விய **சொல்லினராகிய** மட்பம் பொருந்திய மாதர்களின்—

சேர்க்கை யின்பத்தில் முழுகிய வழியில் அறிவுகலங்கி, மயங்கும் வினைக்கு ஈடான நானும்—

(எனது) சொற்களையும், (எனது) அறிவையும், (எனது) உயிரையும், (எனது) உணர்வையும் உனது திருவடித் தாமரை மலர்மேல்—

உறுதியுடன் பொருந்த வைக்க, (உன்னை) நினைக்கின்ற அடியார்களுடன் ஒன்றும்படி கூடும்படியான பாக்கியத்தை என்று பெறுவேனோ!

மலை (கிரௌஞ்சம்) இரண்டு கூறுபட, வளைபடு (வளைதல் பட்ட—மனம் சோர்வு பட்டிருந்த) தேவர்கள் குடி புகுந்து ஏற, தேவேந்திரனது பொன்னுலகம் வாழ,

மதவித கஜரத துரகத பததியின்
வன்சேனை மங்க முதுமீன ;

திரைமலி சலநிதி முறையிட நிசிசரர்
திண்டாட வென்ற கதிர்வேலா—

ஜெகதல மிடிகெட விளைவன வயலணி
* செங்கோ டமர்ந்த பெருமாளே. (4)

371 ஈதற்குண மில்லாதாரைப் பாடும் குணம் ஒழிய

தனந்தாத் தனந்தாத் தனந்தாத் தனந்தாத்
தனந்தாத் தனத்தம் தனதான

இடம்பார்த் திடம்பார்த் திதங்கேட் டிரந்தேற்
றிணங்காப் பசிப்பொங் கனல்மூழ்கி—

இறுங்காற் கிறுங்கார்க் கிரும்பார்க் குநெஞ்சார்க்
கிரங்கார்க் கியற்றண் டமிழ்நாலின் ;

உட்பாட் டுடன்பாட் டியம்பாத் தயங்காத்
துளங்காத் திடப்புன் கவிபாடி—

ஒதுங்காப் பொதுங்காப் பதுங்காப் புகன்றேத்
துறும்பாற் † குணக்கன் புறலாமோ ;

---

* 'செம்பே டமர்ந்த பெருமாளே.' என்றும் சில பிரதிகளி லிருக்கின்றது. செஞ்சிக்கு மேற்கு 7-மைல் தூரத்தில் உள்ளது செம்பேடு. † குணக்கு—குணத்துக்கு.

மதம் பல கொண்ட யானை, தேர், குதிரை, பதாதி (காலாட்படை) இவை கொண்ட பலத்த சேனை அழிபட, பழமை கொண்ட மீன்கள் உள்ள

அலை நிறைந்த கடல் அலறி முறையிட, அசுரர்கள் திண்டாட்டம் கொள்ள, வெற்றிபெற்ற ஒளிவேலனே!

பூதலத்தின் மிடி (தரித்திரம்) கெடும்படியான விளைசசல்கள் உள்ள வயல்கள் சூழ்ந்த (வயல்கள அலங்கரிக்கும்) திருச்செங்கோட்டில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(அடியரொ டொன்றாக என்று பெறுவேனோ)

371

(எந்த இடத்திற் போனால் (எவரிடத்திற்போனால்) பணம் கிட்டும் என்று) இடம் பார்த்து, இடம் பார்த்து, இதமான மொழிகளை அவர்கள் கேட்கும்படிச் சொல்லி, இரத்தல் தொழிலை மேற்பூண்டு, அத்தகைய தொழிலுக்கு மனம் பொருந்தி, பசியாகிய பொங்கி யெழுகின்ற நெருப்பில் மூழ்கி-

இறும்-கால்-கு (அழிந்து போகும் காலத்திற் கூட)- உள்ளம் உறுதி அடையாதவரிடம், இரும்பு போன்ற கடின நெஞ்சத்தவரிடம், இரக்கம் இல்லாதவரிடம், (இயல் தண் தமிழ் நூலின) தகுதி பெற்றுள்ள குளிர்ந்த தமிழ் நூல்களில்

உடம் பாட்டுடன் (மன ஒருமையுடன்) பாடல்களை அமைத்து, தயங்கி (வாட்டமுற்று), துளங்கி (துளக்கம கொண்டு—மனக்கலக்கம் கொண்டு), திடத்துடன் புல்லிய பாடல்களைப் பாடி—

(அச்சமுற்று) ஒதுங்கியும் (அல்லது ஓதும் காப்பு—சொல்லப்பட்ட காவல்களுக்கு) ஒதுங்கா—ஒதுங்கியும் பதுங்கியும் (போய்த்) தான் பாடிய பாடல்களைச் சொல்லிப் புகழும் இயல்பினைக் கொண்ட குணத்துக்கு அன்பு வைக்கலாமா (இயல்பிணைக் கொண்ட குணத்தை நான் (ஒதுக்காது) கொள்ளலாமா— கூடாது என்றபடி).

*கடந்தோற் கடந்தோற் றறிந்தாட் கருந்தாட்
கணந்தாட் கணித்திண் புயமீவாய்-
†கரும்போற் கரும்போர்க் குளங்காட் டிகண்டேத்
துசேங்கோட் டில்நிற்குங் கதிர்வேலா ;
அடைந்தோர்க் குணந்தோர்க் களிந்தோர்க் கமைந்தோர்க்
கவிழ்ந்தோர்க் குணற்கொன் றிலதாகி –
அலேந்தோர்க் குலேந்தோர்க் கிணந்தோர்க் கலந்தோர்க்
கறிந்தோர்க் களிக்கும் பெருமாளே. (5)

372 மனத்தில் தீமை அற

தனத்தந் தானன தனத்தந் தானன
தனத்தந் தானன தனதான

கலக்குங் கோதற வடிக்குஞ் சீரிய
கருப்பஞ் சாறெனு மொழியாலே-
கருத்தும் பார்வையு முருக்கும் பாவிகள்
கடைக்கண் பார்வையி லழியாதே ;
விலக்கும் ‡போதக மெனக்கென் றேபெற
விருப்பஞ் சாலவு முடையேனன்-

* கடம் தோல் கடம் தோற்ற-மத யானை காட்டில் எதிர்ப்பட.
† கரும்போற்கு அரும்போர் குளம் காட்டி—மன்மதனுக்கு அரிய போராக நெற்றிக்கண் காட்டிய பரமசிவன்.
‡ 'தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக' என்னும் பொய்யில் புலவர் திருவாக்குக்கு ஏற்ப-யாரும் பெறாத ஞானத்தையும், வாக்கு வன்மையையும் தாம் பெற வேண்டும் என்ற ஆசை கொண்டவர் அருணகிரியார்.

"போதகம் எனக் கென்றே பெற விருப்பம் சாலவும் உடையேன் நான்" என்று இந்தப் பாடலிலும், "எனக்கென்றப் பொருள் தங்க, தொடுக்கும் சொல் தமிழ் தந்து ஆள்வாய்" என 33-ஆம் பாடலிலும் கூறுவதைக் காண்க.

"சீருந் திருவும் பொலியச் சிவலோக நாயகன் சேவடிக் கீழ் ஆரும் பெறாத அறிவுபெற்றேன், பெற்றது ஆர்பெறுவார் உலகில்" என்னும் திருப்பல்லாண்டு இங்கு உணர்ந்து ஒப்பிடத்தக்கது.

அருணகிரியாரும் அத்தகைய ஞான போதகத்தைப் பெற்றார் என்பது—" கடத்திற் குறத்தி பிரான் அருளால், கலங்காத சித்தத் திடத்திற் புணையென யான் கடந்தேன் . காம சமுத்திரமே" என வரும் கந்தரலங்காரத்தாலும் (29), 'பிமரங்கெட மெய்ப் பொருள் பேசியவா" என்னும் அநுபூதியாலும் (8) விளங்கும்.

மத யானை காட்டில் எதிர்ப்பட அறிந்தவளாய் (கண்டவளாய்) (உனது) அருமையான திருவடிகளை அணைந்த அவளுக்கு (வள்ளிக்கு) அழகிய திண்ணிய (உனது) திருப்புயங்களை (அணைதற்குத்) தந்தவனே!

கரும்பு வில்லை ஏந்திய மன்மதனுக்கு அரிய போராக களம் (நெற்றிக் கண் காட்டி (காட்டினவனை சிவபிரான்) கண்டு போற்றும் திருச் செங்கோட்டில் விளங்கி நிற்கும் ஒளிவேலனே!

(உன்னை) அடைந்தவர்க்கும், மெலிந்தவர்க்கும், கருணை யுள்ளம் படைத்தவர்க்கும், மன அமைதி கொண்டவர்க்கும், பக்தியால் உள்ளம் நெகிழ்ந்தவர்க்கும், உண்பதற்கு ஒன்றும் இல்லாதவராகி—

அலைகின்றவர்க்கும், நிலை குலைந்து அலைபவர்க்கும், கவலையுற்று வருந்துபவர்க்கும், துன்பம் உற்றவர்க்கும், ஞானிகட்கும், திருவருள் பாலிக்கும் பெருமாளே!

(புன்கவி பாடி ஏத்து குணக்கு அன்புறலாமோ)

372

கலக்கத்தைத் தரும் சக்கைகள் நீங்க, வடித்து எடுக்கப்பட்ட சிறப்பான கரும்பின் சாறு என்று சொல்லத் தக்க மொழியால் (பேச்சினால்)

கருத்தையும், நோக்கத்தையும் உருகுகின்ற பாவிகளாம் (பொது மகளிரின்) கடைக்கண் நோக்கத்தில் (நான்) அழிவு உறாமல்—

(அத்தகைய மயக்கத்தை) விலக்கவல்ல ஞானோபதேசத்தை எனக்கு என்றே பெற—(பிறருக்குக் கிட்டாத வகையில் நான் ·ஒருவனே சிறப்பாகப் பெற்று விளங்க) ஆசை மிகவும் கொண்டுள்ள நான்—

வினைக்கொண் டேமன நினைக்குந் தீமையை
விடற்கஞ் சேலென அருள்வாயே ;

அலைக்குந் தானவர் குலத்தின் சேனையை
அறுக்குங் கூரிய வடிவேலா-

அழைத்துன் சீரிய கழற்செந் தாமரை
யடுக்கும் போதக முடையோராம்

சிலர்க்கன் றேகதி * பலிக்குந் தேசிக
திருச்செங் கோபுர வயலூரா-

திதிக்கும் பார்வயின் மதிப்புண் டாகிய
திருசசெங் கோடுறை பெருமாளே. (6)

373 கண் பார்த்தருள

தந்த தாதத் தனத்தந் தாத்தத்
தந்த தாத்தத் தனத்தந் தாத்தத்
தந்த தாத்தத் தனத்தந் தாத்தத் தனதான

அஞ்சு கோட்டிச சுழற்கண் காட்டிக்
கொங்கை நோக்கப் பலர்க்குங் காட்டிக்
கொண்ட ணுப்பித் துலக்கஞ் சேர்த்துத் திரிமாணர்-

தொண்டை வாய்ப்பொற் கருப்பஞ் சாற்றைத்
தந்து சேர்த்துக் கலக்குந் தூர்த்தத்
துன்ப வாழ்க்கைத் தொழிற்பண் டாட்டத் துழலாதே ;

†கஞ்சம் வாய்த்திட் டவர்க்குங் கூட்டிக்
கன்று மேய்த்திட் டவர்க்குங் கூற்றைக்
கனற மாய்த்திட் டவர்க்குந் தோற்றக் கிடையாத-

* பலிக்கும்—பாலிக்கும். † இந்த அடி மனப்பாடஞ் செய்ய வேண்டிய அழகிய அருமை மகுடமாம் அடி.

(ஊழ்) வினையின் பயனாக மனத்தில் நினைக்கின்ற தீய குணங்களை விட்டு உய்யும் பொருட்டு, நீ "அஞ்சல்" எனக் கூறி (ப் புரந்து) அருள்வாயாக.

(தேவர் முதலானோரை) அலைத்து வந்த அசுரர்கள் குலத்துச் சேனைகளை அறுத்த கூரிய வடிவேலனே!

அழைத்து உனது சீரிய திருவடிச் செந்தாமரைகளை அடுத்துள்ள (பற்றியுள்ள) ஞானத்தை உடையவர்களாகிய

சிலருக்கு அப்பொழுதே (தாமதமின்றி)க் கதி அளிக்கும் (வீடு பேறு அருளும்) குருமூர்த்தியே! அழகிய, செவ்விய கோபுரம் வாய்ந்துள்ள வயலூரனே!

(நீ) காத்தளிக்கும் (இப்) பூமி யிடத்தே மதிப்பு (சிறப்பு) ஓங்கி விளங்கும் திருச் செங்கோட்டில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(தீமையை விடற்கு அஞ்சேல் என அருள்வாயே)

373

சோர்வு உற்றது போலச் சுழற்கண் காட்டி (கண்ணைச் சுழற்றிக் காட்டி), கொங்கைகள் தெரியும்படி பலருக்கும் காட்டி, அழைத்துக் கொண்டு போய் ஏமாற்றி, விளக்கம் (தங்கள பிரதாபம்—கீர்த்தி) சிறப்புடன் ஓங்கத் திரிகின்ற மாதர்களின்—

கோவைக் கனி போன்ற வாயிதழின் கரும்பின் சாரல் போன்ற ஊறலைத் தந்து அணைத்துச் சேரும் கொடிய துன்ப வாழ்க்கைத் தொழிலாகிய பழைய ஆட்டங்களிற் சுழன்று திரியாமல்—

தாமரையில் வீற்றிருக்கும் பிரமனுக்கும், ஒன்று சேரச் செய்து பசுவின் கன்றுகளை மேய்த்திட்ட திருமாலுக்கும், யமன் வாட்டமுற்று மாயும்படி (இறக்கும்படிச் செய்த) சிவபிரானுக்கும் காண்பதற்குக் கிடையாத நீ—

கண்டு வேட்டுப் பொருட் கொண் டாட்டத்
தின்ப வாக்யத் தெனக்குங் கேட்கத்
தந்து காத்துத் திருக்கண் சாத்தப் பெறுவேனோ;

வஞ்ச மாய்ப்புக் கொளிக்குஞ் * சூற்கைத்
துன்று சூர்ப்பொட் டெழுச்சென் றோட்டிப்
பண்டு † வாட்குட் களிக்குந் தோட்கொத் துடையோனே;

வண்டு பாட்டுற் றிசைக்குந் தோட்டத்
தண்கு ராப்பொற் புரக் ‡ கும் பேற்றித்
x தொண்டர் கூட்டத் திருக்குந் தோற்றத் திளையோனே;

கொஞ்சு வார்த்தைக் கிளித்தண் சேற்கட்
குன்ற வேட்டிச் சியைக்கண் காட்டிக்
கொண்டு வேட்டுப் புனப் O பைங் காட்டிற் புணர்வோனே-

கொங்கு லாத்தித் தழைக்குங் காப்பொற்
கொண்ட லார்த்துச் சிறக்குங் காட்சிக்
கொங்கு நாட்டுத் திருச்சேங் கோட்டுப் பெருமாளே(7)

---

* சூல்—சூலம். † வாளாலும் சூரனை வெட்டினர் என்பது: "சூர் அாளாய் வீழ, * * சீரா வாலே வாளாலே வேலாலே சேதித்திடும் வீரா"—திருப்புகழ் 1045.

‡ கும்பு ஏற்றி—கும்பு கூட்டி. x 'எத்துவாரவர் பலர் கூட நின்ற கழகனுர்'—சம்பந்தர் III-93-6. O பைங்காட்டிற் புணர்ந்தது: "கன்னிதனையோர் கடி கா வினிற் கலந்து"
கந்த புராணம் வள்ளி திருமணம் 115.

என்னைக் கண்டு (நான் ஒருவன் இருக்கின்றேன் என்பதை அறிந்து), என் மீது விருப்பம் வைத்து, பொருட் கொண்டாட்டத்து (கொண்டாடத்தக்க பொருள் அமைந்த) இன்ப உபதேச வாக்கியத்தை அடியேனும் கேட்டு உணரும்படிப் போதித்துக் காத்து உனது திருக்கண் ணோக்கம் அடியேன் மீது படும்படியான பாக்கியத்தைப் பெறுவேனோ !

வஞ்சகமாகப் புகுந்து ஒளிக்கும் சூல மேந்திய கையினனாய் நெருங்கிய சூரன் அழிபடும்படிச் சென்று அவனை ஓட வைத்து, முன்பு, வாளாயுதத்தைச் செலுத்திக் களிப்புற்ற (பன்னிரு) கைத் தோள் கொத்தை உடையவனே !

வண்டு பாடல் பாடி இசை எழுப்பும் தோட்டத்தில் உள்ள குளிர்ந்த குராமலர் சூடிய (பொன்-புர) அழகிய சரீரத்தனே ! (அல்லது-பொற்பு-உர-அழகிய மார்பனே) ! கும்பு கூட்டி அடியார் கூட்டத்திலிருந்து காட்சி யளிக்கும் இளையவனே !

கொஞ்சும சொற்களை உடைய கிளியைக், குளிர்ந்த சேல் மீன் போன்ற கண்ணைக் கொண்ட (வள்ளி) மலை வேடப் பெண்ணைக், கண் காட்டி அழைத்துக் கொண்டு போய் அவளை விரும்பித் தினைப்புனத்துக்கு அடுத்த பசுங்காவில் அணைந்தவனே !

வாசனையை வீசி உலவச் செய்து தழைத்து நிற்கும் சோலைகளில் அழகிய மேகங்கள் நிறைந்து சிறக்கும் காட்சியைக் கொண்ட கொங்குதேசத்தில் உள்ள திருச் செங்கோட்டுப் பெருமாளே !

(திருக்கண் சாத்தப் பெறுவேனோ)

374 முருகா என ஓத—முத்தி பெற

தானனந் தானதன தானனந் தானதன
* * * * தனதான

* நீலமஞ் சானகுழல் மாலைவண் டோடுகதி
நீடுபந் தாடுவிழி யார்பளிங் கான † நகை
நீலபொன் சாபநுத லாசையின் தோடசையு
நீள்முகந் தாமரையி னூர்மொழிந் தாரமொழி
நேர்சுகம போலகமு கானகந் தாரர்புய
‡ நேர் x சுணங் o காவி ** கிளை யேர்சிறந் தார்மலையி
ரண்டுபோல-
நீளிபங் கோடிளநிர் தேனிருந் தாரமுலை
நீடலங் காரசர மோடடைந் தார்மருவி
நீள்மணஞ் †† சாறுபொழி யாவளம போதிவையி
‡‡ னீலவண் டேவியநல் காம xx னங் காரநிறை
நேசசந் தான oo அல்குல் காமபண் டாரமுதை
நேருசம் போகரிடை நூலொளிர்ந் a தாசையுயிர்
சம்பையா b ரஞ்;
சாலு c பொன் தோகையமை பாளிதஞ் சூழ்சரண
தாள்சிலம் போலமிட வேநடந் தானநடை
சாதிசந் தானெகின மார்பரந் தோகையென
தானெழுந் கோலவிலை மாதரின் பார்கலவி
தாவுகொண் டேகலிய நோய்கள்கொண் டேபிறவி
தானடைந் தாழுமடி யேனிடஞ் சாலும்வினை யஞ்சியோடத்-

* 354-ஆம் பாடல் போலக் கேசாதிபாத வருணனையைக் கொண்டன முதல் 3 அடிகள் நீலம்—கறுப்பு. "செங்கை நீலக் குஞ்சி நீங்கா தாகலின்"—மணிமே-22-154 † நகை—பல்—'நிரை முத்தனைய நகை'—மணிமே-20-49 ‡ நேர்—நேர்ந்த. x சுணங்கு—தேமல். o ஆவி—வாசனை. ** கிளை—மூங்கில். †† சாறு பொழி அ வள்ளம் எனப்பிரிக்க: வள்ளம்—கிண்ணம். ‡‡ நீல வண்டு—நீலோற்பலக் கணை; வண்டு—அம்பு. 'வேள்கர வண்டே'—வெங்கைக்கலம்பகம். நீலோற்பல பாணம்-கொல்லும் குணத்தது-பாட்டு 19, பக்கம் 60-பார்க்க. xx அங்காரம்—ஆங்காரம்: இறுமாப்பு. oo காம பண்டார அல்குல் [திருப்புகழ் 619], போக பண்டாரபணி [திருப்புகழ் 390] a ஆசை உயிர் சம்பையார்—திக்குக்களில் வாய்விட்டு மின்னும் மின்னல் போன்ற இடையை யுடையவர்கள். b அம் சாலு—அழகு நிறைந்த. c பொன் தோகை அமை பாளிதம்-பொன் சரிகையிட்டமுன்தானை யமைந்த பட்டுப் புடைவை.

374

கரிய மேகம் போன்ற கூந்தலில் உள்ள மாலையில் வண்டுகள் மொய்க்கின்ற நிலையும், நீண்ட நீளமுள்ளதாய் பந்து ஆடுவது போல அங்கும் இங்கும் புரளுகின்ற கண்களை உடையவர்கள், பளிங்குபோல வெண்ணிறத்த பற்களும், கறுத்த அழகிய வில் போன்ற புருவமும், ஆசையின் (பொன்னாலாகிய) தோடு என்னும் அணிகலம் அசைகின்ற ஒளி கொண்ட முகம் என்னும் தாமரையும், விளங்குபவர்கள், பேசி நிறையும் பேச்சுக்கள் (நேர் சுகம போல-சுகம்போல நேரும்)-கிளியின் மொழியை நிகர்ப்பவர், கமுகை ஒக்கும் கந்தரர் (கந்தரத்தினர்) கழுத்தினர்; தோள்கள் பொருந்திய தேமலொடு, வாசனை கொண்டு மூங்கிலின அழகைக் கொண்ட சிறப்பினர்; மலை இரண்டு போலவும்,

நீண்ட யானைக் கொம்பு, இளநீர், தேன் போன்று இனிக்கும் முத்து மாலை அணிந்த கொங்கையர், நீண்ட, அலங்காரமான, (கண்ட) சரம்—கழுத்து—அணியோடு கூடினவர்கள், பொருந்தி மிக்க நறுமணச் சாற்றினைப் பொழிகின்ற (கலவைச் சந்தனம் உள்ள) அந்தவள்ளம் கிண்ணம் போன்ற கொங்கையர், மலர்களுள் (காமபாண மலர்களுள்) நீலோற்பலப் பாணத்தை ஏவின நல்ல மனமதனது இருமாப்பு நிறைந்துள்ள அன்புக்கு இடமானதும், சந்ததியைத் தருகின்றதுமான அல்குல் என்கின்ற காம நிதியாம் அமுதத்தை உதவும் சம்போகத்தினர் (புணர்ச்சி அனுபவத்தைத் தருபவர்); இடையானது நூல் போல நுண்ணியதாய், விளங்கி, திக்குகளில் வாய்விட்டு மினனும மின்னல் போன்றவர்கள், அழகு

நிறைந்த பொன் சரிகை யிட்ட முன்தானை அமைந்த பட்டுப் புடவை சூழ்ந்துள்ள கால்களில் பாதத்திற் சிலம்பு ஒலமிட (ஒலிக்க), நடந்து, ஆன நடை-கூடிய நடையானது உயர்ந்த வமிசத்து அன்னம் எனவும், அழகிய மார்பராய், அழகிய மயில் எனவும், எழுந்து தோன்றுபவராம் அழகிய விலைமாதர்களின் இன்பம் நிறைந்த கலவி (சேர்க்கையில்) தாவுதலைக் கொண்டு (பாய்தலைக் கொண்டு), கலிய (துன்பத்தைத் தருவதான நோய்களை அடைந்து,, பிறவி (பல) அடைந்து, ஆழ்ந்து விழும் அடியேனிடத்தில் நிரம்பிவரும் வினை பயந்து நீங்க—

தார்கடம் பாடுகழல் பாதசெந் தாமரைகள்
தாழ்பெரும் பாதைவழி யேபடிந் தேவருகு
தாபம்விண் டேயமுத வாரியுண் டேபசிகள்
தாபமுந் தீரதுகிர் போனிறங் காழ்கொளுரு
சாரவுஞ் சோதிமுரு காவெனுங் காதல்கொடு
தானிருந் தோத * இரு † வோரகம் பேறுறுக விஞ்சைதாராய்;
சூலியெந் தாய்கவுரி மோகசங் காரிகுழை
தோடுகொண் டாடுசிவ காமசுந் தாரிநல
‡ தாளணிந் தாளிநிரு வாணியங் காளி x கலை
தோகைசெந் தாமரையின் மாதுநின் றேதுதிசெய்
தாயஅம் பாகமுழைகொள் தோளிபங் காளக்ருபை
தோய்பரன் சேயெனவு மேபெரும் பார்புகழும்
விந்தையோனே-
சூரசங் காரசுரர் லோகபங் காவறுவர்
தோகைமைந் தாகுமர வேள்கடம் பாரதொடை
தோளகண் டா ○ பரம தேசிகந் தாவமரர்
தோகைபங் காளனவே தாகமஞ் சூழ்சுருதி
** தோதகம் †† பாட ‡‡ மலை யேழுதுண் டாயெழுவர்
சோரிகொண் டாறுவர வேலெறிந் தே xx நடன
முங்கொள்வேலா:

* இரு—பெருமை பொருந்திய.
† ஓர்—ஒப்பற்ற ‡ தாள்—விபூதி x கலை தோகை—சரஸ்வதி
○ பரமதேசிக அந்தா எனப்பிரிக்க ** தோதகம்—வருத்தம்—
தோதகமாக எங்கும்'—சிந்தாமணி 463, தோதகம்-சாமர்த்தியம், வல்லமை—"தோதகம் பல காட்டி"—திருவால-புராணம் 13 7
†† பாட—கூற "அறம் பாடிற்றே" (புற நா-34) ‡‡ ஏழுகிரியை முருகவேள் அழித்தது—'எழ்தடம் ஆளி கொணடு'-திருப்புகழ்83; "எழுகிரி விலககி படர்ந்தது கடவுட் செவ்வேல்' (கந்த புரா-சூர-வதை-483)—திருப்புகழ் 257, பக்கம் 140, 141 பார்க்க.
xx சூரனைச் சங்கரித்தவுடன் முருகவேள் ஆடின நடம்—(துடிக் கூத்து):—"மாக்கடல் நடுவண் சூர்த்திறங் கடந்தோன் ஆடிய துடியும்" சிலப்பதி-6-51. [பாட்டு 354—பார்க்க]

மாலைக் கடம்பு (கடம்பு மாலை) அசைகின்ற கழல் அணிந்த பாத செந்தாமரைகளை விரும்பி, அந்த பெரிய பாதையாம் நெறியில் (திருவடியை விரும்பும் நெறியில்) ஆழ்ந்துப் பொருந்தி, அடுத்து வரும் தாகங்களை (ஆசைகளை) ஒழித்து, (அருள்) அமுத வெள்ளத்தைப் பருகி, பசியும் தாகமும் நீங்க, பவளம் போல நிறமும், ஒளி கொண்ட உருவமும பொருந்த, 'ஜோதி முருகா' எனக் கூறும் ஆசை (ஒன்றையே) கொண்டு மன அமைதியுடன் இருந்து ஓத, பெருமை வாய்ந்த ஒப்பற்ற உள்ளம் பேறு பெறும்படியான ஞானத்தைத் தந்தருளுக.

திரிசூலத்தை ஏந்தினவள, எனது தாய், கவுரி, ஆசையை அறுப்பவள், குழையும தோடும் பூண்டு விளையாடும் சிவகாம சுந்தரி, நல்ல விபூதியை அணிந்து ஆள்பவள், திகம்பரி, அழகிய காளி, கலை மகள் (சரஸ்வதியும), செந்தாமரையில் வீற்றிருக்கும் மாது (இலக்குமியும்)—ஆக இருவரும் நின்று துதிக்கின்ற பரிசுத்தமான அம்பா (தாய்), கழை (மூங்கில்) போன்ற தோளை உடையவள் வேயுறு தோளி) ஆகிய பார்வதியைப பங்கில் உடையவராய், கிருபை (திருவருள்) நிறைநதவராய் உள்ள பரசிவனது குழந்தை எனறே பெரிய உலகத்தோா புகழும் விசித்திர வள்ளலே!

சூரனைச் சங்கரித்தவனே! தேவ லோகத்துக்கு வேண்டியவனே! ஆறு (கிருத்திகை) மாதர்களின குழந்தையே! குமரனே! வேளே! கடப்ப மலர் நிறைந்த மாலை அணிந்துள்ள தோளனே! வீரனே! பரமருக்கு (சிவனுக்குக்) குருவே! அழகனே! தேவ மகள் (தெய்வ யானையின்) பங்கனே (கணவனே)! என்றெல்லாம் வேதஙகளையும் ஆகமங்களையும் ஆய்ந்த (தேவர்களின்) சுருதி-(முறையிட்டு) ஒலி தோதகம்-(சூரனிடம் தாங்கள் படும்) வருத்தத்தைப், பாட (எடுத்துக் கூற) அல்லது வேதாகம ஒலி யெல்லாம உனது சாமர்த்தியத்தை எடுத்துப் பாட), மலை ஏழு (ஏழுகிரிகளும்) துண்டாகப் பொடிபட, அம்மலைகளில் எழுந்திருந்த அசுரர்களின் ரத்தம் பெருகி ஆறுக வர வேலாயுதத்தைச் செலுத்தி நடனம் கொண்ட வேலனே!

* மாலியன் பாறவொரு † ஆடகன் சாகமிகு
வாலியும் ‡ பாழி x மர மோடுகும் o பாகனனு
**மாழியுங் கோரவலி ராவணன் பாறவிடு
மாசுகன் கோலமுகி லோனுகந் தோதிடையர்
மாதுடன் கூடிவிளை யாடுசம போகதிரு
மார்பகன் ††காணமுடி யோனணங் கானமதி யொன்றுமானை-

மார்புடன் கோடுதன பாரமுஞ் சேரஇடை
வார்துவண் டாடமுக மோடுகந் தீரரச
வாயிதங் கோதிமணி நூபுரம் பாடமண
வாசைகொண் டாடுமயி லாளிதுங் காகுறவி
மாதுபங் ‡‡ கா மறைகு லாவுசெங் கோடைநகர்
வாழவந் தாய்கரிய மாலயன தேவர் புகழ்
தம்பிரானே. (8)

375 திருவடியைப் பெற

தந்த தத்தத் தந்த தத்தத்
தந்த தத்தத தந்த தத்தத்
தந்த தத்தத் தந்த தத்தத் தனதான

பொன்றலைப்பொய்க் கும்பி றப்பைத்
தும்ப றுத்திட் டினறு நிற்கப்
புந்தி யிற்சற் றுங்கு றிக்கைக் கறியாமே-

பொங்கி முக்கிச் சங்கை பற்றிச்
சிங்கி யொத்தச் சங்க டத்துப்
புண்ப டைத்துக் கஞ்ச மைக்கட் கொடியார்மேல்;

---

* மாலியன்-மாலியவான், இராவணன் பாட்டனும் தலைமை அமைச்சனுமான அரக்கன்-'மதிநெறி யறிவு சான்ற மாலியவான்'-கம்ப ராமா. இலங்கை காண்-6, மாலி-மாலியவான் விஷ்ணு சக்கரத்தால் கொல்லபபட்டவன். மாலி-இராவணன் சேனா வீரன், இலக்குமணரால் இறந்தவன் (அபிதான சிந்தாமணி † ஆடகன்-இரணியன்-பாடல் 32.-1 (பக்கம் 317) பார்க்க ‡ பாழி—பருத்த : வலிய x மரம்—மராமரம்-பாட்டு 231. பக்கம் 78-பார்க்க o கும்பாகன்—கும்பகர்ணன் ராவணன் தம்பி. ** கடல் மீது-பாணம் விட்டது; பாட்டு 177, பக்கம் 412. †† காண முடியோன்—பொன் முடியோனாகிய விஷ்ணு. ‡‡ '.மறை குலாவு செங்கோடை"—'செழு மறைதேர்...புஜக பூதர' கந்தரந்தாதி 82

மாலியவான் இறக்கவும், ஒப்பற்ற இரணியன் சாகவும், (வலி மிக்க) வாலியும் பருத்த மராமரமும் அழியவும், கும்பகர்ணனும், கடலும், பயங்கரமான வலிமை கொண்டிருந்த ராவணனும் அழியவும் செலுத்தின ஆசுகன் (அம்பினைக் கொண்டவன்), அழகிய மேக நிறத்தினன்; மன மகிழ்ச்சியுடன் இடையர் மாதர்களுடன் கூடி விளையாடி (காம லீலைகளை) அநுபவித்தவன், இலக்குமியை மார்பிற் கொண்டவன், மபான் முடியோன், ஆகிய திருமாலின் மகளான அறிவு நிறைந்த ஆனை (தேவசேனை)யின் (அல்லது மான் போன்ற வள்ளியின்)

மார்பும் மலையன்ன கொங்கைப் பாரமும் பொருந்த, இடையின், வார் (நுண்மை) நெகிழ்ந்து அசைய, (அல்லது இடை யளவில் கச்சு (ரவிக்கை) அவிழ்ந்து அசைய) அவளது திருமுகத்தில் மகிழ்ச்சியுற்று, ஈர ரச (கருணை ரசத்துடன்) கருணையுடன், வாய் இதம் கோதி-வாயினின்று இனிமையாக வரும் இதழ் ஊறலைச் சிறிது சிறிதாகப் பருகி, (அல்லது ஈரமான ரசம் (ஊறல்) உள்ள வாயின் இனிமையை அநுபவித்து) ரத்தினச் சிலம்பு ஒலிக்க, அவளை மணக்கும் காதலைப் பாராட்டும் மயிலனே! பரிசுத்தனே!, குற மாது (வள்ளிக்கு) வேண்டியவனே! வேத முழக்கம் விளங்கும திருச் செங்கோட்டு நகரில் வாழ வந்தவனே! கருநிறமுள்ள திருமாலும், பிரமனும், தேவர்களும் புகழும் தம்பிரானே!

(பேறுறுக விஞ்சை தாராய்)

375

இறத்தல் (அலைச்சல்) கூடியதாய் பொய்யாக முடியும் பிறப்பு என்பதைத் தும்பறுத்திட்டு (இணைக்கும் கயிற்றை அறுத்துத் தள்ளி) இன்று (ஒரு ஒழுக்கத்தில்) நிற்கப் புத்தியில் சற்றேனும் குறிக்கைக்கு (கவனித்து மேற்கொள்ள) அறியாமல்—

காய்ந்து கொதித்தும் முயற்சிகள் செய்தும், சந்தேகம் கொண்டும் (அல்லது எண்ணங்கள் கொண்டும்), விஷம் போன்ற சங்கடங்களால் (மனம்) புண்ணாகித், தாமரையன்ன, மை பூசின, கண்ணைக் கொண்ட கொடியனைய மாதர்கள் மீது—

துன்று மிச்சைப் பண்ட னுக்குப்
பண்ப ளித்துச் சம்ப்ர மித்துத்
தும்பி பட்சிக் கும்ப்ர சச்செய்ப் பதிமீதே-

தொண்டு பட்டுத் தெண்ட னிட்டுக்
கண்டு பற்றத் தண்டை வர்க்கத்
துங்க ரத்தப் பங்க யத்தைத் தருவாயே ;

குன்றெ டுத்துப் பந்த டித்துக்
கண்சி வத்துச் சங்க ரித்துக்
கொண்ட லோத்திட் டிந்த்ர னுக்சிச் சுரலோகா-

கொம்பு குத்திச் * சம்ப ழுத்தித்
† திண்ட லத்திற் றண்டு வெற்பைக்
கொண்ட முக்கிச் சண்டை யிட்டுப் பொரும்வேழம் ;

‡ சென்று ரித்துச் சுந்த ரிக்கச
சந்த விர்த்துக் கண்சு கித்துச்
சிந்தை யுட்பற் றின்றி நித்தக் களிகூருஞ்-

செண்ப கத்துச் சம்பு வுக்குத்
x தொம்ப தத்துப் o பண்பு ரைத்துச்
செந்த வட்டிற் றங்கு சொக்கப் பெருமாளே. (9)

---

* சம்பு—சம்பங்கோரை † திண் தலத்தில் எனப்பிரிக்க

‡ வேழம் உரித்தவரலாறு– பாட்டு 286, பக்கம் 210-பார்க்க. யானையை உரித்துச் சிவபிரான் அதன் தோலைப் போர்த்த போது தேவி அடைந்த அச்சத்தை இறைவன் போக்கினர். "உமையவள் மறுகிட வருமத களிற்றினை...உரித்து அவள் வெருவல் கெடுத்தவர் I-75-7 (சம்பந்தர்).

x தொம்பதம்—தத்வமஸி—'அது நீயாயிருக்கிறாய்' என்று பொருள் கொண்ட வேதவாக்கியம் o 'பண்பு ணர்த்தித் தென்ற லைக்குட் டங்கு சொக்கப் பெருமாளே.'-என்றும் பாடம். தென்றலை கந்தரந்தாதி 82-ஆம் பாடலிலும் 'செழு மறைதேர் தென்றலை' என்ற இடத்து தென்றலை' என்பது அப்பெயர் உள்ள தலத்தைக் குறிக்கின்றதோ என்பது ஆராயத்தக்கது, தென்றலை—தென்றி அலை-எனக்கொண்டு தென்றி—(தெற்கு) அலை-அலைவாய் (செந்தூர்) எனவும் கொள்ளலாம்.

பொருந்தி நெருங்கும் ஆசைப் பொருளனும் (ஆசைப் பாத்திரனும்) எனக்கு நற்குணத்தை அளித்துச், சிறப்பும் களிப்பும் அடையச் செய்து, வண்டு உண்ணும் தேன் கொண்ட (பூந்தாதுகள உள்ள) வயலூர்த் தலத்திலே

தொண்டு செய்யும் பணியை மேற்கொண்டு, அட்டாங்கமாய் வீழ்ந்து வணங்கி, நான் கண்டு பற்றுதற்கு (உனது) தண்டை வர்க்கப் பங்கயத்தை (தண்டை இனங்கள்—தண்டை, சிலம்பு முதலிய அணிந்துள்ள) தாமரை போன்ற திருவடியை, துங்க ரத்தப் பங்கயத்தை—பரிசுத்தமான செந்நிறமுள்ள பங்கயத்தை-திருவடித் தாமரையைத் தந்தருளுக.

கிரவுஞ்சகிரியை எடுத்துப் பந்தடித்துச் சங்கரித்து பந்தை எடுத்து எறிவது போல-வேலால் எடுத்தெறிந்து அழித்து-கண் சிவக்கக் கோபித்து அழித்து-(கைம்மாறு கருதாது உதவும்) மேகம் போல, இந்திரனுக்கு-இ (ஈ ஈந்த) அளித்த தேவ லோகத்தவனே! (இந்திரனுக்குத் தேவ லோகத்தை ஈந்தவனே—அளித்தவனே)!

கொம்பால் குத்தியும், சம்பங்கோரை போன்ற நுனியால் அழுத்தியும், திண்ணிய இப்பூமியில் தண்டையும் (கதையையும்) மலையையும் கூட அமுக்கி (அடக்கி) அடக்கக்கூடிய அவ்வளவு பலத்துடன் சண்டை செய்து பொருத (எதிர்த்துப் போர் புரிந்த) யானையைப்—

போய் உரித்து, பார்வதிக்கு இருந்த பயத்தை நீக்கி-கண் களிப்புடன் சிந்தையில் பற்று ஒன்றும் இல்லாமல் நாள் தோறும் மகிழ்ச்சி கொள்ளும்—

செண்பக மலரணியும் சம்புவாம் சங்கரனுக்குத் தொம்பதத்துக்கு (தத்வமஸி என்ற வேத வாக்கியத்தில் த்வம் என்னும் சொல்லுக்கு) விளக்க இயல்பை எடுத்து விளக்கித் திருச் சேங்கோட்டில் தங்கி வீற்றிருக்கும் அழகிய பெருமாளே!

(தண்டை வர்க்கப் பங்கயத்தைத் தருவாயே)

376 பொது மகளிர் மீதுள்ள மயக்கம் அற

தந்தத் தனத்தந் தாத்தன, தந்தத் தனத்தந் தாத்தன
தந்தத தனத்தந் தாத்தன தனதான

மந்தக் கடைக்கண் காட்டுவர் கந்தக் குழற்பின் காட்டுவர்
மஞ்சட் பிணிப்பொன் காட்டுவ ரநுராக-

வஞ்சத் திரக்கங் காட்டுவர் நெஞ்சிற் பொருத்தங் காட்டுவர்
வண்பற் றிருப்புங் காட்டுவர் தனபாரச்;

சந்தப் பொருப்புங் காட்டுவர் உந்திச் சுழிப்புங் காட்டுவர்
சங்கக் கழுத்துங் காட்டுவர் விரகாலே-

சண்டைப் பிணக்குங் காட்டுவர் பண்டிட் டொடுக்கங் காட்டுவர்
தங்கட் கிரக்கங் காட்டுவ தொழிவேனோ;

பந்தித் தெருக்கந் தோட்டினை யிந்துச் சடைக்கண் சூட்டுமை
பங்கிற * றகப்பன் தாட்டொழு குருநாதா-

* தகப்பனுருடைய தாளைத்தொழுகின்ற குருநாதனே, தகப்பன் உனது தாளைத் தொழ நின்ற குருநாதனே என இருவகையும் பொருள்பட நிற்கின்ற அழகு போற்றத் தக்கது.

'வள்ளி பதம் பணியும்...தயாபரனே' எனக் கந்தரநுபூதியில் (6) வருவது போல.

3 7 6

மெதுவாகக் கடைக் கண்ணைக் காட்டுவர், நறுமண முள்ள கூந்தலைப் பின்பு காட்டுவர், மஞ்சள் அணிந்த அழகை (அல்லது மஞ்சள் நிறம் கூடிய பொன் னாபரணங்களை)க் காட்டுவர்—காமப்பற்று

உள்ளவர்போல வஞ்சனைசெய்து தங்கள் இரக்கத்தைக் காட்டுவர், நெஞ்சகத்துப் பொருத்தம் (அன்பு) உள்ளவர் போலக் காட்டுவர், வளப்பம பொருந்திய பற்களின் பாகங்களைக் காட்டுவர், கொங்கையாம் பாரமுள்ள

அழகிய மலையையும் காட்டுவர், கொப்பூழின் சுழியை (வளைவைக்) காட்டுவர், சங்கு போன்ற கழுத்தைக் காட்டுவர், தந்திரமாகச்

சண்டையிட்டு ஊடுதலையும் (மாறுபட்டுக் கோபித் தலையும்) காட்டுவர், முதலிற் காட்டிய இட்ட(ம்) (நேசம்) ஒடுங்குதலைக் (குன்றுதலைக்) காட்டுவர்; அத்தகைய பொது மகளிர் பால் இரக்கம் (அன்பு—தயை) காட்டுவதை விடமாட்டேனே!

கட்டப்பட்ட எருக்கம் பூவை-நில வணிந்த சடையின் கண் சூடுபவரும், உமையைப் பாகத்தில் உடையவருமான தகப்பன் (தந்தையாம்) சிவபிரான் தாளைத் தொழுகின்ற குரு நாதனே!

*பைம்பொற் பதக்கம் பூட்டிய அன்பற் கெதிர்க்குங் கூட்டலர்
பங்கப் படச்சென் றோட்டிய வயலூரா ;
கொந்திற் புனத்தின் பாட்டிய லந்தக் குறப்பெண் டாட்டோடு
கும்பிட் டிடக்கொண் டாட்டமோ டணைவோனே—
குன்றிற் கடப்பந் தோட்டலர் மன்றற் ப்ரசித்தங் கோட்டிய
கொங்கிற் றிருச்சேங் கோட்டுறை பெருமாளே. (10)

377 முருகன் பாலைக் கற்பகம்

தத்தா தத்தா தத்தா தத்தா
தத்தா தத்தத் தனதான

மெய்ச்சார் வற்றே பொய்ச்சார் வுற்றே
நிச்சார் † துற்பப் பவவேலை—
விட்டே றிப்போ கொட்டா மற்றே
மட்டே யத்தத் தையர்மேலே ;
பிச்சா யுச்சா இப்போ செய்த்தார்
பத்தார் விற்பொற் கழல்பேணிப்—

* பதக்கம் பூட்டிய அன்பன்—இன்னுரென்று விளங்கவில்லை. அன்பன் பொருட்டு பகைவரை ஓட்டிய வயலூரா—என்றதனால் ஒரு வேளை இது "நல்லியக் கோடன்" என்னும் சங்க கால அரசனைக் குறிக்கலாம்.

நல்லியக் கோடன் வரலாறு :—இவன் தன் பகை மிகுதிக்கு அஞ்சி முருகக் கடவுளை வழிபட்டான் எனவும், அப்பொழுது முருகவேள் அவன் கனவில் தோன்றி ஊரில் உள்ள ஒரு கேணியிற் பூத்த பூவைப் பறித்துப் பகைவர் மீது விடுக்குமாறு கட்டளை யிட்டனரெனவும், அந்தப் பூவைத் தன் வேலாக முருகவேள் நிருமித்துத் தர, அந்த வேலைச் செலுத்தி நல்லியக்கோடன் பகைவரை ஓடச் செய்தான் எனவும் அறியப் படுகின்றது. வேல் எறிந்து ஜெயித்த ஊர் "வேலூர்" என்பர். வேலூர் இப்போது உப்பு வேலூர்' என வழங்குகின்றது என்பர். இவன் சிறந்த முருக பக்தனானதால் ஒரு வேளை முருகனுக்குப் பைம்பொற் பதக்கம் ஒன்று இவன் அணிவித்திருக்கலாம். இவனைப் பற்றிய குறிப்புக்களை பத்துப் பாட்டில் டாக்டர் உ.வே. சாமிநாதையர் பதிப்பில் 'பாடப்பட்டோர் வரலாறு" என்பதன் கீழ்ப் பார்க்க

" திறல்வேல் நுதியிற் பூத்த கேணி விறல் வேல் வென்றி வேலூர் "
சிறுபாணாற்றுப்படை 172,

'பதக்கம் பூட்டிய உம்பர்க் கெதிர்க்கும்' என்றும் பாடம்.

† துற்ப—துன்ப.

பசிய பொன்னாலாய பதக்கத்தை அணிவித்த அன்பனை எதிர்த்து வந்த (அல்லது, அன்பன் பொருட்டு) அவனை எதிர்த்து வந்த) பகைவர்கள் தோல்வியுறும்படிப் போய் அவர்களைப் புறங்காட்டி ஓடச் செய்த வயலூரனே!

பூங் கொத்துக்கள் உள்ள தினைப்புனத்தி னிடத்தே பொருந்திய அந்தக் குறப் பெண்ணுடன் விளையாடல் செய்து அவளைக் கும்பிடுதற்கு ஒரு கொண்டாட்டம் (பெருங்களிப்பு) கொண்டு அவளை அணைந்தவனே!

மலையிற் கடபப மலர் மலரும் வாசனைப் பிரசித்தத்தை வளைத்துக்கொண்ட (கீர்த்தியைத் தனக்கென்று கொண்ட) கொங்கு நாட்டுத் திருச்செங்கோட்டில் வீற்றிருக்கின்ற பெருமாளே!

(பொது மகளிர்க்கு — இரக்கங் காட்டுவதொழிவேனோ)

377

உண்மையான புகலிடம் (ஆதார ஸ்தானத்தை) விட்டு விட்டு, பொய்யான துணையைப் பற்றிக்கொண்டு, நிச்சம் ஆர் (நிச்சார்) — எப்பொழுதும் (நிச்சம் — எப்பொழுதும், அல்லது மெய்யாகவே) நிறைந்த துன்பமே உள்ள பிறப்பு என்னும கடலைத்—

தாண்டிக் கரை ஏற்றி அப்புறம் போக முடியாதபடி (தேம்) தேனும் (இவர்கள் சொல்லுக்கு) மட்டே (இனிமை யிற் குறைவே) என்று சொல்லத்தக்க அந்த தத்தையர் (கிளி போன்ற பொது மகளிரின்) மீது—

பிச்சாய் (காம வெறியாய்—பைத்தியமாய்), உச்சாகி— (உச்ச நிலையிற் சேர்ந்தவராகி) அல்லது கவர்ச்சி உடையவர்களாகி, போர் (கலவிப் போரில்), எய்த்தார்— இளைத்தவர்கள், பத்தார் (பத்தர்களின்), வில், பொன் கழல் (ஒளி பொருந்திய, அழகிய, திருவடிகளைப் போற்றிப் பணிந்து—(அந்த நல்ல தொண்டால்)

பிற்பால் பட்டே நற்பால் பெற்றார்
முற் * பா லைக்கற் பகமேதான்;

† செச்சா லிச்சா லத்தே நிச்சே
லுற்று ணித்துப் பொழிலேறுஞ்-

‡ சேக்கோ டைக்கோ டுக்கே நிற்பாய்
நித்தா செக்கர்க் கதிரேனல்;

முச்சா லிச்சா லித்தாள் வெற்பாள்
முத்தார் வெட்சிப் புயவேளே-

முத்தா முத்தீ யத்தா சுத்தா
முத்தா முத்திப் பெருமாளே. (11)

---

* பாலைக் கற்பகம்—பாலை நிலம் என்பது நீண்டு அகன்ற மணல் வெளி: நீரும் நிழலும் இல்லாத சுரமும் சுரம் சார்ந்த இடமும். சுரம்-காடு-அத்தகைய இடத்தில் குளிர்ந்த நிழல் நீர் முதலியனயாவும் தரும் கற்பக விருக்ஷம் போல, முருகனே நீ நற்பால் (நல்ல குணம்) பெற்றவர் முன்பு தோன்றி உதவுவாய்;—

" அழல் மண்டு போழ்தின் அடைந்தவர்கட் கெல்லாம்
நிழல் மரம்போல் நேரொப்பத் தாங்கிப்—பழுமரம்போல்
பல்லார் பயன் துய்ப்பத் தான்வருந்தி வாழ்வதே
நல்லாண் மகற்குக் கடன் "—என்னும் நாலடியாரும் (202),

"நிழலின் நீளிடைத் தனிமரம் போல ** இரவலர்க் கீயும் வள்ளியோன்" என்னும் புறநானூற்று (119) அடியும், 'அருஞ்சுரத்தின் மரம்போல அடைந்தார்க் களித்தல் அவற்கியல்பு"—எனவரும் நச்சினார்க்கினியர் உரையும் (சிந்தாமணி—கடவுள் வாழ்த்து—3-ஆம் பாடல் உரை.) 'முருகன் பாலைக் கற்பகம்'—என்றதின் பொருளை நன்கு விளக்கும்.

குறிப்பு:—இந்தத் திருப்புகழால்-முதலிற் பிழையுள்ள நெறியில் இருந்தாலும் பின்னர் அப்பிழையை உணர்ந்து அடியார்கூட்டத்தில் இணங்கி நல்ல நெறியைக் கைப்பற்றினவர்க்கு முருகன் பாலை நிலத்திற் காணும் கற்பக விருக்ஷம்போல நல்லருள் புரிவார் என்னும் பேருண்மையைத் தமது அநுபவத்தினின்றே அருணகிரியார்

(†, ‡ தொடர்ச்சி பக்கம் 455 பார்க்க)

பின்பு, பால் பட்டே (தகுதியான நல்ல வழியில் நின்று) நற் பால் பெற்றூர் முன் நல்ல குண ஒழுக்கத்தைப் பெற்றவர்களிடத்தே (பெற்றவர்களுக்கு) — நீ—பாலைக் கற்பகமே தான்—பாலை நிலத்திற் கிடைத்த தெய்வ விருக்ஷமாம் கற்பகமே தான்—(கற்பக விருக்ஷத்தையே நீ நிகர்ப்பாய்—அந்த விருக்ஷம் போல அவர்களுக்கு நீ வேண்டிய வரத்தைத் தந்து அவர்களைக் காப்பாற்றுவாய்);

செம்மையான நெற் கதிர்க் கூட்டத்தில் ஏறிச் சேல் மீன்கள் ஆணித்துப் பொழில் (அணித்துப் பொழில்) அண்மையில் (சமீபத்தில்) உள்ள சோலையிற் போய்ச் சேரும்—

திருச்செங்கோட்டு மலையிலேயே நிற்பவனே! (விளங்கி நிற்பவனே)! என்றும் அழியாது இருப்பவனே! சிவந்த கதிர் கொண்ட தினை—

மூன்று போகம் விளையும் நெல் வயலில்—நெற் கதிர் இவைகளின் தாள்கள் (அடித் தண்டுகள்) கொண்ட வெற்பாள் — (வள்ளி மலைக்கு உரியவளாம் வள்ளியின் முத்து (முத்தம்-அல்லது முத்து மாலை) ஆர்-நிறைந்துள்ள புயத்தை உடைய வேளே! வெட்சி மாலை அணிந்த புயவேளே!

முத்தனே (முத்திநிலையில் உள்ளவனே)! முத்தீ அத்தா—(காருக பத்தியம், ஆகவனீயம், தட்சிணாக்கினி என்ற) மூவகை வேதாக்கினிக்கும் தலைமைக் கடவுளே! அத்தனே! சுத்தனே! முத்துப் போன்ற அருமையான (மேலான) முத்தியை (அளிக்கும்) பெருமாளே!

(நீ பாலைக் கற்பகமே தான்)

(பக்கம் 454 கீழ்க் குறிப்பு-தொடர்ச்சி)

விளக்குகின்றூர். நன்னெறி காணுது தவிக்கும் நமக்கு இப்பாடல் நல்லறிவு ஊட்டும் அருமைப் பாடலாகின்றது.

"முருகனைப் "பாலைக் கற்பகம்" என்பது மிகவும் பாராட்டத்தக்க சிறப்புப் பெயராய்ப் பொலிகின்றது".

† செச்சாலிச் சாலம்—செந்நெற் கூட்டம்.

‡ செக்கோடைக் கோடுக்கே—திருச்செங்கோட்டு மலையி னுச்சியில்.

378 அருள் உரை கூறியருள்

தனத்தந் தான தானன தனத்தந் தான தானன
தனத்தந் தான தானன தனதான

வருத்தங் காண நாடிய குணத்தன் பான மாதரு
மயக்கம் பூண மோதிய துரமீதே-

மலக்கங் கூடி யேயின வுயிர்க்குஞ் சேத மாகிய
மரிக்கும் பேர்க ளோடுற வணியாதே;

பெருத்தும் பாவ நீடிய மலத்தின் தீமை கூடிய
பிறப்புந் தீர வேயுன திருதாளே-

பெறத்தந் தாள வேயுயர் சுவர்க்கஞ் சேர வேயருள்
பெலத்தின் கூர்மை யானது மொழிவாயே;

இரத்தம் பாய மேனிக ளுரத்துஞ் சாடி வேல்கொடு
எதிர்த்துஞ் சூரர் மாளவெ பொரும்வேலா-

இசைக்குந் தாள மேளமெ தனத்தந் தான தானன
எனத்திண் கூளி கோடிகள் புடைசூழத்;

திருத்தன் பாக வேயொரு மயிற்கொண் டாடி யேபுகழ்
செழித்தன் பாக வீறிய பெருவாழ்வே-

திரட்சங் கோடை வாவிகள் மிகுத்துங் காவி சூழ்தரு
திருச்சேங் கோடு மேவிய பெருமாளே. (12)

379 பிறப்பற

தான தானன தத்தன தத்தன
தான தானன தத்தன தத்தன
தான தானன தத்தன தத்தன தனதான

ஆல காலப டப்பைம டப்பியர்
ஈர வாளற வெற்றுழவி ழிச்சியர்
யாவ ரியிலு[illegible]நத்திய மைப்பவர் தெருவூடே-

378

வருத்தம் உண்டாகும் வழியையே தேடும் குணத்தில் ஈடுபட்ட மாதர்களும், மயக்கம் கொள்ளும்படி அவர்களோடு தாக்குண்ணும் துரம் (சுமை) இது (இவ்வுடல்)-இத்தகைய

துன்பங்களோடு கூடிப் பொருந்திய உயிர்கள் நற்கதி காணுது கேடு அடைய இறந்து போகும் மக்களுடைய உறவைக் கொள்ளாமல்—

பெருத்து வளரும் பாவம் மிக்க மும்மலங்களின் கொடுமை கூடிய (இப்) பிறப்பு ஒழியவே உன்னுடைய இரு திருவடிகளை—(நான்)

பெறுமாறு (எனக்குத்) தந்து (என்னை) ஆண்டருளவும், மேலான சுவர்க்கத்தை நான் சேரவும் நீ அருள் பாலிக்கும் சத்தியின் நுண் பொருளை எனக்கு மொழிந்தருளுக.

ரத்தம் பெருகிப் பாய உடலிலும் மார்பிலும் தாக்கி வேல் கொண்டு எதிர்த்தும், சூரர்கள் இறக்கப் போர் புரிந்த வேலனே !

ஒலிக்கின்ற தாளமும் மேளமும் தனத் தந்தான தானன என்னும் ஒலியைக் காட்ட, வலிய சிவகணங்களாகிய பூதங்கள் கோடிக் கணக்கிற் பக்கங்களிற் சூழ—

திருந்திய அன்புடன் ஒப்பற்ற மயிலை விரும்பி ஏறியே புகழ் மிக வளர்ந்து அன்பே உருவாக மேம்பட்டு விளங்கும் பெருஞ் செல்வமே!

திரண்ட சங்குகள் உள்ள ஓடை (நீர் நிலைகளும்) குளங்களும் மிகுத்து, காவி மலர்கள் (கருங் குவளை மலர்கள்) சூழ்ந்து மலரும் திருச்செங்கோட்டில் விரும்பி வீற்றிருக்கின்ற பெருமாளே !

(அருள் பெலத்தின் கூர்மை யானது மொழிவாயே)

379

ஆலகால விஷத்தை உடைய பாம்பின் படம்போன்ற அல்குலை உடைய மடமாதர்கள், நெய்ப்பு ஈரம் கொண்டவான் போல மிகவும் தாக்க வல்ல கண்களை உடையவர்கள், யாவராயிருந்தாலும் விருமபி அழைப்பவர்கள், தெருவின மத்தியிலே—

ஆடி யாடிந டப்பதொர் பிச்சியர்
பேசி யாசை கொடுத்தும ருட்டிகள்
ஆசை வீசிய ணைக்குமு லைச்சியர் பலரூடே;
மாலை யோதிவி ரித்துமு டிப்பவர்
சேலை தாழநெ கிழத்தரை சுற்றிகள்
வாசம் வீசும ணத்தில்மி னுக்கிகள் உறவாலே—
மாயை யூடுவி ழுத்திய ழுத்திகள்
காம போகவி னைக்குளு னைப்பணி
வாழ்வி லாமல்ம லச்சன னத்தினி லுழல்வேனோ;
மேலை வானொரு ரைத் * தச ரற்கொரு
பால னாகியு தித்தொர்மு நிக்கொரு
வேள்வி காவல்ந டத்தி † ய கற்குரு அடியாலே—
மேவி யேமிதி லைச்சிலை செற்றுமின்
மாது தோள்தழு விப்பதி புக்கிட
வேயு தாயட விக்குள் விடுத்தபி னவனோடே;
ஞால மாதொடு புக்கவ னத்தினில்
வாழும் வாலிப டக்கணை தொட்டவ
னோடி ராவண னைச்செகு வித்தவன் மருகோனே—

---

* தசரதற்கொரு என்பது தசரற்கொரு எனத் திரிந்தது, வானோர் புகழும் தசரதன் — தேவர்களின் வேண்டுகோளால், கைகேசி தேர் நடத்தச் சென்று சம்பரன் என்னும் அசுரனைக் கொன்ற கீர்த்தியைக் கொண்டவர் தசரதர்,

† அ—கற்கு—உரு—அடியாலே—மேவி — (அகலிகையாகிய) அந்தக் கல்லைத் திருவடியினால் (மிதித்துப் பழைய) உருவெய்தும் படிச் செய்து ;

கல் உரு எய்திய வரலாறு :—கௌதம முனிவரின் மனைவி அகலிகையைக் கூட எண்ணின இந்திரன், அவர் இல்லாத சமயத்தில் அவர் உருவத்தோடு அவளைச் சேர, முனிவர் அதை அறிந்து இந்திரன் உடலில் ஆயிரம் பெண் குறி சேரவும், அகலிகை கல்லாமாறும் சபிததனர் அகலிகை வேண்ட, ஸ்ரீராம பிரானது காலின் தூசிபட உன் சாபம் நீங்கும் என ஓதினர் முனிவர், ஸ்ரீராம பிரான் மிதிலைக்குச் செல்லும் போது அவருடைய 'கழல் துகள்' பட்ட மாத்திரத்திற் கல்லாய்க் கிடந்த அகலிகை பெண்ணுருவை அடைந்தனள்,

ஆடி ஆடி நடக்கின்ற பித்துப் பிடித்தவர்கள், தங்கள் பேச்சு வன்மையால் ஆசை ஊட்டி மயக்குபவர்கள், ஆசை வலையை வீசி அணைக்கின்ற கொங்கையினர், பலர் மத்தியிலும்,

மாலை அணிந்த கூந்தலை அவிழ்த்து முடிப்பவர்கள், புடைவை கீழே தாழும்படி தளர்த்தி இடையிற் சுற்று பவர்கள், வாசனை வீசும் நறுமணங் கொண்டு மினுக்கு பவர்கள், தமது சம்பந்தத்தாலே—

மாயையின உள்ளே விழும்படி அழுத்துபவர்கள்— ஆகிய பொது மகளிரின் காமபோகச் செயல்களில் ஈடு பட்டதாலே—உன்னைப் பணியும் நல்வாழ்வு இல்லாமல் மும்மலங்களுக்கு ஈடான பிறப்பினில் அலைவேனே!

மேலுலகத்தில் உள்ள வானோர் (தேவர்கள்) புகழ்ந்த தசரத (ராஜனுக்கு) ஒரு குழந்தையாகப் பிறந்து, ஒப்பற்ற (விசுவாமித்திர) முனிவர் செய்த வேள்விக் காவல் புரிந்து ரக்ஷித்து, (அகலிகையாகிய) அந்த கல்லைத் திருவடியினல் (மிதித்துப் பழைய) (உரு)

எய்தும்படிச்செய்து, மிதிலாபுரியில் ‡ வில்லை முறித்து, மின் போலும் ஒளி பொருந்திய மாது (சீதையின்) தோளை தழுவி (மணந்து), பதிபுக்கிட (அயோத்தி நகர்க்குத்) திரும்பி வந்து சேர, (அங்கு) மாற்றாந் தாயான (கைகேயி) காட்டுக்குப் போகும்படிச் செய்ய, x பின்னவனோடே (தம்பியாகிய) லக்ஷ்மணனுடனும்—

பூதேவியாம் சீதையுடனும் சென்று அந்தக் காட்டில் வாழ்ந்த வாலி இறக்கும்படி அம்பை ஏவினவனும், தேடிச் சென்று ராவணனை அழித்தவனுமான ஸ்ரீராமபிரானது (திருமாலின்) மருகனே!

(கீழ்க்குறிப்பு 458 பக்கம் தொடர்ச்சி)

"அஞ்சன வண்ணத் தான்தன் அடித்துகள் கதுவா முன்னம்
வஞ்சிபோ லிடையாள் முன்னை வண்ணத்த ளாகி நின்றாள்"

(கம்ப ராமா-அகலிகை-85) ‡ சிலை செற்று—வில்லை முறித்து.

x பின்னவன்—தம்பியாகிய லக்ஷ்மணன்; இப்பாடலின் 5,6,7 அடிகள் "ராமாயணச் சுருக்கமாம்" அழகு பெற்று விளங்குகின்றன

ஞான தேசிக சற்குரு உத்தம
வேல வா * நெரு வைப்பதி வித்தக
நாக மாமலை சொற்பெற நிற்பதொர் பெருமாளே. (13)

380 ஞானம் பெற

தான தனத் தனதான

காலனிடத் தணுகாதே-காசினியிற் பிறவாதே;
சீல † அகத் தியஞான - தேனமுதைத் தருவாயே;
மாலயனுக் கரியானே - மாதவரைப் பிரியானே;
நாலுமறைப் பொருளானே - ‡ நாககிரிப் பெருமாளே. (14)

381 ஆவி உய்ய

தானா தானா தானா தானா
தானா தானத் தனதான

ˣதாமா ० தாமா லாபா லோகா
தாரா தாரத் தரணீசா-
தானா சாரோ பாவா பாவோ
நாசா பாசத் தபராத;

---

* நெருவைப் பதி—நெருவூர்—இது கருவூருக்கு 6 மைல் தூரத்தில் உள்ளது. திருப்புகழ்ப் பாடல் 934-பார்க்கவும்.

† அகத்தியர்க்கு முருகவேள் திருத்தணிகையில் ஞானோபதேசம் செய்தனர். "வேலிறைவன் இயம்பிய ஞானமுற்றுணர்ந்து ...வாழ்ந்திருந்தனன் முநிவன்"—தணிகைப் புராணம் 512.

சிவபிரானுக்கு நீ சொன்ன உபதேசத்தை எனக்கு அருளுக என வேண்டினது போல [பாடல் 173, பக்கம் 400-கீழ்க்குறிப்பு] இப்பாடலில் அகத்தியர்க்கு நீ உபதேசித்த ஞான உபதேசத்தை எனக்கு அருளுக என வேண்டுகின்றனர் அருணகிரியார்.

‡ நாக கிரி—சர்ப்பகிரி—என்பது திருச்செங்கோடு—

"சமர முகத்திருச் செங்கோடு சர்ப்ப சயில மென்ன
அமரிற் படம்விரித் தாடாத தென்னை யஃதாய்ந்திலையோ
நமரின் குறவள்ளி பங்கன் எழுகரை நாட்டுயர்த்த
குமரன் திருமருகன் மயில் வாகனம் கொத்து மென்றே"

என்னும் பாட்டு திருச்செங்கோட்டு மலையின் பாம்புருவத்தை விளக்குவதாகும்—கொங்கு மண்டல சதகம் (5) —குறிப்புரை.

x தாமா—மாலையை யுடையவனே

० தாம ஆலாபா—சுக சம்பாஷணை யுள்ளோனே

ஞான தேசிகனே! சற்குருவே! உத்தமனே! வேலவனே! நெருவூரில் வீற்றிருக்கும் ஞான மூர்த்தியே! நாகமாமலை (சர்ப்பகிரி) என்கின்ற திருச்சேங்கோட்டில் புகழ்பெற விளங்கி நிற்கும் ஒப்பற்ற பெருமாளே!

(மலச் சனனத்தில் உழல்வேனோ)

380

யமனுடைய ஊரை அணுகா வகைக்கும்—பூமியிற் பிறவா வகைக்கும்

நல்லொழுக்கம் வாய்ந்த அகத்தியர்க்கு நீ உபதேசித்த தான ஞானோபதேச அமுதைத்—தேன் போன்ற உபதேச அமுதை (அடியேனுக்குத்) தந்தருளுக—

திருமாலுக்கும் பிரமனுக்கும் அரியவனே! சிவந்த தவ சிரேஷ்டர்களை விட்டுப் பிரியாதவனே!

நான்கு மறைகளின் பொருளாயுள்ளவனே!—நாககிரி எனப்படும் திருச்சேங்கோட்டுப் பெருமாளே!

(ஞான தேனமுதைத் தருவாயே)

381

மாலையை உடையவனே! சுக சம்பாஷணை உள்ளோனே! உலகுக்கு ஆதாரமாயுள்ளவனே! தாரம் தரணி ஈசா! நீர், மண் (ஆதிய பஞ்ச பூதங்களுக்கு) ஈசனே!

தானம் (கொடை அளிக்கும்) ஆசார (ஒழுக்க முள்ளவர்களால்) பாவா (தியானிக்கப் படுபவனே)! பாவ நாசனே! பாசங்களிற் பற்று வைத்ததின் அபராதமாக—

* யாமா யாமா தேசா ரூடா
யாரா யாபத் தேனதாவி-
யாமா காவாய் தீயே † னீர்வா
யாதே யீமத் துகலாமோ ;
‡ காமா x காமா தீனு o நீனு
காவாய் காளக் கிரியாய்கங்-
காளா லீலா பாலா நீபா
** காமா மோதக் கனமானின் ;
†† தேமார் தேமா காமீ பாகீ
தேசா தேசத் தவரோதுரு-
சேயே வேளே பூவே கோவே
தேவே தேவப் பெருமாளே. (15)

382 நரகில் விழாதிருக்க

தத்த தனதனன தத்த தனதனன
தத்த தனதனன தனதான

அத்து கிரினலத ரத்து அலனவள
கத்து வளர்செய்புள கிதபூத-
ரத்தி ருகமலக ரத்தி தயமுருகி
யத்தி யிடனுறையு நெடுமாம ;
ரத்து மலர்கனிய லைத்து வருமிடைத
லத்து ரகசிகரி பகராதே-

* யாம யாமா தேசார்—தெற்கிலுள்ள யமபுரியோர் ; யாமம்—தெற்கு.

† நீர்—(நற்) குணம்—' பெருக்குநீ ரவளொடும் பெருந்தகை யிருந்ததே "—சம்பந்தர்-III-24-8. ‡ காமா—அன்பனே.

x காம ஆதீனு—அன்பர்கள் இச்சிப்பதை அளிக்கும் சுதந்தர முள்ளவனே.

o நீள் நாக வாய் காளக் கிரியாய்—சேஷாசலத்தில் விற் றிருப்பவனே.

** காம ஆமோத—மிகுந்த விருப்பமுள்ள

†† தேம் ஆர் தே மா காமீ—தேன் கலந்த இனிய தினைமாவின் விருப்பனே.

தெற்கில் உள்ள யமபுரியோரிடையே ஆராய்ச்சி யில்லாமல் ஆபத்து நிலையில் என்னுடைய உயிர்

(சேர்தல்) ஆமா? காத்தருளுக! பொல்லேன் ஆகிய நான் நற்குணம் வாய்க்காமல் சுடு காட்டைத் தாவிச் சேர்தல் நன்றா?

அன்பனே! அன்பர்கள் இச்சிப்பதை அளிக்கும் சுதந்தரம் உள்ளவனே! (நீள) பெரிய நாகவாய் (பாம்புருவம் வாய்ந்துளள காளக்கிரியாய் (நாகமலையில் வீற்றிருப் பவனே!) கங்காள—

(கங்காள லீலா பாலா) எலும்பு மாலையை விளை யாட்டாக அணிந்துள்ள (ஈசனது) பாலனே (குமரனே)! நீபா (கடப்ப மாலை அணிந்தவனே)! மிகுந்த விருப்ப முளள பெருமை பொருந்திய மானின் (வள்ளி நாயகி கொடுத்த)

தேன் கலந்த இனிய தினைமாவின் விருப்பனே! பாகீ (தகுதி யுள்ளவனே)! தேசா (தேஜசு-ஒளி யுள்ளவனே)! உலகோர் போற்றும்—

சேயே! வேளே! பூவே (அழகும் பொலிவும் வாய்ந்தவனே)! தலைவனே! தேவனே! தேவர் தம் பெருமாளே!

(ஈமத்து உகலாமோ)

382

(அத் துகிரின் நல் அதரத்து) பவளம் போற் சிவந்த இதழி (உதட்டி)லும், (அல் அன்ன அளகத்து) இருள்போன்ற கூந்தலிலும், (வளர்செய் புளகித பூதரத்து) வளரும் புளகித மலை யன்ன ஸ்தனங் களிலும்,

(இரு கமல கரத்து) தாமரைபோன்ற இரு கரங்களிலும், (இதயம் உருகி) மன முருகி, (அத்தி யிட னுறையும் நெடு மாமரதது) சமுத்திரத்தி லிருந்த சூரனாகிய நெடிய மாமரத்தின்

மலர் கனி யலைத்து-மலரையுங் கனியையும் அலைத்து, (வரும் இடை தலத்து உரக சிகரி) வந்து அமர்ந்தருளிய ஸ்தலமாகிய நாக கிரியை (திருச்செங்கோட்டை) (பகராதே) ஸ்தோத்திரஞ் செய்யாமல்

யத்தி மலவுடல்ந டத்தி யெரிகொள்கிரை
யத்தி னிடையடிமை விழலாமோ ;
தத்து கவனவரி ணத்து வுபநிடவி
தத்து * முநியுதவு மொழி † யாறுத்-
தத்தை நறவையமு தத்தை நிகர்குறவர்
தத்தை தழுவியப னிருதோளா ;
தத்து ததிதுரக தத்து மிகுதிதிசர்
தத்து மலையவுணர் குலநாகந்-
தத்த மிசைமரக தத்த மணியமயில்
தத்த விடுமமரர் பெருமாளே. (16)

383 வாக்குப் பெற

தத்த தாத்தத் தத்த தாதத்
தத்த தாத்தத் தனதான

அத்த வேட்கைப் பற்றி நோக்கத்
தத்தை மார்க்குத் தமராயன்-
பற்ற கூட்டத் திற்ப ராக்குற்
றச்சு தோட்பற் றியவோடும் ;
சித்த மீட்டுப் பொய்த்த வாழ்க்கைச்
சிக்கை நீக்கித் திணிதாய-

* முநி—திருமால் சிவமுநிவராய்த் தவநிலையிலிருக்கத் திருமகள் மானுருவுடன் எதிரிற் செல்லச் சிவமுநிவரின் திருஷ்டிபட்டு அந்த மான் கருப்பம் உற்று வள்ளிக்குழியில் ஒரு பெண் குழந்தையை ஈன்று தன் இனம் இல்லை எனக் கண்டு ஓடிப்போயிற்று இந்தப் பெண் குழந்தையே வள்ளி. வள்ளிக் கிழங்கு தோண்டிய குழியிற் கிடைத்தமையால் வள்ளி எனப் பெயர். இக்குழந்தையைக் கண்டெடுத்த வேடர் தலைவன் வள்ளியை வளர்த்து வந்தான் ; தினைப்புனம் காக்க வைத்தான் ; இவளது பேரழகை நாரதர் தணிகேசரிடம் சொல்ல அவர் வந்து சில லீலைகள் புரிந்த பின், வள்ளியை மணந்தனர் என்பது கந்த புராண வரலாறு.

" மாதவனோர் மாதவனாய் மாதவஞ் செய்திடலும்
வனமானாய் வந்தெதிர்ந்த மலர் மானைப் புணரப்
பூதல மங்கை யருருவாய் அவதரித்து வள்ளிப்
பொருப்புறையும் பொருப்பர்மனை விருப்பமுடன் வளர்ந்து
தீதகலும் தினைகாத்து வேங்கையுரு எடுத்த
செவ்வேளை அவ்வேளைச் சேர்ந்திருகைக் கோளும்
காதலுடன் புரிந்திறைவன் வலப்பாகத் தமரும்
கன்னி யெனும் வள்ளிகழல் உன்னி வழுத்திடுவாம் "

(தொடர்ச்சி பக்கம் 465 பார்க்க) —(தணிகாசலபுராணம்)

அத்தி மல உடல் நடத்தி—எலும்பும் மலமுங் கூடிய உடலைச் சுமந்து: எரிகொள் நிரயத்தின் இடை அடிமை விழலாமோ—எரிகின்ற நரகத்தில் அடிமை விழலாமோ?

(தத்து கவன அரிணத்து)—வேக நடையை உடைய மானிடத்து, (உபநிட விதத்து முநி உதவு) வேத ஒழுக்கம் பூண்ட சிவமுநிவர் தந்த, (மொழியால்) சொல்லால்

(துத்தத்தை நறவை அமுதத்தை நிகர் குறவர் தத்தை) பாலையும் தேனையும் அமுதத்தையும் ஒத்த மொழியையுடைய கிளி போன்ற குறமகள் (வள்ளி நாயகி) தழுவிய பன்னிரு தோளா!

(தத்து உததி துரகதத்து மிகு திதிசர் தத்து மலை அவுணர் குல நாகம்)-(அலை) வீசும் சமுத்திரம் போல மிக்க குதிரைப் படையை உடைய அசுரர்களும் மலை யன்ன அவுணர்களும் ஆகிய சர்ப்பக் கூட்டம்,

(தத்த) நடுங்கி ஒடுங்க, (மிசை) (அவர்கள்) மீது, (மரகதத் தமனிய மயில் தத்த விடும் அமரர் பெருமாளே) பசும் பொன் மயில் மீது ஆரோகணித்து வந்த தேவர் பெருமாளே!

(நிரயத்தினிடை அடிமை விழலாமோ)

383

பொருள் ஆசை கொண்டு விருப்பம் வைக்கும் அந்த கிளி போன்ற பொது மகளிருக்கு வேண்டியவனாய், அன்பு

இல்லாதவர் கூட்டத்தில் எனது நோக்கத்தை வைத்து உரு அமைந்த அவர்கள் தோளைப் (பற்ற-அணைக்க), ஓடுகின்ற—

மனத்தை அவ்வழியினின்றும் திருப்பிப், பொய்யான வாழ்க்கை என்கின்ற சிக்கை (சிக்கு-மாட்டிக் கொண்ட நிலையை) நீக்கி, வன்மை வாய்ந்த—

(464-ஆம் பக்கம் கீழ்க் குறிப்பு தொடர்ச்சி)

† 'பாய' என்று பாடம்.

குறிப்பு :— இந்தப் பாடலில் 1, 3, 5, 7 அடிகளில் "தது" "த்து" எனவரும் வழி எதுகையும், 2, 4 அடிகளில் 'த்தி" "த்தி" என வரும் வழி எதுகையும், 6-ஆவது அடியில் "தத்தை" "தத்தை" என வரும் வழி எதுகையும், 8-ஆவது அடியில் "தத்த" என வரும் எதுகையும் கவனிக்கற்பாலன.

சித்ர வாக்குப் பெற்று வாழ்த்திச்
செச்சை சாத்தப் பெறுவேனோ ;
கொத்து * நூற்றுப் பத்து நாட்டக்
கொற்ற வேத்துக் கரசாய—
குக்கு டாத்தச் ‡ சர்ப்ப கோத்ரப்
பொற்ப வேற்கைக் குமரேசா ;
x தத்வ நாற்பத் தெட்டு நாற்பத்
தெட்டு மேற்றுத் திடமேவும்—
தர்க்க சாத்ரத் தக்க மார்க்கச்
O சத்ய வாக்யப் பெருமாளே. (17)

384 நன்றி மறவாமை

தத்தன தத்தன தத்தன தத்தன
தத்தன தத்தன தனதான

பத்தர்க ணப்ரிய நிர்த்தந டித்திடு
பக்ஷிந டத்திய குகபூர்வ—
பச்சிம தக்ஷிண வுத்தர திக்குள
பத்தர்க ளற்புத மெனவோதுஞ் ;
சித்ரக வித்துவ சத்தமி குத்ததி
ருப்புக ழைச்சிறி தடியேனுஞ்—

* " நூற்றுப் பத்தடுக்கிய நாட்டத்து ** திருக்கிளர் செல்வன்" என்றார் இந்திரனை—(திரு முருகாற்றுப்படை)

† குக்குட அத்த—அத்தம் = கை

‡ சர்ப்ப கோத்திரம்—நாக மலை ; கோத்திரம்—மலை.

x 48 + 48—96-தத்துவங்கள்-பாட்டு 157, பக்கம் 366-பார்க்க.

O சத்திய வாக்கியம்—சம்பந்தாய் அருளிய தமிழ் மறையாம் தேவாரத்தையும் இது குறிக்கலாம்.

அழகிய வாக்கை (நான்) பெற்று, (அவ்வாக்கின் பயனாக உன்னை) வாழ்த்தி, (அவ்வாழ்த்துதலின் பயனாக) உனது வெட்சி மாலையாகிய (பிரசாதத்தை—பரிசாக)ச் சாத்த (அணியப்) பெறும் பாக்கியம் எனக்குக் கிடைக்குமா !

கூட்டமான நூற்றுப்பத்து (ஆயிரம்) நாட்டம் (கண்களை உடைய) வீர வேந்தனும் இந்திரனுக்கு அரசனாகிய

கோழிக் (கொடிக்) கையனே ! பாம்பு மலை (திருச் செங்கோட்டு) அழகனே ! வேலேந்தும் திருக்கரத்துக் குமரேசனே !

தத்துவங்கள் (நாற்பத்தெட்டும் நாற்பத்தெட்டும்) தொண்ணூற்றாறினையும் பொருந்தித் திடமான

தர்க்க சாத்திரங்களிற் சொல்லப்பட்ட தக்க நீதி வழிகளில் உள்ள சத்தியமான சொற்களைப் பேசும் பெருமாளே !

(சித்ரவாக்குப் பெற்று செச்சை சாத்தப் பெறுவேனோ)

384

பக்தர் கூட்டங்களின் மீது பிரியமுள்ளவனே ! நடனம் நடிக்கவல்ல பக்ஷியாகிய மயிலை வாகனமாகக் கொண்ட குகனே ! கிழக்கு—

மேற்கு, தெற்கு, வடக்கு (என்னும்) நான்கு திசைகளிலும் உள்ள பக்தர்கள் (இது) அற்புதம் எனக் கொண்டாடுகின்ற—

அழகிய கவி(பாடும் திறத்து) அமைப்பின் ஒலி (அல்லது சந்தம்) மிகுந்துள்ள திருப்புகழ் என்னும் அருமை வகைக் கவிகளைச் சிறிதளவு அடியேனும்—

* செப்பென வைத்துல கிற்பர வத்தெரி
சித்தவ நுக்ரக மறவேனே ;
கத்திய தத்தைக ளாத்துவி ழத்திரி
கற்கவ ணிட்டெறி தினைகாவல்—
கற்றகு றத்திநி றத்தக ழுத்தடி
கட்டிய ணைத்தப னிருதோளா ;
சத்தியை யொக்கஇ டத்தினில் வைத்தத
கப்பனு மெச்சிட மறைநூலின்—
தத்துவ தற்பர முற்றுமு ணர்த்திய
சர்ப்ப கிரிச்சுரர் பெருமாளே. (18)

385 நிலைத்த பத்தியைப் பெற

தத்தன தான தத்தன தான
தத்தன தான தனதான

† புற்புதமெ னும அற்பநிலை யாத
பொய்க்குடில்கு லாவு மனையாளும்—
புத்திரரும் வீடு மித்திரரு மான
புத்திசலி யாத பெருவாழ்வு ;
நிற்பதொரு கோடி ‡ கற்பமென மாய
நிட்டையுடன் வாழு மடியேன்யான்—
நித்தநின தாளில் வைத்ததொரு காதல்
நிற்கும்வகை யோத நினைவாயே ;

---

* "செய்ப்பதி வைத்து" என்றும் பாடம். இந்தப் பாடத்துக்குத் திருப்புகழ்ப் பாடல்களில் 'செய்ப்பதி' வரும்படியாக வைத்து என்றுவது (விநா. திருப்புகழ் 3), வயலூரில் வைத்து (வயலூரில் எனக்கு அனுக்கிரகித்தது) என்றுவது பொருள் காண வேண்டும். "திருப்புகழ் நித்தம் பாடும் அன்பது செய்ப்பதியில் தந்தவன் நீயே" என்றூர் பிறிதோரிடத்தாதலின் (திருப்புகழ் 105-பார்க்க). அண்ணமலையில் மௌனோபதேசத்தையும் (திருபபுகழ் 515), வயலூரில் திருப்புகழ்க் கவித்துவக் கீர்த்தியையும் (திருப்புகழ் 135) அருணகிரியார் பெற்றனர் என்பது அவர் திருவாக்கிலேயே பெறப்படுகின்றது.

† புற்புதம்—நீர்க் குமிழி

‡ கற்பம்—பிரமனது ஒரு நாள் (நானூற்று முப்பத்திரண்டு கோடி வருடங் கொண்டது பிரமனது ஒரு நாள்)

சொல்லும்படியாக வைத்தும், (அந்தப் பாடல்கள்) உலகில் பரவும்படியாக வெளிப்படுத்தியும் (நீ) அநுக்கிரகம் புரிந்ததை மறவேன் ;

கத்துகின்ற கிளிகள் களைத்து விழும்படி, சுழற்றும் கவணில் (கல்லெறியும் கருவியில்) கல்லை வைத்து எறிந்து தினைப்புனத்தைக் காவல் செய்யக்

கற்ற குறத்தி (வள்ளியின்) ஒளி பொருந்திய கழுத்தின் அடியிற் கட்டி அணைத்த பன்னிரு தோளனே !

சத்தியை (பராசத்தி பார்வதியை) பொருந்தும்படி இடது பாகத்தில் வைத்த தந்தையாம் (சிவன்) மெச்சும் படியாக மறைநூலின் (வேத நூலின்)

தத்துவம் (உண்மைப் பொருள்), தற்பரம் (பரம் பொருள்) ஆகிய எல்லாவற்றையும் போதித்து விளக்கிய பெருமாளே ! சர்ப்பமலை என்னும் திருச்செங்கோட்டுப் பெருமாளே ! தேவர் பெருமாளே !

(அநுக்கிரகம் மறவேனே)

385

நீர்க் குமிழி என்னும் பேர்படைத்து, சிறிதளவும் நிலைத்திராத பொய்க் குடிசையான (இவ்வுடலுடன்) குலவுகின்ற மனையாளும்—

புத்திரரும், வீடும், நண்பர்களும், ஆன சூழலில் புத்தி சோர்வு அடையாமல் (இவ்வாழ்வு) பெருவாழ்வு, இது

(நிலைத்து) நிற்பது ஒரு கோடி காலம் 'என்னும் மாய மயக்கத்தியான நிலையில் வாழுகின்ற அடியேனாகிய நான்—

தினந்தோறும் உன்னுடைய திருவடியில் வைத்த ஒரு ஆசையானது நிலைத்து நிற்கும் வழியை அடியேனுக்கு உபதேசிக்க நீ நினைத்தருள வேண்டுகின்றேன் ;

சற்பகிரி நாத * முத்தமிழ்வி நோத
சக்ரகதை பாணி மருகோனே-

† தர்க்கசமண் மூகர் நிக்ககழு வேற
வைத்தவொரு காழி மறையோனே;

கற்புவழு வாது வெற்படியின் மேவு
கற்றைமற வாணர் கொடிகோவே-

கைத்தஅசு ரேசர் மொய்த்தகுல கால
கற்பதரு நாடர் பெருமாளே, (19)

386 திருவடி பெற

தத்தத்தத் தத்தத் தத்தத்
தத்தத்தத தத்தத் தத்தத்
தத்தத்தத் தத்தத் தத்தத் தனதான

பொற்சித்ரப் பச்சைப் பட்டுக்
கச்சிட்டுக் கட்டிப் பத்மப்
புட்பத்துக் கொப்பக் கற்பித் திளைஞோர்கள்-

புட்பட்டுச் செப்பத் துப்பற்
கொத்தப்பொற் றித்தத் திட்பப்
பொற்பிற் ‡ பெற் றுக்ரச் சக்ரத் தனமாஞர்;

கற்சித்தச் சுத்தப் பொய்ப்பித்
தத்திற்புக் கிட்டப் பட்டுக்
கைக்குத்திட் டிட்டுச் சுற்றித் திரியாமல்-

* முத்தமிழ் விநோத—'தமிழ்த்ரய விநோதக் கலாதரனும்'—வேடிச்சிகாவலன் வகுப்பு 'தமிழ்த்ரய விநோதக்காரன்'—வேளைக்காரன் வகுப்பு. 'முத்தமிழ் வித்வ விநோதா கீதா'—(திருப்புகழ் 838)

† சமணர்கள் தோல்வியுற்று வாயிழந்தாராதலின் 'மூகர்' எனப்பட்டார். அவர்கள் கழு ஏறின வரலாற்றைப் பாட்டு 181, (பக்கம் 420, 423 கீழ்க்குறிப்பிற் பார்க்க).

‡ பெற்றுக்ர—பெற்ற உக்கிர.

சர்ப்பமலை (திருச்செங்கோட்டு) நாதனே! முத்தமிழ் விநோதனே! (முத்தமிழிற் பொழுது போக்குபவனே!) சக்கரம், கதை இவைகளைக் கரத்திற் கொண்ட திருமாலின் மருகனே!

வாது செய்த சமண ஊமைகளை நிறைந்த கழுவில் ஏற வைத்த ஒப்பற்ற காழி அந்தணனே!

கற்பு நிலை தவருமல் வள்ளிமலை அடிவாரத்தில் இருந்த கூட்டமான வேடர்களின் (கொடியன்ன) மகளாம் வள்ளியின் தலைவனே!

(தேவர்கள்) வெறுத்த அசுரத் தலைவர்களின் நெருங்கிய குலத்துக்குக் காலனுயிருந்தவனே (அசுரர் குலத்தை அழித்தவனே)! கற்பக விருக்ஷம் உள்ள நாட்டினராம் (தேவர்தம்) பெருமாளே!

(நின தாளில் காதல் நிற்கும்வகை ஓத நினைவாயே)

386

அழகிய விசித்திரமான பச்சைப் பட்டாலாய ரவிக்கையை அணிவித்துக் கட்டித் தாமரைப் பூவுக்கு ஒப்பாகும் என்று கற்பனை கூறி இளைஞோர்கள்—

பறவை வலையிற் சிக்கினது போல (வேசையர்களின் வலையிற்) சிக்கி நன்ருக (அவ்வேசையர்களின்) பல்லாற் கொத்தப் பெற்று (பல வைதல் மொழிகளாற் பேசப் பெற்று) பொன் இத்த பொன்னை (தனத்தை) அடைவதற்கு வேண்டி, அப்பொருளைத் தெளிவான வகையில் பக்குவமாகப் பேசிப் பெறுகின்ற கொடிய சக்கரம் போன்ற வட்ட வடிவுள்ள கொங்கைகளை உடைய மாதர்களின்—

கல்லைப்போன்ற கடினமான நெஞ்சமாகிய சுத்தப் பொய்யான பித்துச் சூழலிற் புகுந்து, அதில் அதிக இஷ்டத்தை வைத்து, (தன்னைப்போல் அவ்வேசையர் களிடம் வரும் பிற காமுகர்களுடன்) கைக்குத்துச் சண்டையும் போட்டு (அங்கும் இங்கும்) சுற்றித் திரிந்து அலையாமல்—

கற்றுற்றுச் சித்திக் கைக்குச்
சித்திப்பப் பக்ஷத் திற்சொற்
கற்பித் * தொப் பித்துக் கொற்றக் கழல்தாராய்—

குற்சித்துக் கொட்டுக் கொட்டுத்
துக்கச்சத் துக்குக் குக்குக்
குக்குக்குக் குக்குக் குக்குக் கெனமாறு—

† குட்சிக்குப் பக்ஷிக் கைக்குக்
கக்ஷத்திற் பட்சத் தத்தக்
கொட்டிச்சுட் டிக் ‡ கொக் ரிக்குக் குடதாரி;

சற்சித்துத் தொற்புத் திப்பட்
சத்தர்க் கொப் பித்தட் சத்துச்
சத்தத்தைச் சத்திக் கொச்சைப் பதிவாழ்வே—

தக்ஷிப்பற் றுக்கொர்ப் பத்திற்
செற்பற்றைச் x செற்றிட் டுச்சச்
o சற்பப் பொற் றைக்குட் சொக்கப் பெருமாளே. (20)

---

* வரிய பதத்தினின் அருவி இருப்பிடம் “னது பதச் சரண்” என்னும் பாடலின் (285) கருத்து இது.

† கோழி பசி எடுத்தால் இரை வேண்டிக் கூவும்—
“பசிநிறைச்சியைப் பசித்து இரைக்கு இசை கூவும்
(பெடைத் திரட் களித்த) குக்குடம்” (திருப்புகழ்-253)

‡ கொக்ரி—கொக்கரி: கூவிய.

x செற்றிட்ட உச்ச எனப்பிரிக்க; கருவிற் புகுத்தும் பற்றை ஒழித்த பெருமாளே—என்பது ஆசிரியர் வரலாற்றை விளக்கும்.

o சற்பப் பொற்றை—நாக மலை.

(உன்னை) ஓதுதலைக் கொண்டு, நல்ல சித்தியானது கை கூடுதற்கு அன்புடன் (அடியேனுக்கு), உன்னைத் துதிக்கும்) சொற்கள் (என் நெஞ்சில்) தோன்றுமாறு கற்பித்து அச்சொற்களை உனது திருவடிக்கே நான் ஒப்பிக்குமாறு (அடியேனுக்கு) உனது வீரக் கழலைத் தந்தருளுக.

(பசிக்கு இரையில்லையே என்று) அருவருப்புடன், கொட்டுக் கொட்டென்னும் (பசியால்) (துக்கம்—அச்சம்) வருத்தமும் திகிலும் கொண்டு குக்குக் குக்குக் குக்குக் குக்குக் என்று ஓயாமல்—

வயிற்றின் இரைக்காக (தீனிக்காக) விலாப்புறத்துப் பக்கங்களிற் படும்படி (சிறகை) அடித்துக், குறிப்புடன் கொக்கரிக்கின்ற சேவலைத் தரித்தவனே!

என்றும் உள்ளவராய், அறிவுருவானவராய், பழையராய், ஞானியாய், (பட்ச) அன்பு வாய்ந்த (அத்தர்க்கு (தந்தையாம் சிவனுக்கு), ஒப்பித்த அட்சத்துச் சத்தத்தை (அட்ச(ர)த்து சத்தத்தை) ஒப்பித்த எழுத்துக்களின் ஒலியைச் சமர்ப்பித்த—(தேவாரப் பாடல்களைப் பாடிச் சமர்ப்பித்த) வல்லமை வாய்ந்த சீகாழிப் பதிச் செல்வனே! (திருஞானசம்பந்தப் பெருமானே)! (அல்லது தந்தையாம் சிவனுக்கு 'ஓம்' என்னும் எழுத்தின் சத்து அதை (சத்ததை)—சத்தான பொருளை ஒப்பித்த (உபதேசித்த சத்தி வாய்ந்த சீகாழிப் பதிச் செல்வனே!) அல்லது அட்ச(ய)த்து சத்து அதை-அழிவிலாத சத்தான பிரணவப் பொருளை உபதேசித்தவனே)

தக்ஷ(ண)ம் பற்றுவதும் (உடனே பற்றிக்கொள்வதும்) கருவிற் செலுத்துவதுமான பற்றை (ஆசைகளை)ச் செற்றிட்ட (தடுத்து ஒழித்த) உச்ச (மேலோனே)! அல்லது தடுத்து ஒழித்த பெருமாளே! உச்சம் (உயர்ந்துள்ள) நாகமலை என்கிற திருச்செங்கோட்டில் அழகிய பெருமாளே!

(கொற்றக் கழல் தாராய்)

387 முருகன் வர

தனன தனதன தனதன தனதன
தனன தனதன தனதன தனதன
தனன தனதன தனதன தனதன தனதான

கொடிய மறலியு மவனது கடகமு
மடிய வொருதின மிருபதம் வழிபடு
*குதலை யடியவ னினதருள் கொடுபொரு மமர்காண—

குறவர் மகள்புணர் புயகிரி சமுகமு
மறுமு கமும்வெகு நயனமும் †ரவியுமிழ்
கொடியு மகிலமும் வெளிபட இருதிசை யிருநாலும்;

படியு நெடியன எழுபுண ரியுமுது
‡திகிரி திகிரியும் வருகென வருதகு
பவுரி வருமொரு மரகத துரகத மிசையேறிப்—

பழய அடியவ ருடனிமை யவர்கண
மிருபு டையுமிகு தமிழ்கொடு மறைகொடு
பரவ xவருமதி லருணையி oலொருவிசை வரவேணும்;

சடில தரவிட தரபணி தரதர
பரசு தரசசி தரசுசி தரவித
தமரு கமிருக தரவணி தரசிர தரபாரத்—

* குதலை அடியவன் — அடியார்களுள் தான் ஒரு குழந்தை என்றபடி

† ரவி யுமிழ் கொடி—கோழிக் கொடி; இருள்...மட்கப்... புகல் ..கொடி (478), ரவி யுமிழ் துவசம் (1008) என்பர் பின்னும். ரவி உமிழ் கொடி—சூரியனைக் கக்குகின்ற சேவல் —
"அல்லைப் பொரூ முழங்கு சொல் உக்ரசேவல்" என்றார் 315-ஆம் பாடலில்.

‡ திகிரி திகிரி—சக்ரவாள கிரி

x வரும் அதில்—வந்தது போல.

o "பரவி வர மதில் அருணையில்" என்றும் பாடம்.

387

கொடியவனை யமனும் அவனுடன் வந்த கடகமும் (படையும்-சேனையும்) இறந்துபோம்படி, ஒரு நாள் உனது இரண்டு திருவடிகளையும் வழிபட்டு நிற்கும் (இந்த) மழலைச் சொல் பேசும் அடியவன் (குழந்தை அடியானாகிய நான்) உன்னுடைய திருவருளையே துணையாகக்கொண்டு சண்டையிடும் போரினைப் பார்ப்பதற்கு—

குறவர் மகளாம் (வள்ளி) அணையும் புய மலைச் சமூகமும் (பன்னிரு புயத்திரளும்), ஆறு திருமுகங்களும், பலவான (பன்னிரு) கண்களும், இரவி (சூரியனை) உமிழ் (கூவி வெளிப்படுத்தும் — வரவழைக்கும்) கொடியாகிய கோழியும் ஆக எல்லாம் பிரத்தியக்ஷமாக, பத்துத் திசைகளையும் (அல்லது பெரிய திசைகளாம் எட்டுத் திசைகளையும்)

பூமியையும், பெரிதாய் உள்ள ஏழு கடல்களையும், பழைய சக்கரவாளக் கிரியையும் வலம்வர வேண்டுமென்றாலும் வலம்வரத் தக்கதாய் வலம் வந்த ஒப்பற்ற பச்சைக் குதிரை (மயிலின்)மேல் ஏறி

பழைய அடியார் கூட்டம் தேவர் கூட்டம் (ஆகிய இரு கூட்டமும்) இரண்டு பக்கத்திலும் வர மிக்கெழுந்த ஓசையுடன் தமிழ்கொண்டும், மறை கொண்டும் போற்ற (அடியார் தமிழ் கொடு போற்ற, இமையவர் மறை (வேதம்) கூறிப்போற்ற), அன்று அடியேனை ஆட்கொள்ள (அருணையில்) வந்ததுபோல ஒருமுறை வந்தருள வேண்டும், (யமனொடு அடியேன் செய்யும் போரினைக் காண வரவேணும்);

சடாபாரத்தைத் தரித்தவரும், நஞ்சை உண்டு கண்டத்தில் தரித்தவரும், பாம்பைத் தரித்தவரும், மேலான மழு ஆயுதத்தைத் தரித்தவரும், சந்திரனைத் தரித்தவரும், பரிசுத்தத்தை உடையவரும், விதம் விதமாக ஒலிக்கும் டமருகத்தையும் (உடுக்கையையும்), மிருகம் (மானையும்) தரித்தவரும், வனி (வன்னி) அக்கினியை (கரத்தில்) தரித்தவரும், சிரமாலைகளைத் தரித்தவரும், பாரமான,

தரணி தரதநு தரவெகு முககுல
தடினி தரசிவ சுதகுண தர * பணி
சயில விதரண தருபுர சசிதரு மயில்வாழ்வே;

நெடிய வுடலுரு இருளெழ நிலவெழ
எயிறு சுழல்விழி தழலெழ எழுகிரி
நெரிய அதிர்குரல் புகையெழ இடியெழ நெடுவானும்—

நிலனும் வெருவர வருநிசி சரர்தள
நிகில சகலமு மடியவொர் படைதொடு
நிருப குருபர சுரபதி பரவிய பெருமாளே. (21)

கொல்லிமலை

[இது சேலம் ஜில்லா நாமக்கல்லுக்குச் சமீபத்தி லுள்ளது; தென் கிழக்கு சுமார் 9 மைல் தூரம்]

388 மாதர் மயலால் வரும் துன்பம் அற

தத்த தன்ன தய்ய தத்த தன்ன தயய
தத்த தன்ன தய்ய தனதான

கட்ட மன்னு மள்ளல் கொட்டி பண்ணு மைவர்
கட்கு மன்னு மில்ல மிதுபேணி—

கற்ற † விஞ்ஞை சொல்லி யுற்ற வெண்மை யுள்ள
கக்க எண்ணி முல்லை நகைமாதர்;

இட்ட மெங்ங னல்ல கொட்டி யஙங னல்கி
யிட்டு பொன்னை யில்லை யெனஏகி—

* பணி சயில—நாகமலையி லிருப்போனே!
† விஞ்ஞை—விஞ்சை: வித்தை.

பூமியைத் தாங்குவதான மேரு மலையாகிய வில்லைத் தரித்தவரும், பலமுகமாகப் பரந்து ஓடும் விசேட நதியாகிய கங்கையைத் தரித்தவரும் ஆன சிவபிரானது சுதனே (குமரனே)! நற்குணம் வாய்ந்தவனே! பாம்பு மலையாம் திருச்செங்கோட்டில் வீற்றிருக்கும் கொடையாளியே (அல்லது தயாநிதியே)! கற்பக விருக்ஷம் உள்ள நகரமாகிய அமராவதியில் பொன்னுலகில்) உள்ள (இந்திரன் மனைவி) சசி (இந்திராணி) வளர்த்த மயிலன்ன தேவசேனைக்கு நாயகனே!

பெரிய உடலும், (உருவம் இருள்போல எழுந்து இருண்டதும்) இருண்ட உருவும், நிலவு போல வெண்ணிற ஒளியை வீசும் பற்களும், சுழலுகின்ற கண்களில் நெருப்பு எழ, ஏழு மலைகளும் நெரிபட, அதிர்ச்சி செய்யும் குரலினின்றும் புகை தோன்றவும, இடிபோல ஒலி பிறக்கவும், பெரிய விண்ணுலகும்,

மண்ணுலகும் அச்சம் கொள்ள வந்த அசுரர்களின் சேனை எல்லாமும் (ஒன்று பாக்கியில்லாமல்) இறந்தொழிய ஒப்பற்ற படை (வேலைப்) பிரயோகித்த அரசே! குருமூர்த்தியே! தேவர் தலைவனும் இந்திரன் போற்றின பெருமாளே!

(மறலி மடிய பொரும் அமர்காண வரவேணும்)

கொல்லிமலை

38

கஷ்டங்கள் பொருந்தியுள்ள (அள்ளல் சேறு, கொடு) கொட்டி ஆடல்போலக் கூத்தாட்டி வைக்கும் ஐவர்கட்கும் ஐம்புலன்களுக்கும் இருப்பான இல்லம் (வீடு), (ஆகிய) இவ்வுடலை விரும்பி—

நான் கற்ற வித்தைகளைச் சொல்லி, பொருந்திய எளிமையை (சுலபமாக எண்ணம் நிறைவேறும் என்று) உள்ளம் உவக்க (மகிழ) நினைத்து, முல்லை மலர் போன்ற பற்களை உடைய மாதர்களின

இஷ்டம் எப்படியோ (அந்த இஷ்டத்துக்கு அப்படியே இணங்கி), நல்ல (பொருள்களை) எல்லாம ஒன்றாகக் கொட்டி (அல்லது) அவர்களிடத்திற் கொடுத்த பின்னர், பின்னும் கொடுப்பதற்குப் பொன் இல்லை என்று சொல்ல, வெளி வந்து.

எத்து பொய்ம்மை யுள்ள லுற்று மின்மை யுள்ளி
* யெறறு மிங்கு ஊவ தியல்போதான்;

† முட்ட வுண்மை சொல்லு செட்டி திண்மை கொள்ள
முட்ட நன்மை விள்ள வருவோனே—

முத்து வண்ண வல்லி சித்ர வண்ண வல்லி
‡ முத்தி விண்ண வல்லி மணவாளா;

x பட்ட மன்ன வல்லி o மட்ட மன்ன வல்லி
பட்ட துனனு கோல்லி மலைநாடா—

---

* எற்றுதல்-இரங்குதல்—'எற்றிய காதலினுல் இசைத்தாள்' (தஞ்சை வாணன் 224)

† இந்த அடி முருகவேள் உருத்திர சன்மராக-(செட்டியாக)த் தோன்றி இறையனாரகப் பொருளின் உண்மைப் பொருளைச் சங்கப் புலவர்க்குத் தெளிவுப்படுத்திய திருவிளையாடலைக் குறிக்கும். பாட்டு 92, பக்கம் 217; பாட்டு 126, பக்கம் 298; பாட்டு 234, பக்கம் 84; பாட்டு 350, பக்கம் 378-பார்க்க.

‡ தேவ சேனை—முத்தி தரு மாது—
"அமுதத் தெய்வானை திரு முத்தி மாது"—திருப்புகழ் 764,
"முத்தித தரு பத்தித் திருநகை அத்தி" திருப்புகழ் 1.

x பட்ட மன்னு அ வல்லி— பட்டம் — வழி — (பி ங் க ல ம்) கொல்லிப் பாவையின் பிரதிமை (உருவம்) அவுணரும் அரக்கரும் வரும் வழியில் நிலை நிறுத்தப்பட்டபடியால் பட்ட மன்னு வல்லி:

o மட்டம்—கள்—'மட்டம் பெய்த மணிக்கலம்'
குறுந்தொகை 193.

மட்ட மன்ன வல்லி-கள் போல மயக்கம் (மோகம்) தரும்வல்லி- இங்கு வல்லி என்றது "கொல்லிப் பாவை"யை: கோல்லிபாவை இது கொல்லிமலையில் உள்ள ஒரு பெண் பாற் பிரதிமை"; மோகினி வடிவம் உடையது; கொல்லிமலையிலுள்ள தேவரையும் முனிவரையும் துன்புறுத்த வருகின்ற, அவுணரும் அரக்கரும் அப்பாவையின் நகையைக் கண்டு மயங்கி உயிர் விடும்படி தேவ தச்சன் ஆக்கி வைத்தது. அவுணரும் அரக்கரும் அங்கு வரும்போது அவர் வாடை பட்டவுடனே தானே நகை செய்யுமாறு பொறி பிரதிமையின் உள்ளே வைக்கப்பட்டது ஆதலால் கொல்லிப் பாவை நகைத்துக் கொல்லும் என்பர்.

"திரிபுரத்தைச் செற்றவனும், கொல்லிச் செழும் பாவையும் நகைக்கக் கற்ற தெல்லாம் இந்த நகை கண்டேயோ" (சித்திரமடல்) [நற்றிணை 185]

(தொடர்ச்சி பக்கம் 479-பார்க்க)

ஏமாற்றும் பொருட்டு, பொய் வழியை யோசிக்க லுற்றும், (பொன்) இல்லாமையை நினைத்து இரக்கமுற்றும் —இவ்வாறு மனம் நைந்து வருந்துதல் தக்கதாமோ (தகாது என்றபடி);

முழு உண்மையைச் சொன்ன செட்டியாக (கலாம் செய்த புலவர்கள்) உறுதிப் பொருளை அறிந்து கொள்ள முழுதும் நன்மையே (பெருக) வந்தவனே!

முத்துநிற வல்லி, அழகிய சித்ரநிற வல்லி, முத்தி தரவல்ல விண்ணுலக வல்லியாம் தேவசேனையின் மணவாளனே!

பட்டம் மன்னு அ வல்லி (வழியில் அமைக்கப் பட்டிருந்த (மோகினிப் பெண்) மட்டம் மன்னு அ வல்லி (மது மயக்கம் போல மய்க்கம் தரும் (மோகினிப் பெண் ஆகிய "கொல்லிப் பாவை" இருக்கும் நெருங்கிய கோல்லிமலை நாடனே!

அல்லது, மட்ட மன்னவல்லி பட்ட, பட்டமன்னவல்லி துன்னு கொல்லி மலைநாடா என அந்வயப்படுத்தி, மதுபோல மயக்கவல்ல பெண்ணும் கொல்லிப் பாவை பட்ட"—வள்ளி அழகுக்கு முன் நம் அழகு எந்த மூலை என்று கண்டு கொண்டு கொல்லிப் பாவை தோல்வியுற்ற, பட்ட மன்னவல்லி—அழகு முதலிய உயர்ந்த செல்வங்கள் நிறைந்த வல்லி (வள்ளி நாயகி) நெருங்கி அணையும் மலை நாடனே, கொல்லிமலை நாடனே!

(கீழ்க் குறிப்பு 478-பக்கம் தொடர்ச்சி)

மன்னு அ வல்லி என்றது—(மன்னுதல் நிலை பெற்றிருத்தல்) இக் கொல்லிப்பாவை—காற்று, மழை, இடி, பூகம்பம் முதலிய இடையூறுகளால் தனது உருக் கெடாமல் என்றும் தன் இயல்பு கெடா திருப்பது. இதனைக்-'கொல்லித் தெய்வம்...கால் பொருது இடிப்பினும், கதழுறை கடுகினும், உருமுடன்று எறியினும், ஊறு பல தோன்றினும், பெரு நிலங் கிளரினும், திரு நல உருவின் மாயா இயற்கைப் பாவை" என்றதனால் அறிகின்றோம்.

—[நற்றிணை 201]

பச்சை வன்னி யல்லி செச்சை சென்னி யுள்ள
பச்சை மஞ்ஞை வல்ல பெருமாளே. (1)

389 பேரின்பம் உற

தய்யதன தானதந்த தய்யதன தானந்த
தய்யதன தானந்த தனதான

தொல்லைமுதல் * தானென்று † மெல்லியிரு பேதங்கள்
சொல்லு ‡ குண மூவந்த மெனவாகி—
துய்யசதுர் வேதங்கள் வெய்யபுல னைந்து
தொய்யுபொரு ளாறங்க மெனமேவும் ;
பல்லபல நாதங்கள் அல்கபசு பாசங்கள்
பல்குதமிழ் தானொனறி யிசையாகிப்—
பல்லுயிரு மாயந்த மில்லசொரு பாநந்த
பௌவமுற வேநின்ற தருள்வாயே ;
x கல்லுருக வேயின்கண் அல்லல்படு o கோவம்பு
கல்வருக வேநின்று ** குழலூதுங்—

* இப்பாட்டில் ஒன்று முதல் ஆறு வரையில் எண்கள் வருவது கவனிக்கற்பாலது : இதன் கருத்தை—
"ஒன்றவன் தானே இரண்டவன் இன்னருள்
நின்றனன் மூன்றினுள் நான் குணர்ந்தான் ஐந்து
வென்றனன் ஆறு விரிந்தனன் ஏழும்பர்ச்
சென்றனன் தானிருந் தானுணர்ந் தெட்டே" திருமந்திரம்-1
என்னும் திருமந்திரத்துடன் ஒப்பிட்டுணரலாம்

† மெல்லி இரு பேதங்கள்—சிவம் சத்தி இரண்டு.

‡ குணம் மூவந்தம்—இராசத, தாமத, சாத்துவீகம் என்னும் முக்குணமும், அவற்றையுடைய திரிமூர்த்திகளும்.

x இசைக்குக் கல்லும் உருகும்-என்பதற்குச் சான்று-அகத்திய முனிவர் யாழ் வாசிக்கப் பொதியமலை உருகினது; இவ்வரலாறு பின்வருமாறு :—இராவணன் அகத்தியருடைய இருக்கையான பொதிய மலையிற் புக்க போது, அவனைப் பிணித்துத் தமிழகத்தை விட்டு அகற்றும் பொருட்டு, கந்தருவ கானத்தை தம் யாழ் கொண்டு அகத்தியர் வாசிக்க, அந்த இசைக்குப் பொதிய மலை உருகி இராவணனைத் தன்னுள் சிக்க வைத்தது. பின்னர் இராவணன் வேண்ட அகத்தியர் அவனை விடுவித்தனர் ; இவ்வரலாற்றை—
"இனிய பைந்தமிழின் பொதிய மால் வரைபோல் இசைக்கு உருகாது"—சோண சைலமாலை 26-ஆம் பாட்டிலும் ; மதுரைக் காஞ்சி 40-42-மகாமகோபாத்தியாயர் உரைக்குறிப்பிலும் காணலாம்; பத்துப் பாட்டு 3-ஆம் பதிப்பு-பக்கம் 342, 343.

பசுமையான வன்னி, அல்லி, வெட்சி இவைதமை அணிந்த சென்னி (தலை) உள்ள பெருமாளே! பச்சை மயிலை (நடத்த) வல்ல பெருமாளே!

(நைவ தியல்போதான்)

389

பழம் பொருள், முதற்பொருள் எனத் தான் ஒன்றே விளங்குவதாய், சத்தி சிவம் என்னும் இரு வேறு தன்மையதாய், சொல்லப்படும் ராஜத தாமத சாத்துவீக மெனப்படும் முக்குண முடிவாய் (முக்குணங்களை உடைய திரி மூர்த்திகளாய்),

பரிசுத்தமான நான்கு வேதங்களாய், கொடிய புலன்கள் (சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் என்னும்) ஓர் ஐந்தையும் சோர்வடையச் செய்யும் பொருள் கொண்ட ஆறு அங்கம் (வேதாங்கம்) சிட்சை, வியாகரணம், சந்தசு, நிருத்தம், சோதிடம், கற்பம் என ஆறுவகைப்பட்ட வேதப் பொருள் உணர்த்துங் கருவிகளாய் விளங்குவதாய்;

பலப்பல ஒலிகளில் தங்குவதாய், உயிர், தனை என்பனவாய், பெருகும் தமிழ்ற் பொருந்தி இசை (இன்னிசை)யாய்

பல உயிர்களுமாய், முடிவில்லாததாய், உள்ள ஆனந்த உருவக் கடலை அடையும்படிச் செய்ய வல்ல பொருள் எதுவோ அந்தப் பொருளை அருளுவாயாக.

மலையும் உருகும்படியாக மூங்கிலில் — கஷ்டப்படும் *பசுக்கள் அழகிய புகுமிடம் வந்துசேரும்படி நின்று-†குழல் ஊதுகின்ற (புல்லாங்குழல் ஊதுகின்ற)

---

* கோ அம் புகல் வருக—பசுக்கள் அழகிய புகுமிடம் வந்துசேர.

† குழலூதும் கையன் மிசை ஏறு உம்பன்—விஷ்ணுவாகிய ருஷபவாகனத்தை யுடைய பரமசிவன். திரிபுரத்தை எரிக்கச் சிவபிரான் தேரின் மீது ஏறின போது தேர் நெரிந்து பூமியில் அழுந்தியது; அப்போது திருமால் ருஷபமாகி இறைவன் கொடுத்த வலிமையால் தேரை முன் போல நிறுத்தினர். பின்னர், திருமால் இறைவனை வேண்டி அவரை எந்நாளும் சுமக்க மழ விடையாகவும், மாறுத பததியாளனுகவும் இருக்க வரம் பெற்றனர்.

"நினை எந்நாளும் பரித்திடவே — அறங்கள் கெழும மழ விடையாய் அடிமை கொண்டாய்"

—உபதேச காண்டம் [ஞானவரோதயர்] 2135-6.

கையன்மிசை யேறும்பன் நொய்யசடை யோனெந்தை
கைதொழுமெய்ஞ் ஞானஞ்சொல் கதிர்வேலா ;

கொல்லைமிசை வாழ்கின்ற வள்ளிபுன மேசென்று
கொள்ளைகொளு மாரன்கை யலராலே-

கொய்து * தழை யேகொண்டு செல்லு † மழ வாகந்த
கோல்லிமலை மேனின்ற பெருமாளே. (2)

ராஜகெம்பீர வளநாட்டு மலை

‡ ராஜகெம்பீரன் மலை என்பது திருக்கற்குடிக்குப் பெயர். [திருப்புகழ் பாடல் 345-346 பார்க்க.] 100-ஆம் பாடலில் ராஜகெம்பீர நாடேன்றதைக் காண்க. ராஜகெம்பீர வளநாடு சோழ நாட்டின் ஒரு பகுதி-தக்கயாகப்பரணி-பக்கம் 247, 381.]

390 பரமார்த்த தரிசனை பெற

தானனந் தானதன தாத்த தனதன
தானனந் தானதன தாத்த தனதன
தானனந் தானதன தாத்த தனதன தந்ததான

x மாகசஞ் சாரமுகில் தோற்ற குழல்கொடு
o போக இந்த் ராதிசிலை தோற்ற நுதல்கொடு
மானவண் டேறுகணை தோற்ற விழிகொடு
கண்டுபோல-

---

* தழை கொண்டு—அகப்பொருளில் 'தழை கொண்டு சேறல்' என்பது ஒரு துறை தலைவிக்குக் கையுறையாகத்தலைவன் 'சந்தனத் தழை' போன்ற தழை ஆடை உடுக்கத் தருவது "மலயத்து ஆரத் தழை யண்ணல் தந்தால் இவை யவள் அல்குற் கண்டால், ஆர் அத் தழை கொடுவந்தார் எனவரும் ஐயுறவே"—திருக்கோவையார் 91.

முருகவேள் வள்ளிக்குத தழை ஆடை கொண்டு சென்றதாக அருணகிரியார் இங்குக் குறிக்கின்றார் "தழை யுடுத்த குறத்தி" என்றார் 296-ஆம் பாடலில்; பக்கம் 236, 237-கீழ்க்குறிப்பைப் பார்க்க.

† மழவன்—கட்டழகுடையோன்

(‡, x, o—பக்கம் 483 பார்க்க)

கையை உடையவனும் (கண்ணபிரானும்)—திருமாலாகிய (விடையின மேல்) ஏறும் உம்பன் (பெரியோன்), புன்சடையோன்—ஆகிய எந்தை சிவபிரான் கைதொழுது நிற்க மெய்ஞ்ஞானத்தைப் போதித்த ஒளி வேலனே!

(தினைக்) கொல்லையில் வாழ்ந்திருந்த வள்ளியின் (தினைப்)புனத்துக்குச் சென்று, (உயிரைக்) கொள்ளை கொளும் மன்மதனது கைம்மலர்ப் பாணங்களின் செய்கையாலே—

கொய்து தழை (தழை கொய்து) எடுத்துக்கொண்டு சென்ற கட்டழகுடையோனே! கந்தனே, கோல்லிமலை மேல் விளங்கும் பெருமாளே!

(ஆனந்த பௌவ முறவே நின்றதருள்வாயே)

ராஜகெம்பீர வளநாட்டுமலை

390

மாகத்தில் (ஆகாயத்தில்) சஞ்சரிக்கின்ற மேகத்தைத் தோல்வி யுறும்படி செய்த கூந்தல் கொண்டும், போகங்களை அனுபவிக்கின்ற இந்திர வில்லை (வானவில்லைத்) தோல்வியடையும்படிச் செய்த நெற்றி கொண்டும், பெருமைதங்கிய வண்டுகள் சேர்கின்ற (காமனுடைய) மலர்ப் பாணங்களைத் தோல்வியுறச் செய்த கண்கள் கொண்டும, கறகண்டு போல (இனிக்கின்றதென்று)

(கீழ்க்குறிப்பு 482 பக்கம் தொடர்ச்சி)

‡ ராஜகெம்பீரன் மலை திருக்கற்குடி என்று பிரமஸ்ரீ வித்வான் கி வா. ஜகந்நாதையர் அன்புடன் தெரிவித்தார்.

திருக்கற்குடி சாசனம் xv 1455 A.D. கல்வெட்டு ஒன்று பின் வருமாறு தொடங்குகின்றது;

'தென்கரை இராஜ கெம்பீர வள நாடு கற்பிரம தேயத்து
உய்யக்கொண்டான் திருமலை நயினர் திருக்கோயில்
ஆதிசண்டேஸ்வர தேவர்"

x முதல் மூன்று அடிகள் கேசம் முதல் தொடை வரையும் வர்ணனை.

o வானவில் நுதலுக்கு உவமை—289-ஆம், பாடலைப் பார்க்க.

மாலர்கொண் டாடுகனி தோற்ற இதழ்கொடு
சோலைசென் றாதுகுயில் தோற்ற இசைகொடு
வார்பொரும் பாரமலை தோற்ற முலைகொடு
* மன்றுளாடி ;

சிகரம் பேணுதுடி தோற்ற இடைகொடு
† போகபண் டாரபணி தோற்ற அரைகொடு
தேனுகுஞ் சீர்கதலி தோற்ற தொடைகொடு
வந்துகாசு—

தேடுகின் றுரொடுமெய் தூர்த்த னெனவுற
வாடுகின றேனைமல நீக்கி யொளிதரு
‡ சிவனெென் றுன்பர மார்த்த தெரிசனை வந்துதாராய் ;

x வேகமுண் டாகியுமை சாற்று மளவினில்
மாமகங் கூருமது தீர்க்க வடிவுடை
வீரனென் பாறெருப ராக்ர னெனவர
அன்றுசோமன்—

---

* அடியார்களாம் புலவர்கள் உவமை கூறுவது ஈசன் சம்பந்தமாகவே இருக்கும்—உதாரணமாக :—

"ஈசற்கு யான்வைத்த அன்பின் அகன்(று, அ)வன் வாங்கிய என்
பாசத்தின் காரென்(று), அவன் தில்லையின் ஒளி போன்(று) அவன் தோள்
பூசத் திருநீ றெனவெளுத்(து), ஆங்கவன் பூங்கழல்யாம்
பேசத் திருவார்த்தையிற் பெருநீளம் பெருங்கண்களே"
—என்றார் மணிவாசகர் (திருக்கோவை 109)

'நிதம்பம் முக்கணர் பூணாரம் நேரென'—என்றார் அல்குலைத் திருப்புகழிற் பிறிதோரிடத்து (பாடல் 506 பார்க்க.)

† 'அல்குலைக் காம பண்டாரம்'—என்கின்றார் 374, 619-ஆம் பாடல்களில்.

‡ "சீவன் சிவச்சொருபம் என தேறி"—என வருவதைக் காண்க (பாடல் 239.)

x வேகம்—கோபம்—"ஓவா வேகமோ டுருத்துத் தன்மேற் சென்ற சே"—கலித்தொகை—முல்லை—3.

இந்தப் பாட்டின் 5, 6 7, அடிகள் தக்ஷயாக தண்டனைகளை விளக்குகின்றன. தனது மருமகனை சிவபிரான் தன்னை மதிக்க வில்லை என்று கோபங்கொண்டு தக்கன் சிவபிரானை ஒதுக்கி வைத்து ஒரு யாகம் செய்யத் தொடங்கினன். அந்த யாகத்தைப் பார்க்க

(தொடர்ச்சி 485 பக்கம் பார்க்க)

(காம) மயக்கம் கொண்டவர்கள் கொண்டாடுகின்ற கொவ்வைக்கனியைத் தோல்வியுறும்படிச் செய்த வாயிதழ் இதழுறல் கொண்டும், சோலையிற் போய் (அங்கே) ஒலி எழுப்புகின்ற குயிலைத் தோல்வி அடையும்படிச் செய்த இசை (இன்பம்) கொண்டும், கச்சு (ரவிக்கை) பொருந்திப் பாரமுள்ள மலையைத் தோல்வியுறும்படிச் செய்த கொங்கை கொண்டும், அம்பலத்தில் ஆடுகின்ற ஸ்ரீநடராஜப் பெருமான்—

திருக்கரத்தில் விரும்பி வைத்துள்ள துடியை (உடுக்கையை)த் தோல்வி பெறும்படிச் செய்த இடை கொண்டும், காம போகத்துக்குப் பொக்கிஷ சாலையாம் பாம்பைத் தோல்வியுறச் செய்த அரை (அல்குல்) கொண்டும், தேன் சொட்டும் சிறப்புள்ள வாழையைத் தோல்வியுறச் செய்த தொடை கொண்டும், வெளியே வந்து காசு—

தேடி நிற்கும் வேசையரோடு (பொழுது போக்கும்) உடல் கொண்ட பொல்லான் (அல்லது உண்மைப் பொல்லான) என்று உறவாடுகின்ற எனது மலங்களை (ஆணவம், கன்மம், மாயை என்னும் மும் மலங்களை) அழித்து நீக்கி, ஒளி வீசும் ஜீவனோடு ஒன்று பட்டதான பரம்பொருள் விளக்கக் காட்சியை வந்து தந்தருளுக.

வேகம் (கோபம்) தோன்றி, உமை கூறினவுடனே (தக்ஷனுடைய) பெரிய மகம் மேற்கொண்டு நடப்பதை அழிக்கும் பொருட்டு ஒளி நிறைந்த "வீர (பத்திரன்) எனப்பட்ட பராக்ரம சாலியாகிய ஒப்பற்றவன் தோன்றிவர, அன்று, சந்திரன்—

(பக்கம் 484 கீழ்க் குறிப்பு-தொடர்ச்சி)

விரும்பி வந்த தக்கன் மகள் (சிவபிரான் மனைவி) தக்கனுற் புறக்கணிக்கப்பட்டாள். உமாதேவி தன் தந்தை (தக்கன்) மீது கோபங்கொண்டு இந்த யாகத்தை அழித்தருளுக எனச் சிவபிரானை வேண்ட, அவரது கோபத் தீயினின்றும் "வீரபத்திரர்" தோன்றினர். தேவியின் கோபத் தீயினின்றும் "காளி" தோன்றினள். சிவனது ஆணையின்படி வீரபத்திரரும் காளியும் தக்கனது யாக சாலைக்குப்போய்ச் சிவனை நிந்தித்த தக்கனை வெட்டி வீழ்த்திஞர்கள்.

(தொடர்ச்சி பக்கம் 486 பார்க்க)

மேனியுந் தேயகதிர் தோற்ற எயிறுக
*ஆனுகுந் தீகையற †சேட்ட விதிதலை
வீழநன் பாரதியு மூக்கு நழுவிட வந்தமாயன்;

ஏகநின் ருகியமர் தோற்று வதறிட
வேகவுங் காரமொடு ஆர்க்க அலகைகள்
ஏறிவென் றுடுகள நீக்கி முநிவரர் வந்துசேயென்—

நீசநண் பானபுரு ஷார்த்த தெரிசனை
தாவெனுங் கேள்விநெறி கீர்த்தி மருவிய
ராஜகெம் பீரவள நாட்டு மலைவளர் தம்பிரானே. (1)

---

* ஆன் உகும் தீ—யாகப்பசுவை (தகித்து) பொடியாக்கும் அக்கினி.
† சேட்ட விதி—முதன்மையான தக்ஷப்பிரஜாபதி.

(485 பக்கம் கீழ்க் குறிப்பு—தொடர்ச்சி)

வீரபத்திரர் அங்கு இருந்த பலதேவர்களுக்கும் பலவித தண்டனைகளை அளித்தார். சந்திரனைக் காலால் தேய்த்தார்; ஒரு சூரியனுடைய பற்களை உடைத்தெறிந்தார்; பிறிதொரு சூரியனுடைய கண்ணைப் பிடுங்கிவிட்டார்—அக்கினியின் கையைத் துண்டம் ஆக்கினர்; சரஸ்வதியின் மூக்கை அறுத்தார்:

"சுருதியான் தலையும் நாமகள் மூக்கும் சுடரவன் கரமும்—
முன்னியங்கு
பருதியான் பல்லும் இறுத்தவர்க் கருளும் பரமனுர்"—
[சம்பந்தர்—III-118-5.]

"தக்கனது பெருவேள்விச் சநதிரன் இந்திரன் எச்சன் அருக்கன்
அங்கி மிக்க விதா தாவினொடும் விதிவழியே தண்டித்த விமலர்"
—[சம்பந்தர்—I-131-3]

"வேகம் உண்டாகி உமை சாற்றின" வாசகம்:—

"சிறிய தொல்விதி பெரிதுனை இகழ்ந்தனன் பெரும அன்னவன்
அரிதுசெய் வேள்வியை அழித்தி என்னவே"—
(கந்த புரா.—உமை வரு. 59)

(தொடர்ச்சி பக்கம் 487 பார்க்க)

உடல் தேய, சூரியனுக்கு உள்ள பற்கள் உதிர, (யாகப்) பசுவைத் (தடித்துப்) பொடியாக்கும் தீ (அக்கினி யின்)கை அற்று விழ, முதன்மையான தக்ஷப்பிரஜாபதியின் தலை அற்றுவிழ, நல்ல சரஸ்வதியின மூக்கு அறுபட்டு நழுவி விழ, (அங்கு) வந்திருந்த திருமால்—

ஓட்டம் பிடிக்க அந்த யாக சாலையில் நின்று, போர் விளைத்து, (அங்கிருந்தவர்களை) வைது (திட்டி) கோப உங் காரத்தோடு ஆரவாரஞ் செய்யப் பேய்க்கூட்டங்கள் கூடி வென்று ஆடின அந்த (யாக) சாலையை விட்டு (நீக்க—விலக்க)—(அல்லது) (யாவரையும்) வெளியே நீக்கினவனை (சிவனும்), முனிவர்களும் வந்து (சேயே) என்றும்

'ஈச' என்றும் போற்றி, அன்பின்பாற்பட்ட (அறம், பொருள், இன்பம், வீடு) என்னும் (நால்வகைப்) புருஷார்த் தங்களின் விளக்கக் காட்சியைத் தா (தந்தருளுக) (ஓதி அருளுக) என வேண்டின கேள்வி நெறியின் (விசாரணை செய்த நல்லொழுக்க நெறியின்) புகழைக் கொண்ட ராஜ கெம்பீர வளநாட்டு மலையில் விளங்கும் தம்பிரானே!

(பரமார்த்த தரிசனை வந்து தாராய்)

(486 பக்கம் கீழ்க் குறிப்பு தொடர்ச்சி)

தேவர்கள் அடைந்த தண்டனைகள் :

அரி—'கதைய தொன்றால் அடித்தனன் 'அரிமுன் வீழ்ந்தான்'

பிரமன்—'குட்டினன் ஒருதன் கையால்.'

நாமகள்—'மூக்கொடு குயமும் கொய்தான்.'

சந்திரன்—'வீரன் தன்னொரு பதங் கொடே தேய்த்திட்டான்'

சூரியன்—'கதிரவன்...கவுளிடை எற்றினன் உகுப்பத் தந்தமே'

பிறிதொரு சூரியன்—'பகனெனும் வெய்யவன் விழிபறித்தனன்'

கூற்றுவன் (எமன்)—'கூற்றுவன்......ஓடலும் வெட்டினன் அவன் தலை.'

இந்திரன்—'வாசவன் குயிலென உம்பரில் அடைந்தனன், அண்ணல் வீட்டினன்.'

அக்கினி—'அங்கியை—அவன் கரத்தைத் துண்டமதாகவே துணித்து வீட்டினன்.'

தக்கன்—'ஈசனை இகழ்ந்தனை அதனால் தண்டம் ஈதென வாள்கொடே அவன் தலை தடிந்தான்.'

(கந்தபுராணம்—யாக சங்காரம்—20—50.)

ஞானமலை.

[இடம் விளங்கவில்லை. நாமக்கல்லுக்கருகில் நைனமலை யென்று மலையொன் றுண்டு.]

391 பொது மகளிர் உறவு அற

தானதன தான தானதன தான
தானதன தான தனதான

சூதுகொலை கார ராசைபண மாதர்
* தூவையர்கள் சோகை முக†நீலர்—
சூலைவலி வாத மோடளைவர் பாவர்
தூமையர்கள் கோளர் தெருவூடே;
சாதனைகள் பேசி வாருமென நாழி
தாழிவிலை கூறி தெனவோதி—
சாயவெகு மாய தூளியுற ‡ வாக
தாடியிடு வோர்க ளுறவாமோ;
x வேதமுநி வோர்கள் பாலகர்கள் மாதர்
வேதியர்கள் பூச லெனO வகி
வீறசுரர் பாறி வீழஅலை யேழு
வேலையள றுக விடும்வேலா;
நாதரிட மேவு மாதுசிவ காமி
நாரியபி ராமி யருள்பாலா;
நாரண சுவாமி யீனுமக ளோடு
ஞானமலை மேவு பெருமாளே.(1)

---

* தூவையர்கள்—மாமிச பக்ஷணிகள் † நீலம்—விஷம்.
‡ ஆக தாடியிடுவோர்— சரீரத்தைத் தட்டிக் கொடுப்போர்.
x போர் நிகழ்வதாயிருந்தால், நாட்டில் வாழும் அந்தணர்; பெண்டிர், பிணியுழந்தோர், ஆனினங்கள் இவைகட்குத் தீமை உண்டாகாதவாறு—'போர் நடக்கப்போகின்றது; பாதுகாவலான இடத்தை அடைவீராக" என முன் எச்சரிக்கை செய்யும் வழக்கம் முற்காலத்தில் இருந்தது: [தொடர்ச்சி 489-ஆம் பக்கம்]
O வகி—வகுவித்து.

391

ஞானமலை

சூதும் கொலையும் செய்பவர்கள், ஆசை பணத்திற் (பணத்தில் ஆசை) கொண்ட மாதர்கள், மாமிசம் உண் பவர்கள், ரத்தக் குறைவால் முகம் வெளுத்த விஷமிகள்,

சூலைநோய், வலி, வாதநோய்—இவைகளோடு சம்பந்தப் படுபவர்கள் (கலப்பவர்கள்), பாபிகள, (சூதகத்தால்) பரி சுத்தம் இல்லாதவர்கள், கோள் சொல்பவர்கள், தெருவில்—

காரியம் சாதிக்கைக்கு வேண்டிய அழுத்தமான (பொய்ப்) பேச்சுக்களை பேசி, வாரும் என அழைத்து, ஒரு நாழி நேரம் (தங்களுடைய) பாண்டத்தின் (உடலின்) விலைத்திட்டம் (விலைக்கூறு) இது என்று சொல்லி—

வந்தவர்கள் தங்கள் பக்கம் சாயும்படி (இணங்கும்படி) வெகு மாயப்பொடியைப் படும்படி அவர்கள்மீது தூவிச் சரீரத்தைத் தட்டிக் கொடுப்பவர்களாம் (வேசையர்களது) உறவு ஆமோ (உறவு கூடாது என்றபடி)

வேதம் (வல்ல) முநிவர்கள், குழந்தைகள், மாதர்கள், வேதியர்கள் இவர்களைப் போர் நடக்கப் போகிறதென்று அப்புறப்படுத்தி விட்டு,

மிக்கு வந்த மேலிட்டு வந்த அசுரர்கள் அழிந்து விழ, அலைகடல் ஏழும் வற்றிச் சேருகச் செலுத்தின வேலனே!

சிவபிரானுடைய இடது பாகத்தில் உள்ள மாது, சிவகாமி, நாரி, அபிராமி அருளிய பாலனே!

நாராயணமூர்த்தி ஈன்ற மகள் (வள்ளியுடனே) ஞான மலையில் விரும்பி வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(மாயதூளியுற ஆகதாடிபிடுவோர்கள் உறவாமோ)

"ஆவும் ஆனியற் பார்ப்பன மக்களும்
பெண்டிரும் பிணியுடை யீரும் பேணித்
தென்புல வாழ்நர்க் கருங்கட னிறுக்கும்
பொன்போற் புதல்வர்ப் பெறாஅ தீரும்
எம்மம்பு கடிவிடுதும் நும்மரண் சேர்மின்"—புறநானூறு 9.

"தாபதர், கோயோர், பெண்டிரும் நும்மரண் ஏகுதிர் பெட்டென்று xxபறை சாற்றி"—[காஞ்சிபுரா—நாடு 21.]

392. திருவடி தீக்ஷை பெற

தனதன தனத்த தான தனதன தனத்த தான
தனதன தனத்த தான தனதான

மனையவள் நகைக்க வூரி னனைவரு நகைக்க லோக
மகளிரு நகைக்க தாதை தமரோடும்—

மனமது சலிப்ப நாய னுளமது சலிப்ப யாரும்
வசைமொழி பிதற்றி நாளு மடியேனை;

அனைவரு மிழிப்ப நாடு மனவிருள் மிகுத்து நாடி
னகமதை யெடுத்த சேம மிதுவோவென்;

* றடியனு நினைத்து நாளு முடலுயிர் விடுத்த போது
மணுகிமு னளித்த பாத மருள்வாயே;

தனதன தனத்த தான எனமுர சொலிப்ப வீணை
தமருக மறைக்கு மூமு மலைமோதத்—

† தடிநிக ரயிற்க டாவி யசுரர்க ளிறக்கு மாறு
சமரிடை விடுத்த சோதி முருகோனே;

எனைமன முருக்கி யோக அநுபுதி யளித்த பாத
எழுதரிய பச்சை மேனி யுமைபாலா—

இமையவர் துதிப்ப ஞான மலையுறை குறத்தி பாக
இலகிய சசிப்பெண் மேவு பெருமாளே.(2)

---

* இங்கு அருணகிரியாரின் வரலாறு உளது : தமது வாழ்க்கைத் துன்பதை நினைத்து தாம் உயிர் துறக்க நினைந்த வரலாற்றை நாலாவது அடியிலும், இறைவன் திருவடி சூட்டி யோகாநுபூதியைத்தமக்கு அருளிய திறனை ஏழாவது அடியிலும்அருணகிரியார் விளக்குகின்றனர். 'மனையவள் நகைக்க' என இப்பாடல் தொடங்குவதால் அருணகிரியார் மனைவியுடன் முதலில் வாழ்ந்தனர் என்று சிலர் கூறுவர்.

† தடி—மின்னல்

392

மனையாள் நகைக்க, ஊரில் உள்ள யாவரும் நகைக்க, உலகிலுள்ள மகளிர் நகைக்கத், தந்தை, சுற்றத்தாரோடும்

மனம் சலிப்ப (வெறுப்பு அடைய), அடியேனும் உள்ளம் வெறுப்ப, யாவரும் பழிப்பு மொழியைப் பலகால் ஆராயாது பேசி நாள்தோறும் அடியேனை—

எல்லாரும் இழிவாகப் பேச, எண்ணமிடும் மனத்தில் இருள் மிகுந்து, யோசித்துப் பார்த்தால் நான் (பிறப்பை) எடுத்த இன்பம் இதுதானோ என்று—

அடியேனும் நினைத்து நாளும்(நாள்தோறும் நினைத்து, (முடிவில்) உடலினின்றும் உயிரை விடத்துணிந்த சமயத்தில் அடியேனிடம் வந்து—, நீ அப்போது அளித்த (திருவடிதீக்ஷை செய்த பாதத்தை—, அருள்புரிந்து உதவுக.

தனதன தனத்த தான என்று முரசு (பறை) ஒலி செய்ய, வீணை, தமருகம் (உடுக்கை), வேத ஒலிக் கூட்டம் இவையெல்லாம் அலைமோதுவதுபோலப்(பெருக)-

மின்னல் போல ஒளிவிடும் வேலைச் செலுத்தி அசுரர்கள் இறக்குமாறு போர்க்களத்தே விடுத்த ஜோதி முருகனே!

என் மனத்தை உருக்கி, யோக அநுபூதியை அளித்த திருவடிகளை உடையவனே! எழுதுதற்கு அரிய பச்சை மேனியை உடைய உமையின் பாலனே!

தேவர்கள் துதிக்க ஞானமலையில் வீற்றிருக்கும் குறத்தி வள்ளியின் பங்கனே! விளங்குகின்ற சசி (இந்திராணி)யின மகள் (தேவசேனை) விரும்புகின்ற பெருமாளே!

(முன் அளித்த பாதம் அருள்வாயே)

ஊதிமலை.

[இது கோயமுத்தூர் ஜில்லாவில் தாராபுரத்திலிருந்து காங்கேயத்துக்குப் போகும் வழியில் இடை நடுவில் பத்துக்கல் தூரத்தில் உள்ளது. 444-ம் பாடலும், பாட பேதத்தின்படி, இத் தலத்துக்கு உரியதாம்.]

393. வணங்க

தானதன தான தந்த தானதன தான தந்த
தானதன தான தந்த தனதான

ஆதிமக மாயி யம்பை தேவிசிவ னார்ம கிழ்ந்த
* ஆவுடைய மாது தந்த குமரேசா—

ஆதரவ தாய்வ ருந்தி யாதியருணேச ரென்று
ஆளுமனை யேவ ணங்க அருள்வாயே;

† பூதமது வான வைந்து பேதமிட வேய லைந்து
பூரணசி வாக மங்க ளறியாதே;

பூணுமுலை மாதர் தங்கள் ஆசைவகையே நினைந்து
போகமுற வேவி ரும்பு மடியேனை;

நீதயவ தாயி ரங்கி நேசவரு ளேபுரிந்து
நீதிநெறி யே விளங்க வுபதேச—

நேர்மைசிவ னார்திகழ்ந்த காதிலுரை வேத மந்த்ர
நீலமயி லேறி வந்த வடிவேலா;

ஓதுமறை யாக மஞ்சொல் யோகமது வேபு ரிந்து
ஊழியுணர் வார்கள் தங்கள் வினைதீர—

---

* 'ஆவுடைய மாது'—திருப்பரங்குன்றத்துத் தேவி (பார்ப்பதியின்) பெயர் "ஆவுடை நாயகி"

அன்பார் திருப்பரங்குன் றாவுடை நாயகிசேர்
நன்பாற் பரங்கிரிநன் னயகா!
—சிவக்ஷேத்திர சிவநாமக் கலிவெண்பா.

† 'ஐம்பூதத்தாலாகியதோ ராக்கைக்குகை'—வேல்பத்து 9.
'ஐம்பூதத்தாலே அலக்கழிந்த தோஷமற'—தாயுமானவர்-எந்நாட்.

393

ஊதிமலை

ஆதி, மகமாயி, அம்பை, தேவி, சிவபிரான் மகிழ்ந்த ஆ உடைய மாது (பசு ஏறும் பிராட்டி), பெற்ற குமரேசனே!

அன்புடனே, மனக் கசிவுடன், ஆதி அருணசலேசுரர் என்று எனனை ஆண்டருளும் உன்னையே வணங்க (அருணசலேசுரர் நீயே என்று உன்னை நான் வணங்க) அருள்புரிக.

(ஐம்பூதங்களால் ஆகிய உடலில்) பூதம் ஐந்தும் (மண், நீர், தீ, காற்று, வான் ஐந்தும்) வேற்றுமைப்படவே, அதனல் அலைந்து, முழுமையான சிவாகமங்களை ஓதி அறியாமல்,

ஆபரணங்கள் அணிந்த கொங்கையை உடைய மாதர்களின்மேல் ஆசை பலவாறு மனதிற்கொண்டு, அவர்களுடன் காமபோக இன்பத்தையே விரும்புகின்ற அடியேன்மேல்

நீ தயவுடன் இரக்கம் வைத்து, நண்பான அருள் புரிந்து, நீதி மார்க்கமே திகழ, உபதேச அறத்தின்

நுண்மையைச் சிவபிரானது விளங்கும் திருச்செவியில் உரைத்த வேத மந்திரத்தவனே (வேதமந்திரம் உரைத்தவனே)! நீல மயிலில் ஏறிவரும் கூரியவேலனே!

ஓதப்படும் வேதமும் ஆகமமும் சொல்கின்ற யோகத்தையே புரிந்து, *(ஊழி) விதியின் போக்கை (அல்லது-உலகை) உணர்ந்து கொள்பவர்களுடைய வினை ஒழிய—

---

* ஊழி-விதி —'' நல்லூழிச் செல்வம் ''—கலித்தொகை 130. ஊழி—உலகம் என்னலுமாம. '' ஊழி ஏழான ஒருவா போற்றி'' [அப்பர்-vi-55-8].

* ஊனுமுயி ராய் வளர்ந்து †ஓசையுடன் வாழ்வு தந்த
ஊதிமலை மீது கந்த பெருமாளே.(1)

394. அருள் பெற

தான தனத்தத் தனத்த தந்தன
தான தனத்தத் தனத்த தந்தன
தான தனத்தத் தனத்த தந்தன தனதான

கோதி முடித்துக் கனத்த கொண்டையர்
கூது விதத்துக் கிதத்து மங்கையர்
கூடிய அற்பச் சுகத்தை நெஞ்சினில் நினையாதே-
கோழை மனத்தைக் கெடுத்து வன்புல
ஞான குணத்தைக் கொடுத்து நின்செயல்
கூறு மிடத்துக் கிதத்து நின்றருள புரிவாயே;
நாத நிலைக்குட் கருத்து கந்தருள்
‡ போதக மற்றெச் சகத்தை யுந்தரு
நான்முக னுக்குக் கிளத்து தந்தையின் மருகோனே-
நாடு x மகத்தெற் கிடுக்கண் வந்தது
தீரிடு தற்குப் பதத்தை யுந்தரு
நாயகர் o புத்ரக் குருக்க ளென்றருள் வடிவேலா;
தோதிமி தித்தித் திமித்த டிங்குகு
டகுகு டிக்குட் டிகுக்கு டிண்டிமி
தோதிமி தித்தித் தனத்த தந்தவெ ணிசையோடே-
**சூழ நடித்துச் சடத்தில் நின்றுயி
ரான துறத்தற் கிரக்க முஞ்சுப
சோபன முய்க்கக் கருத்தும் வந்தருள் புரிவோனே;

---

* ஊனாகி உயிராகி அதனுள் நின்ற உணர்வாகிப் பிறவனைத்தும் நீயாய் நின்றாய்—அப்பர் vi-62-2.

† ஓசை-கீர்த்தி-'பெற்றதாய் ஓசைகொள் மைந்தரொடு உசாவி —வில்லி-பாரத வேத. 22.

‡ போதக—ஞானகுருவே.

x அகத்தெற்கு—அடியேனுக்கு

o புத்ரக் குருக்கள்—தகப்பன் சாமி,

** இது அருணகிரியாரை முருகவேள் ஆண்டருளின வரலாற்றை விளக்கும்.

அவர்தம் ஊனும் உயிருமாய்க் கலந்து வளர்ந்து, கீர்த்தியுடன் அவர்களுக்கு நல்வாழ்வை அருளும் பெருமாளே! ஊதிமலைமேல் பிரியமுள்ள பெருமாளே! (அல்லது ஊதிமலைமேல் வீற்றிருக்கும்) கந்த! பெருமாளே!

(உனையே வணங்க அருள்வாயே)

394

மயிர் சிக்கெடுத்து, முடித்த, பெருத்த கூந்தல் முடியை உடையவர்கள், சூதான வழிகளுக்கு நன்கு வழி செயும் மங்கையர்கள், (ஆகிய பொதுமகளிரைக்) கூடுவதால் வரும் அற்பமான இன்பத்தை நெஞ்சில் நினையாமல் அந்த (அற்ப இன்பத்தை மனத்தினும் விலக்கி)

திடம் இல்லாத மனத்தை ஒழித்து (திடம் பெற்ற நெஞ்சைப் பெற்று), திடமுள்ள கூரிய மதியையும் ஞானத்தையும் கொண்ட குணத்தைத் தரப்பெற்று, உனது திருவிளையாடல்களைப் பேசும் இடங்களில் இன்பம் ஊற நான் நிற்கும்படி அருள்புரிவாயாக.

நாத நிலையில் (சிவதத்துவத்தில்) கருத்து வரும்படி மகிழ்ந்து அருள்புரியும் ஞானகுருவே! எல்லா உலகங்களையும் படைக்கும் பிரமனுக்குத் தாதையென்று சொல்லப்படும் திருமாலின் மருகனே!

உன்னை நாடும் அடியேனுக்குத் துன்பம் வந்தது (அடியேனுக்கு வந்த துன்பம்) தீரும்படி திருவடியைத் தந்த கூரிய வேலனே! நாதராம் சிவபிரான் ‘ பிள்ளைக்குருவே ’ (தகப்பன் சாமியே) என்று அன்புடன் உன்னை அழைத்தருளின வடிவேலனே (கூரியவேலா)!

தோதிமி தித்தித் திமித்த டிங்குகுஃகுதனத்த தந்த என்று இசையுடனே—

(கணங்கள்) சூழ நடனம் செய்து, உடலினின்றும் நான் உயிரை (விடுதற்கு) விடும்போது என்மீது இரக்கமும், என்னைச் சுப மங்கள வாழ்த்து நிலையிற் சேர்ப்பிக்கத் திருவுள்ளமும் கூடி வந்து எனக்கு அருளபுரிந்தவனே!

ஓத * வெழுத்துக் கடக்க முஞ்சிவ
காரண பத்தர்க் கிரக்க முந்தகு
ஓமெ னெழுத்துக் குயிர்ப்பு † மென்சுட
ரொளியோனே—
‡ ஓதி யிணர்த்திக் குகைக்கி டுங்கன
காபர ணத்திற் பொருட் பயன்றரு
ஊதி கிரிக்குட் கருத்து கந்தருள் பெருமாளே.(2)

குருடிமலை.

[இது கோயமுத்தூருக் கடுத்த துடியலூர் ரெயில்வே ஸ்டேஷனுக்குச் சமீபத்திலுள்ளது,]

395. உலகோரைப் பாடுதல் ஒழிய

தனன தனதன தனன தனதன
தனன தனதன தனதான

கருடன் மிசைவரு கரியx புயலென
கமல மணியென வுலகோரைக்—
கதறி யவர் பெயர் செருகி மனமது
கருதி ** முதுமொழி களோடித் ;
திருடி யொருபடி நெருடி யறிவிலர்
செவியில் நுழைவன கவிபாடித்,
திரியு மவர்சில புலவர் மொழிவது
சிறிது முணர்வகை யறியேனே ;
†† வருடை யினமது முருடு படுமகில்
மரமு மருதமு மடிசாய—

* எழுத்து—மந்திரம் † என்—எனவுள்ள,
‡ ஓதி—ஒதி, ஒதியமரம்.
x புயல்-மேகம், புயல்நிறத் திருமால், இவை கைம்மாறு கருதாது அளித்தற்கும்; பதுமநிதி, சிந்தாமணி—வேண்டியதைக் கொடுப்பதற்கும், உவமையாம்.
** பழைய மொழியைத் ' திருடி நெருடிக் கவிபாடி ''— திருப்புகழ்—290.
†† வருடை—மலையாடு.

ஓதப்படும் மந்திரங்களுக்கு உட்பொருள் என்றும், சிவ சம்பந்தமான பத்தர்களிடத்தில் இரக்கமுள்ளவனென்றும். உயர்ந்த பிரணவ எழுத்துக்கு உயிர் நாடி என்றும் சொல்ல நின்ற பேரொளியானவனே!

ஓதியமரம் பூத்துக் குகையில் உதிர்க்கின்ற பொன் ஆபரணம் போல அருமையான மோட்சப் பலனைத்தரும் பெருமாளே! ஊதிமலையில் உள்ளம் மகிழ்ந்து வீற்றிருந்தருளும் பெருமாளே!

(அருள் புரிவாயே)

395

குருடிமலை

கருடன் மேல் வருகின்ற கருமேகம் போன்ற திருமால் (நீ) என்றும், தாமரை (பதுமநிதி), மணி (சிந்தாமணி) (நீ) என்றும் உலகத்தவரைக்—

கூச்சலிட்டுப் பாடிப், (பாடலில்) பாடப்படுபவருடைய பெயரை வைத்து அழைத்து, மனத்தில் மிக்க கருத்துடன் பழைய (செஞ்) சொற்களைத் தேடியும்,

திருடியும், ஒருபடி அளவுக்குத் திரித்து (அப்பாடலில்) அமைத்தும், அறிவில்லாதவர்களுடைய செவியில் நுழையும் படியாகப் பாட்டல்களைப் பாடித்—

திரிகின்றவர்களாகிய சில புலவர்கள் கூறுவது (கூறும் நெறியைச்) சற்றேனும் உணரும்படியான வழியை அறிந்திலேன் நான்;

மலையாட்டின் கூட்டமும், கரடு முரடு உள்ள அகில் மரமும், மருத மரமும் அடி பெயர்ந்து சாயும்படி

*மதுர மெனுநதி பெருகி யிருகரை
வழிய வகைவகை குதிபாயுஞ்;

திருடி மலையுறை முருக குலவட
குவடு தவிடெழ மயிலேறுங்-

குமர குருபர திமிர தினகர
குறைவி லிமையவர் பெருமாளே. (1)

தென்சேரிகிரி.

[இது கோயமுத்தூர் ஜில்லா, பல்லடந் தாலுக்கா, கஸ்பா பல்லடத்துக்குத் தெற்கே 12 மைல் தூரத்திலுள்ளது. திருப்பூர் ஸ்டேஷனில் இறங்கிப் பொள்ளாச்சிக்குப் போகும் பஸ் வண்டியில் சுமார் 22 மைல் சென்று, சுல்டான்பேட்டையில் இறங்கி, உடுமலைப்பேட்டை பஸ் வண்டியில் ஏறி, 4 மைல் சென்றால் இத் தலத்தை அடையலாம். கோயில் சிறு குன்றின்மேல் உள்ளது. 'பாட பேதத்தின்படி 574-ஆம் பாடலும் இத்தலத்துக்கு உரியதாம்.]

396. அருள் பெற

தந்தான தனதனன தந்தான தனதனன
தந்தான தனதனன தனதான

எங்கேனு மொருவர்வர அங்கேக ணினிதுகொடு
இங்கேவ ருனதுமயல் தரியாரென்-

றிந்தாவெ னினியஇதழ் தந்தேனை யுறமருவ
என்றாசை குழையவிழி யிணையாடித்;

தங்காம லவருடைய வுண்டான பொருளுயிர்கள்
சந்தேக மறவெபறி கொளுமாதர்-

சங்கீத கலவிநல மென்றோது முததிவிட
† தண்பாரு முனதருளை யருள்வாயே;

சங்கோடு திகிரியது கொண்டேயு நிரைபிறகு
‡ சந்தாரும் x வெதிருகுழ லதுஊதித்-

* 'மருத மெனுநதி'—என்னும் பாடம்
† தண்பு—தண்மை, குளிர்ச்சி.
‡ சந்து—தொளை, இசை; 'சந்துலாம்தமிழ்' சம்பந்தர் II-109-17
x வெதிர்—மூங்கில்.

'மதுரம்' என்னும் ஆறு பெருகி இரண்டு கரைகளும் வழியப் பலவகையாகக் குதித்துப் பாய்கின்ற

தேனுடிமலையில் வீற்றிருக்கும் முருகனே! சிறந்த வடமலை (கிரௌஞ்சம்) தவிடுபொடியாய்த் தூளெழ மயிலில் ஏறும்—

குமரனே! குருபரனே! இருட்டுக்கு (அஞ்ஞான இருளுக்குத்) தினகர! (ஞான சூரியனே)! குறைவிலாத தேவர் பெருமாளே!

(உணர்வகை அறியேனே)

396

தேன்சேரிகிரி

எங்கேயாவது ஒருவர் வரக் கண்டால் அங்கே கண் கொண்டு இனிமையாகப் பார்த்து அழைத்து, இங்கு யார்தான் உன் மீது மோகம் கொள்ளமாட்டார் என்று கூறி—

இந்தா, என்னுடைய இனிய வாயிதழ் ஊறல்; அதைத் தரும் என்னைப் பொருந்திச் சேர்வாயாக; என்று ஆசை மொழிகளை மனம் குழையக் கூறியும், கண்ணிணைகளை ஆட்டி அசைத்து,

தாமதிக்காமல், வந்தவர்களுக்கு உளதான பொருளையும், உயிரையும், சந்தேகம் இல்லாமல் அடியோடு பறித்துக் கொள்ளும் மான்போன்ற பொது மகளிருடைய—

சங்கீதமும், சேர்க்கையும் நன்மை தரும் என்று (அல்லது சங்கீதம், சேர்க்கை இன்பம் என்று) ஓதப்படும் காமக்கடலினின்றும் கரையேற குளிர்ச்சி மிக்க உனது திருவருளைத் தந்தருளுக.

சங்கும் சக்கரமும் கொண்டு, பொருந்திய, பசுக் கூட்டங்களின் பின், சந்து (தொளை அல்லது இசை) நிரம்பிய மூங்கிற் குழலை (புல்லாங்குழலை) ஊதி—

தன்காதல் தனை * யுகள என் † றேழு மடவியர்கள்
தங்கூறை கொடுமரமி லதுவேறுஞ்;
சிங்கார அரிமருக பங்கேரு கனுமருள
சென்றேயும் அமரருடை சிறைமீளச்-
சென்டாடி அசுரர்களை ஒன்றுக அடியர்தொழு
தேன்சேரி கிரியில்வரு பெருமாளே,(1)

397 உபதேசம் பெற

தந்தானத் தந்த தனதன
தந்தானத் தந்த தனதன
தந்தானத் தந்த தனதன தனதான

கொண்டாடிக் கொஞ்சு மொழிகொடு
கண்டாரைச் * சிந்து விழிகொடு
கொந்தாரச் சென்ற குழல்கொடு வடமேருக்-
குன்றேடொப் பென்ற முலைகொடு
நின்றேலக் கஞ்செய் நிலைகொடு
கொம்பாயெய்ப் புண்ட விடைகொடு பலரோடும்;
பண்டாடச் சிங்கி யிடுமவர்
விண்டாலிக் கின்ற மயிலன
பண்பாலிட் டஞ்செல் மருளது விடுமாறு-

---

* உகள—கடக்க.

† எழு மடவியர்கள்—எழு-எழும்; கண்ணனைக் கணவனாகப் பெறும்பேற்றை விரும்பி, யமுனையில் நீராடி நின்ற கோவியருடைய துகில்களை யெல்லாம் வாரிக்கொண்டு கண்ணபிரான் குருந்த மரத்தில் ஏறினர் என்ப,

"விரைவினில் வந் தாய்ச்சியர் பொற் கலைகள் வாரி
வெறிய மலர்க் குருந்தேறி நகைதது நின்றான்"
அம்பரமெல்லாம் வாரி அழகிய குருந்தி னேறும்
உம்பர்கள் பெருமான்" [வாதசாசர்-பாகவதம் கூறைகொள் படலம்]

'குருந்திடைக் கூறை பணியாய்"—[ஆண்டாள் பாசுரம்]

* சிந்துதல்—அழித்தல், "புரமூன்றும் மூரல் கொடு சிந்தி யருள் பாவநாசர்" காஞ்சிபபுரா-இருபத்தெண்டளி—131; அடியார் மேல்வினை சிந்துவான்—சம்பந்தர்—iii-23-5. "சிந்து வேலும்" திருப்புகழ்—16.

தம மேற் கொண்ட ஆசையைக் கடக்க (நிறைவுறச் செய்ய) மன எழுச்சியைக் கொண்ட பெண்களின் ஆடையை எடுத்துக்கொண்டு மரத்தில் ஏறின—

அலங்கார உருவினராம் திருமாலின் மருகனே! தாமரையான் (பிரமனும்) மயங்கி அச்சமுறப் போய் முறையிட்டு நின்ற தேவர்களுடைய சிறைநீங்கச்

செண்டாடி அசுரர்களை ஒன்றுக (ஒன்றுக அசுரர்களைச் செண்டாடி (எல்லா அசுரர்களையும் சிதற அடித்து), (அல்லது—சிதற அடித்து)—ஒன்றுக அடியர் தொழு (அடியர் ஒன்றுகத் தொழு—அடியர் ஒன்றுகூடித் தொழுகின்ற—அல்லது ஒருத்தனும் வகை வேண்டி அடியார் தொழுகின்ற) பெருமாளே! தேன்சேரிகிரியில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமாளே!

(உன தருளை அருள்வாயே)

397

சிறப்பித்துப் பேசி, கொஞ்சிப் பயிலும் பேச்சுக்களைக் கொண்டு, தாம் சந்தித்துப் பார்ப்பவர்களின் (உள்ளத்தை, வெட்டி அழிப்பது போன்ற விழிகொண்டும், பூங்கொத்துக் கள் நிரம்பப் புகுத்தியுள்ள கூந்தல் கொண்டும்—வடமேரு

மலைக்கு நிகரான கொங்கை கொண்டும், நின்று சபா மண்டபத்தில் கொலு வீற்றிருப்பது போன்ற நிலை கொண்டும், கொம்புபோல இளைத்துப்போன இடை கொண்டும்—பலருடனும்

பழமை விளங்க வசப்படுத்துபவராம் (பொது மகளிரின) வாய்விட்டுக் கூவுகின்ற மயில்போன்ற நடிப்பால் எனது இஷ்டம் அவர்பாற் செல்லுகின்ற மயக்கமது நீங்கும்படி—

பண்டேசொற் றந்த பழமறை
கொண்டேதர்க் கங்க ளற*வுமை
பங்காளர்க் கன்று பகர்பொருள் அருள்வாயே;

வண்டாடத் தென்றல் தடமிசை
தண்டாதப் புண்ட ரிகமலர்
மங்காமற் சென்று மதுவைசெய் வயலூரா—

வன்காளக் கொண்டல் வடிவொரு
சங்க்ராமக் †கஞ்சன் விழவுதை
மன்ருடிக் கன்பு தருதிரு மருகோனே;

திண்டாடச் சிந்து நிசிசரர்
தொண்டாடக் கண்ட வமர்பொரு
செஞ்சேவற் செங்கை யுடையஷண் முகதேவே—

சிங்காரச் செம்பொன் மதிளத
லங்காரச் சந்த்ர கலைதவழ்
தென்சேரிக் குன்றி லினிதுறை பெருமாளே.(2)

---

* சிவபிராற்கு உரைதத உபதேசத்தை எனக்கும் போதித்தருள் என வேண்டுவர் அருணகிரியார்:—திருப்புகழ் 173-பக்கம் 400 கீழ்க் குறிப்பைப் பார்க்க:

† கஞ்சன் மாண்ட வரலாறு: தன் தங்கை தேவகி வயிற்றிற் பிறக்கும் எட்டாவது சிசுவால் தனக்கு மரணம் உண்டாகும் என அசரீரியால் அறிந்த கஞ்சன் அந்த எட்டாவது குழந்தையாகிய கண்ணனைக் கொல்ல முயற்சிகள் செய்தும் முடியாதுபோய் ஈற்றில் கண்ணனாற் கொல்லப்பட்டான்

பழமை வாய்ந்த சொற்களால் அமைந்த பழைய வேதமொழியைக் கொண்டு, தருக்கவாதங்களுக்கு இடமில்லாதபடி தெளிவாக, உமையைப் பங்கிற்கொண்ட சிவபிரானுக்கு அன்று உபதேசித்த பொருளை (எனக்கு) அருள்புரிவாயாக.

வண்டுகள் களித்து விளையாடத் தென்றற் காற்று வீசும் குளத்தை நீங்காது அங்குள்ள தாமரை மலர்கள் வாட்டம் உறுமல் அவைகளிடம் போய்த் தேனைப் பருகும் வயலூரனே!

வலிய கரிய மேகத்தின் வடிவுடையவனாய், அந்தப் போர் புரியும் எண்ணத்தினனும் கம்ஸன் (இறந்து) விழும்படித் தாக்கி உதைத்து வாதாடின கண்ண பிரானுக்குத் (திருமாலுக்கு) அன்புகாட்டும் அழகிய மருமகனே! (அல்லது—திருமாலுக்கு அன்பு காட்டும் இலக்குமியின் மருமகனே!)

சிதறுண்ட நிசிசரர் (அசுரர்கள்) திண்டாடும் படியாகவும் அடிமை பூணும்படியாகவும் செய்த போரைப் புரிந்த ஷண்முக தேவே! செந்நிறத்த சேவலைச் செங்கையிற் கொண்ட ஷண்முகதேவே!

அழகிய செம்பொன் மதிலின் அலங்காரம் கொண்டதாய், சந்திரனுடைய கலைகள் தவழுகின்றதான தேன்சேரி மலையில் இன்பத்துடன் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(உமைபங்காளர்க்கு அன்று பகர்பொருள் அருள்வாயே!)

———

கொங்கணகிரி

[இது கோயமுத்தூர் ஜில்லா சோமனூர் ரெயில்வே ஸ்டேஷனிலிருந்து 4மைல். நொய்யலாற்றின் தென்கரை. சேலத்துக் கருகிலுள்ள ராஜபுரத்துக்கு மேற்கு 3—மைலிலும் கொங்கணகிரி (அலைவாய்மலை) என்னும் மலை யொன்றுள்ளது.

398

தந்ததன தத்ததன தந்ததன தத்ததன
தந்ததன தத்ததன தனதான

*ஐங்கரனை யொத்தமன மைம்புலம கற்றிவள
†ரந்திபக லற்றநினை வருள்வாயே-

அம்புவித னக்குள்வளர் ‡ செந்தமிழ்வ ழுத்தியுனை
அன்பொடுது திக்கமன மருள்வாயே;

தங்கியத வத்துணர்வு தந்தடிமை முத்திபெற
xசந்திரவெ ளிக்குவழி யருள்வாயே-

o தண்டிகைக னப்பவுசு எண்டிசைம திக்கவளர்
சம்ப்ரமவி தத்துடனெ யருள்வாயே;

---

* ஐங்கரனை ஒத்த மனம்-ஐம்புலன்களின் வழியே பொருந்தி ஓடுகின்ற மனம்; ஐங்கரன் (விநாயகர்) எங்ஙனம் இருந்த இடத்திலேயே (தந்தையை வலம் வந்ததால்) அகில அண்டங்களையும் மிக விரைவில் வலம் வந்தவராயினரோ அவ்வாறு மனமும் இருந்த இடத்திலேயே அகில மெல்லாம் சஞ்சரிக்க வல்ல வேகத்தோடு கூடியது. மனோவேகத்துக்கு ஐங்கரனுர் அகிலத்தையும் மிக எளிய வழியில் வலம் வந்த வேகத்தைததான் ஒப்பிடக்கூடும்.

† அந்தி—இரவு: அந்தி பகல்—இரவு பகல்...பாட்டு 303—பக்கம் 250 பார்க்க.

‡ "வேலுஞ் செஞ்சேவலும் செந்தமிழாற் பகர் ஆர்வம் ஈ" (கந்தர் அலங் 52) (x, o தொடர்ச்சி பக்கம் 505 பார்க்க.)

398

கோங்கணகிரி

ஐந்து கரங்களை உடைய விநாயகமூர்த்தியை ஒத்த மனத்தையும், ஐம்புலங்களையும் சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை நாற்றம் எனப்படும் ஐம்புலங்களையும் நீக்கி (விலக்கி அடக்கி)—அதன் பலனுகக் கிடைக்கும் இரவு பகல் அற்ற நிலையை அருள்புரிவாயாக;

(இப்) பூமியில் பெருகி வளரும் செந்தமிழால் போற்றி உன்னை அன்புடனே துதிக்க (விரும்பும்) மனநிலையை அருள்புரிவாயாக.

நிலைத்துள்ள தான தவநிலை உணர்ச்சியைத் தந்து அடிமையாகிய நான் முத்திநிலையைப் பெறவேண்டி சந்திர வெளியைக் காணும்படியான வழியை (க் காட்டி) அருள் புரிவாயாக.

பல்லக்கு, பெருமை, கௌரவம், இவைதமை எட்டுத் திக்கில் உள்ளோரும் மதிக்கும்படியாக ஓங்கும் சிறப்பு வகையில் அருள்புரிவாயாக.

(504 பக்கம் கீழ்க் குறிப்பு தொடர்ச்சி)

x சந்திரவெளி-பாட்டு 244-பக்கம் 104 பார்க்க; இது யோக நிலையிற் காண்பது: "“தாணுவிற் சந்திரன் தானும் தலைப்படு தன்மையைச் சந்தியிலே கண்டு-சமாதியுடை யொளியோகியே”-திருமந்திரம் 704

o அருணகிரியார் காலத்திற் பெரும் புலவர்கள் பல்லக்கு முதலிய விருதுகளைக் கொண்டிருந்தனர். [பாட்டு 80-பக்கம் 186 பார்க்க.]

மங்கையர்சு கத்தைவெகு இங்கிதமெ னுற்றமன
முன்றனைநி னைத்தமைய அருள்வாயே-

* மண்டலிக † ரப்பகலும் வந்தசுப ரக்ஷைபுரி
வந்தணைய புத்தியினை யருள்வாயே;

‡ கொங்கிலுயிர் பெற்றுவளர் தென்கரையி லப்பரருள்
கொண்டுஉட லுற்றபொரு ளருள்வாயே-

குஞ்சரமு கற்கிளைய கந்தனென வெற்றிபெறு
கோங்கணகி ரிக்குள்வளர் பெருமாளே. (1)

---

* நாட்டு அரசர்களும் அருணகிரியாரை எவ்வளவு உயர்வாக மதித்திருந்தார்கள்; எங்ஙனம் அவருடைய சுபரக்ஷையை மங்கல ஆசியைப் பெற விரும்பினர்கள் என்பது...

"ஆபாதனேன் மிகப் ப்ரசித்திபெற்று—எத்திசைப்புறத்தினும் ஏடேவு ராஜதத்தினைப் பணித்தது(ம்)-மறவேனே"-திருப்புகழ் 1132 என வருவதால் அறிதலாகும்.

† ராப்பகல் என்பது ரப்பகல் என்றாயிற்று.

‡ இந்த ஏழாவது அடியில் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் முதலை யுண்ட பாலனை உயிர் பெற்றுவர எழுப்பினரே அந்த ரகசிய வழியை எனக்கும் அருளுக—என அருணகிரியார் வேண்டுகின்றனர். முதலையை எழுப்பின இடம் அவிநாசிப்புக் கொளியூர்—இது கொங்கு நாட்டைச் சேர்ந்தது. அருணகிரியார் காலத்திற் கொங்கு நாட்டில், தென்கரை நாட்டுப் பகுதியில், சேர்ந்ததா யிருக்கலாம்.

உயிர்பெற்று உடலுற்றது,

திருப்புக்கொளியூர் ஏரியில் குளிக்கச்சென்ற ஒரு அந்தணச் சிறுவனை ஒரு முதலை உண்டது. அந்நிகழ்ச்சிக்குச் சில ஆண்டுகளுக்குப் பின் அவனூருக்குச் சென்ற சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் இந் நிகழ்ச்சியை அறிந்து, இறந்த சிறுவனுடைய பெற்றோர் மகிழப் பதிகம் பாடி அந்த ஏரியில் ஜலம் நிரம்பவும், முதலை வந்து சேரவும், கடந்த ஆண்டுகளுக்கு உரிய உடல் வளர்ச்சியுடன் உயிர் பெற்ற அந்தச் சிறுவனை அம் முதலை ஏரியின் கரையில் உமிழவும் செய்தார். இந் நிகழ்ச்சி கை கூடினதற்கு எந்த ரகசியப் பொருள் வேலை செய்ததோ அதை எனக்கு அருளுக என முருகவேளை வேண்டுகின்றனர்.

மாதர்களின் (கலவி) இன்பமே மிக்க இனிமை தருவதாம் என்று நினைக்கின்ற என் மனம் உன்னை நினைத்து நிலையாய் அங்ஙனே இருக்க அருள்புரிவாயாக.

நாட்டு அதிகாரிகள் (அரசர்கள்) இரவும் பகலும் வர, (அவர்களுக்கு சுபம் தருவதான காப்பு (பாதுகாப்புப்) புரிதல் வேண்டி அவர்கள என்னை வந்து அணைய, காண அவர்களுக்கு வேண்டிய சுபரக்ஷை தரவல்ல) புத்தியை எனக்கு அருள்புரிவாயாக.

கொங்கு தேயத்தில் உயிர் (மீளப்) பெற்று, (உடல்) வளரப் பெற்று, *தென்கரை நாட்டுத் திருப்புக்கொளியூர் அவிநாசி அப்பராம் சிவபிரானது திருவருளைப் பெற்று— முதலையுண்ட பாலனுடைய உடலில் உயிர் பொருந்தி வந்த ரகசிய நிகழ்ச்சிப் பொருள்களை எனக்கு அருள் புரிவாயாக.

யானைமுகப் பெருமான் (கணபதிக்கு) இளையவனும் கந்த (வேள்) என ஜெயப்புகழ் பெறற பெருமாளே! கோங்கணகிரி என்னும் மலையில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(அருள்வாயே)

---

* தென்கரை நாடு கொங்கு நாட்டு எல்லைக்குட்பட்ட 24 நாடுகளில் ஒன்று. கொங்கு மண்டல சதகம்.

தீர்த்த மலை

[இது சேலம் ஜில்லா மொரப்பூர் ரெயில்வே ஸ்டேஷனுக்கு 8-மைல் தூரத்திலுள்ள ஹரூருக்கு வடகிழக்கு 9 மைல், 4 பர்லாங். மலையடிவாரத்திலும் மலைமேலும் கோயில்கள் இருக்கின்றன. இதற்கு சைவ-எல்லப்ப நாவலர் பாடிய ஸ்தலபுராணம் ஒன்றுண்டு.]

399 மனதுக்குப் புத்தி கூறுவது (முருகனைச் சந்திப்பாயாக)

தாத்த தனதன தாத்த தனதன
தாத்த தனதன தாத்த தனதன
தாத்த தனதன தாத்த தனதன தனதான

*பாட்டி லுருகிலை கேட்டு முருகிலை
கூற்று வழிவரு பார்த்து முருகிலை
† பாட்டை யநுதின மேற்று மறிகிலை
தினமானம்-

பாப்ப ணியனருள் வீட்டை விழைகிலை
நாக்கி னுனிகொடு ஏத்த அறிகிலை
பாழ்த்த பிறவியி லேற்ற ‡மனதுநல் வழிபோக;

மாட்ட மெனுகிறை கூட்டை விடுகிலை
யேட்டின் விதிவழி யோட்ட மறிகிலை
பார்த்து மினியொரு வார்த்தை அறைகுவ
னிதுகேளாய்-

வாக்கு முனதுள நோக்கு மருளுவ
னேத்த புகழடி யார்க்கு மெளியனை
வாழ்த்த இருவினை நீக்கு முருகனை மருவாயோ;

* இப்பாடல் 330-ஆம் பாடல்போல மனதுக்குப் புத்தி கூறுவது: பாடல் 330-பக்கம் 329-கீழ்க்குறிப்பைப் பார்க்க.

† பாட்டை—கஷ்டத்தை. ‡ மனது—மனதே!

399

தீர்த்தமலை

(மனமே நீ) பாட்டின் பொருள் அறிந்து உருகுதல் இல்லை; பாட்டையும் பாட்டின் பொருளையும் சொல்லக் கேட்டும் உருகுதல் இல்லை; யமன் வரும் வழியைக் கண்டும் (இறைவனிடத்தே பத்தியாய்) உருகுதல் இல்லை; கஷ்டங்களைத் தினந்தோறும் அநுபவித்தும் (உண்மைப் பொருளை) அறிகின்றாயில்லை.—நாள்தோறும்—

பாம்பை அணிந்துள்ள சிவபிரான் அருளும் வீட்டின்பத்தை விரும்புகின்றாயில்லை; நாவின் நுனி கொண்டு (பிராணை)ப் போற்ற அறிகின்றாயில்லை; பாழ்படும் (இந்தப் பிறப்புக்களிலேயே ஈடுபடுகின்ற (என்) மனமே! நீ நல்ல வழியே போக—

மாட்டேன் என்கின்றாய்; (உடற் சிறையாகிய இந்த) கூட்டினை விடுகின்றாயில்லை; ஏட்டில் (எழுதியுள்ள) விதி (தலைவிதி) எந்த வழியாக ஓடுகின்றது என்பதை அறிகினறிலை; (இங்ஙனம் எல்லாம் நீ இருக்கும் வகையைப்) பார்த்தும், (சும்மா இருக்க முடியாமல் நான்) இனி ஒரு வார்த்தை சொல்லுகின்றேன்—இதைக் கேட்பாயாக—

வாக்கும் உனதுள நோக்கும் அருளுவன் ஏத்த புகழ் (புகழ் ஏத்த வாக்கும் உனதுள நோக்கும் அருளுவன்)—அவனது திருப்புகழை ஓதி அவனை ஏத்த உனக்கு நல்ல வாக்கையும் உனது உள்ளத்தில் (நல்ல) கருத்தையும் அருள்புரிவான்; (ஆதலால்) அடியார்க்கு எளியனைத் தன்னை வாழ்த்துவோருடைய இருவினையை (நல்வினை—தீவினையை) விலக்கும் முருகனை நீ சிந்திப்பாயாக.

ஆட்டி வடவரை வாட்டி யரவொடு
பூட்டி *திரிபுர மூட்டி †மறலியி
ஞட்ட மறசர ணீட்டி ‡மதனுடல் திருநீருய்—

ஆக்கி x மகமதை வீட்டி யொருவனை
oயாட்டின் முகமதை நாட்டி ** மறைமக
ளார்க்கும் வடுவுற வாட்டு முமையவ
னருள்பாலா ;

†† சீட்டை யெழுதிவை யாற்றி லெதிருற
ஓட்டி யழல்பசை காட்டி சமணரை
சீற்ற மொடுகழு வேற்ற அருளிய குருநாதா—

தீர்த்த எனதக ‡‡ மேட்டை யுடனினை
ஏத்த அருளுட ஞேக்கி அருளுதி
தீர்த்த மலைநகர் காத்த சசிமகள் பெருமாளே.

---

* திரிபுரம் எரித்த வரலாறு:—பாட்டு 285 (பக்கம் 206) பார்க்கவும்.

† கூற்றை உதைத்த வரலாறு:—மார்க்கண்டருக்கு விதித்திருந்த பதினாறு ஆண்டு முடிந்ததென்று அவர் உயிரைக் கவரக் காலன் வந்தான். அவர் சிவபூஜை செய்துகொண்டிருந்தார். அப்போது சிவ பூஜைசெய்கின்றாரே என சற்றும் மதியாமல் பாசத்தைவீசி இழுக்க லுற்றான். மார்க்கண்டர் சிவனைத் தியானிக்க இறைவன் அங்கு எழுந்தருளிக் காலனை உதைததுத் தள்ள யமன் வீழ்நதிறந்தான்.

"பதிமூன்றும் சிதைத்தான் வாமச் சேவடி தன்னால் சிறிதுந்தி உதைத்தான் கூற்றன் விண்முகில் போல்மண் ணுறவீழ்ந்தான்
(கந்தபுராணம்—II-5-253)

‡ காமனை எரித்தது: பிரமதேவனது வேண்டுகோளின்படி காமன் யோகததிருந்த சிவன்மீது மலர்ப்பாணம் ஐந்தையும் விட்டான்—சிவன் சீற்றத்துடன் சிறிது பார்த்தார் காமனை, அவரது நெற்றிக்கண்ணின் தீ காமனைச்சுட்டெரிததது (கந்தபுராணம் I-4 89)

x தக்கன் யாகத்தைக் குலைத்த வரலாறு:—பாட்டு 390 பார்க்க.

o தக்கனுக்கு ஆட்டுத் தலை வந்தது :

வீரபத்திரரால் உயிரிழந்த தக்கனுடைய உடலுடன் ஆட்டின் தலை சேர்ப்பிக்கப்பட்டு—தக்கன் இறைவரால் எழுப்பப்பட்டான்.
" மைததலை கண்டு சேர்த்தி எழுகென்றான் "
—(கந்தபுராணம் - யாகசங்-163)

(தொடர்ச்சி—பக்கம் 511-பார்க்க.)

உலகையே ஆட்டி வைப்பவராகிய கூத்தப்பிரான் (சிவன்) வடக்கில் உள்ள மேரு மலையை வருத்திச் சிலையாக வளைத்து, அதில் வாசுகி என்னும் பாம்பை (நாணாகக்) கட்டி, திரிபுரத்தைத் தீயில் மூட்டி (வேவச் செய்து), யமனுடைய கருத்து அழியும்படி காலை நீட்டி (அவனை உதைத்துத் தள்ளி), மன்மதனுடைய உடலை சாம்பலாகும் படி—

ஆக்கித், (தக்கனுடைய) யாகத்தைக் குலைத்து, (அந்த யாகத்தை நடத்தின தக்கன் என்பவனுக்கு ஆட்டின் முகத்தைப் பொருந்த வைத்து, மறை மகளாம் சரஸ்வதிக்கும் கேடு (காயம்) உண்டாகும்படி வாட்டின உமை கணவன் (சிவன்) அருளிய பாலனே!

"வாழ்க அந்தணர்" என்னும் திருப்பாசுரம் எழுதின சீட்டை வைகையாற்று வெள்ளத்தில் எதிர் ஏற ஓட்டியும், நெருப்பில் இட்ட ஏடு பச்சை நிறத்துடன் விளங்கும்படி காட்டியும், சமணரைக் கோபித்துக் கழுவேறவைத்தருளின குருநாதனே!

பரிசுத்தனே! என் மனம் விருப்புடன் உன்னை ஏத்தும்படி (நீ) திருவருளைப் பாலித்து என்னைக் கண்பார்த் தருளுதி, தீர்த்தமலை நகரில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே! இந்திராணியின் மகள் தேவசேனைக்குப் பெருமாளே!

(நோக்கி அருளுதி)

(510-ஆம் பக்கத்தின் தொடர்ச்சி)

* "ஆட்டின் தலையை விதிக்குத் தலையாகக்
கூட்டியவா பாடி யுந்தீபற" —திருவாசகம் - திருவுந்தியார்.

** மறைமகள், சரஸ்வதி— "வேத முதல்வி" (பிங்கலம்)
"எழுதா மறையும்.. ...அன்பர் கண்ணும் கருத்தும் நிறைந்தாய்"
(சகலகலாவல்லிமாலை 6.)

மறைமகள் வடுவுற்றது :
"வாக்குறு தேவி தன்னை மற்றவர் தம்மை வாளால்
மூக்கொடு குயமும் கொய்தான்"—(கந்த புரா. யாக சங். 22)
"நாமகள் நாசி சிரம் பிரமன் பட" —திருவுந்தியார் 13.

†† திருஞானசம்பந்தர் சமணரொடு வாது செய்தது.
பாட்டு 181 பக்கம் 420 - 423 பார்க்க.

‡‡ எட்டை—விருப்பம்.

கநகமலை.

[இது 'கிணற்றுக்கடவு'—கோயமுத்தூரிலிருந்து 12 மைல்.]

400 வணங்க

தனதனன தனன தந்தத்
தனதனன தனன தந்தத்
தனதனன தனன தந்தத் தனதான

அரிவையர்கள் தொடரு மின்பத்
துலகுநெறி மிகம ருண்டிட்
டசடனென மனது நொந்திட் டயராமல்—

அநுதினமு முவகை மிஞ்சிச்
சுகநெறியை விழைவு கொண்டிட்
டவநெறியின் விழையு மொன்றைத்தவிர்வேனே;

பரிதிமதி நிறைய * நின்றஃ
தெனவொளிரு முனது துங்கப்
படிவமுக மவைகள் கண்டுற் றகமேவும்—

படர்கள்முழு வதும கன்றுட்
பரிவினொடு துதிபு கன்றெற்
பதயுகள மிசைவ ணங்கற் கருள்வாயே;

செருவிலகு மசுரர் மங்கக்
குலகிரிகள் நடுந டுங்கச்
சிலுசிலென வலைகு லுங்கத் திடமான—

செயமுதவு மலர்பொ ருங்கைத்
தலமிலகு மயில்கொ ளுஞ்சத்
தியைவிடுதல் புரியு முன்பிற் குழகோனே;

---

*இங்கு ஆயுத எழுத்து வல்லோசைச் சந்தத்துடன் நிற்கின்றது.

400

கநகமலே

மாதர்களைத் தொடர்ந்து செல்லும் சிற்றின்பத்து உலகு நெறியில் அதிகமாக மருட்சி (மோகம்) கொண்டு, அசடன் என்ப் பிறர் கூற மனது வேதனைப்பட்டுச் சோர்வு அடையாமல்—

தினந்தோறும் களிப்பு மிக்கு, சுக வழியிலேயே விருப்பம் கொண்டு நடந்து பாவ வழியிற் செல்ல விரும்பும் (அந்த) ஒரு புத்தியை நீக்கமாட்டேனே!

சூரியன், சந்திரன் இரண்டும் பூரண ஒளியுடன் நின்ற அந்த தன்மையை ஒப்ப, விளங்குகின்ற உனது பரிசுத்த மான வடிவுள்ள திருமுகங்களைக் கண்டு (அக்காட்சியை மனத்தில் நிறுத்தி, என் மனதிலுள்ள)

துயர் முழுமையும் நீங்கப் பெற்று, உள்ளத்தில் அன்புடனே உன்னைத் துதித்து, (எல்) ஒளி பொருந்திய உனது திருவடியிணை மிசை வணங்குதற்கு அருள் புரிவாயாக.

போரில் பின்னிட்ட (அல்லது விளங்கின) அசுரர்களின் பெருமை குறைய, சிறந்த மலேகளெல்லாம் நடுநடுங்க, சிலுசிலென்று கடல் கலங்கப் பலமுள்ளதும்,

வெற்றியை உதவுவதுமான, மலர் போன்ற திருக் கரத்தில் விளங்கும் கூர்மை கொண்ட சத்திவேலேப் பிரயோகிக்கும் (வலிமை அல்லது) பெருமை வாய்ந்த இளேயோனே!

கருணைபொழி கிருபை முந்தப்
* பரிவினொடு கவுரி கொஞ்சக்
கலகலென வருக டமபத் திருமார்பா—

கரிமுகவர் தமைய னென்றுற்
றிடுமிளைய குமர பண்பிற்
கநககிரி யிலகு கந்தப் பெருமாளே.(1)

புகழிமலை.

[திரிசிராப்பள்ளி ஜில்லா புகலூர் ரெயில்வே ஸ்டேஷனி லிருந்து 2 மைல். பாலசுப்பிரமணியர்.]

401. மயில்மேல் வந்தருள

தனனதன தான தனனதன தான
தனனதன தான தனதான

மருவுமலர் வாச முறுகுழலி னாலும்
வரிவிழியி னாலு மதியாலும—

மலையினிக ரான இளமுலைக ளாலு
மயல்கள்தரு மாதர் வகையாலும்;

கருதுபொரு ளாலு மனைவிமக வான
கடலலையில் மூழ்கி அலைவேனோ—

கமலபத வாழ்வு தரமயிலின் மீது
கருணையுட னேமுன் வரவேணும்;

அருமறைக ளோது பிரமன்முதல் மாலும்
அமரர்முநி ராஜர் தொழுவோனே—

---

* கவுரி பரிவினொடு முருகனோடு கொஞ்சுதல்: "பரிவினொடு கோசலை புகல வருமாயன்—என்பதனை நினைவூட்டும்.(திருப்புகழ் 74)

கருணை பொழியும் அருளே முந்துவதால் அன்புடன் கவுரி (பார்வதி), கொஞ்சி நிற்க, கலகலென்று (தண்டை ஒலிக்க) வருகின்ற கடம்பணியும் திருமார்பனே!

யானைமுகக் கடவுளைத் தமையனாக வாய்க்கப் பெற்ற இளைய குமரனே! அழகுடன் கனககிரி (பொன்மலை)யில் விளங்க வீற்றிருக்கும் கந்தப் பெருமாளே!

(வணங்க அருள்வாயே)

புகழிமலை

401

பொருந்திய மலரின் நறுமணம் கொண்ட கூந்தலாலும், ரேகைகள் கொண்ட கண்ணாலும், திங்கள் போன்ற முகத்தாலும் (அல்லது அறிவாலும்)

மலைக்கு ஒப்பான இளங் கொங்கைகளாலும், மோகத்தைத் தருகின்ற பெண்களின் இனத்தாலும் (அல்லது உபாயத்தாலும்)

வேண்டியது என்று எண்ணப்படும் பொருளாலும், மனைவி, குழந்தை எனகின்ற கடல் அலையில் (நான்) முழுகி அலைவேனோ;

தாமரையன்ன (உனது) திருவடி வாழ்வை (அடியேனுக்குத்) தர மயில் மீது கருணையுடனே அடியேன் முன் வரவேணும்.

அரிய வேதங்கள் ஓதும் பிரமன் முதலாகத் திருமாலும் தேவர்களும் முநிவேந்தர்களும் தொழுவோனே!

அகிலதல மோது நதிமருவு சோலை
அழகுபெறு போக வளநாடா ;

பொருதவரு சூரர் கிரியுருவ வாரி
புனல்சுவற வேலை யெறிவோனே-

புகலரிய தான தமிழ்முனிவ ரோது
புகழ்மலை மேவு பெருமாளே.(1)

பூம்பறை.

[இது கொடைக்கானலுக்கு மேற்கு 8 மைல் தூரத்தில் பழநிக்குத் தெற்கே வராககிரிமேல் இருக்கின்றது. பழநியிலிருந்து வராககிரி 4 மைல் அப்பால் மலைமேல் பத்துமணி நேர பயணஞ் சென்றால் பூம்பறையை அடையலாம்.]

402. பொது மகளிர் உறவு அற

தாந்ததன தான தாந்ததன தான
தாந்ததன தான தனதான

மாந்தளிர்கள் போல வேய்ந்த வுடல் மாதர்
* வாந்தவிய மாக † முறைபேசி-

வாஞ்சைபெரு மோக சாந்திதர நாடி
வாழ்ந்தமனை தேடி உறவாடி ;

ஏந்துமுலைமீது சாந்துபல பூசி
ஏங்குமிடை வாட விளையாடி-

‡ ஈங்கிசைகள் மேவ x லாஞ்சனையி லாமல்
ஏய்ந்தவிலை மாதர் உறவாமோ ;

* வாந்தவியமாக—பாந்தவியமாக. † 'அத்தான்' என்னும் உறவு கூறுதலைத் திருப்புகழ் 737-ற் பார்க்க.

‡ ஈங்கிசை—பாட்டு 287 பார்க்க. x லாஞ்சனை—லச்சை.

எல்லாத் தலங்களில் உள்ளாரும் புகழ்கின்ற நதி சேரும் சோலைகளால் அழகு பெறு செல்வ (அல்லது இன்ப) வளங்கள் கூடிய நாடனே!

போர் செய்ய வந்த சூரர்களும், (கிரௌஞ்ச) கிரியும் ஊடுருவும்படியும், கடலில் நீர் வற்றவும், வேலைச் செலுத்தியவனே!

சொல்லுதற்கரிதான தமிழ் முநிவராகிய (அகத்தியர்) புகழ்கின்ற புகழிமலையில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(மயிலின் மீது வரவேணும்)

பூம்பறை

402

மாந்தளிர் போல (நிறமுள்ள தோலால்) மூடப்பட்ட உடலை உடைய மாதர்கள் (அத்தான்–மாமா) என்னும் உறவு முறையாக முறை பேசிக் (காட்டும்)

விருப்பமானது பெருத்த மோகத்துக்குச் சாந்தியை (அமைதியைத்) தரவேண்டி (அப்பொது மகளிர்) வாழ்ந்த வீடுகளைத் தேடி அவர்களோடு உறவாடி—

உயர்ந்து நிற்கும் கொங்கை மேல் சந்தனம் ஆகிய பல (நறுமணங்களைப்) பூசி, இளைத்து நிற்கும் இடை ஒடுங்க விளையாடிப்—(பின்னர்)

ஈங்கிசைகள் (இம்சைகள்–உபத்திரவம்) உண்டாக, லஜ்ஜையில்லாமல் பொருந்திய விலைமாதர்களின் (பொது மகளிரின்) உறவு நன்று? (உறவு கூடாது என்றபடி)

* பாந்தண்முடி மீது தாந்ததிமி தோதி
தாஞ்செகண சேசெ எனவேராசை—
பாங்குபெறு தாள மேங்கநட மாடு
பாண்டவர்ச காயன் மருகோனே;
பூந்தளிர்கள் வீறு வேங்கைகள்ப லாசு
பூங்கதலி கோடி திகழ்சோலை—
பூந்தடமு லாவு † கோம்பைகள்கு லாவு
‡ பூம்பறையின் மேவு பெருமாளே.(1)

கொடுங்குன்றம்.

[பிரான்மலை யென்பதும் இதுவே. திருஞானசம்பந்த ஸ்வாமிகளுடைய பாடல் பெற்றது. இராமநாதபுரம் ஜில்லா சிவகங்கைக்கு 22 மைல் தூரத்திலுள்ள திருபபுத்தூர் என்னும் தேவாரம் பெற்ற ஸ்தலத்துக்கு வடமேற்கு 15 மைல். காரைக்குடி ரெயில்வே ஸ்டேஷனிலிருந்து திருபபுத்தூர் 12 மைல். திருப்புததூர் தஞ்சை ஜில்லா அறநதாங்கி ரெயில்வே ஸ்டேஷனிலிருந்து 27 மைல். 352-ஆம் பாடலில் இததலம் கூறப்பட்டுள்ளது.]

403. தொண்டு கண்டு இறைவன் இன்புற

தனந்த தந்தம் தந்தம் தந்தந் தனதான

அனங்க னம்பொன் றஞ்சுந் தங்குங் கண்களாலே—
அடர்ந்தெ ழும்பொன் குன்றங் கும்பங்
கொங்கையாலே;

---

* அரவின்மீது கண்ணபிரான் நடனம் செய்தது. பாட்டு 245-2 பக்கம் 114 - கீழ்க்குறிப்பைப் பார்க்க.

" கானக மாமடுவில் காளியன் உச்சியிலே
தூய நடம் பயிலும் சுந்தர என்சிறுவா "—
பெரியாழ்வார் திருமொழி 1-5 6.

(†, ‡ தொடர்ச்சி—519-பக்கம் பார்க்க.)

பாம்பின் முடியின்மேல் தாந்ததிமி தோதி சேசெ என்னும் ஓசையை

அழகாகத் தருகின்ற தாளம் ஒலிக்க நடமாடுகின்ற பாண்டவர் துணைவனும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபிரானது (திருமாலின்) மருகனே!

அழகிய தளிர்கள் விளங்கும் வேங்கை மரங்களும், புன முருக்கு மரங்களும், அழகிய வாழை மரங்களும் கோடிக் கணக்காக (நிரம்ப) விளங்கும் சோலையும,

அழகிய குளமும், உலவித் திரியும் † கோம்பை நாய்களும் திகழும் ‡ பூம்பறையில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே.

(விலைமாதர் உறவாமோ)

கோடுந்தன்றம்

403

மன்மதனுடைய அம்பு ஒன்று அஞ்சும் (ஒன்று அம்பு அஞ்சும்) (பொருந்திய மலர்ப் பாணங்கள் ஐந்தும்) தங்குகின்ற கண்களாலே—

நெருங்கி எழுந்துள்ள பொன்மலை, குடம் (போன்ற கொங்கையாலே—

---

† கோம்பை—தேங்காய் முதலியவற்றின் மேலோடு. இங்கு "உலாவு கோம்பைகள் குலாவு" என வருவதால் கோம்பைகள் என்பது கோம்பை நாய்களைக் குறிக்கலாம். கோம்பை நாய்கள் மதுரை ஜில்லா கோம்பை என்னும் ஊரில் உள்ள பெரிய செந்நிற நாய்கள்; காவல் காப்பதில் தேர்ச்சி பெற்றவை;

‡ பூம்பறை-கணவாய்த் தொடக்கத்தின் சமபூமியில் உள்ள ஒரு ஊர். மேலைப் பழநிக் கிராமங்களுள் முக்கியமானவற்றுள் அது ஒன்று; முருகவேளுக்கு விசேடமான திருக்கோயிலைக் கொண்டது.
[மதுரை ஜில்லா கசெட்டீர்]

முனிந்து மன்றங் கண்டுந் தண்டும் பெண்களாலே-
முடங்கு மென்றன் றோணடுங் கணடின் றின்புறுதோ ;
தெனந்தெனந் தெந்தெந் தெந்தெந் தெந்தெந் தெந்தெனனா-
செறிந்த டர்ந்துஞ் சென்றும் பண்பின் தும்பிபாடக்;
குனிந்தி லங்குங் கொம்புங் கொந்துந் துன்றுசோலை-
கொழுங்கோ டுந்திண் குன்றுந் தங்குந் தம்பிரானே. (1)

404. நிர்த்தச் சரண்களை மறவாமை

தனத்னன தனதனன தத்தத்த தந்ததன
தத்தத்த தந்ததன * * * * தந்ததான

எதிர்பொருது கவிகடின கச்சுக்க ளும்பொருது
குத்தித் திறந்து மலை
யிவைகளென வதிம்ருகம தப்பட்டு நின்றுருகி
முத்துச் செறிந்தவட
மெனு*நிகள மவையறவு தைத்திட்ட ணைந்துகிரி
னிற்கொத்து மங்குசநெ ருங்குபாகர்-
எதிர்பரவ உரமிசைது கைத்துக்கி டந்துடல்ப
தைக்கக்க டிந்துமிக
இரதிபதி மணிமவுலி யெற்றித்ரி யம்பகனு
முட்கத்தி ரண்டிளகி
யிளைஞருயிர் கவளமென மட்டித்த சைந்தெதிர்பு
டைத்துச்சி னந்துபொரு † கொங்கையானை ;

---

* நிகளம்—யானை கட்டுஞ் சங்கிலி. முதல் இரண்டடி கொங்கை வர்ணனை.

† கொங்கை—யானையாக உருவகப் படுத்தப்பட்டது.

கோபங்கொண்டு பொதுச்சபை ஏறியும் தமக்கு உரிய பொருளை வசூலிக்கும் பெண்களாலே—

முடக்கம் உறும் (தடைபடும்) என்னுடைய தொண்டையும் கண்டு இன்று (உனது) திருவுள்ளம் இன்பம் அடையாதோ!

தெனந் தெனந் தெந்தெந்தெந் தெந்தெனனா (என்று)

கூடி நெருங்கிச் சென்று நல்லமுறையில் வண்டுகள் பாட—

வளைந்து விளங்கும் கொம்புகளும் பூங்கொத்துகளும் நெருங்கிய சோலை சூழ்ந்துள்ள

செழுமையுள்ள திண்ணிய கோடுங்குன்றம் (பிரான் மலையில்) வீற்றிருக்கும் தம்பிரானே.

(தொண்டு கண்டு இன்புறுதோ)

404

எதிர்நோக்கிப் போர் புரிந்தும் ஈடுபட்டும் வலிய ரவிக்கையுடன் போரிட்டு, அதைக்குத்தித் திறந்து, மலையே இவைகள என்று (வதி) இருக்கின்றனவும், கஸ்தூரி பூசப்பட்டு நின்றெழுகுவனவும், முத்து நிறைந்த மாலை என்கிற யானை கட்டும் சங்கிலிகள் இற்றுப்போம்படி இடித்து அணைந்து உகிரின் நகங்களாகிய கொத்துகின்ற அங்குசத்துடன் நெருங்குகின்ற பாகர்கள் (யானையைச் செலுத்துவோர்— (அணைதற்கு வரும் காமுகர்கள)

எதிர்நின்று போற்ற, மார்பை மிதித்துழக்கிக் கிடந்து (கண்டவர்தம்) உடல் பதைக்குமபடி அடக்கி, நன்றாக ரதிதேவியின் கணவனாகிய மன்மதனது மணிக்கிரீடத்தை மோதியும், முக்கண்ணனும் அஞ்சும்படித் திரண்டும், நெகிழ்ந்தும், இளைஞர்தம் உயிரே உண்ணும் கவளமாக, வட்டவடிவுடன நிமிர்ந்து, அசைந்து, முன்னே பருத்து, கோபித்துப் பொருதற்கு உற்றனவுமான யானை போன்ற கொங்கைகளை

பொதுவில்விலை யிடுமகளிர் பத்மக்க ரந்தழுவி
யொக்கத்து வண்டமளி
புகஇணைய வரிபரவு நச்சுக்க ருங்கயல்கள்
செக்கச்சி வந்தமுது
பொதியுமொழி பதறஅள கக்கற்றை யுங்குலைய
முத்தத்து டன்கருணை தந்துமேல்வீழ்-

புதுமைதரு கலவிவலை யிற்பட்ட ழுந்தியுயிர்
தட்டுப்ப டுந்திமிர
புணரியுத தியில்மறுகி மட்டற்ற இந்திரிய
சட்டைக்கு ரம்பையழி
பொழுதினிலும் அருள்முருக * சுத்தக்கோ டுங்கிரியி
னிர்த்தச் சரணகமல மறந்திடேனே;

திதிதிதி திதிதிதி தித்தித்தி திந்திதி
தத்தத்த தந்ததத
தெததெதத தெததெதத தெத்தெத்த தெந்தெதத
திக்கட்டி கண்டிகட
ஜெகணகெண கெணஜெகுத தெத்தித்ரி யந்திரித
தக்கத்த குந்தகுர்த திந்திதிதோ-

திகுடதிகு தொகுடதொகு திக்கட்டி கண்டிகட
டக்கட்ட கண்டகட
டிடிடுடுடு டிடிடுடுடு டிக்கட்டி கண்டிகட
டுட்டுட்டு டுண்டுடுடு
திகுகுதிகு திகுகுகுகு திக்குத்தி குந்திகுகு
குக்குக்கு குகுகுகுகு என்றுதாளம்;

* இத்தலத்தில் அருணகிரியார்க்கு முருகவேள் நிர்த்த தரிசனம் தந்த வரலாறு பெறப்படும்.

பொதுவில் (நின்று உடலை) விலைக்கு விற்கும் மகளி ருடைய தாமரையன்ன கரங்களைத் தழுவி, ஒரு சேர நெகிழ்ந்து, படுக்கையிற் புக்குச் சேர, ஒழுங்கான ரேகைகள் பரந்துள்ள விஷமுள்ள கரிய கயல்மீன் போன்ற கண்கள் செக்கச்சிவந்து, அமுதம் கொண்ட சொற்கள் கலங்கிவர, கூந்தற்கட்டு குலைந்து அவிழ, முத்தமிடுவதுடன் அன்பு பாராட்டி மேலே விழுகின்ற—

அதிசயத்தைத் தரும் புணர்ச்சி வலையிலே பட்டு அழுந்தி உயிர் தடையுண்டு அலைச்சல் உறும இருள சேர்ந்த பெருங் கடலில் கலக்கம் உற்று, அளவு கடந்த இந்திரியம் (சுக்கிலம்) (தங்கும்) மானுடச் சட்டையாம் இந்தக் கூடு (உடல்) அழிந்து போகும் பொழுதிலும் அருள் பாலிக்கும் முருகனே! (அல்லது—அருள புரிவாயாக முருகனே)! பரிசுத்த தலமான கோடுங்கிரியில்(பிரான்மலையில்) நீ காட்சி தந்தருளிய உனது) நிர்த்த பாதங்களை நான் மறக்கமாட்டேன் (அல்லது—அருள நிறை முருகனே! குரம்பை அழிகின்றபோதும் கோடுங்கிரியில் நீ காட்சி தந்தருளிய நிர்த்தச் சரண்களை மறவேன்—எனலுமாம்.)

திதிதிதி திதிதிதி தித்தித்தி திந்திதிதி
**** **** **** ****
தக்கத்த குந்தகுர்த திந்திதிதோ

திகுடதிகு தொகுடதொகு திக்கட்டி கண்டிகட
**** **** **** ****
குக்குக்கு குங்குகுகு என்று தாளம்—

முதிர்திமிலை கரடிகையி டக்கைக்கொ டுந்துடியு
டுக்கைப்பெ ரும்பதலை
முழவுபல மொகுமொகென * வொத்திக்கொ டும்பிரம
கத்திக்க ளும்பரவ
முகடுபுகு வெகுகொடிகள் பக்கத்தெ ழுந்தலைய
மிக்கக்க வந்தநிரை தங்கியாட—

முதுகழுகு கொடிகருட னெக்கத்தி ரண்டுவர
வுக்ரப்பெ ருங்குருதி
முழுகியெழு பயிரவர்ந டித்திட்ட கண்டமும்வெ
டிக்கத்து ணிந்ததிர
முடுகிவரு நிசிசரரை முட்டிச்சி ரந்திருகி
வெட்டிக்க ளம்பொருத தம்பிரானே.(2)

குன்றக்குடி.

[இது இராமநாதபுரம் ஜில்லா காரைக்குடி ரெயில்வே ஸ்டேஷனிலிருந்து மேற்கு 7 மைல். திருப்புத்தூருக்குக் கிழக்கு 7-மைல். தேவகோட்டைக்கு மேற்கு 15-மைல். இது மயூரகிரி எனவும் பெயர் பெறும். மலை சிறிது; வலம் வரலாம். ஸ்வாமி ஆறு திருமுகங்களுடையவர். இதற்கு ஸ்தல புராணம் உண்டு.]

405. பெண்களால் வரும் துயர் அற

தனன தந்த தந்த, தனன தந்த தந்த
தனன தந்த தந்த தனதான

அழகெ றிந்த சந்த்ர முகவ டங்க லந்த
அமுத புஞ்ச இன்சொல் மொழியாலே—
அடிது வண்ட தண்டை கலிலெ னுஞ்சி லம்பொ
டணிச தங்கை கொஞ்சு நடையாலே;

---

* ஒததி—ஒதத—(ஒன்றோடொன்று பொருந்தி ஒலி செய)—
"செயிர்த்தவன் சிவந்து நோக்கிச் சேறடி சென்னி சேர்ததி"
என்புழி, நோக்கி—என்பது—நோக்க—என வந்தது போல
—(சிந்தாமணி—1989)

'இன்பாசத்தே பருகி'—என்ற இடத்துப், பருக—பருகி என வந்தது போல. (விநா. திருப்புகழ்—2)

முற்பட்டொலிக்கும் திமிலை(ஒருவகைப்பறை), கரடிகை (கரடி கத்திறுற்போன்ற ஓசை உடைய பறைவகை), இடக்கை (இடக்கையாற் கொட்டும் தோற்கருவி), வளை வுள்ள துடி(உடுக்கைபோன்ற பறைவகை), உடுக்கை (இடை சுருங்கிய பறைவகை), பெரிய பதலை (ஒருகட் பகுவாய்ப் பறை), முழவு (முரசு)—இவை பலகூடி மொகுமொகென்று ஒத்தி, (ஒத்த—ஒலிக்க), கொடிய (கொலைத் தொழிலால் ஏற்பட்ட) பேயுருவங்கள் போற்ற, மேலே உச்சியிற் புகும் பல கொடிகளும் பக்கங்களில் பறந்தெழுந்து அலைய, அதிகமாகக் *கவந்தங்களின் வரிசை (அங்கங்கு தங்கி ஆட—

பழைய கழுகுகள், காகங்கள், கருடன்கள் இவை யெல்லாப ஒன்றுகூடித் திரண்டுவர, உக்ரத்துடன் பெரிய ரத்த(வெள்ளத்தில்) முழுகி எழுகின்ற பயிரவர்கள் நடனஞ் செய்ய, அகண்டமும் (எல்லாம் வெடிபட, துணிவுகொண்டு, (பூமி) அதிர முடுகி வந்த அசுரர்களை எதிர்த்துத் தாக்கி அவர்களுடைய தலைகளைத் திருகியும், வெட்டியும், போர்க் களத்திற் சண்டை செய்த தம்பிரானே!

(நிர்த்தச் சரணகளை மறந்திடேனே)

துன்றத்துடி

405

அழகு வீசும் நிலாப்போன்ற முக வட்டத்தினின்றும் (முக மண்டலத்தினின்றும்) அமுதம் போன்ற திரண்ட இனிய உரைப் பேச்சினுலே—

பாதத்தில் நெளிந்து கிடக்கும் தண்டை, கலீல் என ஒலிக்கும் சிலம்பு, அழகிய சதங்கை இவைகள் கொஞ்சி ஒலிக்கின்ற நடையாலே—

(524 பக்கம் கீழ்க் குறிப்பு தொடர்ச்சி)

* கவந்தம்—பாடல் 354-பக்கம் 394-கீழ்க் குறிப்பைப் பார்க்க.

† பயிரவர் போர்க் களத்தில் நடித்தல்—பாடல் 1—பக்கம் 20 பார்க்க.

சுழியெ றிந்து நெஞ்சு சுழல நஞ்ச ணைந்து
 தொடுமி ரண்டு கண்க ளதனாலே-
துணைநெ ருங்கு கொங்கை மருவு கின்ற பெண்கள்
 துயரை யென்றெ ழிந்து விடுவேனோ;
எழுது *கும்ப கனபி னிளைய தம்பி நம்பி
 யெதிர டைந்தி றைஞ்சல் புரிபோதே-
இதம கிழ்ந்†தி லங்கை யசுர ரந்த ரங்க
 மொழிய வென்ற கொண்டல் மருகோனே;
மழுவு கந்த செங்கை அரனு கந்தி றைஞ்ச
 ‡மநுவி யம்பி நின்ற குருநாதா-
வளமி குந்த குன்ற நகர்பு ரந்து துங்க
 மலைவி ளங்க வந்த பெருமாளே. (1)

406. பிறப்பற

தனதனன தனதனன தனதனன தனதனன
 தந்தத்த தத்தனன தந்தத்த தத்தனன
 * * * *
 தனதான

ˣகருபநிலை குலையவிகல் மிகுபகடின வலியுடைய
 தந்தத்தி னைத்தடவ தொந்தத் திரத்தையுள
அகிலமறை புகழ்பரமர் ஞெகிழிகல கலகலெனும்
 அம்பொற்ப தத்தர்தரு வம்பொற்பொ ருப்படர்வ
களபபரி மளமெழுகும் எழிலில்முழு குவமுளரி
 யனுசப் புடைத்தெழுவ வஞ்சக கருத்துமத
 னபிஷேகங்-

---

* கும்பகன் பின் இளைய தம்பி—கும்பகர்ணன் தம்பியாகிய விபீஷணன்.

† இலங்கை அசுரர் அந்தரங்கம்—ஸ்ரீராமர் கேட்க விபீஷணர் கூறினர். [கம்ப ராமா-இலங்கை கேள்வி-16]

" ஆர்கலி இலங்கையின் அரணும் அவ்வழி
வார்கெழு கனைகழல் அரக்கன் வன்மையும்
தார்கெழு தானையின் அளவுந் தன்மையும்
நீர்கெழு தன்மையாய் நிகழ்த்துவா யென்றான் "

‡ மநு—மந்திரம். x கருபம்—திசை "கருபமேய எண்களிறு" மாயூரபுராணம் (பக்கம்-48)

பாடல் 406-ல் முதல் இரண்டடிகள் 'கொங்கை வர்ணனை'.

சுழி எறிந்து நெஞ்சு சுழல (நெஞ்சு சுழி யெறிந்து சுழல) நெஞ்சமானது நீர்ச் சுழிபோல சுழலுகை உற்றுச் சுழல, விஷத்தைக் கலந்திருக்கின்ற இரண்டு கண்கள் அவைகளாலே (கண்களாலே) (நான் கலக்கமுற்று)

ஒன்றோடொன்று இணைந்து நெருங்கும் கொங்கைகளை உடைய பெண் மயக்கத் துயரை (காமத் துயரை) என்று ஒழிந்து விடுவேனோ (அறிகிலேன எனறபடி)

எழுது (அடைக்கலம் புக—எழு(ந்)து, கும்பகர்ணனுடைய இளைய தம்பியாகிய விபிஷணன், (ஸ்ரீராமரின் திருவருளில் வைத்த) நம்பிக்கையுடன் ஸ்ரீராமபிரானது எதிரில் வந்து சேர்ந்து வணங்கினபோதே (வணங்கின அந்தச் சமயத்திலேயே)

இத(ய)ம மகிழ்ந்து (அல்லது இனிமையுடன்—மகிழ்ந்து), இலங்கையில் உள்ள அசுரர்களுடையரகசியங்களை எடுத்துரைக்க, வெற்றிபெற்ற மேகவர்ணனும் ஸ்ரீராமரின (திருமாலின்) மருகனே!

மழுவை (பரசு—கோடாலி)யை மகிழ்ச்சியுடன் ஏந்தும் திருக்கரத்து அரன (சிவன்) மகிழ்ச்சியுடன் வணங்க (பிரணவ) மந்திரத்தை உபதேசித்து நின்ற குருநாதனே!

வளப்பம் மிக்க துன்ற நகரில் ஊரைக் காத்து அங்குள்ள பரிசுத்தமான மலையில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(பெண்கள துயரை என்றொழிந்து விடுவேனோ)

406

திசைகளின் நிலையைக் குலைக்கவல்ல வலிமை மிகுந்த யானையின் பலத்த தந்தங்களைத் தடிவ (அழிக்க) வல்லனவும, புணர்ச்சிக்கு உரிய வலிமை கொண்டனவும், சகல வேதங்களும் புகழ்கின்ற பரமர், ஞெகிழி (சிலம்பு) கலகலவென்று ஒலிக்கும், அழகிய பொலிவுள்ள திருப் பாதங்களை உடையவர் ஆகிய சிவபிரான் ஏந்தின வில்லாகிய அழகிய சிறந்த மலையாகிய மேருவைத் தாக்க வல்லனவும், களப பரிமள மெழுகும் (பரிமள களப மெழுகும்) நறுமணமுள்ள களபச் சாந்து பூசப்பட்ட, எழிலில் (அழகில்), முழுகுவனவும், தாமரை (மொட்டு) பயப்படும்படி பெருத்து எழுவனவும, வஞ்சனையுள்ள கருத்தையுடைய மன்மதனுடைய கிரீடத்தை—

கடிவபடு கொலையிடுவ கொடியமுக படமணிவ
இன்பச் சுடர்க்கனக கும்பத் தரச்செருவ
பிருதில்புள கிதசுகமு மிருதுளமும் வளரிளைஞர்
புந்திக் கிடர்த்தருவ பந்தித் தகச்சடர்வ
கயல்மகர நிகரமிக வியன்மருவு நதியில்முதிர்
சங்கிப்பி முத்தணிவ பொங்கிக் கனத்தொளிர்வ
முலைமாதர்;

வகுளமலர் குவளையிதழ் தருமணமு மிருகமத
மொன்றிக்க றுத்தமுகில் வென்றிட்டு நெய்த்தகுழல்
அசையருசி யமுர்தக்ருத வசியமொழி மயில்குயிலெ
னும்புட் குரற்பகர வம்புற்ற மற்புரிய
வருமறலி யரணமொடு முடுகுசமர் விழியிணைகள்
கன்றிச் சிவக்கமகிழ் நனறிச் சமத்து*நக
நுதிரேகை—

வகைவகைமெ யுறவளைகள் கழலவிடை துவளவிதழ்
உண்டுட்ப்ர மிக்கநகை கொண்டுற் றணைத்தவதி
செறிகலவி வலையிலென தறிவுடைய கலைபடுதல்
† உந்திப் பிறப்பறநி னைந்திட்ட முற்றுனடி
வயலிநகர் முருகசெரு முயல்பனிரு கரகுமர
துன்‡ றட்ட சிட்டகுண குன்றக் குடிக்கதிப
அருள்தாரோ;

---

* நகக்குறி வகைகள்—பாட்டு 331—பக்கம் 328-ன் கீழ்க் குறிப்பைப் பார்க்க.

† உந்துதல்—நீங்குதல். 'உந்தாத அன்பொடு உருத்திரம் சொல்லி' (திருத்தொண்டர் திரு அந்தாதி—19)

‡ அட்ட குணங்கள் :

தன் வயத்தனுதல், தூய உடம்பினனுதல், இயற்கை உணர்வினனுதல், முற்றுமுணர்தல், இயல்பாகவே பாசங்களின் நீங்குதல், பேரருளுடைமை, முடிவிலாற்றலுடைமை, வரம்பில் இன்பம் உடைமை, (குறள் 9 உரை), அல்லது—

பவமின்மை, இறவின்மை, பற்றின்மை, பெயரின்மை, உவமையின்மை, ஒருவினையின்மை, குறைவிலறிவுடைமை, கோத்திரமின்மை, (பிங்கலம்).

அடக்க வல்லன, பொல்லாத கொலைத் தொழிலுக்கு இடங்கொடுப்பன, கொடிதான முகபடம் (மேலாடை) அணிவன; இன்பந்தரும் ஒளி பொருந்திய தங்கக் குடத்துடன் தக்க முறையில் நன்றாக போர்புரிய வல்லன; விருதில் (வெற்றிச் சின்னமாக) புளகாங்கித சுகத்தாலும் மென்மையாலும்—வளர்கின்ற இளைஞர்களின் புத்திக்கு இடர் (வருத்தத்தை) தருவ (விளைவிப்பன), கட்டப்பட்ட ரவிக்கையால் நெருக்கு உண்பன; கயல்மீன், மகரமீன் இவைகளின் நிகரம் (கூட்டம) மிக்கு வியன் (சிறப்பு) பொருந்திய நதியில் முதிர் (நிறைந்த) சங்கு, இப்பி (சிப்பி), முத்து இவைகளை அணிவன, மேலெழுந்து பாரங்கொண்டு விளங்குவன ஆகிய கொங்கைகளை உடைய மாதர்கள்

மகிழம்பூ, குவளை மலரின் இதழ் இவைதரு மணமும், கஸ்தூரியும் கலந்து, கருநிறத்தால் மேகத்தையும் வென்று வாசனை எண்ணெய் பூசப்பட்ட கூந்தல் அசைய, ருசிக்கின்ற இனிப்புள்ள அமுதத்தாலாகியதும், தன் வசப் படுத்தக் கூடியதுமான மொழியானது மயில், குயில் என்கின்ற புட்குரலைக் காட்ட, வம்பு தருகின்ற மல் யுத்தம் (கலவிப்போர்) செய்ய, வருகின்ற யமனுடைய அரணமொடு வேலுடன் ஒத்து முடுகிப் போர் புரியும் கண்கள் இரண்டும்—மிகவும் சிவக்க மகிழ்ந்து (கொடுத்த பொருளுக்கு) நன்றி பாராட்டுவதான (கலவிப்) போரில் நகத்தின் நுனி ரேகைகள் (குறிகள்)

வகைவகையாக உடலிற் பொருந்த, வளைகள் கழன்று விழ, இடை நெகிழ்ச்சியுற, வாயிதழ் ஊறலை உண்டு, உள்ளம் பிரமிக்க, ஆசை பூண்டு பொருந்தி அணைக்கும் (அவதி) துன்பம் நிறைந்த புணர்ச்சி வலையில் எனனுடைய அறிவு கொண்டுள்ள கலை (நூலறிவு) அழிவுபடுதல் நீங்குதலாகி (நீங்கி), என் பிறப்பு அறும்படியான வழியை (நீ) நினைத்து, இட்டம் உற்று என மேல் அன்பு வைத்து, உன் அடி (உன் திருவடியை)—வயலிநகர் முருகனே! போருக்கு உற்ற பனனிரு கரத்தனே! குமரனே! பொருந்திய அட்ட சிட்ட குண (சிட்ட அட்ட குண!) சிரேஷ்டமான எண் குணத்தனே! குன்றக்குடிக்குத் தலைவனே! (உனது திருவருள்) தந்தருளாதோ!

தகுகுதகு தகுதகுகு திகுகுதிகு திகுதிகுகு
தங்குத் தகுத்தகுகு திங்குத் திகுத்திகிகு
சகணசக சகசகண செகணசெக செகசெகெண
சங்கச் சகச்சகண செங்கச்செ கச்செகண
தனனதன தனதனன தெனனதென தெனதெனன
தந்தத்த னத்தனன தெந்தத்தெ னத்தெனன
தனனா—
தகுததகு தகுதகுதி திகுதிதிகு திகுதிகுதி
தங்குத் தகுத்தகுகு திங்குத் திகுத்திகுகு
டணணடண டணடணண டிணிணிடிணி டிணிடிணிணி
டண்டட்ட டட்டடண டிண்டிட்டி டிட்டிடிணி
தரரதர தரதரர திரிரிதிரி திரிதிரிரி
தன்றத் தரத்தரர தின்றித் திரித்திரிரி
யெனதாளம்;
தொகுதிவெகு *முரசுகர டிகைடமரு முழவுதவில்
தம்பட்ட மத்தளமி னம்பட் டடக்கைபறை
பதலைபல திமிலைமுத லதிரவுதிர் பெரியதலை
மண்டைத் திரட்பருகு சண்டைத் திரட்கழுகு
துடர்நிபிட கருடனடர் தரகரட மொகுமொகென
வந்துற் றிடக்குடர்நி ணந்துற் றிசைத்ததிர
முதுபேய்கள்—
சுனகனரி நெறுநெறென விணிதினிது தினவினைசெய்
வெங்குக் குடத்தகொடி துங்குக் குகுக்குகென
†வடனமிடு திசைபரவி நடனமிட வடவிரவி
திங்கட்ப்ர பைக்கதிர்கள மங்கப்ர சித்தகுல
துரககஜ ரதகடக முரணரண நிருதர்விறல்
மிண்டைக் குலைத்தமர்செய் தண்டர்க் குரத்தையருள்
பெருமாளே. (2)

---

* முரசு, கரடிகை, டமருகம், முழவு, தவில், தம்பட்டம், மத்தளம், டக்கை (இடக்கை), பறை, பதலை, திமிலை—இவை வாத்திய வகைகள். திமிலை—சல்லரி எனப்படும். கரடிகை—தட்டை எனப்படும்; பதலை என்பது ஒரு கட் பகுவாய்ப் பறை; முரசு—துந்துபி எனப்படும்: தம்பட்டம் முரசு முழவு எனப் பொருள்படும்; இடக்கை ஒருவகைப் பறை (பிங்கலம்).—திருப்புகழ் 4C4-அடி 7-ம் பார்க்க † வடு—வடுத்தல்—வெளிப்படுத்துதல்: "வடுத்தெழுகொலை முலை" கல்லா-5

தகுகுதகு தகுதகுகு திகுகுதிகு திகுதிகுகு
* * * * * * * * * * * *

தந்தத்த னத்தனன தெந்தத்தெ னத்தெனன தனஞ்

தகுததகு தகுதகுதி திகுதிதிகு திகுதிகுதி
* * * * * * * * * * * *

தன்றத்த ரத்தரர தின்றித்தி ரித்திரிரி என்றுதாளக்

கூட்டங்களும், பல முரச வாத்தியங்களும், கரடிகை, தமருகம், முழவு, தவில், தம்பட்டம், மத்தளம், பறையினத்தைச் சேர்ந்த டக்கை (இடக்கை), பறை, பதலை, பல திமிலைகள் முதலான வாத்தியங்கள் அதிர்ச்சியான ஒலிகளைச் செய்ய, போரில் அற்றுவிழும் பெரிய தலை மண்டைத் திரளை (கூட்டத்தை) உண்ணும் சண்டையிடும் கூட்டமான கழுகுகளும், அவைகளைத் தொடரும் நெருங்கிக் (கூட்டமாய் வந்த) கருடன்கள் நெருங்கி வர, கரடம் (காக்கைகள்) மொகு மொகு என்று வந்து உற்றிட (சேர), (இவை யாவும்) குடல், நிணம் (மாமிசம்) இவைகளைத் துற்று (உண்டு), இசைத்து அதிரக் கூச்சலிட்டு முழுங்கப் பழம் பேய்கள்—

சுனகன் (நாய்), நரி இவை நெறு நெறு என்னும் ஒலியுடன, இனிது இனிது தி(ன்)ன—(ருசிக்கின்றது, ருசிக்கின்றது உண்ண)என்று தின்னும் தொழிலைச் செய்ய, (வெங் குக்குடத்த கொடி) கொடிய கோழியை உடைய கொடி—துங்குக் குகுக்கு—என்று ஒலிக்க, வடனம் இடு திசையைப் பரவி (வடு அன்னம்—வடு வெளிப்படும்—அன்னம் — உணவு — இடு—கிடைக்கின்ற, அல்லது—அடனம் இடு—அலைந்து திரியும்) திசையைப் போற்றி செய்து, நடனமிட—கூத்தாட, வலிமை வாய்ந்த சூரியன், சந்திரன் இவைதம் ஒளிக்கிரணங்களும் மழுங்க, பேர்பெற்ற சிறந்த குதிரை, யானை, தேர், சேனை, வலிய அரணம் (கோட்டை மதில்) இவைகளைக் கொண்ட அசுரர்களின் வலிமையையும், துடுக்கையும் அடக்கி ஒடுக்கிப் போர் புரிந்து தேவர்களுக்கு உரத்தை (வலிமையை) அருளிய பெருமானே.

(உன் அடி அருளாதோ)

407 மாதர்மேலுள்ள மயல் அற

தனதனன தந்த தானன, தனதனன தந்த தானன
தனதனன தந்த தானன தனதான

கடின தட கும்ப நேரென வளருமிரு கொங்கை மேல்விழு
கலவி தருகின்ற மாதரொ டுறவாடிக்—

கனவளக பந்தி யாகிய நிழல்தனிலிருந்து தேனுமிழ்
கனியிதழை மென்று தாடனை செயலாலே;

துடியிடைநுடங்க வாள்விழி குழைபொரநிரம்ப மூடிய
துகில்நெகிழ * வண்டு கோகில மயில்காடை—

தொனியெழவிழைந்து கூரிய கொடுநகமிசைந்து தோள்மிசை
துயிலவச இன்ப மேவுத லொழிவேனோ

இடிமுரசறைந்து பூசல்செய் அசுரர்கள்முறிந்து தூளெழ
எழுகடல்பயந்து கோவென அதிகோப—

எமபடருமென்செய் வோமென நடுநடுநடுங்க வேல்விடு
இரணமுக †சண்ட மாருத மயிலோனே;

வடிவுடைய ‡அம்பி காபதி கணபதிசிறந்து வாழதட
வயலிநகர் குன்ற மாநக ருறைவோனே—

வகைவகைபுகழ்ந்து வாசவன் அரிபிரமர் சந்த்ர சூரியர்
வழிபடுதல் கண்டு வாழ்வருள் பெருமாளே.(3)

---

* வண்டு, கோகிலம், முதலிய புட்குரல்—பாட்டு 197-பக்கம் 6.

† சண்டமாருத மயில்:— "விசைகொண்ட வாகனப் பீலியின் கொத்து அசைபடு கால் பட்டசைந்தது மேரு" —கந். அலங். 11

‡ அம்பிகாபதி—வயலூர் சிவபெருமானுக்கு 'அக்கினீசுரர்' என்று பெயர். கணபதிக்குப் பொய்யாக் கணபதி என்று பெயர். 910-ஆம் பாட்டு ஈற்றடியில்—

'அருளிற் சீர் போயாத கணபதி
திருவக்கீசன் வாழும் வயலியின்
அழகுக் கோயில் மீதில் மருவிய பெருமாளே"

என வருதல் காண்க.

407

வலிமையும் அகலமும் உள்ள குடத்துக்கு ஒப்பாக வளர்கின்ற இரு கொங்கைகளின் மேலே விழுகின்ற புணர்ச்சி தருகின்ற பெண்களுடன் உறவுபூண்டு—

கனத்த கூந்தற் கட்டாகிய நிழலில் இருந்து, தேனின் இனிப்பைத் தருகின்ற கொவ்வைக்கனி போன்ற வாயிதழை மென்று, தாடனைச் செயலாலே (காம சாத்திரப்படி தட்டுகை என்னும் செயல் செய்து)

உடுக்கை போன்ற இடை துவள, வாள்போன்ற கண்கள் காதில் உள்ள குழைகள் அளவும் சென்று போர்புரிய, நிரம்பு மூடியிருக்கும் புடைவை தளர்ந்து விழ, வண்டு, குயில், மயில், காடை இவைகளின்

ஒலி உண்டாக, ஆசையுடன் கூர்மையான வளைந்த நகக்குறிகளை வைத்து, தோளின்மேல் தூங்கும் மயக்க இன்பத்தை விரும்புதலை ஒழிக்கமாட்டேனோ.

இடிபோல முழங்கும் முரசு (பேரிகை) வாத்தியத்தை ஒலிந்து, போர் செயும் அசுரர்கள் தோல்வியுற்று முறிபட்டுப் பொடியாக, ஏழு கடல்களும் பயங்கொண்டு—கோ—என்று சப்திக்க, அதிக கோபமுள்ள

யமதூதர்களும என் செய்வோம் என்று நடு நடுங்க வேலாயுதத்தைச் செலுத்தும் மயிலோனே! போர்க் களத்திற் பெருங்காற்று போலச் (சிறகைவீசிப் பறக்கும்) மயிலோனே!

அழகு நிறைந்த அம்பிகாபதி (அக்கினீசுரர் என்னும்) சிவபெருமானும், கணபதி (பொய்யாக் கணபதி) என்னும் விநாயகப் பெருமானும் சிறப்புடன் வாழ்கின்ற இடமாகிய வயலூரிலும், குன்றமா நகர் என்னும் குன்றக்குடியிலும் வீற்றிருப்பவனே!

விதம் விதமாக (உன்னைப்) புகழ்ந்து இந்திரன், திருமால், பிரமன், சந்திரன், சூரியன் இவர்கள் வழிபடுவதை அறிந்து அவர்களுக்கு வாழ்வு அருள் பெருமாளே!

(அவச இன்பமேவுத லொழிவேனோ)

408. பொது மகளிர் உறவுஅற

தானா தானா தந்தன தத்தன
தானா தானா தந்தன தத்தன
தானா தானா தந்தன தத்தன தனதான

நேசா சாரா டம்பர மட்டைகள்
பேசா தேயே சுங்கள மட்டைகள்
நீசா ளோடே யும்பழ கிக்கவர் பொருளாலே-

நீயே நானே யென்றொரு சத்தியம்
வாய்கூ சாதே தா துங்க படத்திகள்
நேரா லேதா னின்றுபி லுக்கிகள் எவர்மேலும்;

ஆசா பாசா தொந்தரை யிட்டவர்
மேல்வீழ் வார்பால் சண்டிகள் கட்டழ
காயே மீதே தா லெங்கு மினுக்கிகள் வெகுமோகம்-

ஆகா தாவே சந்தரு திப்பொழு
தோகோ வாவா வென்று பகட்டிக
ளாகா மோகா வம்பிகள் கிட்டிலு முறவாமோ;

* பேசா தேபோய் நின்றுறி யிற்றயிர்
வாயா வாவா வென்று குடித்தருள்
பேரா லேநீள் † கஞ்சன் விடுத்தெதிர் வருதாது-

---

* 'தயிர்ச் சோரன்' என்றார் 165-ஆம் பாடலில். "தயிர் நெய் விழுங்கிட்டு ஆய்ச்சியர் தாம்பினால் ஆர்க்கத் தழும்பிருந்த தாமோதரா" பெரிய திருமொழி—10-5-3.

"மததளவும் தயிரும் வாரிவிழுங்கி"—பெரியாழ்வார் 1-5-5. திருப்புகழ் 362-பக்கம் 416.

† கஞ்சன் அனுப்பின பேயின் முலையுண்டது-பாடல் 115 பக்கம் 274 பார்க்க. 'பேய் மாய முலையுண்டு இவ்வுலகுண்ட பெரு வயிற்றன்'—பெரிய திருமொழி 5-5-4

'தன்மகனாக வன்பேய்ச்சிதான் முலையுண்ணக் கொடுக்க வன்மகனாய் அவள் ஆவி வாங்கி முலையுண்ட நம்பீ'—பெரிய திருமொழி 10-4-7.

408

(நேச ஆசார ஆடம்பர மட்டைகள்) அன்பு, ஆசாரம், ஆடம்பரம் இவை பொருந்திய பயனிலிகள், பேசாமலிருந்து கொண்டே பிறரைப் பழிக்கின்ற க(ள்ள) வீணிகள், கீழ்க் குலத்து இழிந்தோர்களோடும் கூடப் பழகிப் பறிக்கின்ற பொருளாலே—

(நீயே நானே என்றொரு சத்தியம்) உன்மேல் ஆணை, என்மேல் ஆணை என்று ஆணையிட்டு வாய் கூசாமல் பேசுகின்ற வஞ்சனை எண்ணத்தினர், எதிரிலேயே நின்று தளுக்கு, ஆடம்பரஞ் செய்பவர்கள், யார் மேலும்

ஆசையாகிய பந்தத்தைக் காட்டித் தொந்தரவு செய்து மேல் வீழ்பவரிடத்தே சண்டித்தனம் செய்பவர்கள் (பிடிவாதம் பிடிப்பவர்கள்), நல்ல பேரழகுடனே மேலே தோலெங்கும் மினுக்குபவர்கள், அதிக மோகம்—

வைக்கலாகாதா! ஆவேசம் தருகின்றது இப்பொழுது- (காம மயக்க ஆவேசம் இப்போது உண்டாகின்றது). ஓகோ! வா! வா! (வாரும், வாரும்) என்று கூறி வஞ்சிப்பவர்களுடைய ஆகாத (பொருந்தாத-உண்மையல்லாத) மோகந்தரும் வீணர்களின் கிட்டேயும் (அருகிலும்) உறவு சம்பந்தம் ஆமோ! உறவு கூடாது என்றபடி.

பேசாமல் (யாருக்கும் தெரியாமல்) போய் நின்று உறியிலிருந்த தயிரை வாயால் ஆ ஆ ஆ என்று குடித்து, (அருள் நீள் பேராலே) அருள், பேர் அளவுக்கு மாத்திரம், பெரிதும் வைத்து—(உண்மையில் அருளே இலாது வஞ்சனையுடன்) கம்ஸன் அனுப்பி எதிரில் வந்த தூதாகிய—

பேழ்வாய் வேதா ளம்பக டைப்பகு
வாய்நீள் மாறு ளுஞ்சர ளத்தொடு
பேயாளு ளபோர் வென்றெதி ரிட்டவன் மருகோனே;

மாகூ டாடா டும்பகை யைப்பகை
சூரா ளோரடே வன்செரு வைச்செறு
மாகூ ராபா ரெங்கும ருட்பொலி முருகோனே—

வானு டேழ்நா டும்புகழ் பெற்றிடு
* தேனு றேதூழ் துங்க மலைப்பதி
மாயூ ராவாழ் குன்றை தழைத்தருள் பெருமாளே.(4)

409. பெண்கள்மேல் மயக்கு அற

தனதன தந்தத், தனதன தந்தத்
தனதன தந்தத் தனதான

பிறர்புக ழின்சொற் பயிலுமி ளந்தைப்
பருவம தன்கைச் சிலையாலே—

பிறவித ருஞ்சிக் கதுபெரு கும்பொய்ப்
பெருவழி சென்றக் குணமேவிச்;

சிறுமைபொ ருந்திப் பெருமைமு டங்கிச்
செயலும ழிந்தற் பமதான—

தெரிவையர் தங்கட் கயலைவி ரும்பிச்
சிலசில பங்கப் படலாமோ;

கெறுவித வஞ்சக் கபடமொ டெண்டிக்
கிலுமெதிர் சண்டைக் கெழுசூரன்—

* 'தேனுறு புடை பெருகு மாயூர கிரி முருக'—இது மதுநதி எனவும்படும்; 'தாளஞ் சிதறும் மதுநதி உடையாய்"—மயூரகிரி காதர் பிள்ளைத் தமிழ்.

பெரிய வாயைக்கொண்ட வேதாளம் (பூதனை என்னும் பேய்), பகடு (பரந்த) ஐ (வியக்கத்தக்க) பகுவாய் (பிளந்த வாயைக் கொண்ட) பெரிய மாதுள் (பெண்ணும்) சரளத்தொடு-எளிதாகவே, பேய் ரூப மெடுத்தவளாகிய பூதகி என்பவளின் (வஞ்சனைப் போரை) ஜெயித்து எதிர் நின்றவனாகிய கண்ணபிரானது (திருமாலின்) மருகனே!

குற்றத்திலே ஊடாடி ஆடுகின்ற பகைவர்களையும், பகைத்து நின்ற சூரர்களையும் வலிய போரில் அழித்த மஹாசூரனே! உலகம் முழுமையும் அருள்பாலித்து விளங்கும் முருகனே!

வானுடு முதலான ஏழு பூமியும் புகழ்பெற்று விளங்குவதும், தேனாறு என்னும் நதி சூழ்ந்துள்ளதுமான, பரிசுத்த மலைத்தலத்து மயிலனே! (அல்லது துங்க மலைப்பதி மாயூரா—துங்க மாயூரமலைப்பதியாய்) (மயூரகிரித் தலத்து உறைபவனே)! வாழ்வுநிறைந்த துன்றக்குடி என்னும் தலத்தில் விளங்கியருளும் பெருமாளே.

(மோகா வம்பிகள கிட்டிலும் உறவாமோ)

409

பிறர் (ஞானியர் அல்லாத பிறர்) புகழும் இனிய சொல்லைப் பயிலும் இளந்தை (பால்ய) பருவமுள்ள மன்மதனுடைய கையில் உள்ள வில்லாலே—

பிறவியினால் உண்டாகின்ற சிக்கல்கள் பெருகும் பொய்யான பெரிய வழியில் சென்று அப்பொய்க் குணத்தையே பொருந்தி—

(அதனால்) சிறுமை அடைந்து, பெருமை சுருங்கி, செயல்கள் அழிந்து, அற்பகுணமுள்ள—

மாதர்களின் கண் கயலை (கயல்மீன் போன்ற) கண்ணை விரும்பி ஈடுபட்டு (அதனால்) சிலசில அவமானங்களை அடையலாமா!

கர்வமும், வஞ்சனை எண்ணமும், சூதும் கொண்டு எட்டுத் திக்கிலும் எதிர்த்து சண்டைக்கு என்று எழுந்த சூரன்—

கிளையுடன் மங்கத் தலைமுடி சிந்தக்
கிழிபட துன்றிப் பொருதோனே;
குறுமுநி யின்பப் பொருள்பெற அன்றுற்
பனமரு வுஞ்சொற் குருநாதா—
குலகிரி துங்கக் கிரியுயர் குன்றக்
குடி வளர் கந்தப் பெருமாளே.(5)

410. அகப்பொருள்

தனன தனன தனத்தந் தனதான

தவள மதிய மெறிக்குந் தணலாலே—
சரச மதனன் விடுக்குங் கணையாலே;
கவன மிகவு முரைக்குங் குயிலாலே—
கருதி மிகவு மயக்கம் படவோநான்;
பவள நிகரு மிதழ்ப்பைங் குறமானின்—
பரிய வரையை நிகர்க்குந் தனமேவுந்;
திவளு மணிகள் கிடக்குந் திருமார்பா—
திகழு மயிலின் மலைக்கண் பெருமாளே.(6)

411. உடனிருக்க

தானன தனதான தானன தனதான
தானன தனதான தனதான

நாமேவு குயிலாலு மாமார னயிலாலு
நாடோறு மதிகாயும் வெயிலாலும்—
நார்மாதர் வசையாலும் வேயூது மிசையாலு
நாடாசை தருமோக வலையூடே;

சுற்றத்தாருடன் மங்கி அழிய, அவர்கள் தலைமுடிகள் சிதைந்து கிழிபட, நெருங்கிச் சண்டை செய்தவனே!

அகத்திய முனிவர் இன்பந்தரும் (உண்மைப்) பொருளை அறியும்படி அன்று திருவுளத்தில் உதித்த மந்திரத்தை உபதேசித்த குருநாதனே!

சிரேஷ்டமான கிரியாக, பரிசுத்தமான கிரியாக, மேம்பட்டு விளங்கும் குன்றக்குடியில் வீற்றிருந்தருளும் கந்தப் பெருமாளே!

(தெரிவையர் கண்கயலை விரும்பிப் பங்கப் படலாமோ).

410

வெண்ணிறமுற்ற சந்திரன் வீசும் நெருப்பாலே—

காமசேஷ்டைக்கு இடம் கொடுக்கும மன்மதன் செலுத்தும் பாணத்தாலே—

கவனம் (கலக்கம்) மிகவும் (தனது கூவுதலால்) தெரியப்படுத்தும் குயிலாலே—

(எனது) கருத்தில் மிக்க மயக்கத்தை அடையலாமோ நான்—.

பவளத்துக்கு ஒப்பான இதழ்களை உடைய பச்சைக் குறமாதாகிய வள்ளியினுடைய—

பருத்த மலைக்கு ஒப்பான கொங்கையின் மேலுள்ள—

ஒளிவீசும் மணிமாலைகள் பொருந்தும் அழகிய மார்பனே!

விளங்குகின்ற மயில்மலை (மாயூரகிரி) என்கின்ற,) குன்றக்குடியில் வீற்றிருக்கும பெருமாளே!

(மயக்கம் படவோ நான)

411

நாம் (அச்சத்தைத்) தரும் குயிலாலும (அல்லது (நா—மேவு) கூவுதல் செய்கின்ற குயிலாலும்), சிறந்த மன்மதனது கூரிய பாணங்களாலும், நாள்தோறும் அதிகமாகிக காய்கின்ற (நிலவின) ஒளியினாலும்—

அனபுள்ள மாதர்கள பேசும் வசைமொழியாலும், புல்லாங்குழல் ஊதும் இசையாலும், விரும்புகின்ற ஆசையால் வரும் மோகம் என்கின்ற வலைக்குளே—(நான்)

ஏமாறி முழுநாளு மாலாகி விருதாவி
லேவாரும் விழிமாதர் துயருடே-
ஏகாம லழியாத மேலான பதமீதி
லேகியு னுடன்மேவ அருள்தாராய் ;
தாமோக முடனூறு பால்தேடி யுரலூடு
தானேறி விளையாடு மொருபோதில்-
தாயாக வருசோதை * காணுது களவாடு
† தாமோத ‡ ரனமுராரி மருகோனே ;
மாமாது வனமாது கார்மேவு சிலைமாது
மாலாகி x விளையாடு புயவீரா-
வாளுடு புகழ்நாடு தேறுறு புடைசூழு
மாயூர கிரிமேவு பெருமாளே.(7)

பொதியமலை.

[இது பாவநாசம். திருநெல்வேலி ஜில்லாவிலுள்ளது. அம்பாசமுத்திரம ரெயில்வே ஸ்டேஷனிலிருந்து 7-மைல். பாவநாசத் தலபுராணத்தைப் பார்க்க.]

412. பெண்கள்மீதுள்ள மயக்கம் அற

தத்த தத்த தான தான, தத்த தத்த தான தான
தத்த தத்த தான தான தனதான

மைக்க ணிக்கன் வாளிபோல வுட்க ளத்தை மாறி நாடி
மட்டு முற்ற கோதை o போத முடிசூடி-

---

* காணுது களவாடு-திருப்புகழ் 362-பக்கம் 416-பார்க்க

† கயிற்றினுல் வயிற்றிற் கட்டப்பட்ட படியால் கண்ணன் தாமோதரன் ஆயினன் (தாமம்-கயிறு; உதரம்-வயிறு).

‡ முராரி-பாட்டு 231 பக்கம்-80 கீழ்க் குறிப்பைப் பாக்க.

(x, o.தொடர்ச்சி 541 பக்கம் பார்க்க)

ஏமாற்றம் அடைந்து முழுநாளும் வீணுகவே நீண்டு நிறைந்த கண்களை உடைய மாதர்களால் வரும் துயர்க்குள்ளே

செல்லாமல், (துயரடையாத வண்ணம்), அழிவிலாததும் மேலானதுமான நிலையை அடைந்து (நான்) உன்னுடன் பொருந்தி இருக்க அருள் தருவாயாக.

தாம் மோகமுடன் (ஆசையுடன்) கறந்த பாலைத்தேடி, உரலுடன் ஏறி விளையாடின ஒருபொழுதில்—

தாயாக வந்த (அசோதை) காணுவண்ணம் (அந்த) பாலைக் களவாடின தாமோதரன், முராரி எனப்படும் திருமாலின் மருகனே!

மா (இலக்குமி) பெற்ற மாது (அல்லது-சிறந்த மாது,) காட்டில் வள்ளிமலைக் காட்டில் (வளர்ந்த) மாது, மேகம் படியும் சிலை (மலை-வள்ளிமலையில்) வாழ்ந்த மாது- ஆகிய வளளி ஆசை பூண்டு விளையாடுகின்ற புயங்களை உடைய வீரனே!

வானநாட்டாரும் புகழ்கின்ற நாட்டில் தேனுறு பக்கத்தில் சூழ்ந்துவரும் மாயூரகிரி என்கின்ற குன்றக்குடியில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(உடன் மேவ அருள்தாராய்)

412

போதியமலை

மை பூசிய கண், இக்கன் (கரும்பு வில்லை உடைய மன்மதனுடைய) பாணங்கள் போல (வேலை செய்ய), உளளே இருக்கின்ற கள்ளக் குணத்தை வேருக மூடிவைத்து, விருப்பம்காட்டி, வாசனை உள்ள மாலையைச் செவ்வையாகத் தலைமுடியில் அணிந்து—

---

x வள்ளி விளையாடு புயவீரா—'குறமாது தனக்கு விநோத கவினுரு புயத்தில் உலாவி விளையாடிக் களிகூரும் உனை"—திருப்புகழ் 293-பக்கம் 230.

o போத—செவ்வையாக,

'போதத் தன் செவித்தோலை யிருகைகளாற் பொத்தி' (கம்பராமா-இரணி-22)

மத்த கத்தி னீடு கோடு வைத்த தொத்தின் மார்பி னூடு
வட்ட மிட்ட வாரு லாவு முலைமீதே;

* இக்கு வைக்கு மாடை வீழ வெட்கி யக்க மான பேரை
யெத்தி முத்த மாடும் வாயி † னிசைபேசி-

எட்டு துட்ட மாதர் பாய லிச்சை யுற்றெ னுக மாவி
யெய்த்து நித்த மான வின முறலாமோ;

துர்க்கை ‡ பக்க சூல காளி x செக்கை புக்க தாள வோசை
தொக்க திக்க தோத தித வெனவோதச்-

சுற்றி வெற்றி யோடு தாள்கள் சுத்த நிர்த்த மாடு மாதி
சொற்கு நிற்கு ** மாறு தார மொழிவோனே;

திக்கு மிக்க வானி னூடு புக்க †† விக்க மூடு சூரர்
‡‡ திக்க முட்டி யாடு தீர வடிவேலா-

செச்சை பிச்சி மாலை மார்ப விச்சை கொசசை மாதினோடு
xx செப்பு வெற்பில் சேய தான பெருமாளே. (1)

---

* இக்கு—தடை

† இசை—இசைதல், முதனிலைத் தொழிற் பெயர்.

‡ பக்க—பகுப்புற்ற; முக் கிளையாகப் பிரிந்த

x செக்கை—செங்கை. () சுத்த நிர்த்தம்—சொக்கம் என்னும் கூத்து—அது நூற்றெட்டுக் கரணம் உடைத்து.
சிலப்பதி - 3-12 உரை-பக்-80

** மாறுதாரம்—மறு உத்தரம்.

†† விக்கம்—வீக்கம், கர்வம்—' இலங்கைக் கோமான் தன்னை வீக்கம் தவிர்த்த விரலார் '—அப்பர்—6-35-10

‡‡ திக்க—பலவழியாகச் சிதற.

xx செப்பு வெற்பு என்பது பொதிய மலை; 'செம்புடற் பொதிநத் தெய்வப் பொதியமும்' 'தென்கால் விடுக்கும் செம்பிற் பொருப்பு'—
—கல்லாடம் 65, 52.

யானையின் மத்தகத்தில் நீண்டிருக்கும் தந்தங்களை வைத்ததை ஒத்து (நிகர்த்து) (இன்) அழகிய மார்பிலே, வட்ட வடிவாய், ரவிக்கை அணிந்ததாய், அமைந்துள்ள கொங்கை மேலே—

தடையாயுள்ள ஆடை விழ, வெட்கப்பட்டு, இயக்கமான பேரை (குறிப்பின் வழி நடக்கும் ஆள்களை) வஞ்சித்து முத்தமிடுகின்ற வாயால், இசை (இசைதலை-உடன்படுதலைப்) பேசி :—

*எட்டு-தங்களுக்கு இசைந்தவர்களை எட்டுகின்ற (கிட்டும்) (அணுகும்), துஷ்ட மாதர்களின் படுக்கையில் ஆசை பூண்டு என் உடலும் உயிரும் களைத்துப் போய்த் தினந்தோறும் மானபங்கத்தை அடையலாமா!

தூர்க்கை, முக்கிளையாகப் பிரிந்த (திரிசூலத்தை ஏந்திய) காளியின் செங்கையில் உள்ள தாளத்தின் ஓசை தொக்க திக்க தோத தீத என்று சப்திக்க—

சுழன்று ஜெயத்துடனே தாள்கள "சுத்த நிர்த்தத்தை—'சோக்கம்' என்னும் நடத்தை ஆடுகின்ற முதல்வராம் சிவபிரானுடைய் சொல்லுக்கு (நீ எனக்கு உபதேசிப்பாயாக என்று சொன்ன சொல்லுக்கு) நிற்கும் (இணங்கும்) மறுமொழியை மொழிந்தவனே! (உரிய உபதேசத்தை உணர்த்தியவனே)!

திக்குகளிலும் பெரியவானினிடத்தும் சென்ற விக்கம்—விக்கம்-கர்வம் மிகுந்த-சூரர்கள் பலவழியாகச் சிதற அவர்களைத் தாக்கிப்போர் புரிந்த தைரியம உள்ள கூரிய வேலனே!

வெட்சி, பிச்சிப்பூ இவையாவாய மாலையை அணிந்த மார்பனே! அறிவுள்ள, கொச்சைச் சொல் பேசும்-அல்லது இழிந்த (வேடர் குலத்தவளான) மாது—வள்ளியுடன் போதியமலையில் சேயாக (குழந்தை முருகனக) விளங்கும் பெருமாளே!

(மான ஈனம் உறலாமோ)

---

* இசை பேசிகளாம் எட்டுக் கணக்கான துஷ்டமாதர்—எனலுமாம்.

413. ஐக்கிய நிலைபெற

தனத்த தானன தனத்த தானன
தனத்த தானன தனத்த தானன
தனத்த தானன தனத்த தானன தனதான

*வெடித்த வார்குழல் விரித்து வேல்விழி
விழித்து மேகலை பதித்து வார்தொடு
மிகுத்த மாமுலை யசைத்து நூலின்ம ருங்கிறுடை-

மினுக்கி யோலைகள் பிலுக்கி யேவளை
துலக்கி யேவிள நகைத்து கீழ்விழி
மிரட்டி யாரையு மழைத்து மால்கொடு தந்தவாய்நீர்;

குடித்து நாயென முடக்கு மேல் † பிணி
யடுத்து பாதிகள் படுத்த தாய்தமர்
குலத்தர் யாவரு நகைக்க வேயுடல் மங்குவேனைக்-

குறித்து நீயருக ழைத்து மாதவர்
கணத்தின் மேலென அளித்து ‡ வேல்மயில்
கொடுத்து வேதமு x மொருத்த னுமென
சிந்தைகூராய்;

---

* வெடித்த—நறுமணங் கமழ்கின்ற.

† பிணி அடுத்து உபாதிகள் படுத்த எனப் பிரிக்க.

‡ வேல் மயில் கொடுத்தல் : வேல்பொறி, மயில்பொறி அளித்தல் - முருகன் அடியான் எனக் காட்டத் தோளில் வேல் மயில் இவைகளின் குறிகளைப் பொறித்தல் (அடையாளங்களைப் பதித்தல்). இக்குறிகளைக் கண்டால் யமன் அணுகான்—

"பொன்னார் திருவடிக் கொன்றுண்டு விண்ணப்பம்
போற்றி செய்யும்
என்னாவி காப்பதற் கிச்சை யுண்டேல் இருங்கூற்றகல
மின்னாரு மூவிலைச் சூலமென் மேற்பொறி மேவுகொண்டல்
துன்னார் கடந்தையுள் தூங்கானை மாடச் சுடர்க்கொழுந்தே"

இடபம் பொறித்தென்னை என்றுகொள்ளாய்"

—அப்பர் - vi 109-1, 3

எனப்பாடிச் சூலக்குறி, இடபக்குறி வேண்டுமென அப்பர் பெருமான் வேண்டினதுபோல, அருணகிரியாரும் வேற்பொறி, மயில்பொறியை இம்படி வேண்டுகின்றார். எட்டிகுடித் திருப்புகழிலும் "தற்பொறி

(தொடர்ச்சி 545 பக்கம் பார்க்க)

413

நறுமணங் கமழுகின்ற நீண்ட கூந்தலை விரித்து, வேல் போலும் விழியை விழித்து, மேகலை (இடையணியை) அணிந்து, ரவிக்கை அணிந்த மிகப் பெரிய கொங்கையை அசைத்து, நூல்போல மெல்லிய இடையில் ஆடையை—

மினுக்கியும், (காதில்) ஓலையைப் பிலுக்கியும் (போலிப் பிரகாசம் காட்டவைத்தும்), வளையலை ஒளிபெறச்செய்தும், (விள்ள) வெளிப்படையாகச் சிரித்து, கீழ்க்கண்ணால் மிரட்டி, யாரையும் (வாரும்) என அழைத்து, மோகத்துடன் கொடுத்த வாய் நீரை (இதழ் ஊறலை)க்

குடித்து நாய்போல, முடக்கும ஏல் பிணி, முடக்கத்தைச் சம்பவிக்கச்செய்யும்—தடைகளைத் தரும் பிணிகள் (அல்லது முடக்கு வாதம் என்னும் நோயும் மேலும் (பிற) பிணிகளும்) வந்துகூட அவை தம்மால் வேதனைகள் உண்டாகத், தாயும், சுற்றத்தினரும், குலத்தவர் யாவரும் சிரிக்கவே உடல் வாட்டம் உறுகின்ற என்னைக்—

கவனித்து நீ (உன்) சமீபத்தில் அழைத்து, மகா தவசிகளின் கூட்டத்தில் சேர்வாயாக என எனக்கு அருள் புரிந்து, வேல் பொறி (வேல் அடையாளம்) மயில் பொறி மயில் அடையாளம் (பொறித்து) தந்து, வேதமும் என்னை இவனொரு ஒப்பற்றவன் என்று கூறும்படி திருமனது கூர்ந்தருளுவாயாக.

வைத்தருள் பாராய் தாராய்" (838) என வேண்டினர். இவ்வேண்டு கோளின்படி அருணகிரியார்க்கு வேல் மயில் பொறி கிடைத்தது என்பது "அடைக்கலப் பொருளாமென நாயெனை அழைத்து வேல் மயில் அருள்வோனே"—(850) எனவரும் திருத்தருத்தித் திருப்புகழால் அறிகின்றேம்—இதன் விவரத்தை யான் எழுதிய 'அருணகிரிநாதர் நூலாராய்ச்சி' என்னும் நூலில்—(பக்கம் 41, 108, பார்க்கலாம்.

x 'ஒருததனும் என சிந்தை கூராய்:— பாடல் 173-அடி 3 (பக்கம் 398, 402.) உரைக் குறிப்பைப் பார்க்க,

உடுட்டு டுடுடு டுடுட்டொ டோவென
திகுத்த தீதிகு திகுர்த்த தாவென
உடுக்கை பேரிகை தவிற்குழா முழவ ரங்குபோரில்—
உலுத்த நீசர்கள் பதைப்ப மாகரி
துடிப்ப நீள்கட லெரித்து சூர்மலை
யுடைத்து நீதிகள் பரப்பி யேயவ ரும்பராரை;
அடைத்த மாசிறை விடுத்த வானுல
களிக்கு * மாயிர திருக்க ணுரா
சளித்து நாளுமெ னுளத்தி லேமகி ழுங்குமாரா—
அளித்த தாதையு மிகுத்த மாமனும்
அனைத்து ளோர்களு மதிக்க வேமகிழ்
அகத்ய மாமுநி பொருப்பின் மேவிய
தம்பிரானே.(2)

கழுகுமலை.

[இது திருநெல்வேலிக்கு வடக்கு 28-மைல். கோயில் பட்டியிலிருந்து 12-மைல். கோயில் மலையடிவாரத்தில் இருக்கின்றது. மலைவலம் 1 மைல் இருக்கும்.]

414. பெண்கள்மேல் மயக்கு அற

தனன தனதனு தனத்த தானன
தனன தனதனு தனத்த தானன
தனன தனதனு தனத்த தானன தனதான

குதலை மொழியினர் நிதிக்கொள் வாரணி
முலையை விலைசெய்வார் தமக்கு மாமயல்
கொடிது கொடிதரல் வருத்த மாயுறு துயராலே—
மதலை மறுகிவா லிபத்தி லேவெகு
பதகர் கோடியவா ளிடத்தி லேமிக
வறுமை புகல்வதே யெனக்குமோ இனி முடியாதே;

* கௌதம முநிவரின் சாபத்தால் (பாட்டு 379-பக்கம் 458 கீழ்க்குறிப்பு) ஆயிரம் குறிபெற்ற இந்திரனுடைய பிழையைப் பொறுக்கும்படி பிரமனுதிய தேவர்கள் வேண்ட அக்குறிகளை ஆயிரங் கண்களாக விளங்கக் கௌதமர் அநுக்கிரகித்தார்
"அமரர்கள் பிரமன் முன்னு வந்து கோதமனை வேண்ட
மற்றவை தவிர்த்து...சிந்தையின் முனிவு தீர்ந்து
சிறந்த ஆயிரங் கண் ஆக்க — கம்ப ராமா. அகலிகை-81
அது முதல் இந்திரன் 'ஆயிரங் கண்ணன்'' ஆயினன்.

உடுட்டு டுடுடு......எனவும், திகுத்த தீ திகு...... எனவும், உடுக்கை, பேரிகை, தவில் இவைகளின் கூட்டம் ஒலிக்கின்ற போர்க்களத்தே—

லோபிகளாகிய கீழோர் (அசுரர்கள்) பதைபதைக்க, பெரிய யானைகள் துடிக்க, நீண்ட கடலை எரித்து, சூரனையும் கிரௌஞ்ச மலையையும் உடைத்துப் பொடியாக்கி, நீதியை நிலைநிறுத்தி எங்கும் பரப்பி, அவர் (அந்த அசுரர்கள், தேவர்களை—

அடைத்து வைத்த பெரிய சிறையினின்றும் விடுவித்துத், தேவர்களுக்குத் தேவலோகத்தை அளித்த குமாரா! ஆயிரம் அழகிய கண்களைக் கொண்ட இந்திரனுக்கு (வானுலக) அரசாட்சியை அளித்து மகிழும் குமாரா! நாள்தோறும்–என் உள்ளத்தில் (இருந்து) மகிழும் குமாரா!

ஈன்ற தந்தையாம் (சிவனும்), பேர்பெற்ற மாமனும் (திருமாலும்), (மற்றும்) எல்லோரும் மதிக்கும்படி மகிழ்ச்சியுடன் அகத்திய முநிவரின் பொருப்பாகிய (மலையாகிய) போதியமலையில் வீற்றிருக்கும் தம்பிரானே!

(ஒருத்தனுமெனை சிந்தை கூராய்)

414

கழுதமலை

மழலைச் சொல்போலப் பேசுபவர்; பொருளைப் பறிப்பவர்; அழகிய கொங்கையை விலைக்கு விற்பவர்— ஆகிய பொதுமகளிரின்மேல் உள்ள பெரிய மயக்கம் பொல்லாதது, பொல்லாதது; அம்மயக்கத்தால் வருத்தம் தரும் துன்ப நிகழ்ச்சிகளாலே

பிள்ளையாகிய நான் கலக்கம் உற்று (வாலிபத்திலே) இளமையிலே மிகப்பாதகர்கள் (பாபிகளாம்) கொடியவர்களிடத்திலே (சென்று) மிகவும் என் வறுமையை தரித்திர நிலையை கூறிநிற்பதோ! எனக்கும் இனி (இவ்வாறு) (கூறி நிற்பது) ஒரு முடிவுக்கு வராதோ! (அல்லது, எனக்கு இனி (இவ்வாறு கூறிநிற்பது முடியாது);

முதல வரிவிலோ டெதிர்த்த சூருடல்
மடிய அயிலேயே விடுத்த வாகரு
முகிலை யனைய தா நிறத்த மால்திரு மருகோனே-
கதலி கமுகுசூழ் வயற்கு ளேயளி
யிசையை முரலமா வறத்தில் மீறிய
கழுது மலைமகா நகர்க்குள் மேவிய பெருமாளே.(1)

415. வேசைகள் உறவு அற

தனதன தத்தத் தனத்த தானன
தனதன தத்தத தனத்த தானன
தனதன தத்தத் தனத்த தானன தனதான

முலையை மறைத்துத் திறப்ப ராடையை
நெகிழ வுடுத்துப் படுப்பர் வாயிதழ்
முறைமுறை *முத்திக் கொடுப்பர் பூமல ரணைமீதே-
† அலைகுலை யக் ‡ கொட் டணைப்ப ராடவர்
மனவலி யைத்தட் டழிப்பர் மால்பெரி
தவர்பொரு ளைக்கைப் பறிப்பர் வேசைக ளுறவாமோ;
தலைமுடி பத்துத் தெறித்து ராவண
னுடல்தொளை பட்டுத் துடிக்க வேயொரு
தநுவை வளைத்துத் தொடுத்த வாளியன்
மருகோனே-
x கலைமதி யப்புத் தரித்த வேணிய
ருதவிய வெற்றித் திருக்கை வேலவ
கழுது மலைக்குட் சிறக்க மேவிய பெருமாளே.(2)

---

* முத்தி—முத்தம் "மணி வாயில் முத்தி தரவேணும்" திருப்புகழ் 199

† அலைகுலைய—நிலை குலைய:— 'கயிலை தன்னைத்... தாக்கினன் தன்னை யன்று அலைகுலை யாக்குவித்தார் அவளிவ ணல்லூராரே' [அப்பர் iv-59.4]

‡ கொட்டணைப்பர்—கொண்டணைப்பர்.

x தக்கன் தனது 27 பெண்களையும் சந்திரனுக்குத் திருமணஞ் செய்வித்தான். கார்த்திகை, ரோகணி என்னும் பெண்களிடத்துச் சந்திரன் அதிக ஆசை காட்டின காரணத்தால்—ஏனைய பெண்கள் தக்கனிடம் முறையிடத் தக்கன் 'உன் கலைகள் எல்லாம் தேய்ந் தொழிய' என்று சந்திரனைச் சபித்தான். சந்திரனுடைய கலைகள்

(தொடர்ச்சி 549-ஆம் பக்கம் பார்க்க.)

[கழுகுமலை]

முதல! (முதல்வனே)! கட்டப்பட்ட வில்லோடு எதிர்த்த சூரனுடைய உடல் அழிய வேலைச் செலுத்தினவனே! கறுத்த மேகத்தை ஒத்த நிறத்தை உடைய திருமாலின் அழகிய மருகனே!

வாழை, கமுகு சூழ்ந்துள்ள வயலில் வண்டுகள் இசைகளை எழுப்பச், சிறந்த தருமச் செயல்கள் மேம்பட்டு விளங்கும் கழுகுமலை மகா நகர்க்குள் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(கொடியவாளிடத்திலே எனக்கு இனி முடியாதே)

415

கொங்கையை மூடித் திறப்பார்கள்; ஆடையைத் தளர உடுத்துப் படுப்பார்கள்; வாயிதழ் ஊறலையும் முத்தத்தையும் முறை முறை (மாற்றி மாற்றிக்) கொடுப்பார்கள், அழகிய—அல்லது பொலிவுள்ள—மலர்ப் படுக்கையின்மேல்—

நிலைகுலையக் கொண்டு அணைப்பார்கள், ஆண்களின் மனநிலையைக் கலங்க வைப்பார்கள், மோக மயக்கம் பெரிதாகத் தந்து அவர் பொருளைக் கையிற் பறிப்பார்களாகிய வேசையர்களின் உறவு ஆமோ! (ஆகாது என்றபடி).

தலைமுடி பத்தும் தெறிப்புண்டு (சிதறுண்டு), ராவணனுடைய உடல் தொளைப்பட்டுத் துடித்திடவே, ஒப்பற்ற வில்லை வளைத்துச் செலுத்தின அம்பினனும் ஸ்ரீராமரின் (திருமாலின்) மருமகனே!

கலை (ஒற்றைக்கலையில் நின்ற) சந்திரன், (கங்கை) நீர், இவைகளைத் தரித்த சடையர் அளித்த வெற்றித் திருக்கை வேலனே! கழுகுமலையிற் சிறப்புடனே வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

[வேசைகள் உறவாமோ]

அவ்வாறே தேய ஒரு கலை எஞ்சி நின்ற சமயத்திற் சிவபிரானை வேண்ட, அவர் திங்களைத் தமது சடையிற் சூடினதால், தக்கன் சாபம் சாராது, அந்த ஒரு கலை தேயாது எஞ்சி நின்றது.

"எம்முடிச் சேர்த்திய சிறப்பால் அந்தமில்லை இக்கலை"
—(கந்த புரா. சந்திர சாப-44)

416. திருவடியைச் சேர

தாந்த தனன தனன, தாந்த தனன தனன
தாந்த தனன தனனத் தனதான

*கோங்க முகையு மெலிய வீங்கு புளக களப
மேந்து குவடு குழையும் படிகாதல்-

கூர்ந்து குழையை அமளி தோய்ந்து குலவு மினிய
தேங்கு கலவி யமுதுண் டியல்மாதர்;

வாங்கு பகழி விழியை மோந்து பகலு மிரவும்
வாய்ந்த துயிலை மிகவுந் தணியாத-

வாஞ்சை யுடைய அடிமை நீண்ட பிறவி யலையை
நீந்தி அமல அடிவந் தடைவேனோ;

†ஓங்க லனைய பெரிய சோங்கு தகர மகர
மோங்கு ததியின் முழுதும் பொருசூரும்-

ஓய்ந்து பிரமன் வெருவ வாய்ந்த தருத மலையில்
ஊர்ந்து மயில துலவுந் தனிவேலா;

‡ வேங்கை யடவி மறவர் ஏங்க வனிதை யுருக
வேங்கை வடிவு மருவுங் குமரேசா-

x வேண்டு மடியர் புலவர் வேண்ட அரிய பொருளை
வேண்டு மளவி லுதவும் பெருமாளே.(3)

---

* கோங்கமுகை—கொங்கைக்கு உவமை. 'கோங்கரும்பன்ன முலையாய்'—நாலடி 400

† ஓங்கல் அனைய சோங்கு—'மலையின் மிக்குயர்ந்த மரக்கலம்' (சம்பந்தர் 3-118.7)

(‡, x-தொடர்ச்சி 551, 552, 553-ஆம் பக்கங்கள் பார்க்க.)

416

கோங்க மரத்தின் மொட்டும் மெலியும்படியாகப் பருத்து, புளகாங்கிதத்தையும், (சந்தனக்) கலவையையும் கொண்ட குவடு—மலையன்ன கொங்கை—குழையும்படிக் காதல்—

மிக்குத் தளிர் மலர் விரித்த அழகிய படுக்கையில் தோய்ந்து குலவுகின்ற இனிமையானதும் நிறைந்ததுமான புணர்ச்சி இன்ப அமுதத்தை உண்டு, அழகிய மாதர்கள்

செலுத்தும் பாணமாகிய கண்களை மோந்து, பகலும் இரவும் ஏற்படும் தூக்கம் அதிகரிக்கவும், குறைவு படாத

விருப்பம் பூண்ட அடிமையாகிய நான், பெரிய இந்தப் பிறவிக் கடலை நீந்திக் குற்றமற்ற (உனது) திருவடியைச் சேரப் பெறுவேனோ!

மலைபோன்ற பெரிய கப்பல்களும், தகர் (ஆண் சுறு மீன்களும், அ-மகரம் அந்த மகர மீன்களும்) நிறைந்துள்ள கடலில் (மாமரமாய்) முழுகி நின்று சண்டை செய்த சூரனும்

ஓய்ந்து (ஓய) தளர்ச்சி அடைய, பிரமன் அஞ்ச, அமைந்த கழுதுமலையில் (மயில் ஊர்ந்து உலவும்) மயில் ஏறி உலவுகின்ற ஒப்பற்ற வேலனே!

‡ வேங்கைமரம் (அல்லது புலி) உள்ள காட்டு வேடர்கள் திகைக்க (ஆரவாரிக்க), (வள்ளிப்) பெண் மனம் உருக, வேங்கை மரத்தின் உருவத்தை எடுத்த குமரேசனே!

வேண்டி நிற்கும் அடியார்களும், புலவர்களும் உனை வேண்ட, (அவர்கள் வேண்டும்) அரிய பொருளை அல்லது, வேண்டுதற்கு அருமையான பொருளை, அவர்கள் வேண்டின அளவுக்கு (அல்லது அவர்கள் வேண்டின உடனே, அல்லது, அவர்களுக்கு அவசியமான அளவுக்கு) (அல்லது வேண்டும் அளவில்—திருப்தி வரும் அவ்வளவு பெரிய அளவில்–நிரம்பத்) தந்து உதவும் பெருமாளே!

(அமல அடிவந் தடைவேனோ)

---

‡ முருகவேள் மாநட வடிவுடன் குமரனாய் வள்ளியின் தினைப் புனத்துப் பரணின் அண்டையிற் போய் வள்ளியிடம் தன் காதலைக்

வள்ளியூர்.

[இது திருநெல்வேலிக்குத் தெற்கு 19 மைலில் உள்ள நாங்குநேரிக்குத் தென் கிழக்கு 9 மைல். கோயில் மலையடிவாரத்தில் இருக்கின்றது. சுப்பிரமணிய ஸ்வாமி ஸந்நிதி விசேடமானது. கோயிலுக்கருகில் அழகிய இரண்டு திருக்குளங்கள் உள்ளன. சித்திரை மாத உற்சவத்தில் அநேகங் காவடிகள் வருகின்றன. மலைவலம் ½ மைல் இருக்கும்.]

417. உடல்மாயை ஒழிய

தய்ய தானன — தனதான

அல்லில் நேருமி — னதுதானும்–
அல்ல தாகிய — உடல்மாயை;
கல்வி னேரஅ — வழிதோறுங்–
கையு நானுழ — லையலாமோ;
சொல்லி னேர்படு — முதுசூரர்–
தொய்ய வூர்கெட — விடும்வேலா;
வல்லி மாரிரு — புறமாக–
வள்ளி யூருறை — பெருமாளே.

(551-ஆம் பக்கம் கீழ்க்குறிப்பு தொடர்ச்சி)

காட்டிப் பேசி நின்ற பொழுது, வள்ளியின்தாதை (வேடராஜன்) ஏனைய வேடர்களோடு வரக்கண்டு உடனே 'வேங்கை மரத்தின் உருவமெடுத்து நின்றார். 'வேங்கையின் உருவமாகி வேற்படை வீரன் நின்றான்". திடீரென வேங்கை மரம் ஒன்று அங்கு இருப்பதைக் கண்டு வேடர்கள் "விம்மிதம்" அடைந்தார்கள். வேடராஜன் இம் மரத்தை வெட்டவேண்டாம்; இது வள்ளிக்குத் துணையா

417

வள்ளியூர்

இரவில் காணப்படும் மின்னல் அதுதானும்—

அன்று என்று சொல்லும்படியான (மின்னல் நிலைத்து நிற்கும் அந்நேரம் கூட நிலைத்து நிற்காத) உடல் ஒருமாயை.

கல்லுக்கு ஒப்பான அந்த மாயை வாழ்க்கை வழியெல்லாம் (கல்லும் (முள்ளும்) நிறைந்த அந்த வாழக்கை வழியிலே)

கையும் (என் ஒழுக்க நிலையும்) நானும் அழியலாமா!– அல்லது கையும் (கைத்தல் பூணும்) நைந்து வருந்துகின்ற நான் நிலகுலையலாமா! (அழியலாமா)!

(தத்தம் வீரப்ரதாபங்களைச்) சொல்லிக்கொண்டு எதிர்த்து வந்த பெரிய சூரர்கள்

தொய்ய (சோர்வு அடைய, அழிய)வும், அவர்கள் ஊர் பாழ்படவும் செலுத்தின வேலனே!

கொடியனைய மாதர்கள் (தேவசேனை—வள்ளி) இருபுறமாக—

வள்ளியூரில் வீற்றிருக்கின்ற பெருமாளே!

(நான் உலையலாமோ)

[552-ஆம் பக்கம் கீழ்க்குறிப்பு தொடர்ச்சி].

யிருக்கும் என்று கூறிச் சென்றான்.

'எந்திழை அஞ்சேல், நன்றிவண் வைகுதி நாண்மலர் வேங்கை
யின்றுணை யாயிவண் எய்தியது என்னுக்
குன்றுவன் வேடர் குழாத்தொடு போனுன்"—என்பது
(கந்த புராணம்—வள்ளி திருமணம் 81)

x "வேண்டுவார் வேண்டுவதே ஈவான் கண்டாய்"
(அப்பர் 6-23-1)

"வேண்டிய போதடியர் வேண்டிய போகமது
வேண்ட வெறாதுதவு பெருமாளே" (திருப்புகழ் 246-47)

"வேண்ட முழுதுந் தருவோய் நீ"—(திருவாசகம்-குழைத்த-6.)

கதிர்காமம்.

[இஃது ஈழ நாட்டில் (இலங்கைத் தீவின்) தென் கிழக்குப் பாகத்தில் உள்ளது. மாணிக்க கங்கை என்னும் நதிக்கரையில் உள்ளது. சிலோன் கவர்ன்மெண்ட் ரெயில்வே மாத்தரை ஸ்டேஷனிலிருந்து வடகிழக்கு சுமார் 80 மைல். தனுஷ்கோடி வரையும் ரெயில்; தனுஷ்கோடியிலிருந்து தலைமன்னார் வரை ஸ்டீமர்; தலைமன்னாரிலிருந்து கொலம்போ—காலி—வழியாக மாத்தரை வரையும் சிலோன் ரெயில்; மாத்தரையிலிருந்து திசமாரா 72 மைல்—மோடார் பஸ்; திசமாராவிலிருந்து கதிர்காமம் 12 மைல்—காட்டுப் பாதை; மாட்டு வண்டி போகும்.]

418. துதி

தனதனன தான தனதன்ன தான
தனதனன தானத் தனதான

திருமக ளுலாவு மிருபுய முராரி
திருமருக நாமப் பெருமாள்காண்—
ஜெகதலமும் வானு மிகுதிபெறு பாடல்
தெரிதரு குமாரப் பெருமாள்காண்;
மருவுமடி யார்கள் மனதில்விளை யாடு
மரகதம யூரப் பெருமாள்காண்—
மணிதரள மவீசி யணி*யருவி சூழ
மருவுகதிர் காமப் பெருமாள்காண்;
அருவரைகள் நீறு படஅசுரர் மாள
அமர்பொருத வீரப் பெருமாள்காண்—
அரவுபிறை வாரி விரவு†சடை வேணி
அமலர்குரு நாதப் பெருமாள்காண்;
‡ இருவினையி லாத தருவினைவி டாத
இமையவர்கு லேசப் பெருமாள்காண்—
இலகுசிலை வேடர் கொடியினதி பார
இருதனவி நோதப் பெருமாளே.(1)

---

* அருவி—கதிர்காமத்துக்கு அருகில் உள்ள மாணிக்க நதியைக் குறிக்கும். † ‡-பக்கம்-555 பார்க்க

418

கதிர்காமம்

இலக்குமிதேவி விளையாடும் இரண்டு திருப்புயங்களை உடைய முராரி (திருமாலின்) அழகிய மருகன என்னும் திருநாமத்தை உடைய பெருமான நீ—

மண்ணுலகிலும் விண்ணுலகிலும் மிக்க பொலிவு பெறு பாடல்களை (அல்லது மண்ணுலகோரும் விண்ணுலகோரும் மிகவும் போற்றிப் புகழும் பாடல்களை) (தேவாரப் பாடல்களை) அளித்தருளிய குமாரப் பெருமான் நீ—

(உனது திருவடியைச்) சார்ந்த அடியார்களின் மனதில் விளையாடும் பச்சை மயில் (ஏறும்) பெருமான் நீ—

மணியையும் முத்தையும் வீசி அழகிய அருவி சூழ்ந்து விளங்கும் கதிர்காமத் தலத்துப் பெருமான் நீ—

பெரிய மலைகள் (கிரௌஞ்சம், ஏழுகிரி) இவைகளெல்லாம் பொடிபட, அசுரர்கள் இறக்கப், போர் புரிந்த வீரப் பெருமான் நீ—

பாம்பு, நிலவு, கங்கை நீர் இவை கலந்துள்ள † பெருஞ்சடையை உடைய மலம் (குற்றம்) இல்லாதவராம் சிவனுடைய குருநாதப் பெருமான் நீ—

‡ இருவினை (நல்வினை-தீவினை) என்பது இல்லாதவர்களும், கற்பக விருக்ஷங்களை விட்டு நீங்காதவர்களுமான தேவர் குலத்து ராஜன் தேவேந்திரனுக்கும் பெருமான் நீ—

விளங்கும் வில் ஏந்திய வேடர்மகள (வள்ளியின்) அதிக பாரமுள்ள இரண்டு கொங்கைகளிலும் களிகூரும் பெருமாளே.

---

† சடைவேணி— அடவிகாடே ' என்பது போல ஒரு பொருள் இரட்டைச் சொல். மிகுதி குறிக்கும்.

‡ ' இருவினை யிலாத பொருளினை விடாத'—'இருவினை யிலாத திருவினை விடாத'—என்றும் பாடங்கள்.

419. வினைரைப் பாடாதபடி

தனன தான தானன, தனன தான தானன
தனன தான தானன தனதான

*அலகின் மாறு மாருத†கலதி பூத வேதாளி
அடைவில் ‡ஞாளி கோமாளி அறமீயா-

அழிவு கோளி நாணுது புழுகு பூசி வாழ் மாதர்
அருளி லாத தோடோய மருளாகிப்;

பலக லாக ரா மேரு மலைக ராச லாவீசு
பருவ மேக மேதாரு- வெனயாதும்-

பரிவு றுத மா பாதர் வரிசை பாடி யோயாத
பரிசில் தேடி மாயாத படிபாராய்;

இலகு வேலை நீள் xவாடை யெரிகொள் வேலை மாசூரி
லெறியும் o வேலை மாறுத திறல்வீரா -

இமய மாது பாகீர திநதி பால கா சார
விறைவி கான மால் வேடர் சுதைபாகா;

கலக வாரி போல் மோதி **வடவை யாறு சூழ் சீத
கதிர காம மூதூரி லிளையோனே -

கனக நாடு வீடாய கடவுள் யானை வாழ்வான
கருணை மேரு வேதேவர் பெருமாளே.(2)

---

* அலகின்மாறு—விளக்குமாறு. † கலதி—மூதேவி.

‡ ஞாளி—நாய். x வாடை யெரி—வடவாமுகாக்கினி.

o இறைவன் கையில் வேல் எப்போதும் விளங்கும் 'வேலை மறவாத கரதலா விசாகா-1050.

** வடவை—வடவையாறுதான் மாணிக்க கங்கை.
'வலவையாறு' எனவும் பாடம்.

419

விளக்குமாறு, மாறுதலில்லாத மூதேவி, பூதம், வேதாளி (பேய் அல்லது காளி), முறை அல்லது தகுதி இல்லாத நாய், கோணங்கி, தருமம் செய்யாமல்

அழிவைக் கொள்ளுபவன், வெட்கமில்லாமல், புனுகு சட்ட வாசனைகளைப் பூசி, வாழ்கின்ற பொது மகளிரின் அன்பு இல்லாத தோளகளைச் சேரவேண்டிக் காம மயக்கம் கொண்டு (அதற்காகப் பொருள் தேடவேண்டி)

பல கலைகளுக்கும் (ஆகார) இருப்பிடமானவனே! (கருணையில்-கொடையில்) மேருமலை போன்ற, கர அசலா-புயமலையை உடையவனே! மழைவீசும் பருவ காலத்து மேகமே! கற்பக விருக்ஷமே என்று கூறினும் ஒரு சிறிதும்

அன்பு கொள்ளாத மகா பாதகர்களின் பெருமைகளைப் புகழ்ந்து பாடி ஓய்வே யில்லாமல் பரிசுப் பொருளைக் (கொடைப் பொருளைத்) தேடி நான் இறந்து போகா வண்ணம் கண்பார்த்தருளுக.

விளங்குகின்ற வேலாயுதத்தைப் பெரிய வடவா முகாக்கினியைக்கொண்ட கடல்மீதும், மாமரமாய் நின்ற சூரன் மீதும் செலுத்திய தொழிலைக் கைவிடாத திறமை வாய்ந்த வீரனே! (அல்லது விளங்கும் வேலை (அலை) நீண்டுள்ளதும், வடவா முகாக்கினி கொண்டதுமான கடல்மீதும் மாமரமாய் நின்ற சூரன்மீதும் செலுத்தின வேலாயுதத்தைக் கையினின்றும் விடாத திறல் வீரா)

இமயமலை மாது, கஙகைநதி இவர் இருவர்க்கும் பாலகனே (குழந்தையே)! சாரல் இறைவி (வள்ளிமலைச் சாரலில் (பக்கலில்) இருந்த தலைவியும், காட்டில் இருந்த வேடன புதல்வியுமான வள்ளியைப் பக்கலிற் கொண்டவனே!

கலகம் (பேரொலி) கொண்ட கடல்போல (அலை) மோதிவரும் வடவையாறு (வட ஐ ஆறு—வடது பக்கத்தினின்று வரும் மாணிக்க கங்கை என்னும் அழகிய ஆறு) சூழ்ந்து குளிர்ச்சி தரும் கதிர்காமம் என்னும் பழைய ஊரில் வீற்றிருக்கும் இளையவனே!

பொனனுலகு இருப்பிடமான தேவயானைக்கு வாழ்வான கருணை மேருவே! தேவர் பெருமாளே!

[பரிசில்தேடி மாயாதபடி பாராய்]

420. ஆண்டருள

தனத்தத் தனதான தானன
தனத்தத் தனதான தானன
தனத்தத் தனதான தானன தனதான

உடுக்கத் துகில்வேணு நீள்பசி
யவிக்கக் கனபானம் வேணுநல்
ஒளிக்குப் புனலாடை வேணுமெய் யுறுநோயை-

ஒழிக்கப் பரிகாரம் வேணுமுள்
இருக்கச் சிறுநாரி வேணுமொர்
படுக்கத் தனிவீடு வேணுமிவ் வகையாவுங்;

கிடைத்துக் க்ருஹவாசி யாகிய
மயக்கக் கடலாடி நீடிய
கிளைக்குப் பரிபால னுயிரவமேபோம்-

க்ருபைச்சித் தமுஞான போதமு
மழைத்துத் தரவேணு மூழ்பவ
கிரிக்குட் சுழல்வேனை யாளுவ தொருநாளே;

* குடக்குச் சிலதூதர் தேடுக
வடகுச் சிலதூதர் நாடுக
குணக்குச் சிலதூதர் தேடுக வெனமேவிக்-

குறிப்பிற் குறிகாணு மாருதி
யினித்தெற் கொருதூது போவது
குறிப்பிற் குறிபோன போதிலும வரலாமோ-

---

* சீதையைத தேட வடக்கு திசைக்குச் சதவலியையும் கிழக்குத் திசைக்கு வினதனையும், மேற்குத் திசைக்குச் சுஷேணனையும். தெற்குத் திசைக்கு அநுமார், ஜாம்புவான் நீலன், அங்கதன் முதலானோர்களையும் சுக்கிரீவன் அனுப்பினன். வடக்கு, கிழக்கு, மேற்கு மூன்று திசைகளிற் சென்றவர்கள் தேடிக் காணமல் ஒரு மாதத்துக்குள் திரும்பினர்கள். தெற்கே சென்றவர்கள் தேடிக் காணது 'சடாயுவைப்போல நாம் இறப்பதே நன்று' எனப் பேசிக் கொண்டபோது, சடாயுவின் தமையன் சம்பாதி இதைக் கேட்டு இராவணன் சீதையைக் கொண்டுபோன விவரத்தைக் கூற, அநுமார் சீதையின் இருப்பிடத்தை அறிந்து கடலைத் தாண்டி இலங்கையிற் சீதையைக் கண்டனர்—என்பது வரலாறு.

420

உடுப்பதற்கு ஆடைவேண்டும், பெரும் பசியைத் தணிப்பதற்கு நிரம்பப் பருகும் உணவு வேண்டும், தேகம் நல்ல ஒளி தருவதற்கு (குளிக்க) நீரும் (உயர்ந்த) ஆடையும் வேண்டும், உடலுறு நோய்களை

ஒழிப்பதற்கு பரிகாரம் (வைத்தியம்) வேண்டும், வீட்டில் இருப்பதற்கு இளம் பெண் (மனைவி) வேண்டும், படுப்பதற்கு ஒரு தனி வீடு வேண்டும், இவ்வாறுகச் சௌகரியங்கள் எல்லாம்

கிடைக்கப்பெற்று, குடும்பஸ்தனகி, அந்த இல்லறம் என்னும் மயக்கக் கடலில் திளைத்து ஊடாடி—பெருத்த (தனது) சுற்றத்தார்களைப் பரிபாலிப்பவனுயிருந்து (ஈற்றில்) உயிர் வீணுகக் கழிந்துபோம். (ஆதலால் இறைவா நீ எனக்கு)

கிருபைச் சித்தத்தையும் (கருணை உள்ளத்தையும்), ஞானபோதமும் (ஞானநிலை அறிவையும்), (என்னை அழைத்துத் தரவேணும்; ஊழ்வினைப்படி பிறப்பு என்கின்ற மலைச்சூழலில் சுழலுகின்ற என்னை (அங்ஙனம்) ஆண்டருளும் நாளும் ஒன்று உண்டோ! ஆண்டருளும் நாள ஒன்று கிடைக்குமா!

மேற்கே சில தூதர்கள் தேடவேண்டும், வடக்கே சில தூதர்கள் தேடவேண்டும், கிழக்கே சில தூதர்கள் தேட வேண்டும் என்று மேவுவித்து (அனுப்பி வைத்து)

குறிப்பினுலேயே குறித்த பொருளைக் காணவல்ல மாருதி (அநுமார்) இனி, தென்திசைக்கு ஒரு தூதனைப் போகவேண்டியது; சொல்லியனுப்பும் குறிப்பு விவரத்தின்படி குறித்த பொருள் கிட்டுதல் தவறிப் போனபோதிலும் திரும்பி வீணே வரலாமோ (வருதல் நன்றல்ல) (என்று சுக்கிரீவன் சொல்லி அனுப்ப)—

அடிகருத் திரகார ராகிய
அரக்கர்க் கிளையாத தீரனு
மலைக்கப் புறமேவி மாதுறு வனமேசென் -

றருட்பொற் றிருவாழி மோதிர
மளித்துற் றவர்மேல் மனோகர
* மளித்துக் கதிர்காம மேவிய பெருமாளே.(3)

---

421. திருவடியை நினைக்க

தனன தான தத்த தனதான

எதிரி லாத பத்தி த்னைமேவி -
இனிய தாள்நி னைப்பை யிருபோதும் ;
இதய வாரி திக்கு ளுறவாகி -
எனது ளேசி றக்க அருள்வாயே ;
கதிர காம வெற்பி லுறைவோனே -
கனக மேரு வொத்த புயவீரா ;
மதுர † வாணி யுற்ற கழலோனே -
‡ வழுதி கூனி மிர்த்த பெருமாளே. (4)

---

* கதிர்காமத்து முருகபிரான் ஹநுமாருக் கருளியதாம் ஐதிஹ்யங் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது போலும்.

† வாணி—நாதம் தோன்றும் இடம்.

'நாத கீத கிண்கிணி [திருப்புகழ் 236], இனிய நாத சிலம்பு [திருப்புகழ் 23]-என்றார் பிற இடங்களில்.

வாணி யுற்ற கழலோன்—சாஸ்வதியும் பிரமனும் திருத் தணிகையில் பூசித்ததாகத் தணிகைப் புராணம் கூறும்

‡ வழுதி கூன் நிமிர்த்தது-திருஞானசம்பந்தர் அருளிய லீலை-பாட்டு 181-பக்கம் 422 கீழ்க்குறிப்பைப் பார்க்க.

சுத்த வஞ்சகர்களாகிய அரக்கர்களிடம் தோற்று இளைக்காத தீரனைக், கடலைத் தாண்டி அப்புறம் (இலங்கைக்குச்) சென்று, (சீதேவி) மாது இருந்த அசோக) வனத்தை அடைந்து—

ஸ்ரீராமபிரான் தந்தருளிய பொன்னாலாகிய அழகிய மோதிரத்தைச் சீதைக்கு அளித்துற்றவராகிய அநுமார்க்கு அன்புடன் அனுக்கிரகித்துக் கதிர்காமத்தில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

[பவகிரிக்குட் சுழல்வேனை யாளுவ தொருநாளே]

421

இணையில்லாத பத்திநிலையை அடைந்து

இனிய (உனது) திருவடிகளின் நினைப்பை காலை மாலை இருபோதிலும்

(எனது) இதயம் (நெஞ்சம்) என்னும் கடலில் உறவு பூண்டு

(அத் திருவடிகள்) எனது உள்ளத்தே சிறந்து விளங்க அருள்வாயே.

கதிர்காம மலையில் உறைபவனே!

பொன்மய மேருமலைக்கு ஒப்பான புயவீரனே!

இனிமை தரும் (நாதம் பொருந்திய) கழல்களை உடையவனே! (அல்லது இனிய சரஸ்வதி தியானித்து வணங்கும் கழலோனே!)

பாண்டியனது கூனை நிமிர்த்தின பெருமாளே!

(இனிய தாள் நினைப்பை அருள்வாயே)

422. அவா இடர்கள் அற

தனதன தனதன தனதன தனதன
தானத் தனந்தந் தனதான

கடகட கருவிகள தப *வகி ரதிர்கதிர்
காமத் தரங்கம் மலைவிரா-
கன † கத நககுலி புணரித குணகுக
‡ காமத் தனஞ்சம் புயனோட;
x வடசிக ரகிரித விடுபட நடமிடு
மாவிற் புகுநகந் தவழாது-
வழிவழி தமரென வழிபடு கிலனென
வாவிக் கினம்போனி றிடுமோதான;
o அடவியி ருடியபி நவகும ரியடிமை
யாயப் புனஞ்சென் றயர்வோனே-
** அயிலவ சமுடன ததிதிரி தருகவி
யாளப் புயங்கொண் டருள்வோனே;

---

* வகிர்—கீற்றுக்களையுடைய புலி.

† கத நகம்—கோபத்தையுடைய மலையை யொத்த யானை.

‡ காம அத்தன்—மன்மதன் பிதாவாகிய விஷ்ணு. 'காமத்தன் அஞ்ச அம்புயன் ஓட' எனப் பிரிக்க.

x மேரு தவிடுபட நடமிடும் மயில்:

"வாசி விசைகொண்ட வாகனப் பீலியின் கொத் தசைபட கால்பட்டசைந்தது மேரு, அடியிட எண்டிசைவரை தூளபட்ட (கந்தர் அலங். 11)

o அடவி இருடி—சிவ முனிவராய்க் காட்டில் தவஞ் செய்திருந்த திருமால். (பாட்டு 382—பக்கம் 464—கீழ்க்குறிப்பு)

** அவசமுடன் அ—ததி—திரிதரு — கவி(யை) ஆள— அயில் புயங்கொண்டருள்வோனே—என்றது பொய்யாமொழியார் வரலாற்றைக் குறிக்கும். வரலாறு: பொய்யாமொழிப் புலவர் என்பவர் சிவபிரானையே பாடும் வழக்கத்தினர். முருகனைப் பாடுக என்றால் "கோழியையும் பாடி குஞ்சையும் பாடுவனோ" என்று ஆணவத்துடன் இருந்தனர். இவரது ஆணவத்தை அடக்க முருக

4 2 2

கடகட என்று ஒலி செய்யும் பறை முதலிய கருவிகளின் ஒலியும் கெடும்படி—ஒலியினும் மேம்பட்டதாய்க் — கீற்றுக்களை உடைய புலி ஒலி செய்கின்ற கதிர்காம ! கதிர்காம தலத்தினனே)! தரங்கம் (கடலை) அலை (அலைத்த—வருத்திய) வீரனே !

பெருமை தங்கியதும், கோபத்தை உடையதும் ஆன நகம் (மலை யொத்த யானை (ஐராவதம்) வளர்த்த சிரேஷ்டமான (தேவசேனை யை)ப் புணர்—இத—குண—அணைந்த இனிமையான குணத்தை யுடைய குகனே ! மன்மதன் பிதாவாகிய விஷ்ணு அஞ்ச (பயப்பட), அம்புயன் (தாமரையினன் ஆகிய) பிரமன் ஓட—

வட சிகரி (வடமலை—மேரு) தவிடுபட (தூளிபட) நடனம் செய்கின்ற, மாவில் (குதிரைமேல்) மயில்மீது புகும்—ஏறும் கந்தனே! தவறுதலில்லாமல்

வழிவழியான உறவினன என்னும்படி (நான் உன்னை) வழிபடும் ஆற்றல் இல்லாதவனாய் இருக்கின்றேனே; என் அவா—எனக்குள்ள ஆவாசைகளும், விக்கினம் (மற்றுள்ள தடைகளும்) பொனறிடுமோ தான் (என்றேனும்) அழிந்தொழியுமோ!

காட்டில (தவத்திருந்த) இருடி (சிவமுநிவரின்) அறபுத—புதுமையான குமரியாம் (வள்ளிக்கு) அடிமையாகிப்போய், அப் புனம் (அவளிருந்த) தினைப் புனத்துக்குப் போய்த் தளர்ச்சியுற்றவனே!

அயில் அவசமுடன் அ ததி திரிதரு கவி ஆளப் புயங்கொண்டு அருள்வோனே ! (அவசமுடன் அ ததிதிரிதரு கவி(யை) ஆள அயில் புயங்கொண்டு அருளவோனே!)— (வெயிலால்) மயக்கமுடன் அந்த ஒரு சமயத்தில் (காட்டுவழியில் சுரத்தில்) போய்க்கொண்டிருந்த கவியாகிய பொய்யா மொழியை ஆண்டருள, வேலைத் தோளிலேந்தி சென்று அருள்புரிந்தவனே!

வேள் இவர் தனிமையிற் போம்போது வேடனாய் வழிமறித்துத் தன் பெயர் 'முட்டை' என்று சொல்லி என் பெயரை வைத்துப் பாடினால் உன்னை விடுவேன் என வெருட்டப், பொய்யாமொழியார் அகப்பொருள் 'நற்றுயிரங்கல்' துறையில்—

(தொடர்ச்சி 564, 565-ஆம் பக்கங்கள் பார்க்க.)

இடமொரு மரகத மயில்மிசை வடிவுள
ஏழைக் கிடங்கண் டவர்வாழ்வே-
இதமொழி பகரினு மதமொழி பகரினு
மேழைக் கிரங்கும் பெருமாளே.(5)

423 திருவை கூர

தனதனன தானத்த தனதனன தானத்த
தனதனன தானத்த தனதான தானனு

சமரமுக வேலொத்த விழிபுரள வாரிட்ட
தனமசைய வீதிக்குள் மயில்போ லுலாவியே-

[563-ஆம் பக்கம் கீழ்க்குறிப்பு-தொடர்ச்சி]

'பொன்போலுங் கள்ளிப் பொறிபறக்குங் கானலிலே
என் பேதை செல்லற் கியைந்தனளே—மின்போலு
மானவேல் முட்டைக்கு மாறாய தெவ்வர்போங்
கானவேல் முட்டைக்குங் காடு'

எனப் பாடினர் கள்ளி தீபபட்டு பொறி பறக்குமாயின் வேலமுள் சாம்பலாகப் போயிருக்குமே, அது எவ்வாறு தைக்கும்? நீ பாடின பாடலிற் பொருட் குற்றம் உளதே என எள்ளி நகையாடினர் முருகவேள். பொய்யாமொழியார் வெட்கமுற்றுத் தலைவணங்க, உன் பெயரைக் கூறுக, நான் பாடுகிறேன் பார்—என்று கூறி, அவர் பெயர் பொய்யாமொழி எனக் கூறக் கேட்டு—

'விழுந்த துளி அந்தரத்தே வேமென்றும் வீழின்
எழுந்து சுடர்சுடு மென்றுஞ்—செழுங்கொண்டல்
பெய்யாத கானகதுப் பெய்வளையும் போயினளே
பொய்யா மொழிபகைஞர் போல்'

என அருமையாகப் பாடிக், கோழிக்குஞ்சைப் பாடமாட்டேன் என்றாயே—இப்போது முட்டையையும் பாடிவிட்டாயே எனக் கூறி, அவருக்கு நல்லறிவு ஊட்டி ஆட்கொண்டனர் ஆண்டவர். இவ் வரலாற்றை—

"பொய்யா மொழிப்புலவர் மதுரையிற் சங்கம்
புரக்க எழுநாள் மறவனுய்ப்
புறவுற வளைதனது பெயர் 'முட்டை' பாடெனப்
'பொன்போலும' என்றுபாட
வெய்யான பாலைக்கி தேலாது நும்பெயர் விளம்பென
விளம்ப அவர்மேல் **

தமது உடலில் இடது பாகத்தில் ஒப்பற்ற மரகத மயிலுக்கு மேலான அழகு உள்ள *ஏழை (பார்வதிக்கு) இடம் கண்டவர்— இடம் தந்தவரான சிவபிரானது செல்வனே!(அல்லது, இடங்கொண்டு ஒப்பற்ற மரகத மயில் மேல் வடிவுள்ள வாழ்வே! ஏழைக் கிடங்கண்டவர் வாழ்வே)!

† அடியேன் இனிமையான (வணக்க) மொழிகளைக் கூறினாலும், மதமொழி (ஆணவம் காட்டும் பேச்சுக்களைப் பேசினாலும் (இந்த) ஏழையினிடத்தில் இரக்கம் (கருணை) காட்டும் பெருமாளே!

(என அவா விக்கினம பொன்றிடுமோ தான்?)

423

போர் முகத்துக்கு என்று கூர்மை பிறங்கும் வேல் போன்ற கண்கள் புரள, ரவிக்கை அணிந்த கொங்கைகள் அசைய, வீதியில் மயில் உலவுவது போல உலாவியே

(564-ஆம் பக்கம் கீழ்க்குறிப்பு-தொடர்ச்சி)

** 'விழுந்ததுளி என்றெடுத்துப் பாடி யவர்நாவில்
வேல்கொடு பொறித்த சதுரா"—எனக் குறிக்கின்றார் வரகவி மார்க்கசகாயதேவர் (திருவிரிஞ்சை முருகன் பிள்ளைத் தமிழ்—சப்பாணி-4). முருகனைப் பாடமாட்டேன் என்று முரட்டுத் தனம் செய்தபடியால் பொய்யாமொழியாரை "முரட்டுப் புலவன் என்கின்றார் அருணகிரியார் :—

'முற்பட்ட முரட்டுப் புலவனை முட்டைப் பேர் செப்பிக் கவிபெறு பெருமாளே'—திருப்புகழ் 1171.

'நற்றாயிரங்கல்' துறையிற் பாடினரென்பது—

"நற்றாயிற் காட்டிப் புகழ்கலை கற்றோர் சொற்கேட்கத் தனிவழி வருவோனே" என்னும் திருப்புகழாலும் (1022) அறியலாம்.

* ஏழை-பார்வதி; 'ஏருதேறி ஏழையுடனே'-சம்பந்தர் 2-85-2.

'ஏழை பங்காளனையே பாடேலோ ரெம்பாவாய்'—திருவாசகம்.

† இந்தத் திருப்புகழின் ஈற்றடி மனப்பாடஞ் செய்யத் தக்க அருமை அடி.

சரியைக்ரியை யோகத்தின் வழிவருக்ரு பாசுத்தா
தமையுணர ராகத்தின் வசமாக மேவியே;

உமதடியு ருக்கு * மனுமரண மாயைகளு
முரியவர் மகாதத்தை யெனுமாய மாதரார்-

ஒளிரமணி பீடத்தி லாடுபடு வேனுக்கு
முனதருள்கிரு பாசித்த மருள்கூர வேணுமே;

இமகிரிகு மாரத்தி யநுபவைப ராசத்தி
யெழுதரிய காயத்ரி யுமையாள குமாரனே-

எயினர்மட மானுக்கு † மடலெழுதி மோகித்து
இதணருகு சேவிக்கு முருகாவிசாகனே;

அமரர்சிறை மீள்விக்க அமர்செய்துப்ர தாபிக்கு
மதிகவித சாமர்த்ய ‡ கவிராஜ ராஜனே-

x அழுதுலகை வாழ்வித்த கவுணியகு லாதித்த
அரியகதிர் காமத்தி லுரியாபிராமனே.(6)

---

* அநுமரணம்—உடனிறக்கை. மரண மாயைக்கும் உரியவர்—கர்மிகள்—" மரிப்பார் வெறுங் கர்மிகளே " (கந். அலங். - 26)

† மடல் எழுதினது—திருப்புகழ் 289, பக்கம் 220-கீழ்க் குறிப்பைப் பார்க்க.

'வடமணி முலையும் அழகிய முகமும் *** இரு காதும், மரகத வடிவும் மடலிடை எழுதி வள்ளி புனத்தில் நின்ற மயில் வீரா'

[திருப்புகழ் 660]

‡ கவிராஜன்—சம்பந்தப் பெருமான் எனலுமாம்.

x இக்கருத்தை

"வேதநெறி தழைத்தோங்க மிகுசைவத் துறைவிளங்கப்
பூதபரம் பரைபொலியப் புனிதவாய் மலர்ந்தழுத
சீதவள வயற்புகலித் திருஞான சம்பந்தர்
பாதமலர் தலைக்கொண்டு திருத்தொண்டு பரவுவாம்."—

என்னும் பெரியபுராணத் திருவிருத்தத்திற் காண்க.

சரியை, கிரியை, யோகம் என்னும் வழிகளில் நிற்கும் அருளும் பரிசுத்தமும் வாய்ந்த பெரியோர்களும் தம்மை உணரும்படியாகத் (தம்மைக் கண்டு மோகிக்கும்படியாக) ஆசை(காட்டும்) வழிகளிற் பொருந்தி—

உமது திருவடியை உன்னுருக்கும் (நினையாதவர்க்கும்) (அனுமரண மாயைக்கும்) மரணத்தொடு கூடிய மாயையிற் பட்டவர்க்கும் (அல்லது மாயைக்கும்) உரியவராய் (சொந்தக்காரராய்), விசேஷம் பொருந்திய கிளிகள் எனப்படும் மாயைகள வல்ல பொது மாதர்களுடைய—

விளங்குகின்ற படுக்கை யிடத்தே சிக்கிக்கொண்ட எனக்கும் உனது அருட்கிருபாசித்தத்தை (திருவருட் ப்ரசாதத்தை) அருள் கூர்ந்தளிக்கவேணும்.

இமயமலேயின் குமாரி, அநுபவை (அநுபோகங்களை— இன்ப நுகர்ச்சிகளை ஊட்டுபவள), பராசத்தி, எழுதுதற்கரிய காயத்திரி மந்திரத்தினள், உமையவள் ஆகிய பார்வதி குமாரனே!

வேடர் மடமாதும் வள்ளியின பொருட்டு மடல் எழுதி மோகத்தைக் காட்டி, (அவளிருந்த)பரண் அருகே சேவித்து நின்ற முருகா! விசாகனே!

தேவர்களைச் சிறையினின்று விடுவிக்க வேண்டிப் போர் செய்து கீர்த்தியுற்ற மிக மேலான திறமை வாய்ந்த கவிராஜ ராஜனே!

அழுது, தேவியின திருமுலேப் பாலுண்டு, உலகைத் (திருப்பதிகங்களைப் பாடியும், திருநீற்றைப் பரப்பியும்) வாழ்வித்த கவுணியகுலச் சூரியனே! அருமை வாய்ந்த கதிர்காமத்துக்கு உரிய அழகனே!

(உனதருள் க்ருபாசித்தம அருளகூர வேணுமே)

---

424 திருவடியைப் பெற

தனத்தா தனத்தா தனத்தா தனத்தா
தனத்தா தனதா தனதான

*சரத்தே யுதித்தா யுரத்தே குதித்தே
சமர்த்தா யெதிர்த்தே வருசூரைச்-
சரிப்போன மட்டே விடுத்தா யடுத்தாய்
தகர்த்தா யுடற்று னிருகூருச்;
சிரத்தோ டுரத்தோ டறுத்தே குவித்தாய்
செகுத்தாய் பலத்தார் விருதாகச்-
சிறைச்சேவல் பெற்றாய் † வலக்கார முற்றாய்
திருத்தா மறைத்தா ளருள்வாயே;
புரத்தார் ‡ வரத்தார் x சரச்சே கரத்தார்
பொரத்தா னெதிர்த்தே வருபோது-
பொறுத்தார் பரித்தார் ο சிரித்தா ரெரித்தார்
பொரித்தார் நுதற்பார் வையிலேபின்;
கரித்தோ லுரித்தார் விரித்தார் தரித்தார்
கருத்தார் ** மருத்தூர் மதனுரைக்-
கரிக்கோல மிட்டார் †† கணுக்கான முத்தே
கதிர்க்காம முறைவோர் முருகோனே. (7)

---

* சரம்—நாணல், நீர். சரத்தே உதித்தாய்—சரவணபவன் ஆனாய்.

† வலக்காரம்—வலம் : வென்றி.

‡ வரத்தார்—வரப்ரசாதிகள். x சரம்—அம்பு, யுத்தம். சேகரம்—தயாரிப்பு, கூட்டம். ο சிரித்தார் எரித்தார் பொரித்தார் நெற்றிக் கண்ணால்— சிரித்தும் எரித்தார்; (நெற்றிக் கண்ணை) விழித்தும் எரித்தார் என்க—பாட்டு 285-பக்கம் 207 கீழ்க் குறிப்பு; பாட்டு-288 பக்கம் 216, 217 கீழ்க்குறிப்பைப் பார்க்க.

** மருத்து ஊர்—தென்றற் காற்றாகிய தேரை நடத்தும்.

†† கணுக் கான—கண்ணுக்கான.

424

நாணற் காட்டின் இடையே தோன்றினாய், வலிவுடன் குதித்து, சாமர்த்தியமாய் எதிர்த்து வந்த சூரனைச்—

சரியாய் நடந்தவரையில் சும்மா விட்டிருந்தாய்; சரிதப்பினபின அடுத்து நெருங்கினாய், பிளந்தாய் உடலை இருகூறு ஆகும்படி—

தலையுடன் மாரபையும் அறுத்துக் குவித்தாய், கொன்றாய், பல மாலைகளை விருதாகப் பெற்றாய்,—வெற்றிக்கு அடையாளமாகப் (பெற்றாய்)

சிறகை உடைய சேவல் (ஒன்றை)ப் பெற்றாய்; வெற்றியை அடைந்தாய்—அத்தகைய நீ—(உனது) அழகிய தாமரையன்ன திருவடியைத் தந்தருளுக.

திரிபுரத்திலிருந்த வரப்ரசாதிகள், போருக்குத் தயாராக வந்தவர்கள், (அல்லது) அம்புகளின் கூட்டத்தைக் கொண்டவர்கள், சண்டை செய்வதற்கு எதிர்த்து வந்த போது

பொறுமையுடன் இருந்தார், (போர்க்கோலத்தைத்) தாங்கினார், (பின்பு) சிரித்தார், (திரிபுரத்தை) எரித்தார், பொரிபடச் செய்தார் நெற்றிக் கண்ணால், பின்பு,

யானையின் தோலை உரித்தார், அதை விரித்தார், அதை அணிந்து கொண்டார், பிரமனாதிய தேவர்களின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கித் தம்மீது அம்பு எய்யும் கருத்துடன் தென்றற்காற்றாகிய தேர்மீது ஊர்ந்து வந்த மன்மதனரைக்—

கரியலங்கார மாக்கினார் (சாம்பலாக்கினார்)—அத்தகைய சிவபிரானுடைய கண்ணுக்குப் பிரியமான முத்தே! கதிர்காமம் என்னும் தலத்திற் பொருந்தி வீற்றிருக்கும் முருகனே!

(திருத்தாமரைத் தாள அருள்வாயே)

425. சுக சொரூபம் பெற

தனதன தத்தனத் தனதன தத்தனத்
தனதன தத்தனத் தனதான

*சரியையா ளர்க்குமக் கிரியையா ளர்க்குநற்
சகலயோ கர்க்குமெட் டரிதாய -

சமயபே தத்தினுக் கணுகொணு மெய்ப்பொருட்
டருபரா சத்தியிற் பரமான;

துரியமே லற்புதப் பரமஞா னத்தனிச்
சுடர்வியா பித்தநற் பதிநீடு -

துகளில்சா யுச்சியக் கதியையீ றற்ற சொற்
† சுகசொரு பத்தையுற் றடைவேனே;

புரிசைசூழ் செய்ப்பதிக் குரியசா மர்த்யசற்
புருஷவீ ரத்துவிக் ரமசூரன் -

புரளவேல் தொட்டகைக குமரமேன் மைத்‡திருப்
புகழையோ தற்கெனக் கருள்வோனே;

x கரியயூ கத்திரட் பலவின்மீ திற்சுளைக்
கனிகள்பீ றிப்புசித் தமராடிக் -

கதலிசூ தத்தினிற் பயிலுமீ ழத்தினிற்
o கதிர்காம மக்கிரிப் பெருமாளே.(8)

---

* சரியை, கிரியை, யோகம்—பாடல் 331-பக்கம் 330 பார்க்க.

† சுகசொரூபம்— பேரின்ப நிலை. இச் சொற்களின் தொனியில் இனி பெறுவதற்கிருந்த கிளி உருவ நிலை மறைந்து கிடக்கின்றது. 'அருணகிரிநாதர் நூலாராய்ச்சி'—பக்கம் 147 பார்க்க.

‡ இது சுவாமிகளின் வரலாற்றைக் குறிக்கும்.

x கரிய யூகம்—கருங் குரங்கு.

425

சரியை மார்க்கத்தில் இருப்பவர்க்கும், கிரியை மார்க்கத்தில் இருப்பவர்க்கும், நல்ல எல்லாவித யோகநிலையில் இருப்பவர்க்கும எட்டுதற்கு அரிதானதும—

சமய வேறுபாடுகளால் (வேறுபாடுள்ள சமயங்களால்) நெருங்க முடியாததுமான உண்மைப் பொருளைத் தரவல்ல பராசத்தியினும் மேலதானதும்,

யோகியர் தன்மயமாய் நிற்கும் உயர் நிலைக்கும மேம்பட்டதானதும், அற்புதமான பரம ஞானத் தனி ஒளி பரந்துள்ள சிறந்த இடமாய், நீடியதாய்—

குற்றமில்லாததான சாயுஜ்ய பதவியை, முடிவிலாததும் புகழ்கொண்டதுமான பேரின்ப நிலையைப் பொருந்தி அடைவேனோ!

மதில் சூழந்த வயலூர்க்கு உரிய சாமார்த்திய சாலியே! உத்தம புருஷனே! வீரமும் பராக்ரமமும் கொண்ட சூரன்

புரண்டுவிழ வேலாயுதத்தைச் செலுத்திய திருக்கரத்தையுடைய குமரனே! மேன்மை பொருந்திய திருப்புகழை ஓதுவதற்கு எனக்கு அருள்புரிந்தவனே!

கருங் குரங்குக் கூட்டங்கள பலாப்பழத்தின் மீதிலிருந்து சுளைப்பழங்களைக் கீறிக் கிழித்து உண்டு சண்டையிட்டு

வாழைமரங்களிலும மாமரங்களிலும் நெருங்கி விளையாடும் ஈழ நாட்டிற் *கதிர்காம மலையில் வீற்றிருக்கும பெருமாளே!

[சுக சொரூபத்தை யுற்றடைவேனோ]

---

* கதிர்காம மலை—மலை உச்சியை அடைவதற்குப் படிகள் கட்டப்படவில்லை. "பிள்ளையார்மலை வரை பாதை அவ்வளவு கஷ்டமாக இல்லை. அதன் பிறகு செங்குத்தாக இருக்கின்றது. மலையுச்சிக் கேறிவிட்டால் இயற்கை எழில் மூலம் முருகன் அழகைக் கண்டு மகிழலாம்.

(இலங்கைப் புராதன சைவாலயங்கள்—கதிர்காமம்-பக்கம்-19)

426. திருவடியை மறவேன் என்பது

தானதன தத்தத்த தானதன தத்தத்த
தானதன தத்தத்த தனதான

பாரவித முத்தப்ப டீரபுள கப்பொற்ப
யோதர நெருக்குற்ற இடையாலே -

பாகளவு நித்தித்த கீதமொழி யிற்புட்ப
பாணவிழி யிற்பொத்தி விடுமாதர் ;

காரணி குழற்கறறை மேல்மகர மொப்பித்த
காதில்முக வட்டத்தி லதிமோக -

* காமுக னகப்பட்ட வாசையைம றப்பித்த
கால்களைம றக்கைக்கும் வருமோதான ;

† தேரிரவி யுட்கிப்பு காமுதுபு ரத்திற்றெ
சாசிரனை மர்த்தித்த அரிமாயன் -

சீர்மருக அத்யுக்ர யானைபடும் ‡ ரத்நத்ரி
கோணசயி லத்துக்ர கதிர்காம ;

வீரபுன வெறறிற்க லாபியெயி னச்சிக்கு
மேகலை யிடைக்கொத்தி னிருதாளின் -

x வேரிமழை யிற்oபச்சை வேயிலரு ணக்கற்றை
வெல்களி லகப்பட்ட பெருமாளே.(9)

---

* இது சுவாமிகளின் வரலாற்றைக் குறிக்கும்

† ராவணனுடைய ஆணைக்கு அஞ்சிச் சூரியன் இலங்கை நகருள் புகமுடியாதிருந்தான்.

"பகலவன்மீ தியங்காமைக் காத்த பதியோன்"
—சம்பந்தர் 3-10-11

"பகலவன்மீ தியங்காத இலங்கை" - பெரிய திருமொழி 7-8 7

'ஆதவன் நிகரில் இரதமும் விடுக்கா நகர்"—திருப்புகழ் 1184.

ஞாயிறு விலகிய புரிசை இலங்கை—திருப்புகழ்-749

‡ "கனமணி வரன்றிக் குரைகடல் ஓதம்
நித்திலங் கொழிக்கும் கோணமாமலை" 3-123-1. சம்பந்தர்

x வேரி யழை—வாசனை தங்கிய மேகம்போன்ற குழல்.

o பச்சை வேய்—பசிய மூங்கிலை யொத்த தோள்.

426

பாரங்கொண்டதும் முத்துமாலை அணிந்ததும், சந்தனம் அணிந்ததும், புளகாங்கிதம் கொண்டதும், அழகிய தூமான கொஙகைகளால் நெருக்குண்ணும் இடையினலும்—

சர்க்கரை போலத் தித்தித்த ராகமொழியினலும், (மன்மதனது) புஷ்ப பாணம் போலத் (தைக்கும்) கண்களாலும், (கண்டோர் மனதை) காமமயக்கால் மூடி விடுகின்ற மாதர்களின்

மேகம் போன்ற கூந்தற் கட்டினலும், மகர மீன் போன்ற குழை அலங்காரம் உள்ள காதினலும், முகமண்டலத்தாலும், அதிக மோகம் கொண்ட

காமியாகிய நான் சிக்கிக்கிடந்த ஆசையை (அடியோடு மறக்கச்செய்த (உனது) திருவடிகளை மறக்கவும் வருமோ (மறக்கவும் கூடுமோ)—மறவேன், மறவேன் என்றபடி;

தேரில் எழுந்தருளும் சூரியன (ராவணனுடைய அதிகாரத்துக்கு) அஞ்சி உள்ளே புகாத பழைய ஊராகிய இலங்கையில் பத்துத்தலையனும ராவணனைக் கலக்கிப் பிசைந்து கடைந்த ஹரிமாயன் (திருமாலின்)

சீரான மருகனே! மிக உக்ரமான யானைகள் எதிர்ப்படும்—மணிகள (ரத்னங்கள்) கிடக்கும் திருக்கோண மலையில் வீற்றிருக்கும் உக்ரமான கதிர்காம (முருகனே)!

வீரனே! (தினைப்) புன மலையாம் (வள்ளிமலையில்) மயில் போன்ற வேடப்பெண் வள்ளியின் மேகலை அணிந்த இடையின் கொத்திலும் (அலகால் குத்துதல் போன்ற கொத்துதலிலும்), இரண்டு தாள்களினும் (மரம், தினைப்பயிர் முதலியவற்றின் அடிப்பாகத்திலும்),

வாசனை தங்கிய மேகம் போன்ற கூந்தலிலும், பசிய மூங்கிலை ஒத்த தோளகளிலும், சிவந்த (ஒளித்) திரளைக் கொண்ட வேல் போன்ற கண்களிலும் சிக்கிக்கொண்ட பெருமாளே!

(கால்களை மறக்கைக்கும வருமோ தான்)

427 அகப்பொருள்

தனதன தத்த தனதன தத்த
தனதன தத்த தனதான

மருவரு வெற்றி மலர்தொடா விற்கை
வலிசெயா நிற்கு மதனாலும் -
மதில்கள்தா வுற்ற கலைபடா வட்ட
மதிசுடா நிற்கு மதனாலும் ;
இருகணால் முத்த முதிர*யா மத்தி
னிரவினால் நித்த மெலியாதே-
இடருறு மெத்த மயல்கொளா நிற்கு
மிவளைவாழ் விக்க வரவேணும் ;
கரிகள்சேர் வெற்பி லரியவே டிச்சி
கலவிகூர் சித்ர மணிமார்பா-
† கனகமா ணிக்க வடிவனே மிக்க
கதிரகா மத்தி லுறைவோனே ;
முருகனே பத்த ரருகனே முத்தி
முதல்வனே பச்சை மயில்வீரா -
முடுகிமே லிட்ட கொடியசூர் கெட்டு
முறியவேல் தொட்ட பெருமாளே.(10)

428. நரகிற் கிடப்போர்

தானதன தானத் தனதான

மாதர்வசு மாயுற் றுழல்வாரும்-
மாதவமெ ணாமற் றிரிவாரும் ;
தீதகல வோதிப் பணியாரும்-
தீநரக மீதிற் றிகழ்வாரே ;

* யாமம்—மூன்று மணி நேரம் 7½ நாழிகை—கொண்டது ஒரு ஜாமம்.

† 'கனக மாணிக்க வடிவன்' என்பதனைக் கொண்டு அருணகிரியார் இங்குத தரிசித்தபொழுது மாணிக்கத்தால் அமைந்த திருவுருவம் இருந்திருத்தல் கூடும் என்று கருதுகின்றார்கள்.

—இலங்கைப் புராதன சைவாலயங்கள்—கதிர்காமம்-பக்கம்-13.

427

வாசனை நீங்காததும், ஜெயமே பெறுவதுமான மலர்ப் பாணங்களைத் தொட்டுப், பயிலும் வில்லைக் கையில் வைத்து வலித்து நிற்கும் மன்மதனாலும்,

மதில்களைத் தாண்டிவரும் கிரணங்களைக் கொண்ட வட்டவடிவான சந்திரன் (பூரண நிலா) சுட்டு நிற்பதனாலும்,

இரண்டு கண்களினின்றும் முத்தம் (முத்துப் போன்ற கண்ணீர்) உதிர (சிந்த), (முதிர—நிரம்ப) யாமங்கள் தோறும் இரவில் தினந்தோறும் மெலிவு அடையாதவாறு—

துன்பம் அடைந்து மிகவும் காம மயக்கம்கொண்டு நிற்கும் இவளை வாழ்விக்க நீ வந்தருளவேண்டும்.

யானைகள் வாழும் மலையில் (வள்ளிமலையில்) அருமை வாய்ந்த வேட்டுவப் பெண் வளளியின் கலவியின்பம் மிக்க அழகிய மணிமார்பனே!

கனக மாணிக்க உருவத்தனே! சிறந்த கதிர்காமத் தலத்தில் உறைபவனே!

முருகனே! பக்தருக்கு அருகில் இருப்பவனே! முத்தி தரும் முதன்மையனே! பச்சை மயில் வீரனே!

விரைந்து வந்து மேலிட்டு எதிர்த்த பொல்லாத சூரன் கேடு உற்று அழிபட வேலைச் செலுத்திய பெருமாளே!

(இவளை வாழ்விக்க வரவேணும்)

428

பெண்கள் வசப்பட்டுத் திரிபவர்களும்,

நல்ல தவச்செயல்களை எண்ணாமல் திரிபவர்களும்,

தீமைகள விலகும்படி (நல்ல) நூல்களை ஓதிப் பணியாதவர்களும்,

கொடிய நரகத்திலே விளக்கமுறக் கிடப்பார்கள,

* நாதவொளி யேநற் குணசீலா-
நாரியிரு வோரைப் புணர்வேலா;
சோதிசிவ ஞானக் குமரேசா-
தோமில்கதிர் காமப் பெருமாளே.(11)

429 அகப்பொருள்

தனன தான தான தத்த, தனன தான தான தத்த
தனன தான தான தத்த தனதான

†முதிரு மார வார நட்பொ ‡டிலகு மார வார மெற்றி
முனியு மார வார முற்ற கடலாலே-
முடிவி லாத தோர் x வடக்கி லெரியு o மால மார்பி டத்து
முழுகி யேறி மேலெ றிக்கு நிலவாலே;
**வெதிரி லாயர் வாயில் வைத்து மதுர ராக நீடி சைக்கும்
விணைவி டாத தாய ருக்கு மழியாதே-
விளையு மோக போக முற்றி அளவி லாத காதல் பெற்ற
விகட மாதை நீ யணைக்க வரவேணும்;
கதிர காம மாந கர்க்கு ளெதிரி லாத வேல்த ரித்த
கடவு ளேக லாப சித்ர மயில்வீரா-
கயலு லாம்வி லோச னத்தி களப மார்ப யோத ரத்தி
ககன மேவு வாளொ ருத்தி மணவாளா;

---

* நாத ஒளியே — "ஓசை ஒலியெலாம் ஆனாய் நீயே"—அப்பர் 6-38-1—ஒளி—"முன்னைய ஒளியான்"—சம்பந்தர்-II-87-1
நிலநீரொடு தீவளிகாயமென வெளி மன்னிய தூ ஒளியாய்—சம்பந்தர்-II—21—4.

† முதிரும் மார வார நட்பொடு—மாரனுக்கு உரிமையாகிய முதிர்ந்த நட்புடன். ‡ இலகும் ஆர் அ ஆரம் எற்றி—பிரகாசிக்கின்ற பொருந்திய அந்த முத்துக்களை எற்றி.

x வடக்கில் எரி—வடவாமுகாக்கினி.

o ஆலம் ஆர்பு இடம்—கடல். ** வெதிர்—வேய்ங்குழல்.

நாதனே! சுடரே! நல்ல குணப் பரிசுத்தனே! அல்லது—ஒலியே! ஒளியே! (ஒலி ஒளியே)! நற்குண சீலா!

பெண்களை இருவரை தேவசேனை—வள்ளியை)ச் சேரும் வேலனே!

ஜோதியே! சிவஞானக் குமரேசனே!

குற்றமிலாத கதிர்காமப் பெருமாளே!

(மாதர் வசமாயுற்றுபுல்வார்—நரகமீதிற் றிகழுவார்)

429

மார வார முதிரும் நட்பொடு (மன்மதனுக்கு உரிமையாகிய அன்பு முதிர்ந்த நட்புடன்), (இலகும் ஆர் அ ஆரம் எற்றி) பிரகாசிக்கின்ற பொருந்திய அந்த முத்துக்களை எற்றி (வீசி), முனியும்—கோபிக்கும் ஆரவாரம்—உற்ற பேரொலி பொருந்திய கடலாலே— (கடலொலிக்கும்)—

அழிவு இலாததாய், ஒப்பற்ற கடலின் வடக்குப் பக்கத்தில் எரியும் ஊழித் தீயாம் வடவாமுகாக்கினி போல எரிவதாய், (ஆலம் ஆர்பு இடம்) விஷம் நிறைந்து தோன்றிய இடமாம கடலில் முழுகி (மேலே) எறி கிரணங்களை வீசும் நிலவாலே—(நிலவுக்கும்)

மூங்கிலில் புல்லாங்குழலை) இடையர் வாயில் வைத்து இனிமையான ராகங்களை நெடுநேரம் கேட்கச் செய்யும இசையொலிக்கும், தமது தொழிலை விடாது செய்யும் தாய்மாருக்கும், அழியாமல்—

உண்டாகின்ற காம போகமே நிரம்பி, அளவு கடந்த ஆசை கொண்டுள்ள இந்த அழகிய பெண்ணை நீ அணைக்க வரவேணும்—

கதிர்காம மகா நகரத்தில் ஒப்பில்லாத வேலாயுதத்தைத் தரித்த கடவுளே! தோகை யழகு வாய்ந்த மயில் வீரனே!

மீன் போன்ற கண்களை உடையவள், கலவைச் சாந்து அணிந்த கொங்கையை உடையவள், (ககனம்-விண்) விண்ணுலகில் வீற்றிருந்தவள் ஆகிய—ஒப்பற்றவளாம தேவசேனையின் மணவாளனே! (அல்லது ககனம் — காடு எனக்கொண்டு — வள்ளிமலைத் தினைக்காட்டில் இருந்த ஒப்பற்ற வள்ளியின் மணவாளனே)!

* அதிர வீசி யாடும் வெற்றி விடையிலேறு மீசர் கற்க
அரிய ஞான வாசகத்தை யருள்வோனே-
அகில லோக மீது சுற்றி யசுரர் லோக நீறெ ழுப்பி
அமரர் லோகம் வாழ வைத்த பெருமாளே.†(12)

430. யம தண்டனை பயத்தை விலக்க

தனதனன தான தந்த, தனதனன தான தந்த
தனதனன தான தந்த தனதான

வருபவர்க ளோலை கொண்டு நமனுடைய தூத ரென்று
மடிபிடிய தாக நின்று தொடர்போது-
மயலதுபோ லாத வம்பன் விரகுடைய னாகு மென்று
வகைகளுட னேதொ டர்ந்து அடைவார்கள்;
கருவியத னாலெ றிந்து சதைகள்தனை யேய ரிந்து
கரியபுன லேசொ ரிந்து விடவேதான்-
கழுமுனையி லேயி ரென்று விடுமெனும வேளை கண்டு
கடுகிவர வேணு மெந்தன் முனமேதான்;
பாகிரியு லாவு ‡ செந்தி மலையினுட னே x யி டும்பன்
பழநிதனி லேயி ருந்த குமரேசா-

* "முழங்கழல் அதிரவீசி ஆடுவாய்" சம்பந்தர்—3-52-4.

† இந்தத் திருப்புகழில் ஒவ்வோரடியின் பிற்பாகங்கள் ஒன்று சேர, எதுகை ஒன்று நீங்கலாக, ஏனைய இலக்கணங்களும், பொருளும் பொருந்தப் பிறிதொரு திருப்புகழ் பின்வருமாறு அமைகின்றது :—

முனியு மார வார முற்ற கடலாலே
முழுகி யேறி மேலெ றிக்கு நிலவாலே
வினைவி டாத தாய ருக்கு மழியாதே
விகட மாதை நீய ணைக்க வரவேணும் ;
கடவுளே கலாபசித்ர மயில்வீரா !
ககன மேவு வாளொருத்தி மணவாளா !
அரிய ஞான வாசகத்தை யருள்வோனே
அமரர் லோகம் வாழ வைத்த பெருமாளே!

‡ செந்திமலை—பாட்டு 46-பக்கம் 123-பார்க்க.

x இடும்பன் பழநி—பாட்டு 112-பக்கம் 266; பாட்டு 18½-பக்கம் 48[illegible] [illegible]குறிப்புக்களைப் பார்க்க.

அதிரவீசி ஆடுகின்ற ஈசன், வெற்றி விடையில் ஏறும் ஈசர் (கற்க) அறியும்படி, அருமையான ஞான உபதேச மொழியை (அவருக்கு) அருளியவனே.

எல்லா வுலகங்களின் மீதும் சுற்றி உலாவி, அசுரர் வாழ்ந்த உலகங்களைத் தூளாக்கி, தேவலோகத்தை வாழ வைத்த பெருமாளே.

(விகடமாதை நீ அணைக்க வரவேணும்)

430

(என உயிரைக்கவர) வரும் யமதூதர்கள் எனது ஆயுட்சீட்டு ஓலையை எடுத்துக்கொண்டு வந்து, (நாங்கள்) யமதர்மராஜவின் தூதர்கள் என்று கூறி, (மடி பிடியதாக) விடாப்பிடியாக நின்று என்னைத் தொடர்கின்ற போது— என்னை நோக்கி அவர்கள்)

காமமிக்க பொல்லாத வம்பன் (வீணன்) துஷ்டன், தந்திரம் உடையவன் ஆகும் இவன் என்று, பழிப்பு வார்த்தைகளுடனே என்னைத் தொடர்ந்து நெருங்கு வார்கள்;

ஆயுதங்களை வீசிச் சதைகளை அரிந்து, கரிய (பசிய) (புனல்—நீர்) ரத்தம் சொரிந்து விழுமாறு (சிந்துமாறு)

கழுமுனையில் இரு என்று ஏவி விடுவார்கள், அந்த சமயத்தை அறிந்து நீ வேகமாக வரவேணும் என்றன் முன்னிலையிலே ;

பரங்குன்றம், (நீ உலவி விளையாடும்) செந்தூர்மலை, அவையுடன் இடும்பன் கொண்டுவந்த பழநி மலை—ஆகிய தலங்களில் வீற்றிருக்கும் குமரேசனே!

பதிகளைபல வாயி ரங்கள் மலைகள் மெகு கோடி நின்ற
பதமடியர் காண வந்த கதிர்காமா;

அரவுபிறை பூளை தும்பை விலுவமொடு தார்வை கொன்றை
யணிவர் சடை யாளர் தந்த முருகோனே-

அரகரசி வாய சம்பு குருபரகு மார நம்பு
மடியார்தமை யாள வந்த பெருமாளே. (13)

அருக்கொணமலை.

(இதுவும் ஈழநாட்டிலுள்ளது- யாழ்பாணத்திலிருந்து 12 மைல்:
கீரிமலை என்று வழங்கும்)

431. மாதர்மேலுள மயக்கற

தனத்த தானன தனத்த தானன
தனத்த தானன தனத்த தானன
தனதத தானன தனத்த தானன தனதான

தொடுத்த வாளென விழித்து மார்முலை
யசைத்து மேகலை மறைத்து மூடிகள
துடித்து நேர்கலை நெகிழ்த்து மாவியல்
கொளுமாதர்-

சுகித்த ஹாவென நகைத்து மேல்விழ
முடித்த வார்குழல் விரித்து மேவிதழ்
* துவர்த்த வாய்சுரு ளடக்கி மால்கொடு
வழியேபோய்;

படுத்த பாயலி லணைத்து மாமுலை
பிடித்து மார்பொடு மழுத்தி வாயிதழ
கடித்து நாணம தழித்த பாவிகள் வலையாலே-

பலிதது நோய்பிணி கிடத்து பாய்மிசை
வெளுத்து வாய்களு மலத்தி னுயெள
பசித்து தாகமு மெடுத்தி டாவுயி ருழல்வேனோ;

* துவர்த்த—சிவந்த.

தலங்கள் பல ஆயிரக்கணக்கானவை; மலைகள் வெகு கோடி கணக்கானவை — இவைதமில் நின்ற உனது திருவடிகளை அடியார்கள் காணும் பொருட்டு எழுந்தருளி வந்துள்ள கதிர்காமத்தலத்தனே!

பாம்பு, பிறை, பூளைப்பூ, தும்பைமலர், வில்வம், அறுகு, கொன்றை அணிபவராம் சடையாளர் (சிவபிரான்) தந்த முருகனே! (குழந்தையே)

அரகர, சிவாய, சம்பு, குருபர, குமார, நம்பும் அடியார்களை ஆண்டருள வந்த பெருமாளே!
(வேலை கண்டு கடுகிவரவேணும் எந்தன் முனமேதான்)

அருக்கோணமலை

431

செலுத்தப்பட்ட வாளாயுதமென்று சொல்லும்படி விழித்து, மார்பிலுள்ள கொங்கையை அசைத்து, மேகலை (புடைவை) கொண்டு மறைத்து மூடும் மாதர்கள், துடித்து எதிரே புடைவையைத் தளர்த்தி நல்லொழுக்கத்தைப் பறிகொள்கின்ற மாதர்கள்,

சுகித்து, அஹா என்று நகைத்து மேலே விழ, முடித்திருந்த நீண்ட கூந்தலை விரித்து, இதழ் சிவக்கும்படி வாயில் (வெற்றிலைச்) சுருளை அடக்கிக், காம ஆசையைக் கொடுக்கின்ற அந்த வழியிலேயே போய்ப்—

படுத்த படுக்கையில் அணைத்து, அழகிய கொங்கையைப் பிடித்து மார்போடும் அழுத்தி, வாயிதழைக் கடித்து, நாணத்தை அழித்த (பொதுமகளிராம்) பாவிகளின் வலையாலே—

உண்டான நோய் பிணியாற் படுக்கை யுற்று, பாயில் விழுந்து கிடப்பதால் உடல் வெளுத்து, வாய்களும மலம் தின்னும் நாயென ஆக, பசியுற்றும் தாகம் உற்றும் எடுத்திட்ட உயிருடன் திரிவேனோ!

* வெடுத்த தாடகை சினத்தை யோர்கணை
விடுத்து யாகமும் நடத்தி யேயொரு
மிகுத்த வார்சிலை முறித்த மாயவன்
மருகோனே—

விதித்து ஞாலம தளித்த வேதனை
யதிர்த்து வோர்முடி கரத்து லாயனல்
விழித்து காமனை யெரித்த தாதையர்
குருநாதா;

அடுத்த † ஆயிர விடப்ப ணுமுடி
நடுக்க மாமலை பிளக்க வேகவ
டரக்கர் மாமுடி பதைக்க வேபொரு மயில்வீரா—

‡ அறத்தில் வாழுமை x சிறக்க வேயறு
முகத்தி னோடணி குறத்தி யானையொ
டருக்கொணாமலை o தருக்கு லாவிய
பெருமாளே. (1)

திருக்கோணமலை

[இதுவும் ஈழநாட்டிலுள்ளது. இலங்கைத் தீவில் வடகீழ்ப் பாகத்தில் உள்ள கடற்கரைத் தலம் தக்ஷிண கைலாசம் எனவும் பெயர் பெறும். திருஞானசம்பந்த ஸ்வாமிகளுடைய பாடல் பெற்றது. இதற்கு ஸ்தலபுராண முண்டு].

432. அருள் பெற

தனத்த தானன தனத்தான தானன
தனத்த தானன தனத்தான தானன
தனத்த தானன தனத்தான தானன தனதான

விலைக்கு மேனியி லணிக்கோவை மேகலை
தரித்த வாடையு மணிப்பூணு மாகவெ
மினுக்கு மாதர்க ளிடக்காம மூழ்கியெ மயலூறி—

* தாம் செய்யும் யாகத்தை ராக்ஷசர்கள் தடுக்கிறார்களென்றும் அவர்களை அழிக்க ஸ்ரீராமரைத் தம்முடன் அனுப்ப வேண்டுமென்றும் விசுவாமித்திர முனிவர் தசரத மகாராஜாவைக் கேட்க, ஸ்ரீராமரும் லக்ஷ்மணரும் முனிவருடன் அனுப்பப்பட்டனர். அவர்கள் போகும் வழியில் தாடகை ஸ்ரீராமரை எதிர்க்க, அவரது

[†, ‡, x, o —இவைகளின் குறிப்பைப் பக்கம் 584-ன் கீழ்ப்பார்க்க]

வெடுவெடுத்து (கோபத்தாற் படபடப்புடன்) வந்த தாடகையின் கோபத்தை ஓர் அம்பு விடுத்து (அடக்கியும்) யாகத்தை நடத்தியும், ஒப்பற்ற விசேடமான நீண்ட வில்லை முறித்தவனை திருமாலினை (ஸ்ரீராமரினை) மருகனே!

சிருட்டித்து இப் பூமியைத் தந்த பிரமனை அதிர்ச்சியுறச் செய்து (கலங்கவைத்து), அவனுடைய ஒரு சிரத்தைத் தமது கையில் உலவவைத்து (சிரத்தைக் கையாற் கிள்ளி அறுத்து), நெருப்புக்கண்ணை விழித்து மன்மதனை எரித்த தந்தையாம் சிவனுக்குக் குருநாதனே!

வரிசையுள்ள ஆயிரம், விஷம்கொண்ட, படங்களைக் கொண்ட ஆதிசேஷன் நடுக்கமுறவும், கிரவுஞ்சமலை பிளவுபட்டுத் தூள்படவும், வஞ்சக அரக்கர்களின் பெரிய தலைகள் பதைக்கவும் பொருத மயில் வீரனே!

அறங்களை வளர்த்து வாழ்ந்த உமை (தேவி மகிழ்ச்சியுற, ஆறுதிருமுகங்கள் விளங்க அழகிய குறத்தி (வள்ளியுடனும்) யானை (தேவசேனையுடனும்) அருக்கோணமலை என்னும் தலத்தில் களிப்புடன் உலவும் (விளங்கும்) பெருமாளே! (அல்லது—தரு குலாவிய அருக்கொணமலை எனக்கொண்டு மரங்கள் அடர்ந்த அருக்கொணமலைப் பெருமாளே—எனலுமாம்).

(உயிர் உழல் வேனே!)

திருக்கோணமலை

432

தக்க விலை பெறும் பொருட்டு (காசு பறிக்கும் பொருட்டு) மேனியில் (உடலில்) அழகிய வடங்களை (பொன்மாலைகளை) அணிந்து, மேகலை (இடையணியைப்) பூண்ட ஆடையுடனும், ரத்னாபரணங்களுடனும மினுக்கும் மாதர்கள் தரும் காமமயக்கில் முழுகி, மோகத்தில் அழுந்தியுற்—

பாணத்தால் அவன் மாண்டான். பின்னர் ஸ்ரீராமர் முனிவரது வேள்வியைக் காத்தனர். யாகத்துக்கு இடையூறு செய்த சுபாகுவைக் கொன்றனர். மாரீசனை அப்புறப்படுத்தினர்.

பின்னர் ஸ்ரீராமர் விசுவாமித்திரருடன் மிதிலைக்குச் சென்று அங்கே ஜனகமகாராஜா வைத்திருந்த சிவதனுசை முறித்து ஜனக

(தொடர்ச்சி 584-ஆம் பக்கம் பார்க்க)

மிகுத்த காமிய னெனப்பாரு ளோரெதிர்
நகைக்க வேயுட லெடுத்தேவி யாகுல
வெறுப்ப தாகியெ யுழைத்தேவி டாயபடு
கொடியேனைக்;

கலக்க மாகவெ மலக்கூடி லேமிகு
பிணிக்கு ளாகியெ தவிக்காம லேயுனை
கவிக்கு ளாய்சொலி கடைத்தேற வேசெயு
மொருவாழ்வே—

கதிக்கு ** நாதனி யுனைத்தே டியேபுக
ழுரைக்கு நாயெனை யருட்பார்வை யாகவெ
கழற்கு ளாகவெ சிறப்பான தாயருள் தாவேணும்;

மலைக்கு நாயக சிவக்காமி நாயகர்
திருக்கு மாரனெ முகத்தாறு தேசிக
வடிப்ப மாதொரு குறப்பாவை யாள்மகிழ் தருவேளே—

வசிட்டர் காசிபர் தவத்தான யோகியர்
அகத்ய மாமுநி யிடைக்காடர் கீரனும்
வகுத்த பாவினில் பொருட்கோல மாய்வரு
முருகோனே;

நிலைக்கு நான்மறை மகத்தான பூசுரா
†† திருக்கோ ணமலை தலத்தாரு கோபுர
நிலைக்குள் வாயினில் கிளிப்பாடு பூதியில்
வருவோனே—

(583-ஆம் பக்கம் கீழ்க்குறிப்பு தொடர்ச்சி)

மகாராஜனுக்குப் பூமிதேவி அளித்த வைதேகி (சீதையை)த் திருமணம் செய்தனர்.

† 'சேடன் முடி திண்டாட ஆடல்புரி வெஞ்சூரர் திடுக்கிட நடிக்கு மயிலாம்; 'பாரப்பணமுடி அனந்தன் முத லரவெலாம் பதைபதைத்தே நடுங்க'—மயில் விருத்தம்.

‡ அறத்தில் வாழ் உமை—காஞ்சியில் 32-அறங்களை வளர்த்த தேவி (திருப்புகழ் 460)

x சிறத்தல்—மகிழ்தல் "காகர் கம்பியன்......உளம் சிறந்து புகலுவான்"—கந்த புராணம் 4-1-31.

o தருக்கு—களிப்பு—'கீதம் வந்த வாய்மையாற் கிளர் தருக்கினார்" சம்பந்தர் 3 52-7.

** நாதனி—நாதன் நீ.

†† திருக்கோணமலை-தக்ஷிண கயிலாயங்கள் மூன்றில் ஒன்று. திருப்புகழ் 331-பக்கம் 332 கீழ்க்குறிப்பைப் பார்க்க.

பெரிய காமலோலன் இவன் என்று உலகில் உள்ளோர் என எதிரே சிரிக்க உடலெடுத்துத் துன்பமும் வெறுப்பும் கொண்டு உழைத்துக் களைப்புக்கொள்ளும் கொடியவனுகிய நான்

கலக்க நெஞ்சினனாய், மும்மலக் கூடாகிய இந்த உடலில், நிரம்ப நோய்களுக்கு ஆளாகித் தவிக்காமல், உன்னைப் பாட்டில் அமைத்துப் பாடிக் கடைதேற (ஈடேற) அருளும் ஒப்பற்ற செல்வமே!

நற்கதியைத் தரும் நாதன் நீ! உன்னைத்தேடி உனது புகழை உரைக்கும் நாயேன் (சிறியன்) (உனது) அருட் பார்வையால் உன் திருவடியைக் கூடவே சிறப்பான வழியை (அல்லது, தாய் அன்பை) எனக்கு அருள்புரிய வேண்டும்.

மலைக்குத் தலைவனே (குறிஞ்சி வேந்தனே-கிரிராஜனே)! சிவகாமியம்மையின் தலைவராம் சிவபிரானது அழகிய குமாரனே! திருமுகங்கள் ஆறு கொண்ட குருமூர்த்தியே! வடிவழகுள்ள மாது—ஒப்பற்ற குறப்பாவையாள்—வள்ளி மகிழும் வேளே!

வசிட்டர், காசிபர், தவஞ்சிறந்த யோகியர்கள், அகத்திய முனிவர், இடைக்காடர், நக்கீரர் — இவர்கள் அமைத்த பாடல்களில் அவைதம் பொருளுருவமாய் வரும் முருகனே!

அழியாது நிலைத்து நிற்கும நாலுவேதங்களைப் பயின்று சிறந்த அந்தணர்கள் உள்ள திருக்கோணமலை என்னும் தலத்தில் விளங்கும் கோபுர நிலையின் வாயிலில் * "கிளிப்பாடு பூதி" என்னும் இடத்தில் எழுந்தருளி வருபவனே!

---

* கிளிப்பாடு பூதி-திருக்கோணமலைக் கோயில் கோபுர நிலையில் ஓரிடத்துக்குக் 'கிளிப்பாடு பூதி' என்று பெயர் என்ப. "அருணகிரிநாதர் கிளியுரு எடுத்து இத்தலத்து எழுந்தருளித் திருப்புகழ் பாடித் தோத்திரம் புரிந்தருள்பெற்றுர். அது 'கிளிப் பாடு பூதியில் வருவோனே' என இத்தலத் திருப்புகழிற் கூறி அருளியதனாலும் பெறுதும். அதுபற்றி "வன்னி மங்கலம் என்னும் சிறப்புப் பெற்றுள்ளது."—சுப்பிரமண்ய பராக்ரமம் பக்கம் 346 (வன்னி கிளி). 'கிளிப்பாடு பூதி' என்பதற்கு (அருணகிரியார் கிளியான பின்பு பாடின) கந்தரநுபூதி எனப் பொருள் கொண்டால் இந்தத் திருப்புகழ் அருணகிரிநாதர் பாடினதா என்பதை ஆராய வேண்டிவரும்.

நிகழ்த்து மேம்பல கடற்கூறை யாகவெ
யெடுத்த வேல்கொடு பொடித்தூள தாஎறி
நினைத்த காரிய மநுக்கூல மேபுரி பெருமாளே.(1)

௬

ஆறாவது திருப்பதி

பழமுதிர் சோலை

[இது மதுரைக்கு வடக்கு 12-மைலிலுள்ள கள்ளழகர் கோயில். 443-ஆம் பாடலை பார்க்க. 443-ஆம் பாடலில்-பிட்டமுதுக் கடிபடு வானேடு .... நெருக்கிய ஆதிச் சோலைமலை என்றதனல்-இத்தலம் மதுரைக்கு அருகில் உள்ள தலம் என்பதும், 428-ஆம் பாடலில் 'நூபுரம் இரங்கு கங்கை' என்றதனல் (நூபுரம்-சிலம்பு 'சிலம்பாறு' ஒலிக்கும் தலம் என்பதும் பெறப்படுகின்றன: ஆதலால் கள்ளழகர் கோயிலே பழமுதிர் சோலை என்பதிற் சிறிதளவும் ஐயமில்லை. 'சிலம்பா றணிந்த சீர்கெழு திருவிற் சோலையொடு தொடர்மொழி மாலிருங் குன்றம்'-(பரிபாடல் 15). இத்தலத்து மலையை 'இருங் குன்றம்' எனப் பரிபாடலிலும், 'தண் கார்வரை' எனக் கந்தர் அந்தாதியிலும் (1-,73) விளக்கப்பட்டுள்ளன

இத்தலத்தில் முன்பு சிவாலயமும் இருந்த தென்பதற்குச் சான்றுகள் பிரதான மூர்த்தியின் பெயர் "பரமசுவாமி" என்று சிலா சாசனங்களிற் காணப்படுவது, விக்னேசுரர் ஆலயம், விபூதிப் ப்ரசாதம் முதலிய-என்று ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்டுள்ள தலபுராணம் விளக்கும். "திருமால் குன்றத்துச் செல்குவீராயின் ..புண்ணிய சரவணம் பொருந்துவீர்" எனச் சரவணப்பொய்கை அங்கு உளது என்பதைச் சிலப்பதிகாரம் (காடுகாண்காதை) விளக்குகின்றது. திருப்புகழ் பாடல்கள் 572, 938-பாட பேதத்தின்படி இத்தலத்துக்கு உரிய பாடல்களாகும்.

433. ராக

தனதன தான தனதன தான தனதன தான
தனதான

அகரமு மாகி யதிபனு மாகி யதிகமு மாகி
அகமாகி-
அயனென வாகி அரியென வாகி அரனென வாகி
அவர்மேலாய;
இகரமு மாகி யெவைகளு மாகி யினிமையு மாகி
வருவோனே -

நிகழ்கின்ற (நடக்கின்ற) ஏழு பிறப்பு என்னும் சமுத்திரம் சூறைபட (கொள்ளைபோய் அழிய)த் திருக்கரத்தில் எடுத்த வேலைப் பகைவர்கள் பொடிப் பொடியாக போகும்படிச் செலுத்தின பெருமாளே! நினைத்த காரியங்களெல்லாம் அநுகூலமாம்படி அருளும் பெருமாளே!

(அருள் தரவேணும்)

433

எழுத்துக்களுள * அகரம் முதலாய் நிற்பது போல, எப்பொருளுக்கு முதற்பொருளாகி, எவைக்கும் தலைவனாகி, எவைக்கும் மேம்பட்டதாகி, "நான்" "நான்" என்னும் உட்பொருளாகி,

பிரமன் என்னும் படைப்புத் தொழிலனாகி, திருமால் எனனும் காத்தல் தொழிலனாகி, அரன் என்னும் அழித்தல் தொழிலனாகி, இம்மூவர்க்கும் † மேலான பொருளாகி

இங்குளள பொருள்களாகி, பின் எங்குள்ள ‡ எல்லாப பொருள்களும் ஆகி, x இனிமை தரும் பொருளாகி வருபவனே!

---

* 'அகர முதலானை அணி ஆப்பனூரானை'-சம்பந்தர்-1-88-5.

அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதிபகவன் முதற்றே உலகு-திருக்குறள்

'அகர உயிர்போல் அறிவாகி எங்கும் நிகரில் இறை நிற்கும் நிறைந்து-திருவருட்பயன்.

'அகரம தாதியான எழுத்தெலாம் ஆகிப், பின்னர், மகரமுமான மேலோன்'-கந்த புராணம்-4-12-437.

† மேலொருவன் இல்லாதான் எங்கள் இறை-திருவருட்பயன்-6

‡ எவைகளுமாகி-' எல்லாமாம் எம்பெருமான்''-சம்பந்தர்-2-16-9) 'எல்லாம் ஆயவன்'—சம்பந்தர் 1-113-2

x இனிமையுமாகி—''மதுரன் நீ'' சம்பந்தர்-3-52-4. 'ஊறு தேனவன்'' சம்பந்தர்-2-95-2

இருநில மீதி லெளியனும் வாழ எனதுமு னோடி
வரவேணும் ;

* மகபதி யாகி மருவும் † வலாரி மகிழ்களி கூரும்
வடிவோனே—

‡ வனமுறை வேட x னருளிய பூசை மகிழ்கதிர் காம
முடையோனே ;

செககண சேகு தகுதிமி தோதி திமியென ஆடு
மயிலோனே—

திருமலி வான o பழமுதிர் சோலை மலைமிசை மேவு
பெருமாளே. (1)

434 ஞானம் பெற

தனதன தான தான. தனதன தான தான
தனதன தான தான தனதான

** இலவிதழ் கோதி நேதி மதகலை பார வார
இளநகை யாட ஆடி மிகவாதுற்—

றெதிர்பொரு கோர பார ம்ருகமத கோல கால
இணைமுலை மார்பி லேற மதராஜன் ;

கலவியி லோடி நீடு வெகுவித தாக போக
கரணப்ர தாப லீலை மடமாதர்—

---

* மகபதி-நூறு அசுவமேதயாகம் முடித்தவர்கள் இந்திரபதவி அடைவர். பாட்டு 232-பக்கம் 82.

† வலாரி—இந்திரன் பாடல்-351, பக்கம்-382 பார்க்க.

‡ கதிர்காமத்தில் ஒரு வேடன் வேலவரைப் பூசித்துப் பேறு பெற்ற வரலாறு இங்குக் குறிப்கப்பட்டுள்ளது.

முருகவேள் தமது வேலாயுதத்தைப் பாராட்ட, அருகிலிருந்த பிரமன் இந்த வேலுக்குப் பெருமை என்னுல் வந்தது என, முருகவேள் கோபித்துப் பிரமனைச் சபிக்கப், பிரமன் பூமியில் 'அந்திமான்' என்னும் வேடனுகப் பிறந்தான். தான் கொல்ல எத்தனித்த பிப்பலாத முனிவரால் அவன் ஞானம் வரப்பெற்றுன். முருகவேளை அன்புடன் பூசித்தான்; கார்த்திகை விரதம் இருந்து ஆறெழுத்தை ஓதி வேடத்தன்மை நீங்கி அரசனுகி இடைவள்ளல்கள் எழுவரில் ஒருவனுயினுன் (சுப்ரமணிய பராக்ரமம்-சதுர்முக சாபாரி மூர்த்தி—பக்கம் 169) இந்த வேடனைத்தான் இந்தத் திருப்புகழடியிற் குறித்துள்ளார் என்பர்; (x, o, **—பக்கம் 589-பார்க்க)

இப் பெரிய பூமியில் எளியனாகிய அடியேனும் வாழ என முன்பு (இறைவா நீ) ஓடி வரவேணும்,

மகபதி (யாகங்களுக்கு அதிபதியாய் விளங்கும் வலாசுரனுக்குப் பகைவனும்) இந்திரன மகிழ்ச்சியும் களிப்பும் மிகவும் கொள்ளும் அழகனே!

காட்டில் வசித்த வேடன் x அன்புடன் செய்த பூஜையை மகிழ்ந்து ஏற்றுக்கொண்ட கதிர்காமத் தலத்தைக் கொண்டவனே!

செககண சேகு தகுதிமி தோதிதிமி யென்று ஆடும் மயில்வாகனனே!

லக்ஷ்மிகரம் நிறைந்த ०பழமுதிர்சோலை மலைமேல் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(எளியனும் வாழ எனதுமுன் ஓடி வரவேணும்)

434

**இலவம்பூப் போன்ற சிவந்த வாயிதழ்களை வகைப் படுத்தி, முறையாக மன்மத கலைகளை ஆரவாரமும் புன்சிரிப்பும் தோன்ற விளையாடி, அதிக தர்க்கங்களைப் பேசி

எதிரில் தாக்கும் அச்சம் தரும் பாரமான, கஸ்தூரி முதலிய அணிந்து ஆடம்பரமாயுள்ள துணைக் கொங்கைகள் மார்பிற் பொருந்த மனமதராஜனுடைய—

காமலீலைச் சேர்க்கையில் (வேகத்துடன்) ஓடி, நெடு நாள் பலவிதமான போகசுகத்தை உண்டுபண்ணும் காம போக புணர்ச்சியிற் பேர் பெற்ற விலைகளுடன் மடப்பம் பொருந்திய மாதர்களுடைய

---

x அருளிய-அன்புடன் செய்த பூஜை "அவர் அமைத்து அருளிய விருந்து இனிது அமர்ந்து"-பெரிய புராணம்-ஞானசம் 535.

० பழம்-முதிர்-சோலை; முதிர்-மிகுதல் "அரி முதிர் அமரர்க் கரசனுகியும்" (கல்லாடம்—9) என்புழிப் போல

** இலவம்பூ சிவந்த வாய்க்கு உவமை; இலவ மலர்-செந்நிறம்-எரிமலர் இலவதது' பெருங்கதை 1-54-143. 'இலமலர்ச் செவ்வாய்'-பெருங்கதை 1-33-118; 'இலவலர்வாய் இன்னமிர்தம் எய்தினன்-சிந்தாமணி 482.

கலவியின் மூழ்கி யாழு மிழிதொழி லேனு மீது
 கருதிய ஞான போத மடைவேனோ;
கொலைபுரி காளி சூலி வயிரவி நீலி மோடி
 குலிச * குடாரி யாயி மகமாயி-
குமரிவ ராகி மோகி பகவதி யாதி சோதி
 குணவதி யால வூணி யபிராமி;
பலிகொள்க பாலி யோகி பரமகல் யாணி லோக
 பதிவ்ரதை வேத ஞானி புதல்வோனே-
படையொடு சூரன் மாள முடுகிய சூர தீர
 பழமுதிர் சோலை மேவு பெருமாளே. (2)

435. நடனம் காண

தான தன தான தந்த தன தான

காரணம தாக வந்து புவிமீதே-
 காலனணு காதி சைந்து கதிகாண;
நாரணனும் வேதன் முன்பு தெரியாத-
 ஞான நட மேபுரிந்து வருவாயே;
ஆர*முத மான தந்தி மணவாளா-
 ஆறுமுக மாறி ரண்டு விழியோனே;
சூரர்கிளை மாள வென்ற கதிர்வேலா -
 † சோலைமலை மேவி நின்ற பெருமாளே. (3)

---

* குடாரி—யானைத்தோட்டி—அங்குசம். 'பாசாங்குசம் கையில் அணையுந் திரிபுரசுந்தரி' அபிராமி அந்தாதி-2.

* அமுதமான தந்தி—தேவசேனை — அமுதவல்லி ஆதலின்; தேவசேனை வரலாறு :—

திருமாலின் கன்னியராம் அமுதவல்லி, சுந்தரவல்லி என்பவர் முருகவேளை மணக்க விரும்பி சரவணத்தில் தவம் புரிந்தனர். முருகன் அவர்கள் எதிர் தோன்றி 'அமுதவல்லி! நீ, இந்திரன் மகளாக வளருவாயாக! இளையவளாம் சுந்தரவல்லி வேடன்பால் வளருவாளாக; பின்னர்; நாம் உங்களை மணம் செய்து கொள்வோம்' என்றனர்; அங்ஙனமே, அமுதவல்லி இந்திரனை அடைய இந்திரன் சொற்படி ஐராவதம் (வெள்ளை யானை) அமுதவல்லியை வளர்த்தது. அதனால் அமுதவல்லிக்கு தெய்வயானை எனப் பெயர் எய்தியது. "யானை போற்றிய தனைய காரணத்தால் தெய்வயானை என்றொரு பெயர்" (கந்த புரா-I—18-10)

† சோலையொடு தொடர்மொழி மாலிருங்குன்றம்-பரிபாடல் 15

சேர்க்கையில் முழுகி ஆழ்கின்ற இழிந்த தொழிலை உடைய அடியேனும் மேலாகக் கருதப்பட்ட ஞான அறிவை அடைவேனு!

கொலை செயும் காளி, சூலத்தை ஏந்தியவள், வயிரவி, நீல நிறத்தினள், துர்க்கை (காடுகாள்), குலிசம், அங்குசம் ஏந்தியுள்ள ஆயி, மகமாயி—

குமரி, வராகி, மோகி, பகவதி, ஆதி, சோதி, குணவதி, நஞ்சு உண்டவள், அழகி (அபிராமி),

பலி ஏற்கும் பிரம கபாலத்தினள், யோகத்தினள், பரம கல்யாணி, (அல்லது கபாலி, யோகி யாம் பரமரைக் கலியாணம் செய்து கொண்டவள்), லோக பதிவிரதை, வேத ஞானி—ஆகிய பார்வதியின் புதல்வனே!

படையுடன் சூரன் இறக்க, எதிர்த்துச் சென்ற சூரனே! தீரனே! பழமுதிர்சோலையில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே

(ஞானபோதம் அடைவேனோ)

435

ஊழ்வினையின் காரணமாக வந்து, இப்பூமியின்மேல் (இப்பூமியிற் பிறந்து).

காலன் (எனை) நெருங்காத படிக்கு நீ மனம் பொருந்தி நான் நற்கதியை அடைய

நாரணனும் (திருமாலும்), பிரமனும் முன்பு கண்டறியாத

ஞான நடனத்தை ஆடி வந்தருளுக.

நிறைந்த அமுதம் போல் இனிய யானை (மகள்) தேவ சேனையின் மணவாளனே!

ஆறு திருமுகங்களையும், பன்னிரண்டு கைகளையும உடையவனே!

சூரர் கூட்டங்கள் இறக்கும்படி வென்ற ஒளிவேலனே! சோலைமலை மேவி விளங்கும் பெருமாளே.

(ஞான நடமே புரிந்து வருவாயே)

436. வினை தீர

தானதன தான தந்த, தானதன தான தந்த
தானதன தான தந்த தனதான

சீலமுள தாயர் தந்தை மாதுமனை யான மைந்தர்
சேருபொரு ளாசை நெஞ்சு தடுமாறித்-

தீமையுறு மாயைகொண்டு வாழ்வுசத மாமி தென்று
தேடினது போக என்று தெருளாதே;

வாலவய தான கொங்கை மேருநுத லான திங்கள
மாதர்மய லோடு சிந்தை மெலியாமல்-

வாழுமயில் மீது வந்து தாளிணைகள் தாழு மென்றன்
மாயவினை தீர அன்பு புரிவாயே:

சேலவள நாடனங்கள் ஆரவயல் சூழு மிஞ்சி
சேணிலவு தாவு செம்பொன் மணிமேடை-

சேருமம ரேசர் தங்க ளூரிடென வாழ்வு கந்த
தீரமிகு சூரை வென்ற திறல்வீரா;

ஆலவிட மேவு கண்டர் கோலமுட னீடு மனறு
ளாடல்புரி யீசர் தந்தை களிகூர-

ஆனமொழி யேபகர்ந்து சோலைமலை மேவு கந்த
ஆதிமுத லாக வந்த பெருமாளே.(4)

436

நல்லொழுக்க முள்ள தாய், தந்தை, மனைவி, வீடு (அல்லது மனையான மாது—மனைவி), மக்கள், சேர்ந்துள்ள பொருள்—இவைகளில் ஆசை கொண்டு, மனது தடுமாற்றம் அடைந்து—

கெடுதலைத் தருவதான மாயையால் இவ்வாழ்வே நிலையானதாம் என்று எண்ணி, தேடிச் சேகரித்த பொருள் எல்லாம் தொலைந்து போக வேண்டி, தெருவில்—

பாலிய வயதினராய்க், கொங்கை மேருமலை போலவும், நெற்றி பிறைச் சந்திரன் போலவும் கொண்டுள்ள மாதர்கள் மீதுள்ள காம மயக்கால் என் சிந்தை மெலிந்து போகாமல்—(நீ)

அழியா வாழ்க்கையைக்கொண்ட மயில் மீது வந்து, உனது பதங்கள் இரண்டையும் விரும்புகின்ற (விரும்பிப் போற்றும்) என்னுடைய மாய வினை அழிய (உனது) அன்பைப் பாலித்தருளுக;

சேல்மீன் நிறைந்த (நீர்) வளப்ப நாடு, அன்னங்கள் நிரம்பிய வயல்கள் சூழ்ந்துள்ள மதில்கள் ஆகாயத்தில் உள்ள நிலவைத் தாவ (எட்ட) செம்பொன் மணி மேடைகள்—

கூடினவாய்த் தேவேந்திரர் தம் ஊர் இது என்று சொல்லும்படி விளங்கும் தத்தம் ஊர் வாழ்வில் மகிழ்ச்சி கொண்ட, தைரியம் மிகுந்த, சூரனை வென்ற திறல்வீரனே;

ஆலவிஷம் பொருந்திய கண்டத்தை உடையவர், அழகுடன் பெரிய சபையில் கூத்தாடும் ஈசர், தந்தையார், ஆகிய சிவபிரான் மகிழ்ச்சி மிகக் கொள்ள

அவருக்கு வேண்டிய உபதேச மொழியை உபதேசித்து சோலைமலையில் வீற்றிருக்கும் கந்தனே! ஆதிமுதல்வனாய் விளங்கும் பெருமாளே!

(மாயவினை தீர அன்பு தருவாயே)

437. பணிய

தானதன தான தந்த, தானதன தான தந்த
தானதன தான தந்த தனதான

வீரமத னூல்வி ளம்பு போகமட மாதர் தங்கள்
வேல்விழியி னுன்ம யங்கி புவிமீதே-

வீசுகையி னுலி தங்கள் பேசுமவர் வாயி தஞ்சொல்
வேலைசெய்து மால்மி குந்து விரகாகிப்;

பாரவச மான வங்க ணீடுபொருள் போன பின்பு
பாதகனு மாகி நின்று பதையாமல்-

*பாகம்வர சேர அன்பு நீபமலர் சூடு தண்டை
பாதமலர் நாடி யென்று பணிவேனே;

† பூரணம தான திங்கள் சூடுமர னுரி டங்கொள்
பூவையருளால்வ ளர்ந்த முருகோனே-

‡ பூவுல கெலாம டங்க வோரடியி னுல ளந்த
x பூவைவடி வானு கந்த மருகோனே;

சூரர்கிளை யேத டிந்து பாரமுடி யேய ரிந்து
தூள்கள்பட நீறு கண்ட வடிவேலா-

சோலைதனி லேபறந்து லாவுமயி லேறி வந்து
சோலைமலை மேல மர்ந்த பெருமாளே.(5)

* பாகம்—பரிபாகம்: பரிபக்குவம்

† பூரணமதான திங்கள்—என்றுந் தேயாது வளராது ஒரு தன்மையாயிருக்குந் திங்கள்; பாடல் 415-கீழ்க்குறிப்பைப் பார்க்க.

‡ உலகு அளந்தது—பாடல்-268, பக்கம்-166 கீழ்க்குறிப்பு.

x பூவை வடிவான்—காயாம்பூ வண்ணனுகிய விஷ்ணு,

437

வீரம் வாய்ந்த மன்மதனது நூலில் (காம சாத்திரத்தில்) சொல்லப்பட்ட போகத்தைத் தருகின்ற மடமாதர் தங்கள் (பொதுமகளிருடைய) வேல் போலும் கண்ணால் மயக்கம் அடைந்து, இப்பூமியின்மேல்—

கைவீசி இதமான (இன்பகரமான) பேச்சுக்களைப் பேசும், அப் பொதுமகளிர் வாயினின்று பிறக்கும் இன்பச் சொற்களுக்கு இணங்கி (அவர்களிட்ட) வேலைகளைச் செய்து அவர்மேல் மோகம் மிகுந்து உற்சாகம் பூண்டு,

கனத்த தன்மை கொண்டு அங்கு மிக்கிருந்த பொருள் (யாவும்) செலவழிந்த பின்னர் நான் பாதகனாய் நின்று தவிக்காமல்,

பரிபக்குவ நிலை வருவதற்குக் கூடிய அன்பினால் கடப்ப மலர் சூடியுள்ளதும் தண்டையணிந்ததுமான (உன்) பாத மலரை விரும்பித் தேடி நான் என்று பணிவேனோ!

என்றும் தேயாது வளராது ஒரு தன்மையாயிருக்கும் சந்திரனைச் சூடியுள்ள சிவபிரானது இடது பாகத்தைக் கொண்ட (நாகணவாய்ப் புள் போன்ற) பார்வதியின் திருவருட் சக்தியால் வளர்ந்த குழந்தையே!

மண்ணுலகம் எல்லாம் அடங்கும்படி ஓரடியால் அளந்த காயாம்பூ வண்ணனாகிய திருமால் மகிழும் மருகனே!

சூரர் கூட்டங்களை அழித்து அவர்தம் கனத்த முடிகளை அரிந்து—அவர்கள் பொடிபட்டுச் சாம்பலாகக் கண்ட கூரிய வேலனே!

சோலையிலே பறந்து உலவுகின்ற மயிலில் ஏறி வந்து சோலைமலை மேல் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(பாதமலர் நாடியென்று பணிவேனோ)

438. தொண்டனாக

தானதன தந்த தந்த தானதன தந்த தந்த
தானதன தந்த தந்த தனதான

*வாரண முகங்கி ழிந்து வீழவு மரும்ப லர்ந்து
† மால்வரை யசைந்த நங்கன் முடிசாய—

வாளகிரி யண்ட ரண்ட கோளமுற நின்றெ ழுந்து
‡ மாதவ மறந்து றந்து நிலைபேரப் ;

பூரண குடங்க டிந்து சீதகள பம்பு னைந்து
பூசலை விரும்பு கொங்கை மடவார்தம்—

போக சயனந் தவிர்ந்து னடக பதம்ப ணிந்து
பூசனைசெய் தொண்ட னென்ப தொருநாளே ;

ஆரண முழங்கு கின்ற ஆயிர மடந்த வங்கள்
ஆகுதி யிடங்கள் பொங்கு நிறைவீதி—

ஆயிர முகங்கள் கொண்ட x நூபுர மிரங்கு கங்கை
யாரமர வந்த லம்பு துறைசேரத் ;

தோரண மலங்கு துங்க கோபுர நெருங்கு கின்ற
சூழ்மணிபொன் மண்ட பங்கள் ரவிபோலச்—

சோதியின் மிகுந்த செம்பொன் மாளிகை விளங்குகின்ற
சோலைமலை வந்து கந்த பெருமாளே.(6)

---

* முதல் மூன்றடிகள் கொங்கை வர்ணனை

சிவபிரான் யானையை அட்டது—பாட்டு-286 பக்கம்—210 கீழ்க்குறிப்பு.

† ராவணன் கயிலையை அசைத்தது—பாட்டு-188, பக்கம்-440. மன்மதனை எரித்தது—பாட்டு—288, பக்கம்-216; எரித்த வரலாறு-பாட்டு—399 பக்கம் 510-கீழ்க்குறிப்பு.

‡ மாதவம்—அறம் — துறந்து—"துறவினர் சோரச் சோர நகைத்து"—பாட்டு-158, பக்கம்-368 கீழ்க்குறிப்பு.

x நூபுரம் இரங்கு கங்கை—இது பழமுதிர்சோலை மலையில் உள்ள சிலம்பாறு:'சிலம்பாறு பாயும் தென்திருமாலிருஞ்சோலையே'
—பெரியாழ்வார் திருமொழி—4-2-1

438

யானையை ஒப்பிடலாம் என்றால் அதன் முகம் ஒரு காலத்திற் சிவபிரானாற் கிழிபட்டு விழுந்தது, அரும்பை (தாமரை மொட்டை) ஒப்பிடலாம் என்றால் அது மலர்ந்து (வாடுகின்றது), பெரிய மலையை (கயிலையை) ஒப்பிடலாம் என்றால் அது ராவணனால் அசைக்கப்பட்ட பொழுது அசைவு உற்றது, மன்மதனது கிரீடத்துக்கு ஒப்பிடலாம் என்றால் அந்த முடி அவனைச் சிவபிரான் எரித்த பொழுது சாய்ந்து வீழ்ந்தது,

சக்கிரவாள கிரிபோலத் தேவலோகம் அண்டகோளம் இவைதமை எட்டும்படி நிமிர்ந்தெழுந்து, மகா தவசிகளும் தரும நெறியைக் கைவிட்டு நிலைபேர (நிலைகுலைய)—

பூரணமாகத் திரண்ட குடத்தையும் வென்று, குளிர்ந்த சந்தனக் கலவையை அணிந்து, காமலீலைப் போரை விரும்பும் கொங்கைகளை உடைய மாதர்களின்—

காமபோக படுக்கையை விட்டு நீங்கி உனது கூத்துக்கு இயன்ற திருவடியைப் பணிந்து, அதைப் பூசிக்கும் தொண்டன் இவன் என்று கூறும்படியான ஒரு நாள் வருமா !

வேதம் முழங்குகின்ற ஆயிரக் கணக்கான மடங்களும், தவம், ஓமப்புகை இவை நடைபெறும் இடங்களும் விளங்குகின்ற நிறைவுள்ள வீதிகளும்—

பல கிளையாகப் பரந்து வரும் (நூபுரம் ஒலிக்கும் கங்கை) சிலம்பாறு—ஆர—அமர நிரம்பி ஒழுங்காய்—வந்து ததும்பி ஒலிக்கும் நீர்த் துறைகள் பொருந்த—

தோரணங்கள் அசையும் உயர்ந்த கோபுரம் நெருங்கி நின்று சூழ்ந்துள்ள அழகிய பொலிவுள்ள மண்டபங்களும் சூரியன போல

ஜோதி மிகுந்த செவ்விய அழகிய மாளிகைகளும் விளங்குகின்ற சோலைமலை வந்து மகிழ்ந்து வீற்றிருக்கும் பெருமாளே !

(பூசனைசெய் தொண்டனென்ப தொருநாளே !)

439. அஷ்டாங்கயோகம்

தான தானதன தத்ததன தத்ததன
தான தானதன தத்ததன தத்ததன
தான தானதன தத்ததன தத்ததன தந்ததான

ஆசை * நாலுசது ரக்கமல முற்றிஞெளி
வீசி யோடியிரு பக்கமொடு றச்செல்வளி
ஆவல் கூர † மண்மு தற்சலச பொற்சபையு
‡ மிந்துவாகை-

ஆர x மூணுபதி யிற்கொளகி றுத்திவெளி
யாரு சோதி o நுறு பத்தினுட னெட்டுஇத
ழாகி ** யேழுமள விட்டருண விற்பதியின்
விந்துநாத;

ஓசை சாலுமொரு சத்தமதி க்ப்படிக
மோடு கூடியொரு மித் †† தமுத சித்தியொடு
மோது வேத ‡‡ சர சத்தியடி யுற்றதிரு நந்தியூடே-

* நாலு சதுரக் கமலம்—மூலாதார கமலம்.

† மண்முதற் சலசம்—சுவாதிஷ்டான முதல் ஆக்ஞை ஈறுக உள்ள ஐவகைக் கமலம். ‡ இந்து வாகு—சந்திர காந்தி.

x மூணுபதி-அக்கினியாதி மும்மண்டலம் (1) அக்கினிமண்டலம்-நாற்சதுரமாய் நடுவே மூன்று கோணமாய்ப் பிருதிவியும் அப்புவுங் கூடின இடதேநாலிதழுடைய புஷ்பமாயிருப்பது. (2) ஆதித்த மண்டலம்—இருதய கமல அறுகோணம் எட்டிதழுடைய புஷ்பமாய் வாழைப்பூப போன்று கீழ்நோக்கி இருப்பது. (3) சந்திரமண்டலம்—கோடி சந்திராதித்தர் உதயமானாற்போலச் சிரசு நடுவே 'ஒவ்' என்ற அக்கரத்தை முன்னிட்டுப் பேதித்து நிற்கும். இதன் அமிர்த கலை அக்கினி மண்டலத்தை மேனோக்கிச் சோதியாயிருக்கும். இதனடுவே பராசத்தி சுந்தரானந்த வாலையாக எழுந்தருளியிருப்பாள்.

(வேதாந்த தத்துவக் கட்டளை)

o நூறு பத்தினுடன் எட்டு இதழ்-1008 இதழுள்ள குரு கமலம்.

(**, ††, ‡‡—பக்கம் 599-பார்க்க.)

439

திக்குகள் நான்கு (பக்கங்கள் நான்கு) கொண்ட சதுர மான கமலத்தில் (மூலாதார நான்கிதழ்க் கமலத்திற்) பொருந்தி, இனிய (நல்ல) ஒளி வீசிட ஓடி (இடம்–வலம்) இரண்டு பக்கங்களிலும் பொருந்தச் செய்கின்ற (இடைகலை-பிங்கலை என்னும் இரு நாடிகளின் வழியாக ஓடுகின்ற) வளி-காற்று (பிராணவாயுவை) – விருப்பம் மிக்கெழ, மண் முதற் சலசம் – (பிருதிவியைத் திருவாரூரை ஆதாரத் தலமாக் கொண்ட மூலாதாரத்துக்கு அடுத்த) சுவாதிஷ்டான முதல் ஆக்கினை ஈறுக உள்ள ஐவகைக் கமலங்களிலும் ஓட வைத்து, பொற் சபையும் (கனக சபையும்) சந்த்ர காந்தியும்—

நிரம்பி விளங்க, (அக்கினியாதி) மூன்று மண்டலங்களிலும் பொருந்த நிறுத்தி, பின்பு அங்கே வெளிப்பட்டுப் பிரகாசிக்கும் ஜோதியாம் ஆயிரத்தெட்டு இதழோடும் கூடியதான குரு கமலத்திற் செல்லச் செலுத்தி – (ஏழும் அளவிட்டு) – ஆறு ஆதாரங்களுடன் பிரமரந்திரம் கூடிய ஏழு இடங்களையும் அளவிட்டறிந்து (கண்டறிந்து), சிவந்த ஒளியுடன் கூடிய துவாதசாந்தத் தானத்தில் விந்து நாத (சிவதத்துவ நாத)—

ஓசை மிகுந்துள்ள ஒப்பற்ற சத்தம் (அதிகப் படிக மோடு) அதிகமான பளிங்கன்ன காட்சியுடன் கூடியதாய், ஒருமித்து (ஒன்று சேர்ந்து) அமுத சித்தியொடும் (மதி மண்டலத்தினின்றும் பெருகிப் பாயும் கலா அமிர்தப் பேறுடன்) சொல்லப்படும் வேத (சர சத்தி அடியுற்ற) வாசி சத்திக்கு ஆதாரமாகவுள்ள ஸ்ரீ நந்தி ஒளிக்குளனே—

** ஏழும் அளவிட்டு—ஆறு ஆதாரங்களுடன் பிரமரந்திரமும், பிரமரந்திரம்—என்பது—உச்சித் துவாரம்—இதற்கு உரிய தலம்—கயிலை அருணவிற்பதி—துவாதசாந்த தானம்—உச்சிக்குமேல் 12அங்குலத்தில் உள்ளதாகக் கருதப்படும் யோகஸ்தானம்; இதற்குரிய தலம்—மதுரை. பாட்டு 220—பக்கம் 56—58 பார்க்க.

†† அமுத சித்தி—மதி மண்டலத்தினின்றும் பெருகிப் பாயும் கலா அமிர்தப்பேறு.

‡‡ சரசத்தி அடி உற்ற திரு நந்தி—வாசி சத்திக்கு ஆதாரமாக உள்ள ஸ்ரீ நந்தி ஒளி.

ஊமை யேனையொளிர் வித்துனது முத்திபெற
* மூல வாசல்வெளி விட்டுனது ரத்திலொளிர்
† யோக பேதவகை யெட்டுமிதி லொட்டும்வகை
யின்றுதாராய் ;

‡ வாசி வாணிகனெ னக்குதிரை விற்றுமகிழ்
வாதவூரனடி மைக்கொளுக்ரு பைக்கடவுள்
x மாழை ரூபன்முக o மத்திகைவி தத்தருண
செங்கையாளி—

---

* மூலவாசல்—பிரமரந்திரம்.

† யோக பேதவகை எட்டு. அட்டாங்கயோகம். அவைதாம் இமயம், நியமம், ஆதனம், பிராணுயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம் சமாதி.

" இயம நியமமே எண்ணிலா ஆதனம்
நயமுறு பிராணுயாமம் பிரத்தி யாகாரம்
சயமிகு தாரணை தியானஞ் சமாதி
அயமுறும் அட்டாங்கம் ஆவது மாமே " திருமந்திரம் 552

யோகத்திற்கு உரிய அஷ்டாங்கங்களுள் :

இயமம் : பொய், கொலை, திருடு, காமம், பொருளாசை— இவற்றினீங்கிப் புலனடக்கி இருத்தல்.

நியமம் : தவம், தூய்மை தத்துவம் ஓர்தல், மனமுவந்திருத்தல், தெய்வ வழிபாடு என்ற விதி முறைகளில் வழுவாதொழுகல்.

ஆதனம் : யோக ஆசனங்கள்—பதுமாசனம், சுகாசனம் முதலியன.

பிராணுயாமம் : இரேசகம், பூரகம், கும்பகம் என்று மூவகையாயச் சுவாசத்தை அடக்கியாளும் யோக முறை.

பிரத்தியாகாரம் : இந்திரியங்களை விஷயங்களிலிருந்து திருப்புகை. பிரபஞ்ச உபாதியைச் சிவச் சொரூபமாகப் பார்த்தல்.

தாரணை : மனத்தை ஒருவழி நிறுத்துகை. மூழங்கால், குதம், இதயம், கண்டம், கபாலமாகிய தானங்களில் பிரமன் முதலிய பஞ்சமூர்த்திகளையும் பாவித்தல்.

தியானம் : ஐம்புலத்தையும் அந்தக்கரணத்தையும் அடக்கிச் சிவயோகஞ் சேர்தல்

சமாதி : மனத்தைப் பரம்பொருளோடு ஐக்கியப் படுத்தி நிறுத்துகை.

**

(‡, x, o—பக்கம் 601-பார்க்க.)

ஊமையாகிய என்னை விளங்க வைத்து (ஸ்ரீ நந்தி ஒளியை ஊமையேனுக்குத் தெரிசிப்பித்து), நீ அருளும் முத்தி நிலையைப் பெற, பிரமரந்திரம் எனப்படும் மூலவாசல் வெளிவிட்டு விளங்க, உனது அருளாற்றலால், விளங்குகின்ற யோக விதங்கள் எட்டும் இதில் பொருந்தும் வகைமையை இன்று தந்தருளுக.

குதிரை வியாபாரி என வந்து குதிரைகளை விற்று மகிழ்ச்சி கொண்ட திருவாதவூரராம் மாணிக்க வாசகரை அடிமைகொண்ட கிருபாகரமூர்த்தி, பொன் உருவத்தினன், நல்ல நிலை (வடிவு) உடன் இருந்த குதிரைச் சம்மட்டி (சவுக்கு) வகைகளைக் கொண்ட செவ்விய திருக்கையைக் கொண்டவனும் சிவனுடைய—

** ‡ பாண்டியனிடத்தில் மந்திரியாக இருந்த திருவாதவூரர் (மாணிக்க வாசகர்) குதிரைகள் வாங்கிவரப், பெரும் பொருள்களை எடுத்துக்கொண்டு போய்த் திருப்பெருந்துறை என்னும் தலததில் சிவனே குருமூர்த்தமாக இருக்கக் கண்டு அவரால் ஆட்கொளப்பட்டு, திருவடி தீக்ஷை பெற்று, கொண்டுவந்த பொருள்களை எல்லாம் சிவன் பணிக்கே செலவிட்டனர். இதை அறிந்த பாண்டியன் இவரை வரவழைத்துக் குதிரைகள் எங்கே எனக்கேட்க, இறைவன் தமக்கு அறிவிததபடி, ஆவணி மூலத்தன்று வருமெனச் சொன்னார். இறைவனும் குதிரைச் சேவகனாகி நரிகளைக் குதிரைகளாக்கி அன்று கொண்டுவந்து கொடுக்கப் பாண்டியன் மகிழ்ந்து பொன்னாடை தாப் பெற்றார். அக் குதிரைகள் அன்றிரவே நரிகளாய் இருந்த குதிரைகளுக்கும் ஊறு செய்து சென்றன. பாண்டியன் மாணிக்கவாசகர் மீது கோபித்து அவரைத் துன்புறுத்த, இறைவன் அருளால் வைகையாற்றில் வெள்ளம் வரவும், வெள்ளத்துக்கு அணைபோடும் ஆளாகச் சொக்கநாதர் வந்தி என்னும் பிட்டு வாணிச்சிக்குக் கூலியாள் ஆகி, அவள் தந்த பிட்டை உண்டு மண்சுமந்து, வேலை சரிவரச் செய்ய இல்லையென்று பாண்டியன் கையாற் பிரம்படியும் பட்டனர். பின்பு இறைவனால் மணிவாசகரின் பெருமையை அரசன் உணர்ந்து அவரைப் போற்றினன். இதன் விரிவை திருவாதவூரர் புராணத்திலும் திருவிளையாடல் புராணத்திலும் காணலாகும். திருப்புகழ்ப் பாடல்கள் 4, 653, 964—பார்க்கவும்.

x மாழைரூபன்—சிவன்— "பொன்வண்ணம் எவ்வண்ணம் அவ்வண்ணம் மேனி"—பொன்வண்ணத் தந்தாதி 1, 'பொன்னார் மேனியனே"—சுந்தரர். 24-1 பொன்னொளி கொள் மேனி—சம்பந்தர் 1—71—6

o மத்திகை —குதிரைச் சம்மட்டி (சவுக்கு)

* வாகு பாதியுறை சத்திகவு ரிக்குதலை
வாயின் மாதுதுகிர் பச்சைவடி விச்சிவை †யென்
மாசு சேரெழுபி றப்பையும றுத்தவுமை
தந்தவாழ்வே;

காசி ராமெசுரம் ‡ ரத்நகிரி சர்ப்பகிரி
ஆரூர் வேலூர் x தெவூர் கச்சிமது ரைப் o பறியல்
காவை ** மூதூரரு ணக்கிரிதி ருத்தணியல்
செந்தில்நாகை—

காழி வேளூர்பழ நிக்கிரி †† குறுக்கைதிரு
‡‡நாவ லூர் xx திருவெ ணெய்ப்பதியின் மிக்கதிகழ்
காதல்சோலை வளர்வேற்பி லுறை முத்தர்புகழ்
தம்பிரானே. (எ)

---

* வாகுபாதி உறைசத்தி வரலாறு :
பாட்டு 301, பக்கம் 246 பார்க்க.

† இது அருணகிரியாரின் வரலாற்றைக் குறிக்கும்.

‡ ரத்னகிரி—திருவாட்போக்கி—திருப்புகழ் பாடல் 347—349 பார்க்க.

x தேவூர்—என்பது நாகபட்டினத்துக்கு மேற்கே 7 மைலில் உள்ள கீழ்வேளூர் ரெயில்வே ஸ்டேஷனுக்குத் தெற்கு 2 மைல். சம்பந்தர் தேவாரம் பெற்ற தலம்.

o பறியல்—என்பது திருப்பறியலூர்—மாயூரத்துக்கு $4\frac{1}{2}$ மைல் தூரத்திலுள்ள விளநகரிலிருந்து 3 மைல். பரசலூர் என வழங்குகின்றது. சம்பந்தர் தேவாரம் பெற்ற தலம். அட்டவீரத் தலங்களில் ஒன்று. தக்கன் யாகத்தை அழித்த தலம்.

** மூதூர்—பழம்பதி எனக்கொண்டால் (அறந்தாங்கி ரெயில் ஸ்டேஷனுக்கு 30 மைல் தூரத்தில் உள்ள) திருப்புனவாசலைக் குறிக்கும். திருப்புனவாசல் தேவாரம் பெற்ற தலம். **

(††, ‡‡, xx—பக்கம் 603 பார்க்க.)

அழகிய (இடது) பாதியில் உறைகின்ற சத்தி, கௌரி, மழலைச் சொல் பேசும் மாது, பவள நிறமும் பச்சை நிறமும் கொண்ட வடிவினள், சிவை, எனது குற்றம் நிறைந்த ஏழு பிறப்பையும் அறுத்த உமாதேவி ஈன்ற செல்வமே!

காசி, ராமேசுரம், ரத்னகிரி (திருவாட்போக்கி), சர்ப்ப கிரி (திருச்செங்கோடு), திருவாரூர், வேலூர், தேவூர், கச்சி (காஞ்சீபுரம்), மதுரை, திருப்பறியல், காவை (திருவானைக்கா), மூதூர் (பழம்பதியாகிய) அருணைக்கிரி (அருணசலம்—திருவண்ணாமலை), திருத்தணிகை, திருச்செந்தூர், நாகபட்டினம்—

சீர்காழி, வேளூர், பழநிமலை, திருக்குறுக்கை, திருநாவலூர், திருவெண்ணெய்நல்லூர் என்னும் தலங்களிலும், விசேஷமாக விளங்குவதும் உனக்குப் பிரியமானதுமான சோலை வளர் மலையிலும் (சோலை மலையிலும்) உறைகின்ற, (சீவன்முத்தர்கள்) வீடுபேறடைந்தோர் புகழ்கின்ற, தம்பிரானே!

(யோக பேதவகை-ஒட்டும் வகை யின்று தாராய்)

** †† குறுக்கை—இதுவும் அட்டவீரத் தலங்களில் ஒன்று. காமனை எரித்த தலம்—மாயூரத்துக்குப் பத்து மைல் தூரத்தில் உள்ளது. தேவாரம் பெற்ற தலம்.

‡‡ திருநாவலூர்—சுந்தரமூர்த்தி நாயனுர் திரு அவதாரம் செய்த தலம்—விழுப்புரம் திரிசிராப்பள்ளி ரெயில் வழியில் திருவெண்ணெய் நல்லூர் ரோடு ஸ்டேஷனிலிருந்து 9 மைல்.

xx திருவெண்ணெய்நல்லூர்—சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் ஆட்கொளப்பட்ட தலம். திருவெண்ணெய்நல்லூர் ரோடு ஸ்டேஷனிலிருந்து 4 மைல்,

இதன் முற்பாதியின் சுருக்கப் பொழிப்பு.

இடைகலை பிங்கலை என்னும் இரு நாடி மார்க்கமாக ஓடிக் கழியும் பிராண வாயுவை மூலாதாரத்தி லூன்றி, அங்கிருந்து சுழுமுனை நாடி மார்க்கமாக மற்றை ஆதார கமலங்களிலும் ஓட்டி நிறுத்தி, அப்பால் 1008—இதழோடுங் கூடிய குருகமலத்திற் செலுத்தி, அங்கு நாத ஓசையும், மதிக்கலாமிர்தமும் பொங்கியெழ, அவற்றோடு கூடி ஒருமிக்கச் செய்து, சரசத்திக்கு ஆதாரமாகவுற்ற ஸ்ரீ நந்தியொளியையும் ஊமையேனுக்குத் தெரிசிப்பித்து, உனது முத்திபெற மூலவாசல் வெளிவிட்டு, இங்ஙனஞ் செய்வதில் அஷ்டாங்க யோகமும் பொருந்தும் வகைமையை இன்று தந்தருளல் வேண்டும்.

440. ஞானம் பெற

தனனாதன தானன தத்தன
தனனாதன தானன தத்தன
தனனாதன தானன தத்தன தனதான

கருவாகியெ தாயுத ரத்தினி
லுருவாகவெ கால்கையு றுப்பொடு
கனிவாய்விழி நாசியு டற்செவி * நரைமாதர்—

கையிலேவிழ வேகிய ணைத்துயி
லெனவேமிக மீதுது யிற்றிய
கருதாய்முலை யாரமு தத்தினி லினிதாகித்;

தருதாரமு மாகிய சுற்றமு
நலவாழ்வுநி லாதபொ ருட்பதி
சதமாமிது தானென வுற்றுனை நினையாத—

சதுராயுன தாளிணை யைத்தொழ
அறியாதநிர் மூடனை நிற்புகழ்
தனையோதிமெய்ஞ் ஞானமு றச்செய்வ
தொருநாளே;

செருவாயெதி ராமசு ரத்திரள்
தலைமூளைக ளோடுநி ணத்தசை
திமிர்தாதுள பூதக ணத்தொடு வருபேய்கள்—

† திகுதாவுண வாயுதி ரத்தினை
பலவாய்நரி யோடுகு டித்திட
சிலகூகைகள் தாமுந டித்திட அடுதீரா;

---

* நரைமாதர்—மருத்துவச்சிகள்.

† திகு திகெனல், விரைவுக் குறிப்பு.

440

கருவாய் அமைந்து தாயின் வயிற்றிலே உருவம் பெற்று, கால், கை, (என்னும் உறுப்புக்களுடன்) இனிய வாய், கண், மூக்கு, உடல், காது (என்னும் உறுப்புக்களோடும்) மருத்துவச்சியின்

கையில் விழும்படி வந்து, படுக்கையில் தூங்கு என்று மிகவும் (சீராட்டிப்) படுக்கைமேல் தூங்கச்செய்த, தான் கருவாய்க் கிடந்த, தாயின் முலையில் நிறைந்துள்ள அமுதத்தினில் (பாலில்) பிரியனாகி—(வளர்ந்து)

(தனக்கென அமைந்த) மனைவி, உண்டாயுள்ள சுற்றத்தார்களும், நல்லவாழ்வும், நிலைத்து நிற்காத பொருளும், ஊரும் (இவை யாவும்) நிலையாம் என்று கருதி, உன்னை நினையாத

சாமர்த்தியம் உடையவனாய், உன் திருவடி இரண்டையும் தொழ அறியாத முழு மூடனை உனது புகழை ஓதி, மெய்ஞ்ஞானம் பெறச் செய்யும் நாளும் ஒன்று உண்டோ!

செருவாய் (போரிடையே) எதிராம் (எதிர்த்து வந்த) அசுரத்திரள் (அசுரர் கூட்டங்களின்) தலை, மூளை, கொழுப்பு, மாமிசம், இவைகளை (திமிர்–தாது-உள்ள) தேகக் கொழுப்பும் சத்த தாதுக்களும் உள்ள பூதக் கூட்டங்களுடன் வந்த பேய்கள்—

திகுதா (விரைவுடன்), உணவாக உண்டு, ரத்தத்தை நிரம்ப நரியுடன் குடிக்க, சில கோட்டான்களும் கூட நடித்திடக் கொன்ற வீரனே!

அருமாமறை யோர்கள்து தித்திடு
புகர்வாரண மாது தனைத்திகழ்
அளிசேர்குழல் மேவுகு றத்தியை அணைவோனே—

அழகானபொன் மேடையு யர்த்திடு
முகில்தாவிய சோலைவி யப்புறு
* அலையாமலை மேவிய பத்தர்கள் பெருமாளே. (7)

441. திருவடி பெற

தானதத்த தான தனதன தன
தானதத்த தான தனதன தன
தானதத்த தான தனதன தன தனதான

சீர்சிறக்கு மேனி பசேல் பசே லென
நூபு ரத்தி னோசை கலீர் கலீ ரென
சேர விட்ட தாள்கள் சிவேல் சிவே லென
வருமாதர்—

சேக ரத்தின் † வாலை சிலோர் சிலோர்களு
நூறு லக்ஷ கோடி மயால் மயால் கொடு
தேடி யொக்க வாடி யையோ வையோவென
மடமாதர்;

மார்ப டைத்த கோடு பளீர் பளீ ரென
‡ ஏம லித்தெ னுவி யகீர் பகீ ரென
மாம சக்கி லாசை யுளோ முளோ மென
நினைவோடி—

வாடை பற்று வேளை யடா வடா வென
நீம யக்க மேது சொலாய் சொலாயென
வாரம் வைத்த பாத மிதோ இதோ என
அருள்வாயே;

---

* அலை—மிகுதி. † வாலை—கட்டிளமைப்பருவம்.
‡ ஏமல் மனக்கலக்கம். ஏமார்தல்-கலங்குதல்.

அரிய சிறந்த மறையவர்கள் துதிக்கின்ற அழகுள்ள யானை வளர்த்த மாது தேவசேனையையும் விளங்கும் வண்டுகள் சேரும் கூந்தலை உடைய குறத்தி வள்ளியையும் அணைபவனே !

அழகான பொலிவுள்ள மேடைகளும், உயரத்திலுள்ள மேகத்தை அளாவும் சோலைகளும் அற்புதத்தைக் கொண்டு நிறைந்து மிக்க மலையில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே ! பத்தர்கள் பெருமாளே !

(மெய்ஞ்ஞான முறச் செய்வ தொருநாளே)

441

அழகு விளங்கும் உடல் பசிய குளிர்ந்த நிறத்துடன் விளங்க, காற்சிலம்பின் ஓசை கலீர் கலீர் என ஒலிக்க, இணைந்து செல்லும் பாதங்கள் சிவேல் சிவேல் எனத் திகழ வருகின்ற மாதர்களின்

கூட்டங்களுக்குக் (கொடுப்பதற்காக) கட்டிளமைப் பருவத்துச் சில சில மாந்தர்கள், நூறுலக்ஷகோடி மிகப் பலத்த பெருமயலொடு (பெருத்த மோகத்தொடு) தேடின பொருள்கள் அவ்வளவையும் வாட்டமுற்று ஐயோ ஐயோ என்னும் படியாக, (இழக்கச் செய்கின்ற) மட மாதர்களின்—

மார்பிடம் எல்லாம் பரந்துள்ள மலையன்ன கொங்கை பளீர் பளீர் என்று ஒளிவீச, (அதைக் கண்டு) மனக் கலக்க முற்று என் ஆவி பகீர் பகீர் எனப் பிரமை அடைய, அம் மாதர்களின் பெரிய வசீகரச் செயல்களில் (மயங்கச் செய்யும் செயல்களில்) ஆசை உண்டு, உண்டு என்று நினைவானது ஓடி, அந்தக் (காமப் பித்த)

வாடை (காற்று அல்லது வாசனை) என்னைப் பற்று கின்ற (பிடிக்கின்ற) சமயத்தில் "அடா அடா" என்று என்னைக் கூவி அழைத்து உனக்கு என்ன மயக்கம் இது 'சொல்லுக, சொல்லுக' என வற்புறுத்தி, (நீ) அன்பு வைத்த திருவடி 'இதோ இதோ' என்று கூறித் தந்து அருள்புரிவாயாக.

பார தத்தை மேரு *வெளீ வெளீ திகழ்
கோடொ டித்த நாளில் † வரைஇ வரைஇ பவர்
‡ பாணி றக்க ணேசர் x குவா குவா கனர்
இளையோனே—

பாடல் முக்ய o மா து தமீழ் தமீ ழிறை
** மாமு நிக்கு காதி லுணர் வுணர் விடு
பாச மற்ற வேத குரு குரு பர குமரேசா;

போர்மி குத்த சூரன் விடோம் விடோ மென
நேரெ திர்க்க வேலை படீர் படீரென
போய றுத்தபோது குபீர் குபீ ரென
வெகுசோரி—

பூமி †† யுக்க வீசு குகா குகா திகழ்
சோலை வெற்பின்மேவு தெய்வா தெய்வானை ‡‡ தொள்
பூணி யிச்சை யா று புயா புயா றுள
பெருமாளே. (9)

---

* வெளிஇ திகழ்கோடு—வெண்கோடு எனவும் கொள்ளலாம்.

† பாரதத்தை மேருவில் கோடொடித்து எழுதியது.

பொரி, அவல் பழம் முதலிய நிவேதிதது விநாயகரை வணங்கி வியாச முனிவர் கூறிவர மேருமலையே ஏடாகவும் தமது தந்தமே எழுத்தாணியாகவும் கொண்டு விநாயகர் பாரதத்தை எழுதினர் என்ப.

"நீடாழி யுலகத்து மறைநாலொ டைந்தென்று நிலைநிற்கவே
வாடாத தவவாய்மை முனிராசன் மாபார தஞ்சொன்ன நாள்
ஏடாக மாமேரு வெற்பாக வங்கூ ரெழுத்தாணிதன்
கோடாக எழுதும் பிரானைப் பணிந்தன்பு கூர்வாமரோ"
—வில்லிபாரதம்,

—திருப்புகழ் விநா(க), 83, 244, 960, 1019, 1098 பார்க்கவும்.

‡ பானு நிறம்—சூரியனைப்போற் சிவந்த நிறம். பவள நிறத்தினர்—திருப்புகழ் 960, 1019, 1117.

x குவாகுவாகனர்—கு—சிறுமையைக் காட்டும் "குக்குடில்" என்பதிற் போல. குவ(வு)-ஆகுவாகனர் என்றுமாம்; குவவு-திரட்சி.

குகாதிகழ் சோலை வெற்பு—குகைகள் விளங்கும் சோலைமலை எனலுமாம்.

o மாது—அழகு—'மாதிலங்கிய மங்கையர்' சம்பந்தர் I-137-6 'மாது குலாய மென்னோக்கி' திருக்கோவை 316.

(**, ††, ‡‡—பக்கம் 609-பார்க்க.)

பாரதத்தை மேருமலையின் வெளிப்புறத்தில் விளங்கும்படி, தமது தந்தத்தையே ஒடித்து அந்த நாளில் மலையில் வரைந்தவரும், பானுவின் நிறம் (சூரியனைப் போன்ற சிவந்த நிறத்தைக்) கொண்டவரும், கணேசரும், (கு—ஆகுவாகனர்) —(சிறுமையைக் காட்டும் பெருச்சாளி வாகனத்தவரும்— ஆகிய விநாயகருக்கு இளையவனே!

பாடல்கள் சிறப்புடனும் அழகுடனும் உள்ள தமிழைத் தமிழ்க் கடவுளாய் நின்று பெரியராம் அகத்திய முனிவருக்குக் காதில் நன்கு உபதேசம் செய்த குமரேசனே! பாசங்களைக் கடந்த வேதகுருவாம் குருபரனே! குமரேசனே!

போரில் மிக்கவனுன சூரன் விடுவதில்லை விடுவதில்லை என்று நேராக வந்து எதிர்க்க வேலாயுதம் படீர் படீர் என்னும் ஒலியுடன் அல்லது வேலை—கடல் படீர் படீரென்னும்படி அவ் வசுரர்களைப் போயறுத்தபோது குபீர் குபீர் என நிரம்ப ரத்தம்—

பூமியிற் சிந்த (அவ் வேலை) வீசின குகனே! குகனே! விளங்கும் சோலைமலையில் வீற்றிருக்கும் தேவே! தெய்வயானையின் தோளைப் பூண்ட (அணைந்த) அன்புகொண்ட புயம் ஆறு புயம் ஆறு—(பன்னிரு புயங்களைக்) கொண்ட பெருமாளே!

(வாரம் வைத்த பாதம் இதோ இதோ என அருள்வாயே)

** முருகவேள் அகத்தியருக்குத் தமிழ் போதித்தது:

அகத்தியர் சிவபிரானை வணங்கி "யாரு மகிழ்ச்சி திளைக்கும் செந்தமிழ் என்னும் திருத்தகு பாஷை தந்தருள்" என வேண்ட அவர் தணிகை முருகனை அண்மிப் பரவுக என்றார். அங்ஙனமே, அகத்தியர் தணிகையில் முருகவேளைப் பூசித்துத் தமிழ் ஞானம் பெற்றனர் என்ப.

" அறுமுகக் கடவுள் அன்னுன் தன்னை நற்றமிழின் பாஷை தனக்கு முன் குரவனுக்கி "—என்பது தணிகைப் புராணம்.

—திருப்புகழ் 49-பார்க்க.

†† உக்க—சிந்த. ‡‡ தொள்—தோள்.

442. திருவடி பெற

தனன தான தான தத்த
தனன தான தான தத்த
தனன தான தான தத்த தனதான

அடிகொ ணுய்க ளோடு வற்றி
தருண மேனி கோழை துற்ற
இரும லீளை வாத பித்த மணுகாமல்—
துறைக ளோடு வாழ்வு விட்டு
உலக நூல்கள வாதை யற்று
சுசுமு ளாறு பூதி பெற்று மகிழாமே;
உடல்செய் கோர பாழ்வ யிற்றை
நிதமு மூணி னுலு யர்த்தி
யுயிரி னீடு யோக சித்தி பெறலாமே—
உருவி லாத பாழில் வெட்ட
வெளியி லாடு நாத நிர்த்த
உனது ஞான பாத பத்ம முறுவேனே;
கடிது லாவு வாயு பெற்ற
மகனும் வாலி சேயு மிக்க
மலைகள் போட ஆழி கட்டி யிகலூர்போய்—
களமு ருனை தேர்நு றுக்கி
தலைக ளாறு நாலு பெற்ற
அவனை வாளி யால டத்தன் மருகோனே;
முடுகு வீர * சூர பத்மர்
தலையின் மூளை நீறு பட்டு
முடிவ தாக ஆடு நிர்த்த † மயில்வீரா—

---

* சூரபத்மர்—சூரன், பதுமன், சிங்கமுகன் தாரகன் என்னும் நான்கு பூதர்கள—கருடனுதிய ஊர்திகளுக்கு இடையூறு செய்தமையால் முருகவேளால் அசுரர்களாமாறு சபிக்கப்பெற்றனர்—சாபம் நீங்கப் பெறும்போது அவரவர்கள் விரும்பியவாறு சிங்கமுகன் துர்க்கைக்குச் சிங்கவாகனமாயினன், தாரகன் ஐயனுருக்கு யானை வாகனமாயினன், சூரன் கந்தவேளுக்கு மயில்வாகனமானுன், பதுமன் அவருக்குச் சேவற்கொடியானுன்

"நீவிர் தாம் இருவிர் ஒருவடி வாகி நிருதரிற் சூர பத்மாவென்(று)
ஓவிலா விறல்கூர் பெயர்தரித் திமையோர்க் குறுபகையா யுடற்றிடுநாள்
தாவில்சீர் எமதாணையி லுமக்கொழுகு தாழ்பசுஞ் சிறகர் மாயூரம்

(தொடர்ச்சி—பக்கம் 611-பார்க்க)

442

துடிக்கச் செய்கின்ற நோய்களால் (உடல்) வற்றி இளமையைக் காட்டும் மேனியிற் கோழை நெருக்க, இருமல், ஈளை (காச இழுப்பு) வாதம், பித்தம் (எனப்படும் நோய்கள் என்னை) அணுகாதபடி—

இல்லறம், துறவறம் எனனும் கூறுகளை உடைய (வழிகளைக் கொண்ட) (இவ்) வாழ்வை விட்டு, உலக நூல்களைக் கற்கவேண்டிய வேதனை நீங்கிச் சுகத்தைக் கொண்ட அநுபூதியைப் பெற்று (நான்) மகிழாமல்—

உடலை வளர்க்கும் கோரமான பாழான வயிற்றைத் தினந்தோறும் உணவினால் வளரச் செய்து, உயிர் (ஆயுள்) வளரும்படியான யோக சித்தியைப் பெறலாமோ (பெறுதல் நன்றோ!) நன்றன்று என்றபடி;

உருவம் கடந்த பாழ்வெளியில், வெட்ட வெளியிலே ஆடுகின்ற ஒலியுடன் கூடிய நடனனே! (கூத்தனே)! உனது ஞான திருவடிக் கமலங்களை அடைவேனோ! (அல்லது) வெளியில், ஆடுகின்ற நாதனே! உனது நிர்த்த, ஞான பாதபத்மம் உறுவேனோ! உனது கூத்தாடும் ஞான மயமான திருவடித் தாமரையை அடைவேனோ!

வேகத்தில் உலாவ வல்ல வாயு பெற்ற மகனாகிய அநுமனும், வாலியின் பிள்ளை அங்கதனும், நிரம்ப மலைகளைப் போட்டுச் சமுத்திரத்தில் அணை கட்டி பகைவனுடைய ஊருக்குப் போய்

போர்க்களத்தில் இருந்த ஆனைகளையும் தேர்களையும் தூளாக்கித், தலைகள் (ஆறுநாலு) பத்து கொண்ட அவனை (ராவணனை) அம்பினால் அடு அத்தன் (அம்பினாற் கொன்ற அண்ணல் திருமாலின்) மருகனே!

முடுகிவந்த சூரபத்மரின் (சூரனுடைய) தலையில் உள்ள மூளையானது தூளாகி முடிவுபெற ஆடின நடனமயில் வீரனே!

சேவலாம் வடிவுண் டாமெனா முறுவல் சிறிதுகூர்ந்
தூரைக்தனுப் பினனால்"
—உபதேச (ஞானவரோதயர்)—செய்யுள் 84

† சூரனைச் சங்கரித்தவுடன் முருகவேள் ஆடிய கூத்து—'துடி' எனப்படும் 'சூர்த்திறங் கடந்தோன் ஆடிய துடியும்,'-சிலப்பதி 6-51.

முநிவர் தேவர் ஞான முற்ற
புநித சோலை மாமலைக்குள்
முருக வேல த்யாகர் பெற்ற பெருமாளே.(10)

443. பெண் மாயை அற

தானத் தானன தத்தன தத்தன
தானத் தானன தத்தன தத்தன
தானத் தானன தத்தன தத்தன தனதான

பாசத் தால்விலை கட்டிய பொட்டிகள்
நேசித் தாரவர் சித்தம ருட்டிகள்
பாரப் பூதர மொத்தத னத்திகள் மிகவேதான்—
பாவத் தால்மெயெ டுத்திடு பட்டிகள்
சீவிக் கோதிமு டித்தள கத்திகள்
பார்வைக் கேமய லைத்தரு துட்டிக ளொழியாத;
மாசுற் றேறிய * பித்தளை யிற்பணி
நீறிட் டேயொளி பற்றவி ளக்கிகள்
மார்பிற் காதினி லிட்ட பிலுக்கிகள் அதிமோக—
வாய்வித் தாரமு ரைக்குமபத்திகள்
நேசித் தாரையு மெத்திவ டிப்பவர்
மாயைக் கேமனம் வைத்தத னுட்டின மலைவேனோ;
† தேசிக் கானக முற்றதி னைப்புன
மேவிக் காவல்க வட்கல் சுழற்றுவள்
சீதப் பாதகு றப்பெண்ம கிழ்ச்சிகொள் மணவாளா—
‡ தேடிப் பாடிய சொற்புல வர்க்கித
மாகத் தூதுசெ லத்தரில் கற்பக
தேவர்க் காதிx திருப்புக லிப்பதி வருவோனே;

---

* பித்தளை ஆபரணங்களைச் சாம்பலிட்டு விளக்கி அணிதல்—அக் காலத்திய வழக்கத்தை விளக்கும்.

"முட்டற்ற மஞ்சளை யெண்ணெயிற் கூட்டி முகமினுக்கி
மெட்டிட்டுப் பொட்டிட்டுப் பித்தளை யோலை விளக்கியிட்டுப்
பட்டப் பகலில் வெளிமயக்கே செயும் பாவையர் மேல்
இட்டத்தை நீதவிர்ப்பா யிறைவா கச்சியே கம்பனே"

[—பட்டினத்தார் திரு ஏகம்பமாலை 29.

† தேசி—அழகு.

‡ பரவையாரைத் திருவாரூரில் மணம் செய்திருந்த சுந்தரர் பின்னர்த் திருவொற்றியூரில் சங்கிலியாரை மணந்தனர். இதனை அறிந்த பரவையார் சுந்தரர் திருவாரூருக்கு வந்ததும் தமது இல்லத்துக்குச் சுந்தரர் வரக்கூடாதென்று தடுத்தனர். இதைக்

முனிவர்களும், தேவர்களும் ஞானம் அடைந்த பரிசுத்தத் தலமான சோலை மாமலைக்குள் (வீற்றிருக்கும்) வேலனே! தியாகமூர்த்தியாம் (கொடையிற் சிறந்த மூர்த்தியாம்) (சிவபிரான்) ஈன்ற பெருமாளே!

(உனது ஞான பாதபத்மம் உறுவேனோ)

443

(தம்மிடம் வருபவர்கள தம்மீது வைத்த) பாசத்தால்—(அவர்தம் காமப்) பற்றை உணர்ந்து விலை பேசி முடிவு செய்யும்வேசிகள்; தம்மை நேசித்தவர்களுடைய சித்தத்தை மருட்டுபவர்கள்; பாரமான மலையை ஒத்த கொங்கைகளை உடையவர்கள், மிகவுமே,

பாவ வினைக் காரணத்தால் தேகம் எடுத்த வியபிசாரிகள், சிவி, ஆய்ந்து, முடித்தகூந்தலை உடையவர்கள், பார்வை பாலேயே மோகத்தை எழுப்பும் துஷ்டர்கள், நீங்காத—

அழுக்குப்பற்றி ஏறிய பித்தளை ஆபரணங்களைச் சாம்ப லிட்டுப் பளபளப்பு உறும்படி விளக்கிவைத்துள்ளவர்கள், மார்பிலும், காதிலும், (அந்த ஆபரணங்களை) அணிந்து தளுக்கு செய்பவர்கள், அதிக ஆசையை ஊட்டுவிக்கும்—

வாய் விரிவாகப் பேசும் பொய்யர்கள், நண்பு செய்து யாரையும் வஞ்சித்து வடிகட்டுபவர்-விலக்குபவர்- இப்படிப் பட்ட பொதுமகளிரின் மாயைச் செயலுக்கே மனம் வைத்து, அதனுள் (அந்த மாயையுள்) தினந்தோறும் அலைவேனோ!

அழகிய காட்டிடையே இருந்த தினைப் புனத்தை அடைந்து, (அப் புனத்துக்குக்) காவலிருந்து கவண் கல் சுழற்றுபவள், குளிர்ந்த திருவடியை உடையவள்—ஆகிய குறப்பெண் வள்ளி மகிழ்ச்சி கொள்ளும் மணவாளனே!

தலங்கள்தோறும் தேடிச்சென்று (பாடல்) பாடிய சொல் நிறைந்த புலவனும் சுந்தரமூர்த்திக்கு இன்பம் தர வேண்டிப் (பரவையிடம்) தூது சென்ற அத்தர் (சிவபிரானிடத்தில்) வந்த கற்பகமே! தேவர்களுக்கு முதல்வனே! சீகாழிப் பதியில் (சம்பந்தராய்) அவதரித்தவனே!

கேட்ட சுந்தரர் மனம் மிக வருந்தி பரவையின் கோபத்தைத் தணிக்கத் தூது போம்படி ஆரூர்ச் சிவனையே வேண்டினர். சிவனும் அவர் சொல்லுக்கு இணங்கி ஒரு முறைக்கு இரு முறையாகத் தூது சென்று பரவையாரைச் சுந்தரருடன் கூட்டிவைத்தனர். [பாடல்-140 பக்கம்-328 பார்க்க.] x திருப்புகலிப்பதி—சீகாழி.

ஆசைத் தார்மன திற்புகு முத்தம
கூடற் கே*வைகை யிற்கரை கட்டிட
ஆளாய்ப் பாயுதிர் பிட்டமு துக்கடி படுவோனே—

டாரத் தோடகி லுற்றத ருக்குல
மேகத் தோடொரு மித்துநெ ருக்கிய
ஆதிச் சோலை மலைப்பதி யிற்றிகழ் பெருமாளே.(11)

444. தன்குறை கூறல்

தானதன தந்த தானதன தந்த
தானதன தந்த தனதான

வாதினை யடர்ந்த வேல்விழியர் தங்கள்
மாயம தொழிந்து தெளியேனே—

மாமலர்கள் கொண்டு மாலைகள் புனைந்து
மாபத மணிந்து பணியேனே;

ஆதியொடு மந்த மாகிய நலங்கள்
†ஆறுமுக மென்று தெரியேனே—

‡ஆன தனி மந்த்ர ரூபநிலை கொண்ட
தாடுமயி லென்ப தறியேனே;

நாதமொடு விந்து வானவுடல் கொண்டு
நானில மலைந்து திரிவேனே—

* வைகையில் கட்டி — இவ்வரலாற்றை 439-ஆம் பாட்டின் கீழ்க் குறிப்பிற் காண்க. [பக்கம் 601.]

† ஆறு திருமுகங்களும்:-ஆதி சக்தி, இச்சா சக்தி, கிரியா சக்தி, பரா சக்தி, ஞான சக்தி, குடிலா சக்தி என்றும்; அ, உ, ம், நாதம், விந்து, சக்தி என்றும் சிவபிரானுடைய ஆறுதிரு முகங்களாம் என்றும் ஈசன் திருமுகங்கள் ஐந்துடன் தேவி திருமுகம் ஒன்றும் சேர்ந்து ஆறு ஆயின என்றும் ஐசுவரியம், வீரியம், புகழ், திரு, ஞானம், வைராக்கியம் என்னும் ஆறு குணங்களாம் என்றும் பலவகையாகக் கூறுவர்.

‡ ஆடு மயில் - ஓங்கார (பிரணவ) ரூபத்தைக் காட்டும்; ஓ(ங்)காரபரி-என வருவதும் உணரத்தக்கது-(திருப்புகழ் 145)

விரும்பி வாழ்த்துவோருடைய மனத்தில் புகும் உத்தமனே! மதுரையில் வைகையில் (வெள்ளம் வந்தபோது) அணைகட்ட ஆளாக ஒப்புக்கொண்டு உதிர்ந்த பிட்டமுது வேண்டி, (பிட்டமுது வேண்டி ஆளாகி) அடிபட்ட சொக்கநாதரோடு—(சொக்கநாதர் வீற்றிருக்கும் மதுரைக்கு அருகே)—

சந்தனமரமும் அகில் மரமும் உள்ள மரக்கூட்டங்கள் மேகத்தோடு சம்பந்தப்பட்டு நெருங்கிய, பழைய சோலைமலை ஊரில் விளங்கும் பெருமாளே!

(மாயைக்கே மனம் வைத்து, அதனுள் தினம் அலைவேனோ)

444

தருக்கம்—சண்டையிடும் உணர்ச்சி பொதிந்து நெருங்கும் வேல் போன்ற கண்களை உடைய (பொது) மகளிரின் மாயம் எனைப் பிடியாது ஒழிந்து நான் தெளிவான அறிவைப் பெறுகின்றேன் இல்லை-(பெறஇல்லையே!)

நல்ல மலர்களைக்கொண்டு மாலைகளைக் கட்டி (உனது) சிறந்த திருவடியில் அலங்கரித்துப் பணிகின்றேன் இல்லை (பணிய வில்லையே!)

முதல் முதற்கொண்டு ஈறு வரையில் (முடிவு வரையில்) உள்ள (சகல) நலங்களும் "ஆறுமுகம்" என்ற (உண்மையைத்) தெரிகின்றேன் இல்லையே!

போற்றத்தக்க ஒப்பற்ற மந்த்ர ரூப நிலையைக் கொண்டது (ஓம்-என்னும் பிரணவ ரூபத்தை—ஓங்கார ரூபத்தைக் கொண்டது) ஆடும் நிலையில் உள்ள மயில் என்பதை அறிந்தேனில்லையே!

*நாதமும் விந்துவும் (சுரோணிதமும் சுக்கிலமும்)-இவை தம்மால் ஆய (உற்பத்தியான) உடல் கொண்டு இப்பூமியில் அலைந்து திரிகின்றேனே.

---

* நாதம்—சுரோணிதம்; உடலின் கூறு-நாதம்-விந்து கலந்தது; "ஒருமடமாதும் ஒருவனுமாகி யின்ப சுகந்தரும் அன்பு பொருந்தி உணர்வு கலங்கி ஒழுகிய விந்து, ஊறு சுரோணித மீது கலந்து, பனியிலொர்பாதி சிறுதுளி மாது, பண்டியில் வந்து புகுந்து திரண்டு" பட்டினத்தார்-உடற்கூற்று வண்ணம்.

* நாகமணி நின்ற நாதநிலை கண்டு
நாடியதில் நின்று தொழுவேனே

† சோதியுணர் கின்ற வாழ்வுசிவ மென்ற
‡ சோகமது தந்து எனையாள்வாய்—

சூரர்குலம வென்று வாகையொடு சென்று
சோலைமலை நின்ற பெருமாளே. (12)

445. பொது மகளிர் உறவு அற

தானதன தத்த தானதன தத்த
தானதன தத்த தனதான

வார்குழையை யெட்டி வேளினைம ருட்டி
மாயநம னுக்கு முறவாகி—

மாதவம ழித்து லீலைகள் மிகுத்து
மாவடுவை யொத்த விழிமாதர்;

சீருட னழைத்து வாய்கனிவு வைத்து
தேனித ழளித்து அநுயோக—

சேர்வைதனை x யுற்று மோசம்விளை வித்து
சீர்மைகெட வைப்ப துறவாமோ;

வாரினை யறுத்து o மேருவை மறித்து
மாகனக மொத்த குடமாகி—

* 'நாகம்'-இது-"சூலமென ஓடு சர்ப்ப வாயு" பாட்டு 790; பாட்டு 190-ன் முதல் நாலடியின் உரைகள் (பக்கம் 445) பார்க்க.

† "ஊதி உணர்கின்ற வாழ்வு சிவமென்ற
யோகமது தந்து எனையாள்வாய்
ஓது தமிழ்கொண்டு ஞானவெளி தந்த
ஊதிமலை கொண்ட பெருமாளே"—என்றும் பாடம்.

‡ சோகம்—ஸ அகம்—அது நான்; சோகம்—சோகம்பாவனை எனப்படும். 'சோகம் பாவனை' என்பது சிவான்மாவும் பரமான்மாவும் ஒன்றெனப் பாவிக்கை. 'அஹம் ப்ரஹ்மம்' என்பதில் நான் என்னும் முனைப்பு முற்பட்டு நிற்பதால் அதை முன்பின்மாற்றி 'ஸோஹம்' என உச்சரிக்கும்படி வைதிக சைவம் பகர்கின்றது. —(ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர விளக்கம்-பக்கம் 31)

x உற்று—உறுவித்து, உறவைத்து.

o "பெருமேருவை வளைத்து—திகழ்ந்து வாழும் ஒப்பிலாமுலை" திருவாவடுதுறைப் புராணம்.

நாகம் (சூலமென ஓடு சர்ப்ப வாயு—சூலாயுதம் போல ஓடுகின்ற பாம்பு போன்ற பிராணவாயு) (ஓடி) அடைகின்ற நாதநிலை (ஆறுவது ஆதாரமாகிய ஆஞ்ஞை ஸ்தானத்தில் ஒளி வீசுகின்ற ஞான சதாசிவ நிலையைத் தரிசித்து விரும்பி அந்நிலையில் நின்று தொழுகின்றேன் இல்லையே!

சோதி நிலையை உணர்கின்ற வாழ்வே சிவ வாழ்வு என்ற அந்த 'நீ நான்' அற்ற நிலையை ('அதுவே நான்' என்ற நிலையைத்) தந்து என்னை ஆண்டருளுக.

சூரர் குலத்தை வென்று வெற்றியோடு போய்ச் சோலைமலையில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே.

(எனை ஆள்வாய்)

445

நீண்ட காதணியை எட்டியும், மன்மதனையும் மருட்சியுறச் செய்தும், மாயத்தில் வல்ல யமனுடன் உறவு பூண்டும்—

நல்ல தவ நிலையை அழித்து, காம லீலைகள் மிகுந்து, மாவடுவுக்கு நிகரான கண்களை உடைய (பொதுமகளிர்)—

மரியாதையுடன் அழைத்து வாய்ப்பேச்சில் இனிமையை வைத்துப் பேசித், தேனென இனிக்கும் வாயிதழைத் தந்து (காம) அநுபோகக்

கூட்டுறவில் உறவைத்து, மோசம் விளையும்படி வைத்து, நன்மையைப் (புகழை) அழிய வைப்பார்கள், (அத்தகையோர்களின்) உறவு நல்லதா! (நல்லதல்ல என்றபடி)

கச்சு (ரவிக்கையையும்) கிழித்து, மேரு மலையையும் தடுத்துக் (கீழ்ப்படுத்தி)ச், சிறந்த பொன் போன்ற குடம் போல் விளங்கி—

* வாரவணை வைத்து மாலளித முற்று
மாலைகளு மொய்த்த தனமாது ;

† தோரணி புயத்தி யோகினி சமர்த்தி
தோகையுமை பெற்ற புதல்வோனே -

சூர்கிளை மடித்து வேல்கர மெடுத்து
சோலைமலை யுற்ற பெருமானே.(13)

446. பொது மகளிர் உறவு அற

தனன தனதன தனத்தத தாத்த
தனன தனதன தனத்தத் தாத்த
தனன தனதன தனத்தத் தாத்த தனதான

அழகு தவழ்குழல் விரித்துக் காட்டி
விழிகள் கடையிணை புரட்டிக் காட்டி
அணிபொ னணிகுழை புரித்துக் காட்டி யநுராக-

அவச இதமொழி படித்துக் காட்டி
அதர மழிதுவர் வெளுப்பைக் காட்டி
அமர்செய் நகநுதி யழுத்தைக் காட்டி
யணியாரம் ;

ஒழுகு மிருதன மசைத்துக் காட்டி
‡ எழுத வரியிடை வளைத்துக் காட்டி
உலவு முடைதனை நெகிழ்த்திக் காட்டி யுறவாடி-

உருகு கடிதட மொளித்துக் காட்டி
உபய பரிபுர பதத்தைக் காட்டி
உயிரை விலைகொளு மவர்க்குத் தேட்ட
மொழிவேனோ ;

* கொங்கை-அன்புக்கு இடம்-' அருமறைக் குழவிதன்பால் அன்பாற் பெருகிலைசேர் முலைக்கண்ணும்'-சீகாழிப் புராணம்.

† தோர் அணி புயத்தி; தோரை-'தோர்' எனக் குறுகிற்று தோரை-அணிவடம் "பொற்றோரை மின்ன"-சிந்தாமணி 2132. தோரணி-ஒழுங்கு-எனலுமாம்.

‡ எழுதவரியிடை-இடையின் நுண்மையைக் காட்டும், "இடைதானும்—வேதா ஆனேன் எழுதினா னிலையோ" — திருப்புகழ் 150.

அன்பாகிய ஆதரவை வைத்து, மிக்க லாவண்யத்தை (அழகைக்) கொண்டு, மாலைகள் நெருங்கிய கொங்கை விளங்கும் மாது—

தோரை (அணிவடம்) பூண்ட புயங்களை உடையவள், யோகினி, சாமர்த்தியம் நிறைந்தவள், மயிலன்ன உமாதேவி பெற்ற புதல்வனே!

சூரனையும் அவன் சுற்றத்தாரையும் அழித்து, வேலாயுதத்தைத் திருக்கரத்தில் ஏந்தி சோலைமலையில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே.

(சீர்மைகெட வைப்பர் உறவாமோ)

446

அழகு விளங்கும் கூந்தலை விரித்துக் காட்டியும், கண்ணின் கடைப்புறம் இரண்டையும் புரட்டிக் காட்டியும், அழகிய பொன்னாலாய ஆபரணங்களையும் குழையையும் விளக்கமுறக் காட்டியும், காமத்தை விளைக்கவல்ல—

தன் வசம்ழிக்க வல்ல இனிய பேச்சுக்களைப் பேசிக் காட்டியும், வாயிதழின் செம்மையழிந்த பவளம் போன்ற வெளுப்பைக் காட்டியும், போரிடும நகத்தின் நுனி அழித்தினைக் காட்டியும்—(நகக்குறியிட்டும்), அழகிய முத்து மாலை (முத்து வடம்)

தொங்குகின்ற இரண்டு கொங்கைகளையும் அசைத்துக் காட்டியும், எழுதுதற்கு அரிய (அரிதான) இடையை வளைத்துக் காட்டியும், அணிந்து உலவி வரும் புடைவையைத் தளர்த்திக் காட்டியும், நட்புப் பேச்சுக்களைப் பேசி—

(உள்ளத்தை உருக வைக்கும்) அல்குற் பிரதேசத்தை ஒளிப்பது போல் காட்டியும், இரண்டு சிலம்பணியும் பாதங்களைக் காட்டியும், உயிரையே விலைக்குக் கொள்பவராம் அந்த விலைமாதர்மேலுள்ள விருப்பத்தை ஒழிக்க மாட்டேனே!

முழுகு * மருமறை முகத்துப் பாட்டி
கொழுநர் † குடுமியை யறுத்துப் போட்ட
முதல்வ ‡ குகைபடு திருப்பொற் கோட்டு
முனிநாடா—

§ முடுகு முதலையை வரித்துக் கோட்டி
அடியர் தொழுமக வழைத்துக் கூட்டி
முறைசெய் தமிழினை விரித்துக் கேட்ட
முதுநீதர்;

○ பழைய கடதட முகத்துக் கோட்டு
வழுவை யுரியணி ** மறைச்சொற் கூட்டு
பரமர் †† பகிரதி சடைக்குட் சூட்டு பரமேசர்—

---

* அருமறை முகத்துப் பாட்டி-கலைமகள்-
" நான்முகன் நாவின்மேவி, நான்மறை வடிவாய்...வீற்றிருக்கும் அம்மை"—சிவாகசியம்.
" எழுதா மறையும் ....நிறைந்தாய் சகலகலாவல்லியே". [குமரகுருபரர்]. முகம்—ஏழாம் வேற்றுமை உருபு. முகம்—வடிவு எனலுமாம்-'கூன்முகமதி' பிரபுலிங்க—கைலாச 3 என்புழிப்போல.

† (பிரமன்) குடுமியை அறுத்துப்போட்ட முதல்வ!
' செவ்வேள் குட்டினன் அயன் நான்குமா முடிகளும் குலுங்க'
—கந்தபுராணம் 1-16-14.

' நாலு சிரமோடு சிகை தூளிபட தாளமிடும் இளையோனே' திருப்புகழ் 937.
'குடுமியிலே கரமொடு வீறமோதின மறவா'-திருப்புகழ் 741.
‡ குகைபடு திருப்பொற்கோட்டு முனி—
பொன்மலையை முனிந்தவனே-(முனி-முனிந்தவனே, கோபித்தவனே)! பொன்மலை-மேரு எனக் கொண்டால்-இது 'மேருவைச் செண்டால் அடித்த திருவிளையாடலைக்' குறிக்கும்—(பாட்டு 2-பக்கம் 23 கீழ்க்குறிப்பு); பொன்மலை-கிரௌஞ்சம்-"குருகு பெயர் பெயர் பெற்ற கன வடசிகரி பட்டுருவ வேல்தொட்ட சேவகனும்" —வேடிச்சி காவலன் வகுப்பு (கனம்-பொன்) 'பொன்னஞ் சிலம்பு புலம்பவரும் எங்கோன்'-கந்தர் அலங்காரம் 89. 'கனகிரௌஞ்சத்திற் சத்தியைவிட்டு' — திருப்புகழ் 454. இனி, முனி என்பதற்கு முனியே—பெரியோய்—தவத்தோய் என்றும் பொருள் காணலாம்— " முனியே நான்முகனே முக்கணப்பா"—திருவாய்மொழி 10.10-1
" ஆட்கொள்ளும் முனிதனை" சம்பந்தர் II-14-3; முனிதான் உமையொடு முயங்கி"-சம்பந்தர் 1-84-5; முருகன் தனிவேல் முனி" கந்தர் அநுபூதி-13. இந்தப் பொருளில் 'திருப்பொற்கோட்டு

அருமறை முகத்து முழுகும் பாட்டி (அரிய வேதங்களில் வல்லவளாம் பெரியவள் (அல்லது, முழுகும் அருமறை—(பெரியோர்கள்) ஆழ்ந்து ஓதும் அரிய மறையின் வடிவினளாம் கிழவி—வேதக் கிழவி (வேத முதல்வி)-கலைமகளின் கணவன் பிரமனது குடுமியை அறுத்துப் போட்ட (ஆட்டி வைத்த) முதல்வனே! குகைகள் அமைந்த (பொற்கோட்டை) அழகிய பொன்மலையை மேரு அல்லது கிரௌஞ்ச மலையை முனிந்தவனே (கோபித்தவனே)! நாடா (நாடி)—இறைவன் திருவருளை நாடி—

விரைந்து வரும்படி முதலையை வரவழைத்துச், சூழ்ந்து நின்ற அடியார்கள் தொழ (முதலை உண்ட) பிள்ளையை அழைப்பித்துக் கூட்டி (அந்தப் பிள்ளையின் பெற்றோர்களிடம் சேர்ப்பிக்க விண்ணப்பஞ் செய்த ("பிள்ளை தரச் சொல்லு காலனையே"—என்று முறையிட்ட சுந்தரர் பாடின தமிழினை (அன்புப்) பெருக்குடன் கேட்ட பழைய நீதிமான்

பழையதும் மதம்பாயும் இடமாம் முகத்தையும், தந்தத்தையும் கொண்ட யானையின் தோலை உரித்து அணிந்தவர். வேத மொழிகளைக் கூறும் பரமர், கங்கையைச் சடையிற் சூடியுள்ள பரமேசர்—

முனி!' என்றால் அழகிய 'கனககிரி'ப் பெரியாய்" எனப் பொருள்படும். (கனககிரி) பாடல் 400. இனி, 'பொற்கோட்டு முனிவாய நாடா' எனக் கொண்டு 'சிவனை நாடி'—எனப் பொருள் காண்பர் அன்பர்—அருட்கவி சேதுராமன்; இப்பொருளில் பொன்கோடு என்பது கயிலை. கயிலையைப் 'பொன் னொடித்தான் மலை' என்பர் சுந்தரர் (7—100—10); 'செம்பொற் கயிலாயமலை — சம்பந்தர் —II-15-5.

x முதலையுண்ட பாலனைச் சுந்தரர் வரவழைத்தது—பாட்டு 392 பக்கம் 506-பார்க்க

"முறைசெய்தமிழ்"—புக்கொளியூர் அவிநாசியே கரைக்கால் முதலையைப் பிள்ளை தரச் சொல்லு காலனையே'—சுந்தரர் தேவாரம VII—92-4.

o யானையை உரித்த வரலாறு:—பாட்டு 286-பக்கம் 210 பார்க்க.

** 'மறைச்சொற் கூட்டு பரமர்:—'வேத மொழியர்' திருவாசகம்—அன்னைப்பத்து. "மறைநின்றிலங்கு மொழியார்-சம்பந்தர் II-80-4. (தொடர்ச்சி ††, —பக்கம் 622-பார்க்க.)

ப்ணிய அருள்சிவ மயத்தைக் காட்டு
குமர * நுலமலே யுயர்த்திக் காட்டு
பரிவொ டணிமயில் நடத்திக் காட்டு
பெருமாளே.(14)

447. பிறவியற

தனதன தத்தத் தனதன தத்தத
தனதன தததத் தனதன தத்தத்
தனதன தத்தத் தனதன தத்தத் தனதான

தலைமயிர் † கொக்குக் கொக்கந ரைத்துக
கலகலெ னப்பற் கட்டது விட்டுத்
தளர்நடை பட்டுத் தத்தடி யிட்டுத் தடுமாறித்-

தடிகொடு தத்திக் கக்கல்பெ ருத்திட்
டசனமும் விக்கிச் ‡ சத்தியெ டுத்துச்
சளியுமி குத்துப் பித்தமு முற்றிப் பலகாலும்;

(பக்கம் 621-ன் கீழ்க்குறிப்புத் தொடர்ச்சி.)

†† கங்கை சூடிய வரலாறு:—தேவி ஒருமுறை விளையாட்டாக இறைவனுடைய இரண்டு கண்களையும் மூட உலகெல்லாம் இருண்டது. இறைவன் தனது நெற்றிக்கண்ணால் நோக்கி இருளை ஓட்டினர் தேவி தன் கையை எடுக்கத் தேவியின் பத்து விரல்களினின்றும் அச்சத்தால் வியர்வை தோன்றிக் கங்கையோர் பத்தாய்ப் பரவிற்று. கங்கையின் பெருவெள்ளத்தைக் கண்டு அஞ்சின திருமால் முதலானோர் சிவபிரானைவேண்ட அவர் அந்த வெள்ளத்தை அழைத்துத் தன் சடை ஒன்றிற் சூடி அடக்கினர்.

"அங் நீதநங் தன்னை நினைத்தவண் அழைத்து நாதன் ஒன்று தன் வேணி மேலோர் உரோமத்தின் உம்பர் உய்ப்ப" கந்த புராணம் 6 13-372.

"தாழ்தரு புன்சடை ஒன்றினை வாங்கி, வீழ்தரு கங்கை கரந்தார் 1-39-8.

* குலமலை என்பது சோலைமலை.

"குலமலை கோலமலை குளிர்மாமலை கொற்றமலை நிலமலை நீண்டமலை திருமாலிருஞ் சோலையதே
—பெரியாழ்வார் திருமொழி—4—3—5.

(†, ‡—பக்கம் 623-பார்க்க)

(உன்னைப்) பணிய (அவருக்கு)ச் சிவமயத்தைப் (பிரணவப் பொருளைக்) காட்டு (உபதேசித்த) குமரனே! சோலைமலையிற் பிரபலமாய் விளங்கும் பெருமாளே! அன்புடன் அழகிய மயிலை நடத்திக் காட்டும் பெருமாளே!

(உயிரை விலைகொளும் அவர்க்குத் தேட்டம் ஒழிவேனோ)

447

தலை மயிரானது †கொக்குப் போல வெளுத்து நரைத்து, கலகலெனப் பல்வரிசைகளின் கட்டுவிட்டு, (தளர்நடை பட்டு)—நடை தளர்பட்டு—நடை தளர்ந்து, தத்து—(தத்துகின்ற—தத்தித் தத்தி நடக்கின்ற)—அடியிட்டு அடி வைத்துத் தடுமாறிற்—

தடிகொண்டு தத்தி நடந்து, கக்கல் (ஓக்காளம்) அதிகமாகி, உணவும் உண்ண முடியாது விக்கல் எடுத்து, ‡வாந்தியாகி, சளி மிகுத்து, பித்தம் மிக அதிகரித்துப் பல முறையும்,

---

† 'தலை மயிர் கொக்குக்கு ஒக்க நரைத்து'—

"மீனுண் கொக்கின் தூவியன்ன
வானரைக் கூந்தல்'-புறநானூறு 277.
"குயிலொத் திருங்குஞ்சி கொக்கொத்து"
—11-ஆம் திருமுறை-க்ஷேத்திரத் திருவெண்பா 12.

‡ சத்தி—கக்கல், வாந்தி எடுத்தல்.

"காமரச வல்லி மின்னே திருமலைவேள் தாதை
கால் கொண்ட பணிதலையிற் கொண்டுசடைப் பட்டே
ஈமமதில் நடமாடு பித்தனவன் செய்தி
என்றதாய் முழுநீலி தமையன்மண மில்லான்
மாமனென்று லாயனென்றூர் மாடுமேய்த் திருந்தான்
மையல்தந்த மாப்பிள்ளையோ சீரலைவாய்ச் செட்டி
தாமவன வேடனுறு பிணிமுகமேற் கொண்டும்
சத்தியெடுத் தேதிரிந்தான் தன்மேல்மால் கொண்டாய்'
—திருமலையாண்டவர் குறவஞ்சி 29.

இந்த நிந்தாஸ்துதிப் பாடலிற் 'சத்தி' என்னும் சொல் வேல், கக்கல் என்னும் இரு பொருளில் வந்ததைக் காண்க.

திலதயி லத்திட் டொக்கவெ ரிக்கத்
* திரிபலை சுக்குத் திப்பிலி யிட்டுத்
தெளியவ டித்துற் றய்த்துடல் செத்திட்
டுயிர்போமுன் -

இகழ்புகழ் கற்றுச் சொற்கள்ப யிற்றித்
திருவடி யைப்பற் றித்தொழு துற்றுச்
சேனன்ம றுக்கைக் குப்பர முத்திக்
கருள்தாராய் ;

கலணைவி சித்துப் பக்கரை யிட்டுப்
புரவிசெ லுத்திக் † கைக்கொடு வெற்பைக
கடுகந டத்தித் திட்டென எட்டிப் பொருசூரன் -

கனபடை கெட்டுத் தட்டற விட்டுத்
திரைகட லுக்குட் புக்கிட எற்றிக்
களி‡மயி லைச்சித் ரத்தில்ந டத்திப்
பொருகோவே ;

குலிசன்ம கட்குத் தப்பியு மற்றக்
குறவர்ம கட்குச் சித்தமும் வைத்துக்
குளிர்தினை மெத்தத் தத்துபு னத்திற் றிரிவோனே -

கொடியபொ ருப்பைக் குத்திமு றித்துச்
சமரம்வி ளைத்துத் தற்பர முற்றுக்
** குலகிரி யிற்புக் குற்றுறை யுக்ரப் பெருமாளே. (15)

---

* திரிபலை—கடுக்காய், தான்றிக்காய், நெல்லி வற்றல் இவை மூன்றையும் திரிபலை என்பர் வைத்திய பரிபாஷையில்.

† கைக்கொடு வெற்பை...கையையுடைய கொடிய மலையை யொத்த யானையை.

‡ மயில்—சூரன் மயில்வாகனமாவதற்கு முன்பு, போர்க் களத்தில் இந்திரன் மயிலாகி முருகவேளைத் தாங்கினன்.

"பன்னிரு நாட்டத் தண்ணல் படர்சிறை மயூர மாகி
முன்னுறு மகவான் தன்மேல் மொய்ம்புடன் புக்கு வைகி"
—கந்தபுரா-4-13.382.

** "குருகிரி" என்றும் பாடம்—குருகிரி (சுவாமிமலை).

தில தயிலத்து இட்டு (எண்ணெயிலிட்டு) ஒக்க எரிக்க (எரிக்க ஒக்க)—எரித்தல்போல — உடம்பு எரிச்சல் உண்டாக—திரிபலை, சுக்கு, திப்பிலி இவை சேர்த்துத் தெளிய வடித்து உற்று—தெளிய வடித்த கஷாயத்தைப் பருகி, உடல் மடிந்து உயிர் போவதற்கு முன்பாக—

விளங்கும் உனது புகழைக் கற்று, (அப் புகழ்ச்) சொற்களை நிரம்பக் கூறிப் (போற்றி செய்து), (உனது) திருவடியைப் பற்றித் தொழுது ஒழுகிப், பிறப்பை நான் அறுக்கும் வண்ணம் மேலான முத்தி யின்பத்தைப் பெற அருள் பாலிப்பாயாக,

சேணம் கட்டி, அங்கவடியிட்டு, குதிரைகளைச் செலுத்தியும், துதிக்கை கொண்ட கொடிய மலைகளை (யானைகளை) வேகமாக நடத்தியும், திடீரென்று நெருங்கி வந்து சண்டையிட்ட சூரனுடைய

பெரிய படை அழிந்து நிலைகுலையவும், சூரனும் அலை கடலுக்குள் ஓடிப் புகும்படி அவனை மோதியும், களிப்பு (மகிழ்ச்சி) கொண்ட மயிலை (இந்திரனாகிய மயிலை) அழகுடன் நடத்திச் சண்டையிட்ட தலைவனே!

(குலிசாயுதங் கொண்ட) இந்திரன் மகள் தேவசேனைக்குத் தெரியாமல் (தேவசேனையை விட்டு விலகிச்) சென்று, குறவர் மகள் வள்ளிமீது சித்தத்தை வைத்து (வள்ளியை நாடிச் சென்று) குளிர்ந்த தினைகள் மிகவும் பரவியுள்ள தினைப்புனத்தில் திரிந்தவனே!

பொல்லாத கிரவுஞ்ச கிரியை (வேலாற்) குத்தி முறித்துப் போர் புரிந்து, மேம்பட்ட உனது நிலையை விளக்கிச், சோலைமலையிற் புகுந்து வீற்றிருக்கும் உக்ரப் பெருமாளே!

(பரமுத்திக் கருள்தாராய்)

448. வேலை மறவாமை

தனதன தனந்த தான, தனதன தனந்த தான
தனதன தனந்த தான தனதான

மலரணை ததும்ப மேக குழல்முடி சரிந்து வீழ
மணபரி மளங்கள் வேர்வை யதனோடே—
வழிபட இடங்க ளுடபிறை நுதல் புரண்டு மாழ்க
வணைகலை நெகிழ்ந்து போக இளநீரின் ;
முலையிணை ததும்ப நூலின் வகிரிடை சுழன்று வாட
முகமுகமொ டொன்ற பாய லதனூடே—
*முதுமயல் கலந்து மூழ்கி மகிழ்கினும் அலங்க லாடு
முடிவடிவோ டங்கை வேலு மறவேனே ;
சிலைநுத லிளம்பெண் மோகி சடையழகி யெந்தை பாதி
திகழ்மர கதம்பொன் மேனி யுமைபாலா—
சிறுநகை புரிந்து சூரர் கிரிகட லெரிந்து போக
திகழயி லெறிந்த ஞான முருகோனே ;
கொலைமிக பயின்ற வேடர் மகள்வளி மணந்த தோள
குணவலர் கடம்ப மாலை யணிமார்பா—
கொடிமின லடைந்த சோதி மழகதிர் தவழ்ந்த ஞான
துலகிரி மகிழ்ந்து மேவு பெருமாளே.(16)

---

* 'கண்டுண்ட சொல்லியர் மெல்லியர் காமக் கலவிக் கள்ளை மொண்டுண்டயர்கினும் வேல் மறவேன்'— கந்தர் அலங். 37.

448

மலரணை அசைந்து கலைய, மேகம் போன்ற (கரிய) கூந்தலின் முடி சரிந்து விழ, மிக்க நறிய மணங்கள வேர்வையுடனே—

ஒன்றுபட, *இடம் (விசாலமான) கண்கள் அசைய பிறைபோலும் நெற்றி புரண்டு கலங்க, அலங்காரமாய் அணிந்த ஆடை நெகிழ்ந்து போக, இளநீர் போன்ற

கொங்கைகள் இரண்டும் அசைய, நூலின் பிளவு போன்ற நுண்ணிய இடை சுழன்று வாட்டம் கொள்ள, முகம் முகத்தோடு பொருந்த, படுக்கை அணையிலே—

பெரிய மோகச் செயலிற் கலந்து முழுகி (நான்) களி கூர்ந்திருந்தாலும், மாலைகள் அசையும் சிரம் முதலான உனது வடிவத்தையும், அழகிய திருக்கரத்தில் உள்ள வேலாயுதத்தையும் மறக்கமாட்டேன்.

வில்போன்ற நெற்றியை உடைய இளம்பெண், மோகி, (ஆசையைத் தருபவள்), அழகிய சடையினள், எந்தை (சிவனுடைய பாதியில் (இடதுபாதியில்) விளங்கும் மரகதம் போல் பச்சை நிறத்து அழகிய உருவினளாம் உமையின் பாலனே!

புன்னகை செய்து, சூரனும், மலையும், கடலும் எரிந்து போக, விளங்குகின்ற வேலை எறிந்த ஞான முருகனே!

கொலைத் தொழிலே பயின்றிருந்த வேடர்களின் மகள் வள்ளி மணந்த தோளனே! நற்குணனே! அலர் கடம்ப மாலை (கடம்பு அலர்மாலை)—கடப்பமலர் மாலை அணிந்த மார்பனே! (அல்லது—குணம்—(நிறம் உள்ள) அலர்மாலை மலர்மாலை, கடப்பமாலை இவைகளை அணிந்த மார்பனே!)

கொடி மினல் (மினல்கொடி)—மின்னற்கொடி போன்ற ஜோதியே! இளங்கதிர் விளங்கும் ஞானனே! துலகிரி (சோலைமலை)யில் மகிழ்ந்து வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(வடிவொடங்கை வேலும் மறவேனே)

---

* இடங்கண் ஆட—இடது கண் ஆடுதல் - பெண்டிர்க்கு நலம் பயக்கும் என்ப.

ஆறு திருப்பதி.

449. திருவடி பெற

தனதன தனதானன தனதன தனதானன
தனதன தனதானன தனதான

அலைகடல் நிகராகிய விழிகொடு வலைவீசிகள்
* அபகட மகபாவிகள் விரகாலே—
அதிவித மதரா†யத நிதமொழி பலகூறிகள்
அசடரொ டுறவாடிகள் அநியாயக்;
‡ கலைxபகர் விலைமாதர்கள் இளைஞர்களை குடிகேடிகள்
கருதிடு கொடியாருட னினிதாகக்—
கனதன முலைமேல்விழு கபடனை நிருமூடனை
கழலிணை பெறவேயினி யருள்வாயே;
அலைபுனல் தலைசூடிய பசுபதி மகனாகிய
அறுமுக வடிவேஅருள் குருநாதா—
அசுரர்கள் குடியேகெட அமரர்கள் பதியேபெற
அதிரிடும வடிவேல்விடு மதிசூரா;
தலையய னறியா வொருசிவகுரு பரனேயென
தரணியி லடியார்கண ◦ நினைவாகா—
0 சகலமு முதலாகிய அறுபதி நிலைமேவிய
தடமயில் தனிலேறிய பெருமாளே.(1)

---

* அபகடம்—வஞ்சகம். † அதவித—அத அதீத; அதம்—தாழ்வு.
‡ கலை—சரீரம் 'கலையிலாளன்'—மன்மதன்;—(சிலப். 10-28); புணர்ச்சிக்கு உரிய கரணங்கள் "கலையுணர் மகளிர்" —(சிந்தாமணி உரை-1625)
பரத்தையர்க்குரிய கலைகள் அறுபத்து நான்கு என்ப—
"யாழ்முதலாக அறுபத் தொருநான்கு
ஏரிள மகளிர்க் கியற்கையென் றெண்ணிக்
கலையுற வகுத்த காமக் கேள்வி"—(பெருங்கதை-1-35-84)
"எண்ணெண் கலையோர் இருபெருவீதி"
'எண்ணான் கிரட்டி யிருங்கலை பயின்ற
பண்ணியன் மடந்தையர் —(சிலப்-14-167 22-138)
x பகர்தல்—விற்றல்; சொல்லுதல்
* நினைவாகா—நினைக்கும் வாகா. வாகு—அழகு. வாகா—அழகனே! "வாகா குமாரா மயில் வாகனனே"—கந்தர் அநுபூதி-41,
0 சகலமு முதலாகிய அறு பதி—சகல தலங்களுக்கும் முதன்மையாகவுள்ள திருப்பரங்குன்றம், திருச்செந்தூர், திருஆவினன்குடி-

ஆறு திருப்பதி

449

அலை வீசும் கடலுக்கு ஒப்பான கண்கொண்டு (காம) வலையை வீசுபவர்கள், வஞ்சக எண்ணமுடைய மகா பாவிகள்—தமது உபாயத்தாலே—

அதிக (பல) விதமான செருக்குடன் தாழ்வான அநீத மான (அநியாயமான) பேச்சு பல பேசுபவர்கள், அசட்டு மனிதரோடு உறவு செய்பவர்கள், அநியாய வழியில்—

கலை (உடலை) பகர் (விற்கின்ற) விலை மாதர்கள், இளைஞர்களுடைய குடியைக் கெடுப்பவர்கள், (அல்லது— பாலவயதினர், குடிகேடிகள்), (நான்) மனத்தில் விரும்பிய கொடிபோன்ற மகளிர்—ஆகிய பொது மாதர்களுடன் இன்பகரமாகக் (கூடி) (அவர்களுடைய—)

பாரமான செல்வமாம் கொங்கைமேலே விழுகின்ற வஞ்சகன், முழுமூடன் உன் திருவடியிணையைப் பெறுமாறு இனி அருள்புரிவாயாக.

அலை வீசும் (கங்கை) நீரைத் தலையிற் சூடிய பசுபதி— சிவபிரானது—மகனாகிய ஆறுமுக உருவத்தனே! அருள் பாலிக்கும் குருமூர்த்தியே!

அசுரர்களின் குடி அழியும்படியும், தேவர்கள் தமது ஊரை (அமராவதியைப்) பெறும்படியும், ஒலிபெருக்கிச் செல்லும் கூரிய வேலைச் செலுத்தின அதிசூரனே!

சிறந்த பிரமன் அறியமாட்டாத ஒப்பற்ற சிவனுக்கு (அல்லது — சிரசை அயன் அன்னமாய்ப் பறந்தும் காண முடியாத ஒப்பற்ற சிவனுக்கு)க் குருபரனே! என்று பூமியில் உள்ள அடியார் கூட்டம் நினை (நினைக்கின்ற— தியானிக்கின்ற) வாகா (அழகனே)—

சகல தலங்களுக்கும் முதலாக விளங்கும் ஆறு திரு நகர்த் தானங்களில் (ஆறுபடைவீடு எனப்படும் தலங்களில்) வீற்றிருக்கும் பெருமாளே! பெரிய மயில்மேல் ஏறிய பெருமாளே!

(கழலிணை பெறவே இனி யருள்வாயே)

(பழநி), திருவேரகம், குன்றுதோறாடல், பழமுதிர்சோலை என்னும் தலங்கள். இத் தலங்கள் முருகாற்றுப்படையிற் கூறப்பட்ட முருக வேளின் ஆறு வீடுகள் ஆதலின், ('ஆற்றுப்படை வீடு'') ஆறுபடை வீடு என மருவிநிற்கப் பின்னோர் அழைக்கலாயினர்.

450. அடிமையாக

தானதனத் தனதனன தனதான

ஈனமிகுத் துளபிறவி யணுகாதே-
யானுமுனக் கடிமையென வகையாக;
ஞான அருட் டனையருளி வினைதீர-
* நாணமகற் றியகருணை புரிவாயே;
† தானதவத் தினின்மிகுதி பெறுவோனே-
‡ சாரதியுத் தமிதுணைவ முருகோனே;
x ஆனதிருப் பதிகமரு ளிளையோனே-
o ஆறுதிருப் பதியில்வளர் பெருமாளே.(2)

---

* இது நாணம் ஒழிந்த பெருநிலையைக் குறிக்கும்:

''சகம்பேய் என்று தம்மைச் சிரிப்ப
நாணது ஒழிந்து நாடவர் பழித்துரை
பூணதுவாக''—திருவாசகம்·போற்றித் திருவகவல்-68-69

அகற்றிய—அகற்றுகின்ற—(விலக்கும்)· இறந்த காலம், நிகழ் காலப் பொருளில் வந்துள்ளது

'பவங்கள் (தொலைந்த) தொலைத்த வடிவேலா'—பாடல் 367
'அன்பர் பங்காகி நின்ற குமரேசா'—பாடல் 369·என்புழிப்போல;

† தான தவத்தினில்—தன்னைக் குறித்து அன்பர்கள் செய்யுந் தானத்திலுந் தவத்திலும்.

‡ சாரதி உத்தமி துணைவன்—சரஸ்வதியாகிய உத்தமிக்குப் பக்கத் துணையாக இருப்பவன்; சகோதர முறையுடையவன் எனினுமாம்; சா ரதி எனப் பிரித்து அந்த ரதிதேவிக்குச் சகோதரனே எனலுமாம்; முருகவேளுக்குப் பிரமனும் மன்மதனும் மைத்துனர்கள்.

''மதனனுக்கும் சதுர்முகற்கும் மைத்துனன்காண் அம்மே''
(திருமலையாண்டவர் குறவஞ்சி)

x சிவபிராற்கு ஆனதும் (உகந்ததும்) உலகத்துக்கு நன்மை சருவதுமான—திருப்பதிகம்— தேவாரப்பாக்களை—அருளிய

450

இழிவு மிகுந்துள்ள பிறப்பு அணுகாத வண்ணம் நானும் உனக்கு அடிமையாம் வகைக்கு (அடிமையாகும் திறத்தைப் பெற)

'ஞானம்' என்கின்ற ப்ரசாத அருளைப் பாலித்து எனனுடைய வினைகள் ஒழிய—

'நாணம்' (என்னும் கட்டை—**விலங்கை**) விலக்கும் உனது கருணையைத் தந்தருளுக.

அன்பர்கள் செய்யும் தானத்திலும் தவத்திலும் மேன்மைப் பகுதியைப் பெறுபவனே! (தானமும் தவமும் மிகுதியாக உனைக் குறித்தே அன்பர்கள் செய்வார்கள் என்றபடி)

சரஸ்வதி தேவியாம் உத்தமியின் துணைவனே! (கலைமகளுக்குத் துணைசெய்பவனே—உதவி புரிபவனே—அல்லது (சகோதர) முறை உடையவனே!

சிவபிராற்கு ஆன (உகந்த) திருப்பதிகங்களை (தேவாரப் பாக்களை) அருளிய இளையோனே (சம்பந்த மூர்த்தியே)!

ஆறு திருப்பதிகளில் (ஆறுபடைவீடுகளில்) விளங்கும் பெருமாளே!

(நாணமகற்றிய கருணைபுரிவாயே)

இளையவனே! (சம்பந்த மூர்த்தியே! அல்லது 'வாழ்க அந்தணர்' என்னும் திருப்பாசுரத்தை அருளிய சம்பந்த மூர்த்தியே), அல்லது ஆன (உனக்கு உகந்த) திருப்பதிகம் ... பாடல்களை ... (அழகிய சந்தத் திருப்புகழ்ப் பாடல்களை) அருள்—பாடும்படி எனக்கு அருளிய —இளையோனே!

○ ஆறு படைவீடு என்னுது ஆறு திருப்பதி என்றும், 'அறுபதி' என்று 449-ஆம் பாடலிலும் கூறியது கவனிக்கற்பாலது; ஆறு திருப்பதிகள் திருமுருகாற்றுப்படையில் நக்கீரரால் எடுத்து ஓதப்பட்ட மேற்சொன்ன [பக்கம் 628, 629-கீழ்க்குறிப்பு] ஆறு வீடுகள் (தலங்கள்) ஆற்றுப்படை வீடு' என்பது '**ஆறுபடைவீடு**' என மருவிற்று. அருணகிரிநாதர் நூலாராய்ச்சி பக்கம் **134**, **151** பார்க்க.)

தொகுதி I - II

அநுபந்தம்

சில விஷயக் குறிப்புக்கள்

[எண்கள்-பாடல்களின் எண்.]

தொகுதி 2.

பிழை திருத்தம் முதலிய

பக்கம்	பாட்டு	வரி	பிழை	திருத்தம்
8	197	27	பெடிபட	பொடிபட
19	202	22	தூரம்	தாரம்
43	,,	27	தத்திடாயோ	தந்திடாயோ
45	214	17	ஆடையலாமா	அடையலாமா
46	214	1	அருணதன	அருணதள
50		26	உடையவன	உடையன
54	218	27	சேயின்	சேவின்
57	220	31	யோகஸ்தானம	யோகஸ்தானம்.
69	227	11	மணமுள்	மணமுள்ள

78	231	23	ஈராமரங்கள்	மராமரங்கள்
81	,,	4	என்றும்	என்னும்
82	232	14	மூடித்த	முடித்த
109	245		கீழ்க் குறிப்பிற் சேர்க்க :— 'நகேசன் மங்கையோ டிகலி வேங்கடகிரி நண்ணும் குகேசன்' —கந்த புரா. IV—4-163.	
115	245-2	12	காண்	காண
128	252		சந்தம் 253-ஆம் பாட்டின் சந்தமே குறிக்கவும்.	
142	258	14	சிறபபது	சிறப்பது
158	265	4	மறற	மற்ற
228	292	11	செய்ருய்	செற்ருய்
,,	,,	,,	மெற்பபோ	மெய்ப்போ
236	296	23	குழிவழி	குழிவிழி
244	300	15	அரர்கர்	அரக்கர்
250	303	12	தாவரு	தரவரு
255	304	19	அவர்கள்	அவர்கள்.
316	—	1	பேறைதகர்	பேறைநகர்
394	354	15	கழுகூ	கழுகு
438	373	15	சுழ்றகண்	சுழற்கண்
448	375	9	ணுக்சிச்	ணுக்கிச்
492	393	23	ஆவுடைய மாது—என்பது சங்கர நாராயணர் கோயில் தேவிக்கும் பெயர். 'ஆவுடை மாது செம்பொன் அடித்துணை சென்னி வைப்பாம்' என்பது அத்தலத்துப் புராணம்— 'ஆவுடையானை அரன வந்து கொண்டபின்'—திருமந்திரம்-2384.	
545	413	1	கமழகின்ற	கமழ்கின்ற
,,	,,	23	கூர்ந்தருளுவாயாக—என்பதனை கீழ்க், கோடு ஒன்று இழுக்கவும்— அதன் பின் கீழ்க் குறிப்பு வருதலால்.	
558	420	18	வடககு	வடக்கு
586	432	1	நிகழத்து	நிகழ்த்து
588	433	24	குறிபகப்	குறிக்கப்

இத்தொகுதியில் அடங்கியவை.

☞ தொகுதி 1, 2 இவைகளில் உள்ள திருப்புகழ்ப் பாடல்களின் பாட பேதங்களால் ஏற்பட்ட வேறு ஸ்தலங்களும் அவற்றுக்குரிய பாடல்களின் எண்களும் —

ஸ்தலம்.	பாடலின் எண்.	ஸ்தலம்.	பாடலின் எண்.
திருவருணை	296	திருமலை	[244], 279
சிங்கை	99	† தென்றலை	375
செஞ்சி	79	வயலூர்	253, 271
† செம்பேடு	370	† வாகைநகர்	365
திருத்தணி	127	திருவாதவூர்	365

† இவற்றினிடம் விளங்கவில்லை.

வேலு மயிலுந் துணை.

முருகவேள் பன்னிரு திருமுறை தொகுதி-2.

பாட்டு முதற்குறிப் பகராதி.

மதிப்புரைகள்.

(HINDU dated 24-5-1953)

MURUGAVEL PANNIRU TIRUMURAI: By Rao Bahadur V. S. Chengalvaraya Pillai (Srimathi Minakshi Kalyanasundaram, 2, 2nd Street, North Gopalapuram, Madras-6. Price Re 1.)

The credit of bringing together the Tiruppgazh and other works by Sri Arunagirinathar in a book form belongs to Sri V. T. Subramanya Pillai, father of the editor of this series under review Mr. V. S. Chengalvaraya Pillai has done much research work in the field of Tevaram. He has under taken to collect all great works on Sri Muruga by Arunagirinathar and others in twelve books called Tirumurais, following the 12 Saiva Tirumurai collections.

The series was first started in 1951 at Mambakkam, but for some reasons, had to be stopped. Srimathi Minakshi Kalyanasundaram has now made arrangements to revive the series and has published the second edition of the first and second Tirumurais.

The first Tirumurai consists of Tiruppugazhs on Tirupparangunram and the second on Tiruchendur, The text is printed on one page and word for word meaning in Pozhipurai is given on the opposite page Short notes on difficult words are also provided. It is to be hoped that the whole series will be published within the time envisaged.

* * * *

"சுதேசமித்திரன்" 8-5-1953.

முருகவேள் பன்னிருதிருமுறை :— தொகுதி-1, பகுதி-1. பதவுரை, பொழிப்புரை, குறிப்புரைகளோடு கூடியது. உரையாசிரியர்: ஸ்ரீ வ. சு. செங்கல்வராய பிள்ளை, எம்.ஏ., கிடைக்குமிடம்: ஸ்ரீமதி மீனாட்சி கலியாணசுந்தரம், நெ. 2, 2-ஆவது தெரு, வடக்குக் கோபாலபுரம், சென்னை-6.

ஸ்ரீமான் செங்கல்வராயப் பிள்ளை அவர்களும் அவருடைய தந்தையார் உயர்திரு ஸ்ரீ சுப்ரமண்ய பிள்ளை அவர்களும் முருகன் அடியார் பரம்பரையில் உதித்தவர்கள். தந்தையார் 1892-ஆம் ஆண்டு முதல் பல ஆண்டுகள் பாடுபட்டு ஆராய்ந்து திருப்புகழையும் முருகன் நூல்கள் வேறு பலவற்றையும் பிழையறப் பரிசோதித்துப் பதிப்பித்தவர்கள். இப்பொழுது அவருடைய குமாரர் ஸ்ரீ அருணகிரி சுவாமிகள் அருளிச் செய்த நூல்களை அனைத்தையும் பல வால்யூம்களாக விரிவான உரையுடன் பதிப்பிக்க முன்வந்துள்ளார். அந்த வரிசையில் இது முதற் புத்தகம். பிரதி மாதம் 96-பக்கங்களில் ஒவ்வொரு புத்தகமும் ரூ. 1 விலையுடன் வெளிவரும் என்று புத்தக விளம்பரம் கூறுகிறது. இந்தப் பதிப்பில் திருப்புகழைப் பற்றிய பாராட்டுக் கவிகள், நூற்பயன் உள்ளிட்ட பாயிரம், நூலின் முற்பகுதி என்பவை 96-பக்கங்களில் தரப்பெற்றுள்ளன. உரை மிகவும் தெளிவாக அமைந்துள்ளது. முருகனடியார்க்கு இந்தப் புத்தக வரிசை அருணகிரியாரின் நூல்களைப் பொருளுடன் உணரப் பேருதவியாக இருக்கும்.

"கல்கி" 8-3-1953.

சந்த இன்பமும், ஓசை நயமும், பொருள் ஆழமும் கொண்டு பாடும் நாவெல்லாம் தித்திக்கும் வண்ணம் அழகாக அமைந்திருப்பது அருணகிரிநாதர் அருளிய திருப்புகழ். அந்த அற்புதத் தீந்தமிழ் நூலுக்கு உரை எழுதியிருக்கிறார் தணிகைமணி ஸ்ரீ. வ. சு. செங்கல்வராயப் பிள்ளை. விரிவான ஆராய்ச்சிக் குறிப்புக்களுடன் உரை தெளிவாய் அமைந்திருக்கிறது. எல்லாத் திருப்புகழ்ப் பாடல்களுக்கும் உரையெழுதிய பிறகு நூலை வெளியிடுவ தென்றால் மிகவும் கால தாமதம் ஆகும். ஆகவே, பகுதிக ளாகப் பிரித்துக்கொண்டு வெளியிடும் முயற்சியை மேற் கொண்டுள்ளனர். முருகனடியார்கள் படித்துப் பாடி இன்புறலாம்.

"அமிர்தவசனி" (மார்ச் — ஏப்ரல் 1953 திருப்புகழ் உரை

பலகாலமாக முயன்று ஏட்டுச் சுவடிகளைத் தேடித் தொகுத்து ஸ்ரீ அருணகிரிநாதர் திருப்புகழை வெளியிட்ட பெருமை, ஸ்ரீ செங்கல்வராயப் பிள்ளை அவர்கள் குடும்பத் திற்கு உரியது. அவர்கள் இன்று சந்தமணம் கொழிக்கும் செந்தமிழத் திருப்புகழ்க்கு உரையெழுதும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருக்கின்றார்கள். காலப் போக்கிற்குத் தக்கபடி மனம் போக்கி எழுதுவோர் போலன்றி, பழமை பற்றும் பண்புடைய அன்பர் அறிஞர் தணிகைமணி உரை ஆசிரியராக அமைந்தமை பாராட்டத் தகும். அச்சிடும் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கும் பிரமஸ்ரீ மீனாட்சி கலியாணசுந்தரம் ஐயரவர்கள் முயற்சி தமிழர் ஒவ்வொரு வரும் போற்றுவதற்கு உரியது. நம் மதிப்பிற்குரிய உரை ஆசிரியரும், பதிப்பாசிரியரும ஏற்றுக் கொண்டிருக்கும் பொறுப்பு மகத்தானது. பெருமபொருட் செலவில் இது ஆரம்பமாகி உளது. பொருள் உணர்ந்து ஓதுதல் பெரும் பயனுமாதலின், முருகன் அடியவர்கள் இந்த நல்ல சந்தர்ப் பத்தைப் பயன்படுத்திக்கொள்ள வேண்டுகின்றோம். * *

திராவிடக் கவிமணி வே. முத்துசாமி ஐயர், M.A.L.T., உவந்து அளித்த பாராட்டுரை.

திருப்புகழை விருப்புமிக ஆய்ந்துமுத லச்சேற்றிச் செப்பஞ் செய்தே
பருப்புகழ்சார் தனிசுப்ர மணியபிள்ளை தவப்புதல்வ பரிதி மாற்கோ
குருப்புகழ சர்வகலா சங்கப்பொற் பரிசிரண்டுங் கொண்டா யன்னாள்
கருப்புகழை நவிந்து செவ்வேள் கழல்பாடும் பாமணமே சமழும்
வாயாய்! (1)

வரகுகன்பேர் சுப்ரமணியன் சண்முகனே ஆறுமுகன் வையம் உய்வு
பெருகருள்செய் வச்சேனு பதிதணிகை மயிலேறும் பெருமா னாதி
வருகுடும்ப மணிதணிகை மணிசெங்கல்வராயஅண்ணல்! மரபுக்கேற்ப
முருகவேள் பன்னிரண்டு திருமுறைகள் வகுத்துரையும்
மொழிந்தாய் · அம்மா! (2)

பொன்னிருப.ற் பிறங்குமணி நீலமணி மிசைநிலவும் பொலிவார்
தன்னிருதாட் கடிமைசெய்வாய்! திருப்புகழேமுதலாச்சீர் [கந்தன
சார்நூல் தம்மைப்
பன்னிருபேர்த் திருமுறையா வகுத்திரையும்
வகுத்தச்சிற் பதிப்பித் திட்டாய்
என்னிருகண் மணியனையாய் இசையினியாய்
தமிழ்ச்செவ்வி இயல்வல் லோயே! (3)
அணிகைமணி அக்கமும்வெண் ணீறுதிகழ் அங்கமும்மெய்
அன்பும் மேவும்
தணிகைமணி இராவ் பகதூர் செங்கல்வ ராய அன்ப!
தணிகேசர் தாள்
பணிகைமணி நேரமருப் பண்பார்நண்பா! தாதை பதிப்புச் செய்சீர்
திணிகைமணி திருப்புகழ்க்கின் னுரைவகுத்தாய்
இருல் வடித்த தேனே போன்றே! (4)
சைவத்திற் பதிமனத்தாய்! தமிழினிடை தவழ்நாவாய்!
தணிகைத் தொண்டே
மெய்வைத்த உயிர்மெய்யாய்! தேவாரத் திருமுறையா மேதி னிக்கே
உய்வைத்தந் தருள்பனுவற் கொளிநெறியா நீவரைகட்
டுரைபோல் நின்பொற்
கைவைத்த திருப்புகழிவ் வுரைப்பணியு நனிமுற்றக் காண்பாய்
ஐயா! (5)
அருணகிரி யார்சந்தப் பாக்கேட்போர் செவிக்கினிமை ஆரத்துய்ப்பர்
மருணகர நின்னுரையால் மனத்தின்[illegible] அவ் ஆர்வர்;
மயற்போர் மல்கும்
இருணகரி யெலாமுருக னருளமைதி இயக்கமுறும்;
இதுபோல் நின்செந்
தருணகர மலர்நீடு பணிபுரிந்து வாழ்விக்க தாணி மாதோ! (6)
அன்புமிகு வாகீச கலாநிதிகி வா.ஜகந்நா தையர் உள்ளத்
தின்புமதிப் புறவிரவ இசைத்திடுபா யிரப்பாக்கள் எழுத்தி லக்கம்
பொன்பெறும் அப் பாராட்டிற் படிந்துமகிழ் பொங்கிமனம்
பூரித் தார்த்தேன்
என்பிரிய முளநண்பா! இறையருளால் இரும்புகழுற் றினிதுவாழி. (7

வாழி தமிழ்க்கடல் வாழி திருப்புகழ்
வாழி முருகன் வளர்கருணை—வாழியென்றும்
பொங்கு திருப்புகழ்க்குப் பொன்போ லுரைவகுத்த
செங்கல்வ ராயவேள் சீர். (8)

மாட்சிமிகு நூலொடுரை மாதமொரு புத்தகமாக்
காட்சியுவாப் போந்து கன அச்சில்—ஆட்சிகொளக்
கண்ட அன்பர் மீனாட்சி கல்யாண சுந்தரர்கள்
மண்டுமின்ப வாழ்வுறுக மன். (9)

இம்முருக வேள்பன் னிரண்டு திருமுறையும்
செம்மை யுரையுமொரு சேர அச்சில்—எம்மையாள்
கந்தனரு ளாற்பதிக்கும் மீனாட்சி கல்யாண
சுந்தரர்கள் வாழி சுபம். (10)

